

NGỌC LINH

Đôi mắt người xưa

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HÓA - VĂN NGHỆ

isach.info

Mục lục

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương Kết](#)

ĐÔI MẮT NGƯỜI XƯA

Ngọc Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 1

Vào giúp việc ở phòng mạch bác sĩ Vũ, trên một năm nay, Liễu đã quen với giờ giấc của bác sĩ. Mỗi sáng, nàng chỉ cần đến trước bác sĩ độ mười phút để đủ thời giờ thay "blouse" và sắp sửa lại các dụng cụ làm việc trên bàn.

Phòng mạch của bác sĩ ở ngay trong biệt thự của ông, bên mặt, nếu đứng ngoài cổng nhìn vào và ăn thông qua nhà riêng bằng một cánh cửa hông. Liễu thường sang nhà bác sĩ lấy nước uống hay nhờ chị giúp việc mua thức ăn bằng cánh cửa đó.

Bác sĩ Vũ, tuy ở sát phòng mạch nhưng không hề có thói quen đi trễ.

Sáng nào cũng vậy, sau khi dùng điểm tâm với con và chờ tài xế đưa bé Dung đến trường mẫu giáo gần đó, Vũ mới thay quần áo qua phòng mạch.

Trăm ngày như một, nếu không có bệnh nhân, bác sĩ xem qua những hình chụp phổi hoặc tim của bệnh nhân, hay xem lại sổ toa thuốc đã cho trong ngày vừa qua.

Không bao giờ Vũ đến trễ.

Liễu không rõ những bác sĩ trẻ, mới tốt nghiệp khác, có tận tụy với nghề như Vũ chẳng? Chớ từ khi Vũ ở Pháp về, mở phòng mạch là đã có mặt Liễu, nàng chưa từng nhìn thấy bác sĩ cầu thả trong công việc.

Có lần bà Mộng Ngọc, vợ bác sĩ, đã nói với Liễu:

- Đã làm việc suốt ngày như vậy ban đêm anh ấy còn đọc sách rất khuya.

Liễu biết tánh ý bác sĩ nên nàng làm việc cần mẫn. Vũ không hề phàn nàn người nữ y tá của mình.

Sáng nay, lúc đến phòng mạch chưa kịp vào thì Liễu đã thấy có người ngồi chờ nơi phòng khách. Đó là một thiếu phụ, trạc 25, 26 tuổi, có vẻ đẹp thùy mị, kín đáo. Thiếu phụ không trang điểm nên nét mặt có hơi xanh.

Theo thói quen Liễu bảo khách:

- Cô lấy số ở trên bàn kia để chút nữa vào cho có thứ tự.

Thiếu phụ nhìn cây ghim những miếng số trên bàn, lắc đầu bảo Liễu:

- Thưa cô! Tôi không xem mạch.

Liễu vụt nhìn thấy đứa bé khoảng 6, 7 tuổi nằm ngủ trên bàn thì nói:

- À! Cô muốn xem mạch cho em cũng phải lấy số nữa!

- Dạ không! Tôi... đến tìm ông Vũ... có phải phòng mạch bác sĩ Vũ ở đây không cô?

Liễu chưa kịp đáp, thì thiếu phụ lật một tờ báo cũ, cầm trên tay xem lại rồi nói:

- Bác sĩ... Trần Lê Vũ... Có phải không cô?

Liễu mau mắn gật đầu:

- Dạ phải... Nhưng cô... không đi thăm bệnh cho cháu ư?

Liễu bước đến rờ trán đứa bé. Thiếu phụ lắc đầu đáp:

- Dạ cháu nó ngủ chớ có bệnh hoạn gì đâu?

- Vậy cô muốn gặp bác sĩ có chuyện gì?

Thiếu phụ ngập ngừng nói:

- Dạ... có chút việc riêng...

Rồi hình như vẫn sợ mình làm địa chỉ, thiếu phụ hỏi lại:

- Mà... Có đúng là Trần... Lê... Vũ không hả cô?

Liều cười nói:

- Đúng rồi! Cô đừng ngại. Chắc cô "bà con" với bác sĩ phải không?
Sao cô không qua nhà?

Thiếu phụ đáp nhanh:

- Dạ tôi... không "bà con"! Và không biết nhà... Có người đọc báo, rồi chỉ cho tôi biết phòng mạch của... anh Vũ ở đây...

Liều thoáng ngạc nhiên. Nàng chợt nghe tiếng động ở trong phòng thì biết Vũ đã sang, nên bảo thiếu phụ:

- Cô đợi ở đây, tôi vào cho bác sĩ hay đã.

Liều xô cửa vào phòng thì thấy Vũ ngồi ở bàn viết và đang xem lại các toa thuốc.

Chàng ngẩng lên nhìn Liều cười, nói:

- Chào cô!

- Dạ, chào bác sĩ!

- Lâu lắm tôi mới đi sớm hơn cô một lần.

Liều cười nói:

- Dạ thưa bác sĩ, vì có người hỏi bác sĩ ở bên ngoài.

Vũ đáp:

- Cô cứ cho họ vào! Bệnh nhân mới hay cũ?

- Thưa bác sĩ không phải bệnh nhân!

Vũ ngạc nhiên trước câu trả lời đó. Chàng nhìn Liều hỏi lại:

- Không phải bệnh nhân? Vậy họ muốn gặp tôi để làm gì? Đàn ông hay đàn bà?

- Dạ một cô! Cô ấy muốn gặp ông có chút chuyện riêng.

- Là chưa có việc riêng sao không qua nhà, lại đến phòng mạch?

Liều lắc đầu nói:

- Dạ tôi không hiểu nữa! Xem chừng là người ở tỉnh mới lên. Cô ấy có vẻ bỡ ngỡ lắm.

Bác sĩ Vũ không còn điềm nhiên được nữa. Chàng xếp cuốn sổ biên toa lại rồi bảo Liều:

- Cô đưa họ vào đi. Không lẽ bà con của tôi mà lại không biết nhà?

Liều vâng dạ ra mở cửa. Một bệnh nhân ngồi gần cửa tường đã đến giờ xem mạch, bước vào, Liều vội xin lỗi:

- Xin ông cảm phiền bác sĩ cần tiếp người quen có chút việc riêng.

Rồi Liễu bước đến bên thiếu phụ nói:

- Bác sĩ mời cô vào trong.

Đứa bé, con thiếu phụ đã thức. Đó là đứa bé gái, tóc nó xõa dài xuống vai, trông thật dễ thương. Thấy Liễu nói với thiếu phụ như vậy, đứa bé hỏi:

- Má, đến nơi rồi sao?

Thiếu phụ gật đầu không đáp lời con, gương mặt nàng có vẻ xúc động. Liễu đi trước, thiếu phụ dẫn con theo sau.

Cả ba vừa bước vào phòng thì Liễu khép chặt cửa lại. Vũ ngẩng lên nhìn thiếu phụ rồi nhìn đứa trẻ, có vẻ ngỡ ngàng.

Thiếu phụ run giọng kêu nhỏ:

- Anh Vũ... Anh...

Vũ đứng lặng nhìn thiếu phụ. Đôi mắt đen láy của nàng long lanh như có ngấn lệ, đủ gợi cho Vũ nhớ đến những hình ảnh xa xưa... Một dòng sông nhỏ, những con đường khúc khuỷu quanh co, những chiếc cầu khỉ, những vườn dừa xanh êm mát, tất cả những hình ảnh ấy gợi trong tâm tưởng chàng biết bao kỷ niệm.

Chàng mấp máy đôi môi:

- Hiền... Em Hiền...

Thiếu phụ mỉm cười sung sướng khi nghe Vũ gọi đúng tên nàng. Nàng nhìn đứa bé, cất tiếng:

- Lệ!... Con... thừa ba... đi... Đó. Người mà con...

Vũ sững sốt kêu lên:

- Hiền... Em nói sao?

Liễu từ lúc này đến giờ vẫn đứng ở cửa và chứng kiến được cảnh ấy. Nàng cũng bàng hoàng như Vũ khi nghe thiếu phụ bảo con nhìn cha. Trời! Sao có chuyện lạ lùng như vậy được! Đứa bé bước lại gần Vũ, khoanh hai tay lại, cất tiếng:

- Thưa ba...

Liễu nhận thấy điểm này, Lệ rất giống bé Dung, con gái của Vũ, từ dáng điệu, đến giọng nói.

Vũ lắp bắp hỏi thiếu phụ:

- Hiền... nói sao? Đứa bé là...

Thiếu phụ cúi đầu đáp nhỏ:

- Con anh đó...

Tưởng chừng như đồ đạc trong nhà quay cuồng, đảo lộn, Vũ sửng sốt! Con chàng đây ư? Trời ơi! Đâu có thể nào như vậy được. Chàng đứng tựa vào bàn viết định tĩnh lại tâm thần. Vũ sức nhớ đến cô nữ y tá vẫn còn ở trong phòng, nên ngẩng lên bảo nàng:

- Cô Liễu!

- Dạ...

- Phiền cô ra ngoài một chút nghen!

Liễu hiểu ý bác sĩ, vội đáp:

- Dạ, bác sĩ yên tâm! Có cần gì, bác sĩ bấm chuông.

Rồi Liễu mở cửa phòng mạch bước ra ngoài, trong lòng hết sức hoang mang. Trên một năm nay làm việc với Vũ, đây là lần đầu tiên, nàng chứng kiến một chuyện lạ lùng. Nàng xem chừng Vũ cũng bối rối nhiều lắm.

Mấy người khách đang chờ phía ngoài hỏi nàng:

- Cô! Bác sĩ đã rảnh chưa?

Liễu lắc đầu:

- Xin quý ông, bà cảm phiền! Bác sĩ đang bận việc riêng.

Có người hỏi:

- Nhưng bác sĩ có xem bệnh hôm nay không cô?

- Dạ tôi không rõ được, phiền quý ông, bà chờ một chút.

Liễu bước ra hành lang, đi qua đi lại, vẻ âu lo. Nhưng chỉ một lúc, nàng lại bật cười với chính mình. Sao mình lại chú tâm đến việc riêng của bác sĩ đến như vậy? Chuyện đó đã có bà Mộng Ngọc lo rồi mà!

Trong khi ấy, bên trong phòng mạch, Vũ chăm chú nhìn đứa bé. Chính chàng cũng nhận thấy nó có gương mặt giống Ngọc Dung. Rồi trong phút giây chàng đoán hiểu cả mọi chuyện. Thật là rắc rối! Chàng ngồi xuống nắm lấy hai tay đứa bé, ngập ngừng hỏi:

- Hiền! Con... tên gì?

- Dạ, Lệ... Thanh Lệ!

Vũ vội đứng lên hỏi:

- Làm sao Hiền biết tôi ở đây?

Hiền đáp:

- Cậu Giáo đọc quảng cáo trên báo rồi chỉ chỗ cho em. Mẹ con em không có tiền, phải mượn tiền cậu Giáo tìm anh. Vũ ngạc nhiên nhìn Hiền:

- A! Anh Giáo Hoài... Nhưng còn hai bác bây giờ ra sao?

Hiền rơm rớm nước mắt:

- Má... mất rồi... Ba lại từ em!

Vũ thương cảm lắm. Chàng hỏi Hiền:

- Sao bao lâu nay em không tìm anh? Chúng mình có con với nhau, em cũng không cho anh biết!

Hiền cúi nhún xuống đất:

- Em tưởng anh sẽ trở lại. Em cứ chờ đợi anh như lời anh dặn. Cậu Giáo bảo em là anh đi học xa lắm, tận bên Tây lặn...

Vũ xúc động ôm lấy đầu. Thật là bất ngờ! Chàng biết tính sao trước tình cảnh khó xử này. Chàng ngược nhìn Hiền, đôi mắt đen láy của nàng như gọi chàng nhớ lại những kỷ niệm bảy, tám năm về trước. Nhưng trong giờ phút hiện tại, chàng bối rối quá, không còn đầu óc đâu nhớ tới chuyện xưa... Chàng phải giải quyết thế nào đây? Nếu Mộng Ngọc biết chuyện này không hiểu nàng sẽ khổ tâm đến mức nào?

Vũ khẽ hỏi Hiền:

- Em lên Sài Gòn rồi ở đâu?

Hiền ôm sát con vào lòng, nhìn Vũ lộ vẻ ngơ ngác:

- Em có biết ở đâu đâu! Lần đầu tiên em mới đặt chân lên đất Sài Gòn! Nói thiệt, nếu không gặp anh, em chưa biết phải làm sao?

Vũ nghe nàng nói, thương cảm lắm! Dù sao chàng cũng không để Hiền sống bơ vơ được. Chuyện yêu đương trước kia thật rồ dại, nhưng bây giờ, chàng phải can đảm nhận lấy hậu quả đó. Dù chưa biết rồi sẽ đi đến đâu! Chàng không thể bỏ mặc người con gái đã hết mực yêu mình. Đã nhiều năm đi qua, nhưng trong đôi mắt của Hiền, chàng vẫn còn nhìn thấy sự tin tưởng hoàn toàn đối với chàng.

Thật ra Vũ không ngờ mình đã có con với Hiền. Tuổi trẻ thật rồ dại... Có tiếng động ở phía cửa ăn thông sang nhà chàng. Vũ lo ngại nhủ thầm:

- "Không lẽ cô Liễu đã cho Mộng Ngọc biết?"

Chàng cất tiếng hỏi:

- Ai đó?

Hiền kéo con đứng sát vào mình, nét mặt lo âu. Có tiếng chị giúp việc vọng sang:

- Thưa ông con đem nước cam cho ông!

Vũ đáp nhanh:

- Chị để ở bên, một lát tôi uống.

Hiền khẽ hỏi:

- Ai nói vậy anh, có chuyện gì không?

Vẻ sợ sệt của nàng khiến Vũ xúc động. Chàng lắc đầu:

- Không có gì đâu Hiền, đừng để ý!

Bé Lệ tự này giờ vẫn đứng lặng thinh hết nhìn Vũ lại nhìn mẹ. Bỗng Lệ nói với Hiền:

- Mẹ! Ông này... không phải ba con đâu?

Vũ nhìn đứa bé, trong lúc Hiền ngạc nhiên hỏi con:

- Thanh Lệ! Con nói gì lạ vậy! Ba con đó chứ ai?

Bé Lệ phụng phịu:

- Mẹ nói ba thương con lắm mà! Ông này... không phải đâu!

Hiền rầy con:

- Con không được nghĩ quấy! Ba con đó chứ còn ai nữa. Ba con thương con lắm mà. Thương như ông Giáo thương cậu Lịch vậy!

Vũ đưa mắt như bảo Hiền đừng nói nữa. Chàng ngồi xuống ôm bé Lệ vào lòng... Vũ xúc động, bồi hồi trước những lời ngây thơ đó. Bé Lệ cũng là con của chàng như Bé Dung. Tại sao chàng không thương nó?

Hiền thấy Vũ ôm con với vẻ âu yếm thì lòng tràn ngập hạnh phúc. Nàng nhớ lại lời ông Giáo Hoài dặn dò trước khi lên xe:

- Cháu đi tìm Vũ là việc dĩ nhiên rồi. Cậu không thể nào cản được... Nhưng bảy, tám năm qua, Vũ không hề gởi cho cậu một bức thư!... Tình cảm của Vũ ngày nay như thế nào, làm sau cậu hiểu được!... Bởi thế mà cậu không được yên tâm khi cháu lên Sài Gòn.

Hiền toan nói vài lời cho ông Giáo bớt lo, nhưng ông đã dặn tiếp:

- Cháu nhớ kỹ và cũng đừng phiền giận cậu. Một khi gặp Vũ rồi, thấy cậu ấy có ý gì khác là về ngay, đừng nấn ná ở Sài Gòn...

Hiền đã bảo ông Giáo:

- Cậu không lo! Anh Vũ không bao giờ quên cháu đâu.

Mà đúng thế, Vũ đã nhận ngay ra nàng và xem chừng cũng thương Thanh Lệ. Bé Lệ được cha ôm vào lòng cũng sung sướng lắm!

Nó bảo Vũ:

- Con hun ba nhen! Con thấy mỗi lần ông Giáo... hun cậu Lịch thì cậu ấy hun ông Giáo trở lại.

Lệ nói xong, hun Vũ luôn mây cái... Vũ sung sướng hun trả lại đứa bé ngây thơ... Lúc bấy giờ, chàng không còn nhớ đến gì nữa hết. Chàng bỗng hỏi Hiền:

- Sao... em đặt tên con là Thanh Lệ?

Hiền đang vui, bỗng sa sầm nét mặt, không đáp.

Thấy nàng tự nhiên đổi sắc, Vũ hỏi tiếp:

- Sao em không nói?

- Dạ!... không phải chính em đặt tên con...

Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Vậy chớ ai đặt tên cho Lệ?

- Cậu Giáo!

Rồi nàng tiếp, với giọng trầm buồn:

- Sau ngày anh trở về Sài Gòn độ hơn một tháng, là em biết mình thọ thai... Em lo sợ lắm, nhưng không thể giấu mãi được, em đành thú thật với ba má...

Hiền nhen ngào ôm bé Lệ vào lòng. Vũ lặng người đi trước câu chuyện đó! Chàng không ngờ Hiền đã trải qua nhiều cảnh khổ sở buồn

lòng...

Hiền nước nỡ:

- Ba đánh em gần chết và đuổi em ra khỏi nhà...

- Trời ơi! Sao... Bác trai lại làm thế?

- Ba còn dọa đi tìm anh để giết anh ngay, em lo sợ vô cùng... Má khóc hết nước mắt và có xin ba cho em ở lại nhà qua thời kỳ sinh nở, nhưng ba nhứt định không nghe...

Ngừng một phút, Hiền tiếp:

- Sau cùng em đành lánh mặt ở nhà cậu Giáo Hoài... Cậu mợ giáo thương hoàn cảnh của em, nên chẳng nề hà lời đàm tiếu xấu xa... tận tâm giúp đỡ em... má cũng lén lút trông nom chăm sóc, nên em mới sanh con được vuông tròn...

Vũ thấy tội nghiệp Hiền quá! Chàng không cầm lòng được nắm lấy lấy nàng hỏi:

- Thế sao cậu Giáo không gởi thư cho anh hay?

- Lúc ba đánh đuổi em đi thì em chỉ nhớ đến anh. Em muốn lên Sài Gòn tìm anh nhưng không biết đường. Em cũng không dám nói với cậu Giáo. Vài tháng sau, cậu Giáo có gởi thư cho anh nhưng không thấy trả lời. Khi em gần sinh nở, cậu Giáo có lên Sài Gòn tìm anh và nghe nói anh đã đi Tây.

Vũ nín lặng, chàng nhớ lại hết mọi việc... Sau ngày từ giã Hiền về Sài Gòn thì nhiều dịp may đưa đẩy tới, chàng được sang Pháp học Y khoa.

Chàng không hề được thư của Giáo Hoài và chẳng biết gì về việc Hiền có thai! Khổ quá! Tuổi trẻ thường nông nổi, không bao giờ tính trước khi

hành động. Chàng tưởng đâu mối tình giữa chàng và cô thôn nữ đã qua rồi. Tình yêu nhạt phai như những tháng hè chấm dứt. Có ngờ đâu hậu quả vẫn còn đến ngày nay... Bây giờ, Vũ đã trở thành bác sĩ đã có vợ con.

Bé Dung đã đầy bốn tuổi và Mộng Ngọc, dù là con gái nhà giàu, vẫn tỏ ra đảm đang và biết lo săn sóc, yêu mến chồng. Hai người đã gặp nhau trên đất Pháp và cưới nhau ở bên ấy, ba năm trước khi Vũ ra trường... Vũ có ngờ đâu trong thời gian đó, đứa con rơi rớt của chàng đã được ba tuổi và sống với Hiền ở một làng quê hẻo lánh, bên bờ sông Cửu Long...

Hiền lau khô nước mắt, tiếp:

- Lúc ấy em khổ quá, vì xa anh, vì tủi cho thân phận mình nên cứ khóc mãi. Cho nên khi sanh con ra, cậu Hoài mới đặt tên là Lệ để ghi nhớ những ngày buồn thảm nhất đời...

Vũ quá xúc động, kéo Hiền về phía mình. Bé Lệ rời khỏi cha mẹ, đi lục lạo khắp phòng... Hiền gục đầu lên vai Vũ. Vũ quên mất hiện tại và gần như không còn nhớ mình đang ở trong phòng mạch, bên kia cánh cửa hông là nhà riêng của chàng và trong phòng khách còn bao nhiêu bệnh nhân đang đợi...

Chợt có tiếng chuông điện thoại reo vang. Hiền giật mình ngồi thẳng dậy. Bé Lệ cũng chạy về với mẹ.

Vũ trở lại bàn viết, cầm ống điện thoại lên nghe.

- A lô! Ai đó?

Chàng nghe rõ tiếng ông Thiện, cha vợ của chàng:

- Hai đó hả? Ba đây...

- Dạ?

- Bé Dung mạnh hả con?

- Dạ!

- Thôi! Chào ông "bác sĩ"! Trưa ba qua ăn cơm đó, nói với vợ con.

Có tiếng gác ống máy ở đầu dây bên kia. Vũ để máy điện thoại xuống, quay lại. Chàng thấy Hiền và bé Lệ nhìn mình như dò hỏi thì có cảm tưởng cả hai đều sợ sệt bất cứ trước việc gì và lúc nào cũng cần đến sự chở che, đùm bọc của chàng. Hiền khẽ hỏi:

- Chuyện gì vậy anh? Ai vậy?

Vũ đáp:

- Không có gì đâu! Một người quen của anh.

Vũ chưa muốn nói rõ cho Hiền biết hoàn cảnh hiện tại của mình, chỉ sợ làm khổ nàng thêm. Hiền đã chịu nhiều cay đắng lắm rồi! Chàng phải chờ một thời gian, để giải quyết mọi việc. Nhưng hiện giờ chàng không thể để Hiền và bé Lệ ở đây! Bệnh nhân chờ ở phòng khách có trên một tiếng đồng hồ rồi. Chàng phải đưa Hiền và con tạm lánh một nơi nào đó rồi sau sẽ liệu. Vũ chợt nhớ đến Liễu. Chỉ có Liễu mới giúp chàng gỡ rối được thôi. Liễu hiện sống với mẹ già ở một căn phố nhỏ và nàng rất có thể đùm bọc Hiền và con chàng trong ít lâu. Nhưng khi nghĩ đến việc phải nói với Liễu chuyện riêng tư của mình, Vũ thở dài...

Hiền chú ý thấy Vũ cứ đi tới đi lui trong phòng, nét mặt rầu rầu, lo ngại hỏi:

- Anh! Có điều gì làm anh không vui.

Vũ mỉm cười ngó Hiền:

- Không có gì đâu! Em và con lên bất ngờ anh chưa hết bàng hoàng...
Bảy, tám năm qua, biết bao biến đổi...

Hiền tưởng thật, ngồi xuống ghế nói:

- Hồi mới đến đây, em sợ quá...

- Em sợ gì?

- Em sợ anh đã quên em rồi! Hoặc giả anh không muốn nhìn em nữa...

Vũ lắc đầu bảo Hiền:

- Có đời nào anh lại thế! Thú thật anh không ngờ trong khoảng thời gian dài đằng đẳng đó, em vẫn còn đợi anh...

Hiền ngẩng đầu nhìn Vũ:

- Thế anh đã tưởng em như thế nào rồi?

Vũ biết mình lỡ lời nên chống chế:

- Không! Anh nói thế để tự trách mình bao lâu nay không săn sóc đến em và con. Anh chỉ lo...

Vũ im bặt. Hiền nhìn chàng âu yếm:

- Anh mắc lo học cho thành tài, em không trách đâu? Nhưng sao học làm bác sĩ lâu quá vậy hả anh? Đến bảy, tám năm trời lận!

Vũ không ngờ Hiền thật thà đến như vậy. Nàng không hiểu một mảy may gì về sự học của chàng! Còn Mộng Ngọc, nàng hiểu biết nhiều và bao giờ cũng rất tế nhị trong việc đối xử với người xung quanh. Chàng không cố ý so sánh giữa Mộng Ngọc và Hiền nhưng cả hai người có một sự cách biệt quá rõ rệt.

Ngày xưa, chàng yêu Hiền, đeo đuổi theo Hiền vì sự ngây thơ trong trắng của nàng. Hiền thuở ấy ví như một cánh hoa đẹp, vừa chớm nở giữa ruộng đồng, còn chàng như một con bướm sắc sỡ màu sắc, từ xa lạc đến... Bướm vờn hoa và hoa đã hiến nhụy trinh nguyên. Bướm bay xa rồi, hoa kết trái, tháng ngày qua, bướm không bao giờ trở lại... Vũ không chủ tâm làm hại đời Hiền, nhưng tuổi trẻ bông bột và sơ xuất, dễ si mê và cũng dễ lãng quên... Bây giờ đây, Hiền tìm gặp chàng với kết quả tình yêu ngày trước, chàng phải có can đảm để nhận lấy. Vũ đâu có thể lạnh nhạt với nàng khi biết rõ Hiền vì mình mà khổ cả một đời... Hiện tại, chưa biết phải giải quyết thế nào, nhưng nhứt định chàng không thể bỏ Hiền và con bơ vơ. Phải cần sự giúp đỡ của Liễu! Vũ nghĩ thế, Hiền và bé Lệ rời khỏi phòng mạch này sớm chừng nào hay chừng nấy, để tránh sự nghi ngờ của Mộng Ngọc, Vũ khề bảo Hiền:

- Em ngồi đây, anh ra ngoài một chút.

Hiền kéo bé Lệ về phía mình nói:

- Dạ! Anh làm việc đi! Mẹ con em ở đây...

Khi Vũ vừa ra cửa ăn thông qua phòng khách, nàng vụt hỏi:

- Anh! Nhà mình đâu? Hay mình ở đây luôn?

Vũ lúng túng đáp:

- Không... Anh có nhà chỗ khác. Rồi anh sẽ đưa em đi...

Hiền nhìn về phía cánh cửa hông ăn thông qua nhà riêng của Vũ hỏi:

- Còn cánh cửa này trở ra đâu hả anh? Hình như có người ở bên ấy? Có phải bệnh viện đó không?

Vũ đáp:

- Không phải đâu!

Rồi chàng bỏ lửng câu nói đó vì sự Hiền hỏi thêm nữa. Vũ cần gặp Liễu để nói cho nàng rõ tự sự và nhờ nàng giúp mình lúc khó khăn này... Lỡ ra Mộng Ngọc bước sang phòng mạch thì khổ cho chàng! Đứng trước hai người, chàng không biết sẽ phải ăn nói làm sao?

Vũ mở cửa phòng, các bệnh nhân đều chào hỏi chàng. Vũ khép cánh cửa lại, đáp lễ mọi người rồi nói:

- Xin quý ông bà cảm phiền, Tôi có việc nhà thành linh... Mời quý ông, bà buổi chiều trở lại.

Liễu đang ngồi trước hành lang, chợt nghe tiếng Vũ nói với các bệnh nhân, liền quay vào. Đây là lần đầu tiên, từ khi vào làm với Vũ, nàng mới thấy bác sĩ từ chối tiếp khách. Trong số bệnh nhân, có người cần phải tiêm thuốc ngày hôm nay; chính Vũ cũng biết thế, nhưng chàng vẫn mời khách ra về. Điều đó đủ chứng tỏ Vũ đang bận lòng vì một chuyện quan trọng hơn, so với lương tâm nghề nghiệp. Liễu chỉ lặng thinh và mỉm cười xã giao với các bệnh nhân, khi họ ra cửa. Dù mến Vũ, họ cũng không che giấu được vẻ bất mãn.

Đợi khách ra về hết rồi, Vũ mới gọi Liễu:

- Cô Liễu!

- Thưa bác sĩ?

- Tôi... đang gặp chuyện rắc rối quá, mong cô sẵn lòng giúp tôi.

Liễu ngạc nhiên bước đến bên Vũ. Ít khi nàng thấy Bác sĩ âu lo đến thế. Nàng khẽ cất tiếng:

- Thưa bác sĩ! Có việc gì xin bác sĩ cứ nói, tôi xin hết lòng giúp...

Vũ nhìn nàng chậm rãi nói:

- Chuyện riêng của tôi phức tạp lắm, lúc khác tôi sẽ thuật hết cô nghe. Bây giờ tôi xin nói mau cho cô rõ: Đứa bé đang ở trong phòng kia là con ruột của tôi...

Liễu đã đoán mập mờ như vậy, nhưng được nghe chính miệng Vũ thốt ra câu nói đó, nàng kêu lên:

- Con của bác sĩ?

- Phải, mẹ nó là người thiếu phụ mà cô vừa nói chuyện lúc nãy. Đã bảy, tám năm qua tôi mới được gặp con tôi...

Liễu không thể nào hiểu nổi vì sao bác sĩ lại có con với người ta mà còn cưới bà Mộng Ngọc. Bây giờ hai vợ, hai dòng con, Vũ phải giải quyết như thế nào?

Vũ nói tiếp:

- Câu chuyện còn nhiều uẩn khúc, rồi đây cô sẽ biết! Hiện giờ cô cũng thấy rõ Hiền và con tôi không thể ở lại đây được. Tôi muốn tìm một nơi để mẹ con Hiền tạm lánh ít lâu.

Liễu lo ngại nhìn Vũ hỏi:

- Thưa ông! Lỡ ra bà... biết được.

Vũ chặn lời nàng:

- Nhứt định hiện giờ không thể nào để cho Mộng Ngọc biết chuyện này. Tôi sẽ tìm cách giải quyết sau! Chính tôi sẽ nói rõ đầu đuôi câu chuyện cho vợ tôi nghe, khi cần thiết. Cô liệu có giúp tôi được chăng?

Liễu đã hiểu rõ hoàn cảnh khó khăn của Vũ nên gật đầu:

- Dạ được! Bác sĩ cứ tin ở tôi... Nhà tôi còn rộng, chỉ có một mẹ già! Để "cô" ấy về với chúng tôi cũng được...

Vũ mừng rỡ nói:

- Tôi đã định nói với cô như vậy! Chờ một thời gian, tôi sẽ tìm nơi cho Hiền và con tôi ở... Nhưng hiện giờ, cần nhất là cô đừng cho Hiền biết tôi có vợ rồi và nhà cửa ở đây ghen! Cô nhớ dặn bác ở nhà giùm.

Liễu lặng thinh nhìn Vũ có vẻ nghi ngờ thái độ của chàng. Vũ cũng hiểu được ý nghĩa của cái nhìn đó. Chàng ngồi xuống ghế ôm lấy đầu:

- Khổ quá! Cô Liễu đừng nghi ngờ tôi muốn sống một cảnh hai quê... Tôi không phải là hạng người như vậy! Trong lòng tôi bây giờ thật rối như tơ vò. Sở dĩ tôi buộc lòng phải giấu giếm hai người vì tôi chưa tìm ra phương cách để giải quyết. Hiền đã chịu bao đắng cay, tủi nhục, tôi không muốn nàng phải tuyệt vọng khi biết tôi đã có vợ. Còn Mộng Ngọc sự thật bất ngờ có thể làm nàng điên lên được. Cô hiểu cho tôi chưa cô Liễu?!

- Thưa bác sĩ! Tôi trọng bác sĩ lắm và không hề dám nghĩ sai quấy về bất cứ chuyện gì! Tôi sẽ hết lòng giúp bác sĩ...

Vũ tiếp lời:

- Tôi cảm ơn cô lắm! Trong hoàn cảnh này, không có cô tôi cũng không biết phải làm sao? Bây giờ, cô hãy đưa Hiền và bé Lệ về nhà, tôi sẽ tìm cách gặp Hiền sau.

Liễu lo ngại nói:

- Nhưng rất có thể cô Hiền nghi ngờ tấm lòng của bác sĩ!

Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Nghi ngờ thế nào hả cô?

- Cô ấy sẽ tìm hiểu vì sao bác sĩ không đưa cô về nhà mà lại đưa đến nhà tôi.

Vũ ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Cũng có thể như vậy! Chắc là tôi phải nói dối Hiền là đưa nàng tạm lánh ở đó để chờ sự chấp thuận của cha mẹ tôi.

Liễu nhìn nét băn khoăn lo lắng của bác sĩ thì thương hại nói:

- Được rồi bác sĩ cứ tin ở tôi.

Vũ đứng lên nhìn Liễu tỏ vẻ biết ơn:

- Cô sẵn lòng giúp tôi như vậy là nhiều lắm! Thật tôi bối rối quá, không biết tính cách nào được. Mong cô nói giùm cho bác sĩ hoàn cảnh của tôi...

- Bác sĩ chớ bận tâm.

- Trăm sự nhờ cô! Bây giờ, tôi phải nói qua cho Hiền biết. Cô chờ tôi một chút.

Vũ xô cửa bước vào phòng rồi khép lại. Hiền và bé Lệ vẫn ngồi yên chỗ cũ. Nhưng nhìn thấy chàng, Hiền chỉ tay về phía cửa hông nói ngay:

- Anh! Hồi nãy có người ở bên kia đi qua.

Vũ sửng sốt hỏi lại:

- Người nào? Họ có nói gì không?

- Một bà đẹp lắm! Bà ấy nhìn em mỉm cười nói "xiu lỗi"... Rồi bà ấy khép cửa lại. Sao vậy hả anh?

Vũ thở ra. Chàng biết chắc là Mộng Ngọc đi tìm mình.

Hiền lặp lại câu hỏi:

- Sao vậy hả anh?

- Em muốn hỏi gì?

- Sao bà ấy lại xin lỗi em? Nhà ai bên đó vậy? Em thấy chừng đồ đạc đẹp lắm...

Vũ đáp:

- Nhà người ta chớ nhà ai! Thôi em đừng hỏi nữa. Bây giờ nghe anh nói đây...

Tự nhiên thấy Vũ có vẻ nghiêm trọng, Hiền đâm lo. Nàng ôm sát con vào lòng. Vũ từ từ cất tiếng:

- Hiền! Em cần thấu hiểu điều này để khỏi buồn.

- Dạ em có buồn gì đâu? Sao anh lại nói vậy?

- Anh nói trước vì biết chắc thế nào em cũng sẽ phải buồn!

Hiền lặng thinh, lo lắng nhìn Vũ:

- Việc gì vậy anh?

- Hiện tại, anh chưa có thể đưa em và con về nhà ba má được. Chuyện yêu đương thăm vụng ngày xưa giữa chúng mình, anh không hề cho gia đình hay biết. Bỗng nhiên gặp lại nhau một cách đột ngột như thế này, anh cần phải giải thích rõ ràng cho ba má hiểu...

Hiền có cảm tưởng như Vũ muốn xa lánh mình! Nàng ôm chặt bé Lê vào lòng nhìn xuống đất.

Vũ hiểu thế nên vội bảo nàng:

- Anh nói vậy không có nghĩa là anh để em và con sống bơ vơ như từ trước tới nay. Anh muốn em tạm ở một nơi trong thời gian ngắn, để anh thưa chuyện với gia đình...

Hiền tươi ngay nét mặt. Nàng nói:

- Em biết ở tạm đâu bây giờ hả anh?

- Em khỏi phải lo, anh đã sắp đặt cả rồi.

Vũ ngồi xuống ôm bé Lệ nói:

- Con đi với má ghen.

Lệ ngây thơ hỏi:

- Ba không đi sao? Má thường nói nhà ba đẹp lắm. Phải vậy không ba?

Vũ gượng cười đáp:

- Rồi con sẽ biết.

Chàng đứng lên mở cửa cho Liễu vào rồi bảo Hiền:

- Em đến tá túc với cô Liễu ít lâu. Anh đã nói rõ hoàn cảnh của mình cho cô ấy biết.

Hiền nhìn Liễu với đôi mắt trù mẫn. Liễu mỉm cười với nàng rồi cúi xuống ôm bé Lệ:

- Về nhà cô Liễu chơi nha "cưng"!

Bé Lệ cất tiếng dạ, rồi hỏi Vũ:

- Sao không về nhà hả ba?

Vũ lúng túng không biết trả lời thế nào thì Hiền đã nói:

- Mình về nhà cô Liễu rồi sẽ về nhà ba con.

Liễu bồng bé Lệ ra ngoài, Hiền theo sau, nàng không chút nghi ngờ lòng dạ của Vũ. Đợi Liễu đưa Hiền và bé Lệ ra xe, Vũ mới trở vào phòng mạch ngồi xuống ghế. Từ sáng đến giờ đầu óc chàng căng thẳng quá.

Chàng ngồi yên như vậy không biết bao lâu, nghĩ vẩn vơ đến thời tuổi trẻ. Yêu say mê bồng bột và không cần suy xét hay nghĩ đến hậu quả mai sau... Có tiếng động ở cánh cửa hông. Vũ quay lại, thấy Mộng Ngọc vừa bước sang, trên tay cầm ly nước cam tươi... Vũ đứng lên nhìn vợ không biết nói gì.

Mộng Ngọc tươi cười đến bên chàng:

- Làm sẵn nước cam cho anh từ sớm mà chị Hai không chịu đem qua...

Vũ đón ly nước cam trên tay vợ, nói:

- Chính anh bảo chị ấy để bên nhà rồi quên mất!

Mộng Ngọc cười. Nàng ngồi xuống chiếc ghế đối diện chồng, nhìn quanh quẩn:

- Hôm nay, đông khách không anh?

Vũ đang uống nước cam nên không đáp, chỉ lắc đầu.

Mộng Ngọc nói tiếp:

- Lúc này em có qua đây nữa.

Vũ cố giữ vẻ tự nhiên:

- Vậy hả? Sao em không gọi anh?

- Em có biết anh ở đâu mà gọi! Chỉ thấy một cô nào đó đang ngồi chỗ này nè. Em có chào cô ấy nữa...

Vũ thần thờ đáp:

- Vậy à!

Mộng Ngọc lại hỏi:

- Ủa! Cô Liễu đi đâu mất rồi anh? Sáng giờ em không thấy cô ấy?

Vũ lúng túng đáp:

- Cố... chạy đâu đó... mà... À! Cô ấy đi về rồi...

Mộng Ngọc ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy chưa hết giờ mà mình?

- Hình như cô ấy bận việc nhà thì phải.

Chàng chợt nhớ đến lời dặn của ông Thiện trong điện thoại lúc nãy, vội bảo vợ:

- Lúc này ba có điện thoại. Suýt nữa anh quên mất.

Mộng Ngọc hỏi:

- Ba gọi anh chi vậy?

- Ba bảo sẽ ăn cơm với mình trưa nay.

Mộng Ngọc đứng lên ngay:

- Vậy ư? Sao anh không để đến trưa hãy nói luôn thế? Đốt anh đi...

- Anh quên mà.

- Thôi, không nói chuyện với anh nữa! Em về làm cơm đây.

Mộng Ngọc đi nhanh về phía cửa. Vũ nhìn đồng hồ gọi theo:

- Em bảo tài xế đi rước con chưa? Đến giờ rồi đó.

Mộng Ngọc quay lại cười:

- Đợi anh nhắc, chắc con em lộ bộ quá! Em đã bảo anh đi từ lúc này.

Vũ mỉm cười với vợ, nhưng tự nhiên chàng lại nhớ đến Hiền, bé Lệ và hoàn cảnh khó có thể giải quyết của mình.

Chàng khẽ thở dài.

*

Ông Thiện cười ha hả khi thấy bé Dung cầm ống pip của ông tra thuốc vào. Ông bảo Vũ:

- Má nó hồi xưa đâu có khôn như vậy! Ồi. Tối ngày nó khóc nhè nhệ.

Vũ cười lấy lệ. Mộng Ngọc đang giúp chị bếp dọn cơm, vụt quay lại nói:

- Ba nói xấu con hoài, anh ấy được thể ngạo con.

Ông Thiện bỗng bé Dung lên nói:

- Hai con có thêm một bé trai nữa là đủ cho ba vui với tuổi già. À, này Hai...

Vũ giựt mình đáp:

- Dạ!

- Con nghĩ sao về chuyện đó?

Vũ ngơ ngác hỏi lại:

- Thưa ba! Chuyện gì ạ?

- Kìa chuyện cất cái bệnh viện tư mà hôm trước Ba đã nói với con.

Vũ chợt nhớ ra khẽ đáp:

- Dạ con định vài năm nữa sẽ tính tới. Hiện giờ khách của con cũng chẳng được bao nhiêu.

Ông Thiện lắc đầu:

- Hơi đâu mà con lo. Mình là bác sĩ tốt nghiệp ở Pháp, lại có bệnh viện riêng, tổ chức theo lối Âu Mỹ, tất nhiên bệnh nhân sẽ tin cậy. Ba định mua xong miếng đất ở đường Chasseloup, của hãng D.R.A.Y. cất bệnh viện bài lao ở đó là hợp lắm. Xung quanh có cây cối thật mát mẻ.

Vũ ngập ngừng đáp:

- Dạ... Thưa ba! Con sợ coi sóc không nổi.

Ông Thiện gắt:

- Gì mà không nổi! Một mình ba đây, phải trông coi nào là hãng thầu, trại cửa máy, hãng làm nước sơn, sở trồng cao su vân vân... mà có sơ xuất gì đâu? Con chỉ có mỗi một cái bệnh viện mà than. Nếu con không lo nổi thì mượn thêm bác sĩ.

Vũ lặng thinh. Chàng không muốn nói gì thêm với ông cha vợ giàu óc kinh doanh, ở địa hạt nào, ông Thiện cũng thấy cách thu lợi! Ông nở nào so

sánh chuyện thầu đường xá, buôn bán cây, ván, nước sơn với chuyện cứu chữa bệnh nhân?

Mấy tháng nay, ông Thiện khuyên Vũ lập một bệnh viện, nhưng Vũ cứ do dự mãi. Chàng biết cha vợ thực lòng yêu thương mình, nhưng chàng không muốn nhờ vả ông nữa. Kể ra, chàng cũng đã nhờ ông nhiều rồi. Trước kia, chớ bây giờ chàng đã thành tài. Vũ muốn tự mình xây cất bệnh viện với công sức của mình!

Mộng Ngọc đang sắp chén đĩa trên bàn, nói chen vào:

- Ba ơi! Ảnh sợ thiếu tiền xây cất đó ba! Chớ anh ấy làm gì lại trông nom một cái bệnh viện không nổi.

Vũ toan ngắt lời vợ thì ông Thiện đã nói:

- Lại cũng lo tiền bạc! Chớ hăng xướng và đồn điền của ba để chi đó? Hay là "ông" bác sĩ chê tiền của tôi không cất nổi một cái bệnh viện?

Mộng Ngọc nghĩ rằng câu nói đó biểu lộ một tình thương chân thật của cha đối với chồng mình nên cười to lên rồi nhìn Vũ. Nàng có ngờ đâu, Vũ lại cho câu nói đó là lời mỉa mai chua chát. Chàng quay mặt nhìn ra sân để tránh phải cau mày.

Mộng Ngọc tưởng đâu chàng không chú ý đến câu nói của cha, nên cười tiếp lời cha:

- Anh nghe ba nói không? Ba nói mình chê tiền của ba đó.

Vũ quay lại nhìn vợ. Mộng Ngọc chưa hiểu gì hết, nhưng cảm thấy vẻ bất mãn trong đôi mắt của chồng.

Vũ nói với Ông Thiện:

- Thừa ba! Con đâu dám có ý nghĩ đó. Nếu không có tiền của ba thì con cũng chẳng học hành đến đâu.

Giọng nói của chàng rất bình thản nên ông Thiện không nghĩ gì khác. Và lại, theo ý ông thì Vũ nói đến ân nghĩa của ông là chuyện bình thường. Huống chi Vũ lại là con rể ở trong nhà. Nhưng Mộng Ngọc đã cảm nhận ngay sự chua chát trong câu nói đó và nàng đã tự trách mình đã lỡ lời làm buồn lòng Vũ. Nàng không biết nói sao cho Vũ khỏi nghĩ ngợi buồn phiền, nhưng trước mặt cha, nàng đành nín lặng.

Ông Thiện nói tiếp:

- Nếu vậy thì ba cho tụi nó khởi công xây cất. Lúc này công việc ở hãng thầu cũng nhàn lắm! À, còn họa đồ bệnh viện, con có muốn nhờ ai vẽ không?

Vũ đáp:

- Dạ! Tùy ba liệu! Ba quen việc xây cất chắc hiểu rành hơn con.

Rồi chờ lúc ông Thiện quay sang giỡn với bé Dung, Vũ đứng lên đi về phòng riêng. Chàng để nguyên quần áo nằm xuống giường, quay mặt nhìn lên trần nhà. Ai mới nhìn qua cảnh sống hiện tại của Vũ cũng đều khen ngợi, ước thầm. Chàng có địa vị trong xã hội, có tiền, lại vợ đẹp, con khôn... Chàng hành nghề là có đầy đủ phương tiện hơn các bạn khác. Nhưng có ai hiểu được lòng Vũ! Lúc nào chàng cũng cảm thấy khổ tâm ngấm ngấm. Đây không phải là lần thứ nhất chàng khó chịu vì câu nói vô tình của vợ, mà đã nhiều lần rồi và chỉ biết nhận chịu một mình. Lỗi ấy hoàn toàn không phải do Mộng Ngọc. Phần lớn là tại hoàn cảnh của chàng và sự phản ứng bộc phát bất thường. Trước kia chàng không thể ngờ được là mình sẽ phải khổ tâm về chuyện nhờ vả cha vợ để sang Pháp du học. Nếu chàng không cưới Mộng Ngọc thì chuyện ấy cũng không quan trọng gì? Đẳng này lại khác. Cha chàng và ông Thiện buổi thiếu thời đều làm thư

ký cho một Sở Cao Su ở Xuân Lộc... Cùng độc thân, lại ở trên rừng, nên họ dễ thân nhau và xem nhau như ruột thịt. Vài năm sau, vì không chịu nổi khí thiêng độc địa của núi rừng, cha Vũ trở về Sài Gòn để làm việc trong một hãng buôn... Ông gặp mẹ Vũ rồi sinh sống luôn tại Sài Gòn. Nhiều năm trôi qua, khi Vũ lớn lên sắp thi tú tài thì cha chàng gặp lại người bạn thâm giao thuở trước, nhưng ông Thiện nhờ buôn chải làm ăn đã trở nên giàu có lớn. Thấy bạn vẫn sống trong cảnh thanh đạm, ông Thiện ngỏ ý giúp đỡ nhưng cha Vũ một mực chối từ và bảo mình chưa cần đến. Khi Vũ đỗ tú tài toàn phần thì chàng định thôi học để đi làm giúp đỡ cha mẹ. Ông Thiện biết được chuyện đó, liền đến nhà, bảo cha Vũ:

- Anh có một đứa con mà không cho học đến nơi, đến chốn thì uổng lắm! Nếu anh không nệ hà, tôi sẵn sàng giúp cháu sang Pháp để học cho hết Đại học.

Cha Vũ là người khí khái, nhưng nghĩ đến tương lai của con, ông thấy xiêu lòng. Vũ sang Pháp trong năm đó với sự chu cấp tiền bạc của ông Thiện. Trước khi chàng xuống tàu, cha chàng có dặn:

- Ông Thiện do nghĩa thâm giao mà giúp con du học. Cha nhận lời là vì tương lai của con, nhưng trong lòng rất e ngại. Con ráng học đừng để phụ lòng tốt của người và gây sự khổ tâm cho cha.

Vũ đã hứa với ông:

- Cha không phải lo, con sẽ cố gắng hết sức mình để sớm thành tài...

Cha Vũ còn dặn dò thêm:

- Sau này đỗ đạt rồi, con đừng quên ơn người đã tạo nên sự nghiệp cho con!

Vũ sang Pháp được một năm thì ở nhà mẹ và cha chàng lần lượt qua đời song chàng không hề hay biết. Ít lâu sau, ông Thiện cho Mộng Ngọc

sang Pháp học thêm ngoại ngữ. Chính Mộng Ngọc đã mang hung tin đến cho chàng. Vũ buồn quá. Chàng định bỏ học trở về nước, nhưng Mộng Ngọc đã bảo:

- Anh đừng về. Hai bác trước khi lâm chung đều có ý khuyên anh cố gắng học thành tài.

Mộng Ngọc đưa chàng bức thư của ông Thiện kể rõ bệnh tình của mẹ và cha chàng, luôn cả việc "ma chay" của hai người, chỉ cách nhau trong vòng sáu, bảy tháng. Ông Thiện cũng có lời khuyên Vũ đừng về nước mà hãy tiếp tục sự học. Vũ đành nghe theo lời khuyên đó. Tình yêu giữa chàng và Mộng Ngọc cũng bắt đầu nảy nở trong những ngày xa quê hương. Cuối năm đó hai người lặng lẽ thành hôn, sau khi được sự chấp thuận của ông Thiện... Ngay ở bên nhà, ông Thiện cũng bày tiệc tùng đãi quan khách, trong lúc cô dâu và chú rể động phòng ở Pháp.

Có tiếng mở chốt cửa, Vũ ngồi dậy. Mộng Ngọc bước vào, đến bên chàng, khẽ gọi:

- Anh!

Vũ nhìn nàng hỏi:

- Em! Cơm xong rồi ư?

Chàng làm ra vẻ tự nhiên, nhưng không giấu được vẻ buồn phiền. Mộng Ngọc ngồi xuống bên chồng:

- Anh buồn em có phải không?

Vũ lắc đầu:

- Không! Anh có buồn gì đâu. Anh hơi mệt, nên muốn nghỉ một chút. Thôi ra ngoài, để ba trông.

Rồi chàng đứng lên bước ra khỏi phòng. Mộng Ngọc nhìn theo chồng, khổ tâm lắm. Nàng biết Vũ phật ý vì câu nói vô tình lúc này, nhưng cũng như bao lần trước chàng không muốn Mộng Ngọc xin lỗi mình.

Mộng Ngọc lo ngại trước thái độ của chồng. Thà là chàng nói ra để vợ chồng thấu hiểu lòng nhau, chớ chàng cứ nín lặng như thế thì một ngày kia sự dồn ép bộc phát bất ngờ, tình cảm giữa vợ chồng thật khó hàn gắn... Mộng Ngọc tự trách mình cứ hay hớ hênh, để chồng hiểu lầm. Nàng dặn lòng từ nay về sau, phải thận trọng lời nói đối với chồng. Bữa cơm hôm đó vì chuyện cất bệnh viện mà vợ chồng Vũ kém vui... Riêng ông Thiện là không để ý gì hết. Ông cười đùa với Dung luôn, thỉnh thoảng lại bàn với Vũ về những điều đã dự tính.

*

Buổi chiều khi Liễu đến phòng mạch, đã thấy bác sĩ ngồi trước bàn viết, vẻ lo âu rõ rệt. Vũ nghe tiếng chân của Liễu bước vào thì ngẩng lên hỏi:

- Cô Liễu! Thế nào? Có gặp khó khăn gì không?

Liễu lắc đầu mỉm cười:

- Thưa bác sĩ! Có khó khăn gì đâu! Mẹ tôi dễ lắm! Bà hiểu rõ hoàn cảnh cô Hiền nên càng mến cô ấy hơn.

Vũ lo ngại hỏi:

- Cô có dặn... bác...

- Dạ! Bác sĩ khỏi lo! Tôi dặn dò kỹ lắm.

Vũ thở dài nói:

- Hiện giờ, tôi bối rối quá, cô Liễu. Sự thật quá bất ngờ chính tôi không hề nghĩ đến.

Liễu tò mò hỏi:

- Nhưng sao bác sĩ tin chắc cháu bé đó là con của mình?

Vũ đáp:

- Còn gì phải nghi ngờ! Cô không thấy nó giống bé Dung sao?

Liễu gật đầu:

- Dạ! Tôi cũng thấy thế.

Vũ nói thêm:

- Tôi hiểu rõ Hiền lắm. Nàng không phải là hạng người chẳng ra gì! Ngày xưa tôi mới là người đáng trách.

Liễu khẽ hỏi:

- Bác sĩ đã gặp cô ấy trong trường hợp nào? Sao lại có con với nhau mà không biết?

Vũ khỗ sở:

- Tôi nói ra, chắc không khỏi cô khinh tôi!

- Dạ không, bác sĩ nói vậy chứ đời nào tôi dám coi thường bác sĩ.

- Không! Cô có quyền khinh rẻ hành động của tôi, dù là hành động không suy nghĩ của thời trẻ...

Ngừng lại một phút, chàng tiếp:

- Năm ấy, sau khi đậu tú tài toàn phần, tôi về quê một người bạn ở Vĩnh Long trong một làng nhỏ ở bên bờ sông Cửu Long. Tôi định vui chơi trong một vài tháng rồi về Sài Gòn tìm việc làm, để giúp cha mẹ. Bạn tôi là anh Hoài, làm giáo học ở đó.

Liễu ngồi xuống ghế, lặng lẽ nhìn Vũ. Đây là lần đầu tiên, nàng được biết tâm tình của vị bác sĩ mà nàng kính mến.

Vũ nói tiếp:

- Chính trong những ngày này, tôi đã gặp Hiền và yêu nàng với tất cả sự bông bột của tuổi trẻ. Nhưng thật tình lúc ấy, tôi không hề có ý nghĩ sẽ cưới Hiền làm vợ.

Liễu trố mắt nhìn bác sĩ. Thật không ngờ! Người mà nàng kính mến, cảm phục, lại có những hành động tác tệ đến thế. Bác sĩ không có ý nghĩ cưới Hiền làm vợ, sao lại nỡ phá hại đời nàng? Vũ nhìn qua thái độ của Liễu cũng đoán hiểu được những ý nghĩ trong đầu nàng. Chàng thở dài tiếp:

- Cô Liễu! Chính tôi cũng thấy xấu hổ vì hành động của mình ngày trước. Thật tình mà nói, cô có khinh tôi cũng phải thôi.

Liễu lắc đầu nói:

- Bác sĩ nói thế thật quá đáng! Tôi nào dám có ý kiến chi đâu? Được bác sĩ tin cậy, cho biết chuyện riêng tư, như vậy là nhiều lắm rồi.

Một lúc Liễu nói:

- Sau khi bác sĩ về Sài Gòn thì không còn thư từ, liên lạc với cô Hiền nữa sao?

Vũ đáp ngay:

- Qua mấy tháng ở Vĩnh Long tôi về Sài Gòn thì gặp dịp đi Pháp tiếp tục học. Tôi không kịp từ giã ai hết. Và cũng không được thư của Hiền. Lúc sáng, nàng đã kể cho tôi nghe nỗi gian truân của nàng trong những năm tháng đó.

Liễu khẽ nói:

- Cô Hiền thật đáng tội nghiệp. Lúc này, mẹ tôi có hỏi qua chuyện ấy và nàng cũng thật tình bày giải.

Hai người yên lặng rất lâu. Liễu đã thấu hiểu hết sự thật về câu chuyện giữa Hiền và Vũ. Hoàn cảnh của Vũ thật không có lỗi ra! Vợ chàng cũng đáng trọng mà người yêu cũ cũng đáng thương.

Liễu bỗng hỏi:

- Thưa Bác sĩ! Bác sĩ định thế nào bây giờ?

Vũ ngả lưng vào thành ghế, chán nản:

- Tôi chưa biết tính sao? Nói rõ sự thật cho Mộng Ngọc nghe ư? Tôi chẳng biết phản ứng của nàng sẽ như thế nào? Riêng về Hiền, cô nghĩ xem, tôi đâu đành lòng để nàng phải khổ hơn nữa.

Có tiếng động ngoài phòng khách. Liễu biết có bệnh nhân đang chờ, nên đứng lên sửa soạn tiếp khách. Hai người ngưng ngang câu chuyện.

Buổi chiều, khi hết giờ làm việc, Liễu hỏi Vũ:

- Bác sĩ có đến gặp cô Hiền không? Tôi phải nói với cô ấy thế nào?

Vũ suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Thế nào tôi cũng gặp Hiền. Có tôi, nàng yên tâm hơn.

Liều nhìn về phía cửa hông ăn thông sang nhà Vũ. Tự nhiên nàng có cảm tưởng mình đồng lõa với Vũ và Hiền để phản bội Mộng Ngọc. Thật lòng, nàng có muốn như thế đâu! Nhưng trước hoàn cảnh nan giải của Vũ, nàng cũng thấy tội nghiệp!

Vũ nhìn vẻ lo lắng của Liều khẽ nói:

- Để Hiền và con tôi ở nhà cô, thiệt vạn bất đắc dĩ. Tôi cũng đã làm phiền bác và cô nhiều lắm! Tôi sẽ kiếm nhà khác cho Hiền, trong vài hôm nữa.

Liều lắc đầu:

- Bác sĩ không phải bận tâm! Mẹ tôi hiểu hoàn cảnh của bác sĩ và cô Hiền nên không nệ hà gì đâu. Điều mong ước của tôi là bác sĩ sớm giải quyết ổn thỏa, làm sao cho ít khổ cả ba người.

Vũ buồn rầu hỏi Liều:

- Cô khuyên tôi nên giải quyết như thế nào? Bỏ rơi Hiền hay bỏ nhà này ra đi?

Liều lắc đầu:

- Tôi chắc bác sĩ không thể giải quyết như vậy được!

Vũ thở dài:

- Cô thử đặt mình vào hoàn cảnh của tôi mới thấy rõ sự khó khăn.

Liều nói tiếp:

- Tôi biết! Nhưng bác sĩ kéo dài tình trạng này càng bất lợi hơn!

Vũ ôm lấy đầu:

- Tôi biết giải quyết thế nào cho yên xuôi cả hai đảng hả cô?

Chàng chợt nghĩ đến ông Thiện. Nếu cha vợ biết chuyện này, chưa rõ ông sẽ đối xử với chàng ra sao? Ông Thiện đâu ngờ Vũ đã có con trước khi nhận lời ông sang Pháp học và cưới con gái của ông! Và khi sự thật được phanh phui, Vũ có giải thích thế nào đi nữa, chưa chắc ông đã tin?!

Liều nhìn đồng hồ rồi bảo Vũ:

- Thừa bác sĩ, tôi phải về kéo mẹ tôi trông.

Vũ đưa nàng ra đến cửa ngoài và dặn:

- Cô nói giùm với Hiền, lát nữa tôi sẽ tới.

Liều gạt đầu vâng dạ rồi ra lấy xe đạp về nhà. Vũ trở vào phòng mạch, mở cánh cửa hông đi qua phòng ăn. Cơm đã dọn xong. Mộng Ngọc và bé Dung đang ngồi sắp hình trên "đi vắn".

Bé Dung thấy cha đi vào liền tuột xuống ôm chân chàng, nói riu rít:

- Ba ơi, ông ngoại cho con kìa.

- Bé Dung chỉ những hộp đồ chơi để gần chỗ Mộng Ngọc ngồi, Vũ cúi xuống ôm con. Mộng Ngọc ngừng tay nhìn chồng âu yếm:

- Mình có mệt không? Hồi trưa mình không ngủ.

Vũ lắc đầu:

- Không đâu. Ba đã về rồi hả?

- Dạ, ba thức dậy là đi ngay.

Vũ quay nhìn về phía bàn ăn, bảo vợ:

- Anh không ăn cơm nhà ghen mình.

Mộng Ngọc ngạc nhiên hỏi:

- Sao vậy anh? Anh cố hẹn ăn cơm với ai hả?

Vũ gật đầu:

- Anh có hẹn với... bạn nên phải đi ngay bây giờ.

Mộng Ngọc thoáng nét buồn. Từ trưa tới giờ nàng chưa có dịp để xin lỗi chồng về câu chuyện "tiền bạc" xây cất bệnh viện. Nàng định ăn cơm xong sẽ giải bày sự thật trong lòng mình cho Vũ hiểu, nào ngờ chàng lại đi ăn cơm khách.

Vũ nhìn vợ khẽ hỏi:

- Có chuyện gì không em? Hình như em không vui?

Mộng Ngọc gượng cười:

- Dạ đâu có! Anh đi hơi đột ngột! Mọi lần, anh đều báo qua cho em biết trước! Em chỉ lấy làm lạ thôi.

Vũ không muốn vợ để ý nghi ngờ, vội đáp:

- Họ điện thoại mời anh lúc chiều, chưa kịp cho em hay.

Mộng Ngọc tươi cười ngay:

- Em hiểu rồi! Thôi anh rửa mặt rồi đi, kéo trễ.

Vũ gượng cười ngó vợ rồi sang phòng bên thay đổi y phục. Tự nhiên, chàng cảm thấy khó chịu lắm. Đây là lần đầu tiên, từ khi về ở với nhau, chàng mới nói dối Mộng Ngọc một lần. Không biết rồi đây, chàng sẽ phải nói dối vợ con bao nhiêu lần nữa?

*

Hiền ngồi yên trước thềm nhà, bé Lệ đã ngủ từ chiều. Hồi khuya, đi xe từ Vĩnh Long lên Sài Gòn, Lệ thấm mệt, nên ngủ say. Hiền dùng cơm với bà cụ và cô Liễu xong thì ra ngồi ngoài hiên hóng mát. Trong khi đó Liễu và mẹ bàn bạc câu chuyện của Hiền.

Mẹ Liễu bảo nàng:

- Tội nghiệp cô Hiền quá con. Hình như cô ấy cũng chưa biết bác sĩ Vũ đã lấy vợ?

Liễu đáp:

- Cô ấy chưa biết đâu! Con tội cho cô ấy lắm.

Bà cụ nói:

- Bộ bà Mộng Ngọc không đáng tội nghiệp sao? Mẹ chỉ trách ông Vũ.

Liễu thấu hiểu, trong hoàn cảnh nào Vũ không biết Hiền có thai, nên bênh vực chàng:

- Mẹ không nên trách bác sĩ. Ông ấy cũng khổ tâm nhiều lắm và hiện đang ở trong tình cảnh nan giải.

Bà cụ khe khẽ hơn:

- Ai bảo ông ấy gây ra chi cảnh ngang trái này! Rồi ông mới tính sao về chuyện cô Hiền?

- Bác sĩ khổ tâm lắm mẹ à! Con có hỏi nhưng ông cũng chưa biết tính thế nào cho vẹn cả đôi đàng.

Ngừng lại một phút, nàng tiếp:

- Lúc chiều bác sĩ sợ làm phiền mẹ con mình, nên định mượn nhà đưa cô Hiền và bé Lệ đi nơi khác.

Bà cụ lo lắng hỏi:

- Ông ấy định không cho cô Hiền biết sự thật à? Nếu vậy ông định dối gạt cô Hiền mãi sao?

Liều lắc đầu:

- Không phải vậy đâu mẹ, con không tin bác sĩ tính như thế.

- Còn gì mà con bênh vực ông ấy! Mẹ đã thấy nhiều rồi! Mấy ông có địa vị, có nhiều tiền thì lại muốn đa mang.

Liều không biết nói sao cho mẹ hiểu tâm trạng của Vũ. Vũ không phải là hạng người như vậy đâu! Chuyện ngày xưa xảy ra chỉ vì phút bồng bột của tuổi trẻ, nào ngờ lại đưa đến hậu quả không hay này. Liều nhìn ra ngoài, thấy Hiền ngồi một mình trước thềm thì bảo mẹ:

- Con ra với cô Hiền nghe mẹ.

Hiền nghe tiếng chân của Liều liền quay lại mỉm cười, nụ cười hiền hậu dễ thương. Liều thấy cảm tình của mình đối với Hiền thấm thiết hơn.

Nàng ngồi xuống bên Hiền:

- Lệ ngủ rồi hả cô?

- Dạ! Đi xe mệt nên cháu ngủ từ chiều.

Rồi nàng hỏi Liều:

- Anh Vũ chừng nào lại hả cô?

Liều biết nàng trông Vũ lắm nên đáp:

- Thế nào bác sĩ cũng đến mà! Hồi giờ về, bác sĩ có dặn tôi kỹ lắm.

Hai người cùng yên lặng. Hiền cười nói:

- Cô Liễu biết hiện giờ tôi ao ước được thế nào không?

Liễu lắc đầu nói:

- Tôi làm sao biết được. Nhưng... chắc cô mong được về nhà bác sĩ và được gia đình nhìn nhận?

Hiền mơ màng nói:

- Điều đó thì đã hẳn! Nhưng tôi còn mong ước một chuyện nữa cô à.

Không đợi Liễu hỏi thêm, nàng nói:

- Tôi muốn được như cô vậy.

- Nghĩa là sao?

- Tôi muốn được giúp anh Vũ trong khi làm việc! Cô nghĩ xem tôi có thể tập tành công việc đó không?

Liễu cười và càng thương Hiền hơn. Nàng quá yêu Vũ, lúc nào cũng muốn được gần chàng.

Liễu bảo Hiền:

- Sao lại không? Công việc của tôi nhàn lắm, nào có khó khăn gì. Nhưng chưa chi tôi đã thấy khổ rồi!

Hiền ngạc nhiên:

- Sao vậy cô?

- Thì khi cô giúp ông Vũ được là tôi mất sở.

Hiền vội nắm tay Liễu biểu lộ sự thương yêu chân thật:

- Không đâu! Cô vẫn làm chung với tôi chứ! Tôi đâu bao giờ quên ơn cô!

Liễu nhìn Hiền, thương mến rạt rào... Hiền ngây thơ chân chất, trong lòng nghĩ thế nào nói thế ấy, chứ không biết màu mè! Ước vọng của nàng rất mong manh vì bên Vũ còn Mộng Ngọc! Nàng có muốn giúp đỡ sẵn sàng cho Vũ cũng không thể được! Liễu lặng thinh cho Hiền sống trọn vẹn với niềm ước vọng đó.

Lâu lắm, nàng mới hỏi:

- Ông bà có biết cô lên trên này không?

Hiền lắc đầu:

- Mẹ tôi đã chết lâu rồi. Còn ba tôi thì... không muốn nhìn tôi nữa.

- Vậy cô sống với ai?

- Mẹ con tôi được cậu mợ Giáo Hoài cho đùm đụ từ bao lâu nay. Tôi mở một quán nhỏ ở gần trường học nên cũng đắp đổi qua ngày.

Liễu băn khoăn hỏi:

- Cô ở lại đó mà bác trai không lui tới ư?

- Ba tôi cấm không cho léo hánh về nhà, mặc dù cậu giáo đã nhiều lần đến năn nỉ ông. Ba tôi bảo những đứa con làm nhục nhã gia đình như tôi không đáng sống.

Liễu thở dài trước tình cảnh của nàng. Hiền rơm rớm nước mắt tiếp:

- Tôi khổ quá! Nếu không còn hy vọng có ngày gặp lại anh Vũ cho con nhìn cha, chắc là tôi đã tự tử lâu rồi.

Liễu muốn ao ỏi nàng một câu, nhưng không biết nói thế nào.

Hiền cất tiếng:

- Cậu Giáo Hoài đã khuyên tôi rất nhiều, nên tôi mới còn đủ can đảm sống đến ngày giờ này.

Liễu để ý đến tên "Giáo Hoài". Nàng không hiểu người đó là ai và có liên quan mật thiết gì với Vũ và Hiền, mà từ chiều đến giờ, hai người đều có nhắc đến. Hiền lại tỏ ra rất tin tưởng và biết ơn người đàn ông đó. Liễu hỏi nàng:

- Ông Giáo Hoài đối với cô như thế nào?

Hiền đáp:

- Cậu ấy bà con xa với mẹ tôi và là bạn của anh Vũ.

Liễu gật đầu:

- Tôi biết rồi! Khi xưa cô và bác sĩ quen nhau, cũng do ông Hoài giới thiệu chứ gì?

Hiền gật đầu nhìn xuống đất. Nàng nhớ đến những ngày tháng xa xưa, khi tim nàng bắt đầu rung động vì một bóng hình xa lạ. Thuở ấy, nàng là một cô gái vừa đến tuổi dậy thì, trong lòng còn mang nhiều mộng đẹp. Nàng gặp Vũ một lần và chú ý đến chàng... Hiền nhớ rõ buổi chiều nàng ngồi câu bên bờ sông trước nhà thì Vũ đi với Hoài qua đó. Hoài ngừng lại hỏi nàng một vài chuyện và Hiền thấy bên lén khi Vũ chăm chú nhìn mình. Đôi mắt của chàng thu hút mãnh liệt khiến nàng không dám nhìn lâu. Hiền cảm thấy bồi hồi khi Vũ cất tiếng hỏi nàng:

- Chào cô.

Lúc ấy Hiền chưa biết rõ Vũ là ai và ông giáo đã giới thiệu hai người. Hiền biết mang máng là Vũ đang học ở Sài Gòn và đã đỗ đạt. Thế rồi...

Hiền mơ màng nhìn lên nền trời đầy sao. Ở thành phố, nàng thấy sao trên trời không sáng bằng ở thôn quê. Có lẽ tại nhiều ánh điện quá. Và lòng người cũng không hòa hợp với muôn sao! Hiền nhớ đến những đêm trăng, nàng và Vũ ngồi lặng bên nhau trong vườn, mùi hoa bưởi thoảng bay...

Từ này giờ, Liễu vẫn yên lặng bên Hiền. Nàng không muốn làm xáo động ý nghĩ của Hiền. Liễu biết chắc nàng đang nghĩ đến mối tình xưa cũ, đến những kỷ niệm êm đẹp của hai người lúc mới yêu nhau. Hiền bỗng giật mình quay lại nhìn Liễu mỉm cười. Nàng thấy mình quá hớ hênh, để Liễu đoán được tâm trạng của mình.

Có tiếng xe hơi ngừng trước cửa nhà, hai người nhìn ra. Liễu nhận ra chiếc xe của Vũ nên bảo Hiền:

- Bác sĩ đã đến.

Nàng phân vân, không biết có nên đón Vũ vào nhà hay để chàng và Hiền gặp nhau tại đây? Ở ngoài hiên này có lẽ tiện hơn.

Liễu khẽ nói:

- Thôi tôi vào trong ghen, cô Hiền!

Hiền nhìn Liễu mỉm cười gật đầu. Nàng thấy lòng mình nao nao hơn bao giờ hết. Liễu nhẹ nhẹ bước vào trong.

Vũ xuống xe, đi thẳng vào trong sân, hỏi Hiền:

- Con đâu rồi em?

Hiền đáp:

- Dạ! Con đã ngủ rồi anh!

Vũ âu yếm:

- Em ngồi làm gì đó!

Hiền cúi đầu đáp nhỏ:

- Em đợi anh. Cô Liễu nói với em là anh sẽ tới.

Vũ chợt nhớ lúc này mình có thấy Liễu ngồi ở đây. Nàng lách mắt chắc vì muốn để yên cho chàng và Hiền được tự do nói chuyện với nhau. Chàng ngồi xuống bên Hiền, nhưng không biết phải nói gì bây giờ. Hai người đã xa nhau lâu quá rồi. Chàng không hề nghĩ có ngày gặp lại Hiền trong hoàn cảnh ngang trái này. Lời chàng muốn nói ra cũng thấy không thật.

Hiền bặt nghĩ đến cha mẹ Vũ nên khẽ hỏi:

- Anh đã về nhà chưa? Hay anh ở phòng mạch rồi sang đây?

Vũ giật mình:

- Không! Anh tạt qua nhà rồi chứ.

Hiền muốn hỏi thăm gia đình của Vũ nhưng sợ chàng hiểu lầm mình có ý thúc đẩy chàng, nên lại thôi.

Vũ bỗng nói:

- Anh thấy em ở đây cũng phiền cho bà cụ và cô Liễu, nên định tìm một nơi khác cho em ở tiện hơn.

Hiền ngược mắt nhìn chàng:

- Anh không định... thưa với ba má... sao?

Vũ ấp úng nói:

- Có chớ em, nhưng chưa tiện lúc này. Anh muốn em tạm ở riêng một thời gian.

Hiền không hề có ý nghi ngờ tấm lòng của Vũ, nên cúi đầu nói:

- Dạ. Anh tính thế nào cũng được. Em chỉ mong mỗi một điều là con được gần cha.

Vũ cảm động nắm lấy bàn tay lạnh giá của nàng. Hiền ngả đầu vào ngực Vũ. Sự cô đơn nhiều năm đã khiến nàng tha thiết được hưởng những giây phút êm đềm bên cạnh người yêu. Hương vị yêu đương ngày nào như bừng sống dậy trong lòng Vũ. Chàng cúi xuống hôn lên mái tóc của Hiền.

ĐÔI MẮT NGƯỜI XƯA

Ngọc Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 2

2

Ông Thiện bước vào bên trong phòng giấy của hãng thầu rồi mà vẫn chưa hết hoang mang. Nếu một người nào khác, dù rất thân thiết với gia đình, kể lại chuyện đó, chắc ông cùng không tin!... Đằng này chính mắt ông trông thấy thì còn bào chữa vào đâu được nữa. Có thể như thế được sao? Lúc này, ông đã không tin ở đôi mắt mình, nên quay xe trở lại chỗ quán kem một lần nữa và ông đã thấy rõ Vũ đang ngồi với một thiếu phụ và một đứa bé. Có điều thiếu phụ và đứa bé không phải Mộng Ngọc và bé Dung! Ông Thiện hết sức thắc mắc. Người đàn bà ấy là ai? Và đứa bé gái đối với Vũ như thế nào? Ông Thiện ngồi xuống ghế lấy ống pip ra nhồi thuốc. Bao giờ cũng vậy, hễ có chuyện cần suy tính thì ông lại lấy ống pip ra nhồi thuốc. Vợ mất đã lâu, ông chỉ còn mỗi một mình Mộng Ngọc nên ông rất bận tâm về hạnh phúc của con. Từ khi chọn Vũ làm con rể, ông rất ưng ý. Vũ luôn luôn tỏ ra đứng đắn và biết nghĩ đến gia đình. Mộng Ngọc hạnh phúc là ông Thiện mừng rồi. Nhưng trưa nay, lúc từ nhà đến hãng thầu, ông qua đường Pellerin và thấy Vũ đang ngồi trong quán kem với một thiếu phụ xa lạ, ông ngạc nhiên lắm.

Ông Thiện không phải là người hẹp hòi, khe khắc. Ông sống nhiều nên rất dễ dãi với con rể. Thường khi thấy Vũ không thích đi chơi đâu hết, ông còn bảo chàng:

-"Bác sĩ" xem chừng quá đứng đắn, lỡ có gặp những chứng bệnh của "thời đại" bây giờ thì làm sao trị!

Mỗi lần ông nói như thế, Vũ chỉ cười không trả lời. Theo quan niệm của ông, người đàn ông có lân la đến các vũ trường hay hộp đêm cũng không hề gì hết. Vì khi đó, họ mặc nhiên ý thức là chuyên qua ngày, qua buổi. Dù có "thân thiết" với các vũ nữ đi nữa cũng chỉ là chuyện đầu môi, chót lưỡi! Rồi vũ trường, xa hộp đêm, khi về nhà họ không còn luyến tiếc hay bận bịu gì khác! Nhưng đêm nay Vũ không lui tới các nơi ăn chơi như thế mà lại đi chung với một thiếu phụ đã có con. Điều đó đủ chứng tỏ chuyện hệ trọng chứ không phải là chuyện vui chơi "đàng điếm". Chắc Vũ đã có người đàn bà thứ hai đi sâu vào cuộc đời. Như vậy có nghĩa là hạnh phúc của con gái ông đang bị đe dọa. Ông Thiện đứng lên, đi về phía bàn rót nước uống. Tự nhiên ông phải bận lòng suy nghĩ vì một chuyện không đâu! Biết người đàn bà đó có phải là người yêu của Vũ không? Lúc này, khi trở lại lần thứ hai, ông Thiện định vào giáp mặt Vũ, nhưng ông cho thế là quá hấp tấp. Cứ lặng lẽ dò xét chàng, sẽ chắc chắn hơn. Nhưng bây giờ ngồi đây, ông Thiện mới thấy tiếc trường hợp đó. Phải chi ông đi vào trong quán cho Vũ thấy mặt thì chàng hết chối cãi. Chớ mai đây gặp Vũ ông có hỏi, chắc chắn chàng sẽ không nói sự thật.

Ông Thiện chợt nghĩ đến con! Không biết Mộng Ngọc đã có nghi ngờ gì chưa? Mới tuần trước, ông sang dùng cơm với vợ chồng Vũ, để bàn việc cất bệnh viện, ông thấy gia đình con vẫn êm ấm. Có lý nào mới mấy ngày mà đã xảy ra điều không hay! Ông Thiện ngả lưng vào thành ghế nhìn lên trần nhà. Ông không biết mình có nên hỏi thẳng Mộng Ngọc chẳng? Biết chừng đâu nàng có những nỗi buồn riêng mà vẫn giấu giếm ông.

Ông Thiện đứng phắt dậy và thấy cần phải gặp Mộng Ngọc để tìm hiểu những điều lo nghĩ của con. Dù mến Vũ, ông cũng phải biết rõ về người đàn bà đã đi chung với chàng hồi trưa này.

Ông Thiện xách "can" ra khỏi phòng giấy. Người quản lý ngạc nhiên khi thấy ông chủ mới đến lại đi. Đáng lý ra ông phải ở lại hãng để giải

quyết bao nhiêu chuyện cần kíp! Nhưng ông Thiện có vẻ vội vã lắm, hình như có điều gì quan trọng đang ám ảnh ông.

Ông Thiện đến nhà Vũ, liền đi thẳng vào trong. Mộng Ngọc vừa thức giấc thấy cha đến thì ngạc nhiên lắm. Nàng chạy ra đón cha:

- Ba không đến hăng sao?

Ông Thiện tươi cười:

- Có chứ! Ba đi ngang nên tạt vào thăm các con...

Rồi ông hỏi một cách tự nhiên:

- Chồng con đã sang phòng mạch chưa?

Mộng Ngọc quay nhìn về phía cửa hông:

- Dạ hồi trưa này lại có bạn mời đi ăn cơm... Ảnh bảo sẽ về trễ và làm việc luôn.

Ông Thiện càng nghi ngờ hơn:

- Nói vậy hồi trưa đến giờ con chưa gặp chồng con?

- Dạ chưa!... Nhưng chắc ảnh đã về làm việc rồi. Ba có cần gấp, con đi kêu ảnh.

Ông Thiện ngồi xuống ghế, lắc đầu:

- Không cần. Ba hỏi vậy thôi, chứ có định gặp thằng Hai chi đâu!

Rồi ông lại hỏi:

- Buổi trưa nó thường đi luôn như vậy sao?

- Dạ... cũng... một vài khi, bạn bè mời ăn cơm...

Ông Thiện khẽ hỏi:

- Họ không mời con sao?

- Dạ không, hình như mấy người bạn trai của anh ấy thì phải. Họ không muốn đàn bà dự vào chuyện bàn bạc của họ, ba à.

- Vũ nó nói với con như vậy?

Mộng Ngọc ấp úng:

- Dạ... Anh ấy không nói rõ, nhưng con đoán như thế.

Ông Thiện nói nửa đùa nửa thật:

- Con cứ bỏ nó đi một mình mãi, có ngày khổ đa con.

Mộng Ngọc nhìn cha lộ vẻ không hiểu:

- Ba nói thế là ý sao?

- À, thì nó rảnh tay rảnh chân, có mèo mỡ, vợ bé vợ mọn.

Mộng Ngọc cười tin tưởng:

- Không đời nào đâu ba! Chồng con không phải là hạng người như vậy!

Ông Thiện cười te:

- Chắc dữ hông! Ba khuyên con tin thì tin nhưng phải phòng...

Mộng Ngọc nhìn cha:

- Theo ý ba, con phải làm sao bây giờ? Chẳng lẽ anh Vũ đi đâu con cũng theo đó? vợ chồng không tin cậy lẫn nhau làm sao thương yêu được ba? Nhưng riêng con thì con tin anh Vũ không bao giờ lừa dối con!...

Ông Thiện nín lặng. Qua những câu đối đáp của Mộng Ngọc, ông đoán là nàng chưa nghi ngờ chuyện gì hết!

Mộng Ngọc bỗng tiếp:

- Mà ba nghĩ xem! Con có đi theo anh Vũ cũng chẳng ích gì! Một khi chồng hết thương thì cố giữ cho lắm cũng chỉ buồn lòng nhau.

Ông Thiện trở mắt nhìn nàng:

- Con nói thế nghĩa là chịu ép lòng nếu Vũ muốn cưới vợ bé?

Mộng Ngọc lắc đầu:

- Dạ không! Con phòng hờ vậy thôi... Giả thử anh Vũ hết thương con thì con có làm gì đi nữa cũng chẳng ích gì? Vợ chồng ăn ở với nhau là do tình với nghĩa. Dầu chán nhau rồi cũng còn cái nghĩa kéo dài suốt đời. Riêng con, điều quan trọng là lúc nào cũng hết dạ yêu chồng, sẵn sàng giúp đỡ không để sơ sót một điều gì cả. Nếu lỡ anh ấy sinh tâm này, khác như ba nói thì đó là lỗi của anh ấy.

Ông Thiện không ngờ con gái ông có tấm lòng trung hậu đến thế. Mộng Ngọc được nuôi chiều từ nhỏ và cũng xuất dương du học, hấp thụ nền văn minh tây phương, nhưng vẫn giữ được nếp luân lý cổ truyền. Ông Thiện chợt nghĩ đến người vợ chẳng may vẫn sống. Mộng Ngọc không từng được mẹ dưỡng nuôi, dạy dỗ, nhưng tánh tình rất giống bà.

Ông nhủ thầm:

- “Mộng Ngọc toàn vẹn như thế mà Vũ còn nghĩ đến hình ảnh nào khác được sao?”

Mộng Ngọc đột nhiên hỏi:

- Thưa ba! Tại sao hôm nay ba lại hỏi con những điều đó?

Ông Thiện mỉm cười để che giấu sự lúng túng của mình:

- Có gì đâu! Ba muốn biết vợ chồng con có được hạnh phúc không vậy mà! Ba chỉ sợ con không dám nói với ba những chuyện buồn lòng.

Mộng Ngọc cười hồn nhiên:

- Dạ, con đâu có giấu ba việc gì. Anh Vũ rất xứng đáng với lòng tin yêu của ba từ trước đến nay.

Ông Thiện gật đầu:

- Ba vẫn biết thế...

Thái độ của ông Thiện khiến Mộng Ngọc để ý nghi ngờ. Nàng nghĩ chắc có chuyện gì xảy ra nên cha mới hỏi nhiều như vậy. Mộng Ngọc rụt rè:

- Thưa ba!

Ông Thiện quay lại:

- Con hỏi gì?

- Chắc có chuyện gì ba mới sang đây! Sao ba lại giấu con?

Ông Thiện thầm khen sự thông minh của con gái:

- Không! Có chuyện gì đâu! Sao con lại nghĩ ba giấu con?

- Con thấy hôm nay ba khác hơn mọi hôm. Chắc có chuyện gì ba chưa tiện nói ra... Chuyện gì vậy ba?

Ông Thiện cười:

- Con nhỏ này lạ thật! Ba đã nói không có chuyện gì hết mà. Cứ theo hỏi hoài.

Có tiếng xe chạy vào trong sân biệt thự. Ông Thiện và Mộng Ngọc cùng nhìn ra thấy Vũ đang tắt máy rồi xuống xe. Mộng Ngọc nhìn đồng hồ, hơn ba giờ rưỡi. Nàng thoáng ngạc nhiên sao chồng về trễ như vậy? Ông Thiện chăm chú nhìn dáng điệu của Vũ với đôi mắt dò xét. Vũ định đi thẳng qua phòng mạch, để làm việc, nhưng chợt nhìn thấy cha vợ, liền đi thẳng vào nhà, nét mặt tươi vui.

Ông Thiện nhủ thầm:

- Chắc là đưa "cô kia" đi đâu đó rồi mới về nhà!

Vũ bước lên thềm cúi đầu chào ông Thiện:

- Thưa ba mới qua! Hôm nay, ba không lại hăng sao?

Ông Thiện nói mát:

- Lâu lâu mình cũng phải hơi khác hơn ngày thường một chút chứ con!

Vũ cười nhìn cha vợ, không chú ý đến lời nói xa xôi của ông. Mộng Ngọc khẽ hỏi chồng:

- Chắc mình chưa qua phòng mạch?

- Chưa em ạ! Anh bận việc nên về trễ quá. À, này giờ cô Liễu có qua kiểm anh không?

- Dạ không!

Vũ gật đầu:

- Chắc cũng không có "ca" bệnh nào cần kíp!

Ông Thiện bảo Vũ:

- Thôi con sang làm việc đi, đừng để bệnh nhân chờ đợi. Con đi chơi như vậy luôn sao?

Vũ đáp:

- Dạ không! Hôm nay có người bạn mời ăn cơm.

Ông Thiện không để Vũ nói hết lời:

- Ba đã biết! Vợ con mới vừa nói với ba.

Vũ cúi chào ông Thiện một lần nữa rồi đi thẳng sang phòng mạch. Mộng Ngọc nhìn cha và nhận thấy vẻ băn khoăn trên gương mặt của ông. Nàng không hiểu chuyện gì đang làm bận lòng cha, nhưng chắc chắn có liên quan đến Vũ. Mộng Ngọc cảm thấy lo ngại băng quơ và cũng nhờ thế mà nàng chú ý đến hành động của chồng.

Từ một tuần nay, Vũ thường đi luôn nhưng không rõ đi đâu? Mộng Ngọc lại ít khi tìm hiểu công việc của chồng, song nàng cũng hơi lạ là Vũ vắng nhà nhiều hơn trước.

Ông Thiện hỏi con:

- Con có để ý thấy mấy lúc sau này Vũ thay đổi tính tình không?

Mộng Ngọc chưa hiểu rõ ý cha. Nàng đoán chừng cha muốn hỏi đến phản ứng của Vũ về chuyện "tiền bạc" bỏ ra cất bệnh viện hôm trước.

Nàng lo ngại:

- Thừa ba... Con... Không thấy có gì khác. Hôm trước chắc ba phiền anh ấy về chuyện xây cất bệnh viện?

Ông Thiện lắc đầu:

- Không! Chuyện đó có gì ba phải phiền đâu? Ba muốn biết giữa con và Vũ có xảy ra chuyện gì buồn lòng không?

Mộng Ngọc cười:

- Dạ không có chuyện gì hết ba à! Lúc nào, chúng con cũng hòa thuận với nhau!

Ông Thiện nín lặng và thấy chưa cần phải cho Mộng Ngọc biết gì hết. Bốn phận của ông là phải dò xét Vũ. Ông cần biết người đàn bà đi với Vũ là ai?

Ông Thiện đứng lên nói:

- Thôi ba về đây!

- Ba không ở lại chơi với các con sao?

- Ba còn phải về hãng thầu giải quyết một vài việc.

Mộng Ngọc đưa cha ra đến cửa ngoài rồi chờ ông lên xe, nàng mới trở vào. Tự nhiên nàng liếc về phía phòng mạch của Vũ.

Nàng nhớ lời cha khuyên lúc nãy:

- "Con cứ bỏ nó đi một mình mãi có ngày khổ đa con!"

Nàng không biết cha vui miệng mà nói hay trách khéo nàng? Mộng Ngọc rất tin tưởng chồng, nên nghĩ đến việc theo sát bên chồng để dò xét,

hay gìn giữ chàng, tránh xa sự quyến rũ của những người đàn bà khác, nàng thấy chán ngán! Mà không lý Vũ lại để ý đến một bóng hình kiều diễm nào sao? Mộng Ngọc không tin, nhưng lời khuyên của cha vẫn làm cho nàng thắc mắc.

Trong khi đó, ở phòng mạch, Vũ hỏi cô Liễu:

- Có bệnh nhân đang chờ ở ngoài không cô?

Liễu nhìn ra phía cửa đáp:

- Dạ có hai người, thưa bác sĩ.

Vũ thay "blouse" rồi bảo Liễu:

- Cô đưa họ vào!

Chàng lần lượt xem mạch cho bệnh nhân, trong lúc Liễu sửa soạn ống tiêm như thường lệ.

Trưa hôm qua, Vũ đến rước Hiền và bé Lệ đến nhà mới. Mẹ Liễu đã có lời cảm cộng Vũ để Hiền ở đó, nhưng Vũ nhứt định từ khước, viện lý làm phiền bà và Liễu, một khi Mộng Ngọc biết rõ sự thật. Thật ra Vũ muốn đưa Hiền đi nơi khác vì chàng sợ nàng biết rõ chuyện trước Mộng Ngọc. Bà mẹ Liễu xem chừng rất thương yêu Hiền! Có thể một ngày nào đó bà sẽ nói hết sự thật.

Liễu biết Vũ lo ngại điều đó, nên không muốn cầm Hiền ở lại nữa! Nàng nói riêng với mẹ:

- Má đừng giữ cô Hiền ở lại thêm. Chuyện riêng của bác sĩ Vũ khó khăn lắm! Cứ để yên cho ông ấy tự giải quyết lấy, mình có giúp được thì giúp, không thì thôi.

Hồi sáng này nàng chỉ hỏi Vũ là nơi Hiền ở có yên không thì Vũ mỉm cười đáp:

- Yên lắm cô à! Hiền muốn mời cô đến nhà chơi.

Liễu chỉ cười, trong lòng bắt đầu khó chịu, Vũ nói gì thì nói, bây giờ, cảnh của Hiền, nào có khác chi cảnh làm bé, làm mọn. Điều đáng buồn hơn là Hiền vẫn không hay biết gì hết và cứ tưởng lầm mình là người yêu duy nhất của Vũ.

Liễu nhớ đến những lời mẹ nàng đã trách Vũ:

- ""Ai biểu ông ấy gây ra làm chi? Bây giờ phải lãnh lấy hậu quả chớ!""

Nàng thấy hoang mang trong lòng! Biết đâu chính Vũ không muốn giải quyết dứt khoát chuyện Hiền và muốn sống với hai người yêu cùng một lúc!?

Bên ngoài đã hết bệnh nhân. Liễu khép cửa phòng lại và sắp soạn những hộp thuốc trên bàn. Vũ ngả lưng vào thành ghế nhìn Liễu, rồi hỏi:

- Cô có rảnh không cô Liễu! Hiền mời cô tối đến chơi.

Liễu lắc đầu:

- Dạ, tối nay tôi bận, thưa bác sĩ.

Liễu quyết định từ đây không dự vào chuyện riêng tư của Vũ nữa. Nàng là người làm công, đành rằng Vũ đối xử tốt với nàng, nhưng trước việc này, Liễu thấy phật ý lắm. Sở dĩ nàng giúp Vũ hôm trước là tin tưởng chàng sẽ tìm cách giải quyết cho êm đẹp giữa đôi đảng. Chớ nàng đâu có ý "đồng lõa" với Vũ để làm khổ Mộng Ngọc và cả Hiền nữa.

Vũ vẫn không để ý đến thái độ của Liễu, tươi cười nói:

- Tôi muốn cái "Vi-la" đó đẹp lắm cô Liễu! Có sân rộng và có nhà xe nữa. Hôm nào rảnh cô đến chơi. Từ chiều hôm qua đến giờ, Hiền nhắc đến cô luôn.

Liễu nhìn thẳng vào mặt Vũ, định hỏi chàng sẽ giải quyết chuyện giữa Hiền và Mộng Ngọc ra sao, nhưng nghĩ kỹ, nàng lại thôi. Liễu quay lại, cúi chào Vũ:

- Thưa bác sĩ, tôi về.

- Chào cô.

Vũ không hiểu được cảm tưởng của Liễu đối với mình trong lúc này, nên dặn dò thêm:

- Cô Liễu nhớ đến chơi với Hiền, số nhà X, Trần Quốc Toàn.

Liễu gật đầu:

- Dạ... hôm nào rảnh, tôi sẽ đến thăm cô Hiền.

Liễu mở chốt cửa, Vũ gọi giật lại:

- Cô Liễu?

- Dạ, thưa bác sĩ.

- Hôm nay cô không đến chơi với Hiền được ư? Nàng về nhà mới, còn...

Liễu lắc đầu:

- Thưa bác sĩ, tôi bận quá...

Nàng bước ra ngoài khép cửa lại. Vũ thở dài, đứng lên cởi "blouse" rồi trở qua nhà. Hình ảnh quen thuộc mỗi ngày lại hiện ra trước mắt chàng.

Mộng Ngọc đang ngồi chỉ cho bé Dung học trên "đi vắn". Chị bế dọn cơm. Bé Dung thấy cha về, tuột xuống đất, ôm chân cha gọi:

- Ba... Ba về!

Vũ bồng con lên, hôn vào má, trong lúc đó Mộng Ngọc xếp tập của con lại, tươi cười nhìn chồng.

Mộng Ngọc bảo bé Dung:

- Con xin lỗi ba đi...

Bé Dung liếc nhìn mẹ rồi khoanh tay thưa:

- Con xin lỗi ba.

Vũ ngạc nhiên nhìn vợ rồi hỏi con:

- Việc gì, con phải xin lỗi ba?

Bé Dung phụng phịu cúi mặt. Mộng Ngọc cười giải thích:

- Hồi trưa, bé Dung thức dậy, không thấy mình, không biết sao lại khóc đòi ba, em dỗ thế nào cũng không nín. Em phạt đứng quay mặt vào vách đến 5 phút.

Vũ ôm chặt bé Dung vào lòng, hôn lên má:

- Ờ! Người ta đòi ba mà cũng phạt nữa.

Mộng Ngọc tiếp:

- Em đã cắt nghĩa cho biết, khóc như vậy là có lỗi. Ba có việc phải đi con ở nhà còn có má. Chừng đó "cô" mới chịu nín!

Bé Dung mắc cỡ úp mặt vào vai cha, Vũ nhìn Mộng Ngọc, có cảm tưởng như nàng đang trách khéo mình. Mộng Ngọc vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên:

- Mình rửa mặt rồi ăn cơm...

Vũ thả bé Dung xuống, đi về phía phòng rửa mặt. Chàng nghĩ đến Hiền và bé Lệ. Giờ này chắc hai mẹ con đang dùng cơm. Hồi trưa, chàng có bảo Hiền, sợ mình bận việc, không đến được. Hiền không nói gì, mà chỉ nhìn quanh nhà rồi bảo chàng:

- Nhà rộng quá! Em có hơi sợ.

Vũ thấy tội nghiệp nàng, nên lúc này mới có ý mời Liễu đến nhà với Hiền. Biệt thự mới mượn, ngoài chị bếp và ông già gác cổng, trong nhà chỉ có mẹ con của Hiền. Nàng lại quá ngỡ ngàng trước sự sống mới. Từ bao lâu nay, Hiền sống trong cảnh thanh đạm, nên có vẻ ngại ngùng khi bước vào ngôi biệt thự mà Vũ mới mượn. Nàng đã hỏi Vũ:

- Nhà này của ai mà sang trọng quá vậy anh?

Đến lúc Vũ cho biết mẹ con nàng sẽ ở đó, Hiền lắc đầu nói:

- Em sợ lắm! Nhà rộng quá, em không thích đâu anh. Phải chi em và con được ở một căn phố nhỏ như của cô Liễu cũng đủ rồi.

Vũ phải giải thích điều tiện lợi, khi ở biệt thự, nàng mới chịu nghe. Song giờ đây, Vũ thấy lo lắng không biết Hiền ở đằng ấy có yên chăng? Chàng trở ra phòng ăn thì Mộng Ngọc và bé Dung đang ngồi sẵn ở bàn. Vũ kéo ghế ngồi xuống rồi nhìn bé Dung cười nói:

- Con cũng ngồi bàn nữa ư? Sao không để chị vú đút cơm cho.

Mộng Ngọc đáp thay con:

- Hồi trưa con cũng đòi ăn một mình đó.

Bé Dung đứng thẳng trên ghế, rồi chồm vào bàn. Mộng Ngọc rầy con:

- Đừng đứng lên như vậy, mẹ không cho ngồi bàn nữa đó.

Bé Dung sợ sệt nhìn mẹ rồi ngồi xuống ghế. Vũ chột nghĩ đến mẹ con Hiền. Không biết bé Lệ ăn cơm có còn phải đút chẳng? Hồi trưa, chàng đánh liều đưa hai mẹ con Hiền đi ăn kem, chàng thấy Thanh Lệ cầm muống múc kem "đàng hoàng" lắm! Thanh Lệ lớn hơn Ngọc Dung hai tuổi nên chừng chặc hơn là phải.

Mộng Ngọc để ý nhìn chồng:

- Hình như anh có gì lo nghĩ?

Vũ lắc đầu:

- Không có gì đâu!

Rồi chàng hỏi Mộng Ngọc:

- Hồi chiều ba đến chơi có việc gì không mình?

Mộng Ngọc đáp:

- Dạ không có chuyện gì hết. Ba đi ngang nên tạt vào thăm mình... À, ba...

Thấy vợ ngập ngừng, Vũ hỏi:

- Ba... sao hả mình?

Mộng Ngọc muốn nhắc lại câu dặn dò của cha lúc chiều nhưng e ngại không nói. Chừng Vũ hỏi, nàng buộc lòng phải trở sang chuyện khác:

- Ba cho biết về chuyện xây cất bệnh viện...

Lần đầu tiên, Mộng Ngọc nói không thật với chồng, dù là một chuyện không hại gì, song nàng cùng lo ngại lắm. Lỡ ra, Vũ hỏi tới nữa nàng không biết phải nói sao? Nhưng Vũ không để tâm đến chuyện đó. Chàng nhìn đồng hồ, và hết chén cơm, buông đũa đứng lên. Mộng Ngọc chú ý đến cử chỉ của chồng! Hôm nay, sao chàng ăn cơm mau như vậy kìa?

Chàng vào phòng rửa mặt, rồi trở ra bảo Mộng Ngọc:

- Mình cho con ngủ sớm, anh đến đăng này một chút!

- Anh đi đâu vậy?

- Anh đến thăm người bạn ở Pháp mới về?

- Ai vậy mình? Em có quen không?

Vũ lúng túng đáp:

- Anh này trước ở Lyon, em không biết... đâu?

Mộng Ngọc nhìn chồng:

- Lúc này, anh có việc đi luôn. Cả ngày con mới gặp anh một lần.

Rồi nàng mỉm cười:

- Hồi trưa, ba cũng nói nữa đó...

Vũ lo lắng:

- Ba nói sao em?

- Ba bảo em để anh đi một mình hoài, có ngày khổ đa!

Vũ nín lặng. Chàng không hiểu được ông Thiện thốt ra câu đó vì vô tình hay cố ý? Chắc là ông nói đùa với Mộng Ngọc cho vui chứ không có ý gì khác.

Mộng Ngọc ngược nhìn chồng, thấy Vũ lộ vẻ suy nghĩ thì quay đi nơi khác. Nàng ân hận đã nói với chồng một câu mà lẽ ra không nên nói. Rất có thể Vũ buồn vì nàng đã chứng tỏ sự thiếu tin tưởng!? Trái lại, Vũ muốn biết rõ ý nghĩ của Mộng Ngọc, khẽ hỏi:

- Ba nói thế với ý gì hả mình? Sao mình lại phải khổ?

Mộng Ngọc khó giải thích tường tận, để Vũ khỏi hiểu lầm.

- Ba sợ anh rảnh tay rảnh chân rồi "để ý" đến các cô khác!

- À ra thế! Riêng em nghĩ thế nào?

- Nghĩ gì hả anh!

- Về câu nói của ba.

Mộng Ngọc cười:

- Có gì em phải nghĩ! Em bảo ba anh không phải là hạng người ích kỷ đến làm khổ vợ con đâu... vả lại, lúc nào em cũng giữ tròn bốn phận đối với anh.

Vũ xúc động vô cùng. Mộng Ngọc thật đáng yêu và khôn khéo. Gần năm năm qua, nàng ít khi làm phật ý chàng. Bao giờ nàng cũng chiều chuộng, thương yêu chồng, như lúc mới biết nhau. Tự nhiên, Vũ cảm thấy mình có lỗi với Mộng Ngọc rất nhiều. Đáng lý chàng phải nói thật với vợ về câu chuyện của Hiền và bé Lệ. Trong phút giây sôi nổi trong lòng, chàng suýt nói hết cho vợ biết. Nhưng suy nghĩ kịp, chàng thấy chưa phải lúc.

Chàng muốn có một thời gian ngắn, để giải thích rõ ràng cho Mộng Ngọc hiểu. Nàng phải được "chuẩn bị tình cảm", trước một sự thật quá bất ngờ.

Bé Dung ăn cơm xong, tuột xuống ghế, chạy đến bên Vũ:

- Ba... Ba đi đâu vậy ba? Không ở nhà kể chuyện đời xưa sao ba?

Mộng Ngọc la con:

- Dung! Không được quấy rầy ba. Đi rửa tay đi.

Bé Dung sợ mẹ, rời xa Vũ nhưng đôi mắt vẫn nhìn về phía chàng. Vũ cảm thấy khó chịu trong lòng. Cả tuần nay, chàng bỏ hết cái lệ kể chuyện đời xưa cho con nghe. Thường khi, sau bữa cơm, chàng đọc sách báo xong là kể chuyện "Bạch Tuyết và bảy Chú Lùn" hay "Thằng bé Tí hon" cho bé Dung nghe. Đêm nào cũng thế, riết rồi thành thói quen cho bé Dung và cả chàng nữa. Bỗng dưng chàng bỏ cái lệ đó, con không nhắc nhở làm sao được!

Mộng Ngọc thấy chồng lộ vẻ băn khoăn sau lời nói của con thì cười:

- Anh sửa soạn đi kéo trẻ. Lát nữa, em sẽ thay anh kể chuyện "đời xưa" cho con nghe.

Vũ mỉm cười, ngồi xuống ghế:

- Thôi, trưa mai anh đến thăm anh ấy cũng được.

Mộng Ngọc đến sát bên chồng:

- Sao anh không đi? Tại em kể lại câu nói của ba làm anh buồn phải không? Ba nói chơi thôi, chứ không có ý gì đâu?

Vũ nắm tay vợ kéo sát vào mình:

- Không phải vậy! Tại anh không muốn đi bây giờ, thế thôi.

- Hay là tại con làm anh buồn.

- Có lẽ đúng! Anh không buồn con nhưng anh buồn anh! Cả tuần nay anh bận việc luôn nên xa rời con quá.

Mộng Ngọc sung sướng vô cùng. Nàng gỡ tay chồng nhìn xuống nhà bếp:

- Anh để em dọn cơm đã. Chị bếp lên kia. Kỳ hông...

Vũ cười nhìn vợ. Chàng vẫn thấy Mộng Ngọc hiền dịu, duyên dáng như hồi mới cưới. Rồi chàng lại nghĩ đến Hiền và bé Lệ. Đêm nay không hiểu hai mẹ con có ngủ được chăng?

*

Hiền nằm trần trọc mãi không ngủ được. Biệt thự rộng thênh thang, lạnh lẽo. Nàng kéo mền trùm lên đến ngực. Mền mới mua nên mùi nỉ còn hăng hắc. Hiền vẫn thấy lạnh trong người. Nàng xoay qua ôm con, mong tìm ra hơi ấm quen thuộc. Bé Lệ vẫn ngủ say, không hay biết gì hết. Tay nó còn ôm con "búp bê" mà hồi trưa Vũ đã mua cho.

Nàng nhớ đến Vũ, đến những lời chàng đã nói đêm hôm trước:

- Anh ân hận lắm! Thật tình anh không ngờ em vẫn chờ đợi anh bao năm trời nay. Con và em phải chịu khổ là lỗi ở anh. Tha lỗi cho anh nhen! Từ nay em và bé Lệ không phải khổ nữa.

Hiền cảm động lắm. Bao nhiêu buồn phiền gần như tan biến hết. Nàng muốn nói với Vũ những lời thứ tha chân thật nhưng cổ nàng như nghẹn lại. Hiền chỉ nhìn chàng rơm rớm nước mắt. Lâu lắm, nàng mới bảo Vũ:

- Em không có ý trách phiền gì anh đâu! Bao lâu nay, em chỉ mong mỗi một điều là con được gần gũi bên anh thôi... Ngày nay, em đã mãn nguyện rồi.

Hiền mỉm cười một mình. Nàng nói với Vũ như thế, chớ thật ra "má con Lệ" cũng muốn ở gần "cha nó" nữa. Nàng chợt nghe có tiếng chân bước trên sỏi đá, trong sân biệt thự. Chắc Vũ đến. Chàng hẹn hồi trưa sẽ đến với mẹ con nàng. Hiền đến bên cửa sổ nhìn ra. Nàng không thấy Vũ đâu. Người gác cổng già vừa xách đèn đi khuất phía sau vườn. Hiền buồn bã trở vào giường ngồi thừ người ra. Đã một giờ hơn. Tại sao Vũ không giữ đúng lời hứa với mẹ con nàng? Chắc chàng quá bận việc hay không thể rời nhà đến đây được! Hiền rất băn khoăn.

Trưa hôm qua, Vũ đưa nàng và bé Lệ về đây thì nhà đã được dọn sẵn. Buổi tối, chàng còn đến, gần 11 giờ khuya mới về, Không hiểu sao đêm nay, Vũ hẹn mà không tới. Nàng thấy lo sợ băng quơ. Hai người đã yêu nhau sáu, bảy năm trời nay, nhưng không lúc nào Hiền được hưởng trọn vẹn hạnh phúc bên người yêu. Nàng cứ phải lo sợ những tai họa có thể xảy đến cho hai người.

Ngày xưa, khi hai người bắt đầu yêu nhau, nàng lo lắng phập phồng vì sợ cha mẹ bắt gáp và chia rẽ duyên đôi lứa. Rồi sáu, bảy năm qua, nàng sống trong sự đợi chờ mong nhớ. Tình xưa hôm nay lại bùng dậy trong tim. Nàng thấy băn khoăn lo một thảm họa khác xảy đến. Có thể là cha mẹ Vũ sẽ không bằng lòng cho nàng về sống trong gia đình cũng nên. Hiền không biết ông bà có hẹp lượng như cha nàng chăng? Tuy nhiên, khi nghĩ đến Vũ, Hiền lại thấy vững lòng tin... Dù có khổ sở đến đâu, được sống bên Vũ, nàng cũng không màng.

Hiền nằm xuống và chỉ nghĩ đến người yêu. Giờ này không biết Vũ đang làm gì và có nhớ đến mẹ con nàng chăng? Đáng lý ra, Vũ phải đến đây, đêm hôm nay, chớ nhà lạ và trống trải quá nàng làm sao ngủ được! Hiền chợt nhận thấy mình đòi hỏi quá nhiều. Mấy hôm rồi, được gặp Vũ,

nàng còn nghĩ vầy, nghĩ khác, chớ sáu, bảy năm qua không được gần chàng, nàng cũng đành chịu vậy thôi. Vũ làm việc nhiều, cần phải ở nhà ngủ cho lại sức chứ! Hiền nghĩ thế nên không còn chờ đợi Vũ đến nữa.

Hiền lại nghĩ đến câu chuyện đã bàn bạc với Liễu hôm trước. Nàng sẽ nhờ Liễu chỉ dẫn cách thức làm việc trong phòng mạch. Nàng muốn đỡ đần Vũ một tay, trong việc săn sóc bệnh nhân. Nhưng còn bé Lệ! Nếu nàng phải đến phòng mạch của Vũ mỗi ngày thì Thanh Lệ sẽ gọi cho ai trông nom? Ở, thì nàng cứ dắt bé Lệ theo, để được gần gũi với cha mẹ. Phòng mạch của Vũ rộng chán, để bé Lệ chơi một bên cũng được vậy! Con nàng ngoan lắm, nàng bảo gì nó cũng nghe theo. Không phá rầy Vũ đâu! Hiền suy tính viễn vông và quyết tập tành cho quen công việc giúp đỡ chồng. Nàng kéo mền trùm lên ngực và cứ mãi nghĩ đến những ngày vui sắp tới rồi ngủ quên lúc nào không biết.

Buổi sáng, nàng thức giấc là xuống bếp nấu nước, khuấy sữa cho con. Ở nhà quê, mỗi sáng nàng chỉ cho bé Lệ ăn cơm nguội, nhưng từ hôm lên trên này, Vũ bảo nàng cho con uống sữa tốt hơn.

Nàng xuống đến nhà dưới thì chị bếp cất tiếng hỏi:

- Thưa bà...

Hiền cười dễ dãi:

- Sao cứ gọi tôi bằng "bà" mãi vậy? Tôi nói rồi dì xem tôi như con cháu được rồi.

Chị bếp lắc đầu:

- Bà dạy thế, chớ tôi dẫu dám! Ông bác sĩ biết được thì rầy tôi.

Hiền lắc đầu, bênh Vũ:

- Không đâu! Anh Vũ không có tánh đó đâu! Dì bằng tuổi mẹ tôi mà kêu tôi bằng "bà" coi sao được!?

Chị bếp mỉm cười nhìn nàng lộ vẻ thương yêu, trù mẫn. Đã từng đi làm công nhiều nơi, chưa lần nào chị gặp một bà chủ dễ tính như Hiền. Xem chừng bà chủ này không quen lối sống giàu sang! Mới ở đây chưa đầy hai hôm mà chị thấy mền Hiền rất nhiều. Nhứt là bé Lệ. Nó lễ phép với tất cả mọi người và rất dễ thương, chứ không giống như trẻ con nhà giàu khác.

Hiền đến chỗ bếp thì thấy ấm nước đã sôi. Chị bếp hỏi:

- "Bà" định làm gì?

Hiền quay lại nói:

- Tôi muốn khuấy sữa cho bé Lệ!

- "Bà" để tôi lo cho.

Hiền khẽ nói:

- Dì không gọi tôi bằng tiếng khác được sao? Dì kêu tôi như vậy, tôi ngượng lắm.

Chị bếp cười:

- Tôi kêu bằng "mợ" vậy!

Hiền gật đầu ra dáng bằng lòng:

- Phải đó! Như vậy dì phải kêu anh Vũ bằng "cậu".

Chị bếp lo lắng:

- Biết kêu vậy, ông bác sĩ chịu hông?

Hiền quả quyết:

- Dì đừng lo. Anh Vũ hiền lắm. Ngày xưa về dưới quê tôi, ai anh cũng kêu bằng bác hết hà. Dì lớn tuổi rồi, kêu như vậy có gì lạ đâu.

Chị bếp tò mò hỏi:

- Đêm hôm, hình như bác sĩ không về hả "mợ"?

Hiền gật đầu có vẻ buồn:

- Anh ấy ở bên nhà "ba má" tôi.

Rồi nàng cầm ấm nước, bước nhanh lên nhà trên. Thật ra nàng cũng không hiểu vì sao Vũ không đến?

*

Liều ngồi đợi trước văn phòng của ông Thiện, trong lòng hồi hộp bồn chồn. Anh tùy phái bảo nàng ngồi chờ có trên năm phút rồi mà nàng vẫn chưa được vào. Hồi sáng, lúc nàng đến phòng mạch làm việc, ông Thiện điện thoại mời nàng buổi chiều đến gặp ông, vào khoảng hai giờ, nghĩa là trước giờ nàng đi làm. Liều lo lắng không biết có chuyện gì mà ông Thiện muốn gặp mình? Nàng thưa với mẹ về chuyện đó thì bà cụ nói:

- Không chừng ông Thiện muốn mượn con làm thêm chó gì?

Liều cũng hy vọng như thế, vì thường khi Mộng Ngọc có lời khen nàng trước mặt cha. Tuy suốt ngày, làm ở phòng mạch của Vũ, nhưng Liều vẫn mong muốn được làm thêm sổ sách vào buổi tối, để kiếm thêm tiền. Bởi thế mà đúng hai giờ kém mười lăm là nàng có mặt ở văn phòng hăng thâu của ông Thiện.

Đã hai giờ mà nàng vẫn chưa được gặp mặt ông Thiện. Hình như ông đang có khách. Không biết ông có còn nhớ giờ hẹn với mình chẳng? Nàng

định hỏi anh tùy phái một lần nữa thì thấy cửa phòng ông Thiện mở ra. Khách vừa bắt tay ông ra về.

Nàng đứng lên cúi chào. Ông Thiện đã nói:

- Mời cô vào trong này.

Liều bước vào phòng, ông Thiện đóng cửa lại bảo Liều:

- Cô ngồi chơi. Xin lỗi đã để cô đợi lâu.

Liều lễ phép:

- Dạ thưa ông... có gì đâu. Cháu chỉ sợ trễ giờ làm việc ở phòng mạch.

Ông Thiện nhìn nàng lắc đầu:

- Không sao đâu! Tôi muốn hỏi cô chút chuyện thôi.

Liều nhìn ông. Ông Thiện trở vào bàn viết, ngồi xuống ghế đốt thuốc hút, nét mặt đăm chiêu. Liều đoán chừng không phải ông Thiện gọi mình đến đây để mướn làm thêm công việc. Tuy nhiên, nàng vẫn chưa rõ ông muốn nói chuyện gì!

Ông Thiện cất tiếng:

- Tôi biết cô là người tốt nên mới nhờ cô một việc. Tôi không dám nghĩ đến vấn đề trả ơn cho cô vì đây thuộc về chuyện riêng tư trong gia đình tôi.

Liều ngơ ngác nhìn ông Thiện, không hiểu ông muốn nói gì.

Ông Thiện nghiêm giọng hỏi Liều:

- Cô có mển Mộng Ngọc không?

Liều ngáp ngừng:

- Dạ! Cháu rất mến bà bác sĩ! Nhưng sao ông lại hỏi vậy?

- Vì chuyện này có liên quan đến hạnh phúc của Mộng Ngọc. Đáng lẽ, tôi không nên làm phiền cô, nhưng không biết phải nhờ ai bây giờ.

Liều rất sợ! Chết rồi. Chắc ông Thiện và Mộng Ngọc đã nghi ngờ mình tiếp tay với Vũ trong việc Hiền. Nhưng sao hai người hiểu rõ chuyện đó được?

Ông Thiện tiếp:

- Cô ở gần Vũ... Chắc không lạ... với những người nó thường giao du. Tôi muốn nói đến một người đàn bà.

Liều biết ngay ông định hỏi dò mình. Nàng đáp:

- Thưa ông. Ngoài các bệnh nhân, cháu... ít thấy ai đến phòng mạch của bác sĩ. Việc giao du của ông Vũ, cháu làm sao biết hết được.

Ông Thiện nói thêm:

- Người đàn bà đó có một đứa con. Tôi không rõ nhà ở đâu!

Liều lắc đầu:

- Thật tình... cháu không nhớ nổi, vì bệnh nhân nhiều lắm.

Ông Thiện nín lặng. Liều nói cũng phải. Ông muốn hỏi dò Liều về người đàn bà đã đi với Vũ, nhưng xem chừng Liều không biết gì hết. Ông Thiện chợt nhận thấy mình quá ngây ngô. Nếu có người yêu, Vũ điên dại gì nói với người nữ y tá của mình.

Liễu vẫn lặng thinh. Nàng đã hiểu rõ ông Thiện bắt đầu nghi ngờ Vũ, không khéo nàng sẽ bị lôi cuốn vào một chuyện không đâu.

Ông Thiện bỗng hỏi:

- Chắc cô thường không để ý đến việc riêng của Vũ.

Nàng lắc đầu cười:

- Thưa ông! Cháu giúp ông Vũ săn sóc bệnh nhân thì chỉ biết lo phận sự của mình.

Ông Thiện gật đầu:

- Đúng! Tôi xin lỗi đã làm phiền cô. Nếu cô xét đến sự âu lo của một người cha, trước hạnh phúc của con mình, chắc cô cũng thông cảm cho tôi.

Liễu nhìn ông với vẻ kính trọng:

- Cháu hiểu lắm! Cháu không dám phiền ông đâu.

- Thôi! Cô có thể đi làm được rồi. Điều tôi mong là cô đừng nói cho Vũ biết tôi đã mời cô đến đây.

Liễu lặng thinh một lúc, đáp:

- Dạ... Cháu sẽ làm vừa lòng ông.

Nàng đứng lên chào ông Thiện rồi bước ra ngoài. Ông Thiện trở vào bàn viết, ngồi xuống ghế. Mấy hôm nay ông cố ý dò xét Vũ, nhưng cũng không hiểu được gì hơn. Ông lại nghĩ tới Liễu và định ninh nàng cũng biết ít nhiều. Song trái với ý nghĩ của ông, Liễu không giúp được gì hơn. Nàng che giấu cho Vũ chăng? Hay là nàng thật tình không biết! Rất có thể Vũ đã mua chuộc nàng? Có thể như thế lắm! Nếu vậy cô ta sẽ nói cho Vũ biết sự nghi ngờ của ông. Vũ sẽ có đủ thời giờ để tìm cách đối phó.

Ông Thiện trách mình quá hời hợt, không tính toán kỹ rồi hãy gọi Liễu đến. Trong khi đó, Liễu đạp xe nhanh về phòng mạch, nhưng nàng cũng bị trễ hơn mười phút. Nàng khóa xe ngoài hành lang bước vào. Những bệnh nhân đang chờ trong phòng khách, đều ngược mắt nhìn Liễu. Nàng cúi chào mọi người rồi đến cửa phòng mạch gõ cửa. Có tiếng Vũ bên trong:

- Cứ vào!

Liễu mở chốt cửa, xô nhẹ vào trong. Nàng thấy Vũ đang ngồi ở chỗ bàn viết. Chắc là Vũ đợi nàng, nên chưa tiếp một người khách nào cả. Liễu chào Vũ rồi cất tiếng:

- Xin lỗi bác sĩ. Tôi có việc... Không...

Vũ đứng lên mỉm cười:

- Cô khỏi phải ngại.

Liễu đi thay "blouse" rồi hai người bắt đầu làm việc. Ba, bốn bệnh nhân lần lượt ra, vào. Vũ thăm mạch, xem qua bệnh tình của họ rồi cho thuốc. Chàng không trao đổi với Liễu một lời nào. Liễu nhìn Vũ nghĩ đến những lời ông Thiện đã nói lúc này. Vũ xem mạch đến bệnh nhân thứ năm, bỗng quay lại bảo Liễu:

- Cô trao giùm tôi cái máy đo huyết áp.

Liễu lo ra, nên không nghe tiếng bác sĩ. Một lúc, Vũ quay lại nhìn Liễu, thoáng vẻ ngạc nhiên:

- Kìa, cô Liễu!

Liễu giật mình cất tiếng:

- Dạ thưa bác sĩ!

- Cô có nghe tôi nói gì không?

Liều lúng túng:

- Bác sĩ bảo chi ạ?

Lần đầu tiên, từ ngày Liều vào làm ở đây, Vũ mới thấy nàng lo ra như vậy. Chắc có chuyện gì không hay đã xảy đến cho nàng. Chàng lặp lại:

- Tôi nhờ cô đưa giùm cái máy đo huyết áp.

Liều vâng dạ rồi lấy máy trao cho Vũ. Nàng thấy Vũ chăm chú nhìn mình thì quay mặt đi. Hai người lặng thinh làm việc cho đến hết giờ. Chờ người khách cuối cùng bước ra cửa Liều mới nói:

- Xin lỗi bác sĩ về chuyện lúc nãy.

Vũ hỏi:

- Cô Liều! Hôm nay có chuyện gì mà xem chừng cô thần thờ vậy?

- Dạ, không có chuyện gì đâu!

Vũ lắc đầu:

- Cô đừng giấu tôi! Hồi nào tới giờ, tôi chưa từng thấy cô lơ đãng, khi làm việc. Tại sao hôm nay, cô có thái độ lạ lùng vậy?

Liều cúi đầu không nói gì hết. Nàng phân vân không biết có nên nói cho Vũ nghe chẳng? Lúc nãy, nàng đã hứa với ông Thiện là không cho Vũ biết gì hết! Liều chợt nghĩ đến Hiền. Nàng rất thương Hiền và không thể nào làm ngơ trước nỗi đau khổ của người thiếu phụ dẫu dàng đó. Thật tâm, nàng cũng không muốn nói sự thật cho Vũ biết, nhưng không thể để Hiền chịu thêm nhiều thử thách cam go. Thà nói rõ sự thật cho Vũ biết và đòi hỏi ở chàng một giải pháp ổn thỏa cho Hiền khỏi bị dẫn vật. Vũ lại hỏi:

- Cô nghĩ gì đó? Có thể cho tôi biết được không? Đối với cô, tôi không giấu điều gì hết mà.

Liều đáp:

-Thưa bác sĩ! Tôi không có gì phải lo cả. Tôi chỉ lo cho bác sĩ thôi.

Vũ sửng sốt:

- Lo cho tôi? Chuyện gì vậy cô?

- Chuyện cô Hiền.

- Hiền làm sao? Trời, cô nói ngay đi.

Liều đáp:

- Ông Thiện vừa mời tôi qua văn phòng.

- Ba tôi?

- Dạ! Ông điện thoại hồi sáng, bảo tôi đến gặp ông lúc hai giờ. Bởi vậy tôi mới đi làm trễ.

Vũ lo lắng:

- Ba tôi gọi cô chi vậy?

- Tôi nói ra rồi bác sĩ liệu mà tính. Nhớ là đừng để ông biết tôi nói lại đó. Ông đã bắt tôi phải hứa.

- Được rồi, cô khỏi phải lo. Tôi sẽ không làm phiền cô đâu. Ba tôi hỏi việc gì?

Liều tiếp lời:

- Hình như ông đã nghi ngờ bác sĩ và cô Hiền.

- Đâu có lẽ.

- Lúc đầu, tôi cũng nghĩ như bác sĩ, nhưng ông dò hỏi như thế này không nghi ngờ sao được.

- Ba tôi hỏi sao?

- Ông hỏi tôi có biết rõ những người bác sĩ giao du không? Ông muốn hỏi đến một thiếu phụ đã có con...

Vũ kêu lên:

- Làm sao ba tôi biết được kìa?

Liều lặng thinh lắc đầu. Vũ hỏi tiếp:

- Rồi cô trả lời sao?

- Tôi nói là tôi không biết gì hết.

Hai người cùng im lặng. Một lúc, Liều nhìn thẳng vào mặt Vũ:

- Thưa bác sĩ! Như vậy đủ thấy là ông đã nghi ngờ bác sĩ không chung thủy với bà nhà. Sớm muộn gì ông cũng tìm ra manh mối.

Vũ đáp nhỏ:

- Tôi hiểu rồi, cô Liều à!

Liều lại nói:

- Thưa bác sĩ! Đáng lý tôi không nên xen vào chuyện này! Nhưng tôi thấy nếu bác sĩ không sớm giải quyết chuyện cô Hiền, sẽ phải khổ nhiều hơn nữa. Rồi đây, ông Thiện và bà Mộng Ngọc biết được nhà riêng của cô

Hiền thì còn lồi thoi. Cô Hiền quá hiền hậu, thật thà. Tôi sợ cho cô ấy lắm. Tôi nghĩ bác sĩ nên tính cách nào cho ổn thỏa để giúp cổ ấy bớt khổ trên đường đời.

Vũ ôm lấy đầu. Chàng cũng biết rõ như vậy lắm! Nhưng phải giải quyết thế nào đây?

Liều ngược nhìn Vũ, tiếp:

- Cô Hiền đã khổ nhiều rồi, bây giờ bác sĩ đừng nên để cổ chịu đựng thêm những thử thách đón đầu!

Vũ ngẩng lên nói:

- Cô Liều! Tôi đâu có ý muốn làm khổ Hiền thêm.

- Đành rằng thế, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, cô Hiền nào khác chi người "vợ thứ" của bác sĩ! Liệu cô có tránh được những tai họa không?

Vũ kêu lên:

- Cô Liều! Cô hiểu lắm rồi! Tôi không có ý coi Hiền như... người vợ thứ hai... đâu. Tôi không...

Chàng nín lặng... Vũ không nói những điều chỉ có bạn trai mới tâm tình với nhau thôi. Liều lại là một thiếu nữ chưa thành lập gia đình! Liều như đoán hiểu điều đó nên cúi mặt. Có tiếng động ở phía cửa hông. Mộng Ngọc dẫn bé Dung sang và nhìn hai người mỉm cười. Bé Dung gọi cha:

- Ba... Ba ơi!

Mộng Ngọc thoáng nét băn khoăn. Đã gần sáu giờ rồi, phòng mạch đóng cửa từ lâu, sao cô Liều vẫn chưa về? Có lẽ đây là điều âu lo mà cha nàng đã báo trước với nàng?! Mộng Ngọc vội xua đuổi ý nghĩ đó ngay.

Nàng hiểu rõ Liễu. Cô là một thiếu nữ đứng đắn, tính tình đoan trang, chứ không phải hạng gái trắc nết.

Nàng khẽ hỏi:

- Cô chưa về sao?

Liễu lúng túng đáp:

- Dạ! Tôi cũng sắp về.

Rồi Liễu sửa soạn đồ đạc, cúi chào vợ chồng Vũ, bước ra ngoài.

Vũ ôm bé Dung vào lòng, hôn lên má con. Mộng Ngọc khẽ bảo chồng:

- Ba ở bên nhà mình đó anh!

- Vậy à? Sao mình không ở bên với ba?

- Ba bảo em đi gọi anh!

Vũ nhớ những lời Liễu nói, trong lòng âu lo. Có thể ông sẽ hỏi chàng về chuyện đã nghi ngờ! Nếu ông hỏi trước mặt Mộng Ngọc thì tai hại vô cùng.

Vũ bảo Mộng Ngọc:

- Thôi mình về em.

Mộng Ngọc dẫn bé Dung theo sau chồng. Hai người rời khỏi phòng mạch thì đã thấy ông Thiện ngồi ở ghế "salon" nhìn về phía họ.

Vũ cúi chào:

- Thưa ba mới qua.

Ông Thiện ngó Vũ thấy chàng không đổi sắc diện thì tin là Liễu không bép xép. Nếu nàng thổ lộ cho Vũ biết câu chuyện ban trưa, chắc "cậu ta" không bình thản như vậy đâu? Ông Thiện đã đoán lầm! Đã biết cha vợ nghi ngờ nên Vũ cố định tĩnh tâm thần.

Ông Thiện khẽ hỏi:

- Họa đồ bệnh viện đã xong. Ba đem cho con xem, coi có sửa đổi gì không?

Vũ thở ra nhẹ nhõm. Ông Thiện mở cặp da, lấy bức họa đồ đưa cho Vũ. Chàng cầm lấy nhìn vào những hàng gạch chi chít, nhưng trí óc nghĩ đâu đâu. Ông Thiện giải thích tỉ mỉ cho Vũ nghe chỗ nào là hành lang, chỗ nào là phòng lạnh, phòng mổ, phòng rọi kiếng, phòng bệnh nhân v.v... Vũ dạ dạ cho lấy có, chớ chàng không chút để tâm. Chàng chỉ nghĩ đến sự nghi ngờ của ông Thiện! Làm sao ông biết được việc mình và Hiền? Còn Mộng Ngọc? Nàng có để ý gì chẳng? Chàng nhìn về phía vợ. Mộng Ngọc, đang sắp soạn các món ăn trên bàn, nhưng Vũ biết nàng vẫn theo dõi câu chuyện giữa mình và ông Thiện. Ông Thiện có vẻ thỏa mãn về bức họa đồ, nên bảo Vũ:

- Bệnh viện cất xong nhiều người sẽ "ngán" lắm! Chưa có bệnh viện nào lớn bằng.

Rồi không để cho Vũ kịp trả lời, ông tiếp:

- Họa đồ xong, ba nhìn sơ qua đã thấy đỡ hơn lúc mình dự tính cả triệu bạc.

Vũ khẽ nói:

- Nếu tốn quá thì thôi ba à! Đợi vài ba năm nữa cũng không muộn.

Ông Thiện xếp bức họa đồ, lắc đầu nói:

- Sao được con? Tốn thì tốn cũng phải làm. Bệnh viện xây cất sớm chừng nào, tốt chừng nấy. Ba nghe phong thanh một nhóm bác sĩ nào đó cũng đang dự định cất bệnh viện lớn lắm. Mình phải trù liệu trước họ, mới gây tiếng vang rộng lớn! Nhiều khi, họ thấy bệnh viện mình, rồi bỏ "projet" cũng nên.

Vũ thở dài... Đến như việc xây cất bệnh viện mà ông Thiện cũng nghĩ đến phương cách cạnh tranh!

Ông Thiện cười tin tưởng:

- Ba không định làm thì thôi. Khi đã bắt tay vào việc nhứt định phải hơn thiên hạ.

Mộng Ngọc vẫn để ý lắng nghe câu chuyện giữa cha và chồng. Nàng thấy rõ vẻ không hài lòng trên mặt Vũ. Nàng thoáng nét buồn. Hình như Vũ không còn mến phục cha nàng như trước nữa. Chàng vẫn giữ lễ độ với ông Thiện, nhưng trong đôi mắt chồng, Mộng Ngọc đọc thấy cả một sự khinh thường. Mộng Ngọc rất đau lòng trước cảnh đó. Nàng nhớ rõ ngày xưa, trước khi Vũ sang Pháp, chàng có như vậy đâu! Mỗi lần đến nhà nàng, lúc ở đường Calmette, Vũ có vẻ ngượng nghịu như một thí sinh qua kỳ thi vấn đáp.

Mộng Ngọc nhớ có lần cha đã nói đùa:

- Qua bên Pháp ráng học nghe cháu. Đừng mê "đằm" mà khổ cho ba cháu...

Lúc ấy Vũ cúi mặt, tai đỏ bừng trông thật tội nghiệp! Mộng Ngọc thở dài. Vẻ ngượng nghịu của Vũ, sau những lời khuyên nhủ của cha thuở ấy, gieo vào lòng nàng mỗi cảm tình tha thiết. Nhưng ngày tháng qua nàng không hiểu sao, Vũ lại giảm dần hồi sự kính mến, cảm phục cha nàng? Mộng Ngọc biết rõ lòng cha, lúc nào cũng muốn cho các con được giàu

sang, hạnh phúc. Có lẽ Vũ không thích phương cách làm giàu của ông chăng?

Ông Thiện bỗng hỏi Vũ:

- Con có muốn sửa đổi gì không? Để chừng ba xây cất xong lại thêm ý kiến thì khó sửa lắm đó.

Vũ lắc đầu:

- Việc xây cất xin tùy theo ý ba. Ba có kinh nghiệm nhiều hơn con.

Ông Thiện thích ý, trước sự nhún nhường của Vũ:

- Ba biết vậy, nhưng cũng hỏi qua con, để sau này, con khỏi phải trách.

- Đời nào con dám.

Ông Thiện đứng lên:

- Thôi ba về đây.

Mộng Ngọc quay phắt lại:

- Kìa! Ba không ăn cơm với tụi con sao?

Ông Thiện lắc đầu:

- Ba phải về hăng, vì có hẹn với khách hàng.

Mộng Ngọc bước đến bên cha:

- Ba qua hăng rồi lát nữa trở về đây, con dọn cơm ba ăn.

- Thôi! Khéo lo dữ hông! "Cô" làm như tôi không có chỗ ăn cơm vậy. Liệu mà lo cho chồng kìa. Không để "cơm không lành... canh không ngọt

đó..."

Ông Thiện nói xong cười vang lên. Đành rằng đó là câu nói chơi nhưng Vũ cảm thấy khó chịu! Hai vợ chồng đưa ông Thiện ra tới cửa ngoài mới trở vào. Cả hai im lặng đi bên nhau, mỗi người theo đuổi ý nghĩ riêng. Vũ nghĩ đến câu chuyện mà Liễu đã nói lúc chiều. Ông Thiện đã nghi ngờ mình có người yêu, nhưng chắc chắn chưa biết rõ là ai, nên chưa có thái độ với mình...

Mộng Ngọc thì lại nghĩ đến sức khỏe của cha già. Nàng khẽ bảo Vũ:

- Ba lớn tuổi rồi mà làm việc nhiều quá, em ngại lắm.

Vũ cười nhìn vợ:

- Có ai bắt buộc ba đâu? Tại ba thích như vậy, em không thấy sao?

Mộng Ngọc bước vào phòng ăn thì thấy bé Dung đã ngồi sẵn trên bàn. Cô bé nhìn thấy cha mẹ vào, nói lớn:

- Ăn cơm đi má! Con đói bụng.

Mộng Ngọc mỉm cười:

- Coi, xấu chứng đói chưa? Ba chưa ngồi vào bàn mà.

Bé Dung phụng phịu:

- Chờ hồi trưa không có ba đó. Con cũng ngồi ăn trước vậy.

Vũ nhìn con, không ngờ bé Dung lại thốt ra câu đó. Mộng Ngọc cả cười:

- Dung không được nói vậy! Ba có việc, thì má và con mới ăn trước chứ.

Vũ không nói gì, kéo ghế ngồi vào bàn mỉm cười. Bé Dung thấy cha vẫn ngồi yên, thì hỏi:

- Ba không ăn sao? Con nói vậy chứ đợi ba ăn mà.

Vũ cầm đũa lên, bảo bé Dung:

- Ba ăn nè.

Mộng Ngọc không hiểu sao, chồng lại không được vui trước những lời ngây ngô của con. Nàng rón rén ngồi xuống ghế rồi cầm đũa. Mộng Ngọc có biết đâu Vũ đang khảo sát lại lòng mình và tự thấy thiếu bốn phần đối với gia đình. Đành rằng chàng không thể bỏ mẹ con Hiền bơ vơ, nhưng cũng không nên để Mộng Ngọc và bé Dung phải buồn khổ. Chàng biết liệu sao trước tình cảnh này? Nói thật cho Mộng Ngọc biết tự sự để tìm phương cách giải quyết ư? Vũ nhìn vợ. Gia đình đang yên ấm, câu chuyện kia được nói ra khác gì một cơn bão tố nổi lên giữa bầu trời quang đãng. Chàng nghĩ chỉ còn có cách chuẩn bị lần lần tình cảm của Mộng Ngọc, trước khi bắt nàng chịu đựng một chuyện quá sức nàng.

Vũ chợt nghĩ ra một chuyện, định nói ra để thăm dò tình cảm của Mộng Ngọc.

Chàng ngược nhìn vợ nói:

- Em! Hồi trưa đến thăm người bạn mà anh nói mới ở Pháp về, anh nghe một chuyện thật lạ...

Mộng Ngọc ngạc nhiên:

- Chuyện gì hả mình?

Vũ tiếp:

- Không biết gặp tình cảnh như vậy, mình phải giải quyết ra làm sao?

Mộng Ngọc ngừng nhai:

- Tình cảnh thế nào?

- Trong lúc ăn cơm, có người kể cho anh nghe một chuyện rất thương tâm. Đó là hoàn cảnh "người bà con" của anh ấy!

Mộng Ngọc chăm chú nghe lời chồng và thấy Vũ kể chuyện có vẻ lúng túng quá. Một người bạn kể chuyện người bà con mà chàng nói mãi không vô đề được. Mọi khi, muốn kể chuyện gì cho nàng nghe, Vũ tỏ ra lừ loát và có duyên lắm. Vũ không ngờ Mộng Ngọc đã có ý nhận xét về mình. Chàng tiếp tục câu chuyện:

- Anh bạn đó là con của một ông Tuần ở ngoài Bắc.

Mộng Ngọc hỏi lại:

- "Anh bạn" nào hả mình? Bạn của mình hay "người bà con" của anh ấy!

- Không! Anh nói là "người bà con" của anh bạn đó chứ!

Mộng Ngọc mỉm cười, Vũ càng lúng túng hơn. Và chàng cũng nhận ra mình đặt chuyện rất kém! Nhưng đã lỡ nói ra, chàng đành tiếp tục câu chuyện:

- Anh ấy trước khi sang Pháp đã có quen với một cô thôn nữ ở cùng quê... Hai người dan díu với nhau không được bao lâu thì anh ấy sang Pháp du học. Mối tình đứt đoạn.

Mộng Ngọc ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại đứt đoạn? Đã yêu nhau thì dù có ngăn sông cách núi cũng chờ đợi nhau chứ!

Vũ cất giọng buồn buồn:

- Cô thôn nữ ấy cũng nghĩ như em, nên cứ mãi mòn trông đợi. Còn anh kia thì tưởng đâu, khi xa nhau, không tin tức gì nhau thì tình yêu đã phai nhạt.

- Ảnh không gởi thư về cho cô thôn nữ ấy sao?

- Không!

Mộng Ngọc cười lắc đầu:

- Em sợ "mấy ông" quá! Như vậy thì anh ấy không khỏi mang tiếng "sở Khanh" đâu? "Các ông" thì dễ quên chớ đàn bà khi đã yêu là nhớ suốt đời.

Vũ cúi mặt lặng thinh. Câu nói vô tình của Mộng Ngọc làm cho chàng khổ tâm lắm? Dù cho chàng có tự bênh vực mình bằng mọi lý lẽ cũng không che giấu được hành động thiếu thành thật đối với Hiền. Khi gặp Hiền, chàng yêu tha thiết, nhưng trong lòng không hề nghĩ đến việc thành lập gia đình! Rồi trong phút giây bông bột của tuổi trẻ, chàng làm khổ đời Hiền!

Mộng Ngọc hỏi chồng:

- Rồi sao nữa mình?

Vũ bận nghĩ ngợi xa xôi nên không nghe tiếng của vợ. Mộng Ngọc ngạc nhiên hỏi lại:

- Kìa anh! Thế rồi sao nữa?

Vũ giật mình quay lại. Chàng nghĩ đến câu chuyện đã bịa ra, tiếp lời:

- Thế rồi anh ấy cưới vợ, một bạn đồng học ở Pháp.

Mộng Ngọc ngắt lời chồng:

- Anh ấy học ngành nào hả mình?

Vũ lúng túng không biết cho "nhân vật" tưởng tượng của mình học ngành nào? Chàng nói càn:

- Anh ấy học ngành điện, đã đỗ "kỹ sư điện"...

Mộng Ngọc lại hỏi:

- Còn cô kia?

Vũ ngập ngừng:

- Cổ nào hay biết gì đâu mà vẫn đợi người yêu trong 5, 6 năm trời.

- Sao lại chờ đợi lâu đến thế? Một hay hai năm là biết người ta có thật tâm với mình không rồi! Người ta quên mình thì nên làm lại cuộc đời.

- Khốn nỗi "cô ấy" lại có con.

Mộng Ngọc kêu to lên:

- Có con? Có con với anh ấy?

- Phải!

Mộng Ngọc buông đũa xuống bàn, tay chống lên cằm. Nàng xúc động mạnh trước câu chuyện Vũ vừa kể. Nàng nói:

- "Cô ấy" chịu nín thinh như vậy sao? Cha mẹ cổ đâu mà không đi tìm anh ấy.

Vũ đáp giọng xa xôi:

- "Cô ấy" hiền hậu lắm! Là một thiếu nữ ở làng quê, "cô ấy" chưa từng lên tỉnh. Cha mẹ đuổi ra khỏi nhà, cô ấy mới dùm đậu ở nhà bà con. Chờ anh ấy trở về.

Mộng Ngọc nóng lòng hỏi:

- Rồi sao hả mình?

- "Cô ấy" tìm gặp "người cũ" sau khi được biết tin anh ấy ở Pháp về. Thật ngỡ ngàng vì chính anh ấy cũng không ngờ là mình đã có con.

- Rồi anh giải quyết ra làm sao?

Vũ nhún vai lắc đầu:

- Anh ấy bây giờ bối rối quá! Người vợ chánh thức cũng đã có con.

Mộng Ngọc lặng thinh không hỏi nữa. Nàng thấy tội cho nàng thôn nữ nhẹ dạ kia. Sao lại kiên tâm chờ đợi một con người bội bạc như thế?

Vũ liếc nhìn vợ:

- Theo ý em, anh ấy phải giải quyết thế nào cho hợp tình hợp lý?

Mộng Ngọc cười:

- Em làm sao hiểu được. Ít ra em cũng phải biết tình cảm của anh ấy hiện giờ chứ! Anh ấy có tội nghiệp cho "hòn máu" bị bỏ rơi của mình chẳng? Có còn... yêu thương người thôn nữ ấy không? Và đối với người vợ chánh thức, anh ấy có tìm thấy hạnh phúc không?

Vũ có nghĩ ngợi một lúc mới nói:

- Theo lời bạn anh thì anh ấy khổ lắm. Vừa hối hận ăn năn chuyện trước, vừa không biết tính sao trong hoàn cảnh ngang trái này. Người vợ

chính thức rất xứng đáng với anh ấy... Mà anh ấy cũng không thể bỏ rơi mẹ con người yêu cũ... vì cô ta đã vì anh mà khổ một đời...

Mộng Ngọc gật đầu:

- Kể ra thì anh ấy cũng biết nghĩ đó, nhưng đã trễ lắm rồi. Thật là ngang trái.

Bé Dung ăn cơm xong, tuột xuống ghế. Mộng Ngọc bảo con:

- Con bảo chi vú rửa tay cho.

Vũ nhìn vợ, chờ đợi ý kiến của nàng! Mộng Ngọc bỗng hỏi chồng:

- Hiện giờ, hai người đàn bà đã gặp nhau chưa hả anh?

Vũ lắc đầu:

- Chưa! Anh ấy chưa muốn cho họ gặp nhau, trước khi tìm ra phương kế giải quyết.

Ngừng lại một phút, chàng tiếp:

- Vả lại, "người vợ chính thức" rất xứng đáng với chồng! Anh ấy không muốn làm khổ vợ. Còn cô kia lại cũng rất đáng thương, hiền dịu và luôn luôn tin tưởng người yêu vẫn chung thủy với mình.

Mộng Ngọc thở ra:

- Thật tội nghiệp! Kể ra thì cô thôn nữ nhẹ dạ kia rất đáng thương... Nhưng mà... hoàn cảnh đã đổi thay hết rồi... Không lý anh ấy phải cưới luôn "hai bà"!

Vũ nhìn Mộng Ngọc khẽ đáp:

- Không đời nào anh ấy có ý nghĩ đó!

Mộng Ngọc ngạc nhiên:

- Sao anh biết được lòng dạ người ta!

Vũ ập úng nói:

- Thì anh nghe... bạn anh nói vậy!

Mộng Ngọc lặng thinh một lúc rồi nói:

- Theo ý em, anh ấy nên... tìm hiểu cả hai người đàn bà.

- Tìm hiểu thế nào?

Mộng Ngọc bỗng cười, lắc đầu:

- Nhưng thôi... khó quá, em cũng không biết tính sao?

Vũ gượng cười nhìn vợ và không nói thêm gì nữa! Chàng lo ngại Mộng Ngọc sẽ nghi ngờ mình.

Mộng Ngọc khẽ nói:

- Trường hợp thật khó giải quyết... Em chưa từng thấy cảnh của ai giống như vậy!

Vũ cùng nói theo vợ:

- Phải... Kể ra cũng hi hữu lắm!

Mộng Ngọc bỗng đứng dậy bảo chị bếp:

- Dọn cơm xuống, chị bếp ơi!

Có tiếng dạ ở dưới nhà... Vũ rời bàn ăn bước ra sân ngoài. Chàng muốn hứng gió một lúc cho thư thái tâm hồn. Việc dò xem tình ý của vợ,

không có kết quả gì rồi! Chàng bịa ra câu chuyện giông giống với hoàn cảnh của mình, để hỏi ý Mộng Ngọc, nhưng nàng cũng không tìm ra cách giải quyết. Lúc mới kể chuyện nàng bênh vực "người thôn nữ nhẹ dạ" quyết liệt, nhưng về sau, trước cảnh ngang trái, hai người đàn bà đều đáng thương, nàng cũng đành chịu! Vũ chợt nghĩ đến Hiền và bé Lệ. Giờ này, chắc hai mẹ con cũng đã ăn cơm và đang trông ngóng chàng. Hồi trưa, chàng đến thăm Hiền, hai mẹ con mừng rồi rít. Chàng xúc động trước những lời chân thật của Hiền:

- Đêm hôm qua, em đợi anh mãi... Khuya thiệt là khuya mà em vẫn không ngủ được.

Rồi nhìn quanh nhà, nàng tiếp:

- Nhà này rộng quá! Tối ngủ thiệt là lạnh... Phải chi anh kiếm cho em một căn phố nhỏ, mẹ con em ở cũng được vậy.

Vũ đã hỏi nàng:

- Em không thích ở đây sao?

- Thích lắm chứ nhưng sang trọng quá... và lại những lúc không có anh... em sợ...

Vũ cười và dối nàng là mình phải ở nhà trong ít lâu, để chờ dịp nói với gia đình. Hiền tin ngay những lời chàng nói. Nàng đã bảo Vũ:

- Dù biết ban đêm anh ít khi đến được với mẹ con em, nhưng chắc tối nay em cũng lại không ngủ được nữa! Mỗi một tiếng động ở trước sân là em lại nhìn ra...

Vũ thấy thương cảm vô cùng khi nhớ lại những lời nói của Hiền lúc trưa. Chàng thở dài bước vào nhà. Vũ chỉ nghĩ đến sự cô độc của Hiền.

Mười một giờ hơn. Vũ xếp sách lại, quay nhìn về phía phòng ngủ của vợ chồng chàng. Bé Dung đã đi ngủ từ lúc 9 giờ, sau khi nghe chàng kể dứt câu chuyện "Cô bé quàng khăn đỏ".

Lúc Mộng Ngọc dỗ con ngủ xong, trở ra bảo chàng:

- Mình đi nghỉ đi.

Vũ lắc đầu chăm chú nhìn vào trang sách:

- Em ngủ trước, anh đang xem dở đoạn sách.

Mộng Ngọc đã quen với tánh ý của chồng, nên không nói gì thêm mà đi về phòng.

Thật ra, đêm nay Vũ tuy ngồi đọc sách, nhưng tâm trí lại nghĩ đâu đâu. Những lời thật thà của Hiền, chàng càng nghĩ đến, càng thấy thương nàng. Từ dưới quê lên đây, không được mấy hôm, gặp người yêu chưa nói hết nỗi khổ lòng trong những năm đợi chờ, mong nhớ, rồi lại sống bơ vơ với con trong một tòa nhà trống lạnh. Mấy lần Vũ muốn đến với Hiền, nhưng tìm mãi không có lý do để đi. Nếu Mộng Ngọc hỏi đến, chàng biết nói sao? Nhưng đêm nay, có nằm ở nhà chàng cũng không tài nào nhắm mắt. Mỗi lần nghĩ đến Hiền và bé Lệ chịu trơ trọi trong tòa biệt thự lộng lẫy thì lòng chàng se thắt lại.

Ngày mai, chàng nhứt định sẽ nói với Liễu một lần nữa, mong nàng đêm đêm, đến chơi với Hiền, cho nàng đỡ sợ... Vũ cũng nhận thấy mình nhờ vả Liễu như vậy là quá nhiều, song chàng không biết tính sao nữa? Không lý mỗi đêm đều bỏ nhà đến với Hiền?

Vũ bỗng đứng lên đi về phía phòng ngủ. Chàng xô nhẹ nhẹ cánh cửa nhìn vào. Dưới ánh đèn mờ nhạt, Mộng Ngọc đang yên giấc. Có lẽ nàng đã mê ngủ lắm rồi! Vũ rón rén trở ra ghế ngồi. Ý muốn đến thăm Hiền lại nổi dậy trong lòng chàng. Vũ ra cửa, nhưng nghĩ kỹ lại, chàng dừng bước...

Nếu trong lúc chàng đi mà thành linh Mộng Ngọc thức giấc thì nàng sẽ nghi ngờ ngay. Chàng sẽ phải giải thích thế nào cho vợ tin về việc ra đi vào lúc nửa đêm? Từ trước đến nay, Vũ không hề đi thăm "bệnh nhân" ban đêm, nên cũng khó nói dối Mộng Ngọc.

Người mình, lúc có bệnh nguy cấp, ít khi đến rước bác sĩ, vì họ ngại các ông không chịu đi. Vũ biết có nhiều "đồng nghiệp" của mình đã từ chối chuyên đó. Không rõ họ để lương tâm nghề nghiệp ở đâu! Chàng chưa từng được ai gõ cửa lúc nửa đêm, nếu có chàng sẽ không nệ hà cực nhọc.

Vũ mỉm cười một mình. Bỗng nhiên chàng hy vọng có người đến gọi mình đi khám bệnh. Chàng sẽ có dịp ghé tạt qua thăm Hiền và con. Nếu được thế, chàng làm tròn trách nhiệm với bệnh nhân mà cũng đủ bốn phận với Hiền và bé Lệ. Vũ cứ nghĩ mãi đến Hiền và thấy bút rút không yên. Chàng đến với mẹ con nàng một lúc rồi trở về, chắc Mộng Ngọc không hay biết gì đâu! Vũ không tự chủ được nữa nên mở cửa bước ra ngoài. Chàng toan lấy xe nhà đi, nhưng sợ động cơ xe gây nhiều tiếng động, có thể đánh thức Mộng Ngọc. Vũ đi lần ra cổng tìm xe khác để đi.

Vũ đến trước cổng biệt thự thì thấy bên trong còn ánh đèn. Chàng độ chừng Hiền vẫn còn thức. Vũ không muốn làm xáo động sự vắng lặng nơi này, nên đến sát bên rào, gọi người "gác dan" già, ngủ ở gian nhà nhỏ bên cạnh:

- Chú Hai à! Chú Hai!

Người gác cổng, ngủ rất xây thức. Ông ta ngạc nhiên, khi có người gọi cổng giờ này nên lồm cồm bò dậy:

- Ai đó?

- Tôi đây!

Chú Hai nghe rõ tiếng Vũ, chạy ra ngay:

- Ông! Con tưởng ai chứ! Sao ông về khuya vậy?

- Mở cửa đi... chú!

Chú Hai hấp tấp quay vào trong lấy xâu chìa khóa rồi lần mò mở cổng rào, khiến Vũ càng thêm sốt ruột. Chàng muốn vào bên trong thật mau, để đem đến cho Hiền một sự ngạc nhiên, nhưng tiếng léo xéo của chú Hai đủ cho Hiền hay biết rồi. Vũ đâm ra khó chịu với chú "gác dan" vì một lý do hết sức tầm thường. Cửa mở chàng đi thẳng vào trong không nói với chú một lời.

Người "gác dan" già nhìn theo bóng chàng có vẻ buồn vì tự nhận thấy mình làm phiền lòng chủ. Khi Vũ vào đến thềm nhà thì cánh cửa cái vụt mở, Hiền hiện diện trong bộ đồ ngủ xốc xếch. Vũ nhìn thấy nàng là tiêu tan hết những bức dọc trong lòng...

Hiền cười nhìn chàng:

- Nghe tiếng mở cổng em chắc là anh tới, chứ không ai khác. Em định chạy ra ngoài nhưng sợ anh rầy.

Vũ đến sát bên nàng và không tự chủ được chàng ôm người yêu vào lòng, hôn lên má:

- Tội nghiệp chưa! Em không ngủ được sao?

Hiền sung sướng ngược mắt nhìn chàng, lắc đầu:

- Em nằm mãi, vẫn không nhắm mắt được.

Rồi nàng bẽn lẽn gỡ tay Vũ:

- Để em đóng cửa. Chú Hai nhìn thấy... kỳ lắm...

Vũ cười nhìn nàng rồi bước vào trong. Hiền đóng cửa xong mới bảo Vũ:

- Bé Lệ đêm nay nó cứ trở mình và mớ mãi. Không biết cố phải nó muốn bệnh không?

Vũ lo lắng:

- Con có nóng không em?

- Dạ, hơi hầm hầm... Em định sáng nhờ chị bếp mua thuốc nóng "tàu bay" cho nó uống...

Vũ kêu lên:

- Không! Ai bảo em cho con uống như vậy? Có biết nó đau bệnh gì mà cho uống thuốc đó?

Hiền tin tưởng ở món thuốc "tàu bay" của mình:

- Nó chịu thuốc đó lắm! Mấy lần trước hơi hầm hầm em cho uống là hết ngay.

Vũ lắc đầu lia lịa:

- Trước khác! Bây giờ đã có anh, em muốn cho con uống thuốc gì cũng phải hỏi anh. Em quên anh là bác sĩ sao?

Hiền lặng yên, trong lòng cảm thấy sung sướng vô cùng. À, trước kia khác, bây giờ khác. Nàng đâu còn bơ vơ nữa mà phập phồng lo ngại. Bé Lệ có đau yếu gì còn có ba nó lo...

Vũ thấy nàng lặng thinh, quay lại hỏi:

- Em có chịu nghe lời anh không?

Hiền nhìn với đôi mắt thật dễ thương:

- Em nghe chớ sao lại không?

Vũ cười bảo người yêu:

- Thôi vào thăm bé Lệ một chút đi em!

Hiền gật đầu, đưa Vũ về phòng. Chàng thấy bé Lệ đang nằm trên giường. Vũ đến bên rờ đầu con. Bé Lệ cũng thường thôi, không nóng lắm. Đột nhiên chàng nhớ đến Mộng Ngọc "không biết giờ này mẹ con Mộng Ngọc vẫn ngủ hay đã thức giấc". Bây giờ, chàng mới thấy rõ sự liễu lĩnh thái quá của nunn. Hiền thấy Vũ dăm chiêu nghĩ ngợi thì ngồi xuống bên chàng:

- Việc gì, anh có vẻ lo lắng quá vậy? Anh sợ bé Lệ bệnh nhiều hả... Không đâu anh... Con nít ẵm đầu là thường.

Tội nghiệp Hiền tưởng đầu Vũ chưa từng có con, nên mỗi chút gì cũng lo sợ. Vũ quay lại nhìn nàng. Đôi mắt Hiền long lanh sáng, đôi môi mấp máy như muốn nó sự gì rồi lại thôi. Vũ có cảm tưởng như mùi hương xưa đang bay tỏa khắp gian phòng làm chìm đắm tâm hồn chàng trong khoảnh khắc. Chàng nắm lấy tay Hiền kéo về phía mình, Hiền gục đầu lên ngực Vũ:

- Anh...

Vũ không còn nhớ gì hết:

- Em...

Rồi chàng ôm lấy người Hiền, ôm sát vào ngực mình. Hiền nhắm nghiền đôi mắt lại, sự sung sướng như tràn ngập tâm hồn nàng. Bỗng bé Lệ

trở mình rên “ư hu”, mớ lời gì không nghe được. Vũ và Hiền cùng rời nhau, quay nhìn lại. Hiền khò sát xuống mình con, gọi nhỏ:

- Lệ! Sao đó con?

Vũ rờ lên trán con, thăm chừng "nhiệt độ". Bé Lệ trở mình, quay mặt vào vách tiếp tục ngủ. Hiền nhìn Vũ. Chàng khẽ nói:

- Không sao đâu em! Anh viết tên vài thứ thuốc. Hừng sáng, em bảo chị bế đi mua ngay về cho con uống.

Chàng đến chỗ bàn viết, tìm một mảnh giấy trắng biên vài thứ thuốc nóng thông thường và ghi cách thức dùng phía dưới. Vũ đem toa đến bên Hiền đọc qua cách dùng cho nàng nhớ. Hiền cầm cái toa lên xem rồi cười nói:

- Em đọc được chữ mà anh!... Em có bằng tiểu học, anh quên sao?

Vũ cũng cười. Bé Lệ đã giúp chàng thoát qua một phút yếu lòng. Suýt chút nữa, chàng đã phản bội Mộng Ngọc và làm khổ Hiền thêm. Không! Chàng đâu có thể xem Hiền như "người vợ thứ"! Chàng không có quyền "gần gũi" với Hiền, để gây thêm khổ lụy. Vũ trở lại ghế và lấy thuốc ra hút. Hiền nhìn Vũ không hiểu sao chàng lại rời xa mình? Vốn kín đáo nàng chỉ nghĩ ở trong lòng mà không hỏi Vũ. Bốn bề vắng lặng, ngoài đường không còn tiếng xe qua lại... Vũ nhìn đồng hồ đã gần một giờ đêm. Chàng đứng lên bảo Hiền:

- Thôi, anh về đây.

Hiền ngạc nhiên:

- Sao anh lại về? Không ở đây được ư?

Vũ bước đến gần Hiền, nắm lấy tay nàng nói với giọng chân thành:

- Anh không để tình trạng này kéo dài mãi đâu em. Anh đang tìm cách giải quyết cho ổn thỏa.

Hiền khẽ hỏi:

- Anh đã nói với "ba má" chưa?

Vũ nghĩ khác mà Hiền lại nghĩ khác. Chàng muốn nói đến phương cách giải quyết ổn thỏa giữa nàng và Mộng Ngọc, nhưng Hiền đâu có ngờ! Vũ đành nói dối luôn:

- Chưa có dịp em à.

Rồi chàng bảo Hiền:

- Sáng hoặc trưa mai anh sẽ cho cô Liễu sang thăm bệnh của con.

Hiền nhớ đến cô nữ y tá đã giúp đỡ mình nên vội nói:

- Hôm nay, em có ý trông cô Liễu qua chơi mà không thấy? Anh nhớ nói với cô ấy là em trông lắm đó. Cô ấy có hứa với em một chuyện.

- Chuyện gì vậy em!

Hiền làm ra vẻ bí mật:

- Không! Em không nói trước đâu! Chừng nào xong xuôi, em sẽ cho anh biết...

Vũ lo lắng trong lòng. Không hiểu cô Liễu đã hứa với Hiền chuyện gì? Có liên quan đến chàng và Mộng Ngọc không? Chàng lại hỏi Hiền:

- Chuyện gì mà bí mật thế hả em? Chuyện buồn hay chuyện vui?

Hiền cười bảo chàng:

- Chuyện vui mà. Thôi, không cho anh hỏi nữa.

Vũ cũng gượng cười với nàng, nhưng trong lòng vẫn không hết thắc mắc. Chàng định gặp Liễu sẽ hỏi cho ra câu chuyện kia.

Hiền bỗng nắm lấy tay chàng, ôm vào ngực:

- Anh nhớ đến thường thường với mẹ con em. Không có anh... thiệt là buồn.

Vũ hôn nhẹ lên tóc nàng đáp:

- Anh sẽ đến thường hơn.

Chàng nói liều không suy nghĩ và cũng không biết sẽ tìm có gì để đến đây thường thường được. Vũ gỡ tay Hiền, hôn bé Lệ thì thấy nó nóng hơn lúc nãy. Chàng không biết làm sao có thuốc cho con uống ngay bây giờ? Phải chi gần đây có nhà thuốc gác thì tiện quá! Không lẽ chàng về phòng mạch lấy thuốc mang đến cho bé Lệ! Liều lĩnh như vậy là nguy. Mộng Ngọc sẽ biết ngay. Chàng khẽ bảo Hiền:

- Em nhớ hừng sáng là bảo chị bếp đi mua thuốc ghen.

- Dạ! Em nhớ rồi. Chỉ sợ họ chưa mở cửa thôi.

- Bảo chị ấy đợi chừng nào họ mở cửa thì mua về ngay. Thôi anh về đây.

Chàng bóp mạnh vai Hiền, rồi quay gót. Hiền đưa chàng ra đến cổng ngoài. Chú Hai "gác dan" vừa thiu thiu ngủ, bỗng thấy Vũ và Hiền đi ra thì ngạc nhiên nhủ thầm:

- “Ừa! Ông không ở nhà đêm nay sao cà?”

Chú không dám chậm trễ, chạy vội ra mở khóa cửa rào. Vũ nhìn người "gác dan" già khề nói:

- Chú Hai ráng trông coi nhà cửa. Tôi bận việc ít khi ở nhà nên gửi gắm tất cả cho chú đó. Ráng làm tròn bốn phận, mỗi tháng tôi sẽ thưởng thêm.

Chú Hai hớn hờ:

- Dạ, ông khỏi lo. Ông chủ trước cũng giao nhà cho mình con... không hề xảy ra chuyện gì.

Vũ quay lại bảo Hiền:

- Thôi, em vào đi, kéo bị cảm.

Hiền gượng cười nhưng nét mặt buồn rười rượi:

- Em sẽ vào ngay!

Vũ ra đường, đứng đợi một lúc mới có xích lô tới. Chàng đưa tay vẫy Hiền rồi lên xe đi ngay. Hiền nhìn theo bóng chiếc xe cho đến khi khuất dạng. Chú Hai khóa cổng xong, thấy Hiền còn đứng đó nên tò mò hỏi:

- Thưa bà! Ông bận việc gì mà ít khi về quá vậy bà?

Hiền nhìn chú Hai lúng túng không biết trả lời sao. Nàng đành đáp liều:

- Ở... anh ấy... làm việc suốt đêm hà. Công việc nhiều lắm, chú Hai!

Chú "gác dan" vâng dạ cho vui lòng bà chủ, chớ trong lòng chú không mấy tin. Ông ấy làm bác sĩ thì việc gì phải thức suốt đêm? Bác sĩ thường thường, ông nào cũng sượng lắm mà! Chú Hai nghĩ thế nên trong lòng cứ thắc mắc về sự đi, về của chủ. Hiền trả lời chú "gác dan" xong liền trở vào

nhà. Nàng không thể đoán được những sự thắc mắc nghi ngờ trong lòng người gác cổng...

*

Liều tìm đúng số nhà mới nhấn chuông. Nàng cẩn thận nhìn trước nhìn sau xem có ai theo mình không! Chắc chắn lúc nào ông Thiện cùng để tâm dò xét nơi trú ẩn của người thiếu phụ quen biết với con rể ông, nên khi Vũ nhờ nàng đến thăm bệnh bé Lệ, Liều rất phân vân lo ngại. Liều thương Hiền gặp hoàn cảnh trái ngang, nhưng nàng cũng không muốn Mộng Ngọc phải khổ! Liều giàu tình cảm và trong lòng nàng chỉ mong sao gia đình Vũ êm ấm mãi mãi và Hiền cũng không chịu thiệt thòi gì...

Sáng nay, nàng thấy mặt Vũ đượm nhiều nét lo âu. Thỉnh thoảng, chàng nhìn nàng như muốn nói chuyện gì. Liều nghĩ thầm, chắc là ông Thiện đã tìm ra manh mối câu chuyện kia nên Vũ mới buồn như vậy.

Chờ lúc vắng bệnh nhân, nàng mới hỏi Vũ:

- Thưa bác sĩ! Hôm nay, xem chừng bác sĩ có chuyện gì lo nghĩ?

Vũ đáp ngay:

- Bé Lệ đau, cô Liều à! Không rõ Hiền có biết săn sóc không?

Liều hỏi ngay:

- Cháu đau từ bao giờ? Làm sao bác sĩ biết được?

Vũ thành thật đáp:

- Cháu đau từ đêm hôm qua. Tôi có xem bệnh cho cháu nữa. Nó nóng nhưng sợ Hiền không cẩn thận...

Liều nín lặng, nhủ thầm:

- "À, thì ra đêm qua, ông ta đã đến với Hiền! Nhưng sao ông ấy đi mãi được, cũng giỏi thật!"

Vũ bỗng ngược nhìn nàng:

- Cô Liễu! Chắc tôi phải phiền cô một lần nữa.

- Thưa bác sĩ, việc gì ạ!

- Mong cô giúp tôi qua thăm bệnh tình của bé Lệ, chớ hôm nay, tôi không thể nào đến được.

Liễu suy nghĩ lung lắm! Nàng thật không muốn dính líu vào câu chuyện rắc rối của Vũ, nhưng trước tình cảnh này, nàng cũng thấy xiêu lòng. Vũ nói tiếp:

- Tôi biết như vậy là làm phiền cô nhiều! Nhưng thú thật, ngoài cô ra, tôi biết nhờ ai bây giờ?

Liễu ngẩng lên, gật đầu:

- Thưa bác sĩ! Bác sĩ đừng ngại. Tôi sẽ đến thăm cháu Lệ. Nhưng bao giờ đi?

Vũ mừng rỡ nói:

- Ngay bây giờ càng hay! Bệnh nhân từ đây đến trưa chắc không có mấy người.

Liễu lo ngại nhìn về phía cánh cửa hông:

- Lỡ ra bà nhà biết tôi về sớm thế này, đâm ra nghi ngờ...

- Không sao đâu cô! Mộng Ngọc nể cô lắm.

Liễu không nói thêm nữa! Nàng cũng biết Mộng Ngọc nể trọng mình vì tánh tình và sự cần mẫn làm việc. Nhưng sự nể trọng đó cũng đến một mực độ nào thôi. Một ngày kia, Mộng Ngọc biết nàng giúp đỡ Hiền thì chắc chắn sẽ ghét nàng.

Liễu thờ dài khi nhớ lại những việc đã qua và nàng hơi ngạc nhiên không thấy ai mở cổng. Liễu lại bấm chuông lần nữa. Từ trong nhà một người đàn bà đứng tuổi chạy ra, nhìn nàng hỏi:

- Cô hỏi ai?

Liễu hơi bất ngờ vì sự hiện diện của người đàn bà. Theo lời Vũ thì nàng bấm chuông, sẽ có người "gác dan" già ra mở cổng! Nàng có thể lầm nhà chẳng? Không! Đúng số mà...

Liễu nhìn người đàn bà rồi hỏi:

- Có phải đây là nhà cô Hiền không thím?

Người đàn bà lắc đầu:

- Dạ không! Đây là nhà ông bà bác sĩ. Tôi không biết cô Hiền.

Liễu mừng rỡ nói:

- Bà bác sĩ chính là cô Hiền đó.

- Vậy sao? Tôi đâu biết! Cô muốn gặp mợ ấy hả?

- Phải! Bác sĩ nhờ tôi đem thuốc tới cho bé Lệ. Cháu đã bớt chưa thím?

Người đàn bà đó là chị bếp chớ không ai khác. Chị đáp:

- Dạ! Lệ bớt nóng rồi!

Chị bếp liền mở cổng cho Liễu vào. Nàng nhìn quanh quẩn và ngẫm nhìn nhận tòa biệt thự của Hiền đang ở thật là đẹp. Nàng hỏi chị bếp:

- Còn ông "gác đàn" nữa hả thím?

- À, chú Hai đó hả. Chú vừa xin phép bà chủ để ra chợ mua gì đó.

Hai người vào đến nhà trong. Sự vắng lặng khiến Liễu nghĩ đến nỗi cô độc của Hiền. Ngủ trong nhà này ban đêm, có hai mẹ con thì thật là buồn! Nàng mới hiểu tại sao Vũ cứ mời mình đến chơi với Hiền khi rỗi rảnh.

Chị bếp đưa nàng vào trước cửa phòng Hiền, rồi nói vọng vào:

- Thưa mợ, có người ở đẳng bác sĩ tới.

Hiền ngó thấy Liễu, thì chạy ra gọi:

- Cô Liễu... Trời! Mong cô mãi...

Bé Lệ đang nằm trên giường cùng trời dậy:

- Cô Liễu! Cô Liễu!

Sự mừng rỡ thật sự của hai mẹ con Hiền khiến Liễu cảm động lắm! Cả hai trơ trọi quá và xem nàng như người thân yêu thứ hai của họ ở giữa thành phố này. Nàng bước đến bên giường, ôm bé Lệ:

- Cháu nằm yên, đừng động dậy!

Hiền ngồi xuống theo rồi hỏi Liễu:

- Sao lâu quá không thấy cô đến chơi?

Liễu không muốn làm buồn lòng Hiền, đành nói dối:

- Tôi bận quá, lúc này cũng chẳng đi đâu hết cô ạ.

Hiền nắm lấy tay Liễu:

- Cô cũng không muốn đến với mẹ con tôi sao? Ngoài cô ra, thật tôi chưa quen với ai hết.

Liễu quay lại mỉm cười rồi nói sang chuyện khác:

- Thế nào, cô về đây có vui không?

- Buồn lắm cô Liễu. Tối ngày, tôi không biết đi đâu. Hai mẹ con chỉ lẩn quẩn ở trong nhà. Phần thì nhà rộng quá, thấy mình thật cô độc.

Liễu cũng đã nghĩ nhiều đến hoàn cảnh của Hiền, nhưng nghe chính miệng nàng thốt ra những lời đó lại càng thấy tội nghiệp hơn. Hiền đưa tay chỉ khắp nhà, bảo Liễu:

- Cô coi, nhà sao mà rộng quá! Phải chi ở dưới tôi có ngôi nhà lớn như vậy thì mở cửa cho trẻ con tới chơi, ồn ào suốt ngày cũng đỡ buồn. Ở trên này sao kỳ quá vậy cô? Có cổng rào mà còn muốn người giữ cửa nữa? Như vậy trẻ con muốn đến chơi làm sao dám vào?

Liễu suýt bật cười vì lời nói ngây ngô của Hiền. Nàng hồn nhiên quá, thấy thế nào, nói thế ấy, chẳng chút ẩn ý. Liễu đành đáp lời Hiền:

- Tại cô và cháu ở đây một mình. Bác sĩ sợ có sự bất trắc xảy ra, nên mới cho người "gác đàn" ở đó.

Hiền gật đầu nói:

- À, tôi hiểu rồi.

Liễu thấy bé Lệ động đậy trong tay mình, liền cúi xuống hỏi:

- Thế nào, cháu đã đỡ chưa? Cô có đem thuốc đến cho cháu kìa.

Bé Lệ lắc đầu nói:

- Con không uống thuốc nữa đâu... Con hết rồi...

Hiền cũng nói:

- Tôi cho cháu uống thuốc nóng của ảnh biểu mua đó, sớm mai đến giờ thấy nó cũng đỡ.

Liều đặt thủy cho bé Lệ, nhiệt độ không lên bao nhiêu thì cũng an tâm.
Nàng bảo Lệ:

- Cháu ráng đừng có đau, khổ mẹ cháu.

Lệ ôm cổ nàng nói:

- Cô Liều ở luôn đây nhen!

Liều lắc đầu:

- Cô còn phải đi làm nữa! Rồi còn bà ở nhà, chỗ bé Lệ ở hôm trước đó.

- Thì cô Liều rước bà về đây ở luôn đi.

Liều nheo mắt với Lệ:

- Không được đâu, ba đâu có cho.

- Được rồi để con nói với ba...

Hiền hỏi Lệ:

- Còn má, con không hỏi sao?

Bé Lệ lặng thinh nhìn mẹ như biết lỗi mình. Hiền cười bảo con:

- Má cũng muốn cô Liễu đến ở đây nữa.

Rồi nàng bảo Liễu:

- Cô ở đây ăn cơm. Tôi bảo chị bếp.

Liễu lắc đầu:

- Tôi không nói trước ở nhà, sợ má tôi trông.

Hiền lộ vẻ buồn, không nói gì thêm. Bé Lệ ghé sát vào tai Liễu nói thật nhỏ:

- Sao cô không ở lại ăn cơm cho má cháu vui?

Liễu cũng ghé sát vào tai nó:

- Hôm khác, cô lại ăn cơm.

Bé Lệ lại nói thêm:

- Má hay khóc lắm, cô Liễu à!

- Vậy sao?

Hiền quay lại thấy Liễu và bé Lệ nói nho nhỏ với nhau thì biết là họ nói về mình. Nàng hỏi Lệ:

- Con nói gì má đó?

Lệ sợ hãi ấp úng:

- Dạ... con...

Liễu cười đỡ lời cho cháu:

- Lệ bảo tôi ở lại ăn cơm, đừng để cô buồn. Tôi hẹn với cháu hôm khác đến chơi thật lâu, rồi ăn cơm luôn. Để Chủ nhật tới này...

Hiền tỏ vẻ mừng:

- Thế nào cô cũng tới nhé! Cô quên là còn hứa với tôi một việc sao? Hôm nay mấy lần tôi muốn đưa bé Lệ đến phòng mạch tìm cô.

Liều ngạc nhiên, không nhớ mình đã hứa gì? Nàng liền hỏi:

- Chuyện gì hả cô?

- Cô không nhớ sao? Chuyện tôi đã nói với cô hôm trước đó.

Liều hoàn toàn không nhớ gì cả. Nàng lục lại trí nhớ, không tìm ra được việc đã hứa với Hiền. Nàng lẩm bẩm:

- Chuyện gì kìa? Thật tôi không còn nhớ nữa. Cô nói lại tôi nghe đi.

Hiền ngồi xuống bên Liều:

- Chuyện cô hứa giúp tôi đó. Tôi muốn quen cách thức làm việc trong phòng mạch, để tiếp tay với anh Vũ.

Liều chợt nhớ ra câu chuyện mà Hiền đã nói với mình đêm nọ, ở trước sân nhà, Liều cười:

- Tưởng là chuyện gì chứ! Nhưng...

- Thế nào cô?

Liều nghĩ đến việc Hiền đến phòng mạch mà lo ngại. Nàng đến đó thế nào được mà giúp Vũ. Liều không biết trả lời sao nên cúi nhìn Lệ. Hiền lại tưởng Liều sợ không ai trông nom con mình nên vội nói:

- Tôi cũng đã nghĩ như cô. Không biết mình đến phòng mạch giúp anh Vũ, rồi bé Lệ mới gọi cho ai. Để nó ở nhà cho chị bếp trông nom thì cũng được vậy, nhưng chắc ảnh không chịu. Tôi định mang nó theo cô Liễu à.

Liễu sững sốt:

- Đem cháu đến phòng mạch?

Hiền gật đầu:

- Cháu ngoan lắm! Nó không hay phá phách đâu?

Liễu mỉm cười trước sự tính toán quá ngây thơ của Hiền. Đem bé Lệ đến phòng mạch của Vũ? Xem chừng Hiền không thể hiểu được những phức tạp của cuộc sống bên trong thành phố này! Hiền thấy Liễu cười thì lại hỏi:

- Cô nghĩ xem có được không?

Liễu lắc đầu:

- Không được đâu!

- Sao vậy?

- Trong phòng mạch, ngoài bác sĩ ra, mỗi ngày có hàng mấy mươi bệnh nhân ra vào. Họ đau nhiều thứ bệnh rất nguy hiểm. Bác sĩ và cả tôi nữa cũng có thể bị truyền nhiễm, đừng nói chi bé Lệ, còn nhỏ dễ bị lây lắm.

Hiền gật đầu như chợt hiểu ra:

- À... cô nói tôi mới hiểu. Con nít dễ bị lây lắm. Chắc anh Vũ không bằng lòng rồi.

Liễu đã khôn khéo lựa lời nói với Hiền và khi thấy nàng nghe theo mình thì mừng lắm. Hiền lộ vẻ buồn:

- Nếu vậy làm sao tôi giúp anh Vũ được?

Liễu thấy mình cần phải khuyên Hiền cho nàng bỏ ý định đó, để tránh sự chạm mặt với Mộng Ngọc. Nàng nói:

- Cô có ý giúp đỡ bác sĩ thật quý hóa vô cùng, nhưng theo tôi, cô không nên làm thế?

Hiền ngạc nhiên:

- Tại sao?

- Cô làm thế bác sĩ sẽ... xấu hổ với bạn bè, với những bác sĩ khác.

- Mà tôi có... làm gì hại cho anh Vũ đâu? Tôi giúp anh ấy mà.

Liễu gật đầu:

- Đành rằng thế! Nhưng vợ bác sĩ hầu hết đều ở nhà chăm sóc cho con, lo việc gia đình. Đâu có ai đến phòng mạch để làm việc? Cô làm ngược lại, họ sẽ cho rằng bác sĩ Vũ quá tiếc tiền, không dám mượn thêm y tá mà bắt vợ phải giúp đỡ.

Hiền bảo vệ ý mình:

- Tôi sẽ nói cho họ biết là ý của tôi. Không phải anh ấy biểu.

Liễu lại cười:

- Tôi nói là lời "nhỏ to" của họ, chớ có ai đến trước mặt mình để nói đâu mà dính chảnh.

Hiền nín lặng, sắc mặt nàng dịu xuống. Liễu tiếp:

- Bác sĩ làm sao chịu nổi những lời xa xôi bóng bẩy. Cô nghĩ kỹ sẽ thấy càng gây thêm khó khăn cho bác sĩ.

Hiền đáp:

- Tôi thì tôi không sợ nhưng chỉ lo là anh Vũ lại phải khổ tâm! Tôi còn biết giúp anh việc gì hả cô? Không lẽ tối ngày cứ ở không như vậy? Tôi thấy buồn lắm!

Liều thăm phục Hiền, nàng thuộc hàng phụ nữ đáng nể trọng. Dù bước sang hoàn cảnh mới, khả quan hơn không còn chật vật vì sự sống, nhưng Hiền vẫn nghĩ đến công việc. Nàng buồn chán khi phải "ngồi không" an hưởng! Thiếu gì phụ nữ được như Hiền sẽ quên ngay hoàn cảnh cũ, chỉ muốn sống sung sướng trong nhung lụa. Hiền không phải là hạng người như vậy. Liều càng cảm mến nàng hơn.

Liều vụt nói một câu không nghĩ trước:

- Cô buồn thì tôi sẽ đến với cô thường hơn.

- Thiệt vậy sao, cô Liều?

- Thiệt mà...

Rồi Liều nhìn bé Lệ. Nó đã ngủ từ lúc nào, hơi thở đều đều. Nàng sửa bé Lệ nằm ngay trở lại, lấy mền đắp lên cho nó. Hiền kéo chiếc gối của con cho thẳng, khẽ bảo Liều:

- Tội nghiệp con tôi, gần bảy tuổi mới biết mặt cha.

Liều thở dài, không nói gì hết! Nàng có linh cảm: "cuộc đời của mẹ con Hiền vẫn chưa hết khổ đau!" Nhưng hiện tại Liều không muốn nói ra. Phải chi Vũ không biết hối hận vì câu chuyện ngày xưa, không biết thương

yêu Hiền và bé Lệ thì nàng dễ tính lắm. Đẳng này, Vũ cũng đang khổ tâm trước hoàn cảnh trái ngang và chưa tìm ra lối thoát.

Liều nhìn đồng hồ thấy gần mười hai giờ thì bảo Hiền:

- Thôi tôi về đây!

- Bao giờ cô lại đến?

Hiền có vẻ suy nghĩ. Lỡ tối nay Vũ đến thì sao?

Liều như hiểu ý nàng vội nói:

- Cô sợ bác sĩ tới ư?

- Dạ...

- Hôm nay, bác sĩ bận lắm, chắc là tối cũng không "về" được. Hồi sáng bác sĩ có dặn tôi nói với cô như vậy.

Hiền cười, nắm tay Liều:

- Nếu vậy, cô xin phép bác qua ngủ với mẹ con tôi nghen. Cô ráng nói với bác, chiều đi làm về ghé đây ăn cơm rồi ở luôn đây.

Liều chưa kịp đáp thì Hiền lại nói thêm:

- Cô Liều. Tôi bảo chị bếp ra chợ mua thêm đồ ăn đó.

Sự tha thiết của Hiền khiến Liều không nỡ chối từ. Nàng gật đầu. Hiền biểu lộ sự vui mừng rõ rệt. Nàng ôm ngang hông Liều, hai người đi lẫn ra cửa. Liều bỗng dừng chân, quay lại nhìn bé Lệ, bảo Hiền:

- Cô nhớ cho cháu uống thuốc, đúng theo sự chỉ dẫn của bác sĩ.

*

Ông Thiện cho xe vào sân nhà vợ chồng Mộng Ngọc. Ông ôm xấp hộc đồ bệnh viện bước xuống xe đi thẳng vào nhà. Mộng Ngọc đang ăn cơm với bé Dung, vội buông đũa chạy ra đón cha. Ông Thiện không thấy Vũ đâu, liền hỏi:

- Ủa! Ngài bác sĩ đâu? Đã 12 giờ rưỡi, bộ còn bệnh nhân sao?

Mộng Ngọc lắc đầu, cười:

- Dạ đâu có ba! Ảnh đi ăn cơm khách ở Chợ Lớn.

Ông Thiện chán nản ngồi xuống ghế:

- Cái thằng! Sao mà đi hoài vậy? Ba qua đây mấy lần đều không gặp nó.

Mộng Ngọc cười nhìn cha:

- Tại ba qua nhằm lúc anh ấy có việc phải đi! Sao hồi sáng, ba không điện thoại cho ảnh?

Ông Thiện không đáp lời con gái mà chỉ nghĩ đến sự vắng nhà rất thường của Vũ. Mộng Ngọc xem chừng vẫn hết dạ tin chồng. Trong lời nói của nàng không thấy chút nghi ngờ. Bé Dung tuột xuống ghế và đứng sau lưng ông ngoại. Nó hơi phật ý vì hồi đó tới giờ mỗi lần qua nhà là ông ngoại ẵm nó, rồi mới nói chuyện với ba má nó. Hôm nay, không hiểu sao ông ngoại không để ý đến nó. Bé Dung đứng sát vào người ông Thiện, dựa vào lưng ông:

- Thừa ngoại.

Ông Thiện giật mình quay lại, thấy mặt cháu phụng phịu thì hiểu ngay. Ông ôm lấy bé Dung nói:

- Ối chà chà! Tôi quên mất cháu cưng của tôi chớ.

Rồi ông hôn lên mặt cháu lia lịa:

- Cháu giận ông hả?

Bé Dung nũng nịu gật đầu. Mộng Ngọc nhìn con mím cười nhưng lại cất tiếng rầy:

- Dung không được thế! Sao lại giận ông?

Bé Dung sợ hãi nhìn mẹ rồi gục đầu vào lòng ông ngoại như tìm lấy sự che chở. Ông Thiện nháy mắt bảo Mộng Ngọc đừng rầy cháu, rồi dỗ dành bé Dung:

- Cháu đừng giận ông ngoại nữa nghe, ông ngoại sẽ đền cho cháu búp bê thật to.

Bé Dung cười ngay:

- Búp bê to hả ngoại!

Mộng Ngọc cắn môi cho khỏi bật cười trước sự khôn ngoan của con. Nàng bảo ông Thiện:

- Ba chịu cháu riết rồi nó đâm hư.

Ông Thiện khò sát xuống bảo bé Dung:

- Con trở lại ăn cơm đi, đừng để mẹ giận!

Dung rời khỏi lòng ông ngoại đi về phía bàn ăn. Mộng Ngọc ngồi xuống "đi vắng" khẽ hỏi cha:

- Ba kiểm ảnh chi vậy?

Từ này giờ, sự quấy rầy của bé Dung khiến ông Thiện quên mất chuyện mình. Nghe Mộng Ngọc hỏi, ông liền bảo:

- Bức họa đồ bệnh viện, ba có sửa đổi chút ít, định bàn qua cho nó biết.

- Ba có thêm gì thì thêm, cần gì phải bàn bạc vậy ba!

- Con nói vậy sao được! Ba là người cất nhà làm sao hiểu hết sự tiện lợi lúc hành nghề.

- Ba nói gì con không hiểu!

Ông Thiện trải họa đồ cho con gái xem rồi nói:

- Đây này, ba muốn làm thêm một dãy phòng nữa để cho các "sản phụ". Không biết thằng Vũ có chịu không? Ba muốn trong bệnh viện mình cái gì cũng có. Mộng Ngọc gật đầu:

- À! Ba muốn cất thêm bảo sanh viện ư?

Ông Thiện gằn giọng:

- Không phải cất thêm đâu! Một bệnh viện lớn phải có nhà bảo sanh chớ. Con không thấy bệnh viện Tây sao?

Rồi ông xếp họa đồ lại, thở ra:

- Mấy lần qua đều không có nó. Ba muốn khởi công cho xong để tính việc khác.

Mộng Ngọc lặng thinh, không biết nói gì bây giờ. Chính nàng cũng không rõ tại sao lúc này họ cứ mời chồng nàng đi ăn cơm luôn! Một lúc, nàng khẽ bảo cha:

- Hay ba để họa đồ lại đây cho con. Bao giờ ảnh về con hỏi kỹ rồi đưa sang cho ba.

Ông Thiện gật đầu nói:

- Cũng được. Nhưng ba muốn hỏi con!

- Thưa ba, việc gì ạ?

Ông Thiện thấy cần hiểu rõ tâm tình con gái, nên tiếp lời:

- Lúc này, Vũ cứ đi luôn như vậy sao?

Mộng Ngọc biết cha muốn nhắc lại chuyện trước, nên cười nói:

- Cũng thỉnh thoảng thôi ba. Ba lại trách con để anh ấy đi một mình nữa, chớ gì?

Ông Thiện lắc đầu:

- Ba không trách con đâu! Ba khuyên con nên chú ý đến Vũ, kéo rồi có ngày phải khóc đó con ạ.

Mộng Ngọc vẫn một lòng tin chồng:

- Con tin anh ấy! Không đến nỗi Vũ say mê một hình bóng khác bỏ mẹ con con đâu. Ba nhớ là vợ chồng con yêu nhau rồi mới cưới mà.

Ông Thiện lặng thinh trước những lời khẳng định của con gái. Mộng Ngọc có biết đâu chính ông tạo hoàn cảnh cho hai người yêu nhau mà. Trước kia, ông mẫn cha Vũ vì tính cương trực nên mới giúp đỡ Vũ ăn học thành tài. Khi Vũ đã nắm chắc tương lai, ông mới nghĩ đến hạnh phúc của Mộng Ngọc.

Mộng Ngọc bỗng nhìn cha:

- Thưa ba, hình như ba còn giấu con chuyện gì?

Ông Thiện lắc đầu:

- Không! Có gì ba phải giấu con?!

- Sao ba cứ mãi khuyên con trông chừng anh Vũ! Bộ người đàn ông nào... cũng vậy hết sao ba?

Ông Thiện cười:

- Không phải ai ai cũng phụ phàng vợ! Đó chẳng qua là một cuộc thử thách có "lời"... "Vốn" nhà đã sẵn, họ lân la với người đàn bà khác có "lỗ" gì đâu!?... Không được yêu thì lại quay về với vợ.

Mộng Ngọc cũng cười:

- Ba nói y như là chuyện buôn bán.

- À! Đàn ông nghĩ thế, nên nhiều khi phải mắc đó con. Chớ đời, có ai muốn mang lấy tiếng phụ phàng đâu! Cứ "lân la" với đàn bà khác với ý nghĩ có "lời" mà vợ con có lúc phải chịu khổ! Lỡ gặp đứa khôn ngoan khéo léo hơn vợ nhà hay "nó" có con bất ngờ thì đành chịu. Rồi vợ một, vợ hai gây cảnh khổ lòng.

Mộng Ngọc lặng thinh suy nghĩ. Nàng xét kỹ thấy Vũ không phải hạng người như vậy... Hồi ở Pháp, cũng như từ lúc về nước đến giờ, Vũ có mang tai tiếng gì đâu! Chàng cũng không hề quen bạn gái, đừng nói chi đến chuyện có người yêu!

Nàng nhìn cha cất tiếng:

- Anh Vũ không phải hạng người như vậy đâu ba.

Ông Thiện cười, úp mở:

- Ba không chắc rồi đa.

- Nhưng con tin tưởng như vậy... Vợ chồng ăn ở với nhau năm, sáu năm rồi, con không hiểu được anh ấy sao?

- Ba đây còn không tin nổi ba nữa! Đừng nói thẳng Vũ... Chung quy ba muốn con thận trọng là hơn. Đối với đàn ông nên chặn trước là thượng sách. Đừng để rồi, có chuyện dĩ lỡ ra "họ" lại tỏ vẻ ăn năn hối hận, đổ thừa tại cái này, tại cái nọ!? Ba nói trước cho mà biết thẳng đàn ông nào cũng vậy thôi, chỉ có "một sách" hà.

Mộng Ngọc cười nói:

- Ba làm con lo quá!

- Con lo là phải! Nhiều người đàn ông lấy vợ rồi thì tưởng đâu cuộc đời thanh niên đã chấm dứt... Bỗng một hôm có "giai nhân" để ý đến, nó lại muốn sống như cái thời chưa vợ.

- Anh Vũ chắc không có vậy đâu.

Ông Thiện mỉm cười:

- Ấy! Ba có nói gì đâu? Ba khuyên con đừng có thả lỏng nó, vậy thôi!

Mộng Ngọc cầm lấy bình nước rót vào tách cho cha. Nàng nhớ đến câu chuyện mà Vũ kể lại, đêm hôm nào, nên bảo cha:

- Ba biết tại sao con tin anh Vũ không? Vì anh ấy không khi nào giấu con bất cứ chuyện gì... Luôn cả chuyện bạn bè bàn tán với nhau, anh cũng mang về kể cho con nghe.

Ông Thiện nhìn con, cảm thấy tội nghiệp lắm! Nàng quá tin chồng mà Vũ nỡ lòng dối gạt nàng... thì ông không thể nào tha thứ. Mộng Ngọc tiếp lời:

- Chính anh cũng thấy cảnh hai, ba vợ là khổ mà! Hôm nọ, anh kể cho con nghe một chuyện thật thương tâm. Ba nghe cũng đủ tội nghiệp hai người đàn bà.

Ông Thiện tò mò hỏi:

- Chuyện gì thế hả con?

Mộng Ngọc chậm rãi kể câu chuyện anh chàng sinh viên có con rơi mà Vũ đã nói với nàng cho cha nghe. Ông Thiện nghe qua câu chuyện trong lòng hết sức băn khoăn. Có thể là Vũ mượn chuyện người để nói chuyện mình? Trước kia, có nhiều "cha" muốn mang vợ bé về nhà, thường hay kể cho vợ nghe trường hợp tương tự để nhờ vợ giải quyết. Câu chuyện kể ra bao giờ cũng thiên lệch về hoàn cảnh của người yêu để đòi hỏi một sự hy sinh cao quý của vợ nhà. Đàn bà ai thấy cảnh khổ của hạng "quần thoa" với nhau mà không mủi lòng, nên bày tỏ ý nghĩ của mình một cách khách quan. Thế rồi ông chồng mượn cớ ấy để đưa tình nhân về nhà.

Ông Thiện nhủ thầm:

- Có thể Vũ định dùng ván bài ấy với Mộng Ngọc? Biết chừng đâu?

Mộng Ngọc tiếp:

- Ba thấy không, trước cảnh khổ của người khác như vậy, anh đâu có điên gì mà dấn thân vào?

Ông Thiện không đáp, lại hỏi con:

- Sau khi nghe câu chuyện của Vũ kể, con có bày tỏ ý kiến gì không?

- Con cũng không biết giải quyết thế nào? Hai đảng đều đáng thương hết, phải không ba!

Ông Thiện hỏi lại một lần nữa:

- Vũ có hỏi con phương cách giải quyết chẳng?

- Dạ anh ấy hỏi con hai ba lần lận.

Rồi nàng hỏi:

- Sao ba... lại hỏi con như vậy?

Ông Thiện đáp:

- À không! Có gì đâu?

Thái độ của ông khiến Mộng Ngọc đâm ra thắc mắc. Nàng thấy cha mấy lúc gần đây cũng có nhiều cử chỉ khác thường. Ông Thiện bỗng đứng lên nói:

- Thôi ba về... để con ăn cơm.

Mộng Ngọc hỏi:

- Trưa nay ba ăn cơm ở đâu?

- Ba có hẹn với mấy "mái chín" ở Chợ Lớn.

Ông quay sang bé Dung:

- Mai ông ngoại đem "búp bê" đến cho con ghen.

Bé Dung đang nhai cơm, không đáp lời được chỉ gặt đầu lia lịa. Mộng Ngọc đưa cha ra đến ngoài xe và nàng chú ý thấy nét mặt ông không được vui. Ông Thiện cho xe thẳng vào Chợ Lớn nhưng đầu óc của ông cũng bị ám ảnh bởi câu chuyện mà Mộng Ngọc vừa mới kể. Có thể là Vũ muốn thử lòng Mộng Ngọc. Nếu không, tại sao lại kể cho vợ nghe câu chuyện lạ lùng đó, rồi hỏi cách giải quyết?! Chưa chi đã dờ thói phụ phàng sao! Tội nghiệp Mộng Ngọc, lúc nào cũng tin tưởng và thương yêu chồng. Ông Thiện vụt

phì cười. Chưa nắm được bằng cứ gì rõ rệt mà ông đã lên án Vũ quá gắt gao!

Và suốt buổi ăn trưa hôm đó với mấy "mái chín" ở Chợ Lớn, ông rất ít nói, lúc nào vẻ mặt cũng đăm chiêu suy nghĩ. Những bạn bè làm ăn chung với ông từ lâu, cũng phải ngạc nhiên trước thái độ ấy. Có người vỗ vai ông nói:

- Đang toan tính "thầu" một mối nào lớn lắm hả? Sao coi bộ thần thờ vậy?

Ông Thiện chỉ mỉm cười, không nói gì hết. Hiện tại ngoài hạnh phúc của con gái ra, ông chẳng còn thiết gì nữa.

Chính ông đã chọn Vũ cho Mộng Ngọc và cố tạo hoàn cảnh cho hai người yêu nhau. Nếu Mộng Ngọc khổ vì chồng là do lỗi của ông! Trước kia, sở dĩ ông muốn gả con cho Vũ, phần lớn vì quý tính cương trực của bạn. Ông giúp đỡ Vũ nên người vì tin tưởng chàng sẽ gây được hạnh phúc cho Mộng Ngọc.

Buổi chiều trở về hãng thầu, ông đóng kín cửa phòng riêng, không tiếp khách. Ông nghĩ đến cách cho người theo dõi Vũ từng bước, khi chàng ra khỏi nhà, nhưng sợ câu chuyện vỡ lở ra còn có hại cho danh giá gia đình hơn. Cuối cùng, ông nghĩ chỉ có cách sống gần gũi bên vợ chồng Vũ để dễ bề dò xét. Ông mượn cớ cần được yên tĩnh nên sang nhà con ở trong ít lâu, chắc là Vũ không nghi ngờ gì cả.

Ông Thiện rất mừng khi tìm được giải pháp đó, nên điện thoại ngay cho con gái. Giữa lúc ấy, Vũ đang làm việc trong phòng mạch. Chàng nghe tiếng chuông điện thoại reo liền dờ máy lên nghe:

- Alô!

- Alô! Vũ đó hả con?

Vũ nghe tiếng cha vợ liền đáp:

- Dạ, con đây! Hồi trưa ba có qua hả ba? Con bận đi vắng.

Ông Thiện cướp lời:

- Ba có nghe vợ con nói. Mà không có chuyện gì lạ, để chiều ba qua ăn cơm, bàn bạc luôn thể.

- Dạ.

Ông Thiện bỗng nói:

- Con à?

- Dạ!

- Có vợ con ở nhà chẳng?

- Dạ có, ba muốn nói chuyện với Ngọc để con gọi.

- Thôi không cần! Con biểu Mộng Ngọc dọn căn phòng phía trước, ba qua ở chơi ít lâu. Lúc này, ba muốn được yên tĩnh nghỉ ngơi. Vũ kêu lên:

- Dạ, ba sang ở với các con hả?

Ông Thiện hỏi lại:

- Có gì trở ngại không con?

- Dạ không! Từ lâu, các con nài nỉ mà ba vẫn không chịu.

- Lần này thì ba ở lâu đó! Liệu mà nuôi. Thôi ghen! Nhớ nói lại cho con Ngọc nó hay. Lát nữa ba qua.

- Dạ!

Vũ từ từ gác máy điện thoại! Chàng hơi băn khoăn về chuyện ông Thiện sang ở với vợ chồng mình. Từ lâu, hai vợ chồng tha thiết yêu cầu vì thấy ông ăn uống thất thường, nhưng ông vẫn từ khước và bảo cần được tự do, lo công việc.

Bỗng nhiên, hôm nay, ông có ý sang ở nhà chàng! Thật là lạ. Chàng nghĩ đến chuyện Liễu đã kể lại hôm trước. Hay là cha vợ định ở gần, để dò la hành động của mình? Vũ quay lại bảo Liễu:

- Cô Liễu ạ! Ba tôi sẽ sang ở chung với vợ chồng tôi đó!

Liễu cười không đáp vì nàng đã nghe lỏm câu chuyện từ lúc nãy. Vũ hỏi nhỏ:

- Cô nghĩ có lạ không? Từ lâu, nài nỉ cách mấy ông cũng chẳng chịu qua!

Liễu đáp:

- Chắc phải có lý do gì đó, bác sĩ!

- Tôi chắc ông định trông chừng tôi.

- Có thể! Câu chuyện hôm nọ, tôi đã nói, chắc bác sĩ còn nhớ.

- Nhớ chứ! Bây giờ, cô khuyên tôi phải làm sao?

Liễu đáp nhỏ:

- Tưởng bác sĩ nên thận trọng hơn. Và tìm cách giải quyết cho sớm.

- Tôi đang định nói thật ra cho Mộng Ngọc biết. Tôi đã thử kể cho nàng nghe một câu chuyện tương tự như thế.

Liễu tò mò hỏi:

- Rồi bà nhà có ý kiến gì chẳng?

Vũ lắc đầu:

- Mộng Ngọc cũng đành chịu! Nàng chỉ trách người đàn ông không chung thủy. Mà nàng trách cũng phải! Tôi đáng tội lắm.

Vũ thở dài, đứng lên nhìn cánh cửa kiếng ngầu đục. Tầm mắt bị chặn lại khiến Vũ càng khó chịu hơn. Liễu ngó Vũ không nói gì hết. Nàng đã thấy trước những khó khăn có thể xảy đến cho Hiền. Nàng chỉ biết tội nghiệp Hiền thôi! Nếu ở vào địa vị của Vũ, nàng cũng không biết phải giải quyết cách nào?

Vũ cất giọng buồn rầu:

- Đã như vậy thì tôi đánh liều, đến đâu hay đến đó. Không lý bỏ rơi Hiền và để mẹ con nàng bơ vơ.

Liễu nhận thấy Vũ cứ luẩn quẩn mãi trong vấn đề đó. Lúc thì khổ tâm vì Hiền, khi lại tội nghiệp Mộng Ngọc. Rồi một ngày nào đó chắc chắn không ai thoát khỏi cảnh khổ lòng! Nhứt là Hiền, thật là đáng tội. Nàng nói:

- Thưa bác sĩ! Tôi rất lo cho cô Hiền.

- Cô tưởng tôi không lo sao?

- Tôi không có ý nói thế! Đêm qua, nằm nghe cô ấy tâm tình, tôi thật xúc động... Cô Hiền rất tin tưởng tình yêu của bác sĩ. Suốt đêm cô ấy chỉ bàn bạc đến tương lai, chỉ mong được ở gần bên bác sĩ để giúp đỡ. Tôi sợ lắm!

Vũ vội hỏi:

- Cô sợ điều chi?

- Một ngày kia, cô Hiền biết rõ bác sĩ đã có vợ con, chắc cô ấy không chịu đựng nổi nữa.

Vũ thở dài, ngồi xuống ghế. Liều tiếp:

- Trong lúc bác sĩ đang rối tôi còn nói thêm những lời đó thật không phải. Nhưng tôi muốn bác sĩ hiểu thấu lòng tin tưởng của cô Hiền.

Vũ đáp nhỏ:

- Tôi hiểu lắm, cô Liều à! Tôi càng khổ tâm khi Mộng Ngọc cũng đặt hết niềm tin ở tôi. Nàng không thể ngờ tôi đã từng ắp ủ, thương yêu một người đàn bà khác! Hiền và Mộng Ngọc đều đáng thương, đáng trọng như nhau. Tôi biết liệu thế nào?

Liều lắc đầu nhìn Vũ. Giờ làm việc đã hết, nàng lẳng lặng thay "blouse" để về nhà! Nàng đến gần Vũ:

- Xin phép bác sĩ, tôi về.

Vũ thần thờ gật đầu, nhưng một lúc chợt nhớ ra mình quên dặn Liều ghé bên Hiền, bảo qua cho nàng biết đêm nay chàng không đến được. Vũ bước ra hành lang tìm Liều nhưng nàng đã đi tự bao giờ. Chàng chán nản trở vào phòng mạch không biết làm sao báo tin cho Hiền, để nàng khỏi phải lo! Chàng chậm rãi qua nhà bằng cánh cửa hông như thường bữa. Mộng Ngọc đón chồng tươi cười:

- Hôm nay, anh có đi chơi đâu không?

Vũ ngạc nhiên, hỏi lại:

- Anh không đi đâu hết! Có chuyện gì vậy em!

Mộng Ngọc tươi cười:

- Dạ, có chuyện gì đâu! Hôm nay, em làm món ăn ngon lắm, sợ anh hện ăn cơm khách thì nguy cho em.

Vũ âu yếm:

- Món gì vậy mình?

- Đố anh biết?

-Tôm hùm!

Mộng Ngọc cười lắc đầu:

- Không! Món này anh thích lắm mà!

Vũ lẩm bẩm:

- Món gì kìa? Cá chẽm chiên?

- Không phải nữa!

- Thôi anh chịu thua.

Mộng Ngọc cười nheo mắt với chồng:

- Vậy mà hổng biết! Gà nấu canh chua!

- À, phải rồi! Em biết ý anh lắm!

- Trời! Em không biết ý anh thì còn ai nữa?

Vũ lặng thinh trước vẻ vui thích hồn nhiên của Mộng Ngọc. Chàng chợt nghĩ đến Hiền. Lúc nào nàng cũng ao ước được sống bên chàng để sẵn sóc từng miếng ăn, thức uống. Mộng Ngọc thấy Vũ tự nhiên nín lặng thì hỏi:

- Hôm nay, ở phòng mạch có gì làm mình khó chịu không?

- Có gì đâu! À, ba vừa điện thoại nói sẽ sang nhà mình ở trong ít lâu.

Mộng Ngọc mừng rỡ nói:

- Thiệt hả mình? Ba ở luôn bên này? Không ngờ ông già lại đổi ý!

- Ba bảo dọn gian phòng phía trước. Lát nữa, ba tới.

Mộng Ngọc khẽ đáp:

- Đồ đạc trong phòng đủ cả. Em biểu chị bếp quét dọn sạch sẽ là xong.

Mộng Ngọc gọi chị bếp dọn dò:

- Chị dọn phòng ngủ phía trước cho sạch, lát nữa ông qua đó.

Chị bếp vâng dạ, đi ra. Mộng Ngọc lại hỏi chồng:

- Bộ anh nói riết ba xiêu lòng hả?

- Việc gì mình?

- Việc ba sang ở với vợ chồng mình!

Vũ lắc đầu:

- Không đâu! Mấy hôm nay, anh đâu có gặp ba, tự nhiên ba gọi điện thoại đó.

Mộng Ngọc ngẫm nghĩ một lúc:

- Lạ thiệt! Mình nài ni ổng hết ngày này qua ngày khác mà ổng nhứt định không chịu ở. Bỗng nhiên, lại sang. Lắm lúc em không hiểu nổi ba.

Vũ cười:

- Thắc mắc làm gì? Biệt thự này cũng chính ba xây cất cho vợ chồng mình. Ba muốn đi hay ở lúc nào lại chẳng được.

Mộng Ngọc lắc đầu:

- Anh nói thế ba nghe lại phiền đó! Sao anh hay bận tâm về những chuyện không đâu?

Vũ nghiêm giọng:

- Như chuyện gì hả mình?

Mộng Ngọc muốn nhắc lại chuyện xây cất bệnh viện và những thắc mắc của Vũ đêm hôm trước, sau câu nói không suy nghĩ của mình. Nàng lại sợ nói ra, khiến Vũ phiền thêm.

Nhưng khi Vũ hỏi lại một lần nữa, Mộng Ngọc đành phải nói:

- Ba sẽ phiền lòng vì anh hay bận tâm về những điều không đáng.

- Anh có bận tâm việc gì đâu?

- Cửa ba làm ra, sớm muộn gì cũng là của chúng mình! Chúng ta là con mà, có gì anh phải thắc mắc. Như chuyện xây cất bệnh viện hôm trước.

Vũ nghiêm sắc mặt:

- Thôi em đừng nói nữa! Anh đã khổ tâm nhiều vì chuyện đó. Có cần nhắc nhở nữa chẳng?

Chàng bước mau về phòng riêng đóng ập cửa lại. Mộng Ngọc sững sờ, nhìn theo chồng, trong lòng buồn bã khác thường. Nàng chỉ giải bày mà Vũ

giận dữ như thế sao? Nàng có lỗi với chồng không? Một bàn tay nhỏ nhắn nắm lấy tay nàng:

- Má! Sao chưa ăn cơm hả má?

Mộng Ngọc quay lại nhìn bé Dung gượng cười cho con khỏi để ý đến sự buồn phiền giữa cha mẹ:

- Con đói bụng ăn trước nghen! Ba má còn đợi ông ngoại.

Bé Dung reo lên:

- Ngoại qua hả má? Con sắp có "búp bê" mới rồi. Chừng nào ông ngoại qua?

- Ngoại sắp đến đó. Và ông ngoại sẽ ở luôn với mình.

- Vậy hả má?

Bé Dung biểu lộ sự vui mừng rõ rệt. Mộng Ngọc mỉm cười nhìn con sung sướng. Dung nói:

- Con cũng đợi ngoại nữa!

Mộng Ngọc lắc đầu:

- Không được, con à.

- Sao vậy má?

- Ngoại nhiều công việc! Không chắc ngoại đến đúng giờ. Con còn bé phải ăn cho đúng lúc. Mẹ bảo chị vú làm cơm riêng cho con nghen.

Bé Dung gật đầu và ngó ra cửa rào, mong ông ngoại nó đến. Trong khi đó, Vũ cũng thấy sự vô lý của mình. Tại sao chàng lại nổi nóng bất thường như vậy?

Mộng Ngọc chỉ giải bày thôi, chớ nào có nói gì đâu. Vũ thở dài. Có lẽ bị dồn ép nhiều chuyện nên tâm tính của chàng đâm ra bất thường. Chàng vừa mở cửa phòng bước ra ngoài thì thấy Mộng Ngọc đi về phía mình. Hai vợ chồng bờ ngõ nhìn nhau và cùng mỉm cười một lượt. Vũ bước đến bên vợ:

- Anh trẻ con quá! Đừng không lại nóng giận hết sức vô lý.

Mộng Ngọc cúi đầu:

- Lỗi ở em! Em hay đề cập đến những chuyện mà anh không thích. Từ đây, em sẽ cố tránh làm phiền lòng anh.

Vũ nắm lấy tay vợ:

- Không đâu, tại anh hết mà.

Bỗng có tiếng ông Thiện nói vọng vào:

- Chà! Âu yếm dữ hông?

Mộng Ngọc và Vũ cùng giật mình quay lại:

- Ba!

- Thừa ba mới qua.

Mộng Ngọc bước đến gần cha đỡ lấy mấy gói đồ trên tay ông, rồi nhìn ra sân hỏi:

- Ba đến bằng gì mà con không nghe tiếng xe.

Ông Thiện nói:

- Xe hư, mới đưa đi sửa. Phải đi xích lô đạp đó.

Bé Dung nghe tiếng ông ngoại, từ phía nhà sau chạy ùa lên:

- Ngoại! Ngoại! "Búp bê" con đâu?

Ông Thiện quên mua "búp bê" cho cháu nên lúng túng không biết trả lời sao? Ông nói:

- Ờ... Ờ... Còn con "búp bê" của cháu tôi nữa nè.

Bé Dung nhìn ông ngoại hiểu ngay, nên gỡ tay ông, phụng phịu:

- Thôi đi. Cứ ờ... ờ... Ngoại quên rồi chứ gì?

Mộng Ngọc phì cười bảo con:

- Dung! Không được hỗn con.

Ông Thiện dễ dãi:

- Con đừng rầy nó. Ngoại có lỗi phải cho nó trách chứ. Có đâu lại "đàn áp" người ta dữ vậy.

Bé Dung gỡ tay ông Thiện bước ra xa. Vũ ngồi xuống bên con khế bảo:

- Con lại xin lỗi ngoại đi.

Dung nhìn cha, thấy sắc mặt nghiêm nghị của Vũ thì riu riu khoanh tay thưa:

- Con xin lỗi ngoại.

Rồi nó lại nói thêm:

- Con không chơi với ngoại nữa đâu!

Mộng Ngọc nạt đùa:

- Bé Dung! Hư quá vậy con.

Ông Thiện cười ha hả, ôm chầm lấy cháu. Ông bảo Mộng Ngọc và Vũ:

- Đừng rầy cháu tao mà. Bậy sao ha “làm tình làm tội” nó quá. Ờ! Mai ngoại mua "búp bê" thật đẹp cho con nhen.

Mộng Ngọc khê bảo Vũ:

- Ba nuông chiều con Dung quá. Thét rồi nó đâm hư cho anh coi.

Ông Thiện đáp:

- Trẻ con là thế đấy. Đừng mỗi chút mỗi rầy.

Mộng Ngọc toan nói thì Vũ ra hiệu cho nàng im lặng, vì chàng không muốn cha vợ phật lòng. Ông Thiện bỗng quay lại hỏi Vũ:

- Thế nào hả "bác sĩ"?

Vũ lo ngại:

- Thưa ba. Việc gì ạ?

- Con chưa nghe vợ con nói chuyện ba định cất thêm nhà bảo sanh ở trong bệnh viện sao?

- Dạ thưa ba, có! Tùy ba liệu thôi. Mình đủ sức thì cất thêm có hại gì?

Ông Thiện cười nói:

- Đủ sức hay không là do con chứ! Con chăm lo, coi sóc bệnh viện chớ đâu phải ba... Ba chỉ có việc xây cất lên thôi.

Vũ ngẫm nghĩ một lúc nói:

- Thừa ba! Kể ra thì không có gì để do dự. Con chỉ cần tìm thêm người cộng tác. Nhưng con muốn nhắc nhở ba một điều...

- Điều gì hả con?

- Xây cất bệnh viện đã phải xuất vốn nhiều. Song chưa đáng ngại bằng sắm đồ đạc, dụng cụ bên trong. Ba nên nhớ, một bệnh viện như thế phải có đủ phòng: Phòng rọi kiếng, phòng mổ, phòng chụp hình, phòng lạnh, phòng sanh v.v... Bao nhiêu máy móc, dụng cụ phải mua sắm... Thứ nào cũng nặng tiền lắm.

- Có nghĩa gì mà con bận tâm. Sắm không nổi một lần thì thùng thảng mình cũng có đủ.

Vũ nói:

- Chính vì thế mà con muốn thừa với ba, thà mình làm nhỏ, rồi lần lần mình sẽ xây cất thêm. Chớ...

Ông Thiện cướp lời chàng:

- Con tính thế thì còn quảng cáo và cạnh tranh với ai được nữa! Thứ bệnh viện năm, bảy phòng đó đầy dẫy khắp nơi. Có ai chú ý đến đâu?!... Ba muốn sao bệnh viện của mình xây cất xong là người ngoại quốc đến xứ này cũng phải nể phục.

Vẻ cương quyết của ông Thiện khiến Vũ không dám bàn bạc thêm. Chàng nhủ lòng cứ để cha vợ muốn xây cất thế nào cũng được! Mọi việc, ông Thiện làm như cần ý kiến của Vũ, nhưng thật sự ông đã quyết định cả rồi! Ông Thiện trải họa đồ ra và bắt đầu chỉ cho Vũ xem những nơi ông xây cất các phòng sanh. Vũ vâng dạ cho ông vui lòng, chớ thật tâm chàng không chú ý gì hết. Mộng Ngọc rất tỉnh mắt! Nàng thấy rõ chồng, tuy ngồi

đó nhưng trí nghĩ đâu đâu... Ông Thiện vô tình không chú ý đến điều đó, cứ nói thao thao với Vũ về những dự tính của mình.

*

Hiền bỗng bé Lệ trên tay, nước mắt ràn rụa. Nàng cảm thấy tủi thân hơn bao giờ hết. Hồi chiều này, bé Lệ hết nóng, chạy khắp nhà, tự nhiên lại trở bệnh, nó mê man nói xàm rồi còn làm kinh nữa... Hiền lo sợ cuống cuống và chỉ biết khóc với con. Thuốc nóng mà Vũ bảo nàng mua cho con uống không công hiệu gì hết! Nàng tính nhờ chị bếp đến tiệm thuốc bắc mua thuốc nóng "tàu bay", nhưng nhớ lời Vũ nàng lại thôi.

Tội nghiệp chị bếp cũng thức với nàng. Nhiều lần, chị bảo Hiền:

- Bác sĩ hiện ở đâu, mợ chỉ nhà, tôi đi gọi cho. Bệnh tình cháu Lệ xem chừng nặng lắm!

Hiền chỉ nhớ mang máng con đường đến phòng mạch của Vũ nên không dám chỉ cho chị bếp. Và lại không chắc gì Vũ ở phòng mạch. Sợ chàng về nhà cha mẹ thì cũng như không! Nàng ngầm trách Vũ không chỉ cho nàng biết nhà cha mẹ chàng ở nơi nào? Bây giờ nếu đến phòng mạch, thì có thể hỏi thăm người xung quanh, biết Vũ ở đâu. Nhưng lỡ ra bé Lệ làm kinh trong lúc nàng đi vắng rồi mới làm sao? Đêm nay, Vũ bận việc gì mà không về với mẹ con nàng? Còn Liễu nữa, phải chi có Liễu cũng đỡ lo. Trời gần sáng, chị bếp quá mệt mỏi nên ngủ thiếp đi trên chiếc ghế bành. Bé Lệ hơi mát trở lại. Nó cựa mình tỉnh giấc, khiến Hiền mừng rỡ lắm.

Lệ mở mắt nhìn mẹ rồi đòi ăn:

- Má. Con đói bụng.

Hiền rồi rít gọi chị bếp:

- Dì ơi! Dì.

Chị bếp choàng tỉnh, tưởng có chuyện gì nên hỏi dồn dập:

- Có việc gì không mợ?

Hiền chỉ bé Lệ nói:

- Cháu nó tỉnh rồi đây nè.

Chị bếp ngồi xuống bên giường, nắm lấy tay Lệ, thấy mát rượi thì cười:

- À! Bớt nóng rồi há. Đừng làm cho má sợ nữa nghen cháu.

Bé Lệ một mực đòi ăn:

- Bà ơi! Con đói bụng... Má...

Hiền bảo chị bếp:

- Dì khuấy giùm cho cháu một ly sữa.

Chị bếp vâng dạ, đi ngay. Hiền cúi xuống hôn lên má con:

- Lệ chờ khuấy sữa nghen. Con bớt nóng má mừng lắm...

Bé Lệ nhìn quanh quẩn trong nhà, rồi hỏi mẹ:

- Ba đâu há má?

Hiền đáp:

- Đêm nay, ba không về.

- Sao vậy má?

- Má đâu biết! Chắc là phải ở nhà với ông bà nội.

Bé Lệ nín lặng một lúc rồi hỏi:

- Sao con chưa lần nào gặp ông bà nội vậy má?

Hiền ấp úng không biết trả lời sao, vì chính nàng cũng chưa từng được gặp cha mẹ Vũ. Nàng đáp liều:

- Chừng nào, con hết bệnh, ba má sẽ đưa con đến thăm nội.

Bé Lệ lại hỏi:

- Ông bà nội thương con không má?

Hiền đáp liều không cần suy nghĩ:

- Thương chứ sao không.

Bé Lệ không hỏi nữa, mà lại nhìn ra phía cánh cửa ăn thông xuống nhà dưới. Nó có ý trông ngóng chị bếp:

- Lâu quá... vậy má! Con đói bụng quá hà.

Hiền đứng lên bảo con:

- Con nằm yên, má chạy xuống, thúc dì ấy.

Bé Lệ sợ hãi nắm lấy tay nàng:

- Hông! Má đừng đi. Con sợ.

Hiền ngồi xuống bên con, khẽ hỏi:

- Con sợ gì?

Bé Lệ không đáp, chỉ nhìn quanh khắp gian phòng, với đôi mắt sợ sệt. Hiền hiểu ngay là con sợ sự trống lạnh của gian nhà. Nàng ôm lấy bé Lệ

búi ngủ. Chính Hiền, một đôi khi cũng cảm thấy lo sợ băng quơ, Chị bếp bưng ly sữa lên, tươi cười bảo Lệ:

- Sữa đây rồi! Cháu uống đi.

Bé Lệ gượng ngồi dậy, cầm ly sữa uống từng muỗng. Sữa nóng làm cho nó đỏ mồm hôi và cảm thấy tỉnh táo hơn lúc này. Lệ nói chuyện liên miện. Hiền và chị bếp chỉ cười với nó, dù trước một câu vô nghĩa. Đợi Lệ uống hết ly sữa, Hiền bảo con nằm xuống, lấy mền đắp lên mình nó:

- Ráng ngủ một chút nghen con!

Thanh Lệ cười, gật đầu và hình như cũng mỏi mệt, nó thiếp dần đi. Bên ngoài, trời sáng dần dần. Có tiếng con chim sâu kêu lẻ loi, ngoài cây vú sữa. Hiền và chị bếp nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng để bé Lệ ngủ yên. Hai người ra đến bên ngoài, chị bếp khẽ hỏi Hiền:

- Mọi định cho cháu uống thuốc gì?

Hiền đáp:

- Thường khi nó nóng như vậy thì tôi cho nó uống thuốc "táo bay"! Nhưng anh Vũ không chịu... Chắc là phải chờ anh ấy về đã.

Chị bếp lo ngại nói:

- Lỡ ra bác sĩ không về mới làm sao?

Hiền lo âu:

- Tôi cũng không biết phải làm sao nữa? Hôm qua, lúc anh ở đây thì Lệ đã hết nóng. Ai ngờ đến tối nó lại trở bệnh. Chắc thế nào trưa nay anh cũng về mà,

Chị bếp không dám nói nữa. Chị sợ khơi thêm nỗi khổ tâm của Hiền. Sau mấy ngày ở chung nhau, chị cũng hiểu phần nào gia cảnh của Vũ và Hiền, nhưng chị không biết là Vũ đã có vợ con. Chị cứ ngỡ hai người yêu nhau mà chưa có sự chấp nhận của gia đình. Chị bếp bỗng nói:

- Hay là mợ để tôi đến phòng mạch cho bác sĩ hay tin!

Hiền nhìn chị bếp, lộ vẻ suy nghĩ:

- Tôi sợ dì kiểm không ra phòng mạch thôi. Tôi nhớ mang máng con đường...

Chị bếp ngạc nhiên hỏi:

- Ủa, mợ chưa đến chỗ làm việc của bác sĩ sao?

Hiền nói:

- Tôi đến với Lệ một lần rồi. Nhưng mà... Dì mua một tờ báo là có địa chỉ của anh Vũ. Lúc trước, cũng đọc báo, mới tìm ra anh ấy.

Chị bếp trố mắt nhìn Hiền, không nói thêm gì. Chị đi từ sự ngạc nhiên này đến sự ngạc nhiên khác. Hai người yêu nhau có con với nhau rồi, mà lại tìm nhau qua bài quảng cáo trên báo! Thật lạ lùng.

Hiền bỗng nói:

- Nhưng thôi dì à! Xem chừng bé Lệ cũng bớt nóng rồi. Mình đến phòng mạch sẽ làm cho anh ấy lo ngại thêm.

- Cái đó tùy ý mợ! Riêng tôi thấy cháu Lệ nóng đến làm kinh mà không uống thuốc thêm thì ngại lắm.

Hiền bán khoản không biết tính sao? Đã từng đến phòng mạch, nàng thấy Vũ phải tiếp rất nhiều bệnh nhân. Nếu đến cho chàng hay tin bé Lệ

bệnh nhiều, chỉ cho khỏi chàng phải lo sợ, rồi ngừng tiếp khách để đến với con. Nàng không muốn Vũ bận tâm vì mẹ con nàng như thế. Hiền bảo chị bếp:

- Để rồi tôi liệu. Xem cháu có nóng lại không?

Nàng quay về phòng con. Chị bếp theo sau nói:

- Mợ nên đi nằm một chút! Suốt đêm, mợ thức với cháu coi chừng bị bệnh đó.

Hiền mỉm cười:

- Không sao đâu dì! Tôi thức như thế là thường.

- Mợ uống sữa không? Tôi khuấy cho nhen.

Hiền không thấy đói, nhưng trước sự ân cần của chị bếp, nàng không muốn phụ lòng:

- Dạ, dì khuấy giùm tôi đi.

Chị bếp nhanh nhẩu đi xuống bếp. Hiền bước đến bên giường, nằm xuống với con. Nàng sờ trên trán Lệ lại thấy nó nóng hừng hực như hồi hôm. Hiền ngồi phắt dậy! Nàng phải liệu sao, chớ đâu để con trong tình trạng này. Để chị bếp đi gọi Vũ chẳng? Khó lắm! Chị ấy chưa từng đến phòng mạch của Vũ, lỡ đi lạc càng phiền hơn. Chị bếp bưng sữa trở lên thì Hiền nói:

- Cháu nóng trở lại rồi dì!

Chị bếp để ly sữa xuống bàn, sờ đầu bé Lệ, cất giọng lo lắng:

- Sao mà nó mát, rồi nóng bất thường như vậy kìa! Tôi ngại quá mợ. Mợ để tôi gọi bác sĩ...

Hiền lặng thinh nhìn con rồi vụt nảy ra một ý nghĩ. Hay là nàng bỗng bé Lệ đến phòng mạch cho Vũ xem, như vậy sẽ đỡ phiền cho chàng hơn. Nàng bảo chị bếp:

- Tôi đưa bé Lệ đến phòng mạch của anh Vũ nhen?

Chị bếp gật đầu:

- Ờ, phải đó! Mợ cần tôi đi theo không?

Hiền lắc đầu:

- Tôi đi một mình được. Dì gọi giùm xe và mua cho tôi một tờ báo để tôi tìm lại địa chỉ phòng mạch của anh Vũ.

ĐÔI MẮT NGƯỜI XƯA

Ngọc Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 3

Đến phòng mạch của Vũ, Hiền bảo anh xích lô, đạp xe thẳng vào trong sân biệt thự, vì nàng đã liệu sức mình không thể bằng bé Lệ đi xa được. Trong khi đó, ông Thiện cũng vừa cho xe ra đến cổng rào. Hiền ngược nhìn lên xe ông và đôi mắt buồn bã của nàng khiến ông Thiện hơi ngờ ngợ. Ông Thiện nhìn đứa bé, đang nằm thêm thiếp trong lòng thiếu phụ thì độ chừng nó đau nhiều lắm.

Chiếc xích lô vừa đậu trước phòng bệnh nhân, Hiền liền bế con vào trong. Dáng điệu của nàng càng làm cho ông Thiện băn khoăn nghi ngờ. Nhứt định ông đã gặp thiếu phụ này ở đâu một lần vì nét mặt trông quen lắm:

- Phải rồi. Đúng là cô này chứ không ai khác.

Ông Thiện cho xe lui trở vào rồi vội vàng bước xuống xe. Mộng Ngọc còn đang dùng điểm tâm chợt thấy cha trở vào thì ngạc nhiên lắm.

Nàng chạy ra đón cha:

- Ba quên gì vậy ba?

Ông Thiện chưa muốn cho con biết vội, liền đáp:

- Ba quên giấy tờ! Suýt chút nữa không làm hợp đồng được với người ta.

Ông đi thẳng về phòng riêng để dễ bề suy tính. Ông ngờ thiếu phụ và đứa bé kia là hai người mà ông đã gặp đi chung với Vũ hôm trước. Bây giờ, ông muốn dò xét họ, nhưng chưa biết tính cách nào? Nếu ông đến sát cánh cửa ăn thông qua phòng mạch, Mộng Ngọc có thể lo lắng dò hỏi, chỉ gây thêm rắc rối. Mà nếu không đến đó thì làm sao biết được sự thật?!

Ông Thiện chợt nghĩ: “Hay là mình đi thẳng qua phòng mạch nhứt định sẽ chạm mặt cả hai người"! Nhưng lỡ ra thiếu phụ là khách lạ đem con đến trị bệnh thì ông mới nói làm sao với con rể? Chè vì không muốn cho Mộng Ngọc biết sớm, sinh buồn phiền, nên ông Thiện cảm thấy lúng túng!

Ở bên phòng mạch, lúc bấy giờ, Liễu đang sợ đống hồn, khi thấy Hiền bỗng con bước vào. Nàng vừa đưa bệnh nhân ra, chợt thấy Hiền, kêu lên:

- Kìa cô!

Hiền cũng lên tiếng:

- Cô Liễu!

Rồi nàng bỗng bé Lệ đến cửa phòng mạch. Liễu hỏi:

- Cháu làm sao vậy!

- Nó bệnh nhiều lắm cô! Ảnh đi đâu rồi?

Liễu chỉ tay vào trong, bảo Hiền:

- Bác sĩ kìa. Cô vào đi!

Nhiều bệnh nhân đã lấy số trước, lộ vẻ ngạc nhiên nhìn Liễu, trong khi Hiền bước vô phòng.

Liễu sợ phật lòng các thân chủ:

- Xin quý ông bà cảm phiền! Cháu bé bệnh nhiều, xin cho vào trước để kịp chữa trị.

Giọng nói của Liễu đầy cảm tình, nên các bệnh nhân ở ngoài cũng không phàn nàn gì cho lắm. Vũ đang ngồi xem lại mấy toa thuốc vừa cho, bỗng nghe tiếng Hiền, liền ngẩng lên. Chàng sững sốt đứng phắt dậy khi thấy Hiền bỗng bế Lệ trên tay:

- Kìa em đến đây làm gì?

Hiền bế bé Lệ nằm lên chỗ dành cho bệnh nhân xem mạch, đáp mau:

- Con đau nhiều lắm anh!

Vũ đến bên bé Lệ sờ lên trán nó, thấy nóng hừng hực thì lo sợ hỏi:

- Con nóng lại từ hồi nào?

- Hồi hôm! Em cho con uống thuốc nóng của anh, nhưng không có hiệu quả... Nửa đêm con còn làm kinh nữa.

Vũ xem mạch rồi nghe ngực bé Lệ. Chàng hơi lo không biết có phải sưng phổi không? Trong lòng Vũ lúc bấy giờ thật là rối rắm... Chàng biết chắc ông Thiện đang để ý từng cử chỉ của mình. Hiền và con đến đây thật nguy hiểm. Nhưng con chàng bệnh nặng, chàng phải lo cho nó trước đã. Liễu đứng gần bên bé Lệ trong lòng cũng không yên chút nào hết. Thành thoảng nàng lại nhìn về phía cách cửa hông. Lỡ Mộng Ngọc có việc cần, bước sang hỏi Vũ thì để bể hết. Nàng liếc nhìn Vũ và đoán chừng bác sĩ cũng đang lo lắng như mình.

Chỉ riêng có Hiền thì vô tình không để ý gì cả. Nàng có ngờ đâu sự có mặt của nàng và bé Lệ trong phòng này làm cho Vũ và Liễu hết sức âu lo! Hiền đứng sát bên Liễu nói nhỏ:

- Đêm qua anh không về mà cô cũng không đến, tôi sợ quá! Thuốc nóng anh Vũ bảo mua hôm qua, tôi cho nó uống vẫn không bớt. Mỗi lần nó làm kinh trợn trắng, tôi khóc hết nước mắt.

Liều an ủi nàng:

- Không sao đâu cô!

Vũ xem bệnh cho con xong, bảo Liều chích cho bé Lệ một mũi thuốc, rồi nói với Hiền:

- Em đừng sợ! Đến chiều con sẽ bớt.

Hiền nhìn chàng lộ vẻ mừng. Liều chích thuốc cho bé Lệ. Nó bị đau, khóc thét lên. Hiền và Vũ dỗ dành con:

- Tội nghiệp con tôi. Đau một chút hà con, nín đi con.

Bé Lệ lại nhắm nghiền đôi mắt, thiếp đi như lúc nãy. Trong cơn mê, thỉnh thoảng lại nấc lên. Hiền bảo Vũ:

- Nó nóng, không đáng ngại, chỉ có cái làm kinh, mắt trợn trắng! Em sợ quá.

- Không sao đâu em! Để anh cho con uống thuốc an thần.

Liều liếc nhìn về phía Vũ. Nàng muốn hỏi xem bác sĩ liệu thế nào về những bệnh nhân đang đợi bên ngoài. Vũ hình như không để ý đến chuyện đó. Chàng cúi xuống biên toa, rồi bảo Hiền:

- Em và con ngồi đây, để anh nhờ cô Liều đi mua mấy thứ thuốc đã. Ở phòng mạch mình không có.

Hiền gật đầu ưng thuận, trong lúc Vũ quay sang Liều:

- Cô đến nhà thuốc giúp tôi. Toa đây cô.

Vũ kéo hộp tủ lấy tiền đưa cho Liễu. Nàng cầm lấy toa thuốc và tiền rồi hỏi Vũ:

- Thưa bác sĩ! Còn nhiều bệnh nhân. Họ chờ đã khá lâu.

Vũ đáp:

- Cứ để họ chờ một chút nữa! Nhờ cô đi ngay cho.

Liễu thay “blouse”, mỉm cười với Hiền rồi ra cửa. Nàng không dám nhìn các bệnh nhân vì không biết phải trả lời họ thế nào, nếu họ hỏi đến. Nàng lên xe đạp ra cổng rào. Bỗng có tiếng gọi:

- Cô Liễu! Cô Liễu!

Liễu quay nhìn lại thấy ông Thiện đang đứng trước cửa nhà Vũ và gọi mình. Nàng dừng xe lại lưỡng lự không biết có nên đến chỗ ông đứng chẳng? Ông ấy muốn hỏi gì nàng? Ông Thiện thấy nàng có vẻ do dự thì bước lên ra cổng, cất tiếng:

- Cô Liễu! Cô đi đâu đó?

Liễu xuống xe khẽ đáp:

- Dạ! Tôi đến đằng này có chút việc!

- Có cần lắm không cô?

- Dạ! Cũng cần.

Ông Thiện dừng bước bảo Liễu:

- Nếu vậy cô đi đi. Tôi định hỏi thăm cô một chuyện. Nhưng thôi, cũng không quan trọng lắm.

Liều cúi chào ông Thiện rồi lên xe đạp đi ngay. Từ lúc trở vào nhà đến giờ, ông Thiện vẫn không biết phải dò xét Vũ thế nào để Mộng Ngọc khỏi nghi ngờ! Ông chờ khi Mộng Ngọc điễm tâm xong, xuống nhà sau mới ra khỏi phòng. Chính lúc đó, ông thấy Liều lên xe đạp nên vội vã gọi nàng. Liều đi rồi, ông Thiện không trở vào nhà mà đi vòng qua phòng mạch của Vũ chỗ dành riêng cho bệnh nhân ngồi đợi. Ông thấy năm sáu người đang ngồi chờ. Họ thấy ông vào thì ngỡ đâu là một bệnh nhân mới đến nên chỉ nhìn qua rồi thôi. Ông Thiện cố ý tìm người thiếu phụ và đưa trẻ lúc này nhưng không thấy đâu. Có lẽ thiếu phụ đã vào phòng mạch rồi.

Ông Thiện nhủ thầm:

- “Thiếu phụ này tại sao được đặc ân vào trước các bệnh nhân?”

Có tiếng phàn nàn:

- Sao mà lâu quá? Nếu biết vậy, không thềm lấy số làm gì?

- Lấy số mà người vô sau được xem bệnh trước thì cũng như không?

Ông Thiện nhìn người thiếu nữ vừa thốt ra câu đó! Một bà đứng tuổi tiếp lời:

- Người ta đã xin lỗi rồi mà còn trách làm chi. Họ bảo đứa bé ấy bệnh nặng mà.

Trong phòng không còn ai phàn nàn gì thêm nữa, nhưng có người lại bỏ về. Ông Thiện biết chắc thiếu phụ đang ở trong phòng nên càng nôn nao hơn. Tại sao có khách ở trong phòng mà Vũ lại cho Liều đi khỏi? Việc này chắc có ám muội chi đây! Ông Thiện muốn gõ cửa vào phòng, nhưng sợ gây bàn tán giữa các bệnh nhân. Ông ra cửa và trở về nhà. Ông định qua phòng mạch bằng cánh cửa hông. Phải tìm hiểu rõ ràng mối liên quan giữa Vũ và người thiếu phụ kia mới được.

Ông Thiện đến bên cánh cửa hông ăn thông sang phòng mạch của Vũ gõ ba tiếng. Vũ vừa cất giọng hỏi thì ông Thiện đã xô cửa bước vào. Trong khi đó Mộng Ngọc cũng từ nhà sau đi lên. Nàng hơi ngạc nhiên khi thấy cha vào phòng mạch của Vũ vào giờ này. Có bao giờ cha làm như vậy đâu! Có chuyện gì gấp, sao ông không bảo nàng kêu Vũ? Mộng Ngọc bước đến cửa hông, cánh cửa còn để hờ nên nàng nghe rõ tiếng cha ở bên trong:

- Con... Ba có chút việc muốn nói.

Mộng Ngọc có biết đâu lúc ấy chồng nàng đang chết sững không mở lời được. Vũ đã quyết định trong lòng là cứ liều đến đâu hay đến đó, nhưng trước mặt ông Thiện chàng thấy bối rối vô cùng. Còn Hiền thì ngạc nhiên nhìn ông Thiện rồi nhìn qua cánh cửa hông.

Nàng nhủ thầm:

- "Ông này là ai mà gọi Vũ bằng con? Không lẽ là cha ruột của Vũ mà chàng không cho mình biết?"

Ông Thiện cúi chào Hiền:

- Xin lỗi cô. Tôi muốn nói chuyện riêng với bác sĩ.

Hiền chấp tay, cúi đầu:

- Dạ, thưa ông, cứ tự nhiên.

Rồi nàng liếc nhìn Vũ như ngầm muốn chàng giải thích rõ ràng sự hiện diện của ông Thiện. Vũ đã định tĩnh tâm thần và chàng thấy đã đến lúc không cần phải giấu giếm gì nữa.

Chàng hỏi ông Thiện:

- Ba hỏi con việc chi?

Hiền nhìn ông Thiện rồi ngó Vũ, nhủ thầm:

- "Đúng ông này là cha một của Vũ rồi!"

Ông Thiện để ý thấy cử chỉ của nàng, nhưng không nói gì hết, mà kéo Vũ về phía cánh cửa hông, hỏi nhỏ:

- Ba muốn con nói thật cho ba biết người đàn bà kia là ai? Và đứa bé nữa? Cả hai có thân tình gì với con?

Ông Thiện không ngờ trong lúc đó, Mộng Ngọc đang đứng sát cánh cửa và chứng kiến tự sự. Vũ đáp lời ông:

- Thưa ba! Câu chuyện còn dài. Con phải giải thích rõ ràng ba mới hiểu được.

Ông Thiện hỏi gằn lại:

- Nhưng ba muốn biết ngay người thiếu phụ đó là ai? Có phải là tình nhân của con không?

Vũ lắc đầu nhìn ông Thiện rồi quay về phía Hiền:

- Thưa ba! Hiền là người... mà...

Ông Thiện quá nóng nảy, không để cho Vũ nói hết lời:

- À... như vậy đúng cô kia là người tình của cậu! Còn đứa bé, nó có phải là con của cậu không?

Vũ gật đầu. Ông Thiện buông tay chàng ra nói lớn:

- Thế này là quá lắm! Tôi thật không ngờ.

Mộng Ngọc đã nghe rõ những lời đối đáp giữa cha và chồng. Nàng bàng hoàng tưởng chừng như đang trong cơn mê... "Trời ơi, có thể như vậy

được sao?"

Trái lại, Hiền nghe ông Thiện nói lớn lên, lại tưởng lầm là cha ruột của Vũ. Nàng nghĩ chắc ông vừa mới biết rõ chuyện hai người thâm lén yêu nhau. Nàng muốn bước đến trước mặt ông, để cầu xin ông thương xót.

Trong khi đó, ông Thiện chỉ tay vào mặt Vũ nói:

- Cậu Vũ! Cậu trả ơn cho tôi đó phải không? Tôi đối xử với cậu như thế nào mà cậu đành lòng làm như vậy?

Vũ ngập ngừng:

- Thưa ba! Chuyện này... thật ra... ngoài ý muốn... của con.

- Thôi... Cậu đừng có ngại biện... Ý muốn gì? Cậu nhớ kỹ lại xem cậu là người như thế nào? Ngày nay, cậu có địa vị là nhờ ai? Tôi không muốn nhắc ơn nghĩa xưa... nhưng cậu chóng quên quá mà...

Ông Thiện ngừng lại một lúc rồi tiếp:

- Tôi thương cậu, giúp đỡ cậu học thành tài rồi gả con tôi cho cậu... Mộng Ngọc có lỗi lầm gì mà cậu nỡ lòng phản bội nó? Nó tin yêu cậu quá mà, lúc nào cũng giữ trọn nghĩa làm vợ. Sao vậy cậu Vũ? Sao cậu nỡ chà đạp lên lòng tin yêu của cha con tôi?

Vũ lắc đầu:

- Không phải vậy đâu ba! Con có thuật chuyện này cho Mộng Ngọc nghe nhưng con chưa nói rõ ràng sự thật.

Ông Thiện không còn tiếc lời nữa:

- Sự thật gì? Cậu lừa dối cả cha con tôi chớ gì? Tôi lo cho cậu uống công quá mà... Cậu là một người không ra gì! Tôi nói cho cậu biết. Ngày

nay, cậu được địa vị này, cậu quên mất mình là ai?

- Thừa ba... Không phải vậy đâu! Ba hiểu, giúp con.

- Còn gì nữa mà hiểu! Đời tôi chỉ có một đứa con gái. Tôi chỉ lo hạnh phúc của nó thôi... Xưa kia vì thương bạn mà tôi giúp đỡ cậu. Tôi đã làm mà gả con gái cho cậu, để ngày giờ này, Mộng Ngọc mới phải chịu khổ và bé Dung con của cậu...

- Xin ba cho con giải thích.

- Còn gì nữa mà giải thích!

Rồi ông Thiện chỉ tay về phía Hiền và bé Lệ:

- Người đàn bà kia là người yêu của cậu, đứa bé kia là con của cậu. Như vậy đã trả lời những điều thắc mắc của tôi từ mấy hôm nay. Không còn gì phải nói nữa.

Hiền chết lặng người đi, sau những lời của ông Thiện. Trời ơi! Vũ đã có vợ, có con. Nàng lùi lại bên bé Lệ, nắm lấy bàn chân bé nhỏ của con như cố định tinh tâm thần.

Vũ lắc đầu bảo ông Thiện:

- Ba đừng nóng! Để con nói đã. Chủ tâm con không phải muốn lừa dối ba và Mộng Ngọc đâu?

Ông Thiện cướp lời chàng:

- Thôi! Cậu đừng nói thêm nữa! Cậu đã đánh mất lòng tin yêu của cha con tôi rồi! Nói thật với cậu, Mộng Ngọc không phải ế chồng đâu. Tôi có sản nghiệp lớn mà. Nếu cần tìm thông gia chẳng thiếu gì? Tôi nghĩ đến cậu là vì tình bạn với cha cậu. Chớ như bây giờ đây, không có cậu, tôi vẫn có thể gả con tôi nơi xứng đáng hơn. Cậu liệu mà thu xếp, chớ đừng tưởng tôi

cần cậu. Mộng Ngọc nó còn có cha nó mà... Cậu đừng tưởng nó khổ sở khi không có cậu.

Những lời nói của ông Thiện như tát nước vào mặt Vũ. Chàng nghẹn lời không nói thêm gì được nữa. Chàng đâu ngờ ông Thiện khinh khi mình đến thế! Phải mà, chàng chỉ là một kẻ chẳng ra gì, nhờ bám víu vào ông mới được nở mày, nở mặt. Ngày nay, ông có buông những lời phũ phàng kia, cũng không phải là quá đáng. Ông Thiện vẫn chưa đã nư giận, nên nhìn về phía Hiền nói:

- Cậu cứ xét lại lòng mình. Hết yêu con tôi thì cứ việc sống theo ý cậu. Tôi sẽ gả Mộng Ngọc nơi khác! Tôi nhắc lại cho cậu nhớ là Mộng Ngọc không ế chồng đâu. Thà là nó có hai đời chồng, còn hơn phải khổ vì người đàn ông bội bạc. Cậu ra khỏi nhà này là tôi sẽ gả nó cho cậu xem.

Ông Thiện nói xong đi về phía cửa hông. Mộng Ngọc đã chứng kiến và nghe tất cả những lời của cha nói! Nàng bàng hoàng không biết gì nữa hết! Thấy cha đi về phía mình thì nàng chạy nhanh vào phòng. Ông Thiện vô tình không ngờ con gái đã nghe hết mọi chuyện. Ông ngồi xuống ghế "sa lông" sắc mặt vẫn chưa hết giận. Trong khi đó, Vũ nắm chặt hai bàn tay lại quay vào với Hiền. Những lời của ông Thiện đã đẩy chàng đến một quyết định. "Người ta" đã khinh khi mình như thế là cùng!

Hiền bước đến bên Vũ khẽ hỏi:

- Anh, như vậy nghĩa là sao? Ông đó là ai? Có phải là cha vợ của anh không?

Rồi nàng nghẹn lời, ràn rụa nước mắt:

- Em thật không ngờ! Phải dè như vậy em đâu có làm khổ anh?!

Vũ lắc đầu:

- Không! Sao em nói thế? Chính anh mới là người đã làm khổ em! Sở dĩ anh chưa nói ra là còn bao nhiêu ngang trái. Sự thật chẳng những làm khổ em mà còn khổ cho Mộng Ngọc nữa.

Hiền lặp lại lời Vũ:

- Mộng Ngọc...

Nàng đã nghe ông Thiện nhắc đến tên đó nhiều lần. Hiền quay nhìn về phía cánh cửa hông và chợt nhớ đến thiếu phụ sang trọng mà nàng đã gặp, khi mới đến phòng mạch của Vũ lần đầu. Nàng hỏi Vũ:

- Mộng Ngọc có phải là người đã gặp em hôm trước không? Ở chỗ cánh cửa kia kia...

Vũ gật đầu. Hiền lặng thinh nhìn xuống đất. Vũ tội nghiệp nàng vô cùng. Chàng thở dài khi nhớ đến những lời miệt khinh của ông Thiện lúc nãy. Đã thế, chàng còn lưu luyến ở đây làm gì? Ông Thiện đã xem chàng như kẻ hèn hạ nhứt ở trên đời, nhờ bám víu vào ông và Mộng Ngọc mới có địa vị ngày nay. Được rồi! Chàng sẽ ra đi, để ông Thiện gả Mộng Ngọc cho ai tùy ý. Vũ cất tiếng bảo Hiền:

- Em bỗng con ra xe về nhà trước! Anh sẽ đến ngay...

Hiền nhìn Vũ lắc đầu:

- Anh... Em... không muốn làm khổ anh thêm.

Vũ nghiêm sắc mặt:

- Em hãy nghe lời anh! Đừng nói thêm gì nữa.

Ngay trong khi đó, Liễu mua thuốc trở về. Nàng nhìn vẻ mặt hai người đã đoán biết có sự gì không hay đã xảy ra. Liễu đưa thuốc cho Hiền thì Vũ bảo nàng:

- Cô Liễu! Tôi nhờ cô xin lỗi bệnh nhân giùm. Vì có chuyện riêng nên tôi không thể tiếp ai hết.

Liễu ngơ ngác hỏi lại:

- Thưa bác sĩ!

- Cô cứ làm y theo lời tôi, đừng hỏi gì nữa.

Liễu lo lắng trong lòng, chỉ trong một tuần lễ mà phòng mạch ngưng tiếp khách hai lần. Bệnh nhân sẽ nghĩ sao về chuyện này? Tuy nhiên nàng cũng bước ra ngoài và thi hành đúng theo lời Vũ. Trong khi đó Vũ nói với Hiền:

- Em nên về nhà trước đi...

Giọng nói nghiêm nghị của chàng khiến Hiền không dám cãi lại. Nàng bỗng con ra cửa phòng mạch thì gặp Liễu.

Liễu khẽ hỏi Hiền:

- Cô về ư?

Hiền gật đầu nhìn Liễu, nước mắt ràn rụa! Liễu chưa biết rõ chuyện gì đã xảy ra, trong lúc mình đi vắng, nên hỏi tiếp:

- Chuyện gì vậy cô Hiền?

Vũ thấy Liễu đang trò chuyện với Hiền, vụt nảy ra một ý nghĩ: "Nhờ Liễu đưa Hiền về để tránh chuyện không hay xảy ra".

Chàng bước ra bảo Liễu:

- Nhờ cô đưa Hiền về nhà giùm tôi! Cô ở đây chờ tôi đến rồi hãy về. Mong cô giúp tôi lần chót.

Liều biết chuyện đã đến hồi nghiêm trọng nên không hỏi thêm nữa mà chỉ vâng dạ. Nàng bỗng bé Lệ thay cho Hiền rồi hai người ra xe đi ngay. Khi lên xe rồi, Hiền nghẹn ngào bảo Liều:

- Cô ơi! Tôi đâu ngờ anh Vũ đã có vợ, có con.

Liều sững sốt nhìn nàng, không dè là nàng đã biết rõ. Tuy nhiên, Liều cũng dè dặt hỏi:

- Bác sĩ vừa nói cho cô biết hả?

- Không! Anh Vũ vẫn giấu tôi. Mới rồi cha vợ anh ấy vào phòng mạch, nói rõ tự sự.

Liều kêu lên:

- Trời ơi! Ông Thiện!

Hiền ngạc nhiên:

- Cô cũng biết ông ấy sao?

Liều gật đầu:

- Biết lắm chứ! Tôi làm việc ở đây hơn một năm rồi.

- Cô Liều! Sao cô không nói cho tôi rõ?

- Tôi đâu muốn giấu giếm cô! Nhưng thấy bác sĩ đứng trước một hoàn cảnh khó xử, tôi không biết liệu sao? Bác sĩ cũng khổ tâm lắm. Ông đang tìm cách giải quyết cho ổn thỏa đôi đảng.

Hiền thở dài, rồi bảo Liều:

- Tôi không bao giờ ngờ... Phải tôi biết anh Vũ đã có vợ có con, đời nào tôi lên Sài Gòn để gây thêm sự khổ lòng.

Nàng ghen ngào:

- Tôi vẫn tưởng anh Vũ còn nghĩ đến tôi. Trời ơi! Sao tôi lại có thể tin tưởng một điều vu vơ như vậy? Cậu Giáo Hoài đã bảo tôi phải dè dặt mà. Nay gặp chuyện này, tôi còn biết tính sao?

Liễu nhìn Hiền xót thương nhiều lắm! Nàng hỏi Hiền:

- Ông Thiện đã nói những gì lúc nãy và thái độ của bác sĩ ra sao?

Hiền thuật lại cho Liễu nghe những lời ông Thiện nói, tuy không đúng nguyên vẹn, nhưng đại ý, nàng hiểu là như vậy!

Nàng lại hỏi Liễu:

- Ông ấy nói nhiều lắm nhưng tôi không hiểu hết cô Liễu! Sao lại kể ơn với anh Vũ và cho rằng anh ấy có địa vị ngày nay là nhờ ông ta. Thế là sao hả cô Liễu?

Liễu nhìn nàng lắc đầu:

- Tôi không hiểu rõ lắm! Nhưng thái độ của bác sĩ như thế nào hả cô?

- Sau lời nói của ông ấy, anh Vũ có vẻ tức giận lắm và đã bảo tôi về nhà ngay, anh ấy sẽ về sau.

Liễu nhủ thầm:

- "Thế là Vũ đã quyết định lìa bỏ vợ con để sống hằn với Hiền! Không lẽ vì những lời nặng nề của ông Thiện mà bác sĩ đành bỏ vợ con sao?"

Liễu có biết đâu Vũ cũng đang nát lòng trước bao điều ngang trái. Khi nàng và Hiền lên xe đi rồi thì chàng trở vào phòng mạch với những nỗi chua xót trong lòng. Đột nhiên phải rời bỏ nơi quen thuộc của mình mà đi, ai lại tránh khỏi những phút bần khoản, lo nghĩ. Mấy lần Vũ định qua lấy

đồ dùng của mình, nhưng sợ gặp mặt ông Thiện và Mộng Ngọc. Chắc là ông Thiện đã nói hết cho vợ chàng biết rồi. Và từ này giờ Mộng Ngọc không sang đây, đủ chứng tỏ nàng không còn muốn giáp mặt mình nữa?! Phải mà, chàng là một người chồng bội bạc, không vẹn nghĩa với vợ hiền, có bị khinh khi là đáng!

Những lời trách mắng của ông Thiện lại vang lên trong đầu Vũ:

- "Thôi đi! Cậu đừng nói gì thêm nữa? Cậu đã đánh mất lòng tin yêu của cha con tôi rồi! Nói thật với cậu. Mộng Ngọc không phải ế chồng đâu. Tôi có sản nghiệp lớn mà. Nếu cần tìm thông gia chẳng thiếu gì? Tôi nghĩ đến cậu là vì tình bạn với cha cậu. Chớ như bây giờ đây, không có cậu, tôi cũng có thể gả con tôi nơi xứng đáng hơn".

Những câu nói phũ phàng đó, đủ cho Vũ thấy sự khinh thường của gia đình bên vợ đối với mình từ bao lâu nay. Không có chàng, Mộng Ngọc vẫn có hạnh phúc. Nàng sẽ lấy chồng ở nơi xứng đáng hơn? Ông Thiện đã nói rõ ràng như vậy thì chàng gặp "họ" làm gì nữa! Được rồi. Nếu ở đây, chàng là một kẻ thừa thì chàng sẽ đi ngay, cho khỏi bận bịu. Hiền đã khổ sở nhiều rồi và đang cần đến sự đùm bọc, che chở của chàng hơn ai hết, Vũ vào bàn viết, lấy những giấy tờ cần thiết rồi ra cổng gọi xe đi ngay. Chàng nghĩ là mình sẽ không bao giờ trở lại ngôi biệt thự này nữa.

*

Mộng Ngọc nằm lặng trong phòng, có đến hàng giờ. Nàng khóc chán chê rồi mới nghĩ đến chồng. Dù thế nào đi nữa, nàng cũng phải gặp Vũ để hỏi cho rõ sự tình! Tại sao chàng tệ bạc như vậy được? Nàng chợt nhớ đến câu chuyện mà Vũ đã kể cho nàng nghe đêm hôm trước. Có phải chẳng anh chàng sinh viên trong cảnh ngộ đó chính là chàng? À, có thể như thế lắm! Vũ đang gặp hoàn cảnh khó khăn nên đã hỏi dò nàng, xem phải giải quyết thế nào? Mộng Ngọc thấy trong lòng bừng lên niềm hy vọng. Nếu quả thật

người thiếu phụ ở trong phòng mạch của Vũ lúc này là người yêu cũ của chàng thì còn có chỗ tha thứ. Nghĩa là Vũ không bội bạc nàng!

Mộng Ngọc nghĩ thế nên bước vội ra cửa phòng. Ông Thiện vẫn chưa đi và đang ngồi dựa lưng vào chiếc ghế bành hút thuốc.

Qua cơn tức giận, ông mới nhận thấy mình đã quá lời với Vũ. Ông ân hận vô cùng nhưng không biết làm sao chuộc lại những lời đã thốt ra. Ông Thiện mong Vũ trở về nhà để ông được nói một vài lời vãn lã... chớ không lẽ bây giờ ông lại sang phòng mạch một lần nữa sao? Bỗng ông nghe tiếng động ở cửa phòng bên. Ông nhìn lại thấy Mộng Ngọc. Ông Thiện tưởng đâu nàng chưa hiểu gì hết, nên gượng cười hỏi nàng:

- Bây giờ con ở đâu? Ba cũng sắp đi, nhưng không thấy đưa nào lên coi nhà...

Ông vội nhìn thấy trong mắt Mộng Ngọc có ngấn lệ thì im bật. Song ông cũng không tin là con gái mình đã hiểu rõ tất cả:

- Có chuyện gì vậy con?

Mộng Ngọc thở dài:

- Ba giấu con làm gì? Con đã hiểu hết rồi.

Ông Thiện quay nhìn về phía cánh cửa ăn thông qua phòng mạch ngập ngừng:

- Ba đang lo không biết có nên...

Mộng Ngọc nghiên nghị:

- Ba giấu con để làm gì?

- Ba sợ con khổ lòng trước sự thật.

- Trước sau gì con lại không phải khổ! Ba biết chuyện này từ bao giờ?

Ông Thiện ngẫm nghĩ một lúc mới đáp:

- Ba biết hôm mà ba đến đây vào buổi trưa đó. Chính ba đã khuyên con đừng để Vũ đi dự tiệc một mình nữa, con có nhớ không?

Mộng Ngọc chợt nhớ lại những lời dặn dò của cha, nhưng lúc ấy nàng vô tâm lắm, có để ý gì đâu? Nàng vụt hỏi:

- Tại sao ba không nói rõ sự thật hơn?

Ông Thiện đáp:

- Bởi chính ba cũng chưa có bằng cứ xác thật! Ba chỉ thấy Vũ đi một lần với hai mẹ con con bé kia thôi... Ba đã cố dò la hành động của Vũ giúp con, mãi đến hôm nay mới biết hết sự thật.

Mộng Ngọc bảo cha:

- Con phải gặp anh Vũ ngay mới được. Con cần phải hiểu rõ tất cả.

Mộng Ngọc vừa bước đi thì ông Thiện gọi giựt lại:

- Mộng Ngọc! Con...

Mộng Ngọc quay nhìn cha, ngạc nhiên hỏi:

- Thừa ba.

- Con hãy thận trọng lời nói! Lúc này ba đã không khéo nói nhiều tiếng không hay. Ba đã quá nặng lời... với nó.

Mộng Ngọc không đáp, từ từ bước đến bên cánh cửa hông. Nàng gõ mấy tiếng rồi xô nhẹ cánh cửa bước vào. Phòng mạch vắng tanh, không còn một ai.

Mộng Ngọc cất tiếng:

- Anh ơi! Anh...

Không có tiếng đáp! Cô Liễu cũng đi đâu mất. Mộng Ngọc đi vào phòng mạch, ra phòng khách. Bệnh nhân đã về hết tự bao giờ! Nàng nhủ thầm:

- Thế là Vũ đã đi rồi! Nhưng tại sao chàng lại ra đi? Vũ không còn nghĩ gì đến mẹ con nàng ư?

Mộng Ngọc thờ thẩn về nhà, trong lòng buồn thảm lắm! Ông Thiện nhìn qua nét mặt của nàng sững sốt hỏi:

- Ngọc! Vũ đâu?

Mộng Ngọc khẽ đáp:

- Anh ấy đi rồi, ba à!

- Đi rồi... mà đi đâu?

Ông Thiện có vẻ ngơ ngác như người đang đứng trước một sự việc quá sức tưởng tượng của mình! Thật ra, ông cũng đã đoán trước được phần nào hậu quả không hay, sau những lời miệt khinh đối với Vũ! Ông không muốn Mộng Ngọc oán trách mình! Nhưng hiện giờ, Mộng Ngọc không còn tâm trí đâu để nghĩ đến điều đó. Vũ ra đi, nàng càng thấy lòng chua xót nhiều hơn. Nàng chưa hiểu gì về người yêu của Vũ nhưng sự ra đi của chàng chứng tỏ chàng nặng tình với thiếu phụ đó hơn vợ con ở nhà. Ý nghĩ ấy khiến Mộng Ngọc khổ tâm vô cùng. Ông Thiện nhìn thấy vẻ đau khổ của con, trong lòng bứt rứt không yên! Ông thấy hối hận về những lời đã nói với Vũ. Ông đứng lên bảo Mộng Ngọc:

- Con cứ ở nhà, ba đi tìm nó cho! Chắc lỗi tại ba mà ra.

Mộng Ngọc ngạc nhiên:

- Sao lại tại ba?

- Lúc này ba đã quá lời!

Mộng Ngọc chợt nghĩ đến những lời cha đã miệt khinh Vũ... À, phải rồi có lẽ vì tự ái bị chạm mà Vũ ra đi chẳng? Ông Thiện tiếp lời:

- Vì quá thương con mà ba gây sự khổ cho con. Ba đã bảo "không có cậu, tôi cũng gả con đi nơi khác được"

Mộng Ngọc ôm lấy đầu:

- Con có nghe tất cả những lời ấy. Ba đừng nhắc lại nữa! Sự thể đã lỡ hết rồi. Thôi ba cũng đừng tìm kiếm anh ấy làm gì?

Ông Thiện ngơ ngác:

- Sao vậy con?

Mộng Ngọc không đáp, ông Thiện lặng thinh một lúc mới hỏi:

- Con giận ba đó ư? Ba ân hận vì đã nói ra những lời không suy xét! Nhưng khi biết được Vũ không chung thủy với con, ba không cầm lòng được. Mình đã đối với nó tốt quá mà. Con thì lúc pào cũng giữ vẹn đạo vợ hiền. Tại sao Vũ nữ đi yêu người khác?

Mộng Ngọc ngược mắt nhìn cha, nghiêm giọng:

- Thừa ba! Đáng lẽ ba không nên nói những lời như vậy! Con biết lúc nào anh Vũ cũng khổ tâm... vì đã thọ ơn của ba mà không trả được! Ba rất giàu tình thương, nhưng nhiều khi ba không chú ý đến lòng tự ái của kẻ chịu ơn mình.

Mộng Ngọc muốn nói nhiều hơn, nhưng cổ nàng như nghẹn lại. Nàng muốn bênh vực Vũ nhiều hơn, nhưng lại thấy lòng đau. Tại sao Vũ san xẻ tình yêu cho người khác? Chàng vì tự ái mà làm khổ nàng chăng? Có lý đâu Vũ nở lòng như vậy? Mộng Ngọc khổ quá rồi, không còn biết nói năng gì nữa. Ông Thiện cứ nhìn con mà không khuyên nhủ được! Mộng Ngọc nói đúng! Ông thương Vũ nhiều, nhưng lại không nghĩ đến lòng tự ái của chàng. Nhứt là hiện giờ, chàng đã có địa vị trong xã hội. Nội sự châm biếm của bạn bè, những lời nói gần nói xa về chuyện "thực lộc chi thê" cũng đủ cho chàng khổ tâm lắm rồi! Ông Thiện thường cho mình giàu tâm lý, hay giúp bạn bè giải quyết những nỗi khó khăn trong gia đình họ, mà ông lại gây ra một điều lầm lỗi đáng trách.

Lâu lắm, ông mới bảo Mộng Ngọc:

- Ba có lỗi với con và Vũ.
- Ba đừng nói thế tội nghiệp con!
- Không! Ba phải đi tìm nó mới được.

Ông Thiện vừa ra cửa thì Mộng Ngọc gọi theo:

- Ba!

Ông Thiện quay lại:

- Gì vậy con?
- Ba có kiếm ảnh cũng chẳng ích gì! Còn người thiếu phụ kia, ba sẽ tính thế nào đây?

Ông Thiện lặng thinh. Từ này giờ, ông chỉ nghĩ đến sự lầm lỗi của mình mà quên mất chuyện Hiền, liệu ông đến gặp Vũ có tiện chăng? Chàng

sẽ quay về với vợ con ở nhà không? Và với điều kiện gì? Mộng Ngọc phải nhận cho Hiền làm bé Vũ ư? Thật khó nghĩ quá.

Ông Thiện bỗng bảo con:

- Dù sao ba cũng gặp Vũ một lần để xem nó tính thế nào? Con an tâm, ba không nói điều gì nhiều đâu?

Ông Thiện bước mau ra xe. Mộng Ngọc thở dài nhìn theo cha, trong lòng chán nản hơn bao giờ hết. Đã lâu lắm rồi nàng không gặp phải chuyện buồn phiền. Có thể là cuộc đời nàng bước sang một giai đoạn khác chăng? Bỗng nghe tiếng xe hơi chạy vào trong sân. Mộng Ngọc nhìn ra và vội lau khô nước mắt. Bé Dung đã đi học về, Mộng Ngọc không muốn con nàng biết đến những nỗi buồn phiền của mẹ nó. Bé Dung xuống xe và chạy thẳng vào nhà gọi Mộng Ngọc:

- Mẹ ơi! Mẹ... Con thấy xe ngoại ra cửa. Con có kêu ngoại mà ngoại đi luôn hà.

Mộng Ngọc gượng cười nhìn bé Dung:

- Vậy hả con? Chắc ngoại không thấy con đó!

Nàng ôm chặt bé Dung vào lòng, nước mắt rưng rưng. Từ nay, con là nguồn an ủi duy nhất của nàng. Vũ đã đi rồi, liệu mẹ con nàng có chịu đựng nỗi nhớ thương, trong những ngày sắp tới chăng? Bé Dung bỗng hỏi mẹ:

- Mẹ ơi! Ba con về chưa? Hết giờ rồi mà.

Mộng Ngọc lắc đầu, Dung tiếp:

- Ba hứa chiều nay cho con đi ra tiệm bán đồ chơi đó. Con qua nhắc ba.

Rồi Dung gỡ tay mẹ, chạy ừa qua phòng mạch của cha. Mộng Ngọc gọi con lại:

- Dung! Dung! Ba con...

Nhưng bé Dung không nghe lời nàng, xô cửa vào phòng cha. Mộng Ngọc nghe tiếng con gọi cha vang dội. Một lúc, bé Dung trở ra nhìn mẹ, mếu máo:

- Ba đâu rồi, mẹ!

Mộng Ngọc làm bộ giận con:

- Đó. Sao con không giỏi tìm đi!

- Ba con đâu rồi? Hả mẹ...

Bé Dung nắm lấy tay nàng, đòi Vũ. Mộng Ngọc nói:

- Ba đi vắng, vài hôm nữa ba mới về!

- Ba đi đâu? Sao ba không nói với con?

Mộng Ngọc đành nói dối:

- Ba đi Đà Lạt có việc cần. Ba đi gấp lắm và có dặn mẹ nói lại với con.

Bé Dung phụng phịu:

- Con giận ba rồi đó. Ba hứa cho con đi chơi rồi không cho.

Mộng Ngọc dỗ dành:

- Mẹ đưa con đi thay ba. Được không?

Bé Dung lặng thinh một lúc mới gật đầu. Mộng Ngọc mỉm cười mắng yêu con:

- Đồ chó con. Thôi đi thay quần áo.

Nàng cất tiếng gọi chị vú:

- Vú ơi! Lên cho em ăn cơm.

Chị vú dẫn bé Dung đi rồi thì Mộng Ngọc lại ngồi lặng một mình với những ý nghĩ vẩn vơ. Vũ có thể ra đi như vậy được sao? Tình vợ chồng yêu thương nhau đậm đà suốt năm năm trời, nàng không ngờ có ngày chồng dứt áo ra đi! Vũ lúc nào cũng tỏ ra yêu thương vợ con tha thiết, không để sơ hở bất cứ chuyện gì. Có lý đâu, chàng nhẫn tâm bỏ mẹ con nàng không một tiếng giã từ.

Không! Nàng tin tưởng là Vũ sẽ trở về. Chàng có buồn phiền gì đi nữa cũng phải nghĩ đến bé Dung chứ!

Mộng Ngọc lại nhớ đến những lời của cha nàng thốt ra lúc sáng:

- "Tôi có sản nghiệp mà! Nếu cần gả Mộng Ngọc không thiếu gì nơi!"

Trời ơi! Tại sao cha nàng lại có thể thốt ra những lời như thế được? Lời lẽ miệt khinh đó có thể làm cho Vũ đi luôn, cùng không biết chừng. Mộng Ngọc càng nghĩ càng thêm lo sợ. Lúc này, nàng chưa nhìn kỹ được người thiếu phụ kia. Người ta nhờ sắc đẹp hay sự chiều chuộng khéo léo mà quyến rũ được chồng nàng?

Mộng Ngọc chợt nghe tiếng xích lô ngừng trong sân nhà. Nàng nhìn ra thấy cô Liễu đang xuống xe rồi đi vào phòng mạch. Nàng không rõ Liễu đã đi đâu, mà bây giờ mới trở lại? Mộng Ngọc nghĩ thầm chắc là Liễu hiểu ít nhiều về người thiếu phụ lúc sáng. Nàng đứng lên bước qua phòng mạch

định hỏi Liễu cho ra manh mối. Trong khi đó, Liễu cùng vừa vào thì gặp Mộng Ngọc. Nàng sững sốt cất tiếng:

- Thưa bà.

Mộng Ngọc nhìn nàng với đôi mắt buồn bã:

- Cô Liễu! Cô chưa về sao?

- Thưa bà! Tôi định lấy đồ về đây!

- Nếu có thể, cô nán lại cho tôi hỏi thăm một vài chuyện.

Liễu rất khó nghĩ trong hoàn cảnh này. Nàng sợ Mộng Ngọc sẽ hỏi đến những điều mà nàng không thể nói ra được. Nhưng biết chừng đâu, nàng sẽ giúp được ba người qua cảnh khó khăn, sau khi cho Mộng Ngọc biết hết sự thật. Liễu nghĩ thế nên bảo Ngọc:

- Thưa bà! Hỏi chi?

Mộng Ngọc kéo ghế dành cho bệnh nhân ngồi, bảo Liễu:

- Cô ngồi xuống đã. Câu chuyện này có hơi dài.

Liễu vừa ngồi xuống thì Mộng Ngọc đi vòng vào bàn viết, chỗ Vũ thường ngồi. Vẻ điềm đạm của nàng khiến Liễu lo lắng.

Mộng Ngọc bỗng ngược lên:

- Cô Liễu! Từ khi cô vào làm đến giờ chắc không có việc gì mình phiền lòng nhau.

Liễu vội đáp:

- Dạ đâu có gì bà phải nói vậy!

- Tôi muốn hiểu rõ lòng cô, để mình dễ nói chuyện hơn. Tôi mong cô thành thật với tôi trong câu chuyện này.

Mộng Ngọc ngừng lại một phút tiếp:

- Tôi muốn hỏi về người thiếu phụ đã đến phòng mạch lúc này, chắc cô hiểu rõ.

Liễu nhìn Mộng Ngọc với vẻ trù mến. Dù mến thương Hiền, tội nghiệp cho hoàn cảnh của nàng thôn nữ kia, Liễu cũng không thể làm ngơ trước nỗi đau của Mộng Ngọc. Nàng bảo Ngọc:

- Thưa bà. Tôi có biết cô ấy. Nhưng...

Mộng Ngọc chặn lời Liễu:

- Cô cứ nói rõ cho tôi nghe, cô Liễu. Thiếu phụ ấy là ai? Đã gặp anh Vũ từ bao giờ?

Liễu đáp:

- Thưa bà! Cô ấy tên Hiền không phải hai người mới gặp nhau đâu! Hai người biết nhau trước ngày bác sĩ sang Pháp học.

Mộng Ngọc mở to mắt nhìn Liễu:

- Có thật như vậy sao, cô Liễu?

- Thưa bà! Sự thật là thế!

Mộng Ngọc nhớ ngay đến câu chuyện đêm hôm nào Vũ đã kể cho nàng nghe. Đúng rồi! Chàng đã mượn chuyện kia để nói lên trường hợp khó xử của mình, nhưng Ngọc đã vô tình không biết. Nếu thế, người thiếu phụ có mặt trong phòng mạch lúc này là người yêu cũ của Vũ trước kia?! Hai người đã biết nhau khi Vũ chưa từng gặp nàng?

Liều thấy Mộng Ngọc lặng thinh, tưởng đâu nàng quá xúc động trước một sự thật, nên tiếp lời:

- Hai người biết nhau, khi bác sĩ vừa mới đậu Tú Tài toàn phần, bác sĩ sang Pháp học thì Hiền vẫn ẩn nhẫn đợi chờ và nàng đã trải qua bao nỗi đắng cay...

- Thế mà anh Vũ đành quên người tình cũ sao?

Liều lặng thinh vì không biết nói thế nào, để bênh vực Vũ? Riêng Mộng Ngọc, nàng nhớ rõ mình đã hỏi Vũ một câu như vậy, khi chàng kể lại câu chuyện "tưởng tượng" về người bạn sinh viên. Nàng đã thẳng thắn buộc tội người đàn ông bội bạc nữa là khác. Nào ngờ câu chuyện kia lại liên quan đến gia đình nàng! Liều tiếp:

- Hai người đã có con với nhau rồi, bà ạ! Bé Lệ đã gần 7 tuổi.

Mộng Ngọc hỏi lại:

- Có phải đứa bé trong phòng mạch lúc này không?

- Thưa bà, phải! Bé Lệ bệnh nhiều nên cô Hiền mới mang tới đây.

Mộng Ngọc tự nhủ không hiểu sao cô nữ y tá của chồng lại hiểu rõ hoàn cảnh của Hiền như vậy. Liều vô tình không biết những ý nghĩ trong đầu Mộng Ngọc, nên tiếp tục câu chuyện:

- Cũng nhờ một sự tình cờ cô Hiền mới hay bác sĩ đã về nước. Người cậu của cô ấy và cũng là bạn của bác sĩ thấy quảng cáo đăng báo, liền chỉ cô ấy lên đây. Bác sĩ chưa nói rõ sự thật với bà chắc vì quá bối rối trước hoàn cảnh hết sức bất ngờ?

Mộng Ngọc chặn lời Liều:

- Tôi đã hiểu cả rồi cô Liễu! Anh Vũ đã kể cho tôi nghe một câu chuyện tương tự như thế! Tôi nào biết đó là chuyện của mình. Bây giờ đây, anh Vũ liệu sao? Anh giải quyết như vậy ư? Về sống với người yêu cũ và bỏ hẳn mẹ con tôi?

Liễu nín lặng! Nàng biết rõ nguyên nhân sự ra đi của Vũ, nhưng nàng không dám nói. Nếu Vũ nặng tình với Hiền và không nghĩ gì đến Mộng Ngọc thì chàng đã bỏ nhà đi từ lâu, có đâu để đến ngày nay, phải nghe những lời miệt khinh của ông Thiện.

Mộng Ngọc thốt ra những lời đó rồi hình như quá chua xót, nàng nghẹn ngào không nói gì được nữa. Nàng thấy tủi nhục nhiều hơn là ganh ghét với người đàn bà xa lạ kia. Phải chi nàng có làm điều gì lầm lỗi với chồng cho cam. Đằng này nàng hết mực yêu chồng, chăm lo săn sóc cho chồng "từng miếng ăn, giấc ngủ". Thế mà khi quyết định một chuyện quan trọng như thế, Vũ lại không nghĩ đến nàng. Liễu thấy mình cần nói cho Mộng Ngọc biết nỗi khó xử của Vũ:

- Thưa bà! Tôi thấy mấy lúc sau này. Bác sĩ khổ tâm nhiều lắm.

Mộng Ngọc thở dài:

- Nhưng giờ đây ai lại khổ hơn! Tôi và bé Dung nào có tội gì đâu mà phải gánh chịu hậu quả này!

Liễu không dám nói nữa. Đối với việc riêng của gia đình Vũ, nàng xen vào thế kể cũng hơi nhiều. Nếu Mộng Ngọc nghi ngờ nàng về phe với Hiền và Vũ thì chẳng lợi ích gì, mà còn có hại nữa là khác. Liễu nhận thấy mình không phải là người có thể giàn xếp được vụ này.

Mộng Ngọc bỗng hỏi nàng:

- Cô có biết hiện giờ anh Vũ ở đâu không?

Liều bối rối chẳng biết trả lời sao? Chỉ chỗ ở của Hiền ra thì nàng phụ lòng tin cẩn của Vũ. Mà không nói ra, chắc hẳn Mộng Ngọc sẽ nghi ngờ. Nàng còn đang phân vân không biết liệu sao thì Mộng Ngọc lắc đầu tiếp:

- Nhưng mà thôi cô Liều! Tôi có biết nơi Vũ ở cũng chẳng ích gì. Anh ấy đã không nghĩ tình mẹ con tôi mà ra đi thì tôi có đến nài nỉ chắc ảnh cũng chẳng về.

Nàng đứng lên gượng cười bảo Liều:

- Tôi cảm ơn cô nhiều lắm! Làm phiền cô như vậy kể cũng quá lắm!

Liều lắc đầu bảo Mộng Ngọc:

- Thưa bà! Không có gì đâu!

- Không! Cô nghĩ xem có đúng vậy chẳng? Anh Vũ đã chẳng nghĩ tình vợ con, tôi có làm gì cũng chỉ bận bịu thêm cho anh ấy. Thà để anh tự do định đoạt số phận của mẹ con tôi!

Liều vâng dạ không dám bàn thêm. Nàng chỉ nhận rõ một điều: "Đối với người đàn bà gan dạ và điềm đạm như Mộng Ngọc, một khi đã quyết định một việc gì rồi thì khó lay chuyển nổi".

Nàng khẽ nói:

- Thưa bà! Trưa lắm rồi, tôi xin phép bà được về.

- Vâng!

Rồi nàng đưa Liều ra cửa. Mộng Ngọc bỗng hỏi khi Liều đã lên xe.

- Chiều cô có đến không?

Liều ngập ngừng đáp:

- Dạ... tôi... không rõ bác sĩ có tiếp bệnh nhân không?

Mộng Ngọc cười nói:

- Chắc không rồi! Nhưng mà cô cứ đến đây với tôi... Nhà cũng buồn!

Liều cất tiếng dạ rồi lên xe đạp ra cửa! Nàng nghĩ đến sự tan vỡ rất có thể xảy ra giữa Vũ và Mộng Ngọc. Riêng nàng vẫn phải làm phận sự an ủi mọi người trong lúc khổ đau. Kể ra đó cũng là nhiệm vụ của người nữ y tá.

*

Hiền ôm sát con vào lòng, nước mắt cứ tuôn tràn xuống má! Bé Lê vẫn nóng, không thấy bớt chút nào cả. Nàng khổ tâm quá: chuyện lòng ngồn ngán trăm mối chưa giải quyết được mà con nàng lại lâm trọng bệnh.

Hiền nhìn về phía cửa phòng. Vũ vẫn ngồi yên lặng trên chiếc ghế bành, nét mặt đăm chiêu. Từ lúc chàng đến nhà tới giờ, Vũ vẫn ngồi ở đó, không nói một lời. Hiền biết chàng đang trải qua những phút xáo trộn tâm hồn. Riêng Hiền, nàng cũng đâu muốn có cảnh này? Thật là chua xót. Đợi chờ, chờ đợi sáu, bảy năm trời, để rồi được biết Vũ có vợ, có con. Thế ra, từ bao lâu nay, Vũ không hề nghĩ đến nàng, đến mối tình xa xưa. Nếu nghĩ đến nàng, sao Vũ lại lại đành lòng lấy vợ? Hiền cảm thấy tủi thân nhiều lắm và nàng chợt nhớ đến những lời nói của cậu Giáo Hoài:

- “Cậu lo ngại lắm! Sợ thời gian qua, lòng người thay đổi”.

Lúc ấy Hiền không tin lời cậu. Nàng nhớ đến những ước hẹn xa xưa và tin tưởng ở Vũ, mong mỗi có ngày sum họp. Giờ đây, Vũ vẫn một lòng thương yêu đùm bọc nàng, nhưng lại có bốn phận với một người đàn bà khác.

Mộng Ngọc! Tên người ấy mới đẹp làm sao? Nàng lại giàu có, sang trọng hơn mình gấp bội phần? Vũ không yêu người ta sao được? Hiền nhìn vào tấm kiếng ở trong phòng. Trông nàng thật tiều tụy, đâu có được đẹp bằng Mộng Ngọc. Nàng cúi xuống nhìn con nét mặt dầu dầu.

Trong khi đó, có tiếng chân Vũ bước vào phòng. Hiền lau khô nước mắt, để Vũ không thấy nàng mới khóc. Nàng lại xiết chặt con vào lòng, không ngẩng lên, nhưng vẫn biết Vũ đến gần mình.

Vũ nhẹ nhàng đặt tay lên vai nàng:

- Em Hiền!

Hiền dạ rất nhỏ, cổ nàng như nghẹn lại. Nàng cố dằn cơn xúc động, nhưng nước mắt cứ tuôn trào xuống má. Vũ bảo nàng:

- Em đừng khóc, anh đã khổ tâm nhiều lắm rồi!

Hiền có dám phỉn trách gì Vũ đâu, nhưng nàng biết rằng cảnh sống ngang trái này không thể kéo dài lâu được. Vợ Vũ là người được chính thức cưới hỏi làm sao chàng có thể mặc nhiên ra đi để sống với nàng? Vả lại, Vũ và Mộng Ngọc còn có con với nhau! Vũ đâu có thể xa lìa con mãi mãi. Hiền muốn nói ra điều nghĩ ngợi của mình nhưng lại ngập ngừng không dám.

Vũ bỗng nói:

- Anh cần phải cho em biết rõ chuyện này.. Cha mẹ anh đã mất từ lâu.

- Trời!

- Phải. Nhưng anh chưa nói thật với em cũng chỉ vì... anh chưa tìm được cách giải quyết ổn thỏa giữa em và Mộng Ngọc.

Hiền vẫn lặng thinh! Từ hôm nàng từ quê lên đến nay, Vũ nói dối nàng cũng chỉ vì sợ Mộng Ngọc nghi ngờ. Nàng đã hiểu hết. Vũ không đoán được tâm trạng của Hiền chỉ vì nàng ít nói mà cũng chẳng biểu lộ một cử chỉ gì khác. Hiền có thái độ nào khi đã hiểu rõ chàng đã có vợ, có con?

Chàng bỗng hỏi Hiền:

- Em!

- Dạ.

- Sao em không nói gì hết vậy? Em đã thấu rõ hoàn cảnh của anh rồi phải không?

Hiền liền nhìn chàng đáp:

- Dạ... Nhưng em biết nói gì bây giờ? Nó ngoài sức tưởng tượng của em. Bao điều dự tính của em đều gãy đổ hết.

Vũ chận lời:

- Có gì đâu em. Chúng ta bây giờ có gì phải lo nữa.

Hiền lắc đầu:

- Không! Anh tưởng có thể bỏ vợ bỏ con ư? Em chắc không thể nào anh tìm thấy hạnh phúc.

- Sao lại không? Chúng ta không xem thường nhau và vẫn yêu nhau kia mà. Đối với Mộng Ngọc và cha nàng, thế là hết. Họ khinh miệt anh thái quá. Anh ngán cái trò ƠN NGHĨA ấy rồi. Chúng ta sẽ trông cậy vào hai bàn tay để gây dựng tương lai.

Hiền đợi cho Vũ qua phút sôi nổi trong lòng mới hỏi:

- Thế còn con anh? Nó có tội tình gì?

Vũ đứng lên, khoa tay nói liền:

- Con anh? Nó sẽ sống với mẹ nó! Họ giàu sang đủ sức nuôi nấng con anh.

Hiền lắc đầu:

- Anh nói mà không suy nghĩ! Rồi đây, anh sẽ ân hận vì những lời này.

- Không đâu! Em không thấy người ta miệt khinh anh sao?

- Nhưng chuyện ấy như thế nào? Tại sao người ta có quyền khinh dễ anh?

Vũ thấy không phải cần giấu giếm Hiền nữa, phải nói hết cho nàng nghe, họa chẳng mới đỡ khó chịu. Chàng từ từ kể lại tình bạn giữa ông Thiện với cha và sự giúp đỡ của ông trong chuyện học vấn của chàng. Rồi thì chàng gặp Mộng Ngọc ở Pháp. Hai người làm lễ cưới với nhau... Hiền nhận thấy một điều này: Vũ không hề nghĩ đến nàng trong những năm xa cách. Thế là đúng với sự suy đoán của Giáo Hoài. Vũ nhìn vẻ mặt của Hiền thì đoán được phần nào những ý nghĩ trong đầu nàng. Chàng tiếp:

- Khi ở Pháp... thật ra anh không ngờ Hiền vẫn chờ đợi anh. Anh có lỗi với em nhiều lắm. Anh đã tưởng em thành lập gia đình rồi.

Hiền nhìn Vũ với đôi mắt trách móc như ngầm bảo: "Sao anh có thể nghĩ như vậy được?". Vũ tiếp:

- Khi gặp lại em, anh biết mình có lỗi nhiều, song chưa biết phải chuộc lại bằng cách nào. Anh cũng không dám nói rõ sự thật với em, để cho đến bây giờ?

Hiền hỏi chàng:

- Bây giờ phải làm sao hả anh?

Vũ nhìn nàng đáp nhỏ:

- Phải chi anh nói ra được thì em đâu chứng kiến cảnh hồi sáng này! "Người ta" miệt khinh anh quá thậm tệ!

Hiền nhớ lại câu chuyện trong phòng mạch lúc sáng! Thái độ của ông Thiện không khác gì cha nàng lúc biết được nàng và Vũ thầm lén gặp nhau. Trên đời, không phải riêng gì ông Thiện mà tất cả những ai làm cha mẹ cùng muốn bảo vệ hạnh phúc cho con. Ông Thiện tưởng lầm sau khi cưới con ông, Vũ mới gặp nàng chớ có biết đâu nàng đã yêu Vũ trước Mộng Ngọc. Tuy nhiên, Mộng Ngọc hơn nàng ở chỗ chính thức là vợ của Vũ. Hiền thở dài nói:

- Ông Thiện không khác gì cha em!

- Em nói gì anh không hiểu?

- Hồi đó, khi biết em và anh yêu nhau, cha em cũng tức giận như thế và mạt sát anh nhiều lời thậm tệ.

Vũ lắc đầu:

- Em so sánh hai hoàn cảnh không đúng.

- Đúng lắm chớ! Bây giờ em càng thấy rõ hơn. Sở dĩ cha em làm thế là vì tương lai của em. Cũng như giờ đây, ông Thiện sợ Mộng Ngọc mất hạnh phúc.

Vũ lặng thinh nhìn Hiền. Lần đầu tiên, từ khi biết nhau tới giờ chàng mới thấy Hiền suy luận một việc khá sâu sắc. Có lẽ nhờ đúng với hoàn cảnh của nàng. Như vậy, đủ chứng tỏ Hiền rất thông minh nhưng vì kém học và không ai chỉ dẫn, nàng thường nói nhiều câu rất ngây ngô!

Hai người im lặng rất lâu, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng biệt. Hiền nghĩ đến câu dặn dò của Giáo Hoài:

- "Nếu thấy lòng người thay đổi thì cháu trở về quê ngay, đừng ở Sài Gòn lâu".

Nhưng Vũ đối với nàng, không hẳn là đã đổi thay hết! Chàng thương yêu, đùm bọc, lo lắng cho mẹ con nàng. Tuy nhiên, chàng còn có bốn phận với người đàn bà khác. Phải chi Vũ hắt hủi nàng thì Hiền sẽ đem con về quê ngay.

Trong lúc đó, Vũ lại nghĩ đến lời Hiền vừa nói về ông Thiện! Kể ra cũng có phần đúng, cũng chỉ vì hạnh phúc của Mộng Ngọc mà ông có thái độ quá đáng với chàng. Bình thường ông vẫn tỏ ra thương yêu trù mến Vũ lắm! Chàng lại nghĩ đến Mộng Ngọc và bé Dung, giờ này chắc hai mẹ con đã ăn cơm xong và không biết đang làm gì? Bé Dung có biết rằng cha nó bỏ nhà ra đi mãi mãi không? Chắc ông Thiện và Mộng Ngọc đã nói cho nó biết rồi! Tội nghiệp, bé Dung còn nhỏ dại nào đã hiểu gì? Nó đâu có quan niệm một cách rõ ràng sự ra đi của cha nó. Vũ thấy bứt rứt không yên. Chàng quay lại nhìn Hiền để quên đi những hình ảnh thân yêu khác đang đè nặng trái tim chàng. Bé Lệ vẫn thiêm thiếp trong lòng Hiền. Chàng nắm lấy tay con thấy nó đã bớt nóng hơn lúc sáng. Hiền ôm con đã lâu nên không còn phân biệt được nhiệt độ trong nó. Nàng bảo Vũ:

- Sao nó không bớt vậy, chẳng hiểu nữa?

- Bớt rồi đó em. Em anh lấy "thủy" của con cho em xem.

Hiền chỉ chỗ để ống thủy mà Liễu đã đưa cho nàng hôm trước. Vũ vừa trở lại chỗ con nằm, vừa hỏi:

- Hồi sáng thủy của con 39 độ 8 phải không em?

- Dạ!

Vũ đặt thủy cho con rồi nhìn Hiền, trong lòng cảm thấy hòa dịu trở lại. Một lúc, lấy ống thủy ra, Lệ chỉ còn 38 độ, cả hai hết sức vui mừng. Như thế này cũng đủ hạnh phúc rồi. Không chừng chàng còn thấy thanh thoi hơn cảnh sống trước đây. Sống với Mộng Ngọc lúc nào chàng cũng thấy bứt rứt trước những lời “nói xa nói gần” về chuyện “thực lộ chi thể”! Nhiều khi thiên hạ nói người khác mà chàng cũng thấy khó chịu. Buổi chiều bệnh tình của Thanh Lệ thuyên giảm hẳn. Nó đã biết đói và đòi uống sữa. Vũ và Hiền hết sức mừng. Chàng bảo Hiền:

- Em đi khuấy sữa cho con, để anh trông nó cho.

Hiền vâng dạ đi ngay. Vũ lên giường nằm bên con. Bé Lệ nhìn chàng với đôi mắt trù mến. Trên khuôn mặt nó lộ vẻ sung sướng rõ rệt. Vũ hỏi bé Lệ:

- Con muốn nghe chuyện đời xưa không? Ba kể cho con nghe nhé!

Bé Lệ mỉm cười gật đầu:

- Ba kể đi ba! Hồi đó con nghe ông Giáo kể cho cậu Lịch nghe nhiều. Chuyện "Thạch Sanh" nè. À chuyện "Ông cọp với con thỏ". Thỏ té xuống hầm rồi gạt ông cọp nói trời sập đó ba. Ông cọp sợ chết nhảy xuống hầm để bị bắt.

Thanh Lệ kể một hơi. Vũ cười nói:

- Con giỏi quá! Kể cho ba nghe nữa đi.

Bé Lệ tự nhiên sa sầm nét mặt, lắc đầu:

- Con đâu có biết hết chuyện! Cậu Lịch, cậu ấy hay đuổi con đi chỗ khác: Cậu nói: "Mầy đi kiếm ba mầy kể cho nghe, ba đứa nào nấy kể!"

Vũ ôm chầm lấy con, trong lòng rạt rào thương cảm! Bao nhiêu đó cũng đủ cho chàng cảm thông được nỗi khổ của mẹ con Hiền trong những năm xa vắng chàng! Chàng hỏi bé Lệ:

- Ông Giáo cũng để cho cậu Lịch ăn hiếp con như vậy sao?

- Đâu có ba. Ông Giáo rầy cậu Lịch chớ, rồi nói với con là ba giỏi lắm! Ông nói ba còn biết nhiều chuyện đời xưa hơn ông ấy nữa! Phải không ba?

Vũ gật đầu, nhưng cảm thấy ghen ngào trong cổ họng. Chàng đã thiếu bốn phận làm cha đối với con. Bao năm qua, con chàng sống vất vưởng nào khác chi một đứa con hoang? Chàng hôn lên má bé Lệ, nói những lời tha thiết:

- Từ nay, con sẽ không phải khổ nữa, lúc nào cũng có ba bên cạnh con. Để ba kể chuyện "Em bé quàng khăn đỏ" cho con nghe.

Bé Lệ gật đầu mở mắt đợi chờ... Cử chỉ của Lệ khiến Vũ nhớ đến hình ảnh của bé Dung.

Cũng vẫn câu chuyện "Em bé quàng khăn đỏ" mà mỗi lần chàng kể lại, bé Dung nghe say sưa như một chuyện mới. Vẻ mặt của Dung thay đổi từng lúc theo những đoạn vui buồn, khủng khiếp của câu chuyện.

Bé Lệ, tự này giờ vẫn chờ nghe chuyện đời xưa của cha. Thấy Vũ có vẻ lơ đãng thì nó nhắc nhở:

- Ba kể đi ba.

Vũ giựt mình mỉm cười:

- Để ba nhớ lại đã. Ở này: Ngày xưa, có một em bé hay bép xép đi đâu cũng thích lân la trò chuyện. Một hôm, mẹ nó bảo mang bánh sữa cho bà

ngoại ở bên kia khu rừng và dẫn dò đi thẳng đến nơi, đừng lần la ở đâu hết. Mẹ dặn coi chừng chó sói trong rừng, nhưng bé cãi lời cứ lần la hết bắt bướm đến hái hoa. Và sau cùng gặp chó sói!

Vũ ngừng lại nhìn bé Lệ. Chàng thấy nó và bé Dung có nhiều nét giống nhau. Chàng kể tiếp mưu mô của chó sói hỏi dò nhà bà ngoại của đứa bé, nó bép xép chỉ chỗ bà nó ở, chó sói liền giả dạng nó gõ cửa gọi bà. Sau khi ăn thịt bà, chó sói lại dùng mưu gạt nó để ăn thịt! Vũ kể dứt câu chuyện, thấy con lộ vẻ buồn, nên vội hỏi:

- Hay không con.

- Dạ hay mà buồn quá, ba à! Phải chi...

Vũ nhìn con:

- Phải chi... thế nào? Lệ muốn nói gì?

- Con nói phải chi nó đừng bép xép thì ngoại nó và nó đâu có chết. Nếu ba má nó đi theo thì có sao đâu há ba? Tại có mình nó đó.

Vũ ôm chặt con vào lòng! Chàng có cảm tưởng luôn luôn bé Lệ nghĩ đến chuyện của mình, đến hoàn cảnh của nó trước đây. Đáng lý ra chàng phải lựa một chuyện khác, vui hơn, để kể cho nó nghe. Vũ nói:

- Thôi để ba kể một chuyện khác. Chuyện nàng Bạch Tuyết và bảy chú Lùn nhé!

Bé Lệ lắc đầu:

- Thôi ba! Lúc nào rảnh ba kể lại chuyện "Em bé quàng khăn đỏ" cho con nghe nữa. Ba kể nhiều lần con mới nhớ.

- Chi vậy con?

- Để chừng về dưới mình, con kể lại cho cậu Lịch nghe. Con cũng muốn cho cậu ấy biết là ba giỏi lắm! Ba biết nhiều chuyện còn hơn ông Giáo nữa.

Vũ hỏi con:

- Bộ con ghét cậu Lịch lắm sao?
- Không có đâu ba! Tại cậu ấy ưa nói...

Thấy bé Lệ ngập ngừng, Vũ hỏi:

- Nói gì hả con?
- Cậu nói "con là đồ không cha!"

Vũ cau mày:

- Thế kia à!

Chàng nghĩ chắc ai dạy con Giáo Hoài như thế chớ làm sao một đứa trẻ mà biết nói như vậy? Chàng nói:

- Cậu Lịch không tốt, như thế con nên lánh xa. Đừng nên chơi thân với cậu ấy nữa.

- Cậu Lịch bắt chước bà Giáo đó ba à!
- Bà Giáo?
- Dạ.

Rồi Thanh Lệ nói nhỏ với cha:

- Bà Giáo ghét má lắm! Bà nói má và con là "đồ ăn hại"!

Vũ nhìn con không ngờ mới bấy lớn mà nó nói nhiều đến thế! Nó hiểu nhiều chuyện mà đáng lý ra tuổi đó nó không cần biết. Nhưng cũng nhờ sự "hay nói" đó mà chàng hiểu rõ hoàn cảnh Hiền hơn. Chàng bảo con:

- Má con có nói lại không?

- Bà nói lên... chớ trước mặt má bà đâu có nói. Con nghe được nên về nói với má.

Vũ thấy mình bị lôi cuốn theo câu chuyện của con! Chàng hỏi:

- Rồi sao con! Má con có...

Bé Lệ tiu ngịu:

- Má không nói gì bà Giáo mà má lại rầy con... đòi đánh con nữa.

Vũ bật cười! Chàng thấy Hiền cư xử như vậy là đúng. Bé Lệ thấy chàng cười liền hỏi:

- Sao ba cười?

Chàng đáp:

- Má rầy con như vậy là đúng, nếu cố ba thì ba đánh thêm cho.

Bé Lệ đang ôm cách tay chàng, bèn buông ra. Vũ tiếp:

- Trẻ con không được bép xép, không được nghe trộm và thuật đi thuật lại... Như vậy thì ba không thương đâu.

Bé Lệ quay mặt vào vách không nhìn Vũ nữa. Chàng thấy con hư như vậy thì trong lòng không khỏi lo âu. Lỗi một phần lớn là do chàng. Phải chỉ bé Lệ được ở gần cha từ nhỏ... thì đâu đến nỗi. Chàng thấy mình cần một

thời gian dài để dạy bảo con. Hiền bưng sữa lên cho con và thấy nó xây mặt vào vách, còn Vũ thì không được vui, nên hỏi nhỏ chàng:

- Việc gì vậy anh?

Vũ lắc đầu nói:

- Chút nữa anh nói em nghe! Cho con uống sữa đi.

Chàng đứng lên bước ra ngoài. Hiền nhìn theo Vũ, trong lòng lo ngại bất khoan. Nàng ngồi xuống bên bé Lệ gọi nhỏ:

- Lệ! Uống sữa nè con.

Bé Lệ từ từ quay lại nhìn mẹ. Không thấy Vũ đâu, nó hỏi:

- Ba đâu rồi má?

- Ba ra ngoài kia.

Rồi nàng hỏi con:

- Lệ làm gì để ba giận đó?

Lệ cúi xuống uống sữa không đáp. Hiền hỏi gần lại:

- Sao con không nói?

- Dạ... con... không biết sao nữa? Con...

Nó chỉ lắc đầu, Hiền không hỏi thêm. Sau khi Lệ uống sữa rồi, nàng bảo con nằm nghỉ rồi bước ra ngoài. Vũ đang ngồi trên ghế "sa lông" quay lại nhìn nàng. Hiền khẽ hỏi:

- Chuyện gì vậy anh?

Vũ mỉm cười cho nàng yên lòng rồi nói:

- Không có gì quan trọng đâu! Lỗi là do anh không sống gần gũi với con.

- Nhưng mà chuyện gì mới được!

- Anh xem chừng bé Lệ không được... ngoan cho lắm!

Hiền ngơ ngác nhìn Vũ không hiểu con có lỗi gì? Nàng cất giọng lo lắng:

- Con đã làm gì vậy anh?

Vũ đáp:

- Bé Lệ nói hơi nhiều và tìm hiểu những chuyện tuổi nó chưa cần biết.

Sau khi thuật lại câu chuyện bé Lệ đã nói lúc nãy, chàng tiếp:

- Đáng lý ra ở tuổi đó, con phải vô tư hơn và không nên "bếp xép" như vậy. Nếu em không khéo đối xử, có phải đã gây sự cãi vã với chị Giáo không? Anh nhớ ngày xưa chị ấy tốt với em lắm mà?

Hiền lặng thinh không đáp. Từ hôm lên Sài Gòn đến giờ, nàng chưa có dịp thuật lại những nỗi khổ của mình sau ngày Vũ ra đi. Mà thật ra nàng cũng không muốn nhắc đến nữa! Điều đó chỉ làm cho Vũ khổ tâm thêm chẳng ích gì?

Thấy Hiền không nói, Vũ hỏi:

- Có phải thế không em?

Hiền ngược nhìn Vũ:

- Anh bảo chi?

- Về chị Giáo Hoài đó.

Hiền không muốn kể lễ nhưng cũng đành phải nói:

- Con nó nói không ngoa đâu anh! Nhưng thôi nhắc lại làm gì những chuyện cũ. Đã có lúc em nghĩ rằng người ta ở đời không ai có lòng tốt dài lâu được. Họ có thể tốt với những người xung quanh là khi nào không đụng chạm đến quyền lợi riêng tư của mình.

Vũ nhìn Hiền. Khổ sở gian nan đã giúp nàng có một sự nhận xét chí lý về thói đời. Chàng gọi chuyện:

- Thế nghĩa là sao hở em?

Hiền đáp:

- Em muốn nói là vợ Giáo Hoài trước kia rất tốt với anh và cả em nữa. Anh có còn nhớ không? Chính vợ Giáo đã cho em biết là anh đã... có ý thương em trước kia.

Vũ nắm tay Hiền lòng rào rạt niềm thương mến. Những hình ảnh xa xưa vụt trở lại trong óc chàng. Chàng nhớ rõ buổi chiều, chàng cùng Giáo Hoài đi câu trở về thì gặp một thiếu nữ đang đứng nói chuyện với vợ Hoài. Thiếu nữ thấy chàng vào nhà là bỏ đi ngay, nhưng nét dịu hiền của nàng khiến Vũ chú ý.

Buổi tối, chính vợ Hoài đã bảo chàng:

- Anh muốn cưới vợ ở đồng quê không?

Vũ đoán ngay là vợ Hoài muốn nói đến người thiếu nữ ban chiều. Nhưng chàng cũng hỏi:

- Ai vậy chị?

- Người hồi chiều đó! Đắm đang lắm ghen, một mình lo hết chuyện nhà.

- Nhưng mà con ai vậy chị? Nhà ở đâu?

Chàng còn nhớ rõ giọng cười hếch hếch của vợ Hoài:

- Đó! Mới nghe đã hỏi tới! Đâu có được anh! Phải "kiếng" đầu heo trước đã.

Tình cảm của vợ Hoài đối với chàng lúc ấy rất chân thật, đậm đà. Riêng Vũ chưa có ý niệm gì rõ rệt. Chàng chưa nghĩ đến chuyện lập gia đình. Vợ chồng Giáo Hoài lại nghĩ khác. Họ đình ninh sau khi đỗ đạt, Vũ chỉ còn có cưới vợ làm ăn. Lúc ấy, Vũ cũng chưa biết tương lai mình sẽ ra sao, nên hơi hoang mang trước cuộc đời. Chàng không ngờ mình lại được may mắn sang Pháp. Thế rồi, mối tình bắt đầu nảy nở giữa hai người. Giờ đây, Vũ nhìn nhận mình có lỗi nhiều với Hiền. Chàng chưa có ý cưới nàng làm vợ mà lại phá hại đời nàng... để rồi... phụ bạc nàng. Chàng ân hận lắm khi hiểu rõ những nỗi gian truân của Hiền và bé Lệ. Vũ bảo Hiền:

- Anh không ngờ chị Hoài đối xử với em như vậy?

Nhưng khi thốt ra câu ấy, Vũ cảm thấy khốn khổ vô cùng. Chính chàng cũng không giữ vẹn tình yêu với người xưa. Hiền không để ý đến điều đó, bảo Vũ:

- Ngày anh đi rồi, vợ chồng cậu Giáo vẫn thương em! Đến lúc em mang thai, ba đuổi ra khỏi nhà cậu mợ Giáo còn đem em về nhà nuôi.

Ngừng lại một phút nàng tiếp:

- Ít lâu sau, trong nhà có chuyện buồn phiền luôn, nào là làm ăn thua lỗ, cậu Lịch bị bệnh suýt chết. Không hiểu ai bày biểu, mợ Giáo cho rằng

tại chứa đàn bà chứa trong nhà, nên mới xui xẻo như vậy! Từ đó, mợ Giáo đâm ra oán ghét mẹ con em.

Vũ đã hiểu lý do vợ Hoài hẳn học với Hiền. Sự mê tín dị đoan nhiều khi làm cho người tốt trở nên xấu.

Chàng khẽ hỏi:

- Anh Hoài không nói gì sao?

- Mợ Giáo có nói thẳng vào mặt em đâu! Nội những vụ chưởi chó mắng mèo, nói xa nói gần cũng đủ làm khổ mẹ con em. Cậu Giáo thấy vậy mới giúp em mở một cửa hàng bán lật vặt gần trường học.

Vũ kéo sát Hiền vào mình:

- Em khổ nhiều như vậy anh đâu có ngờ. Từ nay đã có anh, em không phải chịu gian nan nữa.

Hiền cảm động cúi đầu, nhưng thốt nhiên nàng nghĩ tới Mộng Ngọc. Xa Vũ có lẽ người thiếu phụ kia cũng phải khổ không kém gì nàng. Nhưng Hiền cố bám vào một tia hy vọng: "Mộng Ngọc giàu chắc không khổ như mình đâu!"

Nàng nhớ đến đứa con của Mộng Ngọc, nó sẽ phải sống những ngày không cha như bé Lệ bao lâu nay. Ý nghĩ đó khiến Hiền khổ tâm lắm! Nàng khẽ hỏi Vũ, để đánh tan những tư tưởng ám ảnh trong đầu:

- Tánh tình của con như vậy, phải sửa thể nào hả anh?

Vũ nhìn về phía phòng bé Lệ:

- Em cứ để đó cho anh... lần lần con sẽ bỏ được những tật xấu.

Buổi tối, Hiền nằm chung với bé Lệ, để canh chừng con vì sợ nó giật mình thức giấc giữa đêm. Chị bếp giăng mùng cho Vũ ở ngoài đi vãn. Chàng trần trọc mãi không ngủ được. Phần lạ nhà, phần nghĩ ngợi tới những chuyện đã xảy ra trong ngày, chàng không tài nào nhắm mắt. Hình ảnh của Mộng Ngọc và bé Dung bỗng hiện ra trong đầu chàng! Vũ không muốn nghĩ đến cũng không được. Trong lúc bị ông Thiện mạt sát khinh khi, chàng quyết định ra đi không một lời từ giã Mộng Ngọc. Giờ đây, cơn giận đã qua, nằm một mình nghĩ lại, chàng thấy mình đối xử với Mộng Ngọc như thế là quá đáng. Nàng đâu có làm lỗi gì với mình? Chỉ vì ông Thiện mà chàng đã xử ép Mộng Ngọc!

Vũ trở mình thờ dài. Giờ này chắc Mộng Ngọc cũng trần trọc không ngủ được. Không rõ nàng đã hiểu vì cớ gì chàng lại ra đi chẳng? Chắc ông Thiện đã nói cho nàng biết. Vũ không hiểu được thái độ của Mộng Ngọc sẽ như thế nào, khi biết rõ chuyện Hiền. Nàng giận mình thì đã hẳn, nhưng liệu có khinh khi mình không? Bây giờ, Vũ mới thấy mình bỏ đi là quá hấp tấp. Dù sao, chàng cũng phải gặp Mộng Ngọc một lần để giải bày cặn kẽ mọi sự việc rồi mới quyết định chớ.

Chàng và Mộng Ngọc có hôn thú. Có hết tình, hết nghĩa cũng phải chờ một thời gian rồi mới xa nhau được! Lúc trưa, chàng cũng quá nóng nảy sau những lời miệt khinh của ông Thiện. Chàng mất hết bình tĩnh mới ra đi như vậy. Giờ đây, Vũ mới nhận thấy mình kém suy nghĩ. Chàng đâu có thể ngang nhiên bỏ Mộng Ngọc? Có tiếng động nhẹ ở kế bên đi vãn. Vũ giật mình quay lại. Dưới ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn xanh ở đầu năm, chàng nhìn thấy Hiền đang bước đến gần mình.

Vũ hỏi nhỏ:

- Hiền đó hả em?

- Dạ.

Vũ nằm xích vào trong để chỗ cho Hiền. Từ hôm gặp lại Hiền đến giờ, đây là lần thứ nhất, hai người nằm chung với nhau. Vũ khẽ hỏi:

- Con thế nào hả em?

- Dạ... nó bớt nhiều rồi...

Vũ kéo Hiền sát vào mình khẽ hỏi nhỏ:

- Sao em chưa ngủ?

Hiền không đáp, hơi thở của nàng dồn dập hơn như sắp sửa nói một chuyện gì. Bỗng nàng ngồi thẳng lên quay sang Vũ. Chàng thấy đôi mắt Hiền sáng long lanh một cách lạ thường. Chàng vụt hỏi:

- Có chuyện gì vậy em?

Hiền nghiêm nghị:

- Em đã suy nghĩ kỹ rồi.

- Em nghĩ gì?

- Anh nên trở về với chị Mộng Ngọc và con anh. Chớ bỏ nhà đến ở với em như thế này không được đâu.

Vũ không nói gì chỉ thở dài. Hiền tiếp:

- Chị Ngọc rất xứng đáng với anh. Vợ bác sĩ là phải như chị ấy, có học thức... có...

Hiền muốn nói là sang trọng, có nhiều tiền, nhưng sợ Vũ hiểu lầm, nàng ngập ngừng:

- Có đủ tất cả... mới giúp đỡ anh được. Chớ như em thật quê mùa, dốt nát, chỉ làm cho anh khó chịu thôi.

Vũ ôm chặt lấy Hiền cảm động nói:

- Nhưng em có một tấm lòng đại lượng, một niềm chung thủy không ai bằng. Ở cái xã hội kim tiền này rất khó tìm ở người đàn bà, hai đức tánh ấy!

Hiền gỡ tay Vũ:

- Không! Anh đừng nói lấp lờ em. Anh nên suy nghĩ kỹ lại! Chị Mộng Ngọc nào có lỗi gì? Chẳng qua là do ông thân của chị ấy tất cả. Biết chừng đâu hiện giờ chị đang khóc hết nước mắt.

Vũ lắc đầu:

- Em không hiểu hết nỗi khổ tâm của anh khi phải nghe những lời miệt khinh... "Người ta" xem thường anh quá, anh còn trở về đó làm gì?

- Nhưng anh đâu có thể bỏ vợ con, do lỗi người khác gây ra?

Thấy Hiền cứ mãi lo cho Mộng Ngọc và cứ khuyên chàng trở về nhà, Vũ càng yêu nàng hơn. Thật ở trên đời cũng khó tìm thấy một người rộng lượng như thế. Chàng khẽ hỏi:

- Thế còn em? Anh về với Mộng Ngọc thì em và con sẽ ra sao?

Hiền ngập ngừng nói:

- Em ư? Không sao đâu anh! Em sẽ...

Nàng ghen lời dù đã lấy hết can đảm để nói. Tương lai thật là mù mịt. Trường học ở làng càng ngày càng ít học trò, gian hàng tạp hóa của nàng cũng ế uột không sống nổi.

Vũ lắc đầu:

- Đừng Hiền. Em đừng tính hay nghĩ gì khác? Em đã khổ nhiều rồi, anh không để em phải khổ nữa đâu! Anh sẽ giải quyết ổn thỏa mà. Mộng Ngọc có buồn chẳng nữa cũng một ít lâu. Thời gian là phương thuốc thần diệu chữa khỏi tất cả mọi chuyện đau buồn.

Hiền lắc đầu nói:

- Không đúng đâu! Nếu chị Mộng Ngọc thương yêu anh thì dù cho đến chết cũng vẫn khổ vì anh.

Vũ biết Hiền nói ra câu ấy theo tấm lòng của mình. Chàng hun lên trán nàng, trong lòng rạt rào niềm thương mến. Hiền nằm ngả đầu trên ngực Vũ, mỗi một ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Vũ nghe hơi thở đều đều của người yêu thì biết nàng đã ngủ say, nên nhẹ nhẹ đặt đầu nàng xuống chiếc gối, rồi từ từ ngồi dậy. Chàng thấy thương Hiền hơn bao giờ hết. Đêm qua nàng thức suốt sáng để canh chừng cho bé Lệ. Cả ngày hôm nay lại gặp nhiều việc bất ngờ, nàng không hề dặt lưng nằm nghỉ. Giờ đây nàng thiếp đi là phải. Vũ vén mùng ra ngoài để cho Hiền yên giấc. Chàng biết mình chưa thể ngủ được nên lấy thuốc ra hút. Chàng ngồi xuống chiếc ghế bành, ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Đêm trường lạnh lẽ trôi qua, chàng nghe cả tiếng gió nhẹ thổi qua cành lá trong vườn. Những lời Hiền nói đủ chứng tỏ sự hy sinh của nàng đối với Mộng Ngọc nhưng chàng đâu có thể để cho Hiền phải khổ sở thêm. Đành rằng Mộng Ngọc không có lỗi gì, nhưng từ này về sau, chưa hẳn cuộc sống của hai người còn êm đẹp như xưa. Vũ thở dài! Đối với hai người đàn bà mà chàng đã yêu thương, tình cảm ngang nhau, không biết nghiêng hẳn về bên nào? Ai cũng đáng thương và đáng trọng. Vì thái độ của ông Thiện mà chàng đành xử ép Mộng Ngọc, chớ thật ra nàng có lỗi gì đâu! Chàng nhớ lại đêm nào, đã thử lòng Mộng Ngọc bằng cách kể câu chuyện tương tự với câu chuyện hiện tại. Chính Mộng Ngọc cũng không có cách giải quyết. Giờ đây, chuyện kia đã thành sự thật không biết nàng đã nghĩ thế nào? Càng nghĩ, Vũ thấy mình cần phải gặp Mộng

Ngọc một lần chót, để khỏi ân hận. Giả sử nàng có những ý nghĩ như ông Thiện thì chàng ra đi như thế này mới hợp lẽ.

Vũ định đến sáng sẽ trở về, để gặp Mộng Ngọc nói rõ hết sự tình. Chàng sẽ bàn qua với Hiền trước khi đi. Có tiếng bé Lệ rên ư hư ở trong phòng. Hiền ngủ say nên không hay biết gì cả. Vũ không muốn làm động giấc ngủ của nàng nên vào giường với con. Chàng vén mùng vào nằm bên con. Bé Lệ mới thức, nhưng nhìn thấy cha thì nhắm nghiền đôi mắt không muốn Vũ biết là nó đã thức. Lệ biết mình có lỗi với cha nên không dám làm động. Vũ hun nhẹ lên má con. Bé Lệ vụt mở mắt, ôm chầm lấy cha:

- Ba...

- À, con!

Bé Lệ ngập ngừng:

- Ba đừng ghét con nghe ba!

Vũ lắc đầu:

- Ba có ghét con đâu?

- Có mà! Hồi chiều ba giận con nè! Con biết con có lỗi với ba.

Vũ ôm con vào lòng và nghĩ ngay đến câu nói của một người bạn nào đó:

- “Trẻ con không cha thường khôn trước tuổi”

Bé Lệ có cha mà cũng như không? Chàng trách con chàng nói hơi nhiều và nhiều tật xấu thì cùng tội! Nó phải "lạnh" hơn trẻ con khác để tự bảo vệ khi không có chàng. Vũ bảo bé Lệ:

- Con biết lỗi là điều đáng khen. Nhưng hồi chiều con giận ba chớ đâu phải ba giận con? Ba giảng dạy cho con nghe, con lại quay mặt vào vách!

Bé Lệ rúc đầu vào ngực chàng:

- Con biết lỗi rồi. Bây giờ ba dạy con nữa đi.

Vũ mỉm cười sung sướng. Chàng nhớ lại câu chuyện lúc chiều khê bảo Lệ:

- Con còn nhỏ mà nghe trộm và "bếp xép" là chuyện xấu!

- Nhưng... bà Giáo nói xấu má con?

- Đành vậy! Chuyện đó là của người lớn, con không nên xen vào. Con đã nghe trộm rồi đi học lại cho người lớn gây gổ với nhau là không tốt. Con không biết bà Giáo là người ớn của má sao? Không có ông bà Giáo đùm bọc, con đâu có thể ra đời được.

Ngừng một lúc, Vũ tiếp:

- Con vừa nghe chuyện "Em bé quàng khăn đỏ". Con không thấy vì nó bếp xép cà kê với chó sói mà ngoại nó và nó phải chết sao?

Bé Lệ lặng thinh! Nó cũng nghe mẹ nhắc nhở ớn sâu của ông bà Giáo như vậy. Nó bỗng quay lại hỏi cha:

- Ba à! Sao ba không ở gần má con mà để má con ở với ông bà Giáo?

Vũ lặng thinh nhìn con, không biết trả lời thế nào? Một lúc chàng mới nói:

- Con còn nhỏ lắm, ba chưa có thể nói cho con hiểu được! Mai sau con lớn khôn, ba sẽ nói cho con nghe.

Bé Lệ hỏi:

- Ông bà nội đâu ba?

Vũ ngạc nhiên nhìn con không hiểu sao bé Lệ lại hỏi điều đó! Nhưng chàng cũng đáp:

- Ông bà nội chết hết rồi con.

Bé Lệ kêu lên:

- Ủa, sao vậy?

- Con nói gì?

- Chết hồi nào ba? Sao má bảo con là vài hôm nữa mình sẽ về nhà ông bà nội?

Vũ khổ tâm lắm! Chàng đã nói dối Hiền nên nàng mới nói với bé Lệ như thế. Thật là tai hại. Chàng nín lặng một lúc mới bảo con:

- Vì ở xa nên ba không thể cho mẹ con hay tin ông bà nội mất. Thôi con ngủ đi, đừng hỏi nữa. Ráng mau lành bệnh cho mẹ con mừng.

Bé Lệ không hỏi nữa nhưng lòng nó chưa hết phân vân. Trí nghĩ non nớt của nó vẫn chưa có thể hiểu được chuyện gì đã xảy ra giữa cha mẹ nó?! Một lúc sau bé Lệ ngủ thiếp đi. Vũ sửa con nằm ngay ngắn rồi ra khỏi phòng.

Chuông đồng hồ điểm hai tiếng ngân nga, âm thanh lan rộng trong tòa nhà vắng vẻ. Ý nghĩ quay về nhà, lại đột hiện trong óc chàng! Liệu Mộng Ngọc có nghĩ đến Hiền như Hiền đã nghĩ đến nàng chăng? Nếu Mộng Ngọc chỉ khóc mà không giải bày gì hết rồi chàng mới liệu sao? Vũ nghĩ đến hoàn cảnh của những người hai vợ. Chắc họ cũng trải qua những giờ phút đắn đo suy tính như chàng. Thật ra, Vũ nào muốn tạo ra hoàn cảnh

này! Chàng ở vào trường hợp: "Bỏ thì thương mà vương thì tội". Hiền cũng thế mà Mộng Ngọc cũng thế! Từ trước đến nay, chàng vẫn chống lại quan niệm đa thê của người mình, nhưng trải qua hoàn cảnh như thế này, chàng mới nhận thấy trong những chuyện trái lòng kia, có nhiều trường hợp cần phải suy nghĩ. Cũng như hoàn cảnh của chàng hiện tại, rồi phải giải quyết ra làm sao?

Hiền chợt tỉnh giấc khi nghe tiếng chân Vũ qua lại cạnh "đi vắng". Nàng biết Vũ đang khổ tâm lắm. Chàng nhớ đến Mộng Ngọc chăng? Nếu vậy thì cần gì phải suy nghĩ. Nàng đã khuyên Vũ về với vợ con rồi mà. Cuộc sống êm đềm của gia đình chàng đâu có thể vì nàng mà tan vỡ. Hiền đã quyết định như vậy thì dù cho khổ đến đâu, nàng cũng chịu. Nhưng còn bé Lệ! Nó chỉ gặp cha một lần này thôi rồi từ đây và mãi mãi sẽ sống như một đứa trẻ không cha! Hiền nghĩ đến vợ chồng

Giáo Hoài. Nàng có nên trở về xóm cũ? Hôm ra đi, nàng nhận thấy nét vui mừng hiện lên trên khuôn mặt bà Giáo. Bà làm như người vừa trút bỏ được gánh nặng, mặc dù đã gần hai năm nay, Hiền không hề nhờ vả đến hai ông bà. Nàng nghe tiếng chân Vũ bước đến bên "đi vắng" nên nằm xích vào trong, để chỗ cho chàng. Nàng nghe tiếng Vũ hỏi:

- Sao em không ngủ?

- Em vừa mới thức!

Nàng nói xong chợt nhớ đến bé Lệ, lồm cồm bò dậy. Vũ hỏi:

- Em đi đâu?

- Để em vào thăm con. Em ngủ quên không biết nó có bớt không?

Vũ đáp:

- Anh mới ở với con!

- Bé Lệ thế nào hả anh?

- Bớt nhiều rồi! Nó mới thức dậy nói chuyện với anh đó. Nó xin lỗi anh.

- Dạ.

- Con ngoan lắm em. Anh không ngờ nó lại dễ dạy đến thế. Lúc chiều, anh buộc tội nó quá vội vàng.

Hiền cảm thấy sung sướng vô cùng. Nàng mỉm cười một mình trong bóng đêm. Vũ nói bao nhiêu đó cũng đủ cho nàng thỏa dạ rồi. Nàng dạy dỗ con từng ly từng tí mà lúc chiều Vũ bảo nó nhiễm tật xấu, Nàng không dám nói nhưng cảm thấy buồn lòng lắm! Bây giờ thì nàng rất hả dạ. Vũ bảo Hiền:

- Em nằm xuống đi.

Hiền ngoan ngoãn theo lời chàng. Vũ cũng nằm bên nàng và hai người cùng im lặng rất lâu.

Hiền chợt hình dung đến cảnh Mộng Ngọc và Vũ cùng nằm chung như thế này trong một gian phòng ấm cúng, sang trọng. Trong thâm tâm nàng, tuy không oán ghét Mộng Ngọc, nhưng cũng thấy khó chịu một cách lạ thường. Sự khó chịu đó chỉ thoáng qua rồi mất hẳn và nàng nghĩ đến phương cách giải quyết mà nàng vừa khuyên Vũ. Trong hoàn cảnh ngang trái này, có than vãn mãi cũng vô ích. Phải cần một người hy sinh cho bớt chuyện khổ đau. Nàng đã nhận chịu hy sinh như thế, còn gì nữa? Hiền quay sang nhìn Vũ thì chàng đã nói trước nàng:

- Em! Anh cũng đã nghĩ kỹ, em tính như vậy không được đâu? Đành rằng Mộng Ngọc chưa có lỗi với anh nhưng khi biết chuyện này nàng khinh rẻ anh lắm!

Hiền lắc đầu:

- Em tin Mộng Ngọc cùng không đến nỗi hẹp hòi như thế! Và lại, nàng thương anh thì dù có lầm lỗi gì cũng tha thứ hết!

- Còn em?

- Em đã nói với anh rồi! Em sẽ trở về quê sống như trước.

Và Hiền nói liều:

- Rồi em sẽ lấy chồng... như bao thiếu phụ khác.

Câu nói đột ngột của nàng khiến Vũ nín lặng. Tại sao đột nhiên Hiền lại nghĩ đến chuyện lấy chồng? Không phải vì tình yêu ngày cũ mà nàng chờ đợi đến bây giờ sao? Còn thương yêu chàng, sao Hiền lại nghĩ đến chuyện "tái giá". Nhưng ý nghĩ đó chỉ ở trong đầu Vũ. Chàng bảo Hiền:

- Em đừng tính gì cả! Hãy để anh về nhà gặp Mộng Ngọc một lần nữa thôi. Anh muốn nàng cũng có ý kiến để giải quyết vấn đề này!

Hiền không đáp. Vũ cần ý kiến của Mộng Ngọc để làm gì? Yêu cầu Mộng Ngọc cho nàng được làm bé ư? Không thể như vậy được. Nàng gặp Vũ trước Mộng Ngọc và có con với chàng mà. Hơn nữa, nàng đâu muốn sống trong cảnh "một chồng hai vợ" như thế.

Vũ hỏi nàng:

- Em nghĩ sao?

Hiền từ từ ngồi lên ôm lấy đầu gối ra chiều suy nghĩ nhiều lắm. Một lúc nàng đáp:

- Anh tính thế nào cũng được!

Vũ nhìn Hiền khẽ hỏi:

- Hình như em không vừa ý lắm phải không? Sao vậy?

Hiền vội ngẩng lên nhìn chàng:

- Dạ đâu có. Anh nghĩ như thế là phải! Em đâu dám có ý kiến gì? Em chỉ mong anh và chị Mộng Ngọc vẫn giữ được hạnh phúc như xưa.

Vũ lắc đầu không biết nói sao. Chàng cảm thấv như trong lời nói của Hiền có ẩn chứa một sự gì mà chàng chưa hiểu được? Hiền bỗng vén mùng định chui ra ngoài. Vũ nắm lấy tay nàng kéo lại:

- Em đi đâu vậy?

Chàng kéo hơi mạnh nên Hiền ngã vào lòng chàng. Vũ nghe hơi thở của chàng dồn dập hơn. Hiền gỡ tay chàng ra:

- Để em vào nằm với con! Anh ngủ đi.

Rồi không để Vũ kịp nói thêm, nàng bước vội xuống đất đi nhanh vào phòng con. Vũ nghe có tiếng cửa phòng đóng ập lại. Chàng ngồi nhòm dậy, không hiểu được vì sao Hiền lại bỏ đi một cách đột ngột như thế? Nàng giận mình chẳng? Một lúc Vũ nằm xuống thở dài.

Vũ miên man nghĩ đến thái độ của Hiền mà ngủ quên lúc nào không biết. Trời hừng sáng, chàng bừng tỉnh dậy thì trong nhà vẫn lặng trang. Xa xa, về phía cuối đường, có tiếng lao xao của những người đi xe rác. Vũ ngồi dậy chui ra khỏi mùng. Chàng nhìn về phía phòng Hiền thì thấy cửa vẫn đóng kín. Chàng nhớ đến câu chuyện đêm qua nên muốn gọi nàng dậy hỏi ý kiến một lần nữa rồi về nhà gặp Mộng Ngọc. Vũ bước gần bên cửa phòng gọi nhỏ:

- Hiền! Em Hiền!

Không có tiếng trả lời. Chàng gõ nhẹ vào cánh cửa mấy cái. Hiền vẫn không đáp. Vũ nghĩ thầm chắc Hiền quá mệt mỏi nên ngủ quên đi. Chàng tưởng không nên làm động giấc ngủ của Hiền, cứ về gặp Mộng Ngọc rồi sau sẽ liệu. Vũ đi vào phòng rửa mặt. Nước mát buổi sáng làm cho chàng thấy khoẻ khoắn sau một đêm mất ngủ. Chàng nghĩ trước những câu sẽ nói với Mộng Ngọc, để giải rõ hoàn cảnh hiện tại giữa ba người. Điều khó khăn mà Vũ nhìn thấy trước nếu Mộng Ngọc không oán trách chàng mà vẫn yêu kính như xưa. Vũ mặc quần áo xong, đã thấy chị bếp bưng điếm tâm lên.

Vũ ngạc nhiên hỏi chị:

- Ai bảo chị lo điếm tâm vậy?
- Dạ, thưa "mợ" mới biểu hồi nãy.

Vũ nhìn về phía phòng Hiền rồi hỏi gằn lại chị bếp:

- Hồi sớm "mợ" có thức hả?
- Dạ, "mợ" thức hồi năm giờ mấy giờ đó.

Vũ gật đầu:

- Thôi được rồi! Chị xuống dưới đi.

Nếu vậy là Hiền không ngủ say như chàng tưởng, nhưng tại sao nàng không chịu mở cửa phòng? Vũ cảm thấy lo ngại băng quơ. Hay là Hiền không muốn chàng quay về nhà gặp Mộng Ngọc, song chẳng dám nói ra, mà chỉ có thái độ phản đối ngấm ngầm. Nếu vậy tại sao Hiền lại khuyên chàng về với Mộng Ngọc? Vũ nhớ đến nhận xét chí lý của một người bạn của chàng về đàn bà: "Đàn bà nói trắng ra đen, nói xanh ra đỏ, nói vàng ra nâu"! Có thể Hiền đã không thành thật với chính mình chăng? Nhưng dù sao chàng cũng phải gặp Mộng Ngọc rồi sẽ tính chớ đâu có thể xử ép nàng thái quá. Còn bé Dung? Mai sau lớn lên, bé Dung có thể oán trách chàng

thiếu bốn phận với mẹ nó. Tuy vậy, Vũ cũng không khỏi lo ngại về Hiền. Có thể nàng nghĩ quá nông cạn rồi sẽ hành động sai lầm chẳng? Bởi thế nên trước khi đi, chàng gọi chị bếp dặn dò:

- Tôi nói riêng với chị điều này là đừng để "mợ" đi đâu hết đó!

Chị bếp hơi ngạc nhiên trước thái độ của bác sĩ, nên hỏi lại:

- Thưa bác sĩ! "Mợ" định đi đâu?

Vũ lắc đầu nói:

- Nào tôi biết được! Tôi phỏng hờ như vậy mà.

- Thưa bác sĩ! Nếu "mợ" muốn đi làm sao tôi dám cản?

Vũ đáp:

- Chị cứ khuyên "mợ" ở lại nhà, đợi tôi về. Chị bảo tôi đã dặn như thế.

Chị bếp thực tế hơn, nên nói tiếp:

- Thưa bác sĩ! Tôi sợ "mợ" không chịu nghe thì khó lắm! Vậy bác sĩ nên dặn chú "gác dan" khóa cửa ngoài lại hay hơn.

Vũ chợt nhớ ra, bảo chị bếp:

- Phải đó! Nhưng tôi nhờ chị khéo léo giữ "mợ" ở nhà thì tốt hơn. Đừng để "mợ" biết chú "gác dan" khóa cửa ngoài thì phiền hơn nữa.

Chị bếp vâng dạ, trong lòng chị không hiểu được đã có chuyện gì xảy ra giữa Vũ và Hiền. Lúc sáng, chị thấy Hiền có vẻ buồn, đôi mắt còn ngấn lệ. Chị đã tưởng bé Lệ không bớt nên Hiền buồn chớ đâu có ngờ giữa nàng và Vũ lại có chuyện bất hòa. Theo ý chị thì Vũ quá lo xa chớ một người đàn bà đức hạnh, dịu hiền như Hiền, có bao giờ giận chồng mà bỏ nhà đi.

Người vợ đã dám bỏ mái nhà ấm cúng của mình ra đi thì không phải là người hiền nội. Vì một bước ra đi sẽ gây bao nhiêu thắc mắc nghi ngờ cho chồng. Mai sau khi hết phiền giận có ăn ở với nhau, cũng chỉ là gương gạo. Vũ dặn dò chị bếp xong xuôi, đi ra cổng. Chú Hai "gác dan" đã thức từ lâu vừa nhìn thấy Vũ, chú chạy đến chào:

- Dạ, chào ông!

Vũ mỉm cười gật đầu:

- Chào chú Hai!

Người "gác dan" lom khom mở khóa, nét mặt lộ vẻ mừng, Từ ngày thay đổi chủ, đây là lần đầu tiên chú mới thấy Vũ ở nhà một đêm. Chú vừa kéo rào thì Vũ cất tiếng:

- Chú Hai nhớ khóa cổng cẩn thận nhen. Nhớ đừng...

Chàng ngập ngừng không nói hết câu. Không lẽ dặn người gác cổng đừng cho Hiền đi sao? "Chú" sẽ nghĩ thế nào về thái độ của chàng? "Chú" rất có thể nghi ngờ là chàng bắt ép Hiền đến đây và nhốt nàng trong tòa biệt thự này?! Mà nếu không dặn dò kỹ chàng sẽ không an tâm về nhà gặp Mộng Ngọc. Hiền có thể nghĩ quẩn mà bỏ đi lắm! Nhưng còn chị bếp lo gì! Điều quan trọng là chàng phải gặp Mộng Ngọc sớm chừng nào hay chừng này.

Chú Hai thấy Vũ đứng yên cũng không dám hỏi gì thêm. Vũ bỗng bảo chú:

- Thôi được! Chú khóa cổng đi.

Chàng gọi xe đi ngay. Hiền nhìn qua cửa sổ, trông theo bóng Vũ, khẽ thở dài. Nàng vẫn chưa biết mình phải hành động ra sao? Từ đêm qua đến giờ, nàng sống trong tình trạng phân vân lưỡng lự. Khi thì muốn rời bỏ Vũ

mà đi, khi thì nàng cứ muốn để mặc cho thời gian giải quyết... Vũ bảo trở về gặp Mộng Ngọc, để xem nàng đối xử ra sao? Chàng muốn có ý kiến giải quyết của Mộng Ngọc trong hoàn cảnh này.

Hiền đã định trở về quê, nhưng nghĩ đến tương lai nàng thấy mù mịt lắm! Đời nàng không kể gì rồi, nhưng còn con nàng, bé Lệ nó có làm gì nên tội mà phải chịu khổ sở, bơ vơ. Nghĩ đến đó Hiền lại hy vọng ở phương cách giải quyết của Mộng Ngọc và Vũ. Nàng trở vào giường của con, nằm xuống. Chừng thấy mát lạnh ở bên má, nàng giựt mình ngẩng lên, mới hay nước mắt của mình đã thấm ướt gối.

Hiền thở dài, xây qua rờ trán bé Lệ. Nó đã hết nóng, trán mát rượi như thường. Bỗng Lệ cựa mình, mở mắt gọi:

- Má!

- À, con! Trong mình con thế nào?

Bé Lệ vụt lồm cồm bò dậy nói:

- Dạ con hết rồi. Con có sao đâu?

Rồi không để Hiền nói, nó tiếp:

- Ba đâu má? Đêm hôm ba ngủ với con mà!

Hiền cười đáp:

- Ba mệt nên má đổi cho ba đó?

- Ba ngủ rồi hả?

Hiền lắc đầu, ngập ngừng nói tiếp:

- Không. Ba đi làm rồi.

Bé Lệ nằm xuống. Nó định nói với ba nhiều chuyện lắm, không ngờ Vũ đã đi làm. Hiền không biết an ủi con thế nào, khi nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của nó. Lệ bỗng hỏi mẹ:

- Ba thương con lắm phải không má?

Hiền gật đầu:

- Dĩ nhiên rồi!

Bé Lệ tiếp:

- Ban đầu con tưởng ba ghét con, nhưng không phải. Chiều hôm qua, nghe ba rầy, con giận ba lắm. Hồi mà má bưng sữa cho con đó.

- Ờ! Má nhớ rồi!

- Đêm hôm, ba vô mừng, ba tưởng con ngủ, nên lén hun con.

Hiền thấy con nói giọng thơ ngây, cười hỏi:

- Sao lại "lén hun con?"

- Vậy đó! Nhờ vậy con mới biết ba thương con.

Hiền làm bộ hỏi:

- Rồi con làm sao?

- Cái con... cái con... ôm ba hun lại.

- Tưởng gì...

- Chớ theo má! Má làm sao?

Hiền nói mau:

- Má "đuổi" ba ra khỏi mùng.

Bé Lệ lặng thinh, lộ vẻ suy nghĩ:

- “Sao lại đuổi?”

Rồi nó vụt hỏi:

- Má nói thiệt hả?

Hiền không đáp. Bé Lệ nghĩ cũng có lý. Chắc bị má đuổi ra khỏi mùng nên đêm qua ba mới sang đây ngủ? Bé Lệ hỏi mẹ:

- Nhưng sao vậy má. Má ghét ba lắm hả? Chắc tại vậy mà hồi đó tới giờ ba không chịu về với mình chớ gì? Đừng đuổi ba con nữa ghen má.

Hiền ghen lời trước những câu nói khờ dại của con. Nàng cố gượng cười cho hai giòong lệ khỏi tuôn trào xuống má. Bé Lệ vẫn nói:

- Má nhớ ghen má! Đừng đuổi ba con nữa. Ba thương má lắm mà!

Hiền gật đầu cho con đừng nói gì thêm. Nàng tưởng nói chơi với con cho đỡ buồn, nào hay nó khơi động nỗi sầu riêng của nàng. Hiền đâu thể "ác" được với Vũ như con nàng tưởng. Trong đêm qua nếu nàng không cố gắng vào phòng, đóng chặt cửa lại thì thế nào "thuyền tình xưa lại không về bến cũ"! Hiền chợt nghĩ đến ý định rời bỏ nơi này mà đi. Nàng nhìn bé Lệ hỏi:

- Nếu phải xa ba con có nhớ không?

Bé Lệ không hiểu mẹ muốn nói gì? Nhưng nó cũng đáp:

- Nhớ chớ má! Con không xa ba nữa đâu!

Hiền thở dài. Nàng có muốn xa Vũ bao giờ đâu, nhưng hoàn cảnh trái ngang, có mấy ai được sống như lòng mình mong muốn? Bé Lệ thấy mẹ buồn thì trí nghĩ non nớt của nó lại tưởng tượng nhiều chuyện rất ngây ngô. Nó vụt hỏi:

- Má à! Bộ ba giận má rồi hả?

Hiền lắc đầu:

- Không! Má có nói gì đâu?

Lệ đáp:

- Nhưng con biết! Con thấy má buồn nè. Rồi má nói đến chuyện ba nè. Ai biểu...

- Con muốn nói gì?

- Chắc tại má "đuối" ba ra khỏi mùng hồi hôm, ba mới giận.

Hiền phì cười, thấy con nhắc lại câu chuyện lúc nãy:

- Không phải vậy đâu! Đừng nghĩ bậy. Một ngày kia, con lớn lên, má sẽ nói cho con nghe.

Bé Lệ lặng thinh. Nó nhớ hồi hôm, khi hỏi ba sao không về dưới quê với mẹ thì ba nó cũng nói một câu tương tự: "Bao giờ con lớn khôn ba sẽ nói cho con nghe!". Tại sao "người lớn", họ nói giống nhau quá không biết nữa! "Chừng nào lớn" câu nói đó cứ ám ảnh bé Lệ luôn. Nó chợt hỏi:

- Má à! Sao cứ phải đến lớn mới được nghe chuyện đó?

Hiền ngập ngừng:

- Ờ... thì lại đó là chuyện của người lớn. Ở tuổi con không thể hiểu được.

- Má nói y như ba!

Hiền ngạc nhiên:

- Ba nói gì?

- Đêm hôm, con hỏi tại sao ba không về dưới quê ở với má, ba cũng bảo chừng nào lớn sẽ nói cho con nghe!

Hiền lặng thinh. Vũ không nói cho con biết cũng phải! Nhưng liệu một ngày kia bé Lệ lớn khôn rồi, Vũ có mở lời được chẳng khi chính chàng tạo nên hoàn cảnh trái ngang này? Hiền ôm chặt con vào lòng, nước mắt lại trào tuôn. Bé Lệ giẫy lên trong đôi tay của mẹ:

- Má! Nghệt thở con.

Hiền giựt mình buông con ra. Một lúc nàng xây mặt ra ngoài, lòng buồn khổ hơn bao giờ hết. Bé Lệ lồm cồm bò dậy nhìn Hiền hỏi:

- Sao má buồn vậy? Tại sao?

Hiền gượng cười:

- Không! Má có buồn gì đâu?

- Má giấu con... Có nhiều chuyện má giấu con.

- Mà chuyện gì đâu?

Bé Lệ nói:

- Như chuyện ông bà nội nè! Ba nói với con là ông bà nội mất lâu rồi, sao má nói vài hôm nữa mình về nhà nội?

- Ờ... thì tại...

Hiền không biết trả lời với con như thế nào? Không lẽ bảo nó là Vũ dối gạt mình? Nàng không để lúng túng lâu, hỏi lại con:

- Ba nói với con thế nào?

- Ba bảo tại ở xa, nên má không hay tin.

- Ờ, thì đúng vậy đó!

Bé Lệ suy nghĩ một lúc mới nói:

- Sao kỳ quá vậy má?

Hiền nhìn con chưa rõ được những ý nghĩ của nó. Bé Lệ tiếp:

- Con nhớ hôm trước mình đã gặp ba mấy lần, có nghe ba nói chuyện "ông bà nội" mất đâu? Có đêm ba không về, con hỏi má nè. Má bảo là ba ở nhà ông bà nội... Má còn nói, ít hôm nữa con sẽ gặp ông bà...

Hiền không ngờ bé Lệ khôn ngoan như vậy! Chuyện gì hể nói ra một lần là nó nhớ ngay. Nó lại tò mò hay muốn biết những chuyện quá sức hiểu của nó! Thật đúng như lời Vũ đã nói. Sự thông minh của bé Lệ rất nguy hiểm, nếu không khéo dạy dỗ. Hiện giờ, nàng không biết giải thích cho con như thế nào? Nói hớ ra một chút là nó hỏi tới ngay. Nàng sợ khó thể giấu chuyện giữa nàng và Vũ cùng Mộng Ngọc. Dù sao cũng không thể cho Lệ biết. Chờ đến lúc nó trưởng thành hẵng hay. Hiền nghĩ thế nên làm bộ ngủ cho bé Lệ không hỏi nữa. Thanh Lệ thấy mẹ nhắm mắt lại hỏi thêm:

- Má à! Nếu ba không ở nhà ông bà nội, thì hồi mình lên tới giờ ba ở đâu mà không về nhà? Hay là...

Hiền đã nhắm mắt, nhưng vẫn muốn biết ý nghĩ của con. Bé Lệ lẩm bẩm:

- Hay là... hay là ba ở một mình bên nhà ông bà nội!

Nó không nghe mẹ trả lời liền quay lại và khi tưởng lầm Hiền đã ngủ, nó rón rén quay vào trong, nằm xuống. Nó không dám làm động mạnh sợ mất giấc ngủ của mẹ.

Từ trước đến giờ bé Lệ rất trọng giấc ngủ của mẹ. Khi thấy Hiền ngủ là không bao giờ nó làm rầy. Hiền mỉm cười một mình, tuy nhiên trong lòng nàng vẫn không hết lo âu. Nhứt định bé Lệ sẽ còn hỏi nàng chuyện này nhiều lần nữa. Chừng đó nàng nên nói thật với nó không? Hiền thở dài nghĩ đến Vũ. Giờ này có lẽ chàng đang ở nhà Mộng Ngọc. Không biết hai người có tìm thấy một phương cách nào giải quyết cho ổn thỏa không?

Nàng hy vọng Mộng Ngọc cũng nghĩ đến mình...

ĐÔI MẮT NGƯỜI XƯA

Ngọc Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 4

Suốt một đêm dài Mộng Ngọc không tài nào nhắm mắt. Nàng hết đứng lại nằm, bần khoản với nỗi niềm cay đắng, xót xa. Vũ đã ra đi thật rồi và có lẽ không bao giờ trở lại! Đi tìm Vũ để nài nỉ chồng quay về với mẹ con nàng ư? Để làm gì? Một khi Vũ đã không còn biết nghĩ đến vợ con, thì chàng trở về, cũng chỉ là sự bắt buộc.

Mộng Ngọc chợt nghĩ đến hoàn cảnh của một bạn gái: hai mươi năm ăn ở với chồng mà không có lấy một mụn con. Người chồng yêu một người đàn bà khác để tìm con nối dõi. Bạn nàng nhận sự ra đi của chồng như một chuyện không may nhất đời mình... và âm thầm sống trong sự khổ đau, với tấm lòng đầy tự trọng.

Mộng Ngọc không cho chuyện làm của anh chồng kia là phải, vì nàng hấp thụ nền văn hóa Âu Tây, rất sùng thuyết một vợ một chồng trước pháp lý và dư luận. Tuy nhiên, người đàn ông đó rời bỏ vợ nhà cũng còn lý do, có nguyên cớ để giải bày với thân bằng, quyến thuộc. Chớ như Vũ! Vì cớ gì chàng bỏ vợ nhà để yêu thương một người đàn bà khác? Nàng cũng có con với chàng và lúc nào cũng giữ tròn đạo vợ. Tại sao Vũ lại đành lòng bỏ nhà đi? Hay là tại nàng chưa có con trai để nối dòng dõi cho Vũ? Không, nàng không tin như thế! Có bao giờ Vũ tỏ ý thắc mắc về vấn đề con trai, con gái đâu. Chàng yêu thương bé Dung như trứng mỏng, từ khi con mới lọt lòng.

Mộng Ngọc không tin như thế và cũng chẳng tìm thấy một lý do nào khác. Nàng chợt nhớ đến câu chuyện mà Vũ đã kể cho nàng nghe hôm nào. Có thể thiếu phụ là người yêu cũ của Vũ trước kia chăng? Nếu thế sao từ

bấy lâu, nàng không nghe Vũ nói tới, chàng quên mất người xưa hay vì lý do người ấy có con mà chàng giấu giếm nàng? Theo lời Vũ thì anh "chàng sinh viên" trong chuyện không biết người yêu đã có con, nên mới cưới vợ khác. Chuyện ấy cũng còn có lý, nhưng tại sao từ khi chàng về nước, người thiếu phụ kia không tìm đến? Hay là họ đã thăm lén với nhau từ lâu mà nàng vẫn không hay biết?

Mộng Ngọc phải sát nhập câu chuyện của Vũ đã kể với hoàn cảnh của gia đình hiện nay, để tìm lối giải quyết. Nàng nghĩ suy suốt một đêm dài, không hề chớp mắt ngủ. Trời sáng dần. Nàng nghe tiếng khua động ở nhà bếp mới hay là đêm đã tàn.

Thế là Vũ không về!

Mộng Ngọc thở dài buồn bã. Nàng bước ra phòng khách định đi rửa mặt và lo buổi ăn sáng cho bé Dung trước khi nó đến trường. Nhưng vừa đến bên ngoài, nàng thấy đầu choáng váng rất khó chịu. Mộng Ngọc ngồi ngay xuống chiếc ghế nệm để cho khỏi té. Nàng dựa mình vào lưng ghế nhìn lên tường. Bức ảnh kỷ niệm chụp hai vợ chồng khi mới về nước, còn sờ sờ đó. Cả hai cùng tươi cười sung sướng bên nhau. Chỉ mới đây mà cảnh tình kia chừng như xa xôi quá. Bỗng có tiếng chuông gọi cổng. Mộng Ngọc nhìn đồng hồ tay thấy đã bảy giờ hơn.

Không lý Vũ trở về. Nàng định đứng lên ra mở cổng, nhưng thấy chung quanh mình bàn ghế xoay tròn. Chị bếp từ nhà sau chạy lên hỏi Mộng Ngọc:

- Hình như có ai gọi cổng?

- Phải! Chị ra xem ai vậy?

Chị bếp vừa lấy chìa khóa vừa bảo nàng:

- Chắc ai đến lấy thẻ khám bệnh chứ gì?

Mộng Ngọc đang hy vọng Vũ trở về, nên nghe lời chị bếp nói thì thở dài chán nản. Nàng gọi chị bếp:

- Nếu người ta lấy thẻ thăm bệnh, chị nói hôm nay bác sĩ không làm việc ghen!

Chị bếp vâng dạ đi ngay. Mộng Ngọc lại ngả mình vào lưng ghế. Chị bếp đoán có lẽ đúng. Nếu Vũ trở về sao không về sớm hơn mà để đến giờ này?

Nàng ngồi phắt dậy, khi thấy bóng Vũ qua cửa kính. Chàng đi thẳng vào nhà với vẻ nghiêm nghị thường ngày. Tự nhiên, Mộng Ngọc thấy lúng túng khác thường. Nàng không biết mình nên ngồi đây để đón Vũ hay chạy vào phòng ngủ, nằm yên lặng làm như không hay biết gì hết. Nhưng qua phút đột ngột ban đầu, Mộng Ngọc cố lấy lại sự bình tĩnh. Nàng ngồi yên trên ghế, nhìn thẳng về phía chồng, trong khi Vũ bước lên thềm gạch vào trong. Chàng vào phòng khách, thấy Mộng Ngọc thì đứng dừng lại, có vẻ bối ngỡ. Mộng Ngọc gượng đứng lên nói:

- Anh mới về! Anh...

Rồi nàng yên lặng. Vũ bước đến bên nàng cũng không biết phải mở lời như thế nào. Chàng thoáng thấy Mộng Ngọc có vẻ xanh xao liền hỏi:

- Sao em xanh quá vậy?

Mộng Ngọc gượng cười nói:

- Chắc tại em... không ngủ được suốt đêm qua.

Nàng ngồi xuống tiếp:

- Em thấy hơi chóng mặt.

Vũ ngồi cạnh bên nàng và chưa biết nói gì. Chàng đã sắp sẵn bao nhiêu câu nói, nhưng khi gặp Mộng Ngọc chàng thấy khó mở lời. Mộng Ngọc ngược nhìn chồng cất tiếng:

- Em biết thế nào mình cùng về với mẹ con em.

Vũ chưa biết nói sao thì Mộng Ngọc đã tiếp:

- Em tin tưởng như thế vì có lẽ đâu anh rời bỏ mẹ con em mà không một lời từ giả. Dù gì em cũng đâu có lỗi với anh.

Mộng Ngọc nói đến đó thì nghẹn lời. Vũ nín lặng. Trước khi trở về nhà, chàng cũng nhận thấy hoàn cảnh sẽ khó khăn hơn, khi Mộng Ngọc vẫn thương yêu, quý trọng mình. Chàng đâu có thể xử ép Mộng Ngọc như vậy được. Vũ quay đi nơi khác khẽ thở dài. Một lúc chàng nói:

- Lúc nào, anh cũng nhớ là mình mang ơn ba rất nặng. Nhưng em nghĩ xem, anh làm sao chịu đựng được những lời miệt khinh của ba. Anh ra đi để cho ba thấy rằng anh vẫn có thể tự lập.

Mộng Ngọc nhìn chồng. Nàng đã biết rõ cái nguyên cớ mà Vũ định ra đi, còn chuyện cha nàng lớn tiếng miệt khinh chàng ở trong phòng chỉ là cái cớ để chàng dựa vào đó mà thực hành ý định. Nghĩ đến đó, Mộng Ngọc cảm thấy chua xót vô cùng! Nếu thế thì tình yêu của nàng và tình thương của con, không có nghĩa gì đối với Vũ? Tuy vậy, nàng cũng cố dần lòng, để vượt qua giờ phút nguy hiểm cho hạnh phúc gia đình. Mộng Ngọc khẽ nói:

- Suốt đêm qua, em không thể nào ngủ được. Cứ nằm xuống là em nghĩ đến anh. Em đi đi, lại lại trong phòng kia, nghĩ suy nhiều việc. Ba đã nói không đúng! Em nhìn nhận như vậy...

Vũ chận nàng lại:

- Mộng Ngọc! Ba đã nói hết với em rồi ư?

Mộng Ngọc lắc đầu, chỉ tay về phía cánh cửa hông:

- Không! Chiều hôm qua, em đứng ở kia. Em đã nghe rõ tất cả câu chuyện.

Vũ sửng sốt:

- Vậy là em đã hiểu hết?

- Vâng! Em đã biết. Bởi thế em rất khổ tâm. Dù anh rời bỏ nhà này em cũng không thể có chồng khác được! Ba nói mà ba quên nghĩ đến tình cảm của em. Không phải không có người hành động như ba nghĩ: "họ sẽ đến xin cưới em vì cái sản nghiệp của ba", nhưng mà em đâu có thể yêu thương một người nào khác ngoài anh. Suốt đời em chỉ biết yêu thương một người chồng với sự đồng ý của gia đình và pháp luật. Hơn nữa chúng ta đã có con với nhau.

Vũ ôm lấy đầu. Chàng và Hiền cùng đã có con với nhau vậy! Những lời của Mộng Ngọc vừa rồi đủ xoa dịu lòng chàng. Chính Mộng Ngọc cũng nhìn nhận thái độ quá đáng của ông Thiện, Bây giờ chàng còn trách ông thế nào được nữa. Vũ bối rối vô cùng! Chàng không biết phải nói với Mộng Ngọc như thế nào về chuyện Hiền. Mộng Ngọc bỗng nói:

- Chiều hôm qua lúc anh đi rồi, ba có gọi em ra để nói hết sự tình, chuyện anh và người thiếu phụ kia.

Vũ lặng thinh chăm chú nghe lời vợ. Đây là lúc quan trọng nhất đời chàng. Mộng Ngọc tiếp:

- Em cũng đã nói hết lòng mình. Đêm qua, ba không về và nói là đi tìm anh.

Vũ kêu lên:

- Ba còn tìm anh để làm gì?

- Ba cũng nhận thấy sự "không đúng" của mình rồi, anh à! Chắc anh cũng không nỡ trách ba lâu.

Vũ đáp nhỏ:

- Anh biết nói gì bây giờ? Trong lòng anh hiện giờ bối rối như tơ vò, chắc em cũng đã hiểu hết hoàn cảnh của anh.

Mộng Ngọc gật đầu:

- Vâng! Cô Hiền. Nhưng em còn thắc mắc một vài điều.

Thấy Mộng Ngọc vẫn dịu dàng và tỏ ra biết nghĩ đến Hiền. Vũ vui mừng lắm. Chàng hỏi:

- Em thắc mắc chuyện gì?

Mộng Ngọc nhìn thẳng vào mặt chồng:

- Anh nói thật hết cho em nghe đi! Đừng giấu giếm điều gì cả.

Vũ cười buồn:

- Bây giờ còn gì phải giấu giếm nữa.

- Anh biết cô Hiền từ bao giờ? Có phải câu chuyện "chàng sinh viên ở Pháp cưới vợ rồi về nước gặp người yêu cũ" là chuyện của anh và Hiền chăng?

Vũ gật đầu:

- Đúng vậy! Anh không biết phải giải thích thế nào cho em hiểu, nên mượn câu chuyện kia để dò ý của em.

Mộng Ngọc thở ra. Nếu vậy Hiền là người yêu của Vũ, trước khi gặp mình! Mộng Ngọc khẽ nói:

- Em cũng hồ nghi như thế. Chớ không lẽ anh lại yêu cô Hiền sau ngày cưới em? Nhưng vì lẽ gì anh không nói thật cho em biết?

Vũ đáp:

- Anh đã nói chính anh cũng không ngờ Hiền đem con đến đây.

- Từ bao giờ hả anh?

- Vào khoảng một tuần nay! Hiền bỗng con đến gặp anh trong giờ làm việc. Thật hết sức bất ngờ. Ngày xưa anh còn trẻ, hành động không nghĩ suy, nhưng trước hoàn cảnh của Hiền, anh không đành lòng để cho mẹ con nàng phải khổ hơn nữa.

Mộng Ngọc lặng thinh một lúc rồi nói:

- Nếu vậy, khi ở Pháp anh không còn nghĩ đến cô Hiền hay yêu thương cô ấy?

Vũ nín lặng, hồi tưởng lại thời gian trên đất Pháp. Đúng là lúc ấy, chàng không nghĩ gì đến Hiền. Chàng tưởng Hiền cũng quên mình rồi nào ai ngờ, nàng thôn nữ kia vẫn chờ đợi trong sự khổ đau. Vũ gật đầu:

- Đúng như thế. Lúc ở Pháp hay hồi về nước, anh không có tin tức gì của Hiền. Làm sao anh rõ được Hiền đã có con với anh?

Mộng Ngọc lặng thinh. Nếu là chuyện người khác, chắc nàng đã có ý trách người đàn ông "dễ quên" kia. Đã yêu thương ấp ủ người ta qua những đêm dài, mà khi xa rồi lại quên hẳn. Thật đáng trách. Nhưng đằng này, người đàn ông kia lại là Vũ, chồng nàng!

Vũ không "bội bạc" người ta thì đâu có gặp nàng hiện tại, nếu chàng giữ vẹn tình yêu với Hiền thì làm sao nàng khỏi khổ? Mộng Ngọc thở dài, cắn lấy môi. Vũ nhìn vợ, muốn nói gì lại thôi. Khi trở về nhà, chàng nghĩ mình sẽ có cơ làm "to chuyện" với vợ, nếu Mộng Ngọc tỏ ý bênh vực ông Thiện, miệt khinh mình. Nhưng thái độ hiểu biết của Mộng Ngọc đã thay đổi hết "thế cờ". Nàng cũng ngầm trách cứ cha đã nặng lời với Vũ. Vì thế chàng không biết dựa vào đâu để xử ép Mộng Ngọc! Nàng rất khéo cư xử với chàng. Mộng Ngọc không tỏ ra ghen tức với Hiền mà còn can đảm chấp nhận những sự việc đã xảy ra. Nàng cũng không một lời trách cứ Vũ! Qua cách cư xử của vợ, Vũ biết mình lâm vào chỗ khó khăn! Làm sao chàng giải quyết cho ổn thỏa đôi đành? Riêng Mộng Ngọc, nàng tuy ngồi bên Vũ nhưng ý nghĩ làm việc không ngừng. Nàng phân tách tâm lý của Vũ và nghĩ rằng hiện tại, chàng lo cho Hiền và bé Lệ, cũng chỉ vì muốn chuộc lại lỗi lầm xưa. Chớ thật ra chàng không còn yêu Hiền như hồi trước. Mộng Ngọc nghĩ thế nên cất tiếng:

- Em hỏi anh câu này, xin anh nói thật với em.

Vũ không biết Mộng Ngọc sẽ nói điều gì, nhưng cũng gật đầu:

- Hỏi đi.

- Giờ, anh có còn... yêu cô Hiền như trước kia không?

Vũ ngạc nhiên nhìn thẳng vào mặt vợ. Tại sao Mộng Ngọc hỏi chàng câu đó khi chàng đã dám rời bỏ gia đình đi với Hiền? Mộng Ngọc biết Vũ ngạc nhiên về câu hỏi của mình nên tiếp:

- Không! Anh đừng nghĩ ngợi gì khác. Hãy trả lời câu hỏi của em đi. Anh có còn yêu Hiền không?

Vũ cúi đầu không đáp. Mộng Ngọc hỏi bất ngờ quá. Nếu không yêu làm sao chàng lại mượn nhà cho Hiền và con chàng ở? Nếu không yêu làm

sao cha nàng bắt gặp hai người rồi lớn liếng mặt sát chàng? Mộng Ngọc hỏi tiếp:

- Nếu anh thật tình còn tha thiết yêu Hiền như xưa, em xin thề là em không làm bận bịu anh.

Mộng Ngọc nghẹn ngào không nói thêm được nữa, Nàng đã cố gắng hết sức mình để thốt ra những lời đó. Vũ nhìn vợ. Chàng bồi hồi xúc động. Thật Mộng Ngọc cũng không khác gì Hiền, hai người đều xứng đáng cả. Chàng biết ở với ai và xa ai? Hiền nghĩ đến hạnh phúc của Mộng Ngọc và Mộng Ngọc cũng không nỡ làm khổ Hiền. Cả hai người đều biết nghĩ cho nhau và chỉ làm khổ chàng thôi! Có thể đây là sự trừng phạt của họ đối với Vũ! Mộng Ngọc cố gượng tiếp:

- Em chỉ sợ anh không suy xét kỹ rồi gây sự khổ cho nhiều người. Em và con thì... đành rồi. Chỉ sợ anh và cô Hiền cũng không tìm lại được những ngày hạnh phúc đã trôi qua.

Vũ lặng thinh suy nghĩ. Nhờ câu hỏi của Mộng Ngọc mà chàng có dịp xét lại lòng mình. Chàng còn yêu Hiền như ngày xưa chăng? Vũ chưa bao giờ tự hỏi mình như thế! Chàng gặp lại Hiền, nhìn thấy con là chàng nghĩ đến việc chuộc lại lỗi lầm xưa, ngoài ra không nghĩ gì khác. Chàng muốn Hiền được sống bình yên, vui sướng như cái thuở chưa biết chàng. Chàng muốn Hiền được hạnh phúc hơn để bù đắp lại những ngày khổ nhục đã qua. Thật ra, Vũ không thấy mình còn yêu bằng bột say mê như thuở đầu tiên mới gặp Hiền. Nhưng nỗi khổ của nàng và cảnh bơ vơ của con từ bao lâu nay, bắt buộc chàng phải lo nghĩ đến trách nhiệm. Mộng Ngọc nhắc chồng:

- Em vẫn đợi câu trả lời của anh.

Vũ ngẩng lên nhìn nàng nói:

- Em hỏi một câu khó khăn như thế, làm sao anh trả lời ngay được. Nhưng anh có thể nói với em là anh không vì say mê Hiền mà lo lắng cho

nàng. Anh... không thể để mẹ con nàng sống bơ vơ như trước kia. Anh thấy...

Vũ không nói hết câu. Mộng Ngọc cúi mặt nghẹn lời. Nàng rất khổ tâm, nhưng phải ráng bình tĩnh để giúp chàng, giúp mình thoát qua cơn khủng hoảng trầm trọng. Nàng khẽ đáp:

- Em cũng biết thế. Và em có dám nói gì đâu. Em chỉ muốn biết thực lòng anh đối với cô Hiền như thế nào để tìm một phương cách giải quyết cho êm đẹp.

Vũ lặp Lại lời nói của Mộng Ngọc:

- Giải quyết cho êm đẹp!

- Vâng. Em đã nghĩ suốt đêm qua về anh, về cô Hiền và em đã nảy ra nhiều ý kiến có thể giúp chúng ta tìm ra hướng giải quyết.

Vũ hỏi:

- Phương cách nào hả em?

Mộng Ngọc nhìn thẳng vào mặt chàng nói:

- Em có nói ra, cũng mong anh đừng hiểu lầm ý nghĩ của em. Em nói ra chỉ vì muốn tránh sự khổ chung của gia đình chứ không phải chỉ mong cho em được vẹn toàn hạnh phúc.

Vũ gật đầu tin tưởng:

- Anh hiểu lòng em mà. Anh đâu có thể nghĩ quấy cho em. Em cứ xử thế này đã là cao quý lắm rồi.

Rồi Vũ bảo vợ:

- Mộng Ngọc! Em cứ nói thẳng ra đi, đừng ngần ngại gì cả.

Mộng Ngọc ngược nhìn chồng, ngập ngừng cất tiếng:

- Có phải anh cũng nhìn nhận lòng mình không còn yêu Hiền tha thiết như xưa chẳng?

Vũ gật đầu và nôn nao muốn biết ý nghĩ của vợ. Mộng Ngọc tiếp:

- Sở dĩ anh giấu em và lo lắng cho Hiền cũng chỉ vì... muốn chuộc lại lỗi lầm xưa!

Vũ không ngờ Mộng Ngọc có thể xét đoán một cách sâu xa như vậy. Mộng Ngọc chậm rãi tiếp:

- Theo ý em... thì cô Hiền... cũng... không khác gì anh.

- Nghĩa là sao?

- Nghĩa là... cô ấy... cũng không vì... yêu anh như ngày xưa mà đến đây...

Rồi không để Vũ kịp hỏi lại, Mộng Ngọc tiếp:

- Em dám chắc... cô Hiền tìm kiếm... anh, không phải để mong nối lại mối tình xưa cũ?

Dù đã có lời nói trước của Mộng Ngọc, Vũ nhìn nàng bằng đôi mắt khác thường. Mộng Ngọc biết Vũ sẽ hoang mang trước câu nói của mình, nên điềm đạm nói:

- Em nói thế, sau khi xét đoán hành động và hoàn cảnh đã đưa Hiền đến đây.

Vũ khẽ hỏi:

- Em xét đoán thế nào?

- Nếu muốn nối lại mối duyên ngày trước tại sao Hiền không đến gặp anh sớm hơn, khi anh ở Pháp mới về?

- Nàng ở trong làng xa, đâu có tin tức về anh.

Mộng Ngọc vụt hỏi:

- Thế tại sao bây giờ nàng biết anh ở đây?

- Nhờ tình cờ có người đọc báo thấy tên anh ở mục quảng cáo phòng mạch nên mới chỉ cho nàng.

Mộng Ngọc nhận định theo ý mình:

- Anh quên là lúc mình về nước, ba đã vận động các báo loan tin ư?

Rồi nàng chỉ tay lên bức ảnh hai vợ chồng chụp chung nhau, treo trên tường:

- Bức ảnh kia đã được đăng báo, anh nhớ không? Hiền không thấy thì chắc cũng có người khác thấy chứ.

Vũ nhìn vợ lắc đầu:

- Tại em chưa biết hết hoàn cảnh của Hiền, nên mới nói thế! Từ lúc biết nàng có thai bé Lệ thì cha đuổi nàng ra khỏi nhà. Chỉ có bà mẹ thương tình và người cậu họ xa giúp đỡ qua hồi sinh nở. Bà mẹ hiện giờ cũng đã qua đời. Còn gia đình người cậu cũng không còn giúp được nàng như xưa nữa.

Mộng Ngọc tươi ngay nét mặt:

- Đó! Chính vì những lý lẽ đó mà em dám quyết chắc cô Hiền không phải vì quá yêu anh mà tìm đến đây, để nối lại tình xưa.

Vũ lặng thinh nhìn vợ, thầm đoán được phần nào ý nghĩ của nàng. Chàng nghiêm nghị hỏi:

- Theo ý em... Hiền tìm anh để làm gì?

Mộng Ngọc thành thực xét đoán sự việc với lòng mong ước giữ vẹn hạnh phúc gia đình mà không gây thiệt thòi cho Hiền, chớ nàng đâu có ý xử ép Hiền. Nàng hy vọng mọi việc đều đúng với sự suy luận của mình để hoàn cảnh ba người không đi đến chỗ bi thảm. Nhưng khi thấy Vũ có thái độ khác thường thì nàng nín lặng, không muốn nói gì thêm. Vũ hỏi lại:

- Sao em không trả lời anh?

Mộng Ngọc nhìn thẳng vào mặt chồng:

- Em đã nói trước với anh, đây là những ý nghĩ riêng của em. Em suy luận hoàn cảnh của chúng ta để tìm một cách giải quyết cho êm thấm. Nhưng nếu anh có ý nghi ngờ em quá ích kỷ, chỉ muốn gìn giữ hạnh phúc cho mình thì thôi, em không dám bàn thêm nữa.

Vũ lắc đầu:

- Em hiểu lầm thái độ của anh. Anh nào có ý nghĩ gì khác. Em hãy nói hết ý em đi.

Mộng Ngọc:

- Theo ý em thì cô Hiền tìm đến với anh chỉ mong được đùm bọc chở che.

- Nghĩa là...

- Không phải cô ấy đến để xin nối lại mối duyên xưa mà chỉ vì con, vì Thanh Lệ...

Ngừng một phút, Mộng Ngọc tiếp:

- Nếu ở vào địa vị của Hiền, em cũng làm như thế. Hiền bơ vơ quá không còn biết nương tựa vào đâu mới nghĩ đến anh. Chắc Hiền không muốn bé Lệ phải khổ sở hơn nữa. Nếu vì tình yêu đối với anh thì em tin Hiền không chờ đến ngày giờ này.

Vũ nhìn vợ không nói gì hết. Những lời của Mộng Ngọc không phải là không có lý. Biết chừng đâu chỉ vì con mà Hiền mới tìm đến đây... Chàng nhớ lại thái độ của Hiền trong đêm qua. Nàng đã vào phòng mà còn đóng kín cửa là với ý gì? Nếu yêu chàng như ngày xưa, với lòng tha thiết muốn gặp lại chàng thì Hiền đâu có thái độ như thế. Chàng bỗng nghĩ đến câu nói mà Hiền vô tình thốt ra đêm qua:

- Em đã nói với anh là em sẽ trở về quê sống yên lành như trước. Rồi em sẽ lấy chồng như bao nhiêu thiếu phụ khác.

Câu nói đó thật là đột ngột. Còn thương yêu mình, tại sao Hiền lại nghĩ đến chuyện lấy chồng?

Vũ nhìn Mộng Ngọc hỏi:

- Theo ý em, Hiền chỉ muốn cho bé Lệ hạnh phúc thôi ư?

- Em chỉ nói những gì em nghĩ! Em muốn được gặp Hiền chẳng biết có nên không?

- Không nên đâu em.

Rồi chàng hỏi:

- Trong hoàn cảnh này em định giải quyết sao?

Mộng Ngọc nín lặng một lúc mới nói:

- Nếu thật tình Hiền chỉ muốn cho bé Lệ được hạnh phúc thì hoàn cảnh chúng ta không khó giải quyết! Bé Lệ là con của anh mà. Nó có khác gì con của em. Bốn phận của em là phải lo cho bé Lệ cũng như lo cho bé Dung,

Mộng Ngọc nghĩ mình có thể thay Hiền săn sóc cho bé Lệ. Ý Ngọc muốn Hiền giao bé Lệ lại cho vợ chồng nàng? Mộng Ngọc tuy giàu tình thương nhưng nàng ở địa vị một thiếu phụ giàu có, là vợ chính thức của Vũ, nên đâu có thể cảm thông được tâm hồn một thiếu phụ như Hiền. Chưa chắc gì Hiền chịu rời con một thời gian ngắn, đừng nói chi đến suốt đời! Riêng Vũ đang ở trong một tình thế khó xử. Cả hai người đàn bà yêu chàng và được chàng yêu đều xứng đáng! Chàng không biết nên sống với ai và làm sao cho người rời xa mình khỏi khổ?! Nghe Mộng Ngọc nói rõ ý nghĩ mình, chàng thấy hy vọng. Thật ra, nếu Hiền không còn tha thiết sống chung với mình và chỉ mong cho bé Lệ hạnh phúc thì còn gì dễ giải quyết hơn! Đối với Hiền, chàng sẽ đổi tình yêu ra tình bạn và sẽ giúp đỡ như một người anh đối với em. Chàng thề sẽ dựng tạo hạnh phúc tương lai cho Hiền như đối với em gái của chàng. Còn bé Lệ con chàng, nó sẽ được sung sướng, đầy đủ như bé Dung. Vũ tin tưởng Mộng Ngọc sẽ làm tròn bốn phận đối với Thanh Lệ, dù nó là con riêng của chàng. Càng nghĩ, Vũ càng thấy sự suy luận của Mộng Ngọc rất đúng. Nhiều lần chính Hiền đã nói với chàng:

- Đời em còn kể làm gì nữa! Em chỉ mong sao cho Thanh Lệ không phải bơ vơ như những trẻ không cha!

Có lẽ vì vô tình, nên chàng không thấu hiểu được ý nghĩa câu nói của Hiền. Nàng muốn con được hạnh phúc hơn là muốn chấp nối mối tình xưa. Hai người đã xa nhau lâu quá rồi, tình yêu cơ hồ đã phai nhạt!? Chàng cũng thấy mình là người đáng trách, chớ còn Hiền, nếu quả thật không còn yêu chàng nữa cũng là hợp lẽ. Mộng Ngọc bỗng hỏi:

- Anh nghĩ thế nào?

Vũ đáp:

- Em nghĩ cũng có phần đúng. Anh cần xét rõ ý định của Hiền, xem có quả thật nàng chỉ muốn cho Thanh Lệ được hạnh phúc thôi chẳng? Chắc em... cũng không nỡ để con anh phải sống bơ vơ.

Mộng Ngọc nhìn chồng với đôi mắt hiền từ:

- Anh khỏi phải lo điều đó. Vả lại nếu bé Lệ về đây, Dung nó sẽ đỡ lẻ loi. Đôi khi em thấy con rất buồn vì chỉ chơi một mình.

Vũ chợt nhớ đến ông Thiện. Liệu ông có đồng ý cho Mộng Ngọc nuôi bé Lệ không?

Chàng ngẩng lên nhìn Mộng Ngọc, ngập ngừng:

- Anh ngại... ba... không đồng ý.

Mộng Ngọc lắc đầu:

- Chắc là ba sẽ không nói gì đâu. Ba chỉ mong mỗi có một điều là em được sống hạnh phúc. Sau việc hôm qua, em chắc rằng ba sẽ không xen vào chuyện riêng của chúng ta nữa.

Hai người cùng yên lặng. Bỗng Mộng Ngọc nói:

- Em muốn nói với anh điều này.

- Gì vậy em?

- Em muốn anh giúp cô Hiền thật nhiều, trong lúc này. Đừng để cô ấy phải khổ.

Vũ chợt nghĩ ra một điều liền hỏi Mộng Ngọc:

- Nếu Hiền... không muốn xa bé Lệ... thì em tính sao?

Ngọc nhìn chồng hỏi lại:

- Anh nói gì em chưa hiểu?

- Hiền rất thương con. Dù muốn bé Lệ được hạnh phúc, chắc nàng cũng không nỡ rời con và giao nó cho anh. Đành rằng Hiền không còn yêu thương anh tha thiết như xưa, nhưng nàng cũng không muốn sống xa con.

Mộng Ngọc lặng thinh. Nàng không nghĩ đến trường hợp khó khăn đó. Cũng có thể Hiền không còn yêu thương Vũ, nhưng nàng muốn sống với con dưới sự đùm bọc của Vũ? Nếu gặp trường hợp đó, nàng mới biết tính sao đây? Vũ tiếp lời:

- Chắc Hiền không chịu giao con cho vợ chồng mình đâu. Nàng yêu thương bé Lệ hơn hết ở trên đời. Anh thật khó nghĩ quá.

Mộng Ngọc bỗng nắm lấy tay chồng:

- Anh đừng bận tâm nữa. Chúng ta mới nghĩ như thế, chớ chưa rõ ý kiến của Hiền mà? Em mong được gặp cô Hiền một lần để chúng em thấu hiểu lòng nhau.

Vũ có vẻ nghĩ ngợi. Thật ra, chàng không muốn Mộng Ngọc gặp Hiền. Dù Ngọc rất thương yêu chồng và giàu tình thương người, nhưng đàn bà ai lại không ghen!? Chưa gặp mặt Hiền, nàng còn đủ bình tĩnh để suy nghiệm lý lẽ phải trái. Và Hiền cũng thế... Cuộc gặp gỡ giữa hai người có thể sẽ đưa đến những hậu quả không hay. Vũ lắc đầu bảo Mộng Ngọc:

- Thôi em. Anh thấy không lợi ích gì đâu? Để anh gặp lại Hiền và tìm hiểu nàng cho rõ ràng hơn.

Mộng Ngọc biết mình nói thêm cũng vô ích. Vũ vừa đứng lên thì có tiếng bé Dung gọi:

- Ba.

Vũ quay lại, bé Dung từ cửa phòng chạy ra, ôm chầm lấy chân cha nó! Vũ cúi xuống bồng con lên, hôn vào má. Bé Dung bỗng hỏi cha:

- Đêm qua, ba đi đâu? Con đợi ba thiệt là khuya.

Vũ nhìn Mộng Ngọc như ngầm hỏi tại sao bé Dung biết được chàng không có ở nhà? Mộng Ngọc lắc đầu tỏ vẻ không hiểu. Vũ chưa biết nói sao, bé Dung lại tiếp:

- Hôm qua, ba hứa cho con đi chơi rồi ba cũng không cho. Con thức đợi ba về đó.

Rồi nó nói nhỏ để mình Vũ nghe:

- Con thức ở trong phòng mà không cho má biết.

Vũ chợt hiểu nên bảo con:

- Ba bận nhiều việc nên chưa dẫn con đi được. Để rồi ba bù lại...

Mộng Ngọc sợ con hỏi lời thôi, bặt lòng Vũ nên bảo con:

- Thôi Dung, con đi uống sữa rồi đi học.

Bé Dung sợ mẹ, rời tay Vũ, nhưng đi một khoảng, nó quay lại bảo cha:

- Ba nhớ ghen ba.

Vũ bận nghĩ nhiều việc, nên gật đầu với con mà không hiểu nó dặn dò điều chi. Chàng bảo Mộng Ngọc:

- Anh bây giờ thật khổ! Với em và bé Dung anh không tròn bốn phận, mà với Hiền và bé Lệ anh cũng chẳng ra gì! Anh ân hận về thái độ vô trách nhiệm của mình. Thuở ấy anh còn trẻ quá, nào hiểu được những điều tai hại mà mình phải gánh chịu mai sau.

Mộng Ngọc không nói gì mà chỉ nhìn Vũ với đôi mắt thiết tha. Đã hiểu hết hoàn cảnh khó xử của chồng, Mộng Ngọc đã không còn oán trách mà chỉ muốn giúp chồng thoát cảnh khó khăn.

Vũ bỗng đứng lên nói:

- Thôi anh đi ghen em!

Mộng Ngọc hỏi:

- Anh đi đâu bây giờ?

- Anh đến gặp Hiền để tìm hiểu ý của nàng. Nếu đúng như sự suy đoán của em thì hoàn cảnh chúng ta sẽ không khó giải quyết.

Tự nhiên, Mộng Ngọc lo ngại băng quơ. Nàng nhìn Vũ như muốn nói gì rồi lại thôi. Vũ thoáng ngạc nhiên trước cử chỉ của vợ:

- Có việc gì không em?

Mộng Ngọc ấp úng nói:

- Em... muốn nhắc nhở anh điều này: "Dù sao... anh cũng... đừng xa hân... mẹ con em"!

Vũ bồi hồi xúc động. Chàng biết nói gì bây giờ khi mà mẹ con Hiền cũng đang cần đến sự đùm bọc che chở của chàng, Nhưng trước vẻ lo âu của người vợ đã từng chia sẻ với chàng những nỗi buồn, vui, lo lắng, Vũ không cầm lòng được. Chàng nắm tay Mộng Ngọc thật chặt và nói:

- Em không lo! Rồi thì đâu cùng sẽ vào đó.

Vũ muốn hứa hẹn cho Mộng Ngọc an lòng, nhưng không hiểu sao chàng không nói được nên lời. Chàng vừa bước ra cửa thì nghe tiếng xe chạy vào sân. Chàng thoáng thấy ông Thiện đang ngừng xe, bước xuống. Một cuộc gặp gỡ bất ngờ khiến Vũ không biết mình phải có thái độ thế nào?

Trong khi đó, ông Thiện đã lên khỏi bậc thềm và đã nhìn thấy Vũ. Ông đi thẳng vào và nói to lên:

- Kia con! Ba đi tìm con khắp nơi. Con...

Vũ đứng dừng lại, nín lặng không biết nói gì. Ông Thiện đưa tay nắm lấy tay chàng tươi cười nói:

- Hãy bắt tay đã. Ba cần nói chuyện với con rất nhiều. Ba hy vọng thế nào con cũng trở lại. Ở đời, ai không có lúc nóng giận phải không con?

Vũ nhìn thẳng vào mặt ông Thiện:

- Dạ.

Rồi chàng nhìn đồng hồ tay:

- Thưa ba! Hiện giờ con còn nhiều việc riêng chưa giải quyết xong. Xin phép ba, con đi đây này.

Ông Thiện bỡ ngỡ trước câu nói của Vũ rồi nhìn về phía con gái. Mộng Ngọc chỉ lắc đầu như ngầm bảo ông đừng nên giữ Vũ ở lại. Vũ nói xong không đợi ông Thiện đáp lời, bước nhanh ra cổng. Ông Thiện nhìn theo Vũ, hỏi Mộng Ngọc:

- Vũ đi đâu vậy con? Nổ vẫn còn phiền giận ba sao?

Mộng Ngọc ngồi xuống ghế thờ dài:

- Hiện giờ, chắc anh còn buồn ba lắm!

- Nhưng nó đã trở về nhà, sao con để cho nó đi như vậy? Con đã nói gì?

Mộng Ngọc ngược nhìn cha:

- Con chỉ hy vọng tìm một lối thoát để cứu vãn hạnh phúc gia đình. Cô Hiền đúng là người yêu của Vũ, trước khi anh sang Pháp.

Ông Thiện gật đầu nói:

- Chắc đúng như vậy rồi. Bây giờ, cô kia mang đứa bé đến làm gì? Muốn bêu xấu Vũ hả?

Mộng Ngọc lắc đầu:

- Không phải vậy đâu ba! Nếu cô ấy muốn làm xấu anh Vũ để yêu sách này nọ thì con đâu có lo. Dù gì con cũng thương yêu chồng con và không thể để mất anh ấy. Đàng này... cô ấy lại rất dễ mến, hiền dịu. Điều đó mới đáng ngại. Con chỉ hy vọng...

- Con hy vọng thế nào?

- Con hy vọng Hiền không còn yêu Vũ nữa mà đến đây chỉ vì tương lai của đứa con. Con sẽ nuôi đứa bé ấy như con ruột của mình, để anh Vũ không còn buồn phiền, ân hận...

Ông Thiện lấy thuốc ra hút, vẻ mặt đăm chiêu nghĩ ngợi. Một lúc ông nói:

- Ờ! Có gì khó. Để Vũ về nhà lần nữa ba cho người nom theo nó. Thế nào cũng biết nhà cô ấy. Chừng gặp mặt cô ta rồi, con liệu cho cô ấy một số

tiền là xong chuyện.

Mộng Ngọc chận lời cha:

- Ba!

Nàng rất khổ tâm. Mỗi mỗi việc gì, cha nàng cũng nghĩ đến cách giải quyết bằng tiền. Thực tế ở đời ai cũng cần tiền để sống, nhưng không hẳn tiền có thể mua chuộc được tất cả. Huống chi đây là tình cảm của con người, làm thế nào định được "giá cả". Ông Thiện vẫn theo đuổi ý nghĩ của mình:

- Con có nói, ba mới nghĩ ra! Chắc cô ta chỉ cần cho đứa bé có nơi nương tựa mới tìm đến đây. Nếu con không muốn giáp mặt người đàn bà đó thì cứ để ba. Ba cho họ vài ngàn đồng là xong (tiền tính theo giá trị của năm 1950 ở Sài Gòn).

Mộng Ngọc không thể nín thinh được nữa. Nàng bảo cha:

- Con xin ba đừng hành động gì khác. Hiền không phải là hạng người tham tiền đâu.

Ông Thiện lắc đầu:

- Làm sao con biết được tánh ý "người ta" khi chưa giáp mặt. Vả lại cô ta còn hy vọng gì ở Vũ nữa chứ, khi mà vợ chồng con đã có hôn thú hẳn hoi. Người không tham tiền và biết tự trọng chẳng ai tìm đến gây sự khó khăn cho gia đình người ta như vậy đâu?

Mộng Ngọc không nói thêm gì nữa. Nàng biết cha chỉ vì hạnh phúc riêng của mình, nên trở thành bất công! Theo lời Vũ, Hiền cũng không biết là chàng đã có vợ, có con. Nếu đúng vậy thì Hiền đâu phải là hạng người không biết tự trọng như cha nàng nghĩ. Ông Thiện bảo Mộng Ngọc:

- Con đừng buồn phiền nữa! Thế nào chuyện này cũng được giải quyết êm xuôi. Con cứ để ba.

Mộng Ngọc vẫn giữ thái độ như trước:

- Con xin ba đừng tính gì hết, cứ để yên cho chúng con tìm cách gỡ rối cho nhau.

- Gỡ rối gì? Con liệu mà nghe lời thằng Vũ. Mấy thằng đàn ông hễ mê gái rồi thì trăm thách như một, hứa hẹn với vợ con lung lung. Nào là "để chằm chằm anh giải quyết", "anh đâu có thể làm bức người ta được", "cái gì cũng từ từ chớ, anh đã lỡ với người ta rồi mà". Con ơi, chết đa con. Nghe nó rồi ôm hận.

Mộng Ngọc nghen ngào trước những lời khuyên nhủ của cha. Nàng tin Vũ không phải là hạng người như vậy. Và lại chàng cũng không hứa hẹn càn bướng như cha nàng tưởng. Chàng chỉ nói thật hoàn cảnh của Hiền và cũng hy vọng sớm giải quyết những chuyện rối lòng. Ông Thiện đứng lên tiếp lời:

- Con quá hiền nên Vũ mới lộng đến thế. Theo như đàn bà khác thì từ hôm qua tới nay, "con bé" ấy không dễ gì ở yên. Con sao... ba rầu quá.

Mộng Ngọc ngược nhìn cha gượng cười:

- Ở đời, mỗi người một tánh, ba à! Cũng không chắc gì làm ồn lên mà giữ được chồng. Con đã từng thấy nhiều bà, quá ghen rồi tự làm xấu hổ mình và làm nhục chồng. Con không thể hành động như vậy.

Ngừng lại một phút, Mộng Ngọc tiếp:

- Ba nghĩ xem khi chồng đang say mê một hình ảnh kiều diễm nào khác, tức nhiên trong lòng còn giữ rất ít "tình cảm" đối với mình. Nếu con làm dữ, hỗn hào với chồng, chỉ tổ làm mất đi "chút ít" cảm tình còn sót lại.

Con... nghĩ khác. Dù gặp nhiều khó khăn, con cũng quyết làm cho chồng yêu thương trở lại.

Ông Thiện cất giọng lo âu:

- Ba sợ con không thành công được. Con càng nín thinh, nó càng làm tới.

- Không đâu ba! Con không tin anh Vũ là hạng người như thế. Con xét kỹ, anh ấy không vì say mê đàn bà mà bỏ vợ con.

Ông Thiện thở dài đi qua đi lại trong phòng, không biết phải giúp con như thế nào! Chính ông cũng không chắc mình xúi Mộng Ngọc làm ầm lên mà giữ được Vũ!? Không khéo lại mang tai tiếng chẳng ích gì! Còn để yên cho Vũ muốn làm gì thì làm thật cũng đáng ngại lắm. Đột nhiên ông Thiện nghĩ đến cha Vũ, người bạn thân thiết của ông ngày xưa. Nếu cha Vũ còn sống, mà gặp hoàn cảnh này thế nào ông cũng cùng bàn bạc để tìm cách giải quyết. Mộng Ngọc thấy cha lộ vẻ ưu tư, khẽ nói:

- Ba đừng lo nhiều như vậy! Rồi thì đâu cũng vào đó.

Ông Thiện hỏi lại nàng:

- Thế là con không cần đến sự giúp đỡ của ba.

- Con đâu dám nói thế. Nhưng hiện thời con xin ba để yên cho chúng con. Không sao đâu ba à!

Ông Thiện gật đầu:

- Con muốn thế nào cũng được! Miễn sau này con đừng phiền trách ba không nói trước. Theo ý ba thì Vũ không thể rời xa người đàn bà kia một cách dễ dàng đâu. Nó "lạm" quá rồi.

Rồi ông nhìn Mộng Ngọc tiếp lời:

- Nhưng sao con lại sợ, không dám gặp mặt cô kia?

- Không phải con sợ! Ý con cũng muốn thế nhưng anh Vũ không chịu!

- À! Dĩ nhiên là nó không chịu rồi. Thì con đến một mình, đừng cho nó biết. Ba sẽ liệu cách cho con gặp mặt "cô ấy"

Mộng Ngọc phân vân suy nghĩ! Nàng tin tưởng nếu mình gặp được Hiền, câu chuyện ngang trái giữa ba người sẽ được giải quyết dễ dàng hơn. Nhưng ý Vũ không muốn, nàng biết tính sao? Nghe lời cha thì sẽ phật ý Vũ! Rồi khi gặp mặt Hiền, nếu câu chuyện được giải quyết êm xuôi không nói làm gì, bằng ngược lại, Vũ sẽ đổ hết trách nhiệm cho nàng! Ông Thiện khẽ hỏi:

- Con tính sao? Có muốn gặp "cô ấy" không?

Mộng Ngọc nhìn cha với đôi mắt âu lo:

- Con sợ phật ý anh lắm ba à! Lúc này, con có nói mấy lần, anh đều không chịu.

- Như vậy, nó bỏ con và bé Dung để theo người đàn bà kia con cũng đành lòng sao?

Mộng Ngọc thở dài:

- Con chưa biết tính lẽ nào nhưng chắc chắn con không "bắt buộc" anh ấy ở với con, khi lòng đã hết yêu.

Ông Thiện không biết nói gì, khi con ông đã có quyết tâm như vậy. Tình cha thương con thật vô bờ bến, nhìn con chịu khổ sâu ông làm sao yên tâm được. Trên đời này chỉ còn Mộng Ngọc là nguồn yêu thương duy nhất của ông, nếu cần đánh đổi hết sản nghiệp để chuộc lấy hạnh phúc cho nàng,

ông cũng không từ. Nhưng khổ nỗi, hạnh phúc là một thứ vô giá không thể đánh đổi được bằng tiền.

Ông Thiện thở dài chấp nhận sự bất lực của mình.

*

Một điều làm cho Vũ an tâm, khi về đến cổng biệt thự chàng còn thấy thấp thoáng bóng Hiền bên trong cánh cửa sổ sơn màu xanh tối. Chàng chưa vội gọi cổng mà đứng lặng nhìn nàng. Hiền cúi thấp, hình như đang xếp quần áo trên “đi văng” thì phải. Vũ lại thấy âu lo! Hay là Hiền đang sửa soạn ra đi? Chàng nhớ đến điều suy luận của Mộng Ngọc:

- “Em chắc cô Hiền đến tìm anh cũng vì tương lai của bé Lệ!”

Vũ nghĩ lời vợ cũng có lý, nên định tìm hiểu rõ ràng ý tưởng của Hiền. Nếu thật nàng tìm lên Sài Gòn chỉ vì thế, thì hoàn cảnh của ba người sẽ được giải quyết dễ dàng. Chàng vừa định bấm chuông thì chú “gác đàn” đã chạy ra:

- Dạ thưa ông, để “con” mở.

Vũ bảo chú:

- Này! Tôi không muốn chú xưng con như vậy đâu!

Chú Hai gãi tai đáp:

- Dạ “con” cứ quen miệng.

- Từ đây, tôi không muốn nghe như thế nữa? Bộ chú muốn “trù ẻo” tôi sao? Chú đáng tuổi cha tôi mà lại xưng “con”.

Chú Hai sợ hãi nói:

- Dạ, dạ... tôi xin nhớ. Dạ mà ông cũng đừng phiền. Tại mỗi ông chủ mỗi tánh, thật tôi không biết làm sao?

Đối với ông chủ trước tôi kêu bằng ông và còn gọi ông già, bà già ông chủ bằng "cố" nữa đó. mấy lần tôi quên, suýt bị đuổi.

Vũ lắc đầu. Chàng đã từng thấy nhiều gia đình bắt buộc kẻ ăn người ở trong nhà kêu "tưng" lên như vậy. Chàng không hiểu sao họ có thể chịu được mà không ngượng? Vũ bỗng nói với chú Hai:

- Đối với gia đình tôi, chú khỏi phải lo điều đó. Miễn công việc giao cho chú làm cẩn thận là đủ.

Chú Hai mở khóa cổng. Vũ bước vào rồi hỏi chú:

- Từ sáng đến giờ, bà chủ có ra đây không?

Chú Hai vội đáp: '

- Dạ không.

Vũ yên lòng vừa đi vào trong thì nghe có tiếng gọi phía sau lưng:

- Bác sĩ! Bác sĩ.

Vũ quay đầu lại thấy cô Liễu đang dựng xe đạp trước cổng. Chàng vội trở ra:

- Chuyện gì đó, cô Liễu.

Liễu nói:

- Không có gì quan trọng thưa bác sĩ! Tôi muốn hỏi bác sĩ một vài việc.

Vũ thấy chú "gác dan" đứng nhìn hai người với vẻ ngơ ngác thì bảo Liễu:

- Cô vào trong nhà nói chuyện tiện hơn. Hiền đang ở trong phòng.

Liễu vâng dạ rồi đẩy xe vào trong sân. Vũ đi bên nàng không nói gì cả. Khi hai người vào trong phòng khách rồi, Vũ mời Liễu ngồi và hỏi:

- Có chuyện gì vậy cô?

- Dạ, tôi muốn hỏi thăm bác sĩ, xem bao giờ phòng mạch mở cửa lại.

Vũ lặng thinh suy nghĩ rồi đáp:

- Chắc cũng phải ít lâu nữa cô Liễu! Tôi vừa mới về nhà gặp Mộng Ngọc rồi sang đây.

Liễu ngạc nhiên vì tưởng Vũ không về nhà nữa, nên định qua báo tin Mộng Ngọc cho chàng. Đáng lý ra, nàng không nên hỏi thêm về chuyện riêng của Vũ nhưng trước cảnh này, nàng không khỏi tò mò. Liễu hỏi:

- Thưa bác sĩ, bây giờ bác sĩ liệu sao?

Vũ ngập ngừng:

- Tôi vẫn ở trong tình trạng nan giải cô Liễu à!

- Suốt buổi chiều hôm qua, tôi ở với bà đằng nhà. Bà buồn khổ quá, tôi không chịu được.

- Cô là người ngoài mà nói thế, còn tôi, cô biết tôi khổ đến bậc nào? Đối với hai người đàn bà đều đáng thương cả, tôi biết liệu sao đây?

Liễu khẽ hỏi:

- Bác sĩ về nhà lúc sáng này để làm gì?

Vũ nói qua ý mình, rồi tiếp:

- Mộng Ngọc cũng không đến nỗi khắt khe với Hiền. Nhưng nàng có ý này.

Liễu ngược nhìn Vũ như chờ đợi câu nói của chàng. Vũ tiếp:

- Mộng Ngọc nghĩ Hiền không còn yêu thương tôi như xưa. Hiện tại, nàng chỉ lo tương lai của bé Lệ, nên mới đến tìm tôi. Tôi nghĩ cũng có phần đúng, và muốn tìm hiểu rõ ràng ý định của Hiền.

Liễu lắc đầu nói:

- Thừa bác sĩ. Theo ý tôi thì... cô Hiền không phải đến tìm bác sĩ với ý định đó đâu?

Liễu thấy khó nói được hết lời. Vũ đáp:

- Tôi hoang mang quá cô Liễu! Nhưng để xem, tôi cần hiểu rõ ý của Hiền rồi mới quyết định việc nhà.

Cả Liễu và Vũ không ngờ là Hiền đã nghe rõ tất cả. Lúc này thấy Liễu vào trong sân, nàng mở cửa phòng định ra mừng bạn, nào ngờ được nghe câu chuyện kia.

Hiền đứng dựa lưng vào cánh cửa, bàng hoàng trước những lời Vũ mới thốt ra. Nàng không còn muốn ra khỏi phòng để gặp Liễu nữa. À, thì ra Mộng Ngọc đã cho rằng nàng không còn yêu Vũ và sự có mặt nàng ở đây chỉ vì tương lai bé Lệ. Tại sao Mộng Ngọc có thể quyết đoán như thế, khi chưa gặp nàng lần nào? Thật quá đáng! Nhưng xét cho kỹ, ở vào địa vị của Mộng Ngọc "bà ta" có quyền nghĩ như thế. Nàng phải bảo vệ hạnh phúc của mình chứ sao? Riêng Vũ, tại sao chàng lại cho lời Mộng Ngọc là đúng. Hiền cảm thấy uất nghẹn trong cổ họng. Nàng không ngờ Vũ không thấu được tình yêu của mình đối với chàng. Không yêu sao lại đợi chờ trong nỗi

đang cay, đến ngày giờ này? Hiền không còn gắng gượng được nữa, nàng ngồi gục xuống chiếc ghế trong góc phòng, hai tay ôm lấy đầu, nước mắt tự nhiên trào ra.

Chợt có tiếng xe đạp chạy trong sân. Hiền ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ thì thấy Liễu đã ra đến cổng ngoài. Hiền lau khô nước mắt vì biết Vũ sắp gọi mình. Hiền thấy đến lúc phải hết sức bình tĩnh và không cho Vũ biết mình đã nghe lóm được câu chuyện. Có tiếng Vũ gọi nàng ở bên ngoài:

- Hiền ơi! Em mở cửa cho anh với...

Hiền sửa lại mái tóc đưa mắt về phía giường thấy bé Lệ ngủ say thì lên tiếng:

- Dạ, anh đợi em một chút.

Hiền thở mạnh hơn, hai tay nắm chặt lại để trấn áp sự sôi nổi trong lòng. Thật ra, nàng cũng chưa biết phải đối phó như thế nào, trước hoàn cảnh này. Nàng muốn chờ xem Vũ xử trí ra sao? Hiền mở chốt cửa rồi lặng lẽ quay vào. Vũ theo sau nàng khẽ hỏi:

- Bé Lệ thế nào em?

- Dạ, con bớt nhiều.

Nhờ có bé Lệ mà hai người tránh được sự ngỡ ngàng sau câu chuyện đêm qua. Vũ không muốn nhắc đến chuyện đó hay tìm hiểu tại sao Hiền có thái độ ấy? Hiền đến bên giường con, ngồi xuống. Vũ cũng đến gần, nắm lấy tay con khẽ nói:

- Nó mát rồi nè.

Chàng tươi cười nhìn người yêu và Hiền cũng gượng cười với chàng. Hai người lại im lặng. Cả hai đều biết họ sắp nói những điều quan trọng,

nhưng không ai mở lời trước được. Hiền thì muốn biết rõ Mộng Ngọc đã nói những gì mà Vũ tin tưởng. Còn Vũ, đến giờ phút này, chàng mới thấy việc tìm hiểu Hiền còn yêu mình hay không, chẳng phải chuyện dễ. Chàng cũng chưa biết phải mở lời ra làm sao? Hai người lại nói những chuyện không đâu. Lâu lắm, Hiền mới hỏi:

- Anh có về đăng nhà không?

Vũ gật đầu:

- Có em.

- Anh có gặp chị Mộng Ngọc?

Vũ lại gật đầu, Hiền hỏi tiếp:

- Chị ấy định thế nào?

Vũ đứng lên thở ra:

- Mộng Ngọc cũng không biết liệu sao?

Hiền thấy Vũ không chịu nói thẳng với mình những gì Mộng Ngọc đã nói, thì càng phiền lòng hơn. Một lúc, nàng tiếp:

- Anh đừng giấu em! Em đã nhận chịu số phận của em rồi mà. Em tưởng anh nên trở về với chị Ngọc là hơn. Em sẽ không làm bận lòng anh nữa.

Vũ nhìn Hiền như dò xét rồi cất tiếng:

- Em đừng nói thế! Anh đâu có thể để em và con phải bơ vơ như trước. Em đã chịu khổ nhiều rồi.

Hiền đáp:

- Chính vì em đã khổ nên không muốn một người khác phải khổ như em!

Vũ im lặng, chăm chú nghe Hiền. Chàng vụt ngồi xuống bên nàng, nắm lấy đôi vai rồi hỏi:

- Hiền! Anh hỏi thật em điều này.

Hiền nhìn chàng khẽ gật đầu:

- Xin anh cứ hỏi.

Vũ ngập ngừng:

- Em... có còn... yêu anh không?

Hiền cúi mặt để tránh không cho Vũ thấy sự bối rối của mình. Nàng nghĩ đã đến lúc Vũ đi thẳng vào câu chuyện nhưng không biết phải trả lời như thế nào! Vũ lại hỏi:

- Hiền, nói cho anh biết. Em còn yêu anh như ngày xưa không? Hay chỉ vì con, vì bé Lệ mà em đến đây? Anh muốn em thành thật... để chúng ta sớm giải quyết những chuyện trái lòng.

Hiền nắm chặt lấy hai bàn tay để dẫn cơn xúc động. Nàng muốn gào to lên cho Vũ biết là mình vẫn yêu Vũ tha thiết như buổi ban đầu. Nhưng thôi... Có nói cũng chẳng ích gì mà còn gây thêm điều rắc rối.

Vũ thấy Hiền lặng thinh, thì lại tưởng sự suy luận của Mộng Ngọc là đúng. Chàng tiếp:

- Hiền. Đừng giấu anh. Cứ nói thật lòng mình. Em đừng lo cho tương lai của con. Dù sao đi nữa, anh cũng không để cho em và con phải khổ đâu. Anh quyết chuộc lại lỗi lầm ngày trước.

Hiền không ngờ Vũ có thể nói được những lời đó. Chàng không hiểu tình yêu của mình đối với chàng mà lại nghĩ là mình đến đây chỉ vì muốn được dựa nương? Vũ tiếp:

- Anh cũng biết mình có lỗi với em, dù có làm gì đi nữa cũng không chuộc lại lầm lỡ khi xưa. Nhưng anh thề sẽ giúp em làm lại cuộc đời. Chính anh phải chăm lo hạnh phúc cho em.

Hiền ngược lên nhìn thẳng vào mặt Vũ, đôi môi nàng run run. Nước mắt tuôn trào. Vũ chợt thấy Hiền muốn khóc thì hỏi:

- Kìa em! Sao em lại khóc?

Hiền cố nuốt cơn uất nghẹn trong lòng, gượng nói:

- Em đâu có khóc. Em mừng quá mà ra nước mắt đó thôi. Anh còn biết nghĩ đến em và con anh như thế cũng nhiều lắm rồi. Từ đây, miễn bé Lệ khỏi khổ là em mãn nguyện.

Vũ nào hiểu được những điều nghĩ ngợi trong lòng Hiền. Chàng nghe Hiền nói thế thì mừng rỡ cất tiếng:

- Em yên lòng, đừng lo cho tương lai của bé Lệ. Anh sẽ chăm sóc lo lắng cho con như bé Dung. Mộng Ngọc cũng hiền dịu lắm.

Hiền ngơ ngác chưa hiểu Vũ nói thế với ý gì thì chàng lại tiếp:

- Mộng Ngọc đã nói: "Hiền không vì còn yêu anh mà tới đây đâu", anh nghĩ có phần đúng. Ngày trước anh đối xử với em thật chẳng ra gì, làm sao em còn đợi anh đến giờ này.

Hiền nhủ thầm:

- À, thì ra Mộng Ngọc đã nghĩ thế. Và điều quan trọng là Vũ tin lời nàng. Nhưng mà thôi, mình có phiền trách Mộng Ngọc hay Vũ làm gì nữa,

khi trong lòng đã có ý định hy sinh hạnh phúc cho gia đình người yêu cũ được vẹn toàn.

Vũ lại nói:

- Mộng Ngọc có ý định gặp em để tâm tình cho cảm thông nhau hơn, nhưng anh muốn biết ý định của em trước đã.

Hiền khẽ nói:

- Vì thế mà anh quay trở lại đây để gặp em.

Rồi không cho Vũ kịp chú ý đến câu nói có vẻ mỉa mai của mình, Hiền tiếp:

- Bây giờ anh và chị Mộng Ngọc định thế nào hả anh?

Vũ nhìn Hiền như cố tìm hiểu ý nàng rồi nói:

- Mộng Ngọc muốn cho bé Dung và bé Lệ được sống gần nhau, cho có chị có em. Và anh... mới đủ thời giờ chăm lo cho con.

Hiền nhìn Vũ. Thì ra Mộng Ngọc muốn nàng phải sống xa con nàng mãi mãi. Kể ra Mộng Ngọc khôn khéo hơn nàng nhiều vì bé Lệ có về sống với cha thì Vũ không còn ân hận gì nữa. Vũ thấy Hiền lặng thinh, tiếp lời:

- Em đừng lo cho bé Lệ! Đã có anh lo cho con. Nó sẽ không bị thiệt thòi gì cả. vả lại Mộng Ngọc rất hiền dịu, nàng sẽ thay em nuôi dưỡng con nên người.

Hiền ngược mắt nhìn Vũ:

- Thế còn em... Em phải làm gì và đi về đâu?

Vũ tiếp ngay:

- Em cứ ở đây... chớ còn phải đi đâu nữa. Anh nói là sẽ lo cho em mà.

Hiền lặp lại lời Vũ:

- "Anh sẽ lo cho em!"

Mà lo như thế nào đây! Mộng Ngọc có thật tình nghĩ rằng nàng không còn yêu Vũ chẳng? Hay là chỉ nghĩ thế để nàng xa Vũ mãi mãi. Rồi nếu nàng ở lại nhà này, Mộng Ngọc có tránh được những cơn ghen tức hay chẳng? Nàng bảo Vũ:

- Không được đâu anh! Chị Mộng Ngọc nào muốn em ở đây? Dù có hiền dụ đến mấy, chị ấy cũng vẫn là đàn bà. Biết chị ấy có chịu tin em là không còn yêu anh nữa chẳng?

Vũ nói ngay:

- Thì chính Mộng Ngọc nói rõ ý đó với anh. Nàng chỉ suy luận thôi, nhưng không ngờ là sự thật.

Hiền thấy Vũ rất nông cạn trong việc tìm hiểu tâm tính đàn bà! Chàng không hiểu nổi lòng mình và cũng không thể thấu rõ ý nghĩ của Mộng Ngọc. Hiền thở dài. Vũ hỏi:

- Em nghĩ sao? Hình như em không được vừa ý?

Hiền đáp:

- Dạ đâu có. Em đang nghĩ đến những ngày sắp tới. Sống như thế, biết có yên không?

- Sao lại không yên hả em?

Hiền cười nói:

- Anh và chị Mộng Ngọc tính mà quên một điều.

- Điều gì hả em?

- Bé Lệ!

- Bé Lệ... làm sao?

Hiền đáp nhỏ:

- Bé Lệ đã lớn rồi! Biết nó chịu về ở với anh chị hay không? Nhứt là khi em còn ở trong nhà này. Nếu biết em ở đây chắc nó không chịu sống với anh chị đâu!

Vũ nghe lời Hiền nói cũng có lý! Nếu bé Lệ không chịu về với chàng và Mộng Ngọc thì cũng khó lắm, mặc dù Hiền đã bằng lòng. Thấy Vũ lặng thinh, Hiền tiếp:

- Chính đó mới là điều hệ trọng mà anh chị phải nghĩ tới.

Hiền đã cố gắng nhiều lắm mới nói được những lời đó, vì nàng không muốn Vũ nhìn thấy nỗi khổ trong lòng nàng. Từ nãy giờ, nàng cố ý làm cho Vũ hiểu lầm là mình rất vừa ý về cách giải quyết của Mộng Ngọc, nên không tỏ một cử chỉ phản đối nào?! Sở dĩ nàng ép lòng như thế vì đã nhìn thấu rõ một điều: Vũ không còn yêu nàng nữa! Chàng phải lo cho nàng là vì con, vì bé Lệ. Hiền khổ tâm nhiều lắm, nhưng không để lộ ra ngoài. Điều quan trọng nhứt trong đời nàng là tình yêu của Vũ mà nay cũng không còn thì nàng thiết gì nữa chớ. Nàng quay sang bé Lệ, sửa lại chiếc gối cho con. Cử động của nàng vẫn đều hoà bình thản nhưng trong lòng nàng là cả một bãi chiến trường. Nhiều ý nghĩ xung đột nhau, có lúc nàng muốn quay phắt lại trách Vũ với những lời thậm tệ. Nhưng để làm gì mới được chớ? Rồi sẽ đi đến kết quả nào? "Người ta" tệ bạc quá! Đã không biết trọng tình yêu của nàng mà còn đang tâm chia rẽ tình mẫu tử của nàng. "Họ" chỉ tính những gì có lợi cho "họ" thôi, còn nàng thì sao cũng được. "Họ" đã muốn

bảo vệ hạnh phúc gia đình cho toàn vẹn mà quên đi nỗi khổ tâm của kẻ khác.

Nhưng thôi, số phận của nàng đã như vậy rồi, có than van oán trách cũng vô ích. Nàng đã ép lòng nhận chịu sự khổ đau thì phải có can đảm đi đến kỳ cùng. Vũ bỗng hỏi nàng:

- Bây giờ, biết tính sao hả em?

Chàng đoán trước Hiền sẽ không chịu giao con cho mình và Mộng Ngọc, thật không sai mấy. Đành rằng Hiền không còn yêu chàng nữa, nhưng xa hẳn con, làm sao nàng chịu nổi. Vũ cũng nhận thấy mình và Mộng Ngọc đòi hỏi quá nhiều ở Hiền. Nếu Hiền và bé Lệ ở lại đây, dưới sự chu toàn của chàng, chắc gì Mộng Ngọc lại không nghĩ suy nầy khác. Và ông Thiện... cha vợ chàng sẽ nghĩ quấy cho Hiền ngay. Một lúc sau, Vũ rất đổi ngạc nhiên, khi nghe Hiền bảo:

- Anh không phải lo nữa! Thế nào em cũng cố gắng bảo con về ở với anh chị.

Vũ nắm chặt lấy tay Hiền không biết phải nói thế nào? Hiền lặng lẽ rút tay lại, nét mặt đăm chiêu suy nghĩ. Vũ khẽ hỏi:

- Em liệu con có nghe lời chẳng?

Hiền gật đầu:

- Em bảo thế nào con cũng nghe theo. Anh đừng ngại.

Hiền cúi xuống, ôm con vào lòng. Bé Lệ rên ư hư rồi lại ngủ thiếp đi. Vũ nhìn Hiền, thấy vẻ mặt của nàng thật lạnh lùng khó hiểu. Chàng vẫn không tin là Hiền chịu xa con dễ dàng như vậy! Một lúc chàng lại hỏi Hiền:

- Em! Em nói thật chứ? Em không còn yêu anh nữa ư? Nếu em còn nghĩ đến anh thì anh sẽ tính khác.

Hiền chùng như không còn dẫn lòng được nên quay phắt lại nhìn Vũ đáp:

- Em đã nói rõ lòng em rồi, anh còn hỏi làm chi nữa? Tình cảm của con người, nào phải đâu một bài toán mà tính tới, tính lui. Em không phải là một hạng người như thế!

Vũ lặng thinh và linh cảm như lời nói kia là tiếng lòng đau xót của Hiền. Hay là Hiền vẫn còn yêu mình, vì tự ái mà nói thế? Chàng toan hỏi lại thì Hiền đã cất tiếng:

- Anh đừng nghĩ ngợi gì khác. Em đã nói thế nào thì ra thế đó. Em rất khổ tâm... khi phải dối lòng mình: "khi lòng đã hết yêu nhau rồi mà vẫn sống với nhau". Nhưng trước tương lai mù mịt của con, em đành phải đến tìm anh.

Hiền nói bằng một giọng buồn buồn khiến Vũ không có ý nghi ngờ gì cả. Chàng nói:

- Anh hiểu rồi và sẽ thay em lo cho bé Lệ. Riêng em thì cứ ở nhà này và anh sẽ giúp em tạo lập một cuộc đời khác.

Hiền nhìn Vũ ghen ngào:

- Em... cảm ơn anh nhiều lắm!

Thấy Hiền muốn khóc. Vũ tưởng đâu nàng cảm động trước sự săn sóc của mình:

- Có gì đâu em! Em đừng ngại. Bốn phận của anh là như vậy.

Hiền bảo Vũ:

- Thôi đã trưa rồi, anh nên về nghỉ một chút đi... Chiều nay, chắc anh còn làm việc chứ không lẽ nghỉ mãi?

Vũ nín lặng một lúc mới hỏi:

- Em có muốn gặp Mộng Ngọc không?

Hiền ngập ngừng:

- Dạ... Em cũng cần gặp chị ấy!

- Em định bao giờ gặp Ngọc?

- Anh để... sáng mai... anh và chị sang đây... Em sẽ nói rõ hoàn cảnh cho con nghe trong đêm nay.

Vũ hỏi:

- Em có cần anh đến để nói với con chẳng?

Hiền lắc đầu:

- Thôi anh! Em tin bé Lệ sẽ nghe lời em... Thôi anh về nghỉ... Coi chừng bệnh đó.

Vũ đứng lên bảo Hiền:

- Từ nay, dù chúng ta không sống với nhau trong tình chồng vợ, anh thế sẽ lo lắng chu toàn cho em... như là lo cho em ruột của anh.

Hiền đáp:

- Dạ... Em mang ơn anh nhiều lắm.

Vũ lắc đầu:

- Em đừng nói thế khiến anh tủi hổ. Bốn phận của anh là phải lo cho em, để chuộc lại lỗi lầm xưa.

Hiền gượng cười cho Vũ an lòng rồi đặt bé Lệ nằm xuống gối. Vũ nói với nàng trước khi ra cửa:

- Em cũng nên đi nghỉ một chút.

Hiền nhìn theo chàng đến khi khuất hẳn rồi mới gục đầu xuống nệm khóc. Thế là hết! Nàng đã gắng gượng nhiều lắm rồi, mới giữ được vẻ bình thản trước mặt Vũ. Bây giờ đây, nàng mới trở lại con người thật của mình. Bao nhiêu hy vọng đều tiêu tan hết. Đúng như lời cậu Giáo Hoài đã nói:

- "Thời gian qua lòng người thay đổi"

Nhưng điều làm cho nàng đau xót hơn hết là được biết Vũ không hề yêu mình, đúng với cái nghĩa của nó. Riêng nàng, lại yêu thương Vũ với tất cả tâm hồn và xem Vũ như một bóng hình duy nhất trong đời. Khi trước, Vũ gần gũi thương yêu nàng cũng chỉ vì sự ham muốn nhất thời chớ đâu phải tình yêu. Thế mà nàng lại đợi chờ năm này sang năm khác. Thật là điên dại!

Bỗng bé Lệ tựa mình thức giấc. Nó nhìn thấy mẹ đang gục đầu bên cạnh thì lén ngồi dậy nhìn. Hiền nghe tiếng động vụt quay lại, nước mắt còn đọng trên má, nàng chưa kịp lau. Bé Lệ ngạc nhiên hỏi:

- Mẹ! Sao mẹ lại khóc. Mẹ khóc hoài vậy? Con hết bệnh rồi mà.

Hiền lau khô nước mắt, mỉm cười với con:

- Mẹ đâu có khóc?!

- Còn không có nữa. Con thấy nước mắt của mẹ nè.

- Ờ, không phải bụi vô mắt mẹ đó.

Bé Lệ không hỏi nữa. Nó nhìn quanh quần trong phòng như muốn tìm ai? Hiền chú ý đến thái độ của con và biết nó tìm Vũ chứ không ai khác. Nàng hỏi:

- Con kiếm ba hả?

Bé Lệ gật đầu:

- Dạ! Ba con đâu rồi mẹ?

- Ba con vừa mới đi làm.

- Sao mẹ không gọi con thức dậy, trước khi ba đi?

- Chi vậy? Con thương ba lắm hả?

Bé Lệ gật đầu. Hiền ngẫm nghĩ một lúc, rồi dò hỏi ý con:

- Lệ à! Con chịu ở với ba không?

- Chi vậy mẹ?

- Thì con thương ba, nên ở với ba chứ!

Bé Lệ vụt hỏi:

- Còn mẹ?

- Mẹ không ở với ba! Mẹ ở riêng.

- Sao vậy mẹ?

Hiền nhìn con, cất giọng đều đều:

- Có nhiều chuyện con chưa có thể hiểu được, mẹ không thể nào giải thích cho con rõ. Mẹ chỉ muốn con ở với ba, vì ba đủ sức nuôi con nên

người.

Hiền chỉ ướm thử lòng con thôi, nhưng cũng thấy ghen ngào trong cổ họng. Bé Lệ chưa hiểu ý nghĩa của câu chuyện, nhưng nghe mẹ nó không ở với ba thì nó lắc đầu:

- Con không chịu đâu! Con ở với mẹ hà.

Hiền sung sướng vô cùng, nhưng vẫn giữ vẻ mặt thản nhiên:

- Con ở với mẹ sẽ chịu cực khổ nhiều lắm! Con không nhớ hồi ở nhà quê sao? Có khi sáng sớm không có gì ăn. Bây giờ về với ba, sáng sớm có sữa uống nè.

Bé Lệ suy nghĩ nhiều lắm. Hiền thấy hồi hộp lo âu. Lệ nói:

- Nhưng không có mẹ ở chung, con không chịu đâu.

- Thì có ba cũng được vậy! Con không thương ba sao?

- Thương chứ, nhưng không bằng mẹ!

Hiền ôm chầm lấy con hôn lấy hôn để. Nàng nói trong tiếng nức:

- Mẹ... hỏi thử con... chứ đời nào mẹ lại bỏ con... con yêu quý của mẹ...

Bé Lệ rúc đầu vào ngực mẹ sung sướng vì được yêu thương. Nó bỗng hỏi:

- Mẹ à! Mẹ không ở với ba thiệt sao?

Hiền gật đầu:

- Mẹ con mình sẽ không ở nhà này nữa.

- Rồi đi đâu mẹ? Ba không cho ở hả?

- Cho chứ, nhưng mẹ không muốn ở.

Bé Lệ ngơ ngác không rõ ý mẹ. Tại sao ba nó "tử tế" như vậy mà mẹ nó bỏ đi? Rồi đi về đâu? Trở về dưới quê ở với ông bà Giáo ư? Bé Lệ không thích chút nào hết. Nó hỏi lại Hiền:

- Rồi đi đâu mẹ?

- Mẹ cũng không biết nữa. Nhưng chắc là không thể ở lại đây rồi.

Hiền nằm xuống bên con, thở dài nhìn lên nóc mùng. Thật tình nàng cũng chưa biết mình sẽ đi đâu và làm nghề gì để nuôi con? Nhưng nàng không thể ở lại nơi này trong điều kiện mà Vũ đã nói lúc nãy. Nàng yêu Vũ và chỉ muốn làm vợ chàng chứ đâu phải đến đây để giao con cho chàng nuôi dưỡng và sống nhờ cậy sự đùm bọc của chàng. Hiền khổ lắm. Ngày xưa, nàng còn chịu đựng được bao nỗi đắng cay vì tin tưởng ở tình yêu của Vũ, hy vọng có ngày còn gặp lại chàng sẽ sống trong tình chồng nghĩa vợ. Chớ có ngờ đâu lại gặp một sự thật hết sức phũ phàng: "Vũ không hề yêu nàng. Và tình yêu ngày xưa, chỉ là mối tình đại đột qua đường". Hiền nghĩ đến đó thì khổ tâm không chịu được. Nàng quay mặt sang bên, để mặc cho nước mắt khơi dòng. Nàng không muốn bé Lệ trông thấy mẹ khóc một cách yếu hèn. Bỗng có tiếng động ở cửa phòng, rồi tiếng chị bếp gọi nàng:

- Thừa mợ!

Hiền úp mặt vào gối cho nước mắt thấm hết đi, rồi ngồi dậy, nhìn chị bếp hỏi:

- Có chuyện gì vậy dì?

Chị bếp bước đến bên giường nói:

- Thừa mợ, hôm nay ông có về ăn cơm không?

Hiền lắc đầu:

- Chắc là không rồi, dì à.

Chị bếp quay sang bé Lệ hỏi:

- Hết nóng chưa cưng. Làm mẹ khóc suốt đêm.

Chị khò xuống sờ trán Lệ. Nó mỉm cười nói:

- Con hết rồi. Bà... cho con uống sữa đi.

Hiền chợt nhớ là từ lúc bé Lệ thức giấc đến giờ này, nàng quên không cho con uống sữa. Chắc nó đói lắm, mới đòi như vậy. Chị bếp nhìn Hiền hỏi:

- Mợ quên cho em uống sữa?

Hiền gật đầu:

- Dì khuấy sữa giùm cháu.

Chị bếp chưa vội đi mà chăm chú ngó Hiền. Mấy hôm sống gần gũi với nàng, chị mến Hiền như người thân thuộc trong gia đình. Vì tánh tình Hiền khác hẳn những bà chủ trước đây. Hiền không kiêu cách và xem chị bếp như người làn công dưới tay mình. Lúc nào nàng cũng lễ độ với chị và thật tình thương mến. Nhìn thấy vẻ mặt buồn bã của Hiền, chị khẽ hỏi:

- Có việc gì vậy mợ? Hình như mợ không được vui?

Hiền lắc đầu không đáp. Nàng không dám mở lời vì sợ ghen ngào trước mặt con thì bé Lệ lại hỏi lời thôi. Nàng muốn thổ lộ chuyện riêng của mình với chị bếp lắm! Trong hoàn cảnh bi thảm này, nàng còn biết tâm sự

với ai? "Tứ cô vô thân", nàng thấy hiện tại chị bếp là người đáng cho nàng tin cậy hơn hết. Hiền gượng cười bảo chị bếp:

- Đâu có chuyện gì đâu?

Nàng vừa nói vừa bước xuống giường. Bé Lệ hỏi:

- Mẹ đi đâu vậy, con ra với...

Hiền lắc đầu:

- Không, con hãy nghe lời mẹ nằm trong phòng. Ra ngoài sớm không tốt.

Nàng sửa mền gối cho con nằm ngay ngắn rồi cùng chị bếp đi ra khỏi phòng. Chị bếp có linh cảm Hiền sắp nói điều gì hệ trọng lắm, nên lặng thinh đi bên nàng. Hai người xuống đến nhà bếp. Hiền băn khoăn không biết có nên nói hết chuyện mình cho chị bếp nghe chẳng? Không phải vì muốn cho người khác thương xót mình mà nàng tâm sự?! Thật ra, nàng không biết phải về đâu? Không lẽ trở lại quê nhà?! Nơi đó, Vũ biết rành lắm. Nàng về đó tự nhiên Vũ sẽ tìm được ngay. Ngoài ra, nàng còn biết đi đâu để mẹ con được sống yên lành! Chị bếp bỗng hỏi:

- Tôi xem mơ "xuống sắc" lắm! Hav là lại thức đêm, thức hôm nhiều?

Chị còn muốn gọi chuyện cho Hiền nói ra những gì đang nghĩ ngợi trong lòng. Hiền ngồi xuống bên chị bếp hỏi:

- Dì Ba có thương tôi không? Dì nói thiệt đi.

Chị bếp chăm chú nhìn nàng, rồi đáp:

- Tôi thành thực lắm, mơ à! Tôi không hay nói để lấy lòng người khác, dù cho tiền muôn bạc vạn cũng vậy.

- Tôi tin dì Ba là người tốt.

- Nhưng sao tự nhiên mợ hỏi kỳ vậy?

Hiền tiếp lời:

- Tôi đang gặp chuyện khổ tâm lắm dì. Dì có thương tôi, tôi mới dám nói.

Chị bếp chợt nghĩ đến Vũ. Hay là trong đêm qua hai vợ chồng có chuyện xích mích với nhau?! Nhưng, đâu có lẽ vì chuyện giận chồng mà Hiền đem ra thổ lộ với mình. Hiền là người kín đáo chứ nào phải đâu bạ chuyện gì cũng mang ra nói hết với mọi người. Chị từng thấy nhiều người đàn bà hay bép xép, đến như tật xấu của chồng cũng mang ra nói với bè bạn. Hiền không phải là hạng đàn bà như vậy! Chị bếp bảo nàng:

- Tuy biết mợ không mấy ngày, nhưng thật tình, tôi xem như ruột rà thân thích. Mợ có chuyện gì buồn cứ nói, biết chừng đâu tôi có thể "đỡ đần" được phần nào!

Hiền nắm lấy tay chị bếp:

- Tôi cảm ơn dì lắm. Tôi sẽ không giấu dì một việc gì hết.

Có tiếng bé Lệ gọi ở nhà trên, chị bếp vừa mở hộp sữa vừa nói:

- Mợ để tôi khuấy sữa cho cháu đã.

Chị chế nước sôi vào ly sữa, khuấy thật đều rồi bưng lên phòng bé Lệ. Hiền ngồi lặng yên nhìn bếp lửa đang cháy bập bùng mà liên nghĩ đến những ngày xa xưa ở thôn quê. Thuở còn con gái, nàng hay ngồi bên mẹ nghe lời dạy dỗ, cạnh bếp lửa hồng trong những ngày gần Tết. Gió lạnh thổi qua những hàng song. Bây giờ, đã xa lắm rồi cái thời thương mến đó. Mẹ nàng đã ra người thiên cổ, còn nàng đang chịu bao nỗi đắng cay của

cuộc đời. Hiền lại nghĩ đến cha. Nàng biết không bao giờ ông tha thứ cho nàng vì những lỗi lầm ngày trước. Ông có khắc khe như thế cũng đáng tội cho nàng. Hiền nhớ rõ những lời khuyên dạy của cha trong những đêm mưa dưới ánh đèn, trong gian nhà ấm cúng:

- “Làm thân con gái mà nhẹ dạ non lòng, nghe lời đường mật của bọn trai tơ thì có ngày hối không kịp đó con!”

Bây giờ Hiền thấm thía làm sao, khi nhớ lại câu nói của cha. Dù ông có khắc khe, Hiền cũng không dám oán trách. Nàng đáng tội quá mà! Con gái lớn lên, đường đời chưa biết, không để cha mẹ "dựng vợ, gả chồng" tự mình gieo khổ cho mình còn oán trách ai?! Hiền thở dài, nước mắt rưng rưng, khi nhớ lại những việc đã qua trong đời. Chị bếp đã trở xuống nhà và ngồi sát bên nàng hỏi:

- Có chuyện gì vậy mợ?

Hiền quay nhìn chị bếp khẽ đáp:

- Tôi đang khổ lắm dì Ba! Bây giờ không biết phải đi về đâu?

Chị bếp sừng sốt nhìn Hiền:

- Mợ nói gì tôi không hiểu! Mợ định đi đâu? Sao không ở đây?

Hiền nghẹn ngào đáp:

- Tôi không còn ở đây được nữa! Tôi không ngờ mình chỉ là một kẻ thừa.

Chị bếp há hốc mồm không thốt được nên lời. Hiền nói thế là nghĩa lý gì. Hay là nàng ghen? Chị bếp nghĩ thế nên khẽ hỏi Hiền:

- Bộ mợ nghi ngờ bác sĩ thương một người khác sao?

- Còn nghi ngờ gì nữa! Sự thật là vậy!

Chị bếp gặt đầu:

- Thì ra ông ấy có "vợ bé"! Hèn chi không thấy về nhà.

Hiền bình thản tiếp:

- Anh ấy không có "vợ bé" mà lại có vợ lớn, vợ chính thức.

Chị bếp kinh ngạc suýt kêu lên thành tiếng. Thế là nghĩa lý gì? Chị không còn hiểu được nữa. Hiền cười chua chát:

- Dì vẫn chưa hiểu sao? Tôi chỉ là một kẻ thừa mà.

Chị bếp nhìn Hiền như chợt hiểu ra! Không lẽ nàng lại là vợ bé của bác sĩ Vũ sao? Thật bất ngờ! Hèn chi bác sĩ ít khi về đây cũng phải. Tự nhiên chị cảm thấy khó mở lời. Tại sao lại là người đàn bà như vậy? Trong thâm tâm chị không ưa những thiếu nữ đi thương đàn ông đã có vợ. Yêu thương như vậy là sai lầm, gây cảnh rắc rối cho gia đình người ta! Hay là Hiền không rõ được gia cảnh của bác sĩ Vũ? Cũng không có lý! Bé Lệ đã sáu, bảy tuổi rồi, làm sao từ bao năm nay, Hiền không biết được. Hiền thấy chị bếp cứ lặng lẽ nhìn mình thì biết chị đang có ý hoài nghi, nên cất tiếng:

- Dì Ba không thể ngờ như vậy sao? Tôi khổ lắm dì à! Tôi không ngờ lại lâm vào hoàn cảnh như vậy.

Chị bếp ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại không ngờ được bà mợ? Mợ không biết bác sĩ đã có vợ sao?

Hiền lắc đầu:

- Tôi tin tưởng ở anh Vũ, nào ngờ anh lại có vợ, có con. Phải dè dặt, tôi ở luôn dưới quê, cố tìm anh ấy làm gì, để gặp sự thật quá phũ phàng.

Chi bếp bần khoản hỏi:

- Câu chuyện như thế nào hả mợ?

Hiền từ từ kể hết sự tình, từ khi gặp Vũ, rồi nàng mang thai bị cha đuổi khỏi nhà. Nàng vẫn ần ần nuôi con chờ ngày Vũ trở về, nào ngờ chàng sang Pháp lại cưới Mộng Ngọc. Nàng vô tình không biết mới đi tìm chàng, bây giờ đã hiểu rõ tất cả.

Chị bếp nghe qua câu chuyện đâm ra tội nghiệp Hiền. Thì ra bác sĩ Vũ bội tình xưa chớ nào phải đâu Hiền có ý định phá gia cang người khác. Hiền chỉ là nạn nhân của mối tình bông bột tuổi thanh xuân. Lâu lắm chị mới hỏi Hiền:

- Bây giờ mợ tính sao?

- Tôi định rời bỏ nơi này, dì Ba à!

Chị bếp sững sốt nhìn nàng:

- Bỏ nhà này mà đi! Rồi đi về đâu? Trở về quê ư?

Hiền lắc đầu:

- Không dì Ba! Tôi không về quê đâu! Còn mặt mũi nào nữa. Vả lại, anh Vũ sẽ tìm ra tôi ở nơi đó.

Chị bếp khẽ hỏi:

- Bác sĩ còn... thương, sao mợ lại bỏ đi? Rồi lấy gì mà sống, nuôi con?

Hiền đáp lạnh lùng:

- Dì Ba à! Đời tôi nào khác chi một thân cây đã bị đốn ngã xuống rồi, bây giờ còn sợ gì bị cưa ra từng khúc nữa! Thà là đem con đi nơi khác rồi

có khổ cực cũng cam tâm chớ ở lại đây sống trong cảnh "chồng chung vợ chạ" tôi còn đau khổ hơn!

Chị bếp nói:

- Mợ nghĩ cũng phải! Mợ đã gặp bác sĩ trước mà! Bây giờ phải tính sao chớ, đâu để mợ "làm bé" được.

- Dĩ nhiên là không có chuyện đó rồi! Chị Mộng Ngọc lại nghĩ là tôi không còn yêu thương anh Vũ, mà chỉ muốn đem con tới đây để được dựa nương.

Chị bếp gật đầu:

- Bà ấy phải nghĩ thế thôi! Điều quan trọng là bác sĩ phải hiểu rõ tình yêu của mợ.

Hiền thở dài:

- Anh ấy tin lời nói đó! Lúc sáng, anh hỏi tôi để đem bé Lệ về ở chung với vợ chồng anh ấy.

Chị bếp kêu lên:

- Có lý nào bác sĩ làm vậy! Ông phải biết là mợ còn yêu thương nên mới đến đây chớ! Hay là tại bà Mộng Ngọc?

Hiền tiếp lời:

- Điều đó không quan hệ đâu, dì Ba! Tôi buồn lòng một chuyện khác mà phải mang con ra đi.

- Chuyện gì hả mợ?

- Tôi mới hiểu ra là từ trước tới nay Vũ không hề yêu tôi, như tôi đã nghĩ. Vũ chỉ yêu thương tôi “qua đường” rồi quên hẳn. Tôi đại độ xem tình yêu kia là duy nhất trong đời, nên phải khổ như thế này.

Chị bếp suy nghĩ một lúc mới nói:

- Theo tôi thấy bác sĩ yêu vợ lắm mà! Nếu không, sao ông ấy lại lo lắng cho vợ đủ hết vậy! Tôi mong vợ nghĩ kỹ lại.

- Không đâu dì Ba! Hiện tại, anh ấy đang ân hận vì chuyện lỡ lầm ngày trước nên muốn chuộc lại lỗi mình, vả lại, còn bé Lệ, không lẽ anh ấy bỏ con sao?

Chị bếp lẩm bẩm:

- Đành thế, nhưng bác sĩ cũng yêu vợ mà. Lúc sáng, bác sĩ có ý sợ vợ bỏ đi, nên nhờ tôi trông chừng.

- Trông chừng tôi?

- Phải. Điều đó chứng tỏ bác sĩ còn yêu vợ mà.

Hiền lắc đầu:

- Không đâu! Anh ấy muốn tôi ở lại để chăm lo, săn sóc tôi như một đứa em, Anh ấy hứa sẽ lo cho tương lai của tôi về sau này. Trời! Nếu ở lại thì tôi chết lần, chết mòn trong một tòa biệt thự mênh mông.

Ngừng lại một phút nàng tiếp:

- Anh ấy còn muốn hành hạ tôi làm chi nữa? Ở lại để chứng kiến hạnh phúc của anh và Mộng Ngọc ư?

Chị bếp lắc đầu:

- Chắc bác sĩ không có ý đó đâu! Có thể ông ấy đã lầm, trước sự khôn khéo của bà Mộng Ngọc. Tôi chưa gặp được bà ấy nhưng có thể đoán được sự khôn ngoan của bà. Hiện giờ, nếu mợ bỏ đi, tức là mợ đã thua trí bà ta.

Hiền khẽ đáp:

- Tôi đâu có ý định hơn thua với ai, dì Ba. Tôi nhận chịu số phận của mình mà.

- Sao mợ lại nói thế? Mình phải bảo vệ hạnh phúc của mình chứ. Mợ phải làm cho ông Vũ biết là mợ vẫn còn thương ông ấy.

Hiền lắc đầu:

- Thôi dì! Tôi nghĩ là mẹ con tôi nên rời khỏi nơi này cho gia đình anh ấy được ấm êm.

Chị bếp thở dài:

- Mợ quá hiền. Tôi thấy mợ không nên ép lòng mình. Mợ bỏ đi là tự mình đưa đến chỗ khổ hơn. Mợ nên nghĩ lại.

Chị bếp chợt nín lặng. Hiền đã nói với giọng cả quyết như thế thì có khuyên bảo cũng chẳng ích gì! Chị bỗng nảy ra ý định: hay là mình tìm gặp bác sĩ? Chị sẽ thay Hiền nói hết những đau khổ của nàng, để Vũ đừng hiểu lầm là nàng không còn yêu thương chàng nữa. Nhưng biết Vũ có tin lời chị chẳng? Mà Hiền, cũng rất có thể bỏ đi khi chị đến nhà Vũ? Chị khẽ hỏi:

- Mợ quyết định bỏ nhà này đi thật sao?

- Phải! Trong hoàn cảnh này, tôi không thể tính gì khác hơn. Tôi mong dì giúp tôi.

Chị bếp cảm động trước sự tin cần của Hiền. Chị thương Hiền thật tình không muốn nàng phải khổ. Đã từng bị hắt hủi trong đời, chị cảm

thông hoàn cảnh của Hiền hơn ai hết. Tuy nhiên chị không muốn Hiền rời bỏ nơi này mà đi. Ở lại, Hiền chỉ khổ tâm, nhưng được thanh thoi hơn. Chớ một bước ra đi, không tiền bạc, không chỗ dựa nương, nàng sẽ khó nuôi con nên người. Chị bếp nói:

- Mợ cũng nên hiểu là tôi rất yêu mến mợ. Bởi thế, tôi mong mợ đừng quyết định nông nổi mà sau này phải ân hận. "Ra đi một bước, trăm đường khó khăn". Mợ nên nghĩ cho thật kỹ đi. Chớ giúp mợ thì tôi có nệ hà gì.

- Tôi hiểu, dì Ba! Ở lại đây tôi cũng đến chết mất thôi.

- Nhưng cháu Lệ nhứt định sẽ có một tương lai bảo đảm.

Hiền ngờ vực:

- Chắc gì con tôi khỏi khổ?

Chị bếp nhìn nàng hỏi:

- Mợ nói thế là ý gì? Mợ sợ bà Mộng Ngọc hành hạ bé Lệ ư?

Hiền không đáp, chỉ gật đầu. Chị bếp nói:

- Mợ không phải lo. Tôi xem chừng bác sĩ cũng thương cháu Lệ lắm. Ông không để ai hành hạ con đâu. Vả lại, bà Mộng Ngọc là người khôn khéo, không điên dại gì làm phật ý bác sĩ.

Chị bếp phân bày phải trái như vậy, nhưng xem chừng Hiền không nghe theo. Nàng chỉ muốn đưa con đi nơi khác.

Hiền nói:

- Dù thế, tôi cũng không nỡ để con sống với người ta. Có nghèo đói gì đi nữa mẹ con cũng có nhau.

Chị bếp thấy lời khuyên của mình chỉ vô hiệu. Phải tính đến việc cho Vũ hay để giữ Hiền mới được. Chị biết Vũ không để Hiền ra đi? Chị hỏi Hiền:

- Mợ đã nhứt định như vậy sao?

- Phải! Nếu có gì bất tiện... mà dì không giúp được, tôi cũng không phiền? Tôi có thể liệu tính được.

Chị bếp đáp nhanh:

- Không! Mợ nghĩ thế là lầm. Tôi sợ mợ phải khổ về sau này, nên mới khuyên mợ nghĩ kỹ hơn.

- Tôi nhứt quyết làm thế mà.

- Được rồi mợ định bao giờ đi.

- Nội đêm nay. Vì sáng sớm mai, anh Vũ sẽ tới.

Chị bếp lộ vẻ suy nghĩ lung lắm! Chị thấy Hiền tính sai, nhưng không thể cản ngăn nàng? Phải cho bác sĩ hay mới được. Ông yêu thương Hiền và con thì phải tính sao chứ! Nghĩ thế, nên chị bếp làm ra vẻ tự nhiên bảo Hiền:

- Mợ tính thế cũng được. Nhưng tôi biết giúp mợ sao đây?

- Mong dì Ba tìm một nơi nào đó, cho tôi tạm ở ít lâu. Tôi sẽ tìm việc làm hay buôn bán để nuôi con.

Chị bếp nhìn Hiền với vẻ xót thương! "Buôn bán để nuôi con"! Nàng nghĩ cách làm ra tiền để nuôi con thật là giản dị! "Buôn bán"? Mà buôn bán gì mới được chứ! Vốn liếng đâu mà làm? Vẻ thắc mắc của dì Ba lộ ra trên mặt nên Hiền hiểu ngay. Nàng tiếp:

- Lúc ở làng quê tôi buôn bán tạp hóa, dì Ba à! Bây giờ, dì giúp tôi tìm một nơi nào có thể mở tiệm được!

Ngừng một phút nàng tiếp:

- Tôi còn một ít nữ trang của mẹ cho trước khi lâm chung. Tôi quý lắm, nhưng nếu cần thiết cũng sẽ bán đi.

Chị bếp càng tội nghiệp Hiền hơn. Chị thấy cần phải cho Vũ biết tự sự, không thì sự tính toán nông nổi của Hiền sẽ gây hại cho nàng. Chị cất tiếng:

- Dạ, để rồi mình sẽ liệu sau.

Hiền lộ vẻ mừng:

- Được dì Ba thương, giúp dùm, tôi không còn phải lo nữa. Để tôi sửa soạn sẵn đồ đạc, chừng sẽ đi mình khỏi lụy chạp.

Chị bếp cứ vâng dạ, nhưng nghĩ đến cách gặp Vũ. Chị nghe nói phòng mạch của Vũ ở con đường đó, nhưng chưa đến lần nào, không biết có tìm ra được chăng? Nhưng lo gì, mấy anh xích lô, chắc là hiểu rành lắm?

Hiền bỗng đứng lên nói:

- Thôi, dì lo dọn cơm đi, tôi lên xem bé Lệ đã thật hết chưa? Lỡ đi giữa đường mà cháu trở bệnh thì khổ lắm.

Hiền trở về phòng. Bé Lệ đã ngủ say. Trong giấc ngủ, hơi thở của nó không được điều hòa lắm. Thỉnh thoảng nó lại rên ư ư. Hiền ngồi xuống bên con trong lòng buồn nản hơn bao giờ hết. Mới tí tuổi đầu bé Lệ đã gặp chuyện không may!

Lọt lòng ra nó không thấy cha, bây giờ lại phải xa cha mãi mãi. Nàng chợt nhớ đến Vũ. Khi được biết nàng ra đi rồi, Vũ sẽ nghĩ sao? Nàng đi mà

không một lời từ giã với Vũ ư? Hiền đứng dậy, qua lại trong phòng, băn khoăn nhiều nỗi. Một lúc, nàng đến bên bàn viết và nghĩ đến việc viết thư cho Vũ. Bức thư này là tất cả tiếng lòng của nàng gửi lại cho chàng, Nàng cũng muốn Vũ hiểu rõ lòng mình, nhưng khi nàng ở xa rồi. Điểm quan trọng trong bức thư là Vũ phải biết bao giờ mình cũng yêu chàng và nàng lên Sài Gòn không phải để nhờ vả, như lời Mộng Ngọc đã xét đoán.

Trong khi đó chị bếp lo dọn cơm. Sau bữa cơm, chờ Hiền trở lên phòng riêng với bé Lệ, chị bếp thay áo dài gọi xích lô đi ngay. Chị nói tên đường là anh phu xích lô biết ngay, mà hỏi phòng mạch bác sĩ Vũ, anh lắc đầu. Chị bếp hy vọng tìm ra con đường thì dễ kiếm phòng mạch, nên bảo anh xích lô chạy đi. Không ngờ con đường đó rất dài và có nhiều phòng mạch bác sĩ khác. Anh xích lô đạp muốn rã giò, mồ hôi nhễ nhại mà vẫn không tìm ra phòng mạch của bác sĩ Vũ. Thời khắc qua mau, giờ làm việc buổi chiều đã tới, thầy thợ đến sở làm, đi nườm nượp trên lộ. Chị bếp bắt đầu lo lắng! Đã hơn một tiếng đồng hồ rồi mà chưa tìm ra phòng mạch của Vũ, chị sợ về trễ có hại, nhưng chưa tìm được Vũ thì cũng như không! Dù gì chị cũng phải gặp Vũ. Chị không thể cầm giữ Hiền ở lại nhà!

Nhưng nếu chị bếp có mặt ở nhà ngay lúc đó, chị càng lo lắng hơn... vì có người bất ngờ đến viếng Hiền. Người ấy không ai khác hơn là ông Thiện, cha ruột của Mộng Ngọc. Ông Thiện đã tìm ra nơi ở của Hiền rất dễ dàng nhờ người tài xế thân tín.

Mấy hôm gần đây, ông bảo anh ta để ý dò xem Vũ mượn nhà cho Hiền ở đâu? Anh kia thường được chủ giúp tiền, nên quyết lòng theo dõi Vũ. Sáng nay, anh ta vừa đi ngang phòng mạch của Vũ thì gặp lúc chàng đi xích lô về nhà. Anh ngừng xe đạp rồi đón người phu xích lô ở góc đường hỏi:

- Anh đưa ông kia từ đâu về đây?

- Dạ, ông ấy gọi xe giữa đường.

- Anh đưa tôi đến đó. Đừng giấu? Anh không biết được nhà mà ông ta vừa rời khỏi hay sao?

Anh phu xích lô, chừng như sợ sệt trước vẻ bậm trợn của khách, nên đáp nhanh:

- Dạ, tôi đưa chú đi.

Rồi anh dẫn đường cho anh tài xế của ông Thiện đến nơi Hiền ở. Anh kia biết được tòa biệt thự của Hiền, liền quay về hăng, thưa lại với chủ. Ông Thiện mừng rỡ đi ngay. Ông định qua nhà báo cho Mộng Ngọc biết, nhưng nhớ lại lời nàng đã dặn lúc sáng, ông lại thôi. Mộng Ngọc đã bảo ông:

- Ý anh Vũ không muốn cho con gặp Hiền, ba à! Con không muốn làm phật ý anh ấy.

Ông Thiện nghĩ bây giờ mình có nói với con, nó cũng chẳng dám hành động gì. Thôi thà là mình đến gặp thiếu phụ kia để nói phải trái và giúp nàng một số tiền lớn là xong. Nghĩ kỹ rồi, ông mới tự mình lái xe đến địa chỉ mà anh tài xế vừa dò ra. Ông Thiện đến vào lúc chị bếp vắng nhà và Hiền vừa viết xong bức thư cho Vũ. Ông nhận chuông thì chú gác dan vội chạy ra:

- Thưa ông tìm ai?

Ông Thiện nhìn chú rồi hỏi:

- Đây có phải là nhà riêng của bác sĩ Vũ không?

- Dạ phải, nhưng... bác sĩ không có ở nhà.

- Tôi biết rồi. Tôi muốn gặp bà nhà.

Chú gác dan thoáng ngạc nhiên, không hiểu được ông khách là ai? Từ hôm, chú làm với "vợ chồng" Vũ đến nay, nào thấy ai đi kiếm bà chủ bao giờ? Hay là người thân của Hiền. Chú vừa mở cổng vừa hỏi:

- Thưa ông! Có phải ông là “người nhà” của bà chủ?

Ông Thiện muốn tránh sự tò mò của người gác dan nên gật đầu đáp:

- Đúng!

Chú mở cửa, đưa ông Thiện vào phòng khách rồi đi vòng ra phía nhà sau, tìm chị bếp. Nhưng chú sực nhớ là chị bếp đã đi khỏi! Chú trở lên đứng ở trước cửa phòng Hiền, gọi nhỏ:

- Thưa bà... có khách.

Hiền đang đọc lại bức thư gửi cho Vũ, chợt nghe tiếng chú gác dan, liền mở cửa phòng hỏi:

- Ai đến vậy chú?

- Dạ tôi không biết! Ông này già rồi và nói là "người nhà" của bà.

Hiền lộ vẻ ngạc nhiên. Ai là người nhà của mình? Hay là cậu Giáo Hoài, thấy mình đi lâu nên lên tìm? Nàng hỏi chú gác dan:

- Chừng bao nhiêu tuổi, chú?

- Cỡ năm mươi ngoài, già hơn tôi mà!

Hiền càng ngạc nhiên hơn. Không phải cậu Giáo rồi. Cậu ấy đâu có già như vậy. Hay là cha nàng? Ý nghĩ đó khiến Hiền lo lắng nhiều hơn. Làm sao ông biết nàng ở đây được? Chú gác dan thấy nàng đứng lặng, có vẻ phân vân thì hỏi:

- Bà... có tiếp không?

- Mà có phải họ hỏi tôi không? Hay là "người ta" tìm bác sĩ.

- Dạ không, ông ấy hỏi bà mà.

Hiền vào phòng mặc thêm áo ngoài cho phải lễ rồi theo chú Hai ra ngoài phòng khách. Nàng thấy ông Thiện thì nhớ ra ngay. Cha vợ của Vũ đây mà. Ông đến đây làm gì? Hiền nhủ thầm như thế. Nàng dặn lòng hãy ráng giữ sự bình tĩnh để người ta khỏi khinh rẻ mình. Nàng cúi đầu chào ông Thiện, trong lúc đó ông cũng đứng lên chào nàng. Hiền khẽ cất tiếng:

- Xin mời ông ngồi.

Đợi ông Thiện ngồi lại chỗ cũ, nàng mới ngồi xuống chiếc ghế ở bàn viết gần bộ "sa lông". Ông Thiện chăm chú nhìn Hiền. Nàng không đẹp như Mộng Ngọc, nhưng nét hiền dịu khó ai sánh bằng. Dáng điệu thanh nhã của nàng, dù cho ông có ý khinh khi cũng không thể được. Hiền thấy ông Thiện cứ nhìn mình thì hơi khó chịu:

- Thưa ông! Ông đến đây có điều chi dạy bảo?

Giọng nàng nhỏ nhẹ từ tốn khiến ông Thiện khó mở lời. Ông đã định nói nhiều lắm trước khi đến đây. Ông muốn bày tỏ cho Hiền thấy nàng không xứng đáng với Vũ, ở mọi phương diện. Nhưng khi gặp Hiền, ông thấy mình không đủ can đảm nói ra những lời ấy. Ông cất tiếng:

- Chắc cô Hiền còn nhớ tôi...

Hiền mỉm cười buồn bã:

- Dạ... nhớ lắm chứ. Việc mới xảy ra hôm qua mà. Chính nhờ ông mà tôi hiểu được sự thật phần nào.

Hiền nói chậm rãi nhưng lời lẽ thật là khôn khéo. Nàng suy nghĩ từng câu nói và cân nhắc phải trái kỹ càng. Ông Thiện ngập ngừng:

- Tôi... đến đây... hôm nay, cũng vì chuyện đó.

Hiền đáp:

- Dạ tôi cũng đoán như vậy.

Ông Thiện vụt hỏi:

- Cô nghĩ sao?

- Dạ nghĩ gì ạ?

- Câu chuyện hôm qua đó?

Rồi không để cho Hiền kịp đáp, ông tiếp:

- Cô nghĩ sao về trường hợp của ba người hiện nay? Con gái tôi đang khổ sở vô cùng.

Hiền cười nhạt:

- Thưa ông! Tôi cũng cảm thông được nỗi lòng của bà Mộng Ngọc. Nhưng tôi thật cũng không sung sướng gì hơn?

Hiền cảm thấy nước mắt muốn trào ra sau câu nói đó, nhưng cố dằn xuống cho ông Thiện không thấy mình quá kém hèn.

Ông Thiện cất tiếng:

- Tôi... biết tôi đến đây như thế này là không phải. Nhưng không lẽ trước nỗi khổ của con, tôi lại làm ngơ? Cô cũng rõ là tôi chỉ có một đứa con?

Hiền ngược nhìn ông Thiện. À, thì ra "người ta" muốn kêu gọi đến lòng thương người của nàng đây! Họ sắp đặt thật khéo léo, nhưng làm sao qua mắt nàng được? Một mặt Mộng Ngọc bảo với Vũ là Hiền đã hết yêu chàng và đến đây chỉ để dựa nương. Mặt khác, cha nàng đến nhà dùng tình cảm lung lạc lòng nàng. Hiện giờ thì Hiền có cần gì nữa đâu. Nàng sắp sửa ra đi rồi, có giận hờn oán trách "người ta" cũng bằng thừa, Hiền khẽ nói:

- Xin lỗi ông! Chẳng hay ông đến đây có ý gì? Mong ông cho biết.

Ông Thiện ngập ngừng:

- Tôi đến đây... để bàn với cô... một giải pháp ổn thỏa... cho cả ba người, Vũ sẽ không phải khó xử. Con tôi đỡ buồn rầu... mà cô cũng không hẹp hòi gì.

Hiền lạnh lùng cất tiếng:

- Ông định thế nào?

Ông Thiện lặng thinh một lúc, như để nghĩ trước những lời mình sắp nói:

- Xen vào chuyện riêng của gia đình con tôi là điều vạ bất đắc dĩ. Nếu tôi có lời gì không phải, mong cô bỏ qua cho.

Hiền gật đầu, nàng thầm phục sự khôn khéo của ông Thiện. Nàng cũng nôn nao muốn biết ông định giải quyết ra sao?

Ông Thiện bỗng nói:

- Bây giờ, mong cô trả lời cho tôi vài câu hỏi.

- Dạ.

- Có phải cô và Vũ đã gặp nhau... trước khi Vũ sang Pháp không?

Hiền đáp nhanh:

- Dạ đúng! Chắc bà Mộng Ngọc cũng đã hiểu chuyện đó.

- Vâng! Nhưng tôi muốn hỏi cho chắc chắn hơn. Thế cũng là điều đáng mừng, vì nếu cô và Vũ mới biết nhau đây, thật khó xử lắm!

- Ông nói thế với ý gì?

Ông Thiện không đáp ngay câu hỏi của nàng, lại tiếp:

- Từ đó đến nay, hai người không hề liên lạc thư từ với nhau phải không?

- Vâng.

Ông Thiện nhìn thẳng vào mặt Hiền nói:

- Như vậy chắc là tình yêu xưa không còn đậm đà như buổi ban đầu phải không cô?

Hiền đứng phắt dậy, đôi tay run lên. Nàng không ngờ ông Thiện dám hỏi nàng một câu như thế. Thật là sỗ sàng bất nhã. Ông Thiện chừng như cũng thấy phản ứng trong đôi mắt nàng nên vội nói:

- Mong cô bỏ lỗi cho. Tôi đường đột như thế vì...

Hiền lắc đầu, cất giọng ghen ngào:

- Xin ông đừng nói nữa. Tôi hiểu lắm! Ông và bà Mộng Ngọc cùng chung ý nghĩ với nhau. Tôi đã biết ý ông rồi.

Rồi hình như đã tìm lại được sự bình tĩnh, nàng ngồi xuống ghế, hai bàn tay nắm chặt lấy nhau. Ông Thiện ngỡ ngàng trước sức phản ứng đó và dù có yêu thương con đến mực nào ông cũng phải nhìn nhận là Hiền còn

yêu Vũ tha thiết. Nhưng đã lỡ rồi, dù sao ông cũng phải nói hết ý mình, hoá chẳng mới giữ được hạnh phúc cho con. Ông cất tiếng chậm rãi:

- Cô Hiền! Cô khoan giận tôi đã. Tôi cũng biết là hoàn cảnh ba người hiện giờ thật khó xử. Tôi mong cô nghĩ suy cho... cho phải lẽ hơn. Mộng Ngọc và chồng nó đang sống trong cảnh hạnh phúc êm đềm. Con gái nó, bé Dung, cũng đã 4, 5 tuổi rồi. Tự nhiên, mà gặp cảnh này...

Hiền gục xuống, ôm lấy đầu. Nàng không muốn nghe gì nữa hết. Tại sao "người la" lại nghĩ đến hạnh phúc riêng của họ mà không nghĩ đến nàng? Dù chỉ nghĩ đến chút ít thôi. Nàng đã yêu Vũ trước mà. Nàng cũng có con với Vũ vậy. Tại sao người ta không nghĩ tới? Ông Thiện thấy nàng vẫn lặng thinh, nói tiếp:

- Hoàn cảnh đó, tôi mong cô giúp cho... Ý cô thế nào để giải quyết chuyện này! Nếu cô không còn yêu Vũ mà chỉ vì tương lai của cháu bé thì tôi sẽ hết sức lo liệu!

Hiền ngược mắt nhìn ông Thiện cười nhạt:

- Nghĩa là tôi phải giao con cho bà Mộng Ngọc, để bé Lệ và bé Dung có chị có em.

Ông Thiện ngạc nhiên nhìn Hiền không hiểu sao nàng đoán được ý mình? Hiền tiếp:

- Tôi đã được anh Vũ cho biết ý đó rồi, ông khỏi phải bận lòng nữa.

Ông Thiện định lấy gói bạc đã đem theo, nhưng lại ngập ngừng không dám. Ông xem chừng Hiền không phải là người cần tiền như ông đã nghĩ khi ở nhà. Ông biết khó mà mở lời để nói với nàng về chuyện đó. Tuy nhiên, ông rất thắc mắc, không hiểu Hiền có ý định như thế nào? Nàng có chịu để bé Lệ ở với vợ chồng Vũ không? Hiền bỗng đứng lên:

- Thưa ông! Ông đến đây có việc gì khác chẳng hay chỉ có chuyện đó.

Ông Thiện vẫn giữ vẻ điềm đạm:

- Tôi mong cô xét rõ hoàn cảnh của ba người rồi quyết định cho sáng suốt. Chuyện này nếu để bề ra, danh giá của Vũ không còn gì cả.

Hiền lắc đầu nói:

- Còn nhiều điều khác làm cho tôi khó nghĩ hơn ông ạ! Nếu chỉ vì danh giá của Vũ thì giải quyết rất dễ dàng.

- Bây giờ cô định sao?

- Tôi cũng chưa biết nữa! Nhưng ông an lòng đi, bà Mộng Ngọc sẽ không phải khổ đâu?

Ông Thiện tươi ngay nét mặt:

- Cô nói thật chứ? Được thế tôi mang ơn cô nhiều lắm.

Rồi ông ngập ngừng tiếp:

- Tôi không biết lấy gì đền đáp ơn cô. Chỉ có... Hiền thấy ông thò tay vào túi lấy ra một gói giấy, để lên bàn. Nàng chưa hiểu cha vợ Vũ định làm gì? Ông Thiện bỗng nói:

- Tôi chỉ xin gởi cô chút ít này, mong cô nhận cho, đề phòng ngày sau...

Ông Thiện không nói được hết câu và tự thấy mình trở trên trước sự im lặng của Hiền. Thật sự thì lần lần Hiền mới hiểu ra. Nàng bước lùi lại lăm lăm:

- Tiền ư? Không? Ông hãy cất đi... Tôi không cần đâu.

Ông Thiện đẩy gói bạc về phía nàng cất giọng chân thật:

- Mong cô cầm lấy cho tôi yên lòng...

Hiền nghiêm sắc mặt:

- Ông nên giữ lấy tiền, tôi đã nói là ông khỏi bận lòng, bà Mộng Ngọc sẽ không phải khổ đâu!

Rồi nàng nói thật nhanh:

- Bây giờ tôi xin lỗi ông, tôi bận nhiều việc khác.

Hiền bỏ chạy vào phòng, đóng chặt cửa lại. Ông Thiện bờ ngờ nhìn theo rồi lảng lạng ra cửa. Ông để gói bạc trên bàn, không buồn mang về. Hiền vừa vào đến phòng trong thì ngồi xuống ghế ôm mặt khóc. Trời ơi! Người ta khinh khi nàng đến thế là cùng. Tiền! Tiền! Họ chỉ biết dùng thứ đó để mua chuộc lòng người thôi! Nhưng đối với nàng thì không có gì mua chuộc được đâu? Dù có đói rách, nàng cũng quyết giữ lòng trong sạch để nuôi con. Hiền chợt cảm thấy như có bàn tay của ai để lên vai mình! Nàng giựt mình ngẩng lên thì thấy bé Lệ đang ngược mắt nhìn mẹ. Nó hỏi giọng lo âu:

- Sao mẹ khóc hoài vậy?

Hiền gượng cười, ôm con vào lòng, không còn chối cãi với con được nữa... Bé Lệ lại hỏi:

- Sao vậy mẹ?

- Ở, tại mẹ buồn...

- Sao mẹ cứ buồn hoài vậy? Hồi đó ở dưới nhà quê, mẹ cùng hay buồn và hay khóc... Bây giờ lên Sài Gòn ở gần ba, mẹ cũng khóc...

Hiền nói một câu như nói với chính mình:

- Có lẽ đời mẹ là cuộc đời đầy nước mắt, dù có đến đâu, mẹ cũng phải khóc thôi. Nhưng con đừng hỏi nữa. Mẹ đang bận nghĩ nhiều chuyện, để mẹ suy tính coi.

Bé Lệ không dám hỏi nữa, nó rời khỏi tay mẹ, để tìm con búp bê mà Vũ đã mua cho nó hôm nọ. Nó ôm búp bê vào lòng rồi lấy tay vuốt nhẹ lên mái tóc giả. Thình thoảng, nó lại nhìn mẹ. Trí nghĩ non nớt của nó cũng hiểu lơ mờ là mẹ đang buồn lắm. Hiền mở cửa phòng nhìn ra, thấy ông Thiện đã đi rồi thì yên lòng hơn. Nàng cất tiếng gọi chị bếp:

- Dì Ba ơi! Dì Ba.

Nàng gọi hai lần như thế nhưng không có tiếng đáp. Hiền rất ngạc nhiên! Chị bếp đi đâu mà không cho nàng biết? Chú gác dan từ ngoài chạy vào hỏi:

- Thưa bà, gọi ai?

Hiền hỏi chú:

- Chú Hai có thấy chị bếp đâu không?

Chú "gác dan" ngập ngừng nói:

- Dạ... Thím ấy nói đi ra chợ.

Hiền lộ vẻ băn khoăn:

- Dì Ba đi chợ làm gì? Sao không nói cho con hay?

Chú gác dan sợ bị quở trách, nên nói ra hết những lời chị bếp đã dặn dò, để khỏi liên lụy:

- Dạ. Không biết thím đi đâu mà dặn tôi, chừng nào bà hỏi thì nói đi chợ. Ý thím không muốn bà biết...

Câu nói sau cùng của chú gác đàn làm cho Hiền suy nghĩ. Tại sao chị bếp lại dặn dò như thế? Hay là... Một ý nghĩ vụt hiện đến khiến nàng lo âu! Không chừng chị ấy đang đi tìm Vũ. Nàng hỏi chú gác đàn:

- Chị bếp đi từ bao giờ?

- Dạ, hồi ăn cơm xong.

Hiền càng nghĩ càng thấy mình nghi ngờ đúng, nên bảo Chú Hai:

- Chú cho tôi biết như thế đủ rồi. Cám ơn chú.

Nàng khép cửa phòng lại, trong lòng phân vân hơn bao giờ hết. Chắc là chị bếp đi tìm Vũ. Lúc này, chị đã phản đối ý định ra đi của mình. Hiền cũng biết chị bếp không phải ghét bỏ gì mình, nhưng lại sợ mình đi rồi phải khổ. Bây giờ nàng biết liệu sao? Hiền chợt nghĩ đến Liễu. À, chỉ có Liễu và mẹ là có thể giúp mình thoát qua giờ phút khó khăn này. Nếu thật tình chị bếp đã đi tìm Vũ để báo tin thì lát nữa đây thế nào Vũ cũng sẽ về. Mẹ con nàng phải rời khỏi tòa nhà nầy sớm chừng nào hay chừng nấy. Nàng trở lại tủ lấy quần áo, đồ đạc của con bỏ vào chiếc va ly nhỏ mà Vũ đã mua cho nàng hôm trước. Bé Lệ thấy mẹ sắp soạn đồ đạc thì tò mò đến sát một bên:

- Mẹ định đi đâu vậy?

Hiền quay sang nhìn con nói:

- Mình đến nhà cô Liễu chơi nghe con.

- Dạ.

Hiền đưa chiếc áo len cho con bảo:

- Con mặc áo lạnh đi. Con chưa thật hết bệnh mà!

Bé Lệ vừa mặc áo vừa nói:

- Ba có đi không mẹ?

- Không!

- Sao vậy mẹ?

Hiền không muốn cho con nghĩ quấy, đáp nhanh:

- Ba bận việc nhiều lắm!

Hiền lấy bức thư đã viết sẵn cho Vũ, để lên bàn rồi dắt con ra cửa. Chú gác dan nhìn thấy Hiền lộ vẻ ngạc nhiên. Hiền vẫn giữ vẻ nghiêm nghị như mọi ngày và bảo chú Hai:

- Chú gọi xe giùm tôi.

Người gác dan vâng dạ mở cổng đi gọi xe. Một lúc, chú trở về với một chiếc xích lô đạp. Chú Hai định hỏi Hiền, xem nàng định đi đâu, nhưng chú ấp úng mãi, không nói ra lời. Chú nhìn chiếc va li của mẹ con Hiền, cũng thầm đoán được là nàng sắp sửa đi xa. Nhưng làm sao biết được nơi nàng sẽ tới. Hiền lên xe rồi, mới quay lại bảo chú Hai:

- Chú trông chừng nhà cẩn thận ghen.

Chú gật đầu đáp:

- Thưa bà khỏi lo... Nhưng bà...

Chiếc xe vụt chạy đi, Hiền quay nhìn nơi khác. Chú Hai tin là bà chủ nghe tiếng nói của mình nhưng sao bà không trả lời? Xe chạy khuất ở đầu đường, chú mới quay vào trong lẩm bẩm:

- Đi đâu mà đi hết nhà vậy kìa?!

ĐÔI MẮT NGƯỜI XƯA

Ngọc Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 5

Vũ ngừng xe trước cổng biệt thự, chị bấp bực xuống, cất tiếng gọi:

- Chú Hai... mở cổng, ông đem xe vô.

Chú gác dan đang thiu thiu ngủ giấc chiều, bỗng choàng tỉnh, lồm cồm bò dậy:

- Ai đó? Thím Ba hả? Đi đâu dữ vậy?

Khi ra đến bên ngoài, nhìn thấy Vũ đang chờ cho xe vô, chú lật đật mở cổng. Chị bấp nhìn vào nhà trong, khẽ hỏi:

- Bà có hỏi tôi không?

- Sao lại không? Thím đi lâu quá mà!

- "Người ta" tìm không ra phòng mạch của bác sĩ, chớ bộ đi chơi sao?

Chú gác dan ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao đi tìm bác sĩ mà thím nói là đi chợ?

- Thì "người ta" không muốn bà biết.

- Ờ há! Nhưng bà đâu có tin thím đi chợ.

Chị bấp ngơ ngác nhìn chú Hai, trong lúc Vũ chạy xe vào trong sân. Chàng xuống xe bước mau vào nhà, trong lòng nôn nao hơn bao giờ hết. Chị bấp đã kể cho chàng nghe hết nỗi lòng Hiền, khiến Vũ bàng hoàng

trước một sự thật. Vũ bỏ ngang công việc trong phòng mạch, trước sự ngạc nhiên của Liễu rồi đi ngay. Chàng biết mình không khéo xử trí, đã tạo thêm nhiều ngang trái nữa rồi. Vũ định gặp Hiền, nhìn nhận sự lầm lẫn của mình và mong nàng tha thứ lần chót. Chàng vào bên, trong cất tiếng gọi:

- Hiền! Em Hiền...

Không có tiếng đáp. Biệt thự lặng trang. Vũ có ý nghi ngờ, bước thẳng vào phòng Hiền. Trong phòng chẳng còn ai! Bé Lệ cũng chẳng còn nằm ở trên giường, cửa tủ mở tung ra. Vũ biết có chuyện không lành, nên bước ra cửa sổ gọi chị bếp:

- Dì Ba!

Chị bếp đã được chú gác dan cho biết Hiền đã ra đi nên chết điếng trong lòng. Chừng nghe tiếng Vũ gọi, chị chạy nhanh vào nhà. Vũ thấy chị liền nói:

- Nguy rồi dì. Hiền đã bỏ đi.

Chị bếp vừa thở vừa nói:

- Dạ chú gác dan cũng vừa cho tôi biết. Mợ dẫn cháu Lệ đi và có đem va li theo nữa.

Vũ mất hết bình tĩnh, nói to lên:

- Kêu chú ấy vào đây!

Chị bếp sợ hãi chạy ra gọi người gác cổng, trong lúc Vũ buông mình ngồi xuống chiếc ghế gần cửa sổ. Hiền đã đi rồi. Mà đi đâu mới được chớ? Chắc là nàng có nói với người gác dan. Không lý nàng ra đi mà chẳng nhắn nhủ với mình một lời nào sao? Dù là một lời trách cứ! Chú Hai lo lắng

bước vào nhà, nhìn Vũ, chị bếp theo sau. Vũ nghe tiếng chân hai người, quay lại hỏi:

- Bà đi đâu chú?

Chú gác đan lắc đầu:

- Dạ... Tôi không biết! Bà và cháu Lệ ra cửa có xách va li nữa, rồi bảo tôi đi kêu xe.

Vũ nóng nảy hỏi tiếp:

- Bà có dặn dò gì không?

Chú ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Dạ có.

- Dặn điều gì?

- Dạ, bà bảo tôi, hãy coi nhà cẩn thận.

Vũ biết người gác cổng không hiểu gì hết, nên khoát tay:

- Thôi, chú ra ngoài đi. Cám ơn chú.

Chú Hai riu riu vâng lời. Nhưng chú vừa ra đến cửa thì Vũ đã gọi giật lại:

- Chú Hai!

- Dạ.

- Bà đi hồi nào? Lâu chưa?

Chú nín lặng như để nhớ lại rồi nói:

- Dạ lâu rồi. Ông khách về một lúc thì bà đi.

Vũ và chị bếp đều kêu lên một lượt:

- Ông khách?

- Khách nào hả chú?

Chú gác đan lắc đầu nói:

- Dạ tôi làm sao biết được. Ông ấy già rồi, coi có vẻ sang trọng lắm!

Vũ tưởng mình điên lên được. Chàng đứng dậy đi về phía chú Hai, hỏi lớn:

- Ông khách ra làm sao? Chú nói lại cho tôi nghe coi. Ông vào đây để làm gì?

Chú Hai sợ sệt:

- Dạ... Chị... chị bếp đi được một lúc thì ông... ấy tới gọi công, hỏi có phải nhà bác sĩ không? Tôi nói bác sĩ không có ở nhà, ông ấy bảo chỉ muốn gặp bà thôi và... nói là bà con với bà...

Vũ kêu nhỏ:

- "Bà con" với Hiền! Mà là ai?

Chàng nhủ thầm: "Không lý giáo Hoài? Người này già rồi kia mà! Vậy thì là ai? Hay là cha ruột của Hiền? Làm thế nào cha Hiền biết được Hiền đang ở đây mà tìm đến? Hơn nữa, ông đã từ bỏ nàng rồi kia mà? Nàng ở cùng làng, ông còn không nhìn, đừng nói chi đi nơi khác". Vũ lại hỏi chú gác đan:

- Bà đi bằng gì?

- Dạ, bằng xích lô.

Vũ ngẫm nghĩ: "Có thể Hiền ra xe để về dưới quê chẳng?" Chàng vội bảo chị bếp và chú gác dan:

- Tôi phải tìm Hiền mới được.

Chàng bước ra khỏi phòng. Chị bếp chạy theo sau gọi:

- Thưa ông! Ông định đi đâu?

Vũ đáp:

- Tôi ra bến xe! Chắc Hiền đi về dưới chớ chẳng đâu xa.

Chị bếp lắc đầu nói:

- Mợ ấy không về quê đâu?

Vũ dừng bước, quay lại:

- Sao vậy?

- Hồi sáng này mợ bảo tôi là bác sĩ biết rành ở nhà quê lắm, mợ mà về đó, ông tìm ra ngay. Bởi thế, mợ nhờ tôi tìm một nơi khác.

Vũ ngồi phịch xuống chiếc ghế "sa lông". Đột nhiên, Vũ nhìn thấy một gói giấy để trên bàn. Chàng mở ra xem và bất ngờ nhìn thấy một bó giấy bạc. Chú Hai và chị bếp đều kêu lên:

- Tiền!

- Trời, tiền của ai vậy?

Vũ cũng ngơ ngác nhìn hai người không hiểu chuyện gì? Chú Hai ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Chắc là tiền của ông hồi nãy để quên.

Vũ nhủ thầm: "Không có lẽ người ta lại bỏ quên một số tiền lớn như vậy. Chắc chắn bó bạc này là nguyên cớ của một chuyện gì đó?". Vũ chợt nghĩ đến ông Thiện, cha vợ của chàng. Hay là... chính ông ấy đã đến đây? Vũ đứng thẳng lên, nắm chặt lấy gói bạc. Phải rồi! Ông Thiện đã mang tiền đến đây để mua chuộc Hiền, khiến nàng tủi nhục mà ra đi. Chàng thấy máu nóng dồn lên trên mặt. Nếu sự thực là thế, thì chàng sẽ không bao giờ tha thứ cho ông Thiện. Tại sao ông cứ chen vào chuyện riêng tư của chàng? Chị bếp thấy thái độ của Vũ như thế thì lo sợ hỏi:

- Thưa ông... tiền gì vậy?

Vũ nhìn chị, dịu xuống:

- Tôi cũng chưa biết nữa, dì Ba... Nhưng chắc chắn số bạc này là nguyên nhân khiến Hiền vội vã ra đi.

Chị bếp rơm rớm nước mắt:

- Tội nghiệp mợ, đi mà không biết đi đâu? Ở Sài Gòn này nào có quen ai? Cháu Lệ lại chưa hết bệnh.

Vũ bối rối vô cùng. Con chàng có thể trở bệnh lại lắm. Chàng không làm sao đoán được nơi Hiền sẽ tới? Không về dưới nhà, không quen biết một ai ở Sài Gòn, vậy nàng mang con đi đâu? Vũ bỗng nghĩ đến cô y tá của mình. Ờ, Hiền chỉ biết có nhà cô Liễu thôi. Hay là nàng đến đó? Có thể như vậy lắm? Mẹ Liễu cũng thương nàng mà. Chàng quay sang bảo chị bếp và chú Hai:

- Tôi đi tìm Hiền đây. Chắc nàng ở luân quần những nơi quen biết chứ không đâu xa.

Vũ bước ra xe trong lúc chú Hai chạy nhanh ra mở cổng. Chị bếp nhìn theo chàng, thầm cầu trời khẩn phật cho Vũ gặp được Hiền, chị đỡ ân hận. Phải chi lúc trưa chị dừng đi tìm Vũ và âm thầm giúp Hiền thì hoàn cảnh của nàng đâu có gì đáng ngại. Dù Hiền không được sung sướng như ở đây, nhưng cũng không đến nỗi bơ vơ. Bây giờ nàng thui thủi một mình trên đường đời nhiều cạm bẫy. Trách nhiệm phần lớn là do chị.

Trong khi đó, Vũ mở hết tốc lực cho xe thẳng đến nhà Liễu, trong lòng nôn nao hơn bao giờ hết. Nếu không gặp được Hiền ở đó thì chàng sẽ đi quanh các bến xe. Chàng nhứt định đi tìm cho được Hiền, dù phải khổ công đến thế mấy cũng vậy. Càng nghĩ chàng càng thấy quý trọng Hiền hơn. Nàng vẫn yêu chàng mà đành câm lặng ra đi cho gia đình chàng được tròn vẹn hạnh phúc. Xe đến trước cửa nhà Liễu, Vũ thẳng mạnh rồi mở cửa bước xuống xe. Chàng ngẩn người khi thấy cửa rào đóng kín, bên trong không một bóng người. Vũ có cảm tưởng như cả nhà đều đi vắng. Liễu ở phòng mạch chưa về, còn mẹ nàng không có ở nhà thì đi đâu? Vũ tìm nơi để bấm chuông điện nhưng nhà này không có chuông, chàng cất tiếng gọi to lên:

- Có ai ở nhà không?

Thiếu phụ ở nhà kế cận bước ra cửa nhìn Vũ hỏi:

- Ông tìm ai?

- Bà cụ má cô Liễu đi đâu vắng hả bà?

Thiếu phụ đáp nhanh:

- Bà ấy đi về quê. Cô Liễu đi làm. Ông có cần nhắn gì không?

Vũ ngập ngừng đáp:

- Dạ không. Nhưng... Thưa bà...

Vũ nghi ngờ Hiền đã đến đây rồi mẹ Liễu đưa nàng về quê; song chàng không biết phải hỏi thế nào cho xuôi chuyện. Thiếu phụ thấy chàng ngập ngừng thì đứng lặng yên chờ đợi. Vũ hỏi nhanh:

- Xin lỗi bà. Không biết bà cụ về quê từ bao giờ?

- Hồi chiều hôm qua. Ờ, hồi này cũng có người hỏi như ông vậy.

Vũ hấp tấp:

- Người ấy như thế nào, thưa bà? Có phải là một thiếu phụ không?

Thiếu phụ gật đầu:

- Đúng! Bà ấy có dẫn theo một em bé nữa.

Vũ không để cho thiếu phụ kịp dứt lời, kêu lên:

- Hiền! Chính Hiền chứ không ai khác!

Thiếu phụ ngơ ngác:

- Ông nói chi?

- Dạ không! "Người ấy" đi đâu rồi, thưa bà?

Thiếu phụ lắc đầu nói:

- Tôi đâu biết! Bà ấy hỏi thăm má con cô Liễu, tôi bảo bà cụ về quê, còn cô Liễu đi làm. Bà ấy khóc, rồi dẫn con đi.

Vũ khổ sở quá. Chàng không biết phải làm sao để tìm gặp Hiền. Nàng đến đây không gặp bà cụ mẹ Liễu, nên tuyệt vọng mà khóc. Không biết nàng đang đi về đâu? Có thể vì quá đau khổ mà nàng đã... Ý nghĩ đó khiến Vũ rụng rời cả tay chân. Vũ vội vã đi ra xe, quên cả chào người đàn bà đã tiếp chuyện với mình. Thiếu phụ hình như cũng đã thấy vẻ bối rối trên

khuôn mặt của Vũ, nên chẳng phiền, mà còn nhìn theo chàng với đôi mắt ái ngại. Vũ vừa mở cửa xe, chưa kịp leo lên, đã nghe có tiếng gọi:

- Bác sĩ! Bác sĩ!

Chàng nhìn lại thấy Liễu đang dựng xe đạp ở sau xe chàng. Liễu hỏi Vũ:

- Bác sĩ tìm tôi hả? Tôi vừa ở phòng mạch về.

Vũ lắc đầu:

- Không đâu cô Liễu! Tôi đi tìm Hiền.

- Cô Hiền đi đâu mà tìm? Bác sĩ nói sao?

Liễu sững sốt hỏi dồn dập khiến Vũ không kịp trả lời. Nàng tiếp:

- Bác sĩ đã gặp cô Hiền chưa?

Vũ thở dài đáp:

- Hiền bỏ đi rồi cô à! Lúc này, theo lời người ở cạnh nhà cô thì nàng có đến đây.

Liễu băn khoăn lắm, nàng hỏi Vũ:

- Nhưng tại sao Hiền lại bỏ đi? Tôi thật không thể nào hiểu được! Còn bé Lệ?

- Bé Lệ thì Hiền cũng đem đi theo.

- Trời ơi! Cháu còn đang bệnh mà.

- Tôi khổ quá cô Liễu! Rủi mẹ con Lệ có bề nào chắc tôi phải khổ suốt đời.

Liều nín lặng nhìn Vũ, chờ đợi những lời bày giải của chàng về việc Hiền bỏ đi. Nàng tưởng Vũ giải quyết xong xuôi cả rồi, ngờ đâu lại xảy ra cố sự. Vũ bỗng nói:

- Tôi vì theo lời Mộng Ngọc mà gây thêm sự khổ cho Hiền.

Liều lẩm bẩm:

- Bà Mộng Ngọc! Bà đã nói gì?

Vũ đáp:

- Mộng Ngọc không là người nham hiểm chắc cô cũng nhận thấy thế?

- Vâng.

- Không hiểu sao nàng lại có ý nghĩ là Hiền lên Sài Gòn tìm tôi không phải vì còn yêu tôi mà là vì tương lai của con.

Liều kêu lên:

- Ý bà cho rằng cô Hiền chỉ muốn nhờ vả?

- Đúng! Nhưng tôi không tin là ý nghĩ của nàng mà là của cha vợ tôi.

- Ông Thiện?

- Phải! Ba tôi sắp đặt tất cả. Ông xúi vợ tôi nói ra ý đó để cho tôi lăm hỏi qua Hiền rồi chính ông lại mang tiền đến mua chuộc nàng.

Vũ móc túi lấy gói bạc đưa cho Liều xem:

- Đây, cô thấy không?

Liều đã biểu hết tự sự nhưng nàng lại nghĩ khác. Lỗi là lỗi của Vũ chứ! Tại sao chàng lại đi hỏi Hiền một điều vô lý như vậy? Chính vì chàng

hỏi rõ nỗi lòng của Hiền, nên nàng mới tủi nhục mà có ý định bỏ đi. Hiền còn yêu thương chàng không? Tự nhiên, Vũ phải biết chớ! Liễu ngập ngừng hỏi Vũ:

- Nhưng tại sao bác sĩ lại nghe theo lời bà Mộng Ngọc? Cô Hiền có còn yêu thương bác sĩ hay không, chắc bác sĩ cũng đoán được chớ.

Vũ thở dài:

- Tôi chẳng để ý điều đó cô Liễu! Cho nên khi Mộng Ngọc nói rõ ý nàng, chính tôi cũng thấy có lý. Sở dĩ, tôi hỏi Hiền chuyện đó là chỉ muốn nàng làm lại cuộc đời. Chính tôi sẽ săn sóc, chăm lo cho nàng như một người anh.

Liễu nhìn thẳng vào mặt Vũ nói:

- Như vậy đủ chứng tỏ bác sĩ không còn thương yêu cô Hiền nữa.

Vũ ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Tôi cũng không biết nữa. Tôi chỉ muốn Hiền được hưởng đầy đủ hạnh phúc.

Liễu thở dài:

- Hiền ra đi là phải. Nguồn hạnh phúc của đời nàng là tình yêu của bác sĩ, nhưng giờ này được biết rõ bác sĩ không yêu nàng như xưa, làm sao nàng ở lại đây được.

- Nhưng tôi muốn lo cho Hiền mà.

- Hiền không cần thiết chuyện đó đâu. Nàng có can đảm nuôi con trong hoàn cảnh khổ nhục chỉ vì tin tưởng ở mối tình thủy chung của bác sĩ. Bây giờ thì...

Vũ ngồi xuống nệm xe, trong lòng khổ sở vô cùng! Chàng vọt ngẩng lên bảo Liễu:

- Tôi phải tìm cho được Hiền, cô Liễu! Trong lúc này, tôi thấy yêu thương nàng hơn bao giờ hết. Thái độ của Hiền thật là cao quý. Nàng lặng lẽ ra đi để hy sinh cho gia đình tôi tròn vẹn hạnh phúc.

Chàng cho xe nổ máy, Liễu lo sợ hỏi:

- Bác sĩ định tìm cô ấy ở đâu?

- Bất kỳ ở đâu, tôi cũng tìm cho ra Hiền.

*

Mưa đã dứt hột từ lâu, nhưng trời vẫn còn u ám. Bóng tối lan dần trong gian phòng nhỏ, nhưng Vũ không buồn ngồi dậy vặn lấy ngọn đèn.

Chàng nằm yên trong phòng, trên chiếc giường của mẹ con Hiền, tay nắm chặt phong thư mà nàng để lại. Vũ đã tìm Hiền ở khắp các bến xe, bến tàu đưa về Lục tỉnh hay miền Trung nhưng chỉ hoài công. Hiền ví như một cánh chim trời, lạc giữa không gian vô tận. Ai biết được nàng đi đâu mà tìm? Vũ về ngôi biệt thự khi trời bắt đầu mưa. Chàng không có ý định quay về nhà với Mộng Ngọc, sau bao điều ngang trái xảy ra. Chàng nhứt quyết có thái độ với ông Thiện, chớ không còn nhường nhịn nữa.

Xe vừa đến cổng rào thì chú Hai gác đàn đã đội áo mưa, chạy ra mở cổng. Chú hỏi Vũ:

- Thưa ông! Ông có tìm được bà không?

Vũ lắc đầu buồn bã cho xe vọt vào trong sân. Đứng trên thềm nhà, chị bếp nhìn ra không thấy bóng Hiền ở trên xe, thì biết không còn hy vọng gì cả. Vũ vừa xuống xe vào nhà là chị đưa ngay một phong thư, nói:

- Thừa bác sĩ, thư của vợ ấy đây.

Vũ sững sốt nhìn chị bếp rồi cầm lấy bức thư. Chàng thấy đề tên mình trên phong bì liền hỏi tới tấp:

- Ai đưa thư này? Từ hồi nào? Hiền ở đâu hiện giờ, hả dì?

Chị bếp biết ông chủ hiểu lầm nên đáp ngay:

- Dạ không có ai đến cả. Thư này vợ để lại trong phòng đó.

- Thế ư? Thôi, cảm ơn dì.

Vũ bước thẳng vào phòng. Chị bếp muốn hỏi xem chàng đã tìm Hiền ở những nơi nào, nhưng lại không dám. Chị cũng thương Hiền lắm. Chị quyết lo cho nàng mà lại không giúp được nàng. Chị ân hận vô cùng, song không còn cách nào tìm thấy Hiền được nữa. Vũ khép cửa phòng, mở thư ra đọc. Cách trình bày bức thư và nét chữ quen thuộc của Hiền khiến Vũ nao nao. Hiền có tạt không bao giờ đề ngày hay địa điểm trên đầu bức thư.

Nàng cũng mở đầu bằng câu quen thuộc xa xưa:

Anh thân yêu,

Em đã nghĩ kỹ lắm rồi, mới quyết định xa anh, xa mãi mãi...

Anh không nên tìm kiếm phí công vì em và con sẽ đi thật xa, chưa biết dừng lại ở phương nào?

Bây giờ thì em yên tâm lắm vì đã tìm ra phương cách giải quyết êm thấm câu chuyện ngang trái giữa chúng mình.

Anh và chị Mộng Ngọc sẽ không còn bận lòng về em nữa. Em chỉ có lỗi là không thể để bé Lệ về ở với anh chị được. Thật tình em không muốn xa con, vì đó là nguồn an ủi duy nhất trong đời em.

Xa con làm sao em sống được!

Thôi thế cũng tạm yên rồi! Anh chị hãy xem chuyện vừa qua như một giấc mộng không đâu, và em đã tìm đến đây như một thiếu phụ đã lầm nhà.

Tuy nhiên, em cũng cần nói ra một điều hết sức oan uổng cho mình.

Em không phải vì tương lai hạnh phúc của con mà tìm đến đây để nương nhờ và dối lòng nói yêu anh?!

Không đâu anh Vũ, em vẫn một lòng yêu anh như buổi ban đầu gặp gỡ! Nhiều năm đi qua, em có đủ can đảm để sống nuôi con cũng chỉ nhờ chút tình mong manh đó.

Giờ đây thì em đã hiểu rõ lắm rồi: Em chẳng bao giờ có diễm phúc được anh yêu và những phút gặp gỡ ngày xưa chỉ là sự bông bột nhứt thời thôi.

Vũ có biết được đâu sự đau xót trong lòng em. Nhưng mà thôi. Có nói ra chỉ làm buồn lòng nhau, chẳng ích gì!

Kể từ nay, em và con xin vĩnh biệt anh.

HIỀN

Vũ đã đọc đi, đọc lại bức thư không biết bao nhiêu lần, lòng chàng xót xa nhiều lắm. Đã một lần, chàng làm khổ đời Hiền, chưa chuộc lại được, bây giờ lại gây thêm tủi nhục cho nàng. Hiền đi về đâu? Trời đi! Phải chi Vũ biết nơi nàng ở, chàng sẽ đến nhận chịu hết những sự lầm lỗi đã qua. Trong thư, Hiền không tỏ một chút gì phiền trách chàng và Mộng Ngọc, song những lời êm dịu của nàng cũng đủ cho Vũ đau khổ suốt đời. Vũ biết rằng từ nay, trên đường đời, chàng không thể nào quên được hình ảnh của Hiền. Nó sẽ ám ảnh chàng mãi mãi, dù những khi ở kề cận bên vợ con.

Vũ ngồi dậy bước xuống giường. Chàng đi quanh quần trong phòng, nơi mà Hiền và con chàng đã sống qua. Bên ngoài, trời tối mờ mờ. Xa xa, ở ngoài vòng rào, có ánh sáng phản chiếu của một ngọn đèn đường. Vũ chợt nghe có tiếng xe hơi thảng trước cổng rào, rồi tiếng chuông điện reo vang.

Vũ vội đứng lên, bước đến bên cửa sổ, nhìn ra ngoài rào. Chàng thấy Liễu đang hỏi chuyện chú gác dan thì trong lòng hồi hộp vô cùng. Liễu đến đây làm gì, vào giờ này? Hay là nàng đã tìm ra chỗ Hiền ở, đến báo tin cho chàng biết. Vũ toan mở cửa chạy ra sân để gặp Liễu thì chợt nhìn thấy bóng một thiếu phụ khác đứng sau nàng.

Vũ nhìn kỹ và sững sốt kêu lên:

- Mộng Ngọc!

Thật không ngờ Liễu dẫn Mộng Ngọc đến đây. Chắc đêm nay, không thấy chàng về nhà, Mộng Ngọc lo sợ đi tìm Liễu và nài nỉ nàng dẫn đến đây.

Vũ băn khoăn không biết phải tính sao? Chàng chưa định được thái độ đối với Mộng Ngọc, sau câu chuyện đau buồn vừa mới xảy ra thì nàng tìm đến... Chàng lánh mặt không tiện mà gặp nàng cũng không biết nói gì? Chú gác dan chừng như đã biết Liễu là người làm cho Vũ, nên mở cổng cho nàng và Mộng Ngọc vào.

Vũ thấy mình không thể không gặp vợ được nên mở cửa phòng, bước ra ngoài. Chàng gặp Liễu và Mộng Ngọc ở phòng khách. Ngọc nhìn thấy chàng đã kêu lên:

- Anh!

Trong lúc ấy, Liễu cúi chào chàng rồi đi thẳng xuống nhà bếp, vì nàng thấy cần để Vũ và Mộng Ngọc nói chuyện riêng với nhau. Đúng như sự suy đoán của Vũ, lúc chập tối khi Liễu vừa ăn cơm xong thì Mộng Ngọc đến

hỏi thăm nàng có biết Vũ ở đâu chẳng? Vẻ mặt âu lo của Mộng Ngọc khiến Liễu không cầm lòng được. Nàng đã nói thật cho Ngọc biết là Hiền đã bỏ đi và Vũ đang đi tìm. Mộng Ngọc đứng lặng hồi lâu, không nói được một lời. Một lúc, nàng mới hỏi Liễu:

- Hiền đã bỏ đi rồi sao? Tôi không thể nào ngờ. Bây giờ, tôi không biết tìm anh Vũ ở đâu?

Liễu lưỡng lự nhiều lần, trước ý nghĩ đưa Mộng Ngọc đến biệt thự này. Nàng biết chắc Vũ sẽ phiền trách mình, nhưng trước nỗi khổ của Mộng Ngọc, nàng không đành lòng. Tuy nhiên, nàng cũng bảo Mộng Ngọc:

- Theo ý tôi thì bà không nên gặp bác sĩ vào lúc này. Ông đang khổ tâm lắm và rất có thể phiền giận vì những chuyện không đâu.

Mộng Ngọc đáp:

- Tôi hiểu lắm cô Liễu! Nhưng thà là gặp Vũ rồi chàng có xử thế nào tôi cũng đành chịu, chớ nằm nhà mà không biết chàng đang làm gì thì tôi lại càng khổ hơn.

Liễu không biết nói sao, đành đưa Mộng Ngọc đến nơi Vũ ở. Giờ đây, qua phút bờ ngõ ban đầu, Vũ hỏi vợ:

- Em tìm... đến đây làm gì?

Câu hỏi của chàng lạnh nhạt quá, khiến Mộng Ngọc cảm thấy chua xót vô cùng. Nàng gượng nói:

- Anh đi mãi không về, em không lo làm sao được. Em tìm cô Liễu và đã biết chuyện Hiền bỏ đi.

Vũ ngồi xuống ghế "sa lông", không nói gì hết, đôi mắt lạnh như băng! Mộng Ngọc cũng ngồi xuống chiếc ghế đối diện với chàng:

- Em thật không ngờ. Tự nhiên sao cô ấy lại bỏ đi?

Vũ nhìn vợ nói:

- Tự nhiên ư? Không đâu. Ở đời có chuyện gì xảy ra mà không có nguyên cớ? Hiền ra đi vì tủi nhục, vì anh đã khinh nàng, vì ba đã khinh nàng. Đây là bức thư của Hiền để lại, em đọc đi... Mộng Ngọc cầm lấy bức thư ngỡ ngàng nhìn Vũ. Sao lại có chuyện cha nàng khinh khi Hiền được kìa? Mộng Ngọc đọc hết bức thư, trong lòng cũng thấy xúc động... Nhưng nàng vẫn chưa hết thắc mắc về chuyện cha nàng khinh Hiền.

Ngọc khẽ hỏi Vũ:

- Ba đã làm gì hả anh? Em không biết gì hết.

Vũ hỏi gần lại:

- Em không biết thật ư? Chớ không phải ba đã sắp đặt cho em khuyên anh những lời ấy sao?

- Những lời gì hả anh?

- "Là Hiền mang con đến đây cốt để nhờ vả, chớ thật sự nàng không còn yêu anh nữa!"

Mộng Ngọc sửng sốt kêu lên:

- Trời ơi! Sao anh nghi oan cho ba như vậy? Ba đâu làm những chuyện như thế. Ý nghĩ đó của em mà. Vì anh hỏi, em nói ra... Lòng chỉ mong tìm một giải pháp giúp chúng ta khỏi khổ mà cô Hiền công chẳng thiệt...

Vũ cười gằn:

- Bây giờ thì em khỏi phải lo khổ nữa vì Hiền ra đi mãi mãi. Song từ nay không hẳn gia đình ta còn giữ nguyên vẹn được hạnh phúc đâu em?

Mộng Ngọc ôm lấy đầu:

- Trời ơi! Em đâu muốn thế bao giờ? Thật khổ lòng em quá. Em đâu có ý xua đuổi cô Hiền, người đã nhiều năm khổ sở vì anh...

Vũ chậm rãi nói:

- Em thì không muốn thế, nhưng ba đã toan tính tất cả.

Mộng Ngọc nhìn thẳng vào mặt chồng, cất giọng rắn rỏi:

- Em xin anh điều đó! Đối với em, anh muốn hành hạ thế nào cũng được, vì em là vợ anh. Chớ đừng nghi oan cho ba những chuyện không đâu!

Vũ nhìn Mộng Ngọc, đứng lên đi trở vào phòng. Mộng Ngọc tưởng chàng giận mình bỏ đi, nên ôm mặt khóc. Một lúc, Vũ trở ra với gói bạc trên tay. Chàng đưa cho Mộng Ngọc rồi nói:

- Đây! Em hãy cầm lấy gói bạc này, đưa cho ba thì sẽ hiểu rõ những lời anh vừa nói.

Mộng Ngọc ngỡ ngàng nhìn Vũ:

- Tiền này của ba?

Vũ nghiêm giọng nói:

- Em cứ đưa gói bạc này cho ba, tự khắc sẽ rõ.

Mộng Ngọc lắc đầu thở dài:

- Sao ba làm chi vậy trời!?

Vũ không muốn nói thêm gì nữa vì những ý nghĩ của chàng về thái độ của ông Thiện sẽ làm cho Mộng Ngọc buồn phiền thêm. Bầu không khí trong phòng càng lúc càng nặng nề, giữa hai vợ chồng tự nhiên như có một bức rào ngăn cách. Mộng Ngọc chùng như không còn chịu đựng nổi sự lạnh lùng khó chịu đó, cất tiếng:

- Bây giờ anh tính sao?

Vũ ngẩng lên đáp:

- Còn tính thế nào nữa. Anh phải đi tìm Hiền, tìm con anh. Không lẽ để nó sống bơ vơ như những trẻ vô thừa nhận?

Mộng Ngọc thấy uất nghẹn lên tận cổ. Nàng đã định khuyên Vũ đi tìm Hiền ngay, nhưng chưa kịp nói ra thì chàng đã nói rõ ý đó trước nàng. Tự nhiên, Mộng Ngọc thấy buồn tủi vô cùng! Thà là để nàng khuyên Vũ đi tìm Hiền, chớ chính miệng chàng thốt ra những lời đó, không khác nào Vũ đã biểu lộ sự khinh khi nàng rõ rệt. Giờ đây Vũ chỉ còn nghĩ đến mẹ con Hiền. Nàng và bé Dung thì sao cũng được. Nàng là vợ chính thức mà, dù sao Vũ cũng nể nàng chút ít chớ! Trong lòng Mộng Ngọc nghĩ thế, tuy nhiên, trước mặt Vũ, nàng không đủ can đảm nói ra hết ý nghĩ của mình.

Nàng chỉ cất giọng nhỏ nhẹ:

- Em cũng định khuyên anh đi tìm cô Hiền đó.

Rồi nàng nói trong tiếng nấc:

- Vì... nếu không tìm ra Hiền chắc là anh sẽ khổ lắm... và rồi mẹ con em cũng chẳng vui gì! Anh cũng thấy rõ từ bao giờ đến bao giờ nguồn vui của mẹ con em cũng đều do anh mà có.

Giọng nói của Mộng Ngọc thật buồn, khiến Vũ bồi hồi trong dạ. Nhưng trong giờ phút này, sự ra đi của Hiền ám ảnh chàng nặng nề hơn.

Mộng Ngọc bỗng nói:

- Em nghĩ, anh nên trở về nhà rồi mình liệu cách tìm kiếm sau! Chớ anh ở đây thế này...

Ngọc chưa nói hết câu, Vũ đã lắc đầu:

- Em khỏi phải bận tâm. Anh cần được yên tĩnh một mình. Thôi em về nghỉ đi.

Mộng Ngọc muốn nói rõ ý mình là chỉ mong chàng về cho con khỏi trông, nhưng nghĩ kỹ nàng lại. thôi. Nàng biết giữa lúc này, chồng nàng đang gặp cơn khủng hoảng trầm trọng trong tâm hồn, không khéo vợ chồng sẽ cãi nhau to. Nàng không muốn thế bao giờ...

Vũ quay ra phía nhà sau gọi:

- Dì Ba ơi!

Chị bếp chạy lên hỏi:

- Thưa ông gọi chi?

- Dì nói với cô Liễu lên tôi nói chuyện.

Rồi chàng bảo Mộng Ngọc:

- Em yên lòng về nghỉ. Đừng lo lắng nữa.

Mộng Ngọc đứng lên không nói gì hết. Vũ bảo nàng hãy yên lòng về nghỉ. Mà không lo làm sao được trong hoàn cảnh này? Vũ đi tìm Hiền, việc ấy đã đành, nhưng chàng có tìm được Hiền hay không nàng cũng vẫn phải

khổ. Nếu không gặp Hiền, chàng sẽ khổ tâm nhiều lắm và mẹ con nàng từ đây chỉ là những cái bóng mờ đi bên cạnh cuộc đời chàng. Còn nếu tìm gặp Hiền, Vũ sẽ xử trí ra sao? Chàng đem Hiền về ở với mẹ con nàng chăng? Hay là chàng mượn luôn tòa biệt thự này cho Hiền ở? Những ý nghĩ đó càng làm cho cõi lòng Mộng Ngọc tan nát rã rời! Liễu vừa bước vào phòng, Vũ đã nói:

- Nhờ cô đưa vợ tôi về nhà.

Liễu nhìn Mộng Ngọc cất tiếng:

- Dạ!

Mộng Ngọc buồn bã nhìn Vũ:

- Thôi, em về.

Nàng biết mình có ở lại, nói thêm gì cũng vô ích, bởi vì giữa hai vợ chồng còn biết bao ngang trái... Nàng lẳng lặng bước ra cửa. Liễu theo sau, không nói một lời. Vũ bỗng gọi:

- Cô Liễu!

Liễu cất tiếng dạ rồi quay trở vào. Vũ nói:

- Luôn tiện, tôi cho cô hay mình đóng cửa phòng mạch trong ít lâu. Tôi cần phải đi tìm Hiền. Nếu có rảnh, cô đến chơi với vợ tôi và xem như là làm việc cho tôi vậy.

Liễu gật đầu nói:

- Thưa bác sĩ! Tôi xem chừng bà nhà cũng khổ tâm lắm!

- Tôi hiểu! Nhưng hiện thời còn có người đang khổ hơn. Tôi biết phải làm sao?

Trong khi đó, Mộng Ngọc đã ra đến cổng rào. Liễu chào Vũ lần chót:

- Thưa bác sĩ, tôi về.

Vũ gật đầu nhìn theo bóng Mộng Ngọc... Xe chạy một đôi xa mà hai người không ai nói với ai một lời nào cả. Liễu quay nhìn sang Mộng Ngọc. Nàng ngồi dựa lưng ra phía sau, gương mặt trầm lặng, u buồn. Chiếc xe chạy vụt qua một ngọn đèn đường, ánh sáng chiếu vào trong xe đủ cho Liễu nhìn thấy trên đôi má của Mộng Ngọc có ngấn lệ. Liễu cảm thấy xúc động trước sự đau khổ thầm lặng của nàng. Liễu muốn khuyên Mộng Ngọc một vài lời, nhưng không biết phải nói thế nào? Mộng Ngọc chợt cất tiếng:

- Cô Liễu!

- Dạ!

- Cô thấy rõ hiện giờ anh Vũ không còn nghĩ gì đến nỗi khổ của mẹ con tôi chẳng?

Liễu khẽ đáp:

- Thưa bà! Có lẽ vì sự ra đi của cô Hiền quá đột ngột, cho nên...

- Tôi cũng biết! Chắc hiện giờ, cô Hiền cũng đang đau khổ lắm. Nhưng cô nghĩ xem mẹ con tôi nào... có tội gì mà phải hứng chịu cảnh này?!

Ngừng một phút, Mộng Ngọc tiếp:

- Kể từ nay về sau, chắc gia đình tôi không còn hạnh phúc như xưa nữa. Hình ảnh của Hiền sẽ là bức rào ngăn cách giữa tôi và Vũ. Tôi biết làm thế nào bây giờ?

Liễu cố an ủi nàng:

- Thưa bà! Theo ý tôi, bác sĩ sẽ không làm khổ bà đâu. Lúc này, ông còn dặn dò tôi hãy thường đến với bà, những lúc ông đi vắng...

Mộng Ngọc mỉm cười buồn bã:

- Anh Vũ làm thế là để khỏi ân hận thôi. Nhưng cô nghĩ xem có phải anh ấy đòi hỏi ở tôi nhiều quá chăng? Có người đàn bà nào trên cõi đời này, chịu đựng được cái cảnh như tôi? Ai có thể ngồi yên cho chồng đi tìm người yêu cũ mà không ghen tức. Cuộc tìm kiếm này sẽ kéo dài đến bao giờ? Và trong thời gian này, tôi sẽ phải ngóng trông chồng như “đá vọng phu” ư? Có phải là vô lý không hả cô Liễu?

- Dạ.

- Thế mà tôi nhận chịu số phận mình không chống đối, không kêu ca. Trời ơi!

Mộng Ngọc quay sang bên, nước mắt lại tuôn tràn xuống má. Nàng lẩm bẩm như nói với chính mình:

- Tôi nhận chịu được cảnh này bởi vì Vũ là chồng tôi. Tôi yêu Vũ và sẽ yêu mãi mãi suốt đời.

Liễu thở dài. Nàng không tưởng được trên đời này, lại có người tốt phúc như Vũ. Chàng yêu hai người đàn bà đều đáng trọng như nhau. Lòng hy sinh của họ thật là cao đẹp. Mộng Ngọc bỗng hỏi Liễu:

- Theo ý cô, tôi phải hành động như thế nào cho hợp lẽ bây giờ?

Liễu ngập ngừng đáp:

- Thưa bà. Thật tôi... không biết phải giúp ý kiến như thế nào? Hoàn cảnh của bà thật khó khăn.

Mộng Ngọc thở dài:

- Tôi thì không còn màng gì nữa cô Liễu, nhưng bé Dung, rồi đây thế nào cũng có ngày nó sẽ hiểu được chuyện này.

Hai người cùng yên lặng. Xe chạy đều đều trên con đường khuya vắng. Anh tài xế vẫn nín thinh lo phận sự mình.

Mộng Ngọc khẽ hỏi Liễu:

- Nếu anh Vũ tìm được cô Hiền thì hoàn cảnh của tôi rồi sẽ ra sao? Chắc là Vũ phải sống "một cảnh hai quê" mất.

Liễu lắc đầu:

- Không đâu bà! Tôi biết tánh tình cô Hiền. Tuy nàng là một thôn nữ chất phác, nhưng tâm hồn cũng đáng mến lắm. Nhứt định Hiền không bao giờ chịu sống cảnh đời ngang trái đó.

Mộng Ngọc trầm ngâm một lúc mới nói:

- Tôi chỉ mong gặp được cô Hiền một lần thôi. Rất có thể hoàn cảnh chúng tôi sẽ giảm bớt khó khăn.

Liều gật đầu:

- Chính tôi cũng nghĩ thế.

Xe gần đến nhà Liễu, anh tài xế quay lại hỏi nàng:

- Cô về nhà bây giờ chưa?

Liều chưa kịp đáp, Mộng Ngọc đã bảo nàng:

- Bác về quê chắc ở nhà một mình buồn lắm. Hay là cô đến thăm tôi.

Liều gật đầu:

- Dạ cũng được.

Anh tài xế nghe Liễu nói xong, liền cho xe chạy luôn về biệt thự của Mộng Ngọc. Xe vào đến trong sân thì Ngọc đã thấy cha nàng đứng đợi trước thềm, vẻ mặt âu lo rõ rệt. Mộng Ngọc nhớ ngay đến gói bạc mà Vũ trao cho nàng lúc nãy. Trong lúc ra về vì quá hấp tấp, nàng bỏ quên gói bạc trên bàn. Ông Thiện thấy con xuống xe liền hỏi:

- Con đi đâu về khuya vậy? Kìa, có cả cô Liễu nữa...

Mộng Ngọc cố giữ vẻ tự nhiên, bước đến gần cha đáp:

- Dạ, con đi tìm anh Vũ.

Ông Thiện đã biết là Vũ tối nay không về nhà, nhưng không rõ Ngọc đi tìm ở đâu?

Ông hỏi thêm:

- Vũ ở đâu mà con tìm?

Mộng Ngọc nhìn cha đáp mau:

- Con vừa đến nhà cô Hiền.

Ông Thiện mở to đôi mắt nhìn nàng. Mộng Ngọc lặng lẽ bước vào nhà. Ông Thiện theo sau, trong lúc Liễu đi thẳng ra phía nhà bếp. Nàng không muốn nghe câu chuyện trao đổi giữa cha con Mộng Ngọc.

Ông Thiện khẽ hỏi con:

- Vũ có ở nhà đó không?

Mộng Ngọc ngồi xuống ghế gật đầu:

- Dạ có.

- Còn cô Hiền. Cô ấy có thái độ ra sao?

Mộng Ngọc nhìn thẳng vào mặt cha, đáp:

- Hiền đã đi rồi, ba à!

Ông Thiện kêu lên:

- Vậy sao?

Rồi ông gật gật đầu, có vẻ vừa ý lắm. Mộng Ngọc vụt hỏi cha:

- Ba! Tại sao ba lại làm thế?

- Ba có làm gì đâu? Hả?

- Sao ba đi đến nhà cô Hiền mà không cho con biết?

Ông Thiện chợt hiểu ra:

- A... Đến nhà cô Hiền! Tưởng việc gì?

Rồi ông im lặng! Ông cũng định nói thật hết cho Mộng Ngọc nghe. Không ngờ nàng đã biết trước.

Mộng Ngọc lại hỏi:

- Ai chỉ cho ba biết nhà cô Hiền? Cô Liễu hả? Sao không cho con hay?

- Ba có người của ba, dễ gì mà hỏi cái cô Liễu! Ba cũng định cho con hay, nhưng nghĩ lại, ba đến đó một mình tiện hơn.

- Ba làm chi vậy? Bây giờ Hiền ra đi rồi, có phải khổ cho con không?

Đến lượt ông Thiện ngạc nhiên nhìn con:

- Mộng Ngọc! Sao con lại phải khổ? Hiền đi là hạnh phúc gia đình con sẽ được toàn vẹn chứ?

Mộng Ngọc lắc đầu không nói nên lời.

Ông Thiện vẫn vô tình nói tiếp:

- Thật ra, cô Hiền cũng là người tốt đó con ạ. Ba đưa cho cô ấy một số tiền mà cô ấy không nhận, cổ hứa chắc với ba là sẽ không làm bận lòng con nữa. Bây giờ, cô ấy ra đi để giữ đúng lời đã hứa. Thật đáng khen.

Mộng Ngọc khẽ nói:

- Còn số tiền mà Hiền không nhận, ba biết...

Ông Thiện như chợt nhớ ra:

- Số tiền đó ba để lại trên bàn. Dù cô ấy không nhận nhưng mình cũng để lại cho cổ làm lộ phí chứ.

Mộng Ngọc thở dài:

- Số tiền đó vẫn còn nguyên vẹn, ba à!

- Cô ấy không mang đi sao? Ba tưởng...

- Dạ, cô ấy không lấy đâu và chính anh Vũ đã tìm thấy gói bạc của ba.

Ông Thiện kêu lên:

- Vũ!

Tự nhiên, ông cùng thấy câu chuyện xoay sang chiều hướng khác. Vũ lại tìm thấy gói bạc thì nhứt định sẽ có thái độ với ông.

Mộng Ngọc tiếp:

- Anh Vũ gói gói bạc cho con, bảo đem về đưa cho ba, nhưng rồi con cũng lại bỏ quên ở trên bàn.

Nàng định nói thêm một câu mai mỉa hoàn cảnh của cha con nàng:

- "Thật là cha con mình giống nhau ở điểm đó".

Nhưng rồi nàng lại thôi. Nàng mai mỉa ai bây giờ mới được chớ! Đổ tội cho cha làm cho hoàn cảnh thêm rắc rối sao? Không! Cha nàng làm thế vì quá thương nàng, lo lắng cho hạnh phúc của nàng. Ông Thiện hỏi con:

- Thăng Vũ có ý gì không? Nó trách cứ ba lắm chớ gì?

Mộng Ngọc lặng thinh. Ông Thiện hỏi tiếp:

- Có phải không Mộng Ngọc? Tại sao nó trách ba mới được chớ! Lỗi lầm của nó chưa ai nói tới, nó còn trách ai? Nó gạt găm cha con mình từ bao lâu nay, mình cũng bỏ qua mà. Ba chỉ muốn cho gia đình yên vui thôi.

Mộng Ngọc lo sợ nhìn cha. Nàng biết cha và chồng nàng gặp nhau bây giờ sẽ có hại lắm. Ai cũng giữ phần phải của mình thì cảnh gia đình tan nát mất. Vũ cho là cha nàng xua đuổi Hiền, còn ông Thiện thì cho Vũ gạt găm cả hai cha con. Sự mâu thuẫn ấy nhứt định sẽ đưa đến một kết quả bi đát. Mộng Ngọc không muốn giữa Vũ và ông Thiện có sự xung đột với nhau: ai phải, ai quấy, nàng cũng nhận lấy sự đau khổ một mình.

Nàng nhìn cha, rơm rớm nước mắt:

- Thừa ba... Con xin ba đừng nói thế. Bây giờ chuyện dĩ lỡ rồi, ba có làm thẳng ra, cũng chỉ gây khổ cho con. Ba cứ để cho con liệu tính. Con sẽ cố nhẫn nhục, chịu đựng. Rồi một ngày kia, con tin tưởng...

Mộng Ngọc ghen ngào không nói thêm được nữa. Dù hết lòng tin tưởng, nàng cũng thấy rõ những ngày sẽ tới thật cam go. Nàng và bé Dung

sẽ trải qua bao nhiêu thử thách?!

Ông Thiện nhìn con trong lòng dịu bớt cơn phiền giận. Ông nói:

- Con muốn thế cũng được. Ba sẽ làm đúng theo lời con. Kể ra thì ba xen vào chuyện riêng của gia đình con như vậy cũng nhiều rồi. Con nên nhớ là ba chỉ vì hạnh phúc của con.

- Thưa ba, con hiểu! Nhưng trong hoàn cảnh này, nếu ba làm thẳng quá, con sợ có hại...

- Vũ nó dám bỏ nhà này mà đi luôn chứ gì?

Mộng Ngọc thở dài:

- Con không tin anh Vũ phũ phàng với vợ con như thế, nhưng...

Thấy nàng ngập ngừng, ông Thiện hỏi:

- Nhưng sao?

- Nhưng từ đây hình bóng của Hiền sẽ là bức rào ngăn cách giữa vợ chồng con. Con chắc không thể nào anh Vũ quên được Hiền và bé Lệ. Ba nghĩ xem còn gì khổ hơn khi sống bên chồng mà chồng chỉ nghĩ đến một hình bóng xa xôi nào?

Ông Thiện lặng thinh, ngược nhìn lên trần nhà. Bây giờ, ông mới nhận thấy hết sự khó khăn trong hoàn cảnh gia đình con gái. Mộng Ngọc yêu chồng tha thiết như vậy thật là khổ. Theo như lời nàng nói, dù cho Vũ có phũ phàng thế mấy, nàng cũng vẫn một mực yêu chồng.

Ông Thiện lặng lẽ nhìn con, biết mình nói thêm gì nữa cũng vô ích. Không lẽ mình lại đi khuyên con đừng yêu chồng nó nữa hay sao? Lâu lắm, ông mới nói:

- Ba thật hết sức khổ tâm trước hoàn cảnh của con, nhưng ba không biết giúp đỡ con như thế nào đây? Ba đã cố gắng hết sức mình nhưng chắc con cũng thấy rõ là chỉ đem đến cho con sự buồn phiền, khó nghĩ thôi. Ba đành để cho con liệu tính. Từ nay, ba sẽ không chen vào việc riêng của gia đình con nữa.

Rồi ông đứng lên nói:

- Bây giờ thì ba đi về hăng.

Mộng Ngọc hỏi mau:

- Sao ba không ở lại đây?

- Ba sẽ không gặp chồng con trong ít lâu.

Mộng Ngọc tha thiết nói:

- Ba đừng đi! Con chắc anh ấy cũng biết nghĩ chớ. Ba đi như thế này, khác gì ba giận con.

- Con đừng nói vậy. Ba không giận con đâu.

Ngừng lại một phút, ông Thiện hỏi:

- Con có biết tại sao ba dọn về nhà này ở với con, mấy lúc sau này không?

Mộng Ngọc nhìn cha đáp:

- Ba đã nói là muốn được nghỉ ngơi trong ít lâu.

Ông Thiện lắc đầu:

- Không đâu con. Sở dĩ ba đến đây là vì ba nghi ngờ thằng Vũ bớt yêu thương con. Ba muốn nó không còn đi vắng nhà luôn như lúc trước. Nhưng

bây giờ thì sự có mặt của ba rất vô ích vì Vũ đã ngang nhiên đi tìm người yêu cũ của nó.

Mộng Ngọc khổ sở lắm. Ông Thiện tiếp:

- Thôi ba đi đây. Tuy nhiên, con đừng quên là lúc nào cũng có ba ở bên cạnh con. Bao giờ con thấy cần đến sự giúp đỡ của ba thì hãy gọi.

Ông Thiện bước ra cửa, Mộng Ngọc theo sau cha, nghẹn ngào, không nói được. Chính nàng cũng nhận thấy giữa lúc này, cha và chồng nàng gặp nhau không có lợi. Tuy nhiên, để cha đi như thế này, nàng thấy bất nhẫn lắm. Ông Thiện cho xe ra cổng rào rồi mà Mộng Ngọc vẫn thẫn thờ nhìn theo. Chợt có tiếng chân ai đến sau lưng nàng. Mộng Ngọc quay lại nhìn và thấy Liễu đang đi tới.

Liễu hỏi nàng:

- Ông đi rồi sao?

- Đi rồi cô Liễu. Ba tôi không muốn gặp anh Vũ.

Liễu gật đầu:

- Ông nghĩ thế rất phải. Nếu ông và bác sĩ gặp nhau, sao tránh khỏi có sự xung đột.

Hai người trở vào nhà. Suốt đêm hôm ấy, Mộng Ngọc nằm trằn trọc không ngủ được. Nàng kể cho Liễu nghe bao nhiêu kỷ niệm khi hai vợ chồng còn sống trên đất Pháp: những mùa đông lạnh trong phòng ấm, những tháng hè ở Côte d'Azur".

Gần đến sáng, hai người mới chợp mắt.

ĐÔI MẮT NGƯỜI XƯA

Ngọc Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 6

Hiền vừa khóc vừa kể hết chuyện mình cho vợ chồng Giáo Hoài nghe. Bé Lệ nằm ngủ trên chiếc ghế tràng kỷ. Vợ Giáo Hoài, dù không mấy ưa Hiền, nhưng trước hoàn cảnh của nàng cũng thấy thương tâm và tình gia tộc nổi lên, trước sự khổ đau của đứa cháu bị gặt gẫm. Bà lấy khăn đắp cho bé Lệ và ngồi cạnh đó lắng nghe câu chuyện của Hiền. Ngọn đèn dầu để trên tràng kỷ tỏa sáng khắp nhà. Đêm lần về khuya.

Giáo Hoài vẫn lặng thinh không nói gì cả, từ lúc mà Hiền bắt đầu thuật những chuyện ở Sài Gòn. Hiền kể đến chỗ Vũ mượn biệt thự riêng cho nàng ở, rồi nàng lại bỏ đi thì vợ Giáo Hoài kêu lên:

- Kia! Sao con làm vậy? Cậu Vũ xem chừng còn yêu thương con lắm mà. Bỏ đi sao phải?

Hiền ngược lên nhìn bà Giáo:

- Thưa mẹ! Anh ấy không còn thương con đâu. Mà thật sự thì từ trước đến nay anh ấy cũng chẳng hề thương con.

Vợ Giáo Hoài chặn lời nàng:

- Con đừng nói vậy! Không thương mà lại có con với nhau. Cậu Vũ còn nghĩ mà nhìn con là... là được lắm rồi.

Hiền lắc đầu:

- Anh ấy chẳng yêu thương con thật tình đâu. Đó chẳng qua là phút bông bột của tuổi trẻ. Con gặp lại anh Vũ con hiểu tất cả.

Vợ Giáo Hoài chắc lưỡi:

- Con dại quá! Ai đời, cậu Vũ nghĩ đến như vậy là quý lắm rồi, sao lại bỏ đi.

Hiền buồn bã:

- Thừa mợ! Anh Vũ đã có vợ có con. Mộng Ngọc là vợ chính thức của anh. Con có ở lại cũng chẳng sống chung nhau được.

Vợ Giáo Hoài tiếp:

- Sao con đòi hỏi nhiều vậy? Mình nghèo mà! Cậu Vũ còn yêu thương con là quý lắm rồi, tính chuyện "cầu cao" ích gì đâu. Miễn cậu ấy lo cho hai mẹ con được đầy đủ. Mợ chỉ sợ không được như vậy nữa đó?

Giáo Hoài thường khi rất nể vợ, nhưng trước những lời vô lý, cũng phải bực mình:

- Kìa! Chuyện của cháu đang rối rắm, thùng thẳng tính giúp nó, đừng nói mà không suy xét.

Vợ Giáo Hoài không vừa gì, đáp lại ngay:

- Tôi nói gì mà không suy xét. Bộ tôi nghĩ quấy hả? Ngày nay, cậu Vũ đồ ẹt rồi. Người ta làm bác sĩ mà. Cậu ấy còn nghĩ đến mình là phúc đó, còn muốn gì hơn? Làm bé, làm mọn như vậy không sướng thân sao?

Hiền cúi mặt, nước mắt tuôn tràn. Nàng biết bà Giáo không ưa mình, nhưng trước những lời trắng trợn đó nàng hết sức tủi thân. Bà Giáo xúi nàng làm bé Vũ. Trời! Nàng không thể nào sống như vậy được. Còn Mộng Ngọc? Còn những lời đã hứa với ông Thiện?

Hiền ngược nhìn bà Giáo:

- Thừa mợ. Thà là con bỏ đi, chớ làm bé anh Vũ, con không chịu được.

Bà Giáo chùng như phật ý lắm, nên đứng dậy bỏ ra nhà sau. Hiền nghe tiếng bà nổi vọng lại:

- Hứ! Cũng cái giọng "cầu cao". Được như thế là may lắm rồi làm bộ gì nữa...

Hiền đau đớn xót xa, nhưng đành im lặng. Nàng hy vọng Giáo Hoài sẽ giúp nàng tìm một lối đi. Giáo Hoài thở dài:

- Cháu đừng chú ý đến những lời của mợ cháu. Làm bé cho Vũ ư? Đâu có được. Cậu chỉ sợ một điều...

Thấy Giáo Hoài ngập ngừng. Hiền hỏi:

- Thừa cậu! Điều gì?

- Cháu nói thật cho cậu biết nhen! Đừng giấu giếm...

- Thừa cậu, cứ hỏi.

- Con có còn yêu Vũ không?

Hiền cúi mặt. Nàng không biết phải nói thế nào bây giờ. Tấm lòng của nàng đối với Vũ từ trước đến nay không hề thay đổi. Có yêu Vũ, nàng mới đợi chờ rồi đi tìm chớ?

Giáo Hoài hỏi tiếp:

- Cậu hỏi để cháu xét kỹ lại lòng mình lần cuối cùng, cho khỏi phải ân hận về sau. Rất có thể một ngày nào đó, cháu thấy quyết định hôm nay quá

vội vàng. Từ đây, một mình bơ vơ, thêm đứa con nhỏ dại, mà trong lòng lại mất hết niềm hy vọng, cháu sẽ khổ sở nhiều hơn đó.

Hiền lặng thinh suy nghĩ. Nàng hình dung đến những ngày sẽ tới mà thấy chán ngán vô cùng. Nàng bỗng nhìn Giáo Hoài:

- Con cũng biết rồi đây con sẽ phải khổ lắm, nhưng con không thể nào ở với anh Vũ được đâu cậu. Sống như thế con cũng chẳng hạnh phúc gì mà còn gieo sự khổ đau cho một người đàn bà khác.

- Bà Mộng Ngọc?

- Vâng! Chính ông thân của bà đã đến tìm con và yêu cầu con đừng làm khổ bà.

Giáo Hoài thở dài, không hỏi nữa. Hiền cúi xuống đuổi muỗi cho bé Lệ. Một lúc, ông Giáo hỏi:

- Bây giờ, cháu định sao? Về đây sống như trước ư?

Hiền lắc đầu:

- Con chưa biết tính lẽ nào. Nhưng chắc là không về đây ở được, cậu à!

Giáo Hoài ngạc nhiên:

- Sao vậy?

- Con chắc thế nào anh Vũ cũng tìm đến. Con định về gặp cậu, rồi đi ngay.

- Nhưng cháu đi đâu mới được chứ?

Hiền đáp nhỏ:

- Con mong cậu giúp con tìm một nơi ở tạm trong ít lâu. Con sẽ kiếm việc làm để sống qua ngày.

Giáo Hoài nhìn cháu, thương cảm vô cùng. Hiền bây giờ thật là bơ vơ, chỉ còn biết trông cậy vào sự giúp đỡ của ông. Phải chi vợ ông cũng thương Hiền hết tình thì dễ tính biết mấy. Đăng này, hai vợ chồng lại thường hục hặc nhau về chuyện của Hiền. Giáo Hoài chột nghĩ đến cha Hiền! Thiệt ông sắt đá làm sao? Ông quyết định từ bỏ Hiền thì không ai có thể nói ra nói vào được. Đã hơn tám năm rồi, kẻ ăn người ở trong nhà, ai lỡ nhắc đến tên Hiền cùng bị ông thét mắng, đừng nói chi đến chuyện khuyên ông cho Hiền trở về nhà. Mẹ Hiền đã mất lâu rồi, nhưng ông vẫn bằng lòng sống trong sự cô độc hẩm hiu. Đã mấy lần, Giáo Hoài bảo Hiền liều về nhà lạy ông chịu tội, nhưng lần nào ông cũng bảo đóng cổng không cho vào. Ông cho Hiền là đồ “lang chạ”, làm nhục nhã tông môn! Riêng Giáo Hoài, người đã chứa chấp Hiền, ông cũng tuyệt giao luôn và không nhìn bà con nữa. Nhưng trong hoàn cảnh của Hiền hiện tại, Giáo Hoài hy vọng cha nàng, khi biết rõ sẽ tha thứ cho nàng.

Ông nghĩ thế nên bảo Hiền:

- Hay cháu về nhà với cha cháu.

Hiền lắc đầu:

- Cha cháu! Không hy vọng gì đâu cậu! Đã nhiều lần lắm rồi. Con đã van xin hết lời, lạy gần sái trán, nhưng nhứt định, cha cháu chẳng thứ dung.

Rồi ghen ngào, nàng tiếp:

- Đối với cha cháu thì cháu là kẻ đã làm bại hoại gia phong, làm nhục nhã danh giá của ông. Chỉ còn có chết mới đền tội được.

Giáo Hoài lặng thinh, trước nỗi đau của Hiền. Giờ đây Hiền không còn gì nữa hết, không còn ai hết. Mẹ chết rồi, nàng chỉ còn trông cậy vào

cha thì cha không nhìn nhận. Nàng chỉ yêu một người thì nay người ấy lại có vợ, có con. Tiếng mõ điểm canh vang lên về phía cuối làng, lẻ loi đơn độc.

Hiền ngược nhìn Giáo Hoài:

- Cậu không tính giùm cháu được sao? Cháu cần ở tạm một ít lâu.

Giáo Hoài gật đầu:

- Có chớ! Cháu hãy đưa con Lệ vào buồng nghỉ, sáng cậu sẽ liệu cho.

Hiền lắc đầu:

- Con sợ anh Vũ tìm xuống đây ngay đó cậu. Rồi đây anh sẽ van nài, con không cầm lòng được...

Giáo Hoài thở dài:

- Coi bộ cháu còn thương Vũ nhiều lắm, làm sao xa được?!

- Dạ được mà cậu! Con đã quyết định rồi! Con sợ hờ như vậy thôi.

Giáo Hoài lặng thinh như tìm trong trí nhớ những nơi ông có thể tạm gởi Hiền, một vài tháng. Ông chợt nhớ đến tiệm may của một người bạn ở chợ Cái Bè, nên mừng rỡ bảo Hiền:

- Được rồi, may quá... cháu qua Cái Bè ở tạm ít lâu được đó.

- Nhà ai vậy cậu?

- Tiệm may Hương Hoa của bạn cậu. Cháu học may luôn. Ở đó có dạy cắt đồ Tây, áo dài nữa. Để cậu biên thư giới thiệu cháu.

Hiền mừng lắm. Nàng chỉ mong tìm được một nơi ở tạm để lánh mặt Vũ thôi. Bà Giáo tuy ngồi ở nhà sau, nhưng vẫn để ý nghe câu chuyện giữa

Hiền và chồng bà. Chừng nghe Giáo Hoài tính cho Hiền sang ở tạm bên Cái Bè thì đôi mắt bà vụt sáng hẳn lên. Nếu Vũ tìm xuống đây, bà sẽ không ngần ngại chỉ chỗ ở của Hiền.

*

Vũ qua "Bắc", cho xe đậu ngoài lộ đá rồi đi bộ vào nhà Giáo Hoài. Người lân cận trong xóm, chừng như xa lạ đối với chàng tất cả. Không một ai nhìn ra được Vũ, "cậu học trò" ngày xưa. Chàng đi gần đến nhà Hoài càng thấy nôn nao khác thường. Vũ bước lên thềm nhà, nhìn thấy Giáo Hoài thì kêu lên:

- Anh... Anh Hoài.

Rồi chàng đứng dừng lại không nói thêm được lời nào nữa. Giáo Hoài nhìn ra:

- Kia, cậu Vũ! Trời, lâu dữ hôn. Sao không thấy về chơi? Vào đây. Vào đây...

Vũ bỡ ngỡ bước vào gian nhà cổ kính mà chàng đã sống qua mấy tháng hè, gần 10 năm trước. Không có gì thay đổi: vẫn bộ tràng kỷ đó, vẫn mấy câu liễn đối, bức hoành phi. Vẫn chiếc võng ở góc nhà mà chàng thường nằm đọc sách. Cảnh vẫn y nguyên như trước nhưng tâm tình con người đã khác xa. Tấm lòng của Giáo Hoài đối với chàng chắc là không còn được như xưa nữa! Thấy Vũ có vẻ ngỡ ngàng, Giáo Hoài bước xuống tràng kỷ nắm tay chàng kéo vào, rồi cố lấy giọng thân mật nói:

- Ngồi xuống đây. Bộ lạ lắm sao? Cũng y như hồi trước mà. Thế nào? Học hành đỗ đạt ra sao? Cậu thiệt tệt quá. Sao không thư từ gì hết vậy?

Vũ theo Giáo Hoài ngồi xuống tràng kỷ mà vẫn chưa mở lời được.

Giáo Hoài chợt nhớ đến vợ, liền quay lại gọi:

- Mình ơi! Có cậu Vũ xuống chơi nè.

Vợ Giáo Hoài chừng như chỉ đợi có thế, từ nhà sau đơn đã đi lên:

- Cậu Vũ. Hèn lâu dữ đa. Bây giờ nghe nói cậu đỗ đạt rồi hả.

Vũ đứng lên cúi chào vợ Giáo Hoài, gượng cười:

- Dạ thưa... đỗ cũng gần hai năm rồi.

Vợ Giáo Hoài nói một hơi dài:

- Ờ, nghe nói cậu đi Tây, đi u gì đó mà. Bây giờ chắc cậu khá lắm hả? Cậu tệ quá!

Giáo Hoài trừng mắt chặn lời vợ:

- Mình...

Rồi ông cố lấy giọng vui vẻ:

- Mình bảo trẻ lo làm cơm ăn, chắc cậu Vũ còn ở chơi với mình mà.

-Tôi không nói chắc anh cũng biết tôi xuống đây làm gì rồi.

Giáo Hoài làm ra vẻ ngơ ngác:

- Cậu... nói gì tôi chưa hiểu?

Vũ tiếp ngay:

- Hiền có về đây không anh? Mong anh đừng giấu tôi. Tôi khổ quá anh à.

Giọng nói của Vũ tha thiết quá khiến Giáo Hoài không trả lời ngay được. Riêng vợ Giáo Hoài có vẻ ái ngại, liếc nhìn chồng rồi đi lần xuống

nhà sau.

Vũ lại hỏi:

- Hiền có về nhà không anh? Tôi tìm nàng khắp nơi mà không gặp.

Giáo Hoài nghĩ đến lời cầu xin của Hiền đêm hôm qua thì lắc đầu bảo Vũ:

- Hiền đâu có về đây. Cháu nó lên Sài Gòn tìm cậu. Tôi có được tin gì đâu.

Vũ khổ sở quá nên không còn đủ sáng suốt để nhận định lời nói không thật của Giáo Hoài. Chàng ôm lấy đầu:

- Hiền đi đâu hờ trời? Tôi cứ đinh ninh nàng đã tìm về đây.

Giáo Hoài đã lỡ nói dối Vũ, nên đành hỏi luôn:

- Hiền gặp cậu rồi phải không? Nhưng sao nó lại bỏ đi?

Vũ ngược lên nhìn Giáo Hoài:

- Lỗi ở tôi hết anh à! Tôi ân hận vì đã bỏ rơi Hiền và để cho nàng phải mỏi mòn chờ đợi suốt bao năm.

Giáo Hoài đã hiểu rõ hết tự sự nhưng vẫn làm bộ hỏi:

- Tại sao bảy, tám năm nay, cậu không thư từ gì hết vậy?

Vũ khổ sở nói:

- Tôi tệ bạc lắm! Hoàn cảnh mới đã làm cho tôi quên Hiền, quên những ngày vui vẻ ở đây. Tôi về Sài Gòn rồi gặp dịp may sang Pháp du học.

Chàng kể lại hết quãng đời đã qua, từ khi cưới Mộng Ngọc rồi đổ đạt về nước. Đến khi gặp lại Hiền thì mọi việc đã ngang trái lắm rồi. Vũ không giấu giếm một sự gì cả và thuật cho Giáo Hoài nghe bằng một giọng hết sức thành thật. Hoài đã được Hiền kể lại một lần rồi, nhưng vẫn ẩn nhẫn ngồi nghe.

Vũ bỗng nói tiếp:

- Tôi khổ quá! Hoàn cảnh của tôi bây giờ thật hết sức khó khăn. Hiền vì tôi mà chịu bao điều cay đắng.

Giáo Hoài rất cảm động trước những lời thành thật của Vũ, nhưng dù sao, ông cũng phải giữ lời hứa với Hiền. Thình thoảng, Hoài lại thở dài. Nếu Vũ gặp Hiền đưa về Sài Gòn, để làm bé sao?

Vũ bỗng hỏi Giáo Hoài:

- Anh nghĩ xem Hiền đi đâu? Ngoài ở đây ra, nàng, còn có thể đến ở tạm đâu ít lâu chẳng?

Giáo Hoài khó nói quá. Ông ngập ngừng đáp:

- Thật ra thì Hiền cùng đâu quen biết với ai!

Ngừng lại một phút, Giáo Hoài tiếp:

- Theo ý tôi thì cậu không nên tìm kiếm Hiền làm gì nữa.

Vũ ngạc nhiên ngó Giáo Hoài:

- Sao vậy hả anh? Tôi... tôi muốn Hiền không phải khổ nữa mà.

Giáo Hoài lắc đầu:

- Hoàn cảnh của cậu bây giờ khó khăn lắm. Có tìm gặp Hiền cũng chẳng giải quyết được gì. Không lẽ cậu đem nó về làm bé sao?

Vũ lặng thinh, không nói gì được nữa. Mặc dù chàng không có ý đó, nhưng hoàn cảnh của chàng hiện tại, làm sao khác được? Chàng và Mộng Ngọc đã chính thức làm hôn thú với nhau, nếu gặp được Hiền, dù muốn dù không, nàng cũng đành phải nhường nhịn Mộng Ngọc?

Vũ đáp lời Giáo Hoài:

- Tôi không có ý định đó! Sự mong mỏi của tôi là hiện giờ phải tìm cho ra Hiền, để nàng khỏi phải sống vất vả.

Hoài gượng cười:

- Cậu đem Hiền về mà sống trong cảnh trái ngang như vậy, Hiền nó càng khổ hơn.

Vũ thở dài lòng buồn bã vô hạn. Rốt cuộc thì chàng vẫn ở trong cái vòng luẩn quẩn không lối ra. Giáo Hoài muốn phá tan bầu không khí nặng nề đó, nên hỏi sang chuyện khác:

- Cậu xuống bằng gì?

- Dạ, bằng xe nhà. Tôi đậu ngoài lộ đá.

Giáo Hoài hình dung đến cảnh sông giàu sang sung sướng của vợ chồng Vũ, rồi nghĩ đến mẹ con Hiền. Từ nay, trên đường đời chắc chắn là hai mẹ con nàng sẽ còn phải khổ nhiều hơn trước. Nhưng nếu Hiền chịu về với Vũ, chắc gì nàng lại được hạnh phúc? Mộng Ngọc là con gái nhà giàu, lại có học! Nàng đủ "mánh lới" để làm khổ Hiền. Giáo Hoài còn xuống nhà bếp dặn dò vợ:

- Mình nhớ kỹ, đừng đá động gì đến chuyện con Hiền ghen.

Người vợ khó chịu:

- Cứ dặn hoài hà. Bộ người ta điên sao chứ! Hay là ông không tin tôi?

Giáo Hoài cất tiếng nhỏ nhẹ:

- Mình sao khó tánh quá! Tôi nhắc mình như vậy mà.

Rồi Giáo Hoài trở lên nhà nói chuyện với Vũ. Ông không muốn luẩn quẩn mãi ở chuyện của Hiền, nên kể cho Vũ nghe những thay đổi ở ấp Phước Định trong vòng bảy tám năm nay. Ông Giáo nói đến nhiều tên người và nhiều địa điểm mà Vũ chỉ nhớ mang máng thôi. Dùng cơm xong, Vũ định ra xe trở về Sài Gòn, nhưng bà Giáo có ý muốn chàng ở lại:

- Mấy khi cậu về chơi, không ở với vợ chồng tôi được một ngày sao?

Giáo Hoài có vẻ không bằng lòng thái độ của vợ, nhưng vẫn niềm nở bảo Vũ:

- Chiều mát tôi đưa cậu ra Xóm Vàm, hay vô Xóm Cầu Sắt chơi. Nhiều anh em cứ hỏi thăm cậu.

Trước những lời mời mọc tha thiết đó, Vũ đành ở lại. Buổi trưa, chàng nằm thiu thiu trên võng, trong lúc Giáo Hoài ra vườn sau thì vợ Giáo Hoài lân la đến bên gọi nhỏ:

- Cậu Vũ... Cậu...

Vũ giật mình mở mắt, thấy vợ bạn đưa ngón tay lên miệng ra dấu bảo chàng im thì Vũ ngạc nhiên lắm. Chàng ngồi dậy, khẽ hỏi:

- Chuyện gì vậy chị?

- Con Hiền...

Vũ sửng sốt kêu lên:

- Hiền... Hiền làm sao chị?

- Nó có về đây nữa! Về hồi đêm hôm qua.

- Thiệt ư! Bây giờ nàng đâu rồi? Sao anh Giáo...

Vợ Giáo Hoài lắc đầu bĩu môi:

- Ảnh nói gạt cậu đó. Tại con Hiền khóc lóc dằn dò cho nên ảnh làm theo ý nó.

Vũ bàng hoàng nhìn vợ Hoài, hỏi nhanh:

- Hiền đâu rồi chị? Ở trong buồng hả?

Chàng vừa nói vừa đứng lên, vợ Hoài lật đật trả lời:

- Không! Nó đi Cái Bè hồi sáng rồi.

Vũ lặp lại câu nói của vợ Giáo Hoài:

- Hiền đi Cái Bè? Chi vậy hả chị? Bao giờ Hiền mới về?

Vợ Giáo Hoài liếc mắt qua cửa sổ, nhìn ra vườn, thấy chồng chưa vào nên yên tâm nói:

- Ảnh đem gởi con Hiền bên Cái Bè, để nó tránh mặt cậu đó.

Vũ chợt hiểu ra tự sự. Thì ra chính Giáo Hoài cũng không muốn chàng gặp Hiền.

Chàng hỏi vợ Hoài:

- Hiền qua Cái Bè rồi ở nhà ai hả chị? Tôi phải đi tìm ngay mới được.

Vợ Giáo Hoài bước đến bên cửa sổ, trông chừng ra vườn một lần nữa mới bảo Vũ:

- Cậu nói nhỏ nhỏ vậy! Đừng cho anh ấy biết khó lòng lắm. Ảnh gửi Hiền ở tiệm may Hương Hoa. Cậu xuống chỗ bến chợ, hỏi thăm người ta là biết liền.

Vũ đứng lên nói:

- Tôi đi liền bây giờ ghen chị? Tôi trở ra Vĩnh Long rồi tôi đi lộn về Cái Bè.

Vợ Giáo Hoài lắc đầu:

- Khoan đã cậu Vũ! Cậu làm thế ảnh nghi ngờ đó. Cứ ở chơi thủng thẳng rồi đi. Hiền ở lại tiệm đó chớ không đi nữa đâu.

Vũ ngồi xuống võng, trong lòng hết sức phân vân. Đi liền bây giờ chỉ cho khỏi Giáo Hoài nghi ngờ vợ đã thót mét với mình. Chàng ngược nhìn vợ Giáo Hoài và nhớ hết những lời Hiền và bé Lệ đã nói. Đúng là vợ con Hoài không ưa Hiền. Mà thật sự cũng nhờ thế mà chàng mới biết được nơi Hiền đang ở. Trong khi đó, Hoài ở ngoài vườn đi vào. Vợ Hoài không thấy kịp chồng nên đành đứng đó.

Giáo Hoài vô tình không chú ý đến thái độ của vợ, chàng hỏi Vũ:

- Cậu có uống nước dừa không? Dừa xiêm ngọt lắm.

Vũ đang nôn nao trong lòng, nên chỉ gật đầu lấy có. Giáo Hoài liền bảo vợ:

- Mình bảo trẻ nhỏ nó đi hái dừa ở gần cây ô môi đó.

Vợ Giáo Hoài chỉ mong có thể, để lấy cớ ra nhà sau. Nhưng trước khi đi, chị còn nhìn Vũ, như ngẫm bảo đừng nói gì với Hoài hết. Vũ ngồi yên

cố phân tách tình cảm của bạn đối với mình. Hoài không thấy chàng đang hối hận thật tình sao? Giáo Hoài chợt để ý đến thái độ của Vũ. Sao chàng không nói gì hết mà cứ chăm chú nhìn mình?

Hoài khẽ hỏi bạn:

- Có chuyện gì vậy cậu?

Vũ giựt mình, cố giữ lấy vẻ bình tĩnh:

- Tôi nghỉ Hiền trở về Sài Gòn. Tôi muốn về ngay bây giờ.

Vũ nói rất khéo nhưng Hoài cũng để ý. Chàng hỏi lại bạn:

- Cậu định về Sài Gòn ngay bây giờ sao?

- Vâng!

Hoài nghĩ đến vợ và thái độ của cô ta lúc nãy. Lúc chàng ở ngoài vườn vào thì vợ chàng đang đứng nói chuyện với Vũ. Cô ta nói gì mà tự dưng Vũ đòi về Sài Gòn ngay. Giáo Hoài giận lắm! Nhưng chàng chỉ bảo Vũ:

- Cậu tưởng tượng thôi, chớ chắc Hiền không quay về trên ấy đâu. Cậu có biết vì sao không?

Vũ ngập ngừng hỏi:

- Sao vậy anh?

- Vì cậu còn có vợ cậu, người mà cậu chánh thức cưới hỏi. Thà là Hiền sống bơ vơ một mình còn hơn chịu đựng hoàn cảnh trái ngang, vả lại...

Giáo Hoài ngừng lại một phút mới tiếp:

- Vả lại... bình như cậu chưa bao giờ thật dạ yêu Hiền.

Vũ kêu lên:

- Trời! Sao anh đành nói vậy? Tôi không yêu Hiền thì tìm nàng để làm gì?

Giáo Hoài gằn giọng:

- Cậu tìm chỉ để cho lòng mình khỏi phải ân hận thôi.

- Anh mà cũng nghĩ như vậy sao? Chính Hiền đã bảo tôi câu đó. Nhưng không phải vậy. Lòng tôi... tôi hiểu mà. Hiền ngờ oan cho tôi rồi lại bỏ đi. Có lẽ vì thế mà anh nỡ giấu...

Giáo Hoài hỏi ngay:

- Cậu bảo sao? Tôi thế nào?

Vũ thấy mình lỡ lời nên lặng thinh cúi mặt. Chàng có muốn nói ra điều đó đâu, nhưng trong lúc bức tức chàng không giữ được.

Giáo Hoài hỏi lại:

- Cậu bảo tôi nỡ giấu cái gì? À! Hay cậu cho tôi giấu Hiền...

Vũ thấy đã đến lúc không thể lặng thinh được nữa nên nghiêm sắc mặt nhìn Hoài:

- Phải! Anh đã giấu chỗ ở của Hiền.

Vợ Giáo Hoài từ nhà sau lên, nghe thoáng qua những lời ấy, vội vàng trở xuống bếp. Hoài bàng hoàng ngồi xuống ghế. Chàng mới thử ý Vũ thôi, không ngờ đó là sự thật. Cũng lại vợ chàng! Vũ tiếp tục nói:

- Sao vậy anh Hoài? Anh không nhìn thấy tấm lòng của tôi sao? Tôi đang khổ tâm lắm. Nếu không tìm ra Hiền, có lẽ suốt đời tôi không còn

thiết đến việc gì nữa hết. Hiền đã về đây trong đêm hôm qua mà, sao anh
nỡ giấu tôi?

Giáo Hoài thở dài, lấy thuốc ra vắn hút. Chàng thở khói đánh phào
một cái rồi nói:

- Ý cháu Hiền là như thế! Chớ tôi đâu muốn giấu cậu làm gì? Hiền đã
khổ nhiều rồi. Nó không muốn cậu đeo đuổi nữa.

- Anh Hoài. Sao Hiền không chịu hiểu là tôi muốn chuộc lại lỗi lầm
xưa?

- Một điều rất tai hại mà tôi cần nói cho cậu rõ là Hiền quả quyết từ
trước tới nay cậu không hề yêu nó. Chính điều đó làm cho nó tủi nhục mà
ra đi.

Vũ kêu lên:

- Trời ơi! Sao Hiền lại có thể nghĩ như vậy được?

Rồi chàng ghen lời, trong lòng xót xa nhiều lắm. Quả tình, thái độ
của chàng chứng tỏ lòng chàng không thật yêu Hiền. Ngày xưa, cũng ở nơi
này, Hiền đã hiện ra trong sự trong trắng hồn nhiên. Chàng yêu nhan sắc
của Hiền như yêu một cái gì đẹp nhất trên đời. Sự bông bột của Vũ "chóng
phát chóng tàn". Trước kia, chính chàng cũng không thể phân tách được
lòng mình... Giờ đây, qua bao thử thách, Hiền đã thấy rõ Vũ và chàng cũng
tự hiểu mình. Giáo Hoài bỗng cất tiếng:

- Cậu Vũ à! Bao giờ tôi cũng xem cậu như bạn hay là em út của tôi.
Việc Hiền xảy ra, tôi là người bị phiền hà hơn hết nhưng cậu thấy có bao
giờ tôi đi tìm cậu hay trách móc gì chẳng? Tôi hiểu cái tuổi thanh niên mà.
Nhưng bây giờ...

Vũ ngẩng lên nhìn bạn hỏi:

- Bây giờ thế nào anh?

- Tôi khuyên cậu đừng nên đi tìm con Hiền nữa. Bởi vì tìm thấy nó, cậu cũng không giải quyết được gì đâu? Cậu không thể bỏ được vợ cậu, mà Hiền thì nó chỉ đòi hỏi một tình yêu chân thật và trọn vẹn. Tánh nó coi vậy mà khó lắm đó cậu.

Hoài nín lặng, với tay lấy bình trà rót vào tách. Buổi trưa ở làng quê im vắng quá. Vũ nghe cả tiếng hát ru em của ai ở bên kia bờ tre vọng lại. Chàng nghĩ đến bé Lệ và tội nghiệp cho Hiền. Từ nay, hai mẹ con sẽ làm gì để sống?

Vũ bảo Giáo Hoài:

- Không đâu anh Hoài! Thế nào tôi cũng phải tìm gặp Hiền để chuộc lại lỗi lầm xưa. Tôi xin thề sẽ coi Hiền như một người em để chăm lo, săn sóc cho nàng.

Hoài lặng yên suy nghĩ. Vũ nôn nao chờ đợi ý kiến của bạn. Hoài nói:

- Tôi chỉ sợ Hiền không đồng ý.

- Anh Hoài. Tại sao nàng không chịu? Tôi có đòi hỏi gì đâu?

- Hiền không đồng ý cho cậu xem nó như em gái, chỉ vì lòng nó vẫn con yêu cậu.

Vũ lặng thinh. Tâm hồn của Hiền xem thế mà không giản dị như chàng tưởng. Lòng vẫn yêu mình, mà Hiền cương quyết lánh xa.

Vũ đứng phắt dậy, bảo Hoài:

- Không! Anh giận thì tôi đành chịu, chớ thế nào tôi cũng phải gặp Hiền. Tôi cần giải bày hết lòng mình rồi tùy nàng định đoạt.

Hoài biết mình không thể cản ngăn bạn được, nên khẽ hỏi:

- Cậu đi bây giờ sao?
- Vâng. Tôi không thể chần chờ lâu hơn nữa được.
- Chắc cậu đã biết rõ Hiền ở đâu rồi chứ?

Vũ đáp nhỏ:

- Chị bảo ở tiệm may Hương Hoa bên Cái Bè. Có đúng không anh?

Hoài gật đầu:

- Đúng đó. Vợ tôi nghe lóm chuyện thiên hạ thì tài lắm.

Vũ nhớ đến vợ Hoài. Thế nào hai vợ chồng cùng cãi nhau về chuyện này. Chàng bảo Hoài:

- Chuyện này là tại tôi cứ hỏi tới hỏi lui, chị mới thổ lộ ra. Lỗi là lỗi ở tôi, anh đừng phiền trách chị tội nghiệp. Thôi, tôi đi đây.

Hoài nói nhanh:

- Khoan! Ở lại uống nước dừa rồi hãy đi. Xe hơi lộn về Vĩnh Long rồi đi Cái Bè không bao lâu đâu.

Vũ lắc đầu:

- Thôi, cảm ơn anh thật tình đó. Nhưng trong lòng tôi bây giờ nôn nao quá. Tôi phải gặp Hiền mới yên tâm được. Tôi chỉ mong một điều là đừng vì chuyện của tôi và Hiền mà anh chị phiền lòng nhau.

Giáo Hoài lắc đầu:

- Không sao đâu. Cậu đừng lo.

Vợ Hoài đã nghe rõ hết những lời trao đổi giữa hai người, nên bước lên nhà trên, để gặp Vũ trước khi chàng đi. Tuy nhiên, chị ta cũng làm ra vẻ không hiểu gì hết, cất tiếng hỏi Vũ:

- Kìa cậu Vũ! Cậu đi về sao?

Hoài biết tính vợ, nên không nói gì cả, trong lúc Vũ đáp:

- Vâng. Tôi đi đây chị. Bao giờ rảnh, có lên Sài Gòn mời anh chị đến phòng mạch của tôi chơi.

Hoài gượng cười nói:

- Chắc còn lâu lắm tôi mới lên Sài Gòn được.

Cả ba người cùng cười. Hoài muốn xách nón đưa Vũ ra xe, nhưng chàng ngăn lại:

- Anh khỏi nhọc công mà. Tôi làm phiền anh chị nhiều lắm rồi. Anh chị cũng nên tha lỗi cho.

- Có gì mà cậu nói thế.

Vũ cúi chào hai vợ chồng bạn một lần nữa rồi ra cửa. Đợi chàng đi khuất bên kia chiếc cầu cả hai mới trở vào. Giáo Hoài lại bàn vấn thuốc hút. Vợ chàng có vẻ ngại ngùng không dám mở lời. Hằng ngày, chị ta vẫn thường ăn hiếp chồng, nhưng mới rồi chị làm quấy, nên có hơi xấu hổ. Giáo Hoài lặng thinh, ngồi hút thuốc, trí nghĩ ở đâu đâu. Ông không biết Hiền có gặp chủ tiệm may Hương Hoa không? Không hiểu giờ này hai mẹ con đang làm gì và có biết, một người đang lao xe vùn vụt đến để gặp mặt. Khi Hiền gặp Vũ rồi, nàng có thể trách mình không kín miệng chẳng? Giáo Hoài rất áy náy trong lòng vì không giữ tròn lời hứa với Hiền. Nhưng thật tình, chuyện này xảy ra là ngoài ý muốn của chàng. Hoài không bày tỏ đầu đuôi... thì Vũ cũng tìm được nơi Hiền đang ở vậy!?

*

Vũ lái xe vào thị xã Cái Bè, trời đã mờ mờ tối. Chợ Quận không có điện, nhưng nhờ các tiệm buôn đốt đèn măng-xông nên cũng được sáng sủa phần nào. Vũ cho xe chạy chậm chậm trên đường bờ sông, đưa mắt nhìn hai bên lề tìm tiệm may Hương Hoa. Lòng chàng hồi hộp hơn bao giờ hết.

Theo lời vợ chồng Hoài, nhứt định Hiền và bé Lệ đang ở đây, chớ không đi đâu xa. Chàng nôn nao quá, không biết mẹ con Hiền có chịu trở về với chàng không? Nếu Hiền từ chối Vũ, không biết làm thế nào cho nàng xiêu lòng.

Vũ hy vọng Hiền không đối xử với mình như thế. Nàng còn yêu mình mà. Vũ có thể chắc chắn được điều đó.

Vũ hết sợ chuyện này đến chuyện khác. Nếu Hiền không đến đây thì thật chàng mất dấu Hiền và không còn biết đâu mà tìm. Chàng vọt thẳng xe. Một đứa bé đang băng qua đường, suýt chút nữa đã chạm vào đầu xe của chàng. Nó thấy Vũ thẳng lại thì ngược lên cười rồi chạy biến trong bóng tối.

Vũ thở dài. Chàng nghĩ đến bé Lệ. Nếu không cha, đời sống của nó sẽ như thế nào? Hiền bận lo làm việc kiếm tiền, chắc không thể nào chăm sóc con cho chu đáo được. Tự nhiên, đứa bé vừa cản đầu xe lúc nãy khiến chàng nhớ đến con tha thiết. Vũ nhìn hết nhà này đến nhà khác vẫn chưa thấy tiệm may Hương Hoa. Chàng cho xe trở đầu lại rồi nhìn một bên phố thôi. Nếu không gặp, thì chàng sẽ quay đầu xe một lần nữa để nhìn xem dãy phố bên kia. Xe chạy chậm chậm khiến những người ở hai bên phố ngạc nhiên nhìn theo.

Ở một Quận nhỏ như thế này, ít khi họ thấy một chiếc xe sang trọng chạy tới, chạy lui. Người lái xe định tìm ai mà cứ cho xe lù lù tới lui. Vũ chợt thấy hai chữ Hương Hoa trên một tấm bảng hiệu. Chàng nhìn vào quả

đúng là một tiệm may. Có mấy cô gái đang làm việc dưới ánh đèn. Vũ cho xe đậu sát vào lề rồi ngừng lại, mở cửa bước xuống. Chàng chưa vội vào tiệm may mà chỉ đưa mắt tìm kiếm Hiền. Ba cô gái đang ngồi may, còn một cô đứng cắt. Vũ bước vào tiệm. Mấy cô đều dừng tay, ngược lên nhìn.

Vũ khẽ chào và hỏi cô ngồi gần nhất:

- Tôi muốn hỏi ông chủ?

Cô gái nhìn Vũ trân trối, trong lúc các cô khác tùm tùm cười với nhau. Vũ không hiểu mình có cử chỉ gì lỗ bịch mà họ tỏ thái độ như vậy. Chàng nghiêm sắc mặt định hỏi một lần nữa thì cô gái đối diện với chàng nói:

- Thưa ông... dạ... tiệm may này, có chị em tôi không hà.

Vũ ngạc nhiên nhìn cô gái rồi hỏi lại:

- Vậy là ở đây không có ông chủ?

Cô gái lắc đầu không đáp. Một bà sồn sồn từ trong bước ra, cúi chào Vũ, hỏi:

- Ông hỏi ai?

- Thưa bà tôi muốn tìm người thân. Họ chỉ đến tiệm may Hương Hoa này tìm ông chủ. Đây đúng là tiệm Hương Hoa mà.

- Phải! Nhưng các cháu ở nhà nó làm lấy. Nhà không có đàn ông. Tôi là chủ đây.

Các cô vụt cười rộ lên. Vũ mới hiểu tại sao lúc nãy họ cười mình. Chàng bỡ ngỡ nhìn bà chủ tiệm, không biết nói gì hơn. Thế mà Hoài lại chỉ chàng đến đây?

Bà chủ bỗng nói:

- À, phải rồi! Hay là ông chủ trước. Tôi dọn về đây đã hai tháng. Ông Tính sang lại cho tôi. Đáng lý tôi đổi bằng hiệu, nhưng thấy tên Hương Hoa cũng hay nên các cháu bảo để vậy. Phải rồi, chắc ông quen ông Tính?

Vũ hy vọng hỏi:

- Ông Tính bây giờ ở đâu, thưa bà?

- Tôi không rõ nữa! Con ông ấy chết nên ông thấy thua buồn, sang tiệm may rồi bỏ xứ. Tội nghiệp, có hai cha con.... Cô bé ấy đẹp lắm mà chết thật đáng buồn.

Vũ vụt hỏi:

- Thưa bà. Từ sáng đến giờ có ai đến kiếm ông chủ tiệm này không?

Bà chủ lắc đầu:

- Dạ, không thấy. Mà... chắc tại tôi đi khỏi.

Cô gái nói chuyện lúc này khẽ cất tiếng:

- Có một người đến hỏi ông Tính, má à.

- Vậy hả.

Vũ mừng rỡ:

- Phải một thiếu phụ không cô?

- Dạ đúng! Bà ấy có dẫn theo một em bé.

- Cô ấy đâu rồi, hả cô?

Cô gái lắc đầu nói:

- Dạ, tôi tiếp cô ấy ở đây. Cô ấy đưa thư, tôi tưởng của má tôi nên bảo ngồi chờ. Cho đến trưa, má tôi không về, tôi mở ra xem, té ra không phải. Họ gửi thư cho ông Tính...

Vũ thấy choáng váng. Thật ngoài sức tưởng tượng của chàng. Đúng là định mạng khắt khe, đã khiến hai người xa nhau mãi mãi! Vũ ngập ngừng hỏi cô gái đã trả lời mình lúc này:

- Thưa cô. Rồi thiếu phụ ấy đi đâu?

- Dạ, tôi không biết nữa! Cô ấy ngồi ở đây một lúc, em bé đói bụng khóc, cô ấy mới dẫn đi.

Vũ cảm thấy xót xa nhiều lắm. Hiền và bé Lệ đã đến đây. Thế mà bây giờ, hai mẹ con như cánh chim trời. Vũ hỏi thiếu nữ:

- Cô làm ơn cho tôi biết thiếu phụ rời khỏi nơi đây lúc mấy giờ?

Thiếu nữ lộ vẻ suy nghĩ, rồi hỏi mẹ:

- Má về hồi mấy giờ?

- Ba, bốn giờ gì đó.

Thiếu nữ quay sang Vũ:

- Dạ, cô ấy đi chừng nửa tiếng đồng hồ thì má tôi về.

Vũ biết mình không hỏi thêm được gì nữa, nên chào bà chủ tiệm và mấy cô gái:

- Xin cảm ơn bà và các cô. Tôi xin đi.

Mọi người đều chào đáp lại chàng. Vũ ra xe mở cửa leo lên, nhưng không biết đi về đâu? Hiền rời tiệm may này khoảng ba giờ chiều chắc

nàng chưa di khỏi Cái Bè. Nhưng ở một quận nhỏ, xa lạ với chàng, Vũ không biết phải tìm nàng ở đâu? Không chừng nơi đây không có khách sạn nữa là khác. Vũ mở máy cho xe chạy. Qua ngang tiệm may Hương Hoa chàng thấy bà mẹ và các cô gái ngẩng lên với vẻ sững sờ rõ rệt. Họ không tưởng được người vừa vào tiệm mình lại giàu có, sang trọng đến thế Vũ quần kiếm khách sạn nhưng đúng như dự đoán của chàng, ở đây không nơi nào cho ở trọ ban đêm. Có lẽ quận không mấy phồn thịnh và không nhằm đường đi nên ít khách ở xa tới. Chàng đành ra bến xe hỏi thăm mấy anh lơ xe đò. Họ bận làm ăn nên không chú ý đến những gì ngoài công việc. Họ đều lắc đầu.

Vũ tuyệt vọng. Chàng lên xe nằm ngả người ra sau nệm, trong lòng thật chán nản. Thế là chàng đã mất dấu Hiền và con. Thoáng một giây Vũ nghĩ:

- “Có thể Hiền quay về Phước Thịnh không?”

Vũ lại tràn trề hy vọng. Chàng muốn quay lại Vĩnh Long ngay, nhưng sợ “huốt” Hiền thêm lần nữa. Lỡ đêm nay nàng còn ở Cái Bè chờ sáng ra xe đi nơi khác, thì Vũ sẽ không còn biết nàng ở đâu mà tìm? Vũ nghĩ đến bến đò Cái Bè. Xưa kia, chàng cũng đã từng đi đò từ đây về Phước Định. Hỏi thăm ở bến đò thì biết Hiền có về bên Cù Lao chẳng? Chàng lái xe ra bến sông rồi lần xuống cầu, hỏi thăm mấy người lái đò.

Một ông lão đáp lời chàng:

- Đò Phước Định hôm nay qua hai chiếc đều về hết rồi.

Vũ khẽ hỏi:

- Thưa ông! Đò về hồi mấy giờ?

- Thì bữa nào cũng chở xe Sài Gòn xuống là về ngay. Hôm nay hình như không có khách.

Vũ muốn chắc chắn hơn nên hỏi tiếp:

- Có chiếc nào ở trễ đến ba, bốn giờ không, thưa ông?

Ông lão lắc đầu nói:

- Tháng này giông gió thường nổi lên buổi chiều. Ai dám qua sông trễ vậy. Lớ quố chìm đồ chớ chẳng phải chơi đâu!

Vũ tin chắc Hiền chưa về Phước Định nên từ biệt ông lão ra chợ. Nếu Hiền không về nhà Giáo Hoài thì chỉ còn có nước đi xe lên Sài Gòn thôi. Bây giờ, cứ đón ở bến xe, chàng hy vọng sẽ gặp nàng.

Chàng có sẵn ý định trong đầu, nên gọi mấy anh lơ xe đến nói chuyện:

- Tôi có một chuyện rất hệ trọng, mong anh em giúp tôi. Tôi sẽ đền ơn.

Mấy người lơ ngạc nhiên, nhìn đáng điệu sang trọng của Vũ hỏi:

- Nếu thầy muốn mượn tụi tôi đi đánh lộn thì lắm chỗ rồi! Lơ xe này đang hoành lắm chớ không phải du côn.

Vũ lắc đầu đáp:

- Các anh đừng nghĩ lầm. tôi không bao giờ làm chuyện đó. Tôi muốn nhờ anh em giúp tôi một việc khác.

Mấy anh lơ xe chăm chú nghe lời Vũ và ai cũng có vẻ cảm mến thái độ nhã nhặn của chàng. Vũ tiếp:

- Tôi có người nhà vừa buồn phiền ra đi. Đó là một thiếu phụ mảnh khảnh có dắt theo một em bé chừng sáu, bảy tuổi. Nếu khuya này thiếu phụ có ra xe nhờ anh em cho tôi hay.

Mấy người trong bọn nói:

- Chuyện đó thì dễ rồi, nhưng biết thầy ở đâu mà báo tin?

Vũ đáp:

- Tôi không đi đâu xa, mà đậu xe ở góc đường kia. Người nào các anh nghi ngờ thì hỏi có phải tên Hiền không! Nếu đúng, các anh gọi tôi.

- À! Có như vậy mới dễ kiếm chớ!

Vũ gọi người lớn tuổi hơn hết trong nhóm đưa cho một số tiền rồi bảo:

- Tiền đây, anh em uống cà phê chơi. Bao giờ tìm được người, tôi xin hậu tạ.

Mấy người lơ xe đều vui mừng cảm ơn Vũ rồi tản mát đi. Vũ lái xe lại chỗ góc đường. Chàng quay kính kín mít bốn bề để khỏi lạnh lúc trời khuya. Vũ cởi áo ngoài rồi mở cửa xuống đường đi bách bộ một lúc cho giãn gân cốt. Suốt ngày ngồi trên xe tù túng, chàng đã thấy khó chịu lắm rồi.

Lại một đêm, ngủ xa nhà. Vũ thở dài lấy thuốc ra hút. Thoáng một giây, chàng nghĩ đến Mộng Ngọc và con. Hai hôm rồi chắc bé Dung hỏi chàng nhiều lần lắm. Tội nghiệp nó, suốt tuần nay, chàng bận rộn luôn nên không có thời giờ kể chuyện đời xưa hoặc dẫn con đi chơi. Vũ không biết khi con hỏi đến chàng, Mộng Ngọc trả lời thế nào? Chấn chấn là nàng không nói sự thật với con.

Chàng lại nghĩ đến Hiền, nếu còn ở Cái Bè thì mẹ con nàng đang ở gần chàng. Giờ này có lẽ cả hai đã ngủ. Hiền có biết đâu lúc này, chàng còn đứng ngoài trời sương như vậy. Vũ mong mỗi Hiền sẽ ra bến xe vào lúc sáng thì mọi việc sẽ êm xuôi! Nhưng êm xuôi bằng cách nào? Vũ không dám nghĩ tới. Dù sao, đời sống của mẹ con Hiền cũng được đảm bảo hơn là

đi lưu lạc bơ vơ. Vũ trở vào xe, nằm ngả mình trên nệm, định ngủ một lúc, để sáng đủ sức đi tìm Hiền.

Song phần lạ chỗ nên những tiếng động khác thường quanh bên xe cứ làm cho Vũ giật mình luôn và không thể nào chợp mắt. Tiếng khua "lắc cắc" của người đấm bóp, vang lên trong đêm từng chập, như xoáy vào tai chàng. Vũ không ngủ được lại bước xuống xe. Đêm khuya lắm rồi! Mấy người lơ xe đã tìm chỗ ngủ.

Vài con chó đói đang giành nhau một khúc xương ở góc đường, sủa vang dậy. Đâu đây có tiếng càu nhàu và tiếng chửi đồng. Tất cả âm thanh về đêm ở đây, đều mới lạ đối với chàng. Bất ngờ mà Vũ có dịp chứng kiến sinh hoạt về đêm của một bên xe trong quận nhỏ. Có tiếng rên khe khẽ đâu đây khiến Vũ để ý.

Chàng bước lần theo tiếng rên não nuột đó và dừng lại bên một sạp ván, dùng để hàng trước khi cất lên xe. Trên sạp, một người đang nằm đắp chiếu rên hừ hừ. Cạnh đó, một đứa trẻ đang quạt lửa nấu nước. Nó ngược lên nhìn Vũ rồi lại cúi xuống quạt. Đó là một đứa bé gái chừng tám chín tuổi, đầu tóc rối nùi, quần áo tả lơi. Vũ đoán chừng cổ người bệnh nằm kia, nên hỏi nó:

- Ai rên quá vậy em? Đau hả?

Nó ngược lên nhìn Vũ một lần nữa, rồi cúi xuống. Vũ tưởng nó không chịu đáp lời mình, toan hỏi tiếp thì đứa bé đã cất giọng cộc lốc:

- Má tôi đau.

Vũ ngồi xuống bên nó:

- Đau gì em? Có uống thuốc gì chưa?

- Thuốc hả?

- Ờ!

Đứa bé nhìn mẹ nó, nói:

- Tiền đâu có mà mua.

Người đàn bà đang rên vụt ngừng lại kéo chiếu xuống nhìn Vũ. Chị ta toan ngồi dậy thì Vũ lắc đầu, nói:

- Chị nằm đi! Tôi hỏi thăm cháu chứ không có gì?

Thấy mặt thiếu phụ tái mét vì lạnh, Vũ thương hại hỏi:

- Chị đau hồi nào?

Thiếu phụ ngáp ngừng:

- Dạ, hai bữa rồi.

Vũ hỏi:

- Nhà chị đâu không về, lại ở ngoài trời như vậy chịu sao nổi.

Thiếu phụ lắc đầu:

- Dạ, nhà đâu... có ông! Tối tối, mẹ con ngủ tạm bợ ở đây. Đau thì cũng phải nằm chịu vậy.

Vũ đứng lên thở dài. Không phải chàng chưa từng nghe nói đến những cảnh khổ như thế đâu, nhưng lần này, chàng được chứng kiến tận mắt và thấy trong lòng chua xót nhiều hơn. Tự nhiên, Vũ nghĩ đến mẹ con Hiền. Có thể trong những ngày bơ vơ sẽ tới nàng và Lệ đi đến hoàn cảnh này chăng? Vũ chợt nghe tiếng đứa bé hỏi mẹ:

- Má ăn cháo không?

Thiếu phụ lộ vẻ ngạc nhiên hỏi con:

- Cháo đâu mà hỏi?

- Bà Sáu cho gạo. Con nấu kìa!

- Ờ! Chín chưa, múc cho tao đi.

Vũ chợt hiểu là đứa bé đang nấu cháo cho mẹ nó. Mới ít tuổi đầu nó đã biết lo giúp đỡ mẹ. Chàng cảm động lắm vì biết rằng trong những lời trao đổi cộc lốc kia, giữa hai mẹ con, ẩn chứa biết bao tình.

Vũ xem qua dáng điệu thiếu phụ rồi hỏi:

- Chị bị rét hả?

- Dạ... Lâu lâu nó làm cứ hoài, ông ời! Uống thuốc bao nhiêu cũng không hết.

Vũ thở dài. Chàng biết thiếu phụ nói cho có nói, chứ làm gì có đủ thuốc để uống. Mỗi lần bị cứ rét có lẽ chị ta chỉ biết lấy sức mình chống lại... và cũng có thể uống bất kỳ thứ thuốc gì? Chắc chắn là chưa bao giờ chị được trị bệnh cho đúng phép. Ở trên cõi đời này còn biết bao nhiêu người đau không thuốc uống!

Chưa bao giờ, Vũ có những ý nghĩ sâu xa như hôm nay. Có lẽ nhờ chàng chứng kiến một cảnh sống quá náo lòng. Lương tâm một bác sĩ lần đầu tiên được khơi dậy nỗi buồn thương, trước một bệnh nhân không được điều trị và không thuốc uống. Chàng nhớ ngày xưa khi bắt đầu lên Đại học, chàng nuôi trong lòng bao nhiêu hoài bão... nhưng khi ra trường rồi, cuộc sống sang giàu hạnh phúc bên vợ đẹp con khôn, cứ đẩy đưa chàng đi tới... và những hoài bão trước kia cứ lặn dần theo năm, tháng.

Bây giờ nghĩ lại mà thấy xấu hổ cho mình! Vũ lấy trong bóp ra một số tiền đưa cho thiếu phụ rồi nói:

- Đây! Chị cầm tiền này sáng mai đi tìm thầy uống thuốc cho thật hết bệnh nghen. Đáng lẽ tôi trị bệnh cho nhưng ở đây không có phương tiện. Chị nhớ nghe lời tôi... đừng tiếc tiền. Hãy trị cho lành bệnh, chị lại có sức làm ra tiền.

Thiếu phụ bàng hoàng không biết nói gì. Đứa nhỏ đang múc cháo, cùng ngừng tay nhìn Vũ. Cả hai mẹ con vừa mừng, vừa sợ. Tại sao khách lạ lại cho tiền nhiều đến thế? Ông ta toan lợi dụng mình việc gì chẳng?

Vũ đoán biết những ý nghĩ trong đầu thiếu phụ, nên vội tiếp:

- Chị an lòng và cầm tiền đi uống thuốc. Tôi chỉ giúp hai mẹ con qua cơn nguy ngặt chứ không có ý gì khác đâu.

Thiếu phụ run run cầm lấy tiền không biết mở lời sao để cảm ơn Vũ. Vũ lặng lẽ trở lại xe. Trong đầu chàng nổi lên bao nhiêu ý nghĩ. Những ước vọng ngày còn trẻ, đột nhiên trở lại với mình. Từ khi về nước đến giờ, chàng chỉ làm tròn bốn phận một bác sĩ đối với các bệnh nhân đến phòng mạch của chàng. Họ được cứu giúp vì họ đủ tiền để trả công cho chàng.

Còn bao nhiêu người ốm đau khác ở ngoài xã hội, vì thiếu hụt mà phải chịu cảnh đau không thuốc uống.

Tự nhiên, chàng tin tưởng sẽ thực hiện được những ước vọng ngày xưa. Chàng nghĩ đến bạn bè đã cùng ở Pháp với chàng, hiện trở về nước và cũng mở phòng mạch như chàng. Ngày xưa, khi họp nhau ở xứ người, họ đã có lúc tâm tình và cùng chung ước vọng: học thành tài để hàn gắn ít nhiều vết thương xã hội. Nhưng, từ khi về nước đến giờ, họ không có dịp gần nhau, để nhắc nhở lại những ước vọng khi xưa. Có người cũng không muốn nhắc đến chuyện đó vì cuộc sống đã thay đổi cả rồi.

Vũ càng nghĩ, càng thấy tin tưởng hơn lên. Ông Thiện muốn lập một bệnh viện tối tân để làm cho người ngoại quốc nể mặt. Vũ nhứt định sẽ không tiếp tay với ông trong việc đó vì nhiều lẽ. Chàng không thể nào quên được thái độ của ông đối với Hiền. Và lại, lập bệnh viện tối tân để tính tiền cho đắt hơn nữa, thì cũng vô ích... thà là cứ mở phòng mạch tại nhà riêng như chàng.

Lần này trở về Sài Gòn, Vũ sẽ thay đổi hẳn đời sống của mình. Chàng sẽ tìm gặp các bạn cũ và nhắc nhở đến những dự tính ngày xưa. Bây giờ, ai cũng giàu có cả rồi, ai cũng có đủ phương tiện để góp phần vào công cuộc cứu giúp bệnh nhân. Vũ tin tưởng nhiều bạn sẽ hưởng ứng lời kêu gọi của mình. Và sẽ không có mấy kẻ vuốt mặt quên đi những điều hẹn ước.

Nếu đủ sức, chàng sẽ lập một bệnh viện, kêu gọi sự góp công, góp tiền của các nhà hảo tâm trong nước. Bệnh viện đó sẽ là nơi điều trị bệnh nhân nghèo khổ, không mất tiền. Và chàng tin tưởng, còn nhiều nhóm bác sĩ khác sẽ noi gương chàng và các bạn, trước việc công ích đó. Vũ nằm miên man nghĩ đến tương lai. Đột nhiên, hình ảnh của Hiền và bé Lệ lại hiện lên trong tâm tưởng của chàng. Dù có say sưa nghĩ đến việc công ích, nhưng chàng không thể nào quên được những hình bóng thân yêu đó. Vũ mệt mỏi thiếp đi lúc nào không biết. Khi chàng tỉnh dậy đã nghe quanh mình nhiều tiếng ồn ào, lao xao.

Chàng giật mình ngồi dậy thì trời đã gần sáng. Vũ nhớ đến chuyện mình, mở cửa xe đã nghe tiếng nói:

- Kìa! Ông thức rồi kìa.

Vũ nhìn kỹ thấy mấy người lơ xe đêm hôm qua đang đứng quanh đó. Chàng khẽ hỏi:

- Thế nào mấy anh? Có gặp không?

Người lớn tuổi hơn lắc đầu:

- Hồng thấy ai giống như vậy hết, thầy à!

Vũ xem đồng hồ đã sáu giờ hơn, nên hỏi tiếp:

- Bộ xe chạy hết rồi sao?

Nhiều tiếng đáp:

- Vâng.

- Dạ, đi hết rồi.

Vũ bước xuống xe nhìn về phía bến trống trơn. Trong lòng Vũ ngao ngán hơn bao giờ hết. Có lẽ từ đây và mãi mãi chàng sẽ không bao giờ gặp lại Hiền. Mấy người lơ xe thấy Vũ buồn bã như vậy thì không ai nói lên điều gì nữa và lặng dần đi.

Hiền không về Phước Định, không lên Sài Gòn hay đi nơi khác thì chắc chắn nàng còn ở Cái Bè, nhưng ở đâu mới được chớ! Chợ quận bé nhỏ như thế này, chàng không kiếm ra Hiền sao? Vũ đậu xe ở đó rồi thả bộ ra chợ. Chàng mong gặp Hiền dẫn bé Lệ đi ăn sáng.

Nhưng rồi cũng hoài công. Vũ tìm kiếm khắp nơi mà không có kết quả gì hết. Chiều hôm đó, chàng quay về Sài Gòn, trong lòng mang theo một sự buồn chán miên man...

*

Hiền đứng ngập ngừng mãi trước tiệm cầm đồ không dám bước vào. Mấy người khách đến sau nàng đã "gởi" đồ xong ra về. Có người ra cửa tiệm, còn thấy nàng đứng đó thì thoáng nét ngạc nhiên nhưng lại bước đi ngay. Hiền cũng đã từng quen với cảnh sống thiếu trước hụt sau, nhưng chưa bao giờ đi tới nước phải cầm bán những món nữ trang lưu niệm của mẹ nàng.

Nàng nắm chặt râu chuối hạt vàng trong tay, nghẹn ngào chua xót. Mẹ nàng ở bên kia thế giới, chắc không bao giờ ngờ, có ngày nàng phải khốn đốn như thế này. Hiền có thể sống chật vật, nhịn ăn nhịn mặc hơn nữa để khỏi cầm bán những lưu niệm của mẹ, nhưng bé Lệ đang đau nặng, không tiền thang thuốc, dù bán đến xác thân, nàng cũng không từ. Hai ngày rồi, Lệ cứ nóng mê man, thỉnh thoảng mới tỉnh lại. Hiền đã bông đến thầy y tá ở gần chích mấy mũi thuốc, song không thấy thuyên giảm. Thầy y tá lộ vẻ âu lo, bảo nàng:

- Tôi sợ cháu mắc bệnh thương hàn, chị liệu mà đưa đi bác sĩ.

Hiền choáng váng cả mặt mày khi nghe những lời đó. Bé Lệ bị thương hàn. Trời ơi! Nàng phải làm sao bây giờ? Người mà nàng nghĩ đến đầu tiên là Vũ nhưng rồi nàng lại xua đuổi ý nghĩ đó ngay. Dù gì nàng cũng lo liệu cho con, chứ không muốn làm bận lòng ai cả. Ba ba tháng qua rồi, từ ngày lên Cái Bè, không gặp người chủ tiệm may mà Giáo Hoài đã giới thiệu, Hiền đem con về Mỹ Tho sống tạm bợ ở ngoại ô. Nàng không còn muốn gặp ai nữa hết, nhứt là Vũ.

Chiều hôm ấy, ở Cái Bè, sau khi xuống bến đò không còn một chiếc ghe nào cả, Hiền lo lắng trong lòng vì ở kẹt lại đây, mẹ con nàng biết đùm đậu nơi đâu. Nàng đang lang thang dẫn con tìm khách sạn thì bất ngờ gặp bà Sáu một người bạn của mẹ nàng trước kia. Bà Sáu có chồng "khách trú" mở tiệm bán chạp phô ở chợ này. Nhờ chỗ quen biết cũ, Hiền xin bà Sáu cho ở tạm một đêm rồi mai nàng sẽ về Phước Định. Bà Sáu sẵn lòng giúp nàng vì cũng hiểu rõ phần nào hoàn cảnh của Hiền. Bà còn muốn Hiền ở chơi ít lâu với bà, nhưng qua đêm ấy Hiền cảm thấy bất tiện vì hình như bà Sáu muốn làm mai nàng cho người em chồng của bà, đang giúp việc trong tiệm.

Sáng sớm, Hiền cảm ơn bà Sáu rồi xin phép dẫn con đi. Nhưng khi qua ngang bến xe, nàng chợt thấy chiếc xe của Vũ. Hiền run rẩy cả chân tay, bé Lệ không hiểu chuyện gì, lo sợ hỏi mẹ:

- Gì vậy mẹ?

Hiền cố gắng gượng cho con khỏi để ý rồi bước đi mau. Nàng vào một quán nước, cho con ăn điểm tâm, nhưng sự thật là để trấn tĩnh lòng mình. Vũ có mặt ở Cái Bè? Tại sao biết nàng đang ở đây? Hiền đoán chắc Vũ đã xuống Phước Định và hỏi dò vợ chồng Giáo Hoài mới biết nơi nàng đến... Bây giờ Hiền không biết phải lánh mặt nơi nào, để khỏi phải gặp Vũ.

Nhứt định là không thể về làng được nữa rồi! Hiền nhớ mình đã dặn dò cậu Giáo nhiều lần, không hiểu sao cậu lại nói hết cho Vũ nghe để chàng tìm sang đây? Hiền không tin Giáo Hoài đã thật thà chỉ chỗ ở của nàng, mà chắc là bà Giáo chó không ai khác. Có lẽ Vũ đã đến tiệm may Hương Hoa và vì không thấy nàng nên mới đậu xe ở đó để đi tìm. Bây giờ nàng phải liệu sao chó chẳng lẽ ở đây để gặp Vũ? Giáp mặt chàng rồi sợ nàng không đủ can đảm để bỏ đi. Trời vừa sáng, có muốn về Phước Định cũng không có đồ... mà ra bến xe đi Sài Gòn thì ngại gặp Vũ.

Không lẽ nàng lại quay về tiệm chạp phô của Bà Sáu? Đã từ giã đi rồi còn trở lại thật là kỳ. Nhưng nếu hai mẹ con nàng ở lại Cái Bè thì nhứt định Vũ sẽ tìm thấy ngay. Một chiếc xe "lô" nhỏ rề rề trước tiệm nước và người lơ ngồi phía sau cất tiếng hỏi vang lên:

- Ai... Mỹ Tho. Ngã ba Trung Lương?

Hiền đứng phắt dậy gọi lớn:

- Xe ngừng lại.

Mấy người ngồi trong quán đều nhìn nàng. Hiền không chú ý đến họ mà chỉ nghĩ đến phương tiện để rời khỏi Cái Bè. Nàng trả tiền xong, bồng bé Lệ và xách va li ra xe.

Nàng khẽ nói:

- Mình đi nghe con.

Lệ nhìn chiếc xe lô hỏi mẹ:

- Đi đâu vậy má.

- Đi Mỹ Tho.

- Chi vậy?

Hiền không biết phải trả lời với con như thế nào, vì chính nàng cũng chưa rõ mình đi Mỹ Tho để làm gì? Nàng sợ phải giáp mặt Vũ, nên đi đâu cũng được miễn rời khỏi Cái Bè ngay. Hiền cũng không muốn cho con biết là cha nó đang có mặt ở đây. Khi hai mẹ con lên xe rồi, bé Lệ còn hỏi nàng:

- Mình đi Mỹ Tho chi vậy?

Hiền đành phải đáp:

- Đi sang đó ở. Con chịu hông?

Bé Lệ nhìn mẹ:

- Ở với ai vậy má?

- Thì má ở với con, con ở với má, được hông?

Một bà ngồi gần bên Hiền, nghe hai mẹ con nói chuyện với nhau, vụt phì cười. Bà thấy bé Lệ kháu khỉnh, nên hỏi Hiền:

- Cháu mấy tuổi rồi cô?

- Dạ gần bảy tuổi đó!

Bé Lệ vụt hỏi mẹ:

- Má à. Sao không về Sài Gòn với ba con?

Hiền sợ người chung quanh hiểu biết chuyện riêng của mình nên trừng mắt ngó con. Bé Lệ sợ mẹ cúi mặt. Hai mẹ con chỉ trao đổi với nhau bằng khước mắt, nhưng bà lão ngồi gần bên cùng chú ý thấy. Bà không nói gì nhưng để ý nhiều đến hai mẹ con Hiền. Lúc xe đến chợ Mỹ mọi người đều xuống, bà lão thấy Hiền có vẻ bối ngỡ, tay xách va ly, tay dắt con, mắt nhìn dáo dác thì thương hại hỏi:

- Cô có nhà quen ở đây không?

Hiền nhìn bà lão thấy khuôn mặt hiền hậu của bà thì tin tưởng ngay. Nàng lắc đầu:

- Dạ... cháu...

Bà lão thấy mình đoán đúng, liền tiếp:

- Cô đến đây có việc gì?

- Dạ... không...

- Không! Vậy cô định đi đâu?

Hiền kéo con vào sát mình rồi đáp:

- Cháu muốn tìm một nơi ở tạm trong ít lâu.

Bà lão lặng thinh nhìn Hiền, rồi nói:

- Nếu cô không nghi ngờ gì tôi... thì tôi xin chỉ cô một chỗ ở.

Hiền mừng rỡ nói:

- Thưa bà. Được thế còn gì bằng. Nhưng bà làm ơn chỉ giùm chỗ rẻ rẻ... chớ cháu không dư tiền nhiều.

Bà lão gật đầu:

- Tôi hiểu lắm!

Bà lão kêu xe lôi đưa bà và mẹ con Hiền trở ra Ngã ba Trung Lương. Đi một hồi chưa đến Ngã ba, bà bảo xe ngừng lại rồi đưa mẹ con Hiền về nhà bà ở sát mé lộ. Ở đây, cảnh sống nửa chợ, nửa quê, nên Hiền vừa lòng lắm. Bà lão thật tình tốt bụng và ai ở trong xóm cũng đều quý mến. Họ gọi bà bằng bà Hai, nên Hiền cũng bắt chước gọi theo.

Chồng bà chết đã lâu, con cái của bà đều có chồng có vợ hết rồi, người nào cũng ở riêng. Bà ở một mình với đứa cháu họ xa, sống nhờ vườn cây hương hỏa. Bà Hai muốn mẹ con Hiền ở chung với bà, nhưng Hiền ngại sự chung đụng lâu ngày sẽ làm sút mẻ tình thương, như giữa nàng và vợ Giáo Hoài trước kia. Nàng tìm cách từ chối khéo và nhờ bà Hai kiếm cho một căn nhà nhỏ, ở gần đó.

Ba tháng đi qua, cảnh sống của nàng thật êm đềm. Bà Hai và lối xóm đều mến tánh tình của Hiền nên giúp đỡ tận tình. Hiền giữ ý, không vì thế mà lợi dụng lòng tốt của mọi người. Số tiền dành dụm hết lần hồi, nên Hiền rất lo âu. Nàng định xoay sở làm ăn để nuôi con. Bà Hai cũng hiểu đại khái về gia cảnh của nàng nhưng thấy Hiền quá giữ ý, bà không hỏi thêm. Bà cứ tưởng Hiền ở đó rồi thỉnh thoảng chồng đến thăm để lo lắng cho mẹ con nàng. Bà nghĩ lầm là Hiền "làm bé" cho một ông nhà giàu nào đó.

Đến lúc Hiền cho biết sự sống thiếu hụt của mình, bà Hai ngạc nhiên hỏi:

- Thế ra, cháu không còn ở với... ông ấy sao?

Hiền lắc đầu đáp:

- Dạ, con lánh mặt mà đi đó, bà ạ!

Bà Hai thở dài nói:

- À, thì ra vậy! Được rồi, cháu cứ ở đây, mình "có mắt ăn mắt, muối ăn muối" lo gì? Chừng nào dì đói thì mẹ con cháu đói.

Hiền cảm động trước những lời nhân hậu ấy, nhưng bà Hai cũng không mấy khá, thêm mẹ con nàng là thêm gánh nặng. Nàng toan tính làm đủ mọi chuyện để kiếm tiền nuôi con, nhưng rốt cuộc rồi cũng chưa có việc nào xong. Bà Hai thỉnh thoảng lại bảo cô Lành, cháu bà, mang gạo, khô, mắm muối, cho mẹ con Hiền. Bà giúp Hiền như thế là nhiều lắm rồi. Hiền cũng biết vậy. Và để đền đáp lại ơn bà. Hiền thường vào nhà làm việc vặt vạnh giúp đỡ bà. Nàng làm vườn, tưới cây, trồng trọt cũng như cô Lành khiến bà Hai đã mến càng mến hơn. Nhưng đột nhiên, bé Lệ lâm trọng bệnh, Hiền lo lắng vô cùng. Nàng nghe thấy y tá bảo nó bệnh "thương hàn" thì muốn điên luôn.

Bà Hai mỗi ngày đều có ra thăm Lệ. Bà đưa một số tiền để Hiền chạy thuốc cho con, nhưng Hiền từ chối vì thấy mình đã nhờ vả bà quá nhiều:

- Thừa dì... con còn tiền đủ lo thuốc cho cháu mà. Dì bận bịu vì con quá nhiều rồi.

Bà Hai lắc đầu:

- Cháu đừng nói thế mà dì phiền lòng. Hãy cầm tiền này lo cho cháu Lệ.

Túng thế, Hiền phải cầm số bạc bà Hai. Nhưng tiền kia chỉ đi bác sĩ được một lần là hết. Bác sĩ khuyên nàng lo đưa cháu lên bệnh viện Chợ Rẫy ở Sài Gòn điều trị. Hiền nghe nói rụng rời cả tay chân. Hàng về nhà chỉ biết ôm con mà khóc. Tiền đâu để đi Sài Gòn trị bệnh cho con. Nhưng nàng giấu biệt, không dám nói chuyện đó cho bà Hai biết.

Bất đồ, nàng nghĩ đến xâu chuỗi hạt vàng của mẹ để lại, có gần bốn chỉ. Nàng cầm xâu chuỗi, nước mắt chảy quanh. Đây là vật thân yêu cuối cùng của mẹ đã để lại cho nàng. Bây giờ cũng phải mang đi cầm bán. Chắc mẹ ở tuổi vàng cũng không nở phiền giận nàng! Hiền cứ ngập ngừng mãi trước cửa tiệm cầm đồ nhưng sau cùng cũng phải vào. Ông chủ hơi sồn sồn, ngồi trước cán cân, ngẩng lên nhìn nàng hỏi:

- Cầm gì đó?

Hình như ai bước vào tiệm này, lão cũng hỏi câu thông thường ấy. Hiền đưa xâu chuỗi hạt vàng qua hộc cửa nhỏ chỗ hàng song bằng cây, khẽ nói:

- Tôi muốn cầm vật này.

- Vàng hả?

- Dạ.

Lão cầm xâu chuỗi lên, nhắc nhắc thử xem nặng nhẹ rồi bảo Hiền:

- Không đầy nửa lượng đâu!

Hiền thật thà đáp:

- Dạ... hồi đó má tôi làm có bốn chỉ.

- Chắc đeo lâu rồi hả.

- Dạ cũng lâu rồi.

Lão làm ra vẻ sành sỏi:

- Ờ, đeo lâu thì tự nhiên nó "mòn" đi.

Hiền nào hiểu sự thật có đúng như vậy chẳng, nhưng cũng vâng dạ. Người chủ tiệm cầm đồ hạ mắt kiếng xuống liếc nhìn Hiền. Chừng như thấy nàng có vẻ quê mùa, lão cất giọng nghiêm nghị:

- Mà chuỗi này có phải của cô không?

Hiền nhìn sững lão ta, gật đầu đáp:

- Dạ... phải. Sao... ông hỏi kỳ vậy?

- À, ở đây tôi phải hỏi kỹ, nhiều khi gặp đồ gian thì hại cho tôi sao?

Hiền bị chạm lòng tự ái, nói lớn lên:

- Ông đừng nói thế? Đồ của tôi đem đến cầm mà ông muốn ám chỉ gì vậy. Hay tại ông thấy tôi quê mùa, muốn "bắt nạt". Ông cầm hay không trả lại tôi.

Thấy Hiền cũng không vừa gì, ông ta đấu dịu:

- Kìa cô! Tôi nào có nói gì đâu. Vậy chớ cô muốn cầm bao nhiêu!

Đến phiên Hiền lúng túng, không biết phải trả lời sao? Nàng hụt tiền lo thuốc cho con thì chạy cầm đồ chớ giá cả nàng nào biết thế nào. Người chủ tiệm lại hỏi thêm:

- Cầm bao nhiêu? Cô nói đi.

Nàng định nói "bảy trăm đồng". Nhưng không biết số tiền đó quá nhiều hay ít. Có được bảy trăm, nàng mới có hy vọng chạy chữa cho con. Thấy người chủ tiệm hất hàm toan hỏi lần thứ ba thì Hiền nói:

- "Bảy trăm" (Giá trị đồng tiền hồi năm 1950 ở Sài Gòn) được không ông?

Lão ta nhìn thẳng vào mặt Hiền với đôi mắt tự nhiên, nên Hiền không thể đoán được mình có nói đúng giá hay chằng? Thật ra giá vàng đang lên, mà Hiền đòi hỏi như thế là quá ít, song người chủ tiệm có dại gì mà nói thêm. Lão ta gật đầu nói:

- Thôi được rồi! Cô đưa "lách xê" cho tôi.

Hiền hơi bất ngờ trước câu hỏi đó. Cầm đồ mà cũng phải trình giấy thông hành nữa sao? Nhưng xét kỹ không có hại gì cho mình, Hiền liền đưa giấy cho người chủ tiệm. Hắn ta ghi tên họ của nàng vào sổ rồi lấy tiền trao cho Hiền nói:

- Ở đây, tôi cầm lời ít thôi: 10 phân, cô liệu chuộc sớm, đừng để quá 6 tháng thì mất đó. Vài ba tháng đến trả tiền lời rồi thay giấy khác.

Hiền về đến nhà, bé Lệ vẫn nóng mê man. Cô Lành ngồi túc trực bên nó, thấy nàng về liền nói:

- Cháu nói sáng bậy bạ, chị à!

Hiền rờ đầu con, nét mặt lo âu. Nàng quay sang Lành:

- Tôi định đưa cháu lên nhà thương Chợ Rẫy. Bác sĩ khuyên thế đó.

Trong khi ấy, bà Hai cũng vừa ra tới. Bà dõn nỏ xuống hỏi ngay:

- Cháu Lệ thế nào?

Hiền khẽ đáp:

- Dạ cháu vẫn không bớt, dì à! Con định đưa cháu lên Sài Gòn. Bác sĩ khuyên như thế! Họ nghi nó bị thương hàn. Nó nóng quá độ.

- Thương hàn là bệnh gì?

Cô Lành nói nhỏ bên tai bà:

- Bệnh ban của lưỡi trắng đó.

Bà Hai sửng sốt kêu lên:

- Ý trời! Bệnh đó hả. Ờ! Nó nóng quá đây mà. Con liệu đưa cháu đi đi. Chùng nào?

- Dạ, con định đi liền bây giờ!

Bà Hai có vẻ lo nghĩ:

- Cha... lứa chuối nó mới bỏ cọc làm sao?

Rồi bà quay sang cô Lành:

- Con chạy lên nhà thím Hương sư Thoại bảo đưa trước cho dì một mớ, rồi mai bẻ chuối tính luôn thế.

Cô Lành toan đi thì Hiền ngăn lại:

- Thôi cô!

Bà Hai ngạc nhiên hỏi Hiền:

- Sao vậy?

Nàng nhìn Bà Hai cảm động:

- Dạ... Con có tiền.

Bà Hai nhìn nàng nghi ngờ:

-Tiền đâu con có?

Hiền thở ra:

- Dạ... Con cầm xâu chuỗi của mẹ con.

- Cầm chi vậy hông! Dì bảo dì có tiền mà.

- Con nhờ vả dì nhiều quá rồi. Như vậy coi không tiện.

- Cái gì mà không tiện. Thôi được. Có đi thì đi cho mau mắn. Lần này về. Dì không cho ở riêng nữa. Dì trả nhà lại, hai mẹ con vô ở với dì và con Lành, Nhà có cháu Lệ cũng đỡ quạnh hiu.

Lành cũng mến mẹ con Hiền, nói thêm vào:

- Chị đem cháu vào ở chung, không có gì ngại cả.

Hiền cảm động rơm rớm nước mắt trước mối cảm tình sâu xa đó. Đời nàng tuy lao đao, lận đận, nhưng cũng có nhiều may mắn bất ngờ. Nếu không gặp bà Hai trên chuyến xe đi Mỹ Tho thì không biết cuộc đời nàng đã ra sao rồi?

Nàng cất tiếng:

- Con bây giờ thật bơ vơ, tứ cố vô thân chỉ còn trong cậy vào tình thương của dì và cô Lành.

- Cháu đừng nhắc đến chuyện ấy nữa. Hãy lo cho bé Lệ hết bệnh đã. Mà cháu định lên đó rồi ở đâu?

Hiền chỉ lo ngại mình lên Sài Gòn sẽ gặp Vũ hoặc ông Thiện, Mộng Ngọc hay cô Liễu. Nếu gặp họ thì nàng khó tính lắm. Đã bỏ đi rồi mà còn trở lại làm gì cho thêm phiền! Nhưng bệnh tình bé Lệ trầm trọng quá, nàng không lên Sài Gòn cũng không được. Nàng vội đáp lời bà Hai:

- Dạ, chắc là con đem cháu vào nhà thương rồi ở luôn trong ấy với nó.

Cô Lành nói:

- Liệu có xin vô được không, chớ em nghe nói nhà thương Chợ Rẫy khó vô lắm.

Hiền cất giọng lo ngại:

- Tôi cũng chưa đến đó lần nào cô à. Nhưng... người ta sao mình vậy chớ. Không lẽ bệnh cháu nặng mà họ để cháu chết ở ngoài đường sao?

Bà Hai rầy nàng:

- Ấy! Đừng nói vậy không nên.

Bà Hai tánh hay kiêng kỵ, nên nghe Hiền nói lỡ lời thì suýt xoa mãi:

- Ăn nói phải giữ lời. Các cô bây giờ sao muốn nói gì thì nói hà.

Hiền cúi xuống ôm con như ngằm nhìn nhận sự vô ý của mình.

Bà Hai bảo Lành:

- Thôi, về lo cơm cho chị Hiền mầy ăn, rồi hăn đi. Hiền nghe giọng nói dịu dàng của bà mà nhớ đến những lời khuyên dạy của mẹ ở những ngày xa xưa.

ĐÔI MẮT NGƯỜI XƯA

Ngọc Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 7

Vũ từ từ nói hết ý mình về việc thiết lập bệnh viện dành riêng cho bệnh nhân nghèo. Các bạn chàng, bác sĩ Thân, bác sĩ Trọng, bác sĩ Dụng, bác sĩ Lương đều chăm chú ngồi nghe. Thỉnh thoảng, họ lại nhìn Vũ với đôi mắt nửa kinh ngạc nửa lạ lùng. Tuần trước, Vũ điện thoại mời các bạn dùng cơm trưa tại nhà, rồi nhưn cuộc họp mặt, chàng trình bày ý kiến của mình. Các bác sĩ đều ngỡ ngác, không hiểu Vũ dự tính chương trình đó từ bao giờ và do yếu tố nào thúc đẩy?

Vũ vẫn cất giọng đều đều:

- Chúng ta họp mặt hôm nay cũng gần đủ số những bè bạn thân ở Pháp. Chắc các anh bất ngờ về dự tính của tôi, nhưng nếu ai còn nhớ đêm Noel ở nhà chị Hường năm, sáu năm trước, việc nhắc nhở những gì mình dự tính, khi còn là sinh viên, chắc không có chi là lạ!

Bốn bác sĩ đều lặng thinh hồi tưởng lại buổi họp mặt trên đất Pháp. Thật tình không ai quên các đêm vui vẻ đó, song họ nghĩ chuyện kia đã qua như bao nhiêu chuyện trà dư tửu hậu. Nào ngờ Vũ còn nhớ và có ý định thực hiện...

Bác sĩ Trọng là người thân nhất với Vũ, rất chú ý lời bạn nói. Trọng ngỡ Vũ đang gặp phải một phản ứng tâm lý nào đó, nên mới nghĩ đến việc thiết lập bệnh viện miễn phí.

Vũ thấy mình đã nói hết ý mà các bạn vẫn lặng thinh, liền hỏi:

- Thế nào? Các anh chẳng ai bày tỏ ý kiến gì sao? Hay tại tôi nhắc nhở không nhằm lúc?

Bác sĩ Thân nhìn chiếc quạt đang xoay trên trần; bác sĩ Dụng và Lương ngẫm trao đổi với nhau một ý gì; riêng Trọng, hút hết một hơi thuốc, mới cất tiếng:

- Anh nhắc chuyện đó bây giờ cũng phải, nhưng...

- Sao hả anh?

- Nhưng... trong ý định của anh, có chỗ cần nghĩ lại.

- Nghĩ sao?

Trọng tiếp lời:

- Theo anh việc xây cất bệnh viện để săn sóc, điều trị bệnh nhân, đều trông vào sự đóng góp tiền bạc, công sức của chúng ta và những nhà hảo tâm. Nghĩa là bệnh viện sẽ không thu tiền bất cứ ai?

Vũ gật đầu:

- Đúng thế!

- Tôi sợ anh không thực tế vì bệnh viện sẽ không thể nào đứng vững lâu được.

Vũ quả quyết:

- Anh không phải lo! Bạn đồng nghiệp của ta nào phải ít, ai lại không có lòng bác ái? Người nào cũng dư dả hằng muôn, hằng triệu, bỏ ra chút đỉnh làm việc công ích, tôi tin họ sẽ sẵn lòng. Nhiều người có tiền dư chẳng biết làm gì mà.

Rồi Vũ dẫn chứng lời nói của mình:

- Các anh có biết bác sĩ Điền không?

- Biết chứ!

- À! Hồi ở Pháp về, tôi gặp ông trong một bữa tiệc. Ông đã thân mật bảo tôi: Toa sẽ chán cái nghề "gỗ be sườn" ở xứ mình! Làm tiền cho nhiều rồi không biết làm gì? Gởi bằng chồng chất, cũng phát ngán. Coi cái phòng mạch tôi tệ như vậy chứ gởi Đông Dương Ngân Hàng trên mười triệu bạc đó.

Trọng gật đầu:

- Bác sĩ Điền thì nhứt định giàu rồi!

Dụng cất tiếng:

- Ông Điền nói phải đó. Nhiều lúc mình nghĩ cũng chán. Có tiền chẳng biết làm gì? Ngày chủ nhật chỉ còn có nước rửa năm ba thằng bạn đến đánh phé hay tứ sắc giải khuây.

Vũ được thể nói thêm:

- Đó, các anh thấy chưa? Thiếu gì người dư tiền, dư thời giờ mà không biết làm gì? Tại sao mình không thuyết phục được họ?

Trọng nói:

- Tôi tin có người sẽ hưởng ứng lời kêu gọi của anh, nhưng số đó không nhiều đâu.

- Sao vậy?

- Vì cha nào bây giờ cũng lo thủ phận làm giàu. Bên ngoài họ bảo dư tiền không biết làm gì, chứ thực tế họ chỉ lo sắm hột xoàn cho vợ. Họ không phí tiền vì việc "công ích" đâu.

Lương ngật ngừng bảo Vũ:

- Bệnh nhân nghèo... thì có nhà thương thí... Sao anh khéo lo dữ vậy?

Vũ lặp lại:

- Nhà thương thí! Có thắm gì đâu so với số bệnh nhân do nghèo đói, chiến tranh gây ra đã làm hao mòn sinh lực dân ta, suốt bao năm rồi.

Trọng cất tiếng:

- Ý kiến của anh rất đúng và chính tôi cũng thấy cần thực hiện, nhưng phải có kế hoạch... Tính như anh, nếu đa số đồng nghiệp không hưởng ứng, chương trình gãy đổ ngay. Lập bệnh viện thì rất có hy vọng, nhưng tiền đâu tiếp tục mua thuốc men, dụng cụ để chữa trị bệnh nhân? Xin mãi các nhà hảo tâm được sao? Họ sẽ ngán gặp chúng mình rồi việc lợi ích cũng đành bỏ dở...

Vũ dẫn đo trước câu nói của Trọng. Chàng khẽ hỏi:

- Theo anh, kế hoạch phải thế nào?

- Tôi thì tôi không lập bệnh viện thí mà là bệnh viện "tính giá rẻ" tùy hoàn cảnh gia đình bệnh nhân. Nếu bệnh nhân quá nghèo mình cũng trị không công vậy. Mình cần tiền để mua thuốc và trả công ít nhiều cho anh em chớ.

- Sao lại tính tiền công bác sĩ? Anh đùa ư?

- Không! Tôi nói thật chớ. Đã là bệnh viện thì cần nhiều bác sĩ chuyên khoa. Các bạn nghĩ sao?

Vũ nhìn bác sĩ Dụng trước hơn hết. Dụng ngập ngừng:

- Tôi... thì... chắc còn phải nghĩ lại.

Vũ quay đi. Trong đôi mắt chàng thoáng nét khó chịu. Chàng tin tưởng Dụng là người khá nên mời đến đây. Thật không ngờ. Khi còn ở Pháp, mỗi một chuyện gì Dụng cũng hưởng ứng trước hơn ai hết. Có khi lại đề xướng nữa. Vũ nhìn sang bác sĩ Lương. Lương lắc đầu:

- Tôi thì anh cũng biết hoàn cảnh nặng nề lắm. Phần bận rộn luôn, sợ không đủ thì giờ.

Vũ thở dài ngó bác sĩ Thân. Thân lúc nào cũng điềm đạm:

- Tôi thì ai sao tôi vậy. Các anh tính thế nào tôi xin theo thế ấy.

Vũ vui mừng:

- Có anh Thân cũng đỡ khổ, chớ không tôi với Trọng sẽ đơn độc lắm.

Lương ái ngại nói:

- Tôi thật tình lắm anh Vũ! Liệu mình không đủ sức là nói ngay.

- Tôi hiểu lắm!

Bầu không khí trong phòng trở nên nặng nề. Dụng và Lương thấy mình ngồi nán lại cũng thừa nên đứng lên cáo từ. Thân cũng theo hai người. Vũ và Trọng đưa ba bạn ra cửa. Khi ba chiếc xe nhà rời khỏi cổng biệt thự rồi, hai người mới trở vào. Vũ bảo bạn:

- Tôi thật không thể ngờ, mới có mấy năm mà anh em mình đều thay đổi hết. Những người như anh Dụng, anh Lương ngày xưa thật hăng hái vì việc "công ích" bao nhiêu, bây giờ lại thế.

Trọng lắc đầu cười:

- Anh thật thà quá mà ham làm những chuyện bất ngờ. Bộ anh tưởng ai cũng như cũ hết sao? Địa vị xã hội và hoàn cảnh gia đình đã biến đổi con người. Anh không chịu tìm hiểu Dụng và Lương cho thật kỹ mà cứ tưởng như khi còn ở Pháp. Họ bây giờ khác xưa nhiều lắm.

- Tôi cũng thấy thế.

- Anh không chịu thấy trước, để khỏi phải mời họ đến đây thổ lộ tâm tình. Họ sẽ đi nói xấu anh khắp nơi cho mà xem.

Vũ nhìn sững bạn:

- Có thể như vậy sao?

- Tôi đoán thế, vì có nói xấu anh, họ mới đỡ phải mắc cỡ.

- Thiệt bậy quá!

Trọng đốt thuốc, ngả lưng vào thành ghế:

- Anh Dụng tệ lắm. Tôi cũng nghe người ta nói nhiều, nhưng có chuyện này khiến tôi rất bất nhẫn.

- Chuyện gì anh?

- Cô y tá làm cho tôi bây giờ, trước đã từng giúp việc ở phòng mạch anh ấy. Cô kể cho tôi nghe một chuyện thật đáng buồn: có một bà lão coi bộ nghèo khổ lắm, vì thiếu có hai chục đồng bạc mà bị Dụng đuổi ra khỏi phòng mạch với lời lẽ cộc cằn.

Vũ mở to đôi mắt:

- Tàn tệ vậy sao? Dụng mà có hành động như thế được ư?

- Sự thật là thế? Dụng xem mạch cho toa với giá nhứt định bảy chục đồng. Bà lão có năm chục thì phải... (giá trị đồng tiền hồi năm 1950 ở Sài Gòn)

- Trời, tôi thật không ngờ. Hay là tại cô y tá của anh ghét Dụng mà đặt điều.

- Cô ấy khinh Dụng mới xin thôi. Chính tôi cũng nghĩ như anh nên mới gặp Dụng để hỏi thăm cho biết sự thay đổi tâm tánh của một người bạn cũ.

Trọng nín lặng hút một hơi thuốc dài. Vũ nóng lòng hỏi:

- Dụng có nhìn nhận chuyện đó không?

Trọng gật đầu:

- Chuyện y như thế không thêm không bớt. Dụng còn khuyên tôi một câu: "Anh nên coi chừng những hạng người đó. Họ thấy mình dễ dãi, họ làm bộ làm tịch, bớt tới bớt lui. Họ không đủ tiền mà dám vào phòng mạch của mình. Nhiều khi họ muốn phá giá mình đó!"

Vũ lặng thinh không nói nữa. Sự việc xảy ra ngoài sức tưởng tượng của chàng. Thế mà chàng đi mời Dụng tiếp tay để lập bệnh viện thí cho dân nghèo. Thiệt là trở trêu! Một lúc, chàng hỏi Trọng:

- Thế còn anh Lương thì sao?

Trọng mỉm cười đáp:

- Cha đó thì "thực lộc chi thể", vợ sai đâu làm đó. Trọng và Vũ thân nhau từ khi mới đặt chân lên chuyến tàu sang Pháp, nên bộ cùng hiểu hoàn cảnh của nhau. Trọng nói chuyện bác sĩ Lương "thực lộc chi thể" không

làm cho Vũ phiền lòng vì biết bạn không chút ả ý nào cả. Tuy nhiên, chàng cũng thấy ngượng khi hỏi thêm chuyện của Lương. Trọng tiếp:

- Vợ bỏ tiền ra lập bệnh viện tư, tối ngày "cha ấy" lu bu với công việc, chẳng mót từng trăm bạc, để bên vợ thấy rõ mình làm được việc. Anh định mời "cha ấy" đi làm thí công với bọn mình hay xuất tiền ra thì nhứt định không được rồi. Chị ấy không thích thì đời nào "cha ấy" dám.

Hai người cùng yên lặng rất lâu. Vũ chợt nghĩ đến bác sĩ Thân:

- Không ngờ chỉ có anh Thân hiền lành lại ít thay đổi.

- Ờ! Cha đó bao giờ cũng vậy! Ít nói, đạo mạo, không hăng hái lắm nhưng ai đi tới đâu là theo tới đó. Tôi mến Thân một phần nhờ vậy.

Mộng Ngọc đun nước khuấy cà phê ở phòng bên, được dịp nghe rõ câu chuyện trao đổi giữa Vũ và các bạn. Chính nàng cũng bất ngờ trước dự tính của chồng. Vũ nghĩ đến một công việc to tát như thế mà cũng không cho nàng biết? Mộng Ngọc thở dài, trong lòng buồn khổ vô cùng.

Đã mấy tháng qua rồi, từ ngày Vũ đi tìm không gặp Hiền trở về, tánh chàng trở nên lạnh lùng khó hiểu. Chỉ những khi chàng giỡn với bé Dung là còn cười nói vui vẻ. Ngoài ra, lúc nào nét mặt Vũ cũng lầm lẫm, lì lợm đến khó hiểu. Chàng làm việc suốt ngày và đọc sách khuya hơn trước kia. Giữa vợ chồng, Mộng Ngọc cảm thấy như có một bức rào ngăn cách.

Mộng Ngọc chỉ biết buồn lấy phận mình, nhưng lúc nào cũng hết lòng thương yêu chăm sóc cho Vũ. Nhiều hôm, Vũ làm việc quên dùng cơm, nàng cũng không dám kêu mà lại mang đồ ăn sang phòng mạch cho chàng. Nàng thấy Vũ nhìn nàng với đôi mắt bớt lạnh lùng hơn và lời trao đổi giữa hai vợ chồng đượm ít nhiều thân mật.

Bây giờ, Mộng Ngọc thấy những giờ phút đó rất quý trong đời mình. Và nàng hy vọng một ngày nào đó, Vũ sẽ hết hẳn thái độ lạnh lùng dễ sợ

kia. Nàng tin tưởng ở sự khôn khéo chiều chuộng của mình sẽ làm cho Vũ bớt buồn rầu vì sự ra đi của Hiền. Mộng Ngọc bưng cà phê ra cho Vũ và Trọng, rồi hỏi chồng, mặc dù đã biết rõ:

- Mấy anh Dung, Lương, Thân về hết rồi hả mình? Sao mấy anh không ở lại uống cà phê?

Vũ nhìn vợ gật đầu, trong lúc Trọng cất tiếng:

- Họ về hết, tôi được uống nhiều hơn phải không chị?

Mộng Ngọc mỉm cười trước câu pha trò của Trọng, nhưng nàng cũng cảm thấy sự có mặt của mình khiến Vũ không mấy vui. Nàng để tách cà phê bên cạnh Vũ rồi lặng lẽ quay vào. Trọng thoáng nhận thấy cử chỉ lạnh nhạt giữa vợ chồng Vũ. Chắc có chuyện gì xảy ra giữa hai người, song chàng không dám hỏi.

Vũ bỗng hỏi Trọng:

- Bây giờ chúng mình tính sao hả anh?

Trọng lo ra nên giựt mình hỏi lại:

- Tính việc gì bây giờ?

- Kìa! Cái bệnh viện mình định xây cất đó.

- Thì tiếp tục chương trình anh hoạch định, chớ có sao đâu?

Vũ nói:

- Tôi cảm thấy chúng mình lẻ loi quá! Những bạn thân nhứt, giàu tâm huyết nhứt mà ngày nay đã như thế thì còn biết kêu gọi ai nữa.

Trọng mỉm cười:

- Anh đừng vội bi quan. Ngoài bạn bè thân, giới chúng ta thiếu chi người có tâm huyết, biết thương đồng bào. Đâu phải tất cả đều tham lam, chỉ lo chặt mót làm giàu đâu?

Ngừng một phút, Trọng tiếp:

- Nhưng... có điều tôi hơi e ngại.

- Điều gì anh?

- Chúng ta còn quá trẻ, vả lại chưa có thành tích gì đáng cho các bạn đồng nghiệp nể trọng, ngoài một nguyện vọng tha thiết chưa thực hiện. Tôi sợ mình không đủ uy tín đối với mọi người.

Vũ hỏi:

- Theo ý anh mình phải có thành tích gì?

- Một là chúng ta phải thật giàu tiền, hoặc đã có nhiều tuổi nghề, làm bác sĩ lâu năm thì nói họ mới chịu nghe.

- Cha! Cả hai điều kiện, tôi với anh đều không có, biết làm sao? Tiền thì chúng mình có giàu hơn ai đâu? Còn tuổi nghề thì chưa được ba năm.

Trọng gật đầu nói:

- Khó khăn là ở đó. Phải chi bè bạn cũ đều hưởng ứng công việc của mình rồi chúng ta lấy số đông tranh thủ tình cảm từng người. Đẳng này...

Vũ thở dài:

- Thế là hết hy vọng.

- Anh cứ hay nông nổi. Tính việc gì cũng hăng hái lắm, chùng gặp trở ngại là chán ngay. Đâu được, phải đeo đẳng dằng dai, san bằng mọi khó

khăn mới thực hiện được.

Hai người lại lặng thinh. Một lúc sau, Trọng nói:

- Tôi có ý này có thể thành công được!

- Ý gì anh?

- Chúng mình đừng nên đứng ra đề xướng việc xây cất bệnh viện mà nhờ một người khác.

Vũ hỏi:

- Nhờ ai?

- Một bác sĩ nhiều năm trong nghề, lớn tuổi và có uy tín trong giới.

- Ai vậy anh?

Trọng đáp:

- Cha vợ tôi.

- Bác sĩ Thuận?

- Phải! Tôi sẽ bàn qua ý chúng mình với ông rồi cho anh hay sau?

Vũ lo ngại:

- Liệu bác Thuận nhận lời không?

Trọng mỉm cười:

- Tôi cũng đang tự hỏi như anh, nhưng mười phần có hy vọng được chín. Vợ tôi là con một anh quen sao, tôi sẽ nhờ "elle" tranh thủ giúp chắc thành công mà.

Vũ nói:

- Được bác Thuận đứng ra đề xướng thì còn gì bằng. Trong giới bác sĩ ai lại không nể bác? Hay là thế này...

Trọng hỏi ngay:

- Anh có ý gì khác chăng?

- Anh cứ để chị tranh thủ lần lần với bác, bao giờ thấy có hy vọng, anh và tôi đến gặp bác. Xem chừng bác Thuận cũng mến tôi lắm!

- Được! Tôi cũng nhận thấy ba tôi mến anh. Thôi, tôi về đây.

Trọng đứng lên toan bước ra nhà sau chào Mộng Ngọc, thì Mộng Ngọc đã ra cửa hỏi:

- Anh cũng về sao?

- Đã hai giờ hơn rồi chị. Tôi không về "bả" lại căn nhà.

Mộng Ngọc biết vợ Trọng vốn hiền dịu và nể chồng, không bao giờ có thái độ đó nên cười đáp:

- Anh làm như chị khó khăn lắm vậy?

- Thật mà chị! Bây giờ có thai thêm đứa thứ ba, xấu đi, nên bả bắt đầu ghen.

-Thôi đi anh! Anh đặt chuyện nói xấu chỉ hoài. Tôi mệt đa.

Trọng nói:

- Thôi! Tôi xin chị...

Chàng cúi chào Mộng Ngọc rồi bắt tay Vũ ra cửa. Chàng thấy mặt bạn trở nên lạnh lùng một cách khó hiểu. Nhứt định có chuyện gì xảy ra trong tòa nhà này. Trọng nghĩ thế nên định bụng sẽ hỏi Vũ lúc thuận tiện.

Vũ đưa Trọng ra đến ngoài xe rồi dặn thêm:

- Bao giờ có hy vọng anh điện thoại, tôi sẽ đến ngay.

- Được mà! Anh cứ tin ở tôi.

Xe Trọng đi rồi, Vũ quay vào nhà thấy vợ đứng trước cửa. Chàng cúi mặt, lặng lẽ bước vào phòng khách. Mộng Ngọc theo sau chồng, khẽ hỏi:

- Mình định lập bệnh viện đó thật à?

Vũ từ từ quay lại:

- Bộ em tưởng anh bịa để giỡn chơi sao?

- Dạ, em đâu dám nghĩ vậy! Chương trình to tát như vậy mà anh không bàn qua em biết.

Mộng Ngọc cố gượng lắm mới khỏi ghen ngào. Vũ đáp:

- Anh cũng định sẽ cho em biết chớ. Nhưng đến giờ phút này, mọi chuyện nào đã đi đến đâu.

- Đành thế, song ít ra anh cũng bàn qua với em, xem em có giúp được gì chăng? Cũng như ngày xưa...

Hình như động mỗi thương tâm, Mộng Ngọc không đành lòng được, nước nở:

- Mấy tháng nay, anh sống như một người xa lạ trong cái gia đình này. Em đã cố gắng hết sức mình, để được vừa lòng anh nhưng rồi vẫn phải chịu

cái cảnh lạnh nhạt, bẽ bàng.

Mộng Ngọc ngồi xuống ghế, ôm lấy mặt khóc:

- Em và con nào có tội tình gì đâu anh?

Vũ bồi hồi xúc động. Thật tình, chàng có muốn làm khổ Mộng Ngọc đâu? Nhưng mà sự thế đã xảy ra như vậy, chàng không biết làm sao? Mỗi lần đến bên Mộng Ngọc, chàng lại nghĩ đến Hiền, nghĩ đến cảnh đời đau khổ mà nàng đang trải qua. Rồi tự nhiên, chàng thấy khó thể nói một câu âu yếm với vợ.

Vũ đến gần Mộng Ngọc nói nhỏ:

- Thôi em. Nào có gì đâu? Em cứ hay nghĩ ngợi bâng quơ rồi tưởng... vậy...

- Không. Em không lầm đâu! Em biết là tình chồng vợ chúng mình đã sút mẻ nhiều rồi. Không hiểu sao, hôm nay em lại khóc, chớ em định bụng sẽ cố gắng mãi mãi để tìm lại những ngày vui đẹp xa xưa. Và em tin tưởng em sẽ thành công.

Vũ càng thấy tội nghiệp vợ hơn, chàng ngồi xuống bên thành ghế ôm lấy nàng vào lòng. Mộng Ngọc ngả đầu lên bụng chàng, nước mắt ràn rụa. Mấy tháng qua rồi, đây là lần đầu tiên hai vợ chồng mới có dịp âu yếm bên nhau và cởi mở ít nhiều u ẩn trong lòng. Mộng Ngọc tiếp:

- Nếu em thất bại, không tìm lại được niềm vui cũ trong gia đình chắc là em và con sẽ không ở bên anh nữa.

Câu nói của nàng vô tình làm cho Vũ nghĩ đến hoàn cảnh của mẹ con Hiền. Tự nhiên chàng thấy lòng mình "lạnh tanh". Chàng đứng lên, đi qua đi lại trong phòng. Mộng Ngọc ngạc nhiên nhìn chàng, không hiểu gì hết. Chàng có thái độ đó là vì đâu? Vũ thở dài lấy thuốc ra hút. Đầu óc chàng bị

ám ảnh nặng nề vì sự bỏ đi của Hiền. Chính vì Hiền không tìm lại được "niềm vui cũ" nên phải lặng lẽ ra đi trong sự buồn đau, khổ hận. Câu hỏi này vẫn đầy xéo tâm hồn Vũ: "Từ bao lâu nay, nàng và con sống bằng gì, lấy tiền đâu mà sống?". Mỗi khi nghĩ đến sự sa chân, lỡ bước của bao nhiêu thiếu nữ trên đường đời, chàng lại thấy mình chết đi được. Vũ đã mượn người đi tìm Hiền khắp mọi nơi và vẫn thường liên lạc với Giáo Hoài ở Phước Định, xem Hiền có trở về đó chăng, nhưng vẫn không hy vọng. Mấy tháng nay, bệnh tình của bé Lệ đã như thế nào rồi? Thật khổ cho chàng. Đã là bác sĩ mà con đau không săn sóc được. Mộng Ngọc thấy Vũ tuy đang đứng gần mình nhưng trí nghĩ đâu đâu thì nhìn xuống đất. Nàng biết chàng đang nhớ đến mẹ con Hiền và trong giờ phút này, mình chỉ là một kẻ thừa.

Ngọc đứng lên từ từ bước vào trong. Vũ giật mình cất tiếng gọi:

- Mộng Ngọc.

Ngọc dừng chân, khẽ hỏi:

- Anh gọi em?

- Em đi đâu vậy?

Nàng quay lại nhìn chồng, cố gượng cười:

- Em ra nhà sau, chớ có đi đâu đâu.

Rồi nàng bước nhanh vào trong. Vũ ngồi xuống ghế, ngả lưng ra sau nhìn lên trần nhà. Vũ cũng thấy mình đối xử quá bất thường với Mộng Ngọc, nhưng chàng chưa thay đổi được, biết sao? Chàng muốn nói một câu cho vợ khỏi buồn lòng nhưng tìm mãi không ra lời.

Mộng Ngọc từ trong phòng nói vọng ra:

- Anh khỏi bận lòng. Em còn chịu đựng được mà.

Rồi nàng im lặng hoàn toàn. Vũ ngồi xuống ghế, ngả lưng ra sau, nhìn lên trần nhà. Không biết đến bao giờ chàng mới tìm lại được sự bình tĩnh trong tâm hồn và thoát ra ngoài nỗi giằng co giữa hai bốn phận.

Chàng vói tay lấy tờ báo ở trên bàn xem qua những hàng tit lớn bên trang nhứt. Lòng chàng càng chán nản hơn. Cuộc chiến tranh Việt Pháp cứ kéo dài. Hôm nay, họ đăng tin về cuộc hành quân của Pháp ở Đồng Tháp Mười với những lời tường thuật như sắp đặt trước. Có đọc báo rồi cũng như không. Vũ lật sang trang tư và đôi mắt chàng liếc qua những hàng chữ mà không để tâm cho lắm.

Bất đồ chàng ngồi nhòm dậy, chăm chú nhìn vào tờ báo. Có thể như vậy sao?

Chàng đọc lại một lần nữa:

Nhắn Tin Cô Hiền,

Nên đem bé Lệ trở về, anh V. đang nhớ con và khổ lắm! Tôi cũng rất khổ tâm vì đã hiểu lầm cô. Được tin này, cô nên về ngay.

Ngọc

Vũ đứng thẳng lên, nắm chặt tờ báo trong tay. Đúng là Mộng Ngọc đã nhắn tin cho Hiền, chứ không ai khác. Nàng sợ để lộ tên mình, các bạn khác biết nên phải viết tắt chữ V. Tại sao Mộng Ngọc lại làm thế? Chàng toan gọi vợ, nhưng không hiểu nghĩ sao lại thôi.

Mộng Ngọc đã đăng những hàng nhắn tin tự bao giờ? Sao nàng không cho chàng biết mảy may nào hết? Vũ càng nhận thấy một cách rõ ràng hơn, điểm tể nhị trong tâm hồn Mộng Ngọc. Nàng đau khổ lắm, nhưng vẫn âm thầm chịu đựng và tìm hết cách dò la tin tức của Hiền để làm vừa lòng chồng. Nhưng Mộng Ngọc nhắn tin cho Hiền trở về, rồi câu chuyện giữa ba người sẽ giải quyết ra sao? Ngọc đã chấp nhận sự có mặt của Hiền trong

gia đình này ư? Hay là nàng đã tìm thấy một phương cách giải quyết khác hơn! Vũ chợt nhớ đến câu nói của Mộng Ngọc lúc nãy:

- "Nếu em thất bại, không tìm lại được niềm vui cũ trong gia đình, chắc là em và con sẽ không ở bên anh".

Vũ thấy lo lắng trong lòng. Có thể Mộng Ngọc dự định rời chàng mãi mãi chăng? Có tiếng động ở chỗ phòng ngủ, Vũ giật mình quay lại thấy bé Dung vừa mới thức giấc trưa. Nó đứng xa xa nhìn cha, chớ không chạy a đến bên cha như mọi khi, Vũ thoáng ngạc nhiên trước thái độ của con, nên dang hai tay ra gọi:

- Dung, đến đây với ba.

Bé Dung gật đầu không đáp. Vũ lo lắng nhìn con, mọi hôm dù mới thức nó cũng nói cười luôn miệng, chớ có phụng phịu như vậy đâu. Hay là nó muốn bệnh? Vũ sờ tay lên trán con thấy mát rượi như thường thì không đáng lo.

Chàng cúi xuống hỏi con:

- Dung, làm sao vậy? Con giận ba đó à?

Nó lắc đầu. Vũ lại hỏi:

- Sao con không cười với ba? Đâu con nhìn ba coi nè.

Bé Dung vẫn xụ mặt. Vũ chợt nhớ là mình hứa mua cho Dung một con búp bê lớn biết mở mắt, nhắm mắt nhưng chưa kịp mua. Có lẽ nó giận chàng là vì thế!

Chàng cười bảo con:

- Dung giận ba chưa mua búp bê chớ gì?

Nó lắc đầu, rồi nói:

- Không! Con không ham búp bê đâu. Ba đừng đánh má con nữa.

Vũ sững sờ nhìn con không hiểu nó muốn nói gì? Chàng nhấc nó lên để ngồi trên đùi mình, hỏi lại:

- Con nói gì lạ vậy?

Dung đáp y như lúc nãy:

- Con không ham búp bê nữa đâu! Ba đừng đánh má con nữa nghe ba.

Mộng Ngọc từ phía nhà sau vừa lên đến nơi, nghe con nói thế thì lộ vẻ lo âu rõ rệt. Nàng muốn chận lời bé Dung nhưng không biết phải làm sao? Vũ ngồi xây mặt ra cửa, không thấy vợ đang đứng phía sau mình. Chàng vẫn chưa đoán được lời nói ngây ngô của con phát sinh vì nguyên do nào, nên hỏi nó:

- Nào ba có đánh má bao giờ đâu? Sao con nói vậy?

Bé Dung ngược lên nhìn chàng quả quyết:

- Có nè! Đêm hôm qua, má khóc con thấy đây. Con đang ngủ mà nghe má khóc con thức đó. Con hỏi má, má còn chối nữa nè. Sao ba đánh nhiều quá vậy ba? Má khóc ướt hết trợn gối hà.

Vũ bồi hồi thương cảm và chàng thầm đoán được phần nào câu chuyện. Thì ra đêm đêm, Mộng Ngọc vẫn khóc một mình trong phòng vắng. Còn ban ngày, nàng cố giữ vẻ mặt hết sức bình thường, để cho chàng không để ý. Bé Dung tiếp nói:

- Con hỏi má, má nói tại con đòi mua búp bê hoài, nên ba đánh má. Con thương má quá ba à. Ba đừng đánh má nghe. Con không đòi mua gì nữa hết.

Vũ thấy tràn ngập trong lòng niềm hối hận. Chàng ôm chầm lấy con nói:

- Không. Ba không đánh má nữa đâu. Má có tội gì mà hành hạ má. Tội là tội của ba mà.

Vũ gục đầu vào mình con, trong lòng đau đớn xót xa. Chàng bị một cơn khủng hoảng quá nặng nề, nên đã lạnh nhạt với Mộng Ngọc một cách sai lầm. Hiền và bé Lệ chịu khổ đã đành rồi, sao chàng lại gây thêm sự buồn khổ cho Mộng Ngọc và bé Dung? Hai mẹ con nàng nào có lầm lỗi gì đâu? Chàng chợt nghe có tiếng nước nở sau lưng mình, nên quay phắt lại. Mộng Ngọc đang bước đến bên chàng, nước mắt tuôn tràn xuống má. Bé Dung cũng vừa nhìn thấy mẹ reo lên:

- Má! Má.

Nó bỏ Vũ chạy đến ôm chầm lấy mẹ. Mộng Ngọc bỗng lấy con, ôm chặt vào mình. Vũ cũng đứng lên từ từ bước đến bên nàng, nói nhỏ:

- Em tha thứ cho anh.

Mộng Ngọc lắc đầu:

- Không. Anh đừng nói vậy. Em đâu dám.

- Không! Anh có lỗi mà. Anh đã làm khổ em hết sức vô lý. Từ mấy tháng nay, sự ra đi của Hiền và bé Lệ khiến anh mất hết bình tĩnh mà xử sự không đúng với em. Nhưng khổ quá...

Vũ ngồi xuống bên thành ghế "sa lông" ôm lấy đầu. Mộng Ngọc thả bé Dung xuống đất rồi bảo nhỏ bên tai con:

- Dung ra nhà sau chơi nghen.

Giọng nàng nghiêm nghị, bé Dung không dám hỏi gì thêm, chạy thẳng đi. Mộng Ngọc đến bên chồng, khẽ nói:

- Không có gì hết, mình à. Bao giờ em cũng vẫn thương yêu kính trọng mình. Em không phiền trách gì đâu.

Vũ ngược lên, nắm lấy tay vợ kéo xuống ngồi cạnh bên mình rồi nói:

- Anh biết. Anh hiểu rõ tấm lòng cao đẹp của em. Những lời nhắn tin trên báo kia có phải là của em không? Em đăng từ bao giờ?

Mộng Ngọc bẽn lẽn cúi đầu. Nàng vui mừng vì Vũ đã hiểu được tấm lòng của nàng đối với Hiền cũng như đối với chàng. Đợi Vũ hỏi thêm lần nữa, nàng mới đáp:

- Dạ, đăng lâu rồi mình. Từ hôm anh đi Vĩnh Long về. Đã ba tháng qua mà không có tin tức gì của Hiền.

Vũ thở dài:

- Chắc không bao giờ Hiền trở lại đây nữa. Nàng muốn lánh mặt luôn cho gia đình ta được trọn vẹn hạnh phúc.

- Em cũng biết thế, nên em thành thật quý trọng cô ấy, mình à.

Vũ nhìn Mộng Ngọc, bồi hồi xúc động. Chàng lại nghĩ ngợi xa xôi. Nếu một khi Hiền và con chàng tìm về đây, Mộng Ngọc sẽ đối xử như thế nào? Nàng có giữ được sự quý trọng Hiền chẳng? Vũ nghĩ thế thôi, chớ không muốn hỏi Mộng Ngọc. Bây giờ, không có Hiền, chàng cứ tạm nhìn nhận tấm lòng tốt của vợ đi... rồi mai kia, nếu hai người cò dịp gần nhau... đó lại là chuyện khác.

Mộng Ngọc bỗng hỏi chồng, với giọng âu lo:

- Mấy tháng qua rồi, em không thể nào hiểu được Hiền mang con đi đâu và sống bằng gì?

Vũ đáp:

- Chính anh cũng thắc mắc điều đó.

- Hôm anh về Vĩnh Long, sự việc xảy ra như thế nào, em chưa hiểu rõ lắm. Em thấy anh quá buồn khổ thì đoán là không gặp được cô ấy...

Mộng Ngọc nói xong, nhìn chồng chờ đợi.

Vũ gật đầu:

- Em đoán đúng như vậy.

- Cô ấy không về Vĩnh Long sao?

- Có chớ! Nhưng khi anh xuống đến nơi thì Hiền đã đem con qua Cái Bè để làm cho một tiệm may nhưng tiệm may đã đổi chủ. Rồi cũng không biết Hiền trôi giạt về đâu?

Mộng Ngọc bàn vào:

- Cái Bè là một chợ nhỏ, anh không tìm được cô ấy sao?

- Anh đã dùng đủ mọi phương cách tìm kiếm Hiền, nhưng không gặp được. Anh ngờ là nàng đã thấy anh nên lánh mặt luôn.

Hai người lại lặng thinh cùng nghĩ đến hoàn cảnh của Hiền hiện tại. Một lúc sau, Mộng Ngọc lại nhớ đến việc xây cất bệnh viện của Vũ nên hỏi:

- Chương trình xây cất bệnh viện sẽ bắt đầu như thế nào hả anh? Lúc này, em chưa kịp hỏi hết.

Vũ đứng lên rồi ngồi ghế đối diện đáp:

- Anh và Trọng sẽ vận động những người có uy tín trong giới đứng ra đề xướng.

- Như ai hả anh?

- Như bác sĩ Thuận, cha vợ của anh Trọng.

Mộng Ngọc nghĩ đến cha mình, trong lòng cảm thấy buồn hơn. Một ý nghĩ vụt nảy ra trong đầu: hay là bàn với Vũ cho cha góp công trong việc này. Biết đâu việc công ích kia sẽ hàn gắn lại được những gì sút mẻ giữa ông Thiện và Vũ.

Mộng Ngọc nhìn chồng nói:

- Em có ý kiến này, anh nghe được thì bàn tới, còn không thời thôi nghen.

- Ý kiến gì mà em rào đón dữ vậy? Quan trọng lắm sao?

- Vâng. Không quan trọng đối với mọi người. Nhưng rất hệ trọng đối với em.

Vũ chăm chú nhìn vợ chờ đợi ý kiến của nàng. Mộng Ngọc nín lặng một lúc bảo Vũ:

- Anh còn nhớ ý ba về việc xây cất bệnh viện chẳng?

- Sao lại không? Nhưng sao em lại nhắc đến chuyện đó?

- Chắc anh cũng hiểu là ba vì chúng ta nên mới có ý định đó.

Vũ không muốn nói sự thật trong ý nghĩ của mình vì không nỡ làm buồn lòng Mộng Ngọc. Chàng chỉ gật đầu. Ngọc nói tiếp:

- Bây giờ, anh muốn lập bệnh viện thí cho bệnh nhân nghèo thì ta nên nói thẳng với ba.

Vũ lắc đầu:

- Không dễ như em tưởng đâu.

Mộng Ngọc ngơ ngác:

- Sao vậy anh? Bề nào thì ba cũng xuất vốn cho mình lập bệnh viện đó mà.

- Ý nghĩ của ba khác mà anh lại khác. Ba lập bệnh viện tối tân với ý định khuếch trương công cuộc làm ăn. Ba xem bệnh viện như một hãng buôn lập ra để kiếm lời. Còn đằng này, các anh nuôi mộng làm việc công ích cho xã hội.

Mộng Ngọc thấy Vũ cứ giữ mãi thành kiến đối với cha thì buồn lòng lắm, Nàng nói nhỏ:

- Đó là ý định trước kia. Chớ bây giờ... nếu chúng mình chịu khó giải thích cho ba rõ, em tin ba sẽ sẵn lòng góp công vào.

Vũ lắc đầu:

- Anh không hy vọng,

Mộng Ngọc chận lời chàng:

- Mình... Mình cố gắng một lần có được chẳng. Em mong mỗi giữa mình và ba không còn phiền lòng nhau nữa. Như việc này, em tin là mình và ba sẽ hòa thuận với nhau như xưa.

Vũ thở dài:

- Em đòi hỏi ở anh nhiều quá. Ba nữ lòng đối xử với anh như vậy mà em còn buộc anh...

Mộng Ngọc rơm rớm nước mắt:

- Em có dám buộc anh gì đâu? Em chỉ còn có một người cha, mà ba cũng chỉ có mình em. Giữa anh và ba có chuyện không thuận nhau, em vui làm sao được.

Nàng ghen ngào:

- Đời em có lẽ khổ nhất là trong khoảng thời gian này.

Vũ lặng thinh. Mộng Ngọc tiếp:

- Xét cho kỹ ba cũng không làm lỗi gì lắm đâu anh. Ba chỉ có lỗi là quá lo đến hạnh phúc con mình. Rồi đây, khi bé Dung lớn khôn đến tuổi dựng vợ gả chồng, anh phải lo tương lai cho nó, anh mới biểu được nỗi khổ tâm của ba. Em chắc chắn như vậy.

Vũ cảm động trước những lời tha thiết của vợ. Rất có thể, một ngày xa xôi nào đó, chàng lại sẽ như ông Thiện, khi phải lo nghĩ đến hạnh phúc của bé Dung. Chàng thấy mình không nên khắt khe đối với người vợ rất xứng đáng như Mộng Ngọc. Và lại, từ mấy tháng nay ông Thiện không đến nhà, đủ chứng tỏ là ông biết nhìn nhận sự không phải của mình. Bỗng dưng, Vũ nghĩ ngược lại:

- “Hay là ông đang giận mình? À, có thể như thế lắm!”

Chàng hỏi Mộng Ngọc:

- Có phải ba cũng đang phiền giận anh chăng?

Mộng Ngọc ngó chồng, không biết phải trả lời thế nào? Nàng nói sự thật ra, càng gây khó khăn hơn nữa. Cha hay chồng nàng đều có những ý

nghĩ riêng tư. Vũ trách cha thì ông cũng phiền giận Vũ và cho là chàng quá lẩn lút Mộng Ngọc. Ông dự định làm to chuyện ra xem Vũ đối phó bằng cách nào, nhưng ông lại thôi. Nhiều lần sang thăm cha, Mộng Ngọc đều cố giữ vẻ mặt vui tươi, nhưng làm sao nàng qua mắt ông được?

Mộng Ngọc gật đầu:

- Anh dè dặt như thế cũng phải! Vậy để lần khác em sẽ nói với ba.

Vũ nghiêm nghị nói:

- Không! Anh yêu cầu em đừng nói với ba một lời nào. Anh nhìn nhận lỗi mình nhưng không muốn ba giúp vào chuyện này. Anh muốn tránh sự mâu thuẫn về sau.

Mộng Ngọc không hiểu được sự mâu thuẫn mà Vũ phòng xa đó, song thấy chàng không muốn thì nàng cũng đáp xuôi theo:

- Dạ! Anh không thích thì thôi.

Buổi tối, Mộng Ngọc đỡ cho bé Dung ngủ rồi giao cho chị Vú trông nom, nàng và Vũ đi đến hăng thầu của ông Thiện. Từ hôm rời nhà Vũ, ông Thiện về hẳn đây chớ không đi đâu hết. Ông muốn ở luôn hăng thầu cho tiện công việc.

Hăng thầu của ông rất lớn, chiếm một khoảnh đất bằng bảy, tám tòa biệt thự của Vũ. Ban ngày thầy thợ đến làm rất đông nhưng ban đêm thật vắng vẻ. Ông Thiện sống cô độc một mình với mấy người giúp việc trong nhà.

Vũ ngừng xe trước cổng thấy quang cảnh lặng lẽ đó trong lòng cũng áy náy không yên. Bây giờ chàng mới cảm thông được hết nỗi lòng của Mộng Ngọc đối với cha. Ông Thiện sống cô độc quá mà và chỉ còn tình thương đối với mẹ con Mộng Ngọc. Nếu chàng không thuận với ông, thì

ông chỉ đành biết sống một mình. Mộng Ngọc mở cửa xe bước xuống. Nàng quay lại thấy Vũ còn ngồi trên xe thì hỏi:

- Anh định đem xe vào nhà ư? Bên trong không có chỗ trống.

- Không! Anh xuống đây chớ.

Hai vợ chồng đi sâu vào trong sân. Ông Thiện đang ngồi xem sổ sách, chợt nghe tiếng động trước cửa phòng liền ngẩng lên. Ông sửng sờ khi thấy hai vợ chồng Vũ bước vào. Mộng Ngọc đi trước, xá cha rồi cất tiếng:

- Thưa ba.

Ông Thiện vẫn chưa hiểu có chuyện gì mà hai vợ chồng cùng qua một lượt, nên buông viết đứng lên, vẻ mặt âu lo.

Ông khẽ hỏi:

- Hai con sang đây có chuyện gì vậy?

Mộng Ngọc nhìn chồng. Vũ cất giọng trang trọng:

- Thưa ba! Con đưa vợ con sang đây để xin lỗi ba. Mấy tháng qua, con có lỗi nhiều lắm. Ba vì thương vợ chồng con mà tha thứ...

Ông Thiện vụt hiểu tự sự, nên tươi ngay nét mặt. Ông chận ngang lời Vũ:

- Như thế đủ rồi. Con không phải nói thêm nữa.

Và cũng với giọng quả quyết của người giàu kinh nghiệm, ông tiếp:

- Ba biết thế nào rồi cũng có lúc con nghĩ lại chớ. Ba tin tưởng như thế, nên con có thấy ba nói gì đâu? Con phiền giận ba thì ba bỏ nhà đi ngay,

mặc dầu trên cõi đời này con Ngọc là tình thương yêu duy nhất của ba. Ba chắc chắn con sẽ hối hận, vì mình là người trí thức mà.

Vũ chỉ cúi đầu vâng dạ. Mộng Ngọc mừng đến rơm rớm nước mắt. mấy lần nàng dợm muốn nói đến chuyện xây cất bệnh viện của Vũ, nhưng nhớ đến lời dằn dò của chồng, nàng lại không dám. Nếu cha nàng góp công với Vũ trong việc công ích kia nàng sẽ sung sướng biết bao.

Ông Thiện bỗng nói với Vũ:

- Phải mấy tháng nay, gia đình không có chuyện "xui xẻo" thì đâu đó xong xuôi cả rồi. Con lại đây xem.

Vũ hơi khó chịu trước câu nói: Chuyện "xui xẻo" của ông Thiện. Sao lại là chuyện "xui xẻo"? Ông xem việc Hiền và bé Lệ đến với chàng là chuyện "xui xẻo" ư? Mộng Ngọc thấy chồng tự nhiên xuống sắc thì hiểu ngay, nên bước đến nắm lấy tay chồng:

- Anh!

Vũ quay lại nhìn vợ rồi gượng cười bước theo ông Thiện. Ông dẫn vợ chồng Vũ đến bên một chiếc bàn rộng, có nhiều mô hình ở trên. Ông cầm chiếc gậy dài, chỉ vào bàn, bảo Vũ:

- Đây! Bệnh viện của mình đây.

Vũ vâng dạ qua loa, trong lúc Mộng Ngọc càng náo nức, muốn nói cho cha nghe ý định của chồng. Ông Thiện vẫn thao thao bất tuyệt:

- Ba đã thăm dò ý kiến của nhiều giới và ai ai cũng cho việc làm của ba là hợp thời cơ lắm! Đã đến lúc người Việt Nam mình phải làm cho ngoại quốc nể mặt. Nhiều tư sản dư có hàng mấy mươi triệu hoặc bạc tỷ không biết để làm gì, thật ba tiếc cho họ.

Rồi ông vỗ vai Vũ:

- Mấy lúc sau này, ba tiếp tục công cuộc đã hoạch định, nhưng trong lòng không mấy tha thiết. Vì không có con, ba có xây lên cũng chẳng làm gì? Ba dự định cùng lắm là cho mượn chớ biết sao? Bây giờ con để ý vào việc tổ chức trong ngoài giúp ba lo khởi công cất bệnh viện này.

Vũ ngập ngừng muốn nói ra ý mình nhưng lại thôi. Ông Thiện không hỏi, nhưng đã để ý thấy điều đó. Linh tính cho ông biết là Vũ còn đang nghĩ đến một chuyện gì khác. Khi hai vợ chồng Vũ kiếu từ ra về, ông đưa đến cổng ngoài. Và thừa lúc Vũ lên xe mở máy, ông hỏi Mộng Ngọc rất nhanh:

- Hình như Vũ còn bận lo nghĩ đến việc gì phải không?

Mộng Ngọc tưởng đâu cha nhắc đến chuyện Hiền nên gật đầu. Ông Thiện tiếp:

- Ba thấy nó không mấy tha thiết đến chuyện xây cất bệnh viện.

Mộng Ngọc liếc lên xe nhìn chồng rồi nói nhanh:

- Sao lại không thiết hả ba? Nhưng ý của anh khác. Mai con qua, con nói cho ba nghe.

- Ủa! Ý nó thế nào, nó cũng có thể nói cho ba nghe vậy. Kêu Vũ vào đây.

Mộng Ngọc sợ hãi:

- Không được đâu ba. Mai con qua mà. Ba đừng làm vậy, anh giận con. Thôi con về.

Mộng Ngọc hấp tấp mở cửa xe bước lên. Vũ cúi chào ông Thiện một lần nữa rồi vọt xe đi. Ông Thiện quay vào nhà, trong lòng rất băn khoăn vì những lời sau cùng của con gái. Vũ không đồng ý với ông về điểm nào

trong việc xây cất bệnh viện. Sao chàng không bảo thẳng cho ông biết mà lại để cho Mộng Ngọc nói ra? Ông vào ngồi chỗ bàn viết định tiếp tục việc kiểm tra sổ sách, nhưng ý nghĩ kia cứ ám ảnh ông. Vũ không đồng ý về việc gì? Họa đồ xây cất, địa điểm hay thế nào? Ông Thiện bước đến bên mô hình xem xét, nghĩ suy. Suốt đêm, có lẽ ông phải thức mãi luôn về chuyện đó.

Bỗng ông nhìn về phía bàn viết. Ông muốn điện thoại ngay cho Vũ, khi chàng về đến nhà. Ông chỉ cần hiểu qua ý chàng là đủ yên tâm để ngủ. Ông Thiện đợi khoảng mười lăm phút sau, liền quay điện thoại gọi Vũ. Có tiếng Vũ ở đầu dây bên kia:

- A lô. Ai đó?

- Có phải Vũ đó không con?

- Dạ. Ba hả. Con đây. Có chuyện gì đó ba?

Mộng Ngọc đang thay đồ chợt nghe tiếng điện thoại reo vang, rồi tiếng Vũ hỏi thì nhủ thầm:

- Giờ này, ba còn gọi điện thoại làm gì kìa? Hay là...

Nàng nhớ đến câu chuyện mà nàng đã hứa với cha lúc nãy trong lòng càng lo lắng hơn. Nếu ông Thiện không chờ để gặp nàng, mà đi hỏi Vũ liền thì chi cho khỏi Vũ trách cứ nàng! Ngoài phòng khách, Vũ đang chăm chú nghe từng câu hỏi của ông Thiện:

- Vợ con có ở đó không?

- Dạ, không ba. Ba muốn nói chuyện với Ngọc để con gọi.

Đang đầu giây bên kia, ông Thiện nói mau:

- Không! Ba muốn nói chuyện riêng với con.

Vũ biết là chuyện quan trọng, nên ngồi xuống ghế chờ đợi. Chàng cũng không khỏi băn khoăn tại sao lúc này ông Thiện không hỏi mà để đến bây giờ?

Ông Thiện hỏi:

- Ba nghe hình như con có ý gì khác trong việc xây cất bệnh viện phải không?

Vũ chưa hiểu được ông Thiện muốn nói gì, nên hỏi lại:

- Thưa ba. Ba nói gì con chưa hiểu. A lô...

- A lô! À, thì chuyện xây cất bệnh viện của mình đó. Con có ý gì khác không mà vợ con nó nói với ba... Con cứ nói thẳng với ba có phải tiện hơn không? Mình cứ bàn với nhau rồi sửa đổi.

Vũ đã hiểu rõ tự sự. Thì ra Mộng Ngọc không bao giờ giấu cha được, bất cứ chuyện gì. Chàng cũng hỏi kỹ lại ông Thiện:

- Thưa ba, vợ con đã nói gì?

- Nó chưa nói rõ. Nó hẹn ngày mai sẽ gặp ba... vì hình như nó sợ con rầy lắm.

Vũ liếc nhìn về phía phòng Mộng Ngọc rồi đáp:

- Nếu vậy thì con xin nói rõ ý con.

- Ba đang chờ nghe đây! Con muốn xây cất thế nào? Ba mới phóng họa đồ và đổ đất thôi, chưa xuống cừ hay "bê tông" gì cả.

- Dạ thưa ba... con không có ý xen vào chuyện xây cất đó. Đây là vấn đề khác.

Ông Thiện kêu lên:

- Ủa, sao vợ con lại...

Vũ đáp nhanh:

- Mộng Ngọc chưa nói hết ý, khiến ba nghĩ lầm.

Ông Thiện nín lặng một lúc rồi hỏi:

- Vậy ý con ra sao?

Vũ biết mình nói ra câu này, dù không có ai ở gần, ông Thiện cũng sững sốt mở to mắt, nhìn vào khoảng không. Chàng từ từ cất tiếng:

- Con đang dự tính với một số đồng nghiệp lập một bệnh viện cho bệnh nhân nghèo ba à.

Đúng như Vũ dự đoán, ông Thiện ngơ ngác:

- Bệnh nhân nghèo? Nghĩa là sao?

- Nghĩa là chúng con sẽ trị bệnh miễn phí, hoặc có nhận tiền thì với một giá thật ít, dùng để mua thuốc men vậy thôi.

Ông Thiện hỏi tới:

- Rồi tiền đâu xây cất, tiền đâu mướn thêm bác sĩ, y tá, công nhân?

- Dạ chúng con định kêu gọi các nhà hảo tâm trong nước và sự góp công góp sức của toàn thể giới y khoa.

- Vậy con định lấy bệnh viện của mình làm nơi...

Biết ông Thiện hiểu lầm, Vũ chặn lời ngay:

- Dạ thưa ba, không ạ! Con đâu có ý đó. Hiện tại, con đang vận động những người có uy tín trong giới bác sĩ đứng ra kêu gọi. Công việc còn đang tiến hành. Còn bệnh viện của ba xây cất, chuyện đó khác mà. Tại vợ con, nó nói không nhằm lúc, nên ba hiểu lầm.

Ông Thiện lặng thinh không nói nữa. Ý kiến của Vũ quá đột ngột, nên ông chưa có một ý niệm nào cả? Xây cất bệnh viện miễn phí cho dân nghèo! Thật nhiều lúc, ông không hiểu được chàng rể của ông. Việc làm kia là của Nhà nước, chứ nào phải của tư nhân?! Thấy ông Thiện lặng thinh, Vũ lại hỏi:

- Chắc ba đã hiểu rõ ý con?

- Ờ... cũng hiểu như con nói vậy thôi! Nhưng ai để xướng việc này mà làm cho con bận trí quá vậy. Thế còn thì giờ đâu mà con lo đến phòng mạch, rồi bệnh viện ở nhà khi đã xây xong?

Vũ thấy khó tránh việc làm phiền lòng cha vợ. Chàng không nói hết ý mình bây giờ thì về sau càng khó khăn hơn. Chàng đáp:

- Thưa ba! Con cũng định hôm nào sẽ thưa hết với ba, nhưng vì ba đã hỏi, con xin nói luôn thế.

Ông Thiện vẫn lặng thinh, Vũ tiếp:

- Con định thưa với ba, chắc con không thể trông nom bệnh viện ở nhà mình được.

- Ủa? Sao con nói lạ vậy? Ba cất bệnh viện đó là vì con mà.

- Nhưng ba cũng thấy rõ con đang dính vào một "công ích" khác. Không thể bỏ rơi các bạn, trong lúc công việc chưa xong xuôi gì cả.

Ông Thiện thở dài:

- Con thật lạ quá! Chuyện của mình đã sẵn sàng cả rồi mà không chịu lo lại tính chuyện “bao đồng”. Thôi được. Con muốn sao cũng được.

Vũ nghe ông Thiện gác ống nói xuống một cách bực dọc thì biết là ông đang phiền lắm. Chàng vừa đứng lên đã nghe tiếng Mộng Ngọc:

- Ba hả mình?

Chàng quay nhìn vợ, toan lên tiếng trách nàng nhưng thấy vẻ lo sợ của Mộng Ngọc, chàng không đành lòng mà chỉ gật đầu.

Mộng Ngọc bước đến bên chàng, cất giọng nhỏ nhẹ:

- Ba giận mình phải không? Lỗi ở em hết mà. Em xin mình...

Vũ gượng cười:

- Không. Em có lỗi gì đâu? Sớm muộn gì thì ba cũng biết thôi, nhưng để ba phiền như vậy hơi sớm quá. Anh mới vừa xin lỗi ba mà.

Mộng Ngọc bảo chồng:

- Không hề gì đâu anh. Em tin là ba sẽ không giận anh. Ngày mai, em về bên nhà, cố gắng nói cho ba hiểu việc "công ích" mà anh sắp làm.

Vũ lắc đầu:

- Thôi em! Không hy vọng gì đâu. Lúc này đang nói chuyện mà ba gác điện thoại. Như vậy chứng tỏ là ba đang giận lắm. Em nói không khéo còn nguy hơn.

Mộng Ngọc ngả đầu vào ngực chồng, nói nhỏ:

- Anh quên em là con duy nhất của ba? Làm gì đi nữa ba cũng phải chiều em chứ.

Vũ lặng thinh, đưa tay vuốt tóc vợ. Mùi nước hoa quen thuộc thoang thoảng bay trong đêm. Chàng cúi xuống nhìn Mộng Ngọc, đôi mắt nàng vút sáng long lanh. Tự nhiên, Vũ thấy vợ tươi đẹp hơn bao giờ hết. Trong giờ phút này, bao nhiêu hình ảnh khác đều mờ dần trong trí của Vũ. Chàng ôm sát vợ vào lòng và nghĩ đến đêm mùa đông xa xôi nào trên đất Pháp, có hai người tìm đến bên nhau.

*

Ông Thiện nằm ngả mình ra sau lưng ghế bành, miệng ngậm píp, lơ đãng nhìn lên trần nhà, nhưng sự thật ông không bỏ sót một lời nào của Mộng Ngọc. Ông Thiện biết dư con qua vì chuyện đêm trước nên bảo nàng lo đồ điểm tâm, trong lúc ông đi rửa mặt. Khi hai cha con ngồi vào bàn ăn, ông mới hỏi:

- Con qua làm gì sớm vậy? Phải để nói chuyện thẳng Vũ không?

- Dạ. Con định thưa rõ cho ba nghe.

Ông Thiện lắc đầu:

- Không cần nữa con ạ, vì đêm hôm qua, ba có điện thoại cho nó. Vũ đã nói hết ý định cho ba nghe rồi.

Mộng Ngọc nói:

- Dạ. Con có biết chuyện đó.

Ông Thiện đang ăn, vụt ngừng tay:

- Vậy ra con nghe nó nói hả?

- Lúc ba nói chuyện với anh có con ở đó.

- Hèn gì! Như thế là đủ lắm rồi, con còn gặp ba đề nói gì nữa? Thằng Vũ nó không ưa ba mà! Ba đã cố gắng lo lắng cho con rồi mà nó không hiểu được lòng ba, cứ tìm đủ cách làm ngược lại. Đêm hôm, ba buồn quá.

Rồi ông Thiện không dùng điểm tâm nữa mà lại lấy thuốc nhồi vào "píp" hút. Mỗi lần như thế là Mộng Ngọc biết cha giận lắm. Nàng không dám giải bày liền, mà chờ điểm tâm xong, cho ông nguội bớt cơn giận mới bắt đầu trở lại câu chuyện. Chị bếp vừa bưng đồ ra nhà sau thì ông Thiện tiếp lời:

- Ba nghĩ thật lạ, tại sao việc ba lo xong xuôi hết cả mà nó không chịu nhận, lại đi qui tụ anh em để làm chuyện thí công cho dân nghèo. Coi chừng đa! Thời buổi lộn xộn, Tây tà nó hay nghi kỵ, bày đặt qui tụ anh em làm chuyện như vậy, họ nghi lập hội, lập hệ chống đối Nhà nước thì mệt lắm đó.

Mộng Ngọc lắc đầu:

- Không sao đâu ba. Anh Vũ và các bạn ảnh từ trước tới giờ không hề dính dáng đến một tổ chức chính trị nào hết thì đâu có ngại gì. Đây là việc xã hội công ích chung, họ muốn phao vu cũng không có cơ.

- Con đừng nói vậy. Chừng họ muốn đặt điều hại mình thì có khó gì, vả lại lập bệnh viện thí và tính rẻ tiền, tức nhiên làm hại quyền lợi nhiều bác sĩ khác. Thằng Vũ và các bạn nó tăng thêm uy tín với đồng bào lại càng dễ bị thù hằn hơn. Ba thấy chuyện này không xong đâu.

Mộng Ngọc khổ quá. Giữa cha và chồng nàng ý nghĩ luôn luôn trái ngược nhau, nàng cố công thế mấy cũng không thể dung hòa được hai người. Nàng gục mặt xuống khóc. Ông Thiện nhìn thấy con gái trong tình trạng ấy thì dụi ngay.

Ông ngồi nhóm dậy hỏi:

- Việc gì mà con khóc? Vũ nó muốn làm gì thì cứ theo ý nó mà làm, ba có cấm cản hay công kích gì đâu?

Mộng Ngọc nghẹn ngào:

- Con không biết mình đến bao giờ mới hết khổ? Không bao giờ ba và anh ấy thuận ý với nhau. Hai người càng xung đột thì con càng khổ mà.

Động tới mỗi thương tâm, Mộng Ngọc càng khóc nhiều hơn. Ông Thiện bồi hồi trước nỗi đau của con gái thương yêu. Ông có toan tính làm việc hay gây dựng thêm cơ sở là để cho Mộng Ngọc được đầy đủ hạnh phúc chứ nào có ý gì khác. Bây giờ, trái lại, Mộng Ngọc không hạnh phúc mà càng sâu khổ luôn.

Ông nói nhỏ:

- Ba thiệt không biết tính sao bây giờ? Thăng Vũ nó không nghĩ tận tường. Tất cả sản nghiệp này là của vợ chồng con, ba có làm gì thì cùng chỉ vì con rồi thôi. Tại sao nó lại hay chống đối ba? Như trong việc này chẳng hạn, nó cố tình làm ngược lại cho ba tức mà chết đi chắc.

Rồi ông nói luôn một câu mà chính Mộng Ngọc cũng không hề nghĩ tới:

- Hay là nó thù ba về vụ con Hiền?

Dù không hiểu được thực sự ý nghĩ của chồng, nhưng Mộng Ngọc cũng bình chồng:

- Không phải vậy đâu ba. Anh Vũ dự định chuyện này lâu rồi.

- Mà ai xúi nó tính chuyện "bao đồng" vậy con?

- Dạ các bạn ảnh hồi ở Pháp. Hình như có bác sĩ Thuận nữa đó ba.

Câu nói của Mộng Ngọc khiến ông Thiện lộ vẻ ngạc nhiên. Ông hỏi lại:

- Bác sĩ Thuận nào? Có phải Lê Văn Thuận, chuyên trị ruột, bao tử đó không?

- Thừa ba phải! Cha vợ của anh Trọng đó.

Ông Thiện nín lặng. Bình thường, ông vẫn cố ý nể trọng bác sĩ Thuận hơn hết vì đó là người đã cứu ông thoát khỏi cơn bệnh hiểm nghèo. Chẳng những thế, ông còn cảm phục tánh tình hiền hậu và gương thanh bạch của bác sĩ.

Ông thiện nhủ thầm:

- "Bác sĩ Thuận mà cũng có mặt trong bọn Vũ nữa sao?"

Mộng Ngọc thấy cha không nói gì thêm thì hy vọng tràn trề. Ở nhà, trước khi đến đây, nàng đã tin tưởng nói tên bác sĩ Thuận cũng đủ làm cho cha thay đổi thái độ. Thật đúng như sự dự đoán của nàng. Ông Thiện hút một hơi thuốc dài rồi nói:

- Nếu có bác sĩ Thuận thì ba tin rằng Vũ còn có thể thành công được. Nhưng ba không hiểu việc làm đó sẽ đưa đến kết quả nào?

Mộng Ngọc biết cha đã xiêu lòng, khẽ đáp:

- Dạ theo con biết thì cái bệnh viện đầu tiên này sẽ giúp cho những bác sĩ khác theo gương. Họ mong mỗi có nhiều bệnh viện như thế ở mỗi vùng, để trị cho bệnh nhân nghèo.

- Bộ tính đóng cửa hết các phòng mạch sao?

- Dạ đâu có ba. Mình vẫn mở làm việc như thường chớ. Việc này có nhiều người góp công vào. Họ sẽ thay phiên với nhau mà trông nom săn

sóc bệnh nhân.

Ông Thiện không hỏi nữa mà lộ vẻ suy nghĩ nhiều lắm. Vũ không nhúng tay vào thì kế hoạch xây cất bệnh viện của ông kể như phải đình trệ. Ông cũng có thể mượn một bác sĩ khác trông coi bệnh viện thay Vũ nhưng ông không còn thiết nữa. Ông có làm là làm cho vợ chồng Vũ, chứ riêng ông có cần gì. Sản nghiệp này ông có xài phá đến mãn đời cũng không hết. Hành động của Vũ và cả bác sĩ Thuận nữa khiến ông phải suy nghĩ. Từ xưa đến giờ, ít khi ông bận tâm về những ý nghĩ tương tế hay trợ giúp đồng bào. Có đôi khi người ta đến xin tiền giúp nạn lụt hay hỏa hoạn, ông cũng có bỏ tiền cho vậy. Nhưng đó chỉ là hành động tạo lấy tiếng khen cho mình, hay để vừa lòng những người có quyền thế. Còn việc xây cất bệnh viện cho dân nghèo của Vũ và bác sĩ Thuận theo ông thấy không phải với ý nghĩ đó. Họ làm việc công ích không phải để lấy tiếng hay vì lợi riêng.

Ông Thiện bỗng hỏi Mộng Ngọc:

- Con có nghe họ dự định xây cất bệnh viện đó ở đâu chưa?

Mộng Ngọc thật tình thưa với cha:

- Dạ con chưa nghe nói! Hình như trong giới cũng còn nhiều người không chịu hưởng ứng việc làm đó.

Ông Thiện gật đầu:

- Dĩ nhiên là vậy rồi. Ba đã nói lúc nãy, bộ con quên sao? Đề xướng việc này ra thiếu gì kẻ thù. Họ không làm được thì phá cho bỏ ghét. Nhưng... có bác sĩ Thuận...

Mộng Ngọc hy vọng mình sẽ đạt được mong muốn là kêu gọi sự góp công của cha vào việc công ích này.

Ông Thiện khẽ nói:

- Nếu có thằng Vũ nhúng tay vào chuyện này thì ba chắc thế nào bác sĩ Thuận cũng hỏi tới ba.

- Con... cũng nghĩ thế.

Ông Thiện nhìn nàng hỏi tiếp:

- Ba tính như vậy con xem có được không?

Mộng Ngọc nôn nao hỏi:

- Ba tính sao hả ba?

- Vũ không chịu trông nom bệnh viện chắc là ba cũng không tiếp tục công cuộc xây cất đó nữa. Bây giờ, còn miếng đất trống ở đó, ba định giao cho nhóm bác sĩ Thuận được không?

Mộng Ngọc mừng rỡ suýt kêu lên thành tiếng. Nàng chưa kịp nói ý mình thì cha đã nghĩ trước. Ông Thiện thấy nàng lặng thinh liền hỏi:

- Sao con? Con thấy có được không? Hay thằng Vũ vì ghét ba mà nó xúi họ từ chối nữa thì chắc ba...

Mộng Ngọc lắc đầu:

- Ba đừng nói vậy, tội nghiệp cho anh. Anh Vũ đâu có kỳ vậy. Được miếng đất thì họ mừng lắm, con biết mà.

Ông Thiện tiếp:

- Chiều nay, ba sẽ đến gặp bác sĩ Thuận để nói chuyện đó.

Mộng Ngọc lo lắng nhìn cha. Nếu chiều nay, cha nàng đến viếng bác sĩ Thuận thì hỏng hết mọi việc. Vì thật ra ông Thuận cũng chưa biết một chút gì về chuyện này. Nàng nghe Trọng và Vũ dự định nhờ bác sĩ Thuận

đề xướng, chớ nào ông đã nhận lời đâu! Bây giờ, phải làm thế nào ngăn cha lại, không khéo còn hại lây đến công việc của Vũ.

Mộng Ngọc ngược nhìn cha nói:

- Thưa ba! Con thấy... ba khoan đến gặp bác sĩ Thuận...

Ông Thiện ngạc nhiên:

- Sao vậy?

- Con thấy ba nên để chậm lại vài hôm. Chờ có nhiều người hưởng ứng rồi mình đến giúp thêm, tốt hơn. Chớ bây giờ ba tới, lỡ... ông Thuận mời ba đứng chung với những người đề xướng việc này, không lẽ ba từ chối?

- Ờ há! Công việc của ba thì nhiều, ông Thuận nghĩ ý như con thì kệt cho ba lắm. Để vài hôm nữa xem...

Mộng Ngọc thở ra nhẹ nhõm. Khi trở về nhà nàng liền qua phòng mạch gặp Vũ. Nàng chờ lúc không có bệnh nhân mới gõ cửa bước sang, nhưng cũng làm cho Vũ và cô Liễu lộ vẻ ngạc nhiên. Nếu không có việc gì quan trọng, ít khi Mộng Ngọc qua phòng mạch như vậy.

Liễu chắc là nàng muốn nói chuyện riêng với Vũ nên lặng lẽ bước ra phòng khách. Vũ khẽ hỏi vợ:

- Có chuyện gì vậy mình? Có gặp ba không?

- Dạ gặp. Ba đã hiểu rõ việc làm của anh rồi.

- Ý ba thế nào?

Mộng Ngọc lộ vẻ tươi vui:

- Ba rất tán thành.

Vũ ngạc nhiên nhìn vợ:

- Thật ư? Em nói lạ quá, chính hồi hôm ba còn giận anh về chuyện đó mà.

- Bây giờ khác hẳn rồi anh. Ba còn đồng ý tặng không miếng đất dành riêng xây cất bệnh viện của mình vào việc công ích đó nữa.

Vũ buông viết ngẩn ngơ:

- Thế là ba không tiếp tục xây cất bệnh viện tối tân đó nữa sao?

Mộng Ngọc lắc đầu:

- Không, mình ạ. Ba nói mình không nhúng tay vào, ba xây cất để dành cho ai mới được? Ba làm thế là cốt cho vợ chồng mình.

Vũ lặng thinh và tự nhận thấy mình có trách nhiệm trong việc làm hỏng kế hoạch dự định của ông Thiện. Sự thật, chàng đâu cố ý làm thế. Chẳng qua chàng làm theo ý muốn mình thôi.

Chàng nhìn vợ:

- Nhưng em đã nói gì mà ba xiêu lòng, đến đổi bỏ cả một chương trình đã dự định trước.

Mộng Ngọc thuật lại tận tường những lời đã trao đổi với cha. Vũ nghe xong mỉm cười nói:

- Thì ra có bác sĩ Thuận nhúng tay vào nên ba mới tin là việc làm đúng đắn. Thế mới biết uy tín của bác Thuận thật là lớn.

Chàng vụt hỏi Mộng Ngọc:

- Nhưng... Bác sĩ Thuận nào đã đồng ý giúp mình? Sao em dám chắc vậy? Lỡ ra ba...

Mộng Ngọc mím môi:

- Thế anh mới biết em liều. Chừng ba nói để chiều ba đến gặp bác sĩ Thuận về chuyện miếng đất em mới hết hồn.

Vũ nóng lòng hỏi:

- Rồi em làm sao?

- Em thưa với ba là để chậm vài hôm nữa đã, vì ba đến ngay bây giờ, rất có thể bác Thuận mời ba vào trong nhóm đề xướng việc xây cất bệnh viện đó. Anh biết ba ít khi chịu mất thì giờ của mình, nên nghe vậy, ba đồng ý ngay.

Bây giờ thì Vũ đã hiểu tại sao Mộng Ngọc đột ngột sang phòng mạch.

Chàng hỏi vợ:

- Bởi thế, em định sang đây bảo anh gặp bác Thuận trước chứ gì?

Mộng Ngọc gật đầu, không nói. Việc này càng làm cho Vũ chú ý đến sự khôn khéo của vợ. Nàng rất sáng trí, thông minh nên mỗi việc gì cũng giải quyết rất nhanh. Những chuyện gì nàng lo được thì không khi nào để cho Vũ phải bận lòng. Chàng nhớ có lần bác sĩ Trọng nói với chàng:

- Chị nhà khôn ngoan lắm. Anh thành công trên đường đời phần lớn là nhờ chị.

Và Trọng sợ chàng hiểu lầm ý mình, còn nói thêm:

- Tôi nói về phương diện tinh thần thôi. Người đàn bà biết nhận mình là "cái bóng" ở bên chồng là người đàn bà đáng mến. Bao giờ cũng dính

liền với chồng nhưng không làm bận rộn chồng. Chị Ngọc thuộc vào hạng những người khó tìm đó.

Mộng Ngọc thấy Vũ không nói gì hết thì lo ngại hỏi:

- Mình thấy sao? Em hành động có sai lầm chẳng?

Vũ cười:

- Không! Em đáng khen lắm. Có ba góp công, của vào thì sẽ có nhiều nhà hảo tâm khác noi gương theo. Để anh đến gặp anh Trọng ngay mới được. Anh bàn với anh đến thăm bác Thuận chiều nay xem có được không?

- Phải đó anh! Nếu để trễ hơn, lỡ ba gặp bác Thuận thì nguy.

- Em không lo. Thế nào bác Thuận cũng nhận lời mà.

Mộng Ngọc sung sướng nhìn chồng rồi trở về nhà riêng. Vũ nói theo vợ trong lòng cũng thấy vui lây. Chàng tin tưởng cái bệnh viện miễn phí kia sẽ thành hình rất nhanh chóng. Rồi đây, sẽ có một số đông bệnh nhân nghèo được cứu giúp tử tế. Chàng hy vọng một ngày nào đó sẽ không còn cái cảnh bệnh hoạn mà phải nằm ngủ ở ngoài đường, như mẹ con người đàn bà mà chàng đã gặp ở Cái Bè mấy tháng trước.

Bỗng có tiếng chuông điện thoại reo vang. Vũ cầm lên nghe:

- A lô... Ai đó? Bác sĩ Vũ đây.

Chàng nghe tiếng Trọng ở đầu giây nói bên kia:

- Anh Vũ đó hả? Xong xuôi rồi đó anh.

- Việc gì? Anh đã thưa chuyện với bác Thuận rồi hả?

- Không. Tôi chỉ mới hẹn giờ để anh tới thôi chứ. Kìa anh đã bảo tôi như vậy mà.

Vũ cười:

- Xin lỗi tôi quên. Bao giờ mình gặp bác?

- Tối nay. Tại nhà tôi!

Vũ thấy chờ đến tối cũng không hại gì nên đáp:

- Được! Anh hẹn với bác mấy giờ?

- Tối anh đến dùng cơm, sẽ gặp luôn. À này, vợ tôi mời chị sang chơi đó... Anh nhớ cho chị qua luôn nhé.

Vũ đáp:

- Vâng. Tôi sẽ bảo qua cho nhà tôi biết.

Rồi chàng nhớ đến ông Thiện cho miếng đất cất bệnh viện, liền bảo Trọng:

- Mộng Ngọc đã có công trước mình đó anh.

Trọng ngơ ngác hỏi trong điện thoại:

- Anh nói sao?

- Mộng Ngọc xin được miếng đất cất bệnh viện rồi.

- Thật à! Chị tài tình quá vậy. Mà xin của ai hả anh?

Vũ đáp:

- Của ba tôi.

- Bác nhà cũng góp công vào nữa sao? Tôi thật không ngờ và càng phục anh chị.

Vũ nói nhỏ hơn:

- Tại ba tôi nghe Ngọc nói có bác Thuận để xướng việc này đó.

Trọng chợt hiểu ra:

- À, thì ra thế.

- Bởi vậy tối nay, nếu bác Thuận không nhận lời thì nguy lắm.

- Anh đừng lo. Vợ tôi có ướm thử lời, xem chừng ba tôi đồng ý lắm.
Để tối nay anh sẽ biết...

Trọng lại nói tiếp:

- Thôi ghen anh. Tôi còn bận tiếp vài người khách nữa.

Vũ thoáng thấy Liễu bước vào phòng, nên đáp:

- Tôi cũng còn thân chủ đây. Chào anh.

Chàng gác máy điện thoại rồi hỏi Liễu:

- Còn mấy người hả cô?

Liễu mỉm cười đáp:

- Còn hai người nhưng có lẽ đợi lâu quá họ về hết rồi.

Vũ lắc đầu:

- Thật hại quá! Chắc là khách phiền tôi lắm.

- Tôi cố giải thích cho họ rõ là bác sĩ bận chuyện nhà, xem chừng họ cũng thông cảm.

Vũ xem đồng hồ rồi nói:

- Gần 12 giờ rồi, thôi cô Liễu về cũng được.

- Dạ!

Nhưng Liễu không đi thay "blouse" mà lại đến bên Vũ ngập ngừng nói:

- Thưa bác sĩ. Tôi muốn thưa với bác sĩ...

Vũ ngạc nhiên trước vẻ trịnh trọng của nàng:

- Chuyện gì vậy cô?

- Thưa bác sĩ. Tôi muốn xin bác sĩ cho tôi nghỉ.

- Được rồi. Có chuyện gì quan hệ không cô? Cô định nghỉ mấy hôm?

Liễu ngập ngừng đáp:

- Dạ, Tôi muốn xin bác sĩ được nghỉ luôn...

Vũ sửng sốt nhìn người nữ y tá quen thuộc của mình:

- Sao vậy cô Liễu? Cô nghỉ luôn thiệt à?

- Dạ!... Tôi muốn thưa với bác sĩ mấy hôm nay, nhưng không có dịp.

- Mà tại sao vậy cô? Tôi có làm gì phật ý cô chẳng?

Liễu lắc đầu:

- Dạ không. Tôi đâu dám vậy.

Vũ nghĩ chắc số lương không đủ sống, nên nàng mới xin thôi. Chàng tiếp:

- Nếu vì tiền lương thì tôi xin tăng thêm cho cô nhé. Mình làm việc quen với nhau rồi, cô bỏ đi tôi có mượn người khác cũng không bằng. Và lại, tôi sắp sửa hợp tác với anh em lập một bệnh viện đó cô. Công việc sẽ bề bộn lắm và nhứt định cần sự tiếp tay của những y tá giỏi giẩn như cô...

Liều lắc đầu nói:

- Rất tiếc là tôi không còn giúp bác sĩ được nữa. Thật ra, nghỉ làm việc tôi cũng buồn lắm...

Vũ đã nói hết lời mà thấy Liều vẫn không xiêu lòng thì nhìn nàng hỏi nhỏ:

- Nhưng cô vẫn chưa nói rõ cho tôi biết nguyên cố nào cô thôi việc.

- Dạ... Tôi... sắp thành lập gia đình...

Vũ hết ngay vẻ băn khoăn:

- À, ra thế!... Nhưng cô định lập gia đình rồi không làm việc nữa sao? Ông ấy không cho à?

Liều bẽn lẽn cúi đầu:

- Dạ... anh đâu có bắt buộc tôi như vậy. Nhưng vì anh làm việc ở Đà Lạt, thừa bác sĩ.

Vũ thoáng nét băn khoăn:

- Cô đi xa rồi bác ở nhà làm sao?

Liều lộ vẻ buồn:

- Hoàn cảnh của tôi cũng khổ lắm, thưa bác sĩ. Anh ấy muốn má tôi về ở chung, nhưng tôi sợ bất tiện về sau này. Má tôi thì khuyên tôi lên Đà Lạt, thỉnh thoảng về dưới này thăm bà cũng được.

- Riêng ông ấy có ý kiến gì không?

- Dạ, anh cũng muốn má tôi lên Đà Lạt nữa, nhưng thấy má tôi không chịu, anh làm đơn xin đổi về dưới này.

Vũ gật đầu:

- Người biết phải quấy như vậy là khó kiếm lắm đó, cô Liều.

Liều tươi ngay nét mặt, trước sự nhận xét của bác sĩ. Riêng Vũ, chàng muốn nói thêm một câu:

- Nếu ông ấy được đổi về Sài Gòn thì cô trở về làm việc với tôi nhé!

Song nghĩ kỹ, chàng lại thôi. Liều bỗng nói tiếp:

- Trong lúc chưa đổi được chắc là tôi đi lên đi xuống Đà Lạt thường lắm. Bởi thế, tôi khó có thể làm việc.

Vũ nói:

- Bác ngại bên ông ấy nói ra nói vào cũng phải, nhưng theo tôi tùy theo chàng rể và cách đối xử của mình.

Vũ chợt nín lặng. Chàng thấy mình thiếu thành thật với Liều và chàng khuyên cho có khuyên chớ nào đã nghĩ chín chắn đâu? Chàng hỏi sang chuyện khác:

- Bao giờ hôn lễ cử hành, hả cô?

- Dạ thưa, cuối tháng này. Tôi có để thiệp ở trên bàn bên nhà, mời ông bà.

Vũ ngược lên nhìn Liễu. Tự nhiên, chàng thấy luyến mến nàng một cách lạ thường. Có lẽ tại Liễu là người đã hiểu ít nhiều tâm sự của chàng và Hiền, mà cũng là người còn có thể cho Vũ thổ lộ được tâm tình xưa cũ. Liễu đi lấy chồng! Âu cũng là lẽ tự nhiên.

Chàng khẽ nói:

- Vợ chồng tôi nhất định sẽ đến dự lễ thành hôn của cô, nhưng giờ đây, tôi xin chúc trước cô Liễu được tươi vui hạnh phúc.

Liễu cúi đầu sung sướng, đôi má đỏ hồng. Sự quý mến giữa nàng và Vũ đã vượt ra ngoài mức giao tiếp giữa bác sĩ và người y tá. Nàng ra đi vĩnh viễn, không trở lại phòng mạch này cũng là điều đáng buồn! Người đời ai ai cũng sợ phải xa cách những gì quen thuộc. Liễu nhìn khắp phòng mạch, từ cái bàn viết, cái tủ đựng thuốc, cái hình treo trên vách, cái lọ, cái chai, cái kéo để cắt băng... mỗi thứ đều dính liền với cuộc sống của nàng. Đôi mắt nàng, đôi tay nàng đã quen thuộc với từng thứ một. Cả đến hơi hướm trong gian phòng này cũng rất gần gũi với nàng. Có đi xa rồi là nhớ đến ngay!

Còn bác sĩ nữa... Với bao nhiêu ngang trái trong tâm tình bác sĩ, Liễu đều thấu hiểu và tin chắc dù cho vật đổi sao dời, nàng cũng khó thể quên. Nếu một ngày nào đó, gặp lại Hiền, nàng tin là mình vẫn còn nhớ rõ như chuyện vừa mới xảy ra. Vũ thấy Liễu đứng lặng yên nhìn khắp gian phòng thì đoán hiểu được phần nào tâm trạng của nàng. Chàng ngả lưng vào thành ghế không nói gì hết.

Liễu bỗng quay lại bảo chàng:

- Thấm thoát đã gần hai năm rồi, từ ngày tôi bước chân đến đây...

- Phải đó cô Liễu! Chính tôi cũng không ngờ mình về nước lâu đến thế mà vẫn chưa làm được gì cả.

Rồi Vũ lại tiếp, giọng buồn bã khác thường:

- Đã không làm được gì mà còn vướng thêm nhiều nỗi khổ tâm.

Liễu cũng thấy lòng không vui khi nghĩ đến Hiền. Mấy tháng qua rồi, nàng sống bằng gì và hiện ở đâu? Nhiều lúc nàng định hỏi Vũ về Hiền, nhưng sợ chàng buồn, khổ lại thôi. Nàng biết Vũ vẫn mướn người dò la tin tức của Hiền, nhưng chỉ hoài công vô ích! Để gì tìm lại được một cánh chim trời.

Liễu cúi đầu chào Vũ lần chót:

- Xin giã từ bác sĩ. Tôi rất mong ông bà đến dự lễ cưới của tôi.

Vũ đứng lên mỉm cười:

- Cô Liễu yên lòng. Tôi và Mộng Ngọc sẽ đến chúc mừng cô. Còn đây...

Chàng lấy một xấp bạc bỏ vào bao thư trao cho Liễu:

- Đây là tiền lương của cô.

Liễu không đếm tiền nhưng biết chắc Vũ gởi thêm cho nàng quá số lương. Nàng cầm lấy bao thư ngập ngừng nói:

- Xin cảm ơn bác sĩ.

Vũ rời khỏi bàn viết, nói:

- Có chi đâu. Thỉnh thoảng có về Sài Gòn, cô cũng nên đến thăm vợ chồng tôi nghen.

- Vâng ạ.

Vũ xô cửa bước sang nhà riêng, trong lúc Liễu thay đổi y phục. Xong xuôi, nàng cũng sang qua nhà chào Mộng Ngọc lần chót.

*

Bác sĩ Thuận ngồi yên, chăm chú nghe Vũ trình bày việc thiết lập bệnh viện miễn phí cho dân nghèo. Thỉnh thoảng, ông nhìn Mộng Ngọc rồi nhìn bác sĩ Trọng. Ông cũng đã nghe vợ Trọng nói sơ qua dự định này, nhưng không ngờ Trọng và Vũ tính một chương trình đại qui mô như thế!

Vũ dứt lời, ông Thuận cất giọng vui vẻ:

- Bác không ngờ cháu và Trọng tính chuyện lớn vậy! Nhảm đủ sức làm không? Còn phải đủ kiên nhẫn mà chịu sự ganh ghét của đồng nghiệp nữa đó.

Vũ khôn khéo đáp:

- Dạ, bọn cháu còn trẻ, chỉ có tấm lòng nhiệt thành với việc công ích. Còn mọi sự mong nhờ bác sắp đặt cho.

Ông Thuận gật đầu:

- Kể ra "bọn trẻ" mới bước vào nghề mà có tấm lòng ưu ái với đồng bào cũng hiếm lắm. Cháu và Trọng làm cho bác rất hãnh diện. Đã có thiện chí thì cứ làm, đến đâu hay đến đó. Đừng sợ trước những trở ngại thì bao giờ cũng thành công.

Trọng mừng rỡ hỏi:

- Vậy là ba đồng ý giúp tụi con?

- Sao lại "đồng ý giúp"? Phải nói là ba góp sức với các con chứ!

Mọi người đều mỉm cười sung sướng trước quyết định của ông Thuận. Trọng nheo mắt với Vũ như ngầm bảo bạn là mình đoán không sai mà. Mong Ngọc và vợ Trọng cũng nhìn nhau trao đổi một nụ cười thỏa ý.

Bác sĩ Thuận từ từ nói với Vũ:

- Cháu và Trọng không khác gì bác ngày xưa, trong lòng lúc nào cũng nghĩ đến chuyện giúp ích đồng bào. Đâu đâu mình cũng thấy sự nghèo đói và bệnh tật! Trước đó, bác còn say mê với những phát minh của Pasteur và nhất là bác sĩ Yersin. Người ta đến đất nước mình, mà còn tìm được cái này cái nọ giúp ích cho nhân loại. Còn mình, sinh ra trên đất địa này, sao chỉ biết lấy tiền dân chúng làm giàu bằng cách cho toa lấy tiền!? Cứ nghĩ ngợi xa xôi, rồi nhìn chung quanh anh em đồng nghiệp mà thêm chua chát! Bên phe "bào chế" thì cũng chẳng hơn gì mình! Họ cứ làm phận sự một nhà buôn lo bán thuốc lấy lời.

Trọng tiếp lời cha vợ:

- Trong giới mình thì như vậy đó, nhưng hễ ai nói động tới thì cứ bảo họ ganh ghét nói xấu.

Vũ vẫn còn giận những bạn bè cũ nên nói thêm vào:

- Đồng nghiệp khác chẳng biết sao, chớ anh em khi xưa của cháu ở Pháp như bác sĩ Dặng, bác sĩ Lương mà còn thay đổi tính tình thì hết nói. Hôm nọ dùng cơm ở nhà, cháu mới thấy rõ được lòng dạ của họ.

Sợ cha vợ không hiểu rõ câu chuyện, Trọng nói:

- Dặng và Lương cùng học với con và Vũ ở Pháp, chơi thân với nhau như ruột thịt. Khi chưa đỗ đạt thì chúng con nuôi bao nhiêu là ước vọng. Đến giờ đây, ai cũng có cơ sở vững vàng, anh Vũ bàn đến chương trình lúc này thì họ bác ngay.

Bác sĩ Thuận mỉm cười:

- Như vậy cũng đỡ lắm đó. Sợ họ làm bộ tán đồng, mà hại thêm lên mình mới nguy.

Vợ Trọng chận lời cha:

- Ba nói vậy, chớ ai đâu!?

Ông Thuận bĩu môi:

- Ý! Tại con chưa biết đó thôi. Hồi đó, ba cùng vài người bạn họp nhau định thành lập Hội Ái hữu Cựu Sinh viên Y khoa, cốt ý của mình là được gần gũi với anh em để hướng dẫn họ giúp ích đồng bào. Chương trình của ba cũng tương tự như của cháu Vũ bây giờ, nhưng có điều thụ động hơn.

Trọng hỏi:

- Có thành công như ý ba không?

Ông Thuận cười lắc đầu:

- Thành công gì được. Suýt chút nữa còn bị tù là khác.

Mộng Ngọc kêu lên:

- Sao vậy bác?

- Có gì đâu. Họ hại lên mình bao giờ chẳng biết? Hội chưa thành lập mà Sở Mật thám Pháp đã có hồ sơ. Họ cho là bác dự định lập hội kín để chống lại chánh quyền. Thật là lôi thôi. Bị đòi lên đòi xuống mãi. Đến bây giờ bác vẫn chưa biết kẻ có dã tâm đó là ai? Cũng trong anh em đồng nghiệp thôi.

Vợ Trọng lo sợ hỏi:

- Như vậy, bây giờ mình lập bệnh viện miễn phí, kêu gọi các nhà hảo tâm, có hại không ba?

Ông Thuận lắc đầu:

- Có nhằm gì! Hồi xưa khác, đừng mỗi chút là họ mỗi nghi, chớ bây giờ, Tây nó còn bận bao nhiêu là việc. Chiến tranh cứ kéo dài dai mãi, hơi đâu mà nó nghĩ đến mình. Nếu muốn làm chính trị thì ta theo kháng chiến chớ ở đây làm gì mà lập hội, lập hè.

Mọi người đều im lặng. Một lúc Trọng nói với ông Thuận:

- Ba à! Bác Thiện vừa ngỏ ý cho một miếng đất để xây cất bệnh viện đó.

Ông Thuận nhìn Mộng Ngọc hỏi lại:

- Thật vậy hả cháu? Anh Thiện hưởng ứng trước hết thì thế nào cũng thành công.

Vũ đáp thay lời vợ:

- Dạ... cũng nhờ ba cháu nghe nói bác đề xướng việc này.

Vợ Trọng sợ cha không hiểu, liền tiếp lời Vũ:

- Chúng con sợ bác Thiện không nhận giúp nên phải nói chính là ba đề xướng đó.

Bác sĩ Thuận chợt hiểu ra, gật đầu nói:

- À! Vì vậy mà anh Thiện tặng miếng đất đó hả? Cũng khá lắm, ba chắc còn nhiều nhà hảo tâm khác sẽ giúp mình.

Ngừng lại một phút ông Thuận tiếp:

- Dù gì thì mình cũng phải làm. Chiến tranh quá lâu, đồng bào đau khổ, bệnh tật tràn lan nhiều hơn trước. Bệnh viện hiện giờ đâu đủ sức chữa trị bệnh nhân. Nếu giới bác sĩ, dược sĩ cùng nhứt loạt hưởng ứng việc công ích này thì đỡ biết mấy.

Vũ nói:

- Có bác đề xương, chắc nhiều người sẽ nghe theo.

Bác sĩ Thuận tiếp tục ý mình:

- Có nhiều hoàn cảnh của bệnh nhân mình thấy thật là bất nhẫn! Riêng rẽ cứu giúp họ cũng chẳng ăn nhằm gì. Không có gì khổ bằng trong nhà không có tiền mà con cái bệnh nặng, chẳng biết phải làm sao? Vào nhà thương thì gặp lúc không có chỗ dành ôm con đứng ngoài đường mà khóc.

Rồi như sức nhớ ra chuyện gì, ông Thuận ngồi thẳng lên nói:

- Cũng có người liều lắm. Vào nhà thương thì không được, họ ôm con ào đại vào nhà mình. Các con có gặp trường hợp đó chưa?

Trọng lắc đầu:

- Dạ, chưa.

- Ờ, đâu hồi tháng trước nè. Buổi tối. Khoảng chín mười giờ gì đó, ba đang xem sách thì chuông điện reo vang. Ba bảo con Năm ra xem ai đến. Một lúc nó trở vào, dẫn theo một thiếu phụ bồng con trên tay. Ba ngạc nhiên hỏi chị ta đi đâu thì chị ta bảo con chị bệnh nặng quá mà không xin vào Chợ Rẫy được.

Mộng Ngọc bảo vợ Trọng:

- Chắc đứa bé nguy kịch lắm nên họ mới liều vào nhà mình như vậy!

Ông Thuận gật đầu:

- Con nhỏ bị thương hàn cũng khá nặng. Nhưng điều đáng nói là sự liều lĩnh của mẹ nó. Các con biết sao không? Chị khóc lóc đưa cho ba một số bạc năm, sáu trăm đồng gì đó (giá trị đồng tiền hồi năm 1950 ở Sài Gòn), rồi nói là đã cầm hết đồ đạc lo cho con. Chị ta xin ba nhận số tiền đó và cứu giùm đứa nhỏ. Nếu còn thiếu, chị sẽ làm việc vất vạnh trong nhà trả nợ.

Trọng lắc đầu:

- Trời! Thật là tội nghiệp.

- Ba bất nhẫn quá, nên bảo chị cắt tiền lại, để cứu đứa bé trước đã.

Vợ Trọng hỏi cha:

- Ba có hỏi xem nhà cửa ở đâu không? Còn chồng chị... sao mà để vợ con như vậy?

- Ba đâu có tò mò hỏi chuyện nhà người ta làm gì? Chỉ nghe nói hình như ở Mỹ Tho thì phải. Mà cô ta trẻ lắm! Chưa đầy ba mươi mà.

Tự nhiên, Vũ cảm thấy xót xa trong lòng. Biết chừng đầu mẹ con của Hiền cũng lang thang như vậy. Chàng ngập ngừng hỏi bác sĩ Thuận:

- Thưa bác. Rồi đứa bé có hết bệnh không?

Bác sĩ Thuận gật đầu:

- Hết chớ! Bệnh tình đứa bé cũng nặng lắm đó. Nhiều lúc bác sợ nó qua không khỏi.

Vũ lặng thinh, lấy thuốc ra hút, vẻ mặt tự nhiên đôi sắc. Mọi người trong bàn ăn không ai chú ý đến thái độ của chàng, chỉ riêng Mộng Ngọc không bỏ sót cử chỉ nào của chồng. Nàng thầm đoán được nỗi buồn thoáng qua trong lòng Vũ. Chắc chắn là chàng nghĩ đến Hiền và bé Lệ!

Bác sĩ Thuận tiếp:

- Hoàn cảnh của cô ấy thật đáng tội nghiệp! Xem mạch chích thuốc cho đứa bé xong, cô ta cứ nhìn ra ngoài trời rồi khóc. Bác ngạc nhiên hỏi thì cô ta trả lời là từ Mỹ Tho lên đây, định đem con vào Chợ Rẫy. Bất ngờ không vào được nên phải chịu bơ vơ. Cô ta thấy con đau nặng quá đánh liều gọi cổng nhà mình. Bây giờ không biết phải mang con đi đâu? Mộng Ngọc ngập ngừng hỏi:

- Thưa bác. Bộ ở Sài Gòn, cô ấy không có bà con gì sao?

- Bác không tò mò hỏi nhưng chắc là không có nên cô ấy mới lúng túng như vậy. Hoặc có mà không tiện đến cũng nên...

Vợ bác sĩ Trọng cất tiếng:

- Thì mượn phòng khách sạn tạm ở vài hôm chớ gì?

Trọng lắc đầu bảo vợ:

- Tính được như em thì đỡ biết mấy. Mượn phòng khách sạn thì tiền đâu mà trả? Còn phải ăn, phải mua thuốc cho con. Em không nghe ba nói cô ta cầm hết đồ đạc chỉ có năm, sáu trăm đồng sao?

Ông Thuận gật đầu tiếp lời:

- Trọng nghĩ đúng đó. Cũng vì thế mà ba cho cô ta ở tạm căn phòng kế bên ga ra.

Vũ vụt cất tiếng:

- Thừa bác. Hai mẹ con cô ấy còn ở đó chẳng?

Ông Thuận lắc đầu:

- Con bớt bệnh là cô ấy xin về Mỹ Tho liền. Hai mẹ con đi hồi chiều hôm qua.

Bác sĩ Trọng chú ý nhìn Vũ rồi nói giọng pha trò:

- Làm gì anh lưu ý đến hai mẹ con thiếu phụ kia quá vậy? Anh định mang về bệnh viện sắp xây cất của mình hả?

Ông Thuận và vợ Trọng cười vang lên. Mộng Ngọc cũng mỉm cười theo, chỉ riêng Vũ là cố gượng nhếch mép cho mọi người không để ý rồi thôi. Càng lúc chàng càng nghi ngờ hai mẹ con thiếu phụ kia là Hiền và bé Lệ. Phải chi họ chưa rời khỏi nhà bác sĩ Thuận thì chàng tìm đến ngay. Nếu quả thật Hiền mang con lên Sài Gòn để trị bệnh, sao nàng không đến với chàng? Trong hoàn cảnh nguy ngập của con, nàng phải nghĩ đến chàng chứ! Trong lòng Vũ thật là buồn. Ý nghĩ mẹ con thiếu phụ kia chính là mẹ con Hiền cứ ám ảnh chàng luôn. Đến lúc bác sĩ Thuận hỏi chàng:

- Bây giờ, cháu Vũ định sao? Mình bắt đầu kêu gọi các nhà hảo tâm được chưa?

Vũ giựt mình đáp:

- Dạ thưa bác, được rồi ạ.

Trọng nói:

- Theo ý con thì anh Vũ nên đánh máy rõ những điểm trong chương trình thiết lập bệnh viện miễn phí của mình. Rồi mình họp nhau thêm bớt, sửa chữa trước khi công bố.

Bác sĩ Thuận gật đầu:

- Phải đó cháu Vũ. Làm gì cũng phải đặt kế hoạch hẳn hoi mới mong thành công được.

Vũ đáp:

- Dạ cháu sẽ thảo xong trong đêm nay, ngày mai cháu mang đến bác xem.

Từ đó, cho đến lúc ra xe trở về nhà, Vũ không nói thêm một lời nào nữa. Mộng Ngọc cũng lặng thinh như chồng. Trọng chú ý đến điều đó, nên khi đưa vợ chồng Vũ ra xe, chàng hỏi nhỏ Mộng Ngọc:

- Có chuyện gì mà xem chừng anh Vũ không được vui vậy chị?

- Tôi cũng không rõ nữa anh à.

- Chắc tại ba tôi nói câu nào quá đáng đó chứ gì?

Mộng Ngọc lật đặt đáp:

- Hồng phải vậy đâu anh? Chắc là anh đang nghĩ đến chuyện gì khác đó.

Khi hai vợ chồng về đến nhà, Mộng Ngọc thấy Vũ không đi thay đồ mà cứ ngồi ở hành lang hút thuốc. Chàng hút hết điếu này sang điếu khác mà không nói một câu nào. Mộng Ngọc định để yên cho Vũ với những ý nghĩ riêng tư của mình, nhưng nghĩ kỹ, nàng lại bước ra hành lang khơi chuyện với chồng. Thà là có người để trút bớt tâm sự, còn hơn chịu đựng một mình với những ý nghĩ nặng nề.

Vũ thấy Mộng Ngọc liền hỏi:

- Em chưa đi ngủ sao?

- Dạ chưa! Mình không thay đồ?

- Anh muốn ngồi yên một lúc.

Hai người cùng nín lặng. Cả hai đều hiểu rõ câu chuyện họ sắp nói ra, song không ai muốn bắt đầu trước. Mộng Ngọc bỗng nói:

- Lúc này, anh Trọng có để ý đến thái độ của mình. Anh hỏi em...

Vũ ngơ ngác:

- Anh Trọng hỏi gì?

- Tự nhiên thấy mình buồn, anh Trọng tưởng đâu bác Thuận có nói điều chi quá đáng, làm phiền lòng anh.

- Đời nào có chuyện đó. Sao anh ấy lại nghĩ kỳ vậy?

Mộng Ngọc cất giọng nhỏ hơn:

- Em cũng đoán thế nên đã trả lời anh ấy rồi.

Vũ nhìn vợ nói:

- Mình à! Tự nhiên, anh nghi ngờ hai mẹ con thiếu phụ đã đến phòng mạch bác Thuận là Hiền và bé Lệ. Linh linh như bảo với anh như vậy?

Mộng Ngọc không biết trả lời thế nào cho phải lẽ vì nàng cũng chẳng rõ được sự thật ra làm sao? Cố đánh bật ý kiến cho Vũ đừng phiền lòng thì chàng có thể hiểu lầm mình.

Mộng Ngọc khẽ nói:

- Nếu mình nghi ngờ như vậy thì nên tìm kiếm thử coi. Bác Thuận có nói rõ là hai mẹ con thiếu phụ ở Mỹ Tho mà...

Vũ lặng thinh một lúc rồi lắc đầu:

- Thật khổ quá! Mình không có cách gì dò biết được có đúng là mẹ con của Hiền chẳng? Một người đi một người tìm thật không dễ gì.

Mộng Ngọc nói thêm:

- Nếu là cô Hiền thì lạ quá. Bé Lệ đau nhiều như vậy tại sao về Sài Gòn không đem con đến đây?

Vũ nhìn vợ. Chàng muốn nói một câu nhưng sợ phiền lòng Mộng Ngọc, chàng lại thôi. Không lẽ chỉ căn cứ trên một chuyện hết sức vu vơ mà vợ chồng lại phiền giận nhau? Chàng dự định sáng mai sẽ tới bác sĩ Thuận, hỏi thăm "bồi bếp" trong nhà, họa chăng họ hiểu được phần nào về hai mẹ con người đàn bà kia. Nếu quả thật đứa bé tên là Lệ, chàng sẽ tính tới chuyện tìm kiếm Hiền và con.

*

Sự thật đứa bé kia, đúng tên là Lệ và người thiếu phụ đau khổ đã liều lĩnh mang con vào nhà riêng của một bác sĩ không quen biết đó chính là Hiền. Hoàn cảnh đẩy đưa nàng đến chỗ hành động táo bạo, mà lúc bình thường nàng không hề dám nghĩ tới. Từ Mỹ Tho lên Sài Gòn, Hiền đem con thẳng vào bệnh viện Chợ Rẫy, nhưng không thể được!

Bệnh viện đầy nghẹt bệnh nhân vì nghe có một số quân lính Pháp bị phục kích, được mang cả vào đây cứu chữa. Họ chiếm rất nhiều phòng. Bệnh nhân nằm phòng có tiền mà còn không xin vào được, đừng nói nằm phòng thí. Hiền xót xa nhìn bé Lệ cứ nóng mê man mà không biết phải liệu sao? Nàng ở lì trong phòng giấy nài nỉ hết lời, ai cũng cảm thông hoàn cảnh của nàng, nhưng thật họ cũng không biết làm sao giúp nàng. Bên trong bệnh viện, nhiều bệnh nhân phải nằm trên "băng ca" để la liệt ngoài hành lang. Nếu cho vào cũng không có chỗ nằm. Họ bảo Hiền nán đợi... cho đến hết giờ làm việc. Rồi trời tối dần. Hiền khổ sở ôm con ra đường, nước mắt chảy quanh. Đi về đâu bây giờ? Tiền bạc không có bao nhiêu, cũng chẳng

có ai là bà con thân thích? Đêm nay, mẹ con nàng không biết tá túc nơi nào? Thoáng một giây, Hiền nghĩ đến Vũ... nhưng lại thấy tủi nhục nhiều quá. Nàng không còn đủ can đảm để đến nhà chàng. Nàng có đến ở tạm nhà cô Liễu qua đêm thì Vũ cũng sẽ biết. Nàng bỗng con đi dài dài trên lộ, sương đêm bắt đầu thấm lạnh. Hiền quấn chặt mền quanh mình bé Lệ, ôm chặt con vào lòng. Con nàng vẫn nóng mê man.

Một người đạp xích lô, chạy rề rề theo sau nàng hỏi:

- Cô lên xe đi. Cô đi về đâu?

Hiền ngừng lại, nhìn người đạp xích lô. Ông ta đã có tuổi. Khuôn mặt khắc khổ nhưng hiền từ. Hiền hy vọng ông ta sẽ giúp được mình trong hoàn cảnh khó khăn này.

Nàng hỏi:

- Bác làm ơn chỉ giúp mẹ con tôi một phòng ngủ rẻ tiền để ở tạm qua đêm. Bác đưa mẹ con tôi tới đó, tôi sẽ đền ơn.

Nhìn thoáng qua dáng điệu của mẹ con Hiền, người đạp xích lô đã thấu hiểu được hoàn cảnh. Hằng ngày, túc trực trước cửa bệnh viện Chợ Rẫy, ông ta đã nhìn thấy biết bao cảnh đời tương tự như thế. Ông ta bước xuống đất hỏi:

- Phải cô xin vào bệnh viện Chợ Rẫy không được hả?

- Dạ. Cháu bé bệnh nhiều quá, tôi không biết phải làm sao?

Chú xích lô hỏi tiếp:

- Cô ở Lục tỉnh lên hả?

- Dạ!

- Không quen ai ở Sài Gòn sao?

Hiền lắc đầu rơm rớm nước mắt. Chú xích lô giở mép mền nhìn bé Lệ rồi nói:

- Cháu bé coi bộ đau nhiều mà không vào nhà thương được thì cũng khổ quá. Nhưng phải lo thuốc chớ. Cháu đau gì?

- Dạ, bệnh thương hàn.

- À! Ban c...

Đúng theo người mình, chứ kiêng cử không nói động đến hai chữ tiếng "ban cua". Hiền nóng lòng muốn hỏi thăm về chỗ ở thì chú xích lô đã nói:

- Cô có định trị thuốc Nam không? Tôi biết một ông thầy giỏi lắm. Nên trị bệnh cho cháu đi. Cứu bệnh như cứu hỏa hơi đâu mà đợi vào nhà thương.

Hiền đáp nhỏ:

- Dạ tôi đang bối rối quá, không biết liệu sao?

Chú xích lô nhìn Hiền rồi thăm đoán hoàn cảnh của nàng. Chú nói:

- Ông thuốc Nam này tử tế lắm. Lấy rẻ mà! Không phải dân "đập đổ" đâu. Vợ con tôi đau ốm gì cũng nhờ ông hết. Thiếu ắp lắm rồi trừ luôn.

Hiền chưa kịp đáp thì chú lại nói luôn:

- Hay cô muốn trị thầy Tây? Cũng được vậy. Đem cháu lại ông Thuận. Bác sĩ Thuận thương người lắm. Tôi chưa đến cho ông trị bệnh lần nào nhưng nghe họ đi xe họ nói. Có tiền nhiều hay ít gì, ông cũng trị tử tế lắm.

Hiền nhìn chú xích lô nói:

- Nhưng bây giờ khuya rồi làm sao chú?

Chú xích lô hơi ngần ngừ một chút rồi nói:

- Thì cứ đi đại xem sao? Ông dễ lắm? Chớ bệnh cháu nhiều, mà cô cứ chờ đợi sợ không được.

Hiền cảm động nói:

- Thật tôi hết biết đường tính rồi, chú à!

- Thôi, lên xe đi. Tôi đưa lại đó cho.

Hiền đánh liều bồng con bước lên xe. May mắn là nàng gặp được bác sĩ Thuận, một bác sĩ có lương tâm nghề nghiệp và giàu lòng thương người. Bác sĩ hết lòng cứu chữa cho bé Lệ và còn giúp cho mẹ con nàng nơi ăn, chốn ở, ngay trong biệt thự của ông.

Có đêm, ngồi bên cạnh con, Hiền đã nghĩ ngợi vẩn vơ. Nàng đành là không thể nào ở với Vũ rồi, nhưng còn bé Lệ. Nàng mang con đi như thế này cũng tội nghiệp cho nó. Đáng lý ra, nó được sống kề cận bên cha, được hưởng đầy đủ cái ăn, cái mặc, chớ đâu lại chịu cảnh đau không thuốc uống... đi cầu xin ân huệ của mọi người. Nghĩ cho kỹ, Hiền thấy chính mình làm khổ con. Phải chi nàng đủ sức nuôi nó, đủ sức lo lắng cho nó?!

Rồi đây, trên đường đời còn bao nhiêu cạm bẫy, nàng không biết mình có đủ sức gầy dựng cho con không? Thoáng một giây, nàng nghĩ đến việc giao nó cho vợ chồng Vũ dưỡng nuôi. Dù sao, nó cũng sẽ được yên lành hơn là sống vất vả như vậy. Bệnh tình bé Lệ dần thuyên giảm. Hiền vui mừng lắm và ý nghĩ giao con cho Vũ lại đến với nàng một cách mãnh liệt hơn. Vũ rất thương yêu bé Lệ. Điều đó nàng dám chắc như vậy, nhưng liệu Mộng Ngọc có làm khổ con nàng chăng? Những ý nghĩ trái ngược nhau cứ

xung đột không ngừng trong đầu óc của Hiền. Rồi nàng cũng không biết liệu sao nữa?

Một sáng, bé Lệ tỉnh táo hơn mọi hôm nên hỏi mẹ:

- Nhà này của ai vậy mẹ?

Hiền nhìn con đáp:

- Nhà riêng của bác sĩ Thuận, người đã trị bệnh cho con đó.

- Vậy mà con tưởng là nhà của "ba con". Sao mình lên Sài Gòn rồi, mà không về nhà ba hả mẹ?

Hiền không biết phải trả lời con như thế nào nữa. Không lẽ tìm cách dối quanh, dối quần mãi sao?! Nàng đành nói lảng sang chuyện khác cho bé Lệ không hỏi nữa.

Nhưng buổi tối, khi Hiền dỗ con ngủ, bé Lệ lại hỏi mẹ:

- Sao ba không đến thăm con hả mẹ?

Hiền đành đáp liêu:

- Ba bận nhiều việc lắm.

Rồi nàng khẽ hỏi con:

- Lệ à!

- Chi mẹ?

- Con chịu về ở với ba không?

Bé Lệ nhìn mẹ nó rồi gật đầu:

- Dạ chịu. Ở nhà ba thiệt lớn mẹ há?

Bé Lệ còn ngây dại nào biết gì đâu. Những lời của nó thốt ra làm đau xót lòng Hiền, nhưng nàng vẫn gượng cười bảo con:

- Ráng hết bệnh, mẹ sẽ đưa con về nhà ba.

- Vậy hả mẹ? Ô, sướng quá. Ba mua đồ chơi cho con nhiều nè.

Hiền nhìn con cất giọng nghẹn ngào:

- Mẹ không ở đó với con, con chịu không?

Bé Lệ hỏi ngay:

- Sao vậy mẹ? Mẹ phải ở với ba chứ.

- Mẹ bận đi làm ăn xa nên gửi con ở tạm với ba trong ít lâu rồi mẹ về.

- Không đâu mẹ, mẹ đi, con đi nữa.

Hiền sung sướng nhìn con:

- Ơ kìa! Sao kỳ vậy? Thì con ở với ba trong ít lâu mà.

- Chừng bao lâu? Mẹ nói cho con biết đi.

- Một tháng hoặc hai tháng. Lệ chịu hông?

Bé Lệ lắc đầu:

- Gì mà lâu dữ vậy! Con hông chịu đâu. Mẹ ở luôn bên con hà.

- Không được đâu con. Đi với mẹ cực khổ lắm, về với ba, con sẽ được sống sung sướng, đầy đủ hơn.

Bé Lệ vẫn giữ ý mình:

- Nhưng không có mẹ, con không chịu đâu?
- Chớ ba chi? Không có mẹ, ba cũng thương con vậy.
- Nhưng hông được đâu mẹ.

Bé Lệ vẫn cương quyết chống lại ý kiến của Hiền. Từ nhỏ tới lớn sống liền bên mẹ, nó không hề xa cách một ngày, đừng nói chi cả tháng trời! Sở dĩ nó thích về với cha vì cha nó có nhà rộng, có đồ chơi nhiều và để bọn trẻ không bảo nó là "đồ không cha". Thật ra không có những thứ đó... cũng chẳng sao? Chớ vắng mẹ nó, mới là điều quan hệ. Với trí nghĩ non nớt, bé Lệ chưa hiểu gì nhiều, nó chỉ cần biết mẹ nó ở đâu là nó phải ở đó.

Hiền sung sướng nhìn con rồi hỏi thử nó:

- Bây giờ, có người lo lắng săn sóc cho con như mẹ vậy, con có chịu về ở với ba không?

Bé Lệ lắc đầu lia lịa:

- Hông, hông! Con hông chịu đâu.

Rồi nó phụng phịu khóc. Hiền ôm chặt con vào lòng, nước mắt rưng rưng. Dù gì đi nữa, trên đường đời nàng cũng không quá lẻ loi. Con nàng đã dành sẵn cho nàng một tình thương bất tận! Bao nhiêu đó, cũng đủ giúp nàng giàu thêm nghị lực, để vượt qua những thử thách cam go.

Nàng nói trong tiếng nức:

- Con yên lòng đi. Mẹ sẽ chẳng bao giờ xa con đâu. Con ở đâu là mẹ ở đó, nếu mẹ còn sống được với con.

Bé Lệ sung sướng rúc đầu vào ngực mẹ. Nó cảm thấy luôn luôn được bảo vệ.

Từ hôm đó trở đi, chính Hiền cũng không thấy con nhắc nhở đến chuyện "thăm cha" nữa.

Và khi bé Lệ thật bết, Hiền xin phép bác sĩ Thuận được về ngay. Nàng không lưu lại Sài Gòn lâu hơn vì sợ gặp mặt những người quen biết cũ.

Hiền muốn từ đây, Vũ sẽ không để tâm tìm kiếm mình nữa. Nàng chỉ là một cái bóng mờ trong dĩ vãng của chàng.

HẾT TẬP I

ĐÔI MẮT NGƯỜI XƯA

Ngọc Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 8

TẬP II

15 NĂM SAU...

Phước Định, ngày... tháng... năm...

Cậu Vũ thân mến,

Đúng theo lời cậu đã dặn, hôm đám tang anh Hương, chờ làm tuần "bách nhật" xong, tôi mới viết thư cho cậu.

Đến hôm nay, cháu Hiền vẫn không thấy về.

Tôi có xem mấy tờ báo, cậu đăng cáo phó và nhắn tin cho Hiền, nhưng liệu cháu nó có đọc thấy chăng? Sợ nó ở trên rừng hay miệt đồng bằng hẻo lánh xa xôi nào, nên không có báo mà đọc.

Tôi nghi như vậy lắm, chớ đời nào cháu Hiền, nhận được tin cha nó qua đời mà lại dửng dưng không về.

Mấy bà con trong gia tộc đã đồng ý giao quyền trông nom sản nghiệp của anh Hương cho chú Tám Lung, bao giờ cháu Hiền trở về sẽ giao lại.

Như thế cũng tạm yên. Bây giờ, nhờ cậu đăng báo thêm, liên tiếp vài ba tháng nữa, xem sao!

À, nghe đâu cậu lại được cử làm Giám Đốc Bệnh Viện Thủ Đô một lần nữa phải không?

Tôi có lời mừng cho cậu, vì như thế cũng đủ chứng tỏ lòng tín nhiệm của các bác sĩ đối với cậu.

Có mấy người trong xóm bị bệnh nặng có lên nằm trên bệnh viện đó nữa; ai nấy trở về đều hết lòng khen ngợi cậu.

Bao giờ có dịp lên Sài Gòn, tôi sẽ đến thăm cậu.

Thân mến,

GIÁO HOÀI

Vũ để bức thư trong kẹp giấy, bỏ vào tủ, rồi ngả lưng vào thành ghế. Bức thư trên chàng nhận được của giáo Hoài 6, 7 năm trước, hôm nay soạn tủ bỗng gặp lại. Những giòng chữ ấy gợi cho chàng biết bao hình ảnh cũ. Lúc cha Hiền mất đi, chàng có về Phước Định đưa đám tang, trong lòng hy vọng gặp được Hiền. Dù gì nàng cũng phải trở về để tang cho cha chớ! Nhưng buồn thay, vẫn không có tin tức gì của nàng. Ngày Hiền ra đi, đến khi cha nàng mất, đã 7, 8 năm trời. Tính đến ngày giờ này có đến 14, 15 năm. Mẹ con Hiền đã làm gì và đã ở đâu trong khoảng thời gian ấy?

Vũ thở dài. Bé Lệ, con chàng, ngày nay đã trên hai mươi tuổi. Cuộc sống của nó ra sao? Còn Hiền? Chắc hai mẹ con đã thay đổi nhiều lắm. Vũ quay nhìn vào kiếng, tóc chàng đã bạc hoa râm. Đã 14, 15 năm trời đi qua trong cuộc đời rồi còn gì nữa!

Vũ đã quá nản lòng trong việc tìm kiếm Hiền và chàng chỉ còn biết say mê làm việc, cứu giúp bệnh nhân với cả lương tâm nghề nghiệp, để quên đi nỗi buồn riêng. Sự tận tụy của chàng và các bạn đã có tiếng vang sâu rộng trong các giới đồng bào. Nhiều nhà hảo tâm noi gương những người trước, bỏ tiền vào quỹ cứu trợ, nhiều bác sĩ tự động đến xin giúp việc; tổ chức bệnh viện càng phát triển hơn và đã cất thêm hai dãy lầu cho bệnh nhân.

Mỗi nhiệm kỳ Giám đốc bệnh viện là một năm, nhưng Vũ được đắc cử liên tiếp có đến 7 lần. Năm nay, chàng lại được các bạn bầu làm giám đốc lần nữa. Tuy mệt nhưng Vũ cũng vui vẻ nhận lấy chức vị của mình, vì chàng không muốn phụ lòng tín nhiệm của anh em. Trong số các bác sĩ ở bệnh viện chỉ có Trọng và chàng là tận tụy hơn hết cho nên năm nào chàng không được cử thì Trọng lại làm Giám đốc chứ không ai khác. Có nhiều bác sĩ khác không dính vào tổ chức làm nghĩa này, đứng bên ngoài xuyên tạc. Họ bỏ tiền ra mượn vài ngòi bút thiếu lương tâm tìm cách phá hoại việc làm của Vũ và Trọng. Họ bịa nhiều chuyện động trời bên trong bệnh viện, cố tình phủ nhận thiện chí của hai người. Nhưng bao giờ sự thật cũng vẫn là sự thật, không một ai tin những lời bêu xấu vu vơ đó. Trái lại, giới bác sĩ đứng đắn càng thấy ức lòng nên ra mặt ủng hộ Vũ và Trọng. Bệnh viện Thủ Đô ngày càng được tín nhiệm nhiều hơn. Lần lần, những bài báo xuyên tạc sự thật kia, không còn thấy đăng tải nữa.

Bác sĩ Thuận lại có dịp bảo với Vũ và Trọng:

- Các con đã thấy chưa? Mình biết trước thế nào cũng có kẻ làm hại mình mà. Bởi thế mọi hành động gì cũng phải hết sức cẩn thận. Hai con là "linh hồn" của bệnh viện, nếu chúng hạ được hai con thì tự nhiên tổ chức làm nghĩa của mình sẽ tan rã. Nhất là phần "đạo đức", hai con phải hết sức dè dặt từ lời nói, từ cử chỉ, đừng để họ có cơ làm hỏng công cuộc tổ chức của mình.

Vũ và Trọng càng tích cực hơn trong công việc. Vũ vẫn âm thầm cho người tìm kiếm mẹ con Hiền nhưng rất dè dặt vì sợ phe đối lập mượn cớ đó làm mất uy tín chàng. Đối với Trọng, chàng cũng chưa lần nào nói hết sự thật, đừng nói là ai khác. Nhiều năm qua rồi, phe đối lập của chàng và Trọng cũng mòn mỏi, không còn tìm cách phá hoại công cuộc làm nghĩa của hai người nữa, vì họ thấy dư luận ủng hộ mỗi lúc một nhiều hơn. Có bác sĩ ở tỉnh xa cũng tự động tổ chức những phòng mạch miễn phí cho bệnh nhân nghèo. Một phong trào tương thân tương trợ rầm rộ khắp nơi.

Riêng Vũ, dù thành công trong công việc làm vẫn không xóa được nỗi buồn riêng. Đôi khi ngồi một mình trong phòng vắng, chàng tư lự, thần thờ, tâm hồn như gởi về chốn xa xôi nào? Nhứt là hôm nay, chàng đọc lại bức thư của giáo Hoài có nhắc nhở đến Hiền, Vũ lại thấy lòng buồn nản hơn bao giờ hết. Chàng thở dài, quay nhìn xuống dưới sân. Bệnh viện buổi chiều thật vắng vẻ, lòng Vũ bỗng nhiên trống lạnh khác thường. Bác sĩ Trọng xô cửa bước vào và chợt nhìn thấy Vũ ngồi lặng một mình thì lộ vẻ băn khoăn. Đã lâu rồi, Trọng vẫn thường hay bắt gặp vẻ đăm chiêu trên gương mặt bạn. Có lúc, Vũ lại ngồi yên hăng giờ, không nói một lời.

Vũ nghe tiếng động trong phòng, quay nhìn lại:

- Kìa anh, đã xong rồi hả?

Trọng cười đáp:

- Xong rồi anh! Anh Huyền thay phiên trực cho tôi.

Rồi Trọng ngồi xuống ghế, lấy thuốc ra hút:

- Hình như anh có chuyện gì lo lắng trong lòng?

Vu lắc đầu:

- Không. Nào có gì đâu?

- Anh đừng giấu. Đã lâu, nhiều lúc tôi thấy anh có vẻ buồn khổ lắm? Sao thế? Chuyện gia đình chẳng?

- Không. Tôi có chuyện gì đâu?

- Phải. Chính tôi cũng thấy vậy. Gia đình anh êm ấm, hạnh phúc. Chị Ngọc là một phụ nữ tân tiến, nhưng đảm đang hiền hậu. Cháu Dung ngoan ngoãn, thông minh... nay mai sắp ra trường luật. Như vậy, còn gì mà anh phải buồn chớ?

Vũ nhìn bạn, không biết nói sao? Đã nhiều lần chàng muốn thổ lộ chuyện riêng của mình cho Trọng biết, nhưng do dự mãi, chàng lại thôi. Chàng sợ nhứt là Trọng suy nghĩ không phải về mình? Biết chừng đâu khi kể xong chuyện ngày trước. Trọng sẽ giảm bớt tình thương đối với chàng.

Trọng bỗng hỏi:

- Hay là bác Thiện? Có dạo nghe nói anh và bác không thuận nhau mà.

Vũ lắc đầu:

- Không! Chuyện cũ có nghĩa gì? Ba tôi bây giờ đã già, sống thanh thoi một mình trên biệt thự ở Đà Lạt. Hằng ngày, ông lo chăm sóc mấy trăm cụm lan rừng của mình.

- Thế thì tôi không hiểu chuyện gì khiến anh phiền lòng? Hay là chuyện trong bệnh viện?

- Anh suy diễn riết trật lất. Tôi đã nói không có gì buồn phiền mà. Tại nhiều lúc ngồi một mình, tôi suy nghĩ chuyện đời vậ thôi.

Trọng đùa:

- Theo tôi, anh nên làm nhà văn hơn là bác sĩ. Thấy anh "mơ mộng" mà tôi phát thèm. Cũng may là chưa bao giờ đang ca mổ mà lại "mơ màng".

Vũ cười. Trọng bỗng đứng lên dụi điếu thuốc vào đồ gạt tàn, rồi bảo Vũ:

- Tôi về đây.

Vũ cũng đứng lên nhìn đồng hồ:

- Hết giờ rồi, tôi cũng về chớ.

Có tiếng gõ cửa bên ngoài, Trọng quay lại:

- Cứ vào.

Cánh cửa mở, một nữ y tá bước vào chào Vũ và Trọng. Vũ sững sờ nhìn cô ta, không rõ là ai? Chàng chưa từng gặp cô này trong bệnh viện bao giờ? Trọng bỗng hỏi:

- Có chuyện gì vậy, cô Hồng?

Cô y tá đáp nhỏ:

- Dạ, bệnh nhân số 15 trầm trọng quá, tôi sợ...

Trọng hỏi ngay:

- Bác sĩ Huyền đâu?

- Dạ bác sĩ đang ở phòng bệnh nhân số 17, tình trạng cũng nặng.

- Được, tôi sẽ đến ngay.

Người nữ y tá lui ra thì Trọng bảo Vũ:

- Anh đến phòng 15 với tôi. Bà này tôi sợ không qua khỏi.

Vũ vẫn chưa hết băn khoăn vì sự hiện diện của cô y tá vừa rồi! Chàng là giám đốc bệnh viện mà chưa từng gặp cô ấy lần nào? Ai đưa cô ta vào làm, sao không trình diện với chàng? Điều khiến Vũ chú ý là vẻ hiền dịu của cô ta. Nhưng có bệnh nhân đang nguy kịch, Vũ không tiện hỏi Trọng mà lại bước mau theo bạn ra khỏi phòng. Hai người đến phòng 15 và cùng xem qua bệnh tình của thiếu phụ. Bà ta bị bệnh "tiểu đường" đã đến lúc quá nặng nên sáng sốt luôn. Người chồng đứng sát bên giường vợ, nhìn hai vị bác sĩ với niềm tin tưởng. Vũ và Trọng xem qua bệnh trạng của thiếu phụ

thì đều tuyệt vọng. Cả hai lặng lẽ bước ra ngoài. Chồng thiếu phụ bước theo sau, nét mặt lần lần biến sắc.

Đến bên ngoài, ông ta hỏi Vũ và Trọng:

- Thưa bác sĩ, có còn hy vọng gì chẳng?

Vũ và Trọng dừng lại nhìn người chồng, không ai mở lời. Người đàn ông chừng như cảm thấy được số phận không hay của vợ, nhưng cũng gắng gượng hỏi:

- Mong bác sĩ cho tôi biết rõ bệnh tình của vợ tôi. Tôi đủ can đảm để chịu đựng mà...

Trọng lắc đầu:

- Bệnh của bà đã quá trầm trọng. Phải chi ông phát hiện sớm hơn và đưa vào đây.

Người chồng đứng dựa vào tường thở ra:

- Tôi cũng đã ngầm đoán được tình cảnh này. Vợ tôi đã đau từ lâu rồi, nhưng phần ở xa, phần thiếu hụt, đâu đủ tiền trị bệnh. Chừng nghe nói đến bệnh viện Thủ Đô này thì quá muộn.

Vũ và Trọng chỉ còn biết an ủi người chồng đau khổ vài câu, rồi trở về phòng Ban Giám Đốc. Hai người ngồi xuống một lúc thì cô Hồng bước vào cất tiếng:

- Thưa bác sĩ.

Trọng nghiêm giọng:

- Việc gì nữa đó cô?

Cô y tá điềm đạm:

- Thưa bác sĩ, thân nhân của người bệnh số 15, xin được chở vợ về nhà ngay bây giờ.

Trọng đáp:

- Được. Cô lo giấy xuất viện rồi đem vào đây cho bác sĩ Giám đốc ký.

Cô Hồng liếc mắt nhìn Vũ rồi lui ra. Vũ hỏi Trọng:

- Ai vậy anh? Cô ta vào làm từ bao giờ mà tôi chẳng được biết?

Trọng quay vụt lại:

- Anh nói thiệt à?

- Thiệt mà. Từ nãy đến giờ, tôi hết sức băn khoăn.

- Lạ thiệt! Tôi đã bảo cô Y tá trưởng đưa vào trình diện với anh rồi mà. Làm thế này sai nguyên tắc hết thì khó lắm. Đối với cô Phương chắc tôi phải khiển trách mới được. Cô ý làm Y tá trưởng rồi muốn lớt quyền bác sĩ sao?

Vũ lắc đầu:

- Có gì mà anh buộc tội cô Phương nặng nề vậy. Chắc tại nhiều việc, cô ấy quên.

- Quên sao được. Nếu Giám đốc không phải là anh mà là người khác thì sao? Phải áp dụng kỷ luật, không thì ngay trong bệnh viện cũng nảy sinh nhiều tệ trạng.

- Nhưng cô Hồng là ai? Từ đâu tới xin làm việc?

Trọng nói:

- Cô này, mấy tháng trước làm việc ở phòng mạch của tôi, nhanh nhẹn và giỏi giã. Cô ấy xin nghỉ vì mẹ bệnh nặng. Mới đây, tôi gặp lại và được biết bà mẹ đã mất. Hiện cô sống rất khó khăn, không người thân. Tôi mới bảo cô đến đây nhờ anh thu nhận, vì thấy hoàn cảnh...

Vũ rất xúc động trước câu chuyện của cô Hồng. Trọng thấy bạn lặng thinh, lo ngại hỏi:

- Thế nào? Mình không thể nhận thêm người sao?

- Sao lại không? Bệnh viện còn cần nhiều y tá nữa. Xem cô ấy cũng dịu dàng lắm.

- Cô Hồng được đức tánh đó. Cô Phương tuy giỏi, nhưng hay gắt gỏng, nhiều bệnh nhân than phiền. Tôi định bàn với anh nên khuyên cô Phương, nếu muốn tránh tai tiếng!

Vũ đáp:

- Tôi cũng đã nghĩ thế. Nhưng theo tôi, cô Phương khó sửa đổi lắm.

- Tại sao?

- Anh vẫn chưa rõ à?

Trọng ngơ ngác nhìn bạn lắc đầu. Vũ tiếp:

- Cô Phương 38 tuổi rồi mà chưa thành lập gia đình. Cô ấy hay cau có, gắt gỏng là chuyện dĩ nhiên rồi. Nhưng mình chuộng là vì người giỏi, đang được hết công việc của chúng ta.

Trọng chột hiệu, cười nói:

- Ờ há! Hèn gì, cô ấy hay nóng tính bất tử lắm. Có lúc cô ấy lại xăng giọng với cả tôi nữa.

Vũ không cười mà lại nghĩ đến Hồng, người nữ y tá vừa đến làm trong bệnh viện. Tự nhiên, chàng tò mò muốn biết rõ gia cảnh của cô ta: bà mẹ vì sao mà chết? Biết chừng đâu... À, biết chừng đâu hoàn cảnh đẩy đưa, chàng gặp lại con. Tự nhiên, sao chàng thấy sắc diện cô Hồng dường như giống Hiền... giống ở nét hiền dịu, thật thà. Nhưng có lẽ nào trong mười mấy năm qua con chàng thay đổi đến độ không còn nhìn ra được nữa? Vũ muốn biết rõ hơn về Hồng nên khi Trọng rủ chàng về, Vũ lắc đầu:

- Anh về trước đi. Tôi còn vài chuyện cần làm.

Trọng đứng lên ra cửa, trong lòng không chút nghi ngờ thái độ của bạn. Vũ ngồi lại giờ sổ ra xem. Ngay khi đó, Hồng bước vào nói:

- Thưa bác sĩ. Nhờ bác sĩ ký tên giùm rồi hãy...

Hồng muốn nói là "hãy về", nhưng tự nhận thấy mình quá sỗ sàng, nàng lặng im. Nàng đang làm giấy tờ trong phòng gác, thấy Trọng ra xe thì tưởng Vũ cũng sắp về, nên vội ôm giấy tờ chạy lên.

Vũ nhìn Hồng:

- Cô cứ làm cẩn thận, tôi chưa về đâu.

Hồng rón rén ngồi xuống chiếc bàn bên cạnh, cầm bút viết tiếp. Bây giờ, Vũ mới có đủ thời giờ nhìn thiếu nữ. Chàng chỉ nhớ mãi mãi khuôn mặt của bé Lệ, nên không thể nào đoán được sự thay đổi sắc diện của một thiếu nữ trong vòng 14, 15 năm trời. Hồng làm giấy tờ xong, đưa sang cho Vũ xem lại để ký tên. Vũ nhìn qua nét chữ thì vừa lòng lắm.

Chàng mở bút máy ký ngay, Hồng sắp bước ra thì Vũ đã bảo:

- Cô đưa giấy xuất viện cho họ rồi trở lại tôi hỏi chút việc.

Hồng vâng dạ, ra khỏi phòng. Chỉ một lúc thôi, nàng đã trở lại. Hồng đoán chừng Vũ sẽ hỏi về chuyện nàng vào làm trong bệnh viện mà Giám đốc không hay biết chứ không gì khác.

Vũ thấy nàng liền mời ngồi xuống ghế, rồi cất tiếng hỏi:

- Cô vào làm được mấy hôm rồi?
- Dạ, hai hôm nay, do bác sĩ Trọng giới thiệu.

Vũ gật đầu:

- Điều đó tôi có biết. Nhưng sao không thấy cô đến trình diện ở văn phòng?

Hồng cúi đầu đáp:

- Dạ! Cô Phương gác phòng lạnh, nhiều bệnh nhân nặng quá, cô không rời đi được. Tôi có đến đây hai lần, nhưng thấy bác sĩ bận việc, tôi không dám quấy rầy.

Vũ gật đầu:

- À, ra thế!

Chàng lặng thinh một lúc rồi mới hỏi:

- Cô đã khai lý lịch chưa?
- Dạ chưa. Tôi còn chờ được gặp bác sĩ Giám đốc vì chưa biết mình có được thu nhận chăng?

Vũ gật đầu:

- Cô không phải lo. Bác sĩ Trọng đã giới thiệu cô. Nên làm tờ khai lý lịch đi. Cô đã chính thức là nữ y tá của bệnh viện rồi đó.

Rồi chàng kéo hộ tử lấy mẫu khai lý lịch trao cho Hồng:

- Cô viết theo những câu hỏi trên đây. Cô viết ba bốn mới đủ đó. Chính quyền muốn kiểm tra chứ không có gì.

Hồng cầm mấy tờ giấy đáp lời Vũ:

- Sáng mai tôi sẽ đem đến cho bác sĩ.

- Cô trao cho cô Phương cũng được.

Hồng vâng dạ, lui ra. Vũ lại thấy trong lòng hồi hộp một cách khác thường. Chàng nghi ngờ Hồng có liên quan mật thiết với mình. Nhưng không lẽ, mới gặp lần đầu, chàng đi hỏi gia cảnh của người ta. Bởi thế mà Vũ chú trọng tới chuyện khai lý lịch, để dễ dàng dò xét Hồng. Sao mà gương mặt của người xưa cứ phảng phất trên khuôn mặt của Hồng. Một là vì chàng quá "tưởng tượng"? Hai là đúng sự thật? Vũ rất băn khoăn, chàng xếp giấy tờ trên bàn lại từ từ đứng lên ra xe. Nhiều nhân viên trong bệnh viện cúi chào Vũ, chàng đáp lễ, nhưng không để ý được là ai? Trong đầu chàng chỉ nghĩ đến Hồng! Nếu đúng sự thật Hồng là bé Lệ thì chàng không thể nào tưởng tượng nổi. Bé Lệ ngày xưa, bây giờ cao lớn, đẹp dịu hiền như vậy sao? Còn Hiền? Nếu vậy nàng không còn trên cõi đời này nữa ư? Vũ nghĩ đến đó trong lòng chua xót vô cùng. Rồi chàng lại hy vọng mình nghĩ lầm. Chàng mong Hồng không là bé Lệ mà chỉ là một nữ y tá thường như bao nhiêu cô gái khác trong bệnh viện. Vũ mở máy cho xe chạy thẳng về nhà. Xe vào trong sân, đã thấy Ngọc Dung chạy ra trước thềm đón cha. Vũ vừa xuống xe, Ngọc Dung đã đến gần tươi cười hỏi:

- Sao hôm nay ba về trễ vậy?

Vũ nhìn con, đáp:

- Ba bận nhiều việc quá!

Dung nũng nịu nói:

- Có "người" đợi ba đến hết hơi.
- Ai vậy con?
- Đố ba biết?

Vũ tưởng con muốn "đố trí" mình nên đáp:

- Con chờ ai?
- Không phải đâu!
- Vậy thì má con phải hông?

Ngọc Dung lại lắc đầu, nheo mắt:

- Khỏi đi. Má khỏi đợi ba đi.

Vũ dừng chân lại, nói:

- À, thì ra hai mẹ con đều không có ý đợi ba? Thôi được, ba lại đi đây.

Chàng trở ra xe, khiến Ngọc Dung hết hồn:

- Ba! Kia con... nói thiệt mà.
- Ờ, thì con nói thiệt chứ sao?
- Không! Con nói có người đợi ba thiệt tình đó.

Vũ quay lại, nghiêm nghị hỏi:

- Ai vậy con?

Ngọc Dung không dám "đố trí" cha nữa, liền đáp:

- Anh Trân.

Vũ lặp lại lời Dung:

- À, cậu Trân.

Trân là bạn của Ngọc Dung, kỹ sư công chánh. Dung rất mến chàng. Vũ và Mộng Ngọc đều biết vậy và vẫn cho con giao thiệp. Trân cũng mến Dung lắm và đã nhiều lần Dung cho biết cậu ta ngỏ ý muốn cưới nàng. Dung chưa trả lời Trân vì còn chờ đồ đạc xong đã. Mộng Ngọc xem chừng cũng bằng lòng chàng rể tương lai. Riêng Vũ, chàng không mấy vừa ý, nhưng vẫn đối xử với Trân rất tử tế. Chàng nhận thấy Trân nói quá nhiều, thu hút cảm tình bằng lời nói, song trong đôi mắt thiếu vẻ đứng đắn, thành thật. Nhiều lần chàng nói riêng với vợ về những điều nhận xét của mình, nhưng Mộng Ngọc không nghe còn cười bảo chàng:

- Bây giờ anh lại xét người bằng cách coi tướng nữa sao? Cậu Trân thông minh hoạt bát như thế mà anh chê? Ai từng biết cậu Trân, anh hỏi thử xem, họ đều mến cả. Gia đình của cậu ấy cũng thuộc vào hàng danh giá ở Hậu Giang đó.

Vũ không nói thêm nữa và chàng càng để ý dò xét tính tình Trân. Dung thấy cha có vẻ tư lự, liền hỏi:

- Sao ba? Con có cảm tưởng hình như ba không mấy ưa anh Trân?

Vu nhìn con:

- Sao con nói vậy? Ý kiến của má con hả?

- Dạ không! Con đoán như vậy đó. Mỗi lần thấy ba đang cười vui vẻ, hễ nghe anh Trân đến là ba nghiêm ngay nét mặt. Con thấy ba con sợ quá hà. Anh Trân cũng nói như vậy nữa.

Vũ gật đầu:

- À! Cậu Trân cũng cho là ba quá nghiêm, nữa sao?

- Dạ! Ảnh hỏi con chắc là ba khó lắm!

- Rồi con trả lời thế nào?

Ngọc Dung lặng thinh không đáp. Vũ cười nói:

- Chắc con cũng đồng ý với Trân chứ gì?

Dung ngước lên nhìn cha, gật đầu. Vũ cười nói:

- Nếu thế thì ba sẽ "cố gắng" vui vẻ hơn khi cậu Trân đến nhen.

Dung nắm lấy tay cha, đứng hẳn lại:

- Ba này. Sao ba lại phải "cố gắng" vui vẻ hả ba? Ba không đồng ý cho con thân với anh Trân sao?

- Không. Ba đâu có ý đó!

- Nhưng thái độ của ba như vậy đó mà.

Vũ hỏi lại Ngọc Dung:

- Con có thấy ba khó lắm sao?

Dung lắc đầu:

- Dạ không. Nhưng con muốn biết rõ ý của ba đối với anh Trân.

- Ý kiến gì nào?

- Ba xem anh ấy là người tốt hay xấu? Có xứng đáng cho con giao thiệp không?

Vũ đáp nhỏ:

- Sao đến bây giờ con mới hỏi ba?

Ngọc Dung ấp úng:

- Thưa ba, vì đến bây giờ chuyện ấy mới quan trọng đối với con.

Vũ lặng thinh và ngẫm hiểu nỗi lòng của con gái. Chắc là "cô" đã vừa ý "cậu" lắm rồi!? Chàng thấy bối rối trước một chuyện hết sức hệ trọng. Nó quyết định cả tương lai của Ngọc Dung. Chàng khẽ hỏi:

- Dung! Con hỏi thiệt ư?

Ngọc Dung không đáp chỉ gật đầu. Vũ nói:

- Thế thì con phải để cho ba suy nghĩ đã. Kìa, mẹ con đã có ý đợi cha con mình. Thôi vào đi rồi ba sẽ trả lời sau.

Ngọc Dung gật đầu bước theo cha. Nàng còn nói thêm:

- Hôm nay, ba đừng quá nghiêm với anh Trân nhen ba.

Vũ cười đáp:

- Con không phải lo.

Hai cha con vừa vào trong nhà thì Trân đã đứng lên chấp tay xá Vũ:

- Dạ, thưa bác.

Vũ cười nói:

- À, cậu Trân. Ngồi chơi. Tôi bận quá nên về có hơi trễ.

Mộng Ngọc nói:

- Cậu Trân đợi mình từ hồi 5 giờ đó.

- Thế à? Bận quá. Phải Ngọc Dung điện thoại sang bệnh viện, tôi sẽ về sớm hơn.

Ngọc Dung nói:

- Con cũng định gọi ba, anh Trân không cho sợ làm phiền ba.

- Có gì đâu. Nhưng... chắc có chuyện gì cậu cần đến tôi hả?

Trân chấp tay ấp úng:

- Dạ, thưa không. Nhưng...

- Cậu cứ nói đi không gì phải ngại. Cậu biết gia đình tôi đã lâu rồi.

Ngọc Dung cũng nôn nao, muốn tiếp nói với Trân, nhưng e ngại, ngồi yên. Mộng Ngọc ngược nhìn Trân, chờ đợi câu nói của cậu ta, vì từ chiều đến giờ nàng cùng thắc mắc lắm.

Trân trấn tĩnh tâm thần cất tiếng:

- Dạ thưa hai bác. Mẹ cháu muốn được làm quen với hai bác, nhưng không biết phải làm sao? Không lẽ đường đột sang thăm hai bác.

Vũ và Mộng Ngọc chột hiệu nên nhìn nhau, trong lúc Ngọc Dung cúi gằm mặt xuống. À, thì ra gia đình Trân tính tới đây mà... Chắc là Ngọc Dung thuận ý rồi cũng nên. Vũ nhận thấy con hỏi dò ý kiến của mình quá trễ. Riêng Mộng Ngọc nàng thấy không có gì trở ngại trong chuyện mẹ

Trân đến viếng thăm. Song nàng còn chờ ý kiến của chồng, chớ không dám nói trước. Vũ nhìn Trân nói:

- Thật là hân hạnh. Cậu không phải ngại. Hôm nào bà nhà rảnh rang, vợ chồng tôi xin mời bà sang chơi.

Trân và Ngọc Dung đều thở ra khoan khoái. Cả Mộng Ngọc cũng tươi ngay nét mặt. Nàng nói với Vũ:

- Mình à! Hay là ta định ngày mời bà sang dùng cơm một bữa.

- À, cái đó tùy em. Việc đãi đằng em liệu đó.

Mộng Ngọc nhắm tính một lúc rồi nói:

- Chủ nhật này anh có bận gì không? Hay là mình mời bà sang dùng cơm trưa ngày đó.

Vũ nhìn vợ gật đầu:

- Được rồi. Chủ nhật anh nghỉ ở nhà mà.

Rồi chàng bảo Trân:

- Tôi nhờ cậu thưa với bà nhà, trưa Chủ nhật vợ chồng tôi mời bà sang dùng cơm. Luôn tiện để biết nhau...

Trân chấp tay vâng dạ, trong lòng rất mừng. Lần thứ nhất chàng thấy Vũ không quá nghiêm khắc như chàng tưởng. Ngồi nán lại một lúc, Trân từ giã ra về. Vũ bảo Ngọc Dung đưa Trân ra xe vì "cậu" và "cô" còn có chuyện phải nói với nhau. Chàng trở vào ghế, ngồi phịch xuống, tay lần cởi cà vạt. Mộng Ngọc nhìn theo con gái và Trân bước xuống thềm, trở vào tươi cười bảo Vũ:

- Gia đình cậu Trân đã tính tới rồi đó mình?

Vũ đáp lơ là:

- Anh cũng đoán thế.

- Mình không biết gia đình đó sao? Cha cậu Trân này trước kia làm Hội đồng, đã mất lâu rồi... mà bà ở vậy nuôi cậu Trân đến khôn lớn. Họ giàu lắm, ruộng đất có hàng vạn mẫu.

Vũ không đáp lời vợ, nhưng chàng thấy "chiến công" của bà Hội đồng không có gì đáng khen ngợi. Chồng chết ở vậy nuôi con cũng là chuyện thường trong xã hội mình. Vả lại, bà Hội đồng có tiền của nhiều, việc nuôi con nào phải chuyện khó khăn! Phải chi ông Hội đồng chết đi, gia đình khánh kiệt, bà Hội ra sức làm việc nuôi con, chống trả mọi cám dỗ trên đời mới là điều đáng khen ngợi. Nhưng Vũ biết mình có nói ra cũng vô ích nên chỉ gật đầu, lặng thinh.

Mộng Ngọc nhìn đáng điệu của chồng, khẽ hỏi:

- Hình như mình không được vui. Có chuyện gì vậy mình? Hay là mình không muốn cho bà Hội cầu thân.

Vũ buột lòng đáp:

- Không, anh đâu có ý gì khác, Nhưng anh hơi bất ngờ trước quyết định của Ngọc Dung. Hình như con nó đã thuận ý rồi thì phải.

Mộng Ngọc ngồi xuống bên chồng nói nhỏ:

- Em thấy tụi nó cũng xứng đôi lắm chứ. Ngọc Dung đã hai mươi rồi đó mình...

- Chuyện đó đối với anh không quan hệ bằng tương lai hạnh phúc của con. Mình vẫn chưa hiểu nhiều về cậu Trân mà.

Mộng Ngọc cười:

- Mình không hiểu chớ em dò xét lâu rồi. Bộ mình tưởng em cho con tự tiện giao thiệp với cậu ấy mà bỏ lửng sau?

Vũ nói:

- Anh thật không biết tính sao? Lúc này, Ngọc Dung hỏi ý kiến anh đối với cậu Trân. Thật là khó trả lời.

Mộng Ngọc khẽ bảo chồng:

- Mình à! Theo ý em thì nếu chúng thuận ý nhau, mình cũng nên tác hợp cho rồi. Xem chừng cả hai thương yêu nhau lắm. Vả lại, gia đình bà Hội cũng là chỗ danh giá, hạp với gia đình mình.

Vũ ngược lên nhìn Mộng Ngọc và chàng nhận thấy dù bao năm trời chung sống với nhau, Ngọc vẫn còn chịu ảnh hưởng của cha. Ảnh hưởng ở chỗ nhìn cuộc đời qua cái truyền thống "danh giá" hão! Chàng không phải hoàn toàn không mến Trân, nhưng có điều làm chàng bận tâm là hình như Trân thiếu thành thật. Đó là một yếu tố làm gây đổ hạnh phúc về sau này. Ngọc Dung trở vào nhà, tươi cười hơn hờ. Nhưng nàng lại nghiêm ngay nét mặt khi thấy cha mẹ đang tư lự bên nhau. Nàng rón rén vào ngồi bên mẹ. Mộng Ngọc ngược lên nhìn con hỏi:

- Trân về rồi hả?

Ngọc Dung gật đầu không đáp, rồi liếc nhìn cha, như ngầm hỏi mẹ có chuyện gì không? Vũ sợ con hiểu lầm thái độ của mình nên cất tiếng:

- Ba má đang bàn bạc về chuyện của con đó!

Ngọc Dung lặng lẽ cúi đầu, đôi tai đỏ bừng lên. Mộng Ngọc mỉm cười tiếp lời chồng:

- Gia đình cậu Trân đến viếng thăm ba má là họ tính tới rồi đó. Chắc con cũng hiểu như vậy phải không?

Ngọc Dung gật đầu:

- Dạ! Anh Trân có nói qua cho con biết.

Vũ nghiêm nghị hỏi:

- Như vậy nghĩa là con nhận lời cầu hôn của cậu Trân rồi chứ gì?
Ngọc Dung không dám đáp, chỉ gật đầu.

Vũ thở ra:

- Vậy thì con còn hỏi ý kiến ba làm gì nữa?

Ngọc Dung sợ hãi nhìn cha rồi nhìn mẹ như cầu cứu. Chính Mộng Ngọc cũng không biết làm sao đỡ lời cho con. Dung trấn tĩnh lòng mình rồi thưa với Vũ:

- Thưa ba. Ý kiến của ba vẫn có giá trị tuyệt đối trong việc hôn nhân của con. Con đâu dám tự mình định đoạt tương lai. Con chỉ biết Trân yêu con và xứng đáng với tình yêu của con thôi.

Vũ khẽ nói:

- Con đáng khen lắm. Nhưng thật tình không phải ba không ưa cậu Trân. Ba chưa đủ thì giờ để tìm hiểu cậu ấy, thế thôi. Ba muốn con có tính thì cùng để chậm ít lâu, cho ba dò xét cậu Trân đã. Biết chừng đâu ba sẽ giúp ích con nhiều hơn.

Mộng Ngọc hỏi chồng:

- Thế sao lúc này anh không từ chối việc bà Hội muốn cầu thân với mình. Lại còn mời người ta Chủ nhật này sang dùng cơm?

- Điều đó có hại gì đâu? Việc làm quen và việc gả Ngọc Dung là hai chuyện khác nhau mà.

Rồi Vũ lại hỏi Dung:

- Con nghĩ sao? Có buồn giận ba chẳng?

Ngọc Dung gượng cười bảo cha:

- Con nào dám thế! Ba lo cho hạnh phúc của con, sao con lại buồn.

- À, thì con xứng đáng với lòng yêu thương của ba. Con chỉ để cho ba một thời gian ngắn thôi, cũng đủ. Vả lại...

Thấy Vũ ngập ngừng không nói hết câu, Ngọc Dung hỏi:

- Thừa ba thế nào?

Vũ tiếp:

- Vả lại bộ con không muốn tiếp tục học luật nữa sao?

- Dạ không! Chúng con tính đến khi nào con ra trường mới làm đám cưới mà.

- Hai năm nữa... Thế là "tính hơi xa" đó con!

Ngọc Dung hỏi ngay:

- Sao mà "xa" hả ba?

- Ba tưởng nếu thế các con khoan tính đến chuyện hôn nhân. Còn hai năm nữa, biết bao là biến đổi.

Mộng Ngọc đưa mắt nhìn Vũ như ngầm bảo chồng đừng nói thêm nữa, chỉ gây sự buồn phiền cho Ngọc Dung. Vũ làm như không thấy cử chỉ

của vợ, tiếp lời:

- Vậy thì ba đủ thì giờ xét đoán tính tình cậu Trân. Nhưng riêng về phần con, phải hết sức thận trọng! Đừng quá khăng khít hay xem như đã thành hôn với nhau rồi là hại mình.

Ngọc Dung đáp nhỏ:

- Con nghe lời ba.

Rồi nàng đứng lên xin phép cha mẹ trở về phòng riêng, vẻ mặt thoáng nét buồn. Đợi cho con đi rồi, Mộng Ngọc mới trách chồng:

- Mình nói chi những lời đó làm cho Dung nó buồn. Em biết mình không ưa cậu Trân mà.

Vũ lắc đầu bảo vợ:

- Em không hiểu dụng ý của anh đâu! Anh cố tình làm cho con phải suy nghĩ. Tuổi Dung là tuổi mơ mộng, nhưng lại sắp bước vào cuộc sống thực tế. Phải tập cho con biết nghĩ suy chín chắn để khỏi lầm lạc trong tình trường. Nó buồn bây giờ, nhưng sẽ không khổ về sau. Hơn nữa, anh có nói gì nhiều đâu. Anh chỉ khuyên con nên dè dặt thể thôi.

Mộng Ngọc hỏi:

- Dè dặt chuyện gì? Bộ anh cho cậu Trân không thật tình sao? Nếu cậu ấy thiếu thành thật, tội gì lại đưa mẹ tới đây để cầu thân với mình.

Vũ lắc đầu nói:

- Em nói mà không nghĩ cho cận kề! Đã bao nhiêu đám làm lễ hỏi với nhau rồi mà vẫn tan rã đó. Em không chỉ cho con những "uẩn khúc" có khi chính mình làm hại con mình.

Mộng Ngọc làm thính vì thấy lời Vũ có phần nào đúng. Suốt bữa cơm tối và khi đi ngủ, hai vợ chồng không bàn bạc thêm về chuyện hôn nhân của Ngọc Dung. Đêm lần về khuya, nhưng Vũ cứ trằn trọc mãi không ngủ được. Chàng lo nghĩ tới tương lai hạnh phúc của Ngọc Dung đã đành, còn sự hiện diện của cô Hồng ở trong bệnh viện cũng làm cho chàng thắc mắc không ít? Nếu quả thật Hồng chính là bé Lệ ngày xưa thì chàng lại phải lo cho tương lai cả hai. Rồi Vũ lại mong cho Hồng không phải là con của mình để chàng hy vọng Hiền vẫn còn sống trên cõi đời. Vũ không ngủ được nên ngồi dậy lấy thuốc ra hút. Chàng mở cửa sổ cho thoáng gió. Tiếng động ở cửa, khiến Mộng Ngọc thức giấc và để ý đến thái độ của chồng, Ngọc thấy Vũ ngồi trên chiếc ghế gần cửa sổ, nhìn ra ngoài trời đêm, có vẻ buồn bã khác thường thì ngạc nhiên lắm!

Không lẽ chuyện hôn nhân của Ngọc Dung làm chàng bận tâm đến thế sao? Nàng bước xuống giường đến gần Vũ hỏi:

- Anh! Sao anh không ngủ?

Vũ quay lại gượng cười với vợ, nhưng không biết trả lời thế nào? Mộng Ngọc ngồi sát bên chàng hỏi tiếp:

- Có chuyện gì vậy mình? Chuyện Ngọc Dung hả? Sao anh lo nghĩ nhiều thế?

- Không lo nghĩ sao được hả em? Mình có mỗi một mình nó!

Mộng Ngọc ngồi dựa vào mình chồng nói:

- Thì anh đã dặn dò con kỹ càng rồi, có gì phải lo nữa. Em cũng sẽ thận trọng hơn khi tiếp bà Hội đồng.

Rồi nàng bảo Vũ:

- Thôi đi ngủ mình. Ngày mai còn đến bệnh viện nữa.

Vũ đứng lên trở lại giường, nhưng cũng không tài nào nhắm mắt. Thình thoảng chàng trở mình thở dài. Hình dáng Hồng, người nữ y tá đột nhiên hiện đến, bắt buộc chàng phải nhớ tới một thời xa xưa. Mấy lần, chàng muốn nói với Mộng Ngọc về chuyện của Hồng, nhưng rồi lại thôi. Chàng sợ mình tạo thêm phiền phức. Đã lâu, chàng không hề nhắc tới Hiền trước mặt vợ, vì mỗi lần như thế, bầu không khí trong gia đình trở nên nặng nề khó thở. Ngọc Dung đã lớn và đến tuổi hiểu biết chuyện đời. Vũ không muốn con biết chuyện riêng của mình với Hiền vì như thế sẽ gây cho con một ấn tượng không tốt. Vũ miên man nghĩ ngợi và ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Trong giấc ngủ, chàng nằm mơ thấy Hiền hiện đến tươi trẻ hiền dịu như ngày xưa. Chàng không hiểu sao lại thấy Hiền mặc đồ nữ y tá và đứng bên cạnh chàng trong lúc đang có ca giải phẫu một bệnh nhân? Chàng sửng sốt kêu lên một tiếng lớn:

- Hiền!

Rồi giật mình tỉnh giấc, chàng thấy trời đã sáng hẳn. Mộng Ngọc đã ra nhà sau từ lúc nào. Vũ biết mộng mị không bao giờ trở thành sự thật, nhưng giấc mộng trong đêm cứ ám ảnh chàng luôn. Hiền mặc đồ nữ y tá và làm việc bên cạnh chàng trong bệnh viện! Chàng không nghĩ tới chuyện đó bao giờ, sao lại nằm mơ mà thấy được? Hay vì sự hiện diện của Hồng ám ảnh chàng đã khiến nảy sinh giấc mộng kỳ dị đó.

Vũ thay đồ đến bệnh viện vào khoảng chín giờ. Chàng ngồi vào bàn viết thì thấy tờ khai lý lịch của cô Hồng để sẵn ở đó. Vũ cầm lên xem:

"Nguyễn Thị Hồng, sanh tại Sóc Trăng, con của bà Trần Thị Yên. Cha chết từ lúc nhỏ".

Vũ không đọc thêm nữa, vì chàng đã thấy rõ Hồng không phải là con mình. Chàng vừa mừng và cũng vừa buồn. Mừng vì có hi vọng Hiền còn sống sót trên đời. Nhưng buồn vì Hồng không phải là bé Lệ. Tuy nhiên, trong tờ khai lý lịch của Hồng có một điểm khiến Vũ thắc mắc:

- "Cha chết từ từ nhỏ!"

Như vậy Hồng cũng không biết rõ cha mình là ai? Biết chừng đâu, đây không phải là lý lịch thực thọ của Hồng. Rất có thể như thế lắm, vì trong thời gian loạn lạc này, chuyện gì lại không có thể xảy ra. Nhưng không lẽ, chàng lại gọi Hồng vào, để hỏi rõ tung tích của nàng? Điều đó không khéo sẽ làm cho Hồng hoảng sợ bỏ đi cũng nên.

Có tiếng gõ cửa nhè nhẹ, Vũ cất tiếng:

- Cứ vào!

Hồng xô cửa bước vào. Vũ hỏi ngay:

- Có chuyện gì đó cô?

- Thưa bác sĩ. Có một bệnh nhân vừa mới chở đến, coi bộ nguy kịch quá. Dạ, bác sĩ Trọng chưa tới.

Vũ đứng lên:

- Cô để tôi! Phòng nào hả cô?

- Dạ, phòng số 9.

Vũ chưa ra khỏi phòng, Trọng đã đến. Chàng nghe chuyện liền bảo Vũ:

- Anh để đó cho tôi. Xin lỗi bận việc thành linh, tới có hơi trễ.

Rồi Trọng quay sang Hồng:

- Có ai ở đằng ấy không cô?

- Dạ có chị Phương! Chỉ bảo tôi đi mời bác sĩ Giám đốc.

Trọng thay đồ rồi đi ngay. Hồng vội vã theo sau. Riêng Vũ trở lại bàn viết, đọc hết tờ khai lý lịch của Hồng. Chàng được biết Hồng đã học ban Trung học ở Mỹ Tho, nhưng vì nhà nghèo phải bỏ học vào năm thứ hai. Đầu tiên lên Sài Gòn, nàng giúp việc cho một bác sĩ người Hoa. Tập sự được một năm, nàng thôi việc và đến làm cho Trọng. Đến bây giờ nàng vào đây. Vũ xếp tờ khai lý lịch bỏ vào cặp thì Trọng cũng vừa trở lại. Chàng bảo Vũ:

- Bệnh nhân mới đến nguy quá anh! Tôi muốn anh đến xem qua.

- Bệnh gì vậy?

- Lao! Đến thời kỳ trầm trọng.

Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Sao bệnh lao lại đưa vào phòng số 9? Dây D hết phòng rồi sao?

Trọng đáp:

- Còn chớ, nhưng lúc này mới chớ vào không ai biết là bệnh lao!

- Lạ chưa! Thân nhân họ đâu?

- Cô Phương bảo không có thân nhân nào hết! Máy người hàng xóm thấy cô ta nguy kịch, tội nghiệp chớ vào.

Vũ thở dài. Mỗi ngày chàng lại được nghe mỗi cảnh đời đau khổ, trong số các bệnh nhân. Và chàng tự nhận thấy sức cố gắng của mình và các bạn không thể nào xoa dịu được hết nỗi đau thương của đồng bào.

Trọng thúc bạn:

- Đi chớ anh.

Vũ theo bạn ra khỏi phòng. Trọng vừa đi vừa nói:

- Mấy hôm nay, bệnh viện liên tiếp có người bệnh nặng.

Vũ gật đầu, lộ vẻ buồn. Hôm qua, có đến hai người đưa xuống nhà xác, một người nguy kịch quá, chở về nhà. Chung quy cũng vì họ đem bệnh nhân đến quá trễ, không còn cách gì cứu kịp. Hai người đến trước cửa phòng số 9 thì thấy cô Phương đang đứng chờ. Phương cúi chào Vũ và Trọng rồi nói:

- Cô ta vừa mới thiếp đi.

Vũ xô cửa bước vào. Bệnh nhân nằm trên giường, trằm mền đến cổ. Vũ chỉ nhìn thấy một gương mặt xanh xao, má hóp, mắt sâu. tóc rụng gần hết. Nhìn thoáng qua, chàng đã thấy bất nhẫn quá, dù đã nhiều năm trong nghề, quen nhiều cảnh tượng còn náo lòng hơn!

Vũ xem qua bệnh nhân rồi hỏi Phương:

- Trước đây cô ta điều trị ở bệnh viện nào? Ai đã trị bệnh cho cô, những toa cũ có còn lại không?

Cô Phương lắc đầu:

- Dạ, những người đem cô ấy tới đây không phải ở cùng nhà. Họ chẳng biết gì hết. Thấy cô nằm liệt hai ba ngày thì chở đại vào đây. Họ cũng không rõ đau bệnh gì?

Vũ nói:

- Anh Trọng đã khám... Bệnh lao. Cô liệu bao giờ có thể, hãy đưa cô ấy sang dãy D.

Thấy Phương nhìn mình với vẻ dò hỏi, Vũ tiếp:

- Cô không lo! Bệnh nhân chưa đến nỗi nào? Hãy chích những thứ thuốc này chờ cô ấy khoẻ lại ta mới làm xét nghiệm được.

Vũ lấy viết ghi vào sổ của Phương mấy tên thuốc, xong xuôi, chàng và Trọng mới bắt đầu đi thăm bệnh ở những phòng khác. Buổi chiều, khi Vũ sắp sửa ra về thì Phương bước vào, vẻ mặt như không được vừa ý:

- Thưa bác sĩ!

- Việc gì đó cô?

- Bệnh nhân lúc sáng thật lạ quá! Hồi tỉnh lại đến giờ cô ta không chịu uống thuốc mà cũng không cho chích nữa.

Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Sao lạ vậy? Cô ấy tỉnh lại hồi nào?

- Dạ, hồi 12 giờ rưỡi.

- Sao cô không cho tôi biết?

Phương ngơ ngác nhìn Vũ và nhớ kỹ chàng không hề dặn điều đó. Vũ cũng chợt thấy sự vô lý của mình, bảo Phương:

- Những bệnh nhân trầm trọng đó, mỗi một biến chuyển gì, các cô cũng nên cho tôi biết với.

Rồi chàng xô ghế đứng dậy nói:

- Cô đưa tôi đến đó xem.

Phương vâng dạ, bước ra ngoài. Vũ theo sau. Đến dãy nhà D, chỗ phòng người bệnh kỳ lạ đó, Vũ thấy Hồng đứng bên giường, vẻ mặt âu lo. Còn bệnh nhân thì quay mặt vào tường.

Vũ đoán chừng bệnh nhân đang mắc phải "chứng bệnh tâm lý" nào đó nên mới từ chối không chịu uống thuốc hay chích thuốc. Chàng ra dấu bảo Phương và Hồng bước ra ngoài, khép cửa phòng lại rồi kéo ghế ngồi sát bên giường. Một lúc, chàng cất tiếng:

- Cô!

Bệnh nhân hình như ngạc nhiên về tiếng nói của đàn ông trong phòng mình, nên trở mình qua. Vũ mỉm cười nói:

- Tôi là bác sĩ Giám đốc bệnh viện!

Bệnh nhân vụt quay vào trong. Vũ hết sức lạ lùng trước thái độ kỳ quặc đó. Chàng nói:

- Sao cô làm vậy? Ở đây, chúng tôi chỉ có bốn phận giúp đỡ cô thôi. Sao cô oán giận chúng tôi?

Bệnh nhân lặng thinh. Vũ tiếp tục hỏi:

- Cô hãy nói rõ ý cô, chúng tôi sẽ làm vừa lòng ngay. Có ai trong bệnh viện này đối xử không phải với cô không?

Bệnh nhân bỗng quay lại cất giọng khào khào:

- Tôi không biết gì hết... Tôi muốn được chết. Đừng ai lo cho tôi nữa.

Vũ nhủ thầm:

- Đúng là người này vì quá giận đời mà tự hành xác!

Chàng thấy mình phải hết sức khéo léo để xoa dịu bớt nỗi đau khổ trong lòng bệnh nhân. Vũ đứng lên:

- Cô nói thế với những người không thù hận, không ghét bỏ cô sao? Họ chỉ có mỗi một ý định làm cho cô bớt đau đớn và sống trở lại với cuộc sống bình thường.

Bệnh nhân quay phắt lại:

- Tôi biết! Tôi xin lỗi các ông, các bà. Nhưng...

Rồi cô ta kéo mền xuống tiếp lời:

- Nhưng... các ông chỉ tốn công vô ích với một người đã không còn hình dáng con người nữa. Ông xem tôi như thế này nè. Có cần sống làm gì cho khổ thân.

Bệnh nhân lại quay mặt vào trong khóc nức nở. Khóc được là làm dịu bớt sự căng thẳng trong tâm hồn. Vũ thấy tràn trề hy vọng. Bệnh nhân bi quan vì không còn tin tưởng mình sẽ sống được và trở lại như xưa. Cơ bệnh đang dai đã biến đổi hình dáng của nàng, nên nàng thấy đời không đáng sống! Thật ra đến lúc này, Vũ cũng chưa đoán được bệnh nhân bao nhiêu tuổi: cô ta độ 20 hay 40, thật không còn nhận ra được. Nhưng một người còn chú trọng đến sắc đẹp như thế thì nhất định còn trẻ lắm.

Vũ tìm hiểu lần lần, để dùng những lý lẽ cứng rắn, hầu giúp bệnh nhân vượt qua cơn khủng hoảng trầm trọng trong tâm hồn. Chàng chờ bệnh nhân dịu bớt xuống mới nói:

- Tôi đã xem qua bệnh tình của cô. Không có gì là bất trị đâu? Đừng sợ quá mà lắm.

Thấy bệnh nhân lặng thinh, chăm chú nghe, Vũ tiếp:

- Tôi cam đoan cô nằm điều trị một thời gian là khỏi hẳn.

Bệnh nhân quay lại nhìn Vũ với đôi mắt nghi ngờ. Vũ nghiêm nghị nói:

- Cô tin một người đứng tuổi như tôi không thể nói dối. Vả lại, tôi không có thói phỉnh phờ như những "ông thầy" trị bệnh khác.

Bệnh nhân ngập ngừng:

- Nhưng... tôi làm gì có tiền để trả cho ông. Ai đem tôi vào đây là không rõ hoàn cảnh của tôi?

Vũ lắc đầu cười:

- Cô khỏi phải lo. Đây là bệnh viện miễn phí. Cô không phải trả tiền gì hết.

Bệnh nhân nhìn sững Vũ:

- Ông... nói giỡn với tôi?

- Không. Đó là sự thật! Bao nhiêu người nằm bệnh viện này đều như thế cả. Tùy hoàn cảnh từng người mà...

Bệnh nhân thở dài:

- Thân thể tôi như thế này rồi có sống cũng chẳng ích gì?

Vũ thấy mình có cơ hội thuyết phục bệnh nhân:

Sao cô lại chán nản đến thế? Có ai lúc đang bệnh nặng mà đẹp được bao giờ! Cô lành bệnh trong ít lâu thì sắc diện sẽ như cũ lo gì?

Bệnh nhân nhìn chàng ngập ngừng:

- Có thật như vậy không, thưa ông?

Vũ đáp giọng rần rỏi:

- Tôi dối cô làm gì? Có người còn bệnh nặng hơn cô nữa nhưng bây giờ họ lại còn đẹp hơn trước.

Vũ nói liều để tạo sự thăng bằng trong tâm hồn con người quá khổ đau. Bệnh nhân lặng thinh có vẻ suy nghĩ nhiều lắm. Vũ muốn hiểu thêm hoàn cảnh cô ta, nên cất tiếng:

- Từ nãy đến giờ, tôi đã nói nhiều rồi và mong cô có đầy đủ sáng suốt để nhìn thấy lẽ phải.

Ngưng lại một lúc, chàng tiếp:

- Bây giờ, mong cô trả lời cho tôi vài câu hỏi.

Bệnh nhân ngược mắt nhìn Vũ, vẻ mặt dịu hơn. Vũ hỏi:

- Cô có đồng ý chẳng?

Bệnh nhân không đáp mà chỉ gật đầu. Vũ hỏi tiếp:

- Cô đau từ bao giờ và trị bệnh những nơi nào?

Bệnh nhân ngẫm nghĩ một lúc mới đáp:

- Có hơn bảy tháng rồi. Tôi trị nhiều nơi. Thuốc Bắc, thuốc Tây đủ hết...

- Thế mà bệnh không giảm sao?

Bệnh nhân cúi đầu đáp nhỏ:

- Dạ bớt chớ, nhưng gần hai tháng nay... tôi không có tiền để trị bệnh nữa. Tiền dành dụm đã hết lâu rồi. Không có ăn, làm sao mua thuốc hả ông?

Vũ thấy đã đến lúc mình nên hỏi thăm gia cảnh của bệnh nhân, để mời gia đình họ tới. Chàng khẽ hỏi:

- Song thân của cô hiện ở đâu?

Bệnh nhân ngơ ngác:

- Song thân! A... Ông muốn nói ba má tôi hả? Chết hết rồi. Tôi sống một mình.

Vũ muốn hỏi đến nghề nghiệp của cô ta, nhưng thấy vẻ khó chịu hiện lên khuôn mặt bệnh nhân, chàng lại thôi. Vũ tiếp:

- Bây giờ, cô yên tâm nằm điều trị ở đây không phải lo tiền bạc gì cả. Cô uống thuốc nhen!

Bệnh nhân nhìn chàng với đôi mắt tin tưởng rồi gật đầu. Vũ cất tiếng gọi Phương và Hồng. Hai cô vừa bước vào, Vũ nói:

- Các cô liệu chăm sóc cho cô này cẩn thận!

Phương và Hồng đều vâng dạ. Trước khi bước ra ngoài, chàng bảo bệnh nhân:

- Cô tên gì xin nói cho các cô ghi vào sổ. Lệ thường ở đây là vậy.

Bệnh nhân ngập ngừng đáp:

- Dạ... Diệp Thúy.

Vũ gật đầu:

- Vậy cô Thúy hãy ráng tịnh dưỡng cho mau lành bệnh. Tôi chắc chắn không bao lâu cô sẽ trở lại như trước.

Chàng nói xong, rời khỏi phòng nhưng trong lòng rất băn khoăn trước cái tên Diệp Thúy. Cô ta thuộc vào giới nào trong xã hội? Diệp Thúy là tên của cha mẹ đặt cho hay nàng tự ban cho mình. Nếu Diệp Thúy là tên trong khai sanh thì gia đình nàng nhứt định vào hàng khá giả. Còn ngược lại, nếu cái tên tự nàng mới lấy sau này thì nhứt định Diệp Thúy là người trong giới nghệ sĩ hay vũ nữ thôi.

Vì những cô ở hai giới đó mới nằng thay đổi tên họ của mình cho được đẹp, cho được "kêu"! Vũ mỉm cười. Tự nhiên mà chàng đâm ra tò mò vớ vẩn. Bỗng có tiếng nói:

- Có gì thích thú mà cười một mình vậy?

Trọng từ phía hành lang đi lại. Vũ cười:

- Có gì đâu? Một bệnh nhân nhứt định không uống thuốc và không chịu chích thuốc. Cô Phương, cô Hồng không biết làm sao, chạy gọi tôi. Mình phải khuyên nhủ hết lời mới thuyết phục được cô ta.

Trọng cười:

- Lần này anh kiên luôn "bác sĩ tâm lý"! Mà bệnh nhân nào ngược đời vậy?

- Cái cô hồi sáng sớm đó. Bị lao mà đem vào phòng số 9.

- À, tôi nhớ rồi! Sao lại không chịu trị bệnh?

- Đúng là bệnh tâm lý như anh nói. mấy tháng nay không tiền chạy thuốc nên thân thể gầy còm, sắc diện biến đổi, bệnh nhân chỉ còn muốn chết thôi. Cô ta trách ai đưa vào bệnh viện này. Tôi phải cam đoan khi hết bệnh cô sẽ đẹp như xưa.

Trọng phì cười:

- Thật là đúng với câu: "Đàn bà đến lúc sắp chết vẫn còn làm đẹp!"

Vũ hỏi bạn:

- Anh biết cô ấy vào khoảng bao nhiêu tuổi không?

- Chịu thôi, không đoán ra được.

- Tôi cũng vậy, nhưng chắc là còn trẻ nên mới chú ý nhiều tới sắc đẹp của mình. Cô ta có cái tên rất hay: Diệp Thúy.

Trọng lẩm bẩm:

- Diệp Thúy! Diệp Thúy. Tên nghe quen quá há.

Vũ cười nói:

- Thôi đi ông!

- Không, thiệt mà. Hình như tôi có nghe tên này ở đâu một lần.

Vũ chăm chú nhìn bạn, nhưng Trọng lặng thinh một lúc rồi lắc đầu:

- Không còn nhớ được nữa.

Vũ hỏi bạn:

- Sao hôm nay, chừng này anh chưa về?

- Anh Huyễn đau, tôi phải gác thế.

- Vậy ư? Sao anh Huyễn đau hoài vậy kìa?

- Bệnh cũ tái phát. Thời kỳ thứ hai rồi đó.

Vũ thở dài:

- Chuyên trị lao thì cha nào cũng không thoát!

Trọng cười:

- Có vậy người đời mới bảo bác sĩ có lương tâm nghề nghiệp chứ?

Vũ gật đầu:

- Anh Huyền tận tụy với nghề, xứng đáng với danh dự đó. Nhưng còn trẻ mà lao đến thời kỳ thứ hai, cũng phiền thật.

- Lần này, tôi định khuyên anh ấy tạm nghỉ ít lâu.

- Như thế thì anh nên gọi người thế Huyền, chứ không lẽ kiêm luôn hai việc.

Trọng cười:

- Định lên phòng cho ông "Giám đốc" hay đấy, may mà gặp ở đây.

Vũ lộ vẻ suy nghĩ:

- Bây giờ mà tìm một người thế Huyền cũng không dễ gì, với điều kiện bệnh viện của chúng ta.

Trọng nói:

- Không sao đâu! Anh cứ để tôi thế Huyền. Dây phòng cũ tôi giao lại cho anh. Tôi sang dây bệnh lao.

Vũ đáp:

- Tạm thời như vậy cũng được.

Trọng nói:

- Thôi anh về. Như vậy là xong phải không?

- Được rồi. Nhưng này...

- Còn chuyện gì nữa?

- Anh chăm sóc cẩn thận cô Diệp Thúy ghen. Đừng quên là cô ta đang chán đời.

- Anh không phải lo, tôi hiểu lắm!

Vũ từ giã bạn ra xe, trong lòng cảm thấy khoan khoái hơn bao giờ hết.

*

Phương khệ nệ ôm một va li vào văn phòng của Vũ. Chàng ngược lên nhìn Phương hỏi:

- Gì nhiều vậy cô?

- Dạ, quần áo, đồ dùng của bệnh nhân.

Vũ ngạc nhiên:

- Sao cô đưa vào đây?

- Dạ. Có chuyện này hơi khó, tôi phải thưa với bác sĩ.

- Chuyện gì vậy?

Phương ngập ngừng:

- Dạ... cô Diệp Thúy cứ hỏi bác sĩ luôn và xem chừng không ưa bác sĩ Trọng. Với bệnh trạng của cô ấy, tôi sợ không có lợi.

Vũ ngẫm nghĩ một lúc:

- “Phiền thiệt. Không lẽ vì một bệnh nhân mà mình...”

Vũ không nói hết câu, nhưng Phương cũng hiểu rõ ý chàng:

- Đối với trường hợp cô Diệp Thúy, tôi tưởng bác sĩ nên châm chế giùm. Cô ấy như người gần đất xa trời. Sự sống rất mong manh.

- Nhưng cô nghĩ xem tôi phải làm sao? Không lẽ bảo bác sĩ Trọng để tôi chăm sóc riêng cho cô ấy?

- Tôi tưởng bác sĩ có nói, ông Trọng cũng không phiền đâu. Sinh mạng con người quan hệ hơn.

- Đành thế, nhưng sợ anh Trọng không hiểu, sinh phiền lòng thì khó làm việc lắm!

Ngay khi đó, Trọng xô cửa bước vào. Chàng thấy va li đồ đạc liền hỏi Phương:

- Đồ gì vậy?

- Dạ quần áo, đồ dùng của bệnh nhân.

- Của ai? Bộ họ định dọn nhà vô trong này sao?

Phương nói:

- Dạ, gần như thế! Va li này của cô Diệp Thúy.

Vũ và Trọng ngạc nhiên ngược lên nhìn Phương. Cô nữ y tá tiếp:

- Những người chở cô vào hôm trước đã mang đến và cho biết bà chủ phòng trọ đã lấy phòng lại, vì hình như 4, 5 tháng nay, cô ấy không trả tiền phòng. Họ xiết đồ đạc hết và chỉ cho lại bao nhiêu đồ dùng này thôi. Họ thấy tội nghiệp mới mang vào đây.

Vũ thở dài:

- Tội nghiệp không! Sao chủ nhà tàn nhẫn quá vậy? Người ta bệnh hoạn mà!

Trọng lắc đầu:

- Đời sống cơ cực, lòng nhân đạo của con người cũng có chừng có mực thôi. Chắc bà nọ cũng cần cái phòng kia cho mượn mà sinh sống, mới phải xử tệ như vậy.

Vũ bỗng hỏi bạn:

- Bệnh tình cô Diệp Thúy thế nào hả anh?

- Đờ đờ thôi! Xem chừng cô ấy không thiết gì uống thuốc hay chích thuốc, phải không cô Phương?

Phương liếc nhìn Vũ đáp nhỏ:

- Dạ!

Trọng nói với Vũ:

- Vậy thì khó hết bệnh lắm.

Vũ dè dặt bảo bạn:

- Tôi nghĩ anh nên uyển chuyển một chút đối với cô ấy. Cô ta mắc bệnh thể xác mà còn bệnh ở tâm hồn.

Trọng thở ra:

- Tôi cũng hiểu thế! Song hình như cô ấy không hợp với tôi. Nhiều lần tôi khuyên nhủ, cô la cứ lặng thinh quay mặt vào vách.

Phương mỉm cười một mình. Theo ý nàng, Trọng không rành tâm lý.

Trọng chột bảo Vũ:

- À, lúc này cô ấy hỏi thăm anh đó. Hình như cố chịu anh chữa bệnh hơn tôi.

Vũ ngập ngừng:

- Hay là anh để tôi trông nom... cô ấy cho.

Trọng thành thật gật đầu:

- Phải đó! Có lẽ anh khéo lời khuyên bảo hơn.

Biết bạn không để tâm phiền giận gì. Vũ cũng mừng. Chàng bảo Phương:

- Cô mang đồ đạc xuống phòng cô ấy đi.

Phương vừa ra thì Trọng hỏi chàng:

- Hình như anh chú tâm nhiều đến bệnh tình cô Diệp Thúy?

Vũ gật đầu:

- Đúng! Cứ mỗi lần nghĩ tới hình dáng cô ta, tôi lại thấy bất nhẫn. Ngày trước không biết cô ta có đẹp không, nhưng bây giờ bị căn bệnh hoành hành, ghê gớm thật. Càng thấy cô chán đời, tuyệt vọng vì thể xác bị tàn phá, tôi càng muốn trị cho cô hết bệnh, giúp cô trở lại như xưa.

Trọng gật đầu:

- Tôi hiểu ý anh và rất ân hận không giúp được gì.

Vũ cười:

- Có gì đáng ân hận đâu! Tự nhiên, mình thấy bất nhẫn trước sự mong manh của kiếp người mà nảy ra ý đó thôi. Anh đừng nghĩ ngợi xa xôi rồi bận trí vô ích.

Trọng cũng cười cho an lòng bạn:

- Tôi tin là anh thành công. Bệnh tình Diệp Thúy không đáng ngại cho lắm, chỉ riêng tinh thần cô ta hơi sút kém thôi.

Bồng Hồng từ bên ngoài xô cửa chạy vào, mặt hớt hải:

- Thưa bác sĩ. Cô Thúy...

Vũ đứng phắt dậy:

- Sao?

- Cô Diệp Thúy hình như mất trí... Cô vừa mới tự tử.

Vũ và Trọng cùng hỏi một lượt:

- Sao vậy? Có hề gì không?

- Dạ chị Phương thấy kịp nên không sao? Hiện chú gác dan còn giữ cô ấy trên giường.

Vũ bảo Trọng:

- Anh thăm giùm bệnh nhân ở dãy phòng này, tôi đến đó mới được.

Hồng vội vã theo chàng và vừa đi vừa nói:

- Lúc này, chị Phương mang đồ đạc vào phòng thì cô ấy mừng lắm.

Vũ hỏi ngay:

- Hay là cô Phương nói chuyện bà chủ phòng xiết đồ.

Hồng lắc đầu:

- Dạ không. Chị Phương nói khéo lắm. Chị bảo là người ở kế cận mang vào và có nói bà chủ gởi lời thăm nữa.

- Thế sao cô ấy làm dữ vậy?

- Dạ, cô ta mở va li, lấy từng món đồ ra xem rồi tự nhiên ôm mặt khóc rưng rức.

- Lạ lùng chưa! Thần kinh yếu kém quá, sợ cô ta loạn trí mất. Mà sao lại khóc?

- Dạ, cô ấy ôm chặt một khung ảnh trong tay, không biết ảnh gì?

Ý nghĩ đầu tiên đến với Vũ là cô gái ấy thất tình chắc đã bị người yêu ruồng rẫy, bỏ bê nên mới ra nông nổi! Bây giờ gặp lại bức ảnh người xưa, nàng nhớ tới chuyện trước mà loạn trí lên.

Hồng tiếp:

- Rồi tự nhiên cô ấy chụp lấy con dao gọt trái cây trên bàn, tự tử.

- Trời!

Vũ sửng sốt kêu lên như vậy. Hồng kết thúc câu chuyện:

- Chị Phương thấy kịp, dằng lấy con dao và tri hô lên. Chú gác đàn ở ngoài nghe tiếng chạy vào tiếp tay mới cứu cô ấy được.

Hai người đến trước cửa phòng đã nghe tiếng Diệp Thúy la hét ở trong:

- Buông tôi ra. Trời ơi! Buông tôi ra... Mấy người làm gì kỳ vậy?

Vũ xô cửa bước vào thì Phương đã reo lên:

- Kìa! Bác sĩ.

Vũ thấy nàng và chú gác dan đang giữ Diệp Thúy ở trên giường. Hai chân bệnh nhân đập lung tung. Nhưng khi nghe tiếng Phương, nàng bỗng dịu xuống, liếc nhìn Vũ, nước mắt ràn rụa. Vũ biết Diệp Thúy còn nể mình, nên bảo chú gác dan và Phương:

- Thôi, cô Phương và chú Năm buông cô ấy ra. Không sao đâu, đã có tôi!

Hai người chần chờ nhìn nhau vì sợ Thúy làm hung trở lại. Hồng thấy con dao còn để trên bàn liền chụp lấy cầm nơi tay.

Vũ thấy Phương và chú Năm vẫn chưa làm theo lời mình thì tiếp:

- Hai người cứ làm theo lời tôi. Chắc cô Thúy đã nhận thấy sự không phải của mình rồi.

Phương buông tay Thúy ra, nhè nhẹ bước xuống giường. Chú gác dan thấy nàng lặng im cũng làm theo Phương. Vũ ra hiệu cho mọi người ra khỏi phòng để mình khuyên nhủ bệnh nhân.

Hồng và chú Năm ra cửa trước, riêng Phương đến bên Vũ dặn nhỏ:

- Bác sĩ hãy thận trọng. Cô ấy đang bị xúc động. Kìa, khuôn hình ở trên giường là nguyên nhân làm cho cô "điên" lên.

Vũ đáp:

- Cô yên tâm! Cứ để mặc tôi.

Phương ra ngoài, khép kín cửa lại. Vũ từ từ đến bên giường. Diệp Thúy đang nằm im vệt úp mặt xuống gối, khóc nức nở.

Vũ kéo ghế ngồi sát bên nàng, không nói một lời. Chàng chờ cho cơn xúc động của Thúy đi qua. Một lúc, bỗng Thúy ngược lên nhìn chàng nói:

- Bác sĩ tha lỗi cho tôi! Nhưng có nhiều lúc, tôi không cưỡng lại được ý nghĩ muốn chết.

Vũ điềm đạm nói:

- Sao cô làm vậy? Tôi đã tưởng cô thấu hiểu những lời khuyên nhủ của tôi và đang cố gắng trị bệnh chớ. Ai ngờ...

Diệp Thúy thở dài. Nàng cũng thấy hối hận trước những hành động điên dại vừa qua.

Vũ hỏi:

- Nhưng sao cô lại hành động lạ lùng như thế?

Câu hỏi của Vũ nghe thân mật như lời nói của thân nhân. Diệp Thúy cảm động vô cùng. Nàng khẽ cất tiếng:

- Thưa bác sĩ! Tôi nhớ đến mẹ tôi, đến cuộc đời đau khổ của bà rồi không còn thiết sống nữa. Phải chi tôi còn tình thương của mẹ? Phải chi tôi có một người cha...

Diệp Thúy ghen ngào không nói nữa. Chính Vũ cũng xúc động ở trong lòng, trước những điều ao ước đó. Diệp Thúy nói tiếp:

- Tôi có cha mà cũng như không? Hình như ông ta đã bỏ mẹ con tôi từ khi mới lọt lòng. Tôi nhớ mang máng có lần gặp ông, nhưng sau đó, không hiểu cha mẹ tôi giận gì nhau mà tôi không còn thấy cha tôi nữa.

Vũ nín lặng, chờ nghe hết tâm sự của Diệp Thúy. Nàng đã nói là cha mẹ chết hết rồi, nhưng bây giờ chàng mới được biết là nàng còn cha! Diệp Thúy lại nói:

- Có những lúc sống bơ vơ, tủi nhục tôi thầm oán hận cha tôi! Hình như ông ta vẫn còn sống và giàu có lớn lắm. Bà tôi đã nói lại như thế.

Vũ hỏi:

- Còn mẹ cô?

- Mẹ tôi chết rồi... Chết trong lúc chiến tranh, khi tôi vừa mới lên mười. Tôi thương mẹ tôi lắm, bác sĩ à. Đây bức ảnh này kỷ niệm giữa mẹ con tôi. Bức ảnh nhỏ xíu mà tôi mướn rọi ra đó. Bác sĩ coi ngày xưa mẹ tôi đẹp lắm. Nhưng chỉ có đôi mắt hơi buồn...

Diệp Thúy vừa đưa khuôn hình cho Vũ vừa nói liên miên. Vũ cầm bức ảnh lên nhìn thoáng qua, bỗng đứng phắt dậy. Trời! Có thể như thế này sao? Hiền! Suýt chút nữa chàng kêu lên thành tiếng. Hai tay chàng run lên. Chàng mất hết bình tĩnh. Diệp Thúy ngẩng lên nhìn chàng. Vũ nghĩ rất nhanh, nên cố trấn tĩnh lòng mình. Trong hoàn cảnh này, chàng chưa biết phải tính sao?!

Có đúng là bé Lệ đây chăng?

Chàng đã lầm lẫn nhiều rồi, cần phải hỏi cho thật kỹ. Nếu Diệp Thúy đúng là bé Lệ, chàng cũng khoan vội nhìn vì hiện giờ Lệ đang bệnh nặng và mang trong lòng sự oán hận người cha bạc bẽo. Diệp Thúy thấy Vũ cứ chăm chú nhìn bức ảnh liền tiếp:

- Mẹ tôi đó! Thừa bác sĩ. Bà thương tôi lắm, không lúc nào mẹ con rời xa nhau một bước. Thế mà chiến tranh đã làm tan mất hạnh phúc gia đình tôi...

Vũ trấn tĩnh được, ngồi xuống ghế. Chàng cố gắng hỏi:

- Mẹ cô mất ở đâu?

- Dạ ở Mỹ Tho. Sau này, bà ngoại tôi có thuật lại tỉ mỉ cái chết thể thảm đó.

Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Bà ngoại?... Bà ngoại của cô còn sao?

- Dạ, không. Đây là bà ngoại nuôi. Mà bà cũng chết rồi! Chết hồi năm tôi 15, 16 tuổi gì đó.

Tâm hồn Vũ như rần lại. Mười phần chàng đã tin chắc bé Lệ ngày xưa chính là Diệp Thúy bây giờ. Thế là Hiền đã chết. Thật không còn gì làm cho chàng đau đớn hơn! Một lúc, chàng khẽ hỏi Diệp Thúy:

- Mẹ cô tên thật là gì hả cô? Người gốc gác ở đâu?

Diệp Thúy nhìn Vũ lộ vẻ ngạc nhiên. Nàng không hiểu được vì sao bác sĩ lại hỏi thăm tên tuổi, gốc gác của mẹ nàng. Tuy nhiên, nàng cũng đáp:

- Thưa bác sĩ! Mẹ tôi tên Hiền, trước kia ở Vĩnh Long

Đúng rồi! Không còn nghi ngờ gì nữa. Vũ ngược lên nhìn Diệp Thúy toan gọi đến tên thật của con, nhưng cổ chàng như nghẹn lại. Bây giờ, chàng nhìn con sẽ gây ra bao rắc rối? Lệ đang bệnh nặng, thần kinh căng thẳng, trước một sự thật bất ngờ, sợ con chàng chịu không nổi.

Vả lại, Lệ đang oán trách chàng đã bỏ rơi mẹ nó trước kia. Vũ thở dài! Phải chi chàng nói được hết lòng mình cho con biết. Mà cũng chưa chắc Lệ tin lời chàng? Thôi thà tạm thời lặng thinh, lo trị bệnh cho con trước đã. Chàng phải gây cho nó sự yêu đời, ham sống như một người trong trạng thái bình thường. Nhưng vì sao con chàng ra đến nông nổi này? Hiền đã chết thế nào? Vũ nôn nao trong lòng với bao nhiêu câu hỏi. Chàng ngược lên nhìn Lệ cất tiếng:

- Cô Thúy! Mẹ cô... mất trong trường hợp nào?

Diệp Thúy lặng thinh, đôi mắt buồn bã nhìn lên trần nhà, như hồi tưởng lại những ngày qua. Một lúc sau, nàng mới đáp:

- Thừa bác sĩ! Hồi mẹ tôi chết, tôi còn nhỏ lắm, nhưng cũng nhớ là có trận nổ súng đâu ngoài lộ đá, rồi nhiều người rần rộ chạy tủa vào trong xóm. Một lúc, Tây vô tới đông lắm. Bà ngoại tôi ôm chặt lấy tôi ngồi trên võng. Còn mẹ tôi thì đang trồng cây ở ngoài vườn không vào kịp. Có tiếng súng nổ liên hồi, ngoại tôi ôm tôi nằm xuống đất, cho đến lúc bình yên trở lại. Thế rồi...

Diệp Thúy ngừng lại một chút mới tiếp:

- Thế rồi... Có tiếng la ở ngoài sau vườn. Người ta đem mẹ tôi vào, máu đỏ đầy mình. Mẹ tôi bị bắn chết không một lời trần trối...

- Trời ơi!

Vũ đau đớn quá không dẫn lòng được, phải thốt ra lời. Chàng đâu có ngờ cuộc đời của Hiền lại kết thúc một cách bi thảm thế kia. Diệp Thúy nhìn vẻ mặt đau khổ của Vũ trong lòng bồi hồi xúc động. Nàng thấy bác sĩ có vẻ đau đớn trước cái chết của mẹ nàng cũng như đối với người thân quyến thuộc! Tại sao thế? Tại sao bác sĩ Vũ lại có cảm tình riêng với nàng nhiều như vậy? Diệp Thúy nghĩ ngợi xa xôi. Vũ không thể nào hiểu được những biến chuyển trong lòng một thiếu nữ, ở hoàn cảnh như Diệp Thúy. Chàng hỏi:

- Rồi từ đó ai nuôi dưỡng cô? Phải bà ngoại nuôi đó không?

Diệp Thúy gật đầu:

- Dạ phải! Nhưng đến năm tôi 15 tuổi thì bà tôi lâm trọng bệnh rồi mất. Cô Lành, cháu bà ngoại nuôi tôi cũng lấy chồng xa. Đến lúc ấy tôi mới

bơ vợ, không nơi nương tựa.

Vũ nhìn Thúy rất thương hoàn cảnh của con. Chàng muốn gọi ngay tên con và thổ lộ hết nỗi lòng mong nhớ từ bao nhiêu năm trời. Bỗng Thúy nói một câu làm cho chàng đau đớn vô cùng:

- Càng nghĩ tôi càng hận cha tôi. Nghe đâu, ông ta giàu có lắm, tiền bạc dư dả thiếu gì mà để mẹ con tôi bơ vơ đói khổ. Bao lần, tôi định tìm kiếm ông để hỏi cho ra lẽ, vì sao ông hại cuộc đời mẹ tôi rồi để cho tôi phải khổ như thế này?

Diệp Thúy nói đến chỗ thương tâm lại khóc. Vũ nghẹn ngào nín lặng. Chàng biết nói thế nào bây giờ! Con có oán trách chàng cũng là phải lắm. Lúc nào, chàng cũng vẫn là con người yếu tánh, cứ tùy theo hoàn cảnh đẩy đưa, chứ không tự giải quyết được việc mình.

Thúy nói tiếp:

- Nhưng tôi nào biết cha tôi ở đâu mà tìm? Mẹ tôi chết bất ngờ, không trần trối kịp. Còn bà ngoại nuôi tôi cũng chỉ hiểu mang máng: cha tôi là người giàu có ở Sài Gòn. Tôi cũng không rõ nhiều hơn vì lúc đến gặp cha, tôi còn nhỏ lắm!

Vũ ngồi lặng yên trên ghế mà tâm hồn xáo động hơn bao giờ hết. Lệ kia rồi! Đứa con mà chàng tìm kiếm hằng bao nhiêu năm trời, đang ở trước mặt chàng. Thế mà chàng không thể ra mặt nhìn con. Nếu Lệ biết được bác sĩ đang điều trị cho nó là người cha thiếu bốn phần thì nó sẽ nghĩ sao? Chắc hậu quả sẽ tai hại lắm. Nhìn thấy ảnh cũ của mẹ mà thần kinh Lệ còn căng thẳng đến độ muốn tự tử, huống chi gặp lại người cha vô trách nhiệm! Vũ hỏi Diệp Thúy:

- Thế rồi... cô sống thế nào?

Thúy ngược lên nhìn chàng:

- Bác sĩ! Đây là lần đầu tiên tôi mới thổ lộ chuyện riêng đời tôi cho một người khác biết. Vì tôi quý trọng ở tấm lòng vị tha của bác sĩ.

- Tôi hiểu lắm, cô Thúy à! Và cô hãy tin là tôi sẽ giúp đỡ được cô nhiều... trong những ngày sắp tới.

Diệp Thúy lặng thinh cúi đầu. Nàng cảm động lắm khi thấy bác sĩ thành thật khuyên nhủ nàng. Từ khi lớn lên đến giờ, Diệp Thúy chưa từng thấy ai thành thật giúp mình mà không có hậu ý xấu xa. Giờ đây, đến lúc sắc đẹp của nàng bị cơn bệnh tàn phá, nàng mới gặp được một người độ lượng, vị tha như bác sĩ.

Thúy nguyện ghi lòng tạc dạ ơn sâu của một người đã giúp nàng tìm lại được niềm tin giữa cuộc đời. Nếu không gặp bác sĩ Vũ thì bệnh tình của nàng có bao giờ thuyên giảm được, vì nàng có còn thiết sống nữa đâu. Nàng cất tiếng:

- Đến chết, tôi cũng không thể nào quên ơn của bác sĩ.

Vũ nhìn con trong lòng xúc động bồi hồi:

- Diệp Thúy không nên bận tâm về chuyện đó! Hãy cố gắng chữa trị, theo đúng lời chỉ dẫn của tôi cho mau lành bệnh. Từ nay, tôi sẽ trực tiếp trông coi bệnh tình của cô.

Diệp Thúy mừng rỡ nói:

- Thưa bác sĩ... thiệt may... mắn cho tôi.

Rồi nàng lặng thinh không nói thêm được nữa. Sự chăm sóc của bác sĩ đối với nàng thật ra ngoài sức tưởng tượng của nàng. Vũ nhìn con mỉm cười. Chàng muốn lặp lại câu hỏi lúc nãy về cách sinh sống của Lệ từ bao lâu nay, nhưng thấy Lệ hình như không muốn nhắc đến, chàng lại thôi. Một

hôm khác, chàng sẽ hỏi con cũng không muộn! Tuy nhiên, Vũ cũng đoán được phần nào nỗi khổ của con trong những ngày thất lạc, bơ vơ.

Chàng bỗng đứng lên, nhìn thẳng vào mặt con nói:

- Diệp Thúy! Cô đừng suy nghĩ vẩn vơ rồi hành động càn bậy nữa, tôi sẽ phiền lòng lắm đó! Hãy cố gắng trị bệnh... Tôi bảo đảm chỉ một thời gian điều trị, bệnh tình của cô sẽ thuyên giảm mà. Đừng để cho tôi phải thất vọng ghen!

Diệp Thúy cúi đầu:

- Mong bác sĩ bỏ qua những lầm lỗi của tôi. Tôi sẽ không làm phiền lòng bác sĩ nữa đâu. Tôi đã thấy tin tưởng nhiều ở cuộc đời. Chính nhờ có bác sĩ!

Vũ chận lời con:

- Được vậy, tôi rất mừng.

Rồi chàng cất tiếng gọi Phương:

- Cô Phương ơi!

Chàng bước tới nắm lấy chốt cửa thì nghe tiếng Diệp Thúy hỏi:

- Bác sĩ không muốn nghe hết câu chuyện của tôi sao?

Thấy Phương bước vào, Vũ đành bảo Thúy:

- Hôm nào mình sẽ tiếp tục câu chuyện đó nữa.

Phương hỏi chàng:

- Bác sĩ gọi tôi?

- Vâng! Cô Thúy đi biết mình sai lầm và hứa sẽ không còn tái phạm như vậy nữa. Phải không cô Thúy?

Diệp Thúy nhìn Phương gật đầu nói:

- Mong cô tha thứ cho tôi về những chuyện không phải vừa qua. Tôi đã không tự chủ được.

Phương mỉm cười rộng lượng:

- Nào có gì đâu! Tôi chỉ lo sợ cho cô thôi.

Vũ bảo Phương:

- Tôi về đây. Sáng mai, tôi sẽ tới thăm bệnh cho cô Thúy.

Phương ngập ngừng hỏi Vũ:

- Bác sĩ!... Còn ông Trọng?

Vũ đáp:

- Tôi đã nói qua với anh ấy rồi. Đúng như ý cô.

Và chàng bảo Diệp Thúy trước khi ra cửa:

- Cô nhớ những lời tôi dặn nhé. Hãy cố gắng chóng lành bệnh. Với y học ngày nay, bệnh của cô không còn là chứng nan y nữa.

Diệp Thúy vâng dạ thì Vũ đã ra ngoài. Phương bước theo chàng. Vũ quay lại bảo nhỏ:

- Thần kinh cô bé đáng ngại lắm! Chung qui cũng chỉ vì quá tuyệt vọng mà ra. Cô nên thận trọng giùm tôi.

Phương gật đầu, nhưng không khỏi băn khoăn vì hai tiếng sau cùng của Vũ: "giùm tôi". Vũ bước xuống thêm để ra xe rồi mà Phương còn đứng nhìn theo, trong lòng nghĩ ngợi vẫn vơ. Nàng vừa trở vào phòng, đã nghe tiếng Diệp Thúy hỏi:

- Cô Phương! Bác sĩ về rồi ư?

- Vâng!

- Bác sĩ có nói gì... về tôi không cô?

Phương mỉm cười:

- Nói nhiều lắm!

- Nói gì hả cô?

Thấy Diệp Thúy quá náo nức, Phương đành nói dối:

- Bác sĩ khen cô nhiều nghị lực và... ông dặn dò tôi phải săn sóc cô thật cẩn thận.

Phương thấy Diệp Thúy cúi mặt mỉm cười, vẻ sung sướng hiện ra. Một lúc, Thúy lại hỏi nàng:

- Cô Phương ơi! Lúc nào bác sĩ cùng vui vẻ, giàu lòng thương người như vậy sao? Có ông ấy bên cạnh, tôi thấy mình không còn bơ vơ cô độc nữa. Tôi lại thấy tin tưởng ở cuộc đời.

Phương nhìn vào đôi mắt Thúy để tìm hiểu ý của nàng. Phương không hiểu Vũ đã nói những gì mà xem chừng Diệp Thúy đã hết buồn phiền, chán nản.

Diệp Thúy bỗng hỏi:

- Cô Phương! Tại sao vậy hả cô? Những bệnh nhân khác có ai được bác sĩ chăm sóc như tôi không cô?

Phương cười bảo nàng:

- Bác sĩ Vũ bao giờ cũng tốt, cô à! Ông giỏi lắm và rất giàu lòng thương người ai ai cũng mến.

Diệp Thúy cười nói:

- Nhứt định như vậy rồi. Không gặp được bác sĩ chắc là tôi chết mất, cô Phương à! Chính bác sĩ đã giúp tôi nhận thấy người ta ở đời, không phải ai ai cũng xấu xa đê tiện, chỉ biết lợi dụng kẻ cô thế! Nói thật với cô, đã có lúc tôi "nhờm góm" hết những hạng đàn ông. Có lẽ tại tôi cứ nghĩ đến người cha tệ bạc, đã làm hại cả cuộc đời mẹ tôi rồi bỏ tôi bơ vơ! Và lớn lên, tôi lại giao tiếp với những thanh niên ăn chơi, đàng điếm... nên tôi đâm ra hoài nghi tất cả.

Phương nin lặng nghe Diệp Thúy nói một hơi dài. Trước quan niệm quá "đen tối" của Thúy về đàn ông, nàng không biết phải góp ý như thế nào, vì hơn ba mươi tuổi rồi, Phương chưa từng nếm trải hương vị tình yêu.

Diệp Thúy nhìn Phương hỏi:

- Cô Phương! Bác sĩ ở đâu hả cô?

- Cô hỏi bác sĩ nào?

- Ông Vũ.

Phương đáp:

- Ở đường Trần Hưng Đạo. Nhà riêng của bác sĩ đó.

Diệp Thúy lại hỏi, giọng đều đều:

- Gia đình bác sĩ Vũ như thế nào hả cô? Ông ấy có con không?

Phương ngạc nhiên nhìn Diệp Thúy, không hiểu sao cô ta lại để tâm đến chuyện riêng của bác sĩ nhiều như vậy?! Tuy nhiên, Phương đã được lệnh phải hết sức chiều Diệp Thúy vì bệnh trạng của nàng, nên vui vẻ đáp:

- Gia đình bác sĩ hạnh phúc lắm đó cô! Con gái ông ấy gần ra luật sư rồi đó.

Diệp Thúy thở dài. Tự nhiên, nàng thấy buồn bã trong lòng. Sự thật khác xa với những điều nghĩ ngợi của nàng. Từ trước đến nay, nàng nghĩ chỉ có những kẻ đau khổ, cùng chung cảnh ngộ, mới cảm thông được nhau. Nàng thấy bác sĩ Vũ đặc biệt lưu ý đến bệnh tình của nàng, tâm tâm lo lắng cho nàng, thì cứ định ninh bác sĩ cũng đã từng gặp nhiều cảnh khổ đau. Nhưng không ngờ, bác sĩ lại là người sống trong hạnh phúc hoàn toàn. Phương không hiểu được những điều nghĩ ngợi trong lòng Diệp Thúy, nên tiếp:

- Gia đình bác sĩ đáng mến lắm, cô Thúy! Bà Mộng Ngọc vợ của ông rất hiền từ, còn cô Ngọc Dung thì thật đẹp mà lại học giỏi nữa. Tôi ít thấy gia đình ai được như vậy.

Diệp Thúy gượng cười bảo Phương:

- Bác sĩ là người nhân từ, gia đình hạnh phúc là đúng rồi.

- Phải đó! Tôi cũng vừa định nói như cô.

Hai người lặng thinh. Phương lo lấy thuốc chích cho Diệp Thúy, còn Thúy thì nhìn lên tường nghĩ ngợi xa xôi. Khi Phương đến bên nàng để chích, Diệp Thúy vụt hỏi một câu:

- Cô Phương à! Nếu bác sĩ biết tôi đã từng làm vũ nữ, ông có khinh tôi không?

Phương dừng lại, nhìn Diệp Thúy nhủ thầm:

- "À, thì ra Thúy là một vũ nữ? Nhưng sao cô ta cứ thắc mắc mãi về chuyện bác sĩ kìa?"

Tuy nhiên, Phương cũng mỉm cười, bảo Diệp Thúy:

- Làm "vũ nữ" thì cũng như bao nhiêu nghề khác, chớ có gì mà bác sĩ khinh hả cô?

Diệp Thúy nín lặng, nàng biết Phương không thể nào hiểu được cuộc đời làm vũ nữ! Phương chích thuốc xong, tò mò hỏi Thúy:

- Nhưng sao cô lại sợ bác sĩ khinh cô? Ông Vũ là người rộng lượng lắm. Ông ấy không khó tánh hay cố chấp ai cả. Nhất là đối với bệnh nhân, ông ấy không hay hỏi thăm về gia đình, hay việc làm đâu?

Diệp Thúy nhìn Phương vì nhận thấy điều suy xét của Phương có phần không đúng. Chính bác sĩ Vũ vừa mới hỏi qua gia cảnh của mình đây. Nàng nói:

- Cô Phương nói sao chớ bác sĩ vừa mới hỏi thăm gia đình cha mẹ tôi đây?

Đến lượt Phương trở mắt nhìn:

- Thế hả? Đây là lần đầu tiên bác sĩ Vũ hỏi thế đấy.

Rồi Phương nghĩ chắc là vì bệnh tình của Diệp Thúy, nên Vũ mới hỏi như vậy và nàng càng để ý đến sự lưu tâm của bác sĩ đối với bệnh nhân này.

Nàng sửa mền gối cho Diệp Thúy cho ngay ngắn rồi cất tiếng:

- Cô Thúy nằm nghỉ! Một lát sẽ ngủ được ngay. Tôi còn bận sang phòng khác, có cần gì cô cứ nhận chuông.

Thúy gật đầu vâng dạ. Hôm vào bệnh viện tới nay, nàng nghe Phương nói thế không biết bao nhiêu lần: “Có cần gì cô cứ nhận chuông”! Nhưng lúc nào nàng tỉnh, cũng thấy Phương ở bên cạnh. Sự chu đáo đó cũng khiến cho Thúy bớt buồn rầu. Chẳng bằng khi nằm ở phòng trọ, suốt ngày, suốt đêm chỉ có một mình, không ai thăm hỏi! Lắm lúc khát nước, nàng phải bò xuống cái chum mà uống đỡ! Diệp Thúy trù mền lên đầu. Cứ nghĩ tới sự cô độc bơ vơ, nàng phát rùng mình. Nàng sợ lắm rồi, những ngày nằm ủ rũ một thân, chẳng ai thèm ngó tới!

Thật bội bạc thay cho lòng dạ con người! Lúc nàng còn đẹp, còn đi làm, hàng ngày biết bao người đến thăm viếng. Ai cũng muốn mua chuộc cảm tình của nàng. Rồi đến khi nàng lâm bệnh, thường nhật vẫn có người mang hoa tới và trái cây không lúc nào thiếu ở trên bàn.

Nhưng cơn bệnh dằng dai, cứ kéo dài hết ngày này qua tháng nọ, bạn bè cũng lơi dần, đừng nói chi đến những loài "ong bướm" bên ngoài. Diệp Thúy bắt đầu chán ngán tình đời và càng chán nản cái kiếp sống ở vũ trường. Nàng ví mình như một loài hoa tàn nhụy rữa, "bướm ong" còn tìm đến làm chi?! Thúy chợt nhớ đến bức ảnh của mẹ vẫn để bên mình. Nàng kéo mền xuống cầm lên xem.

Thuở ấy, nàng mới lên 9, tóc còn xõa xuống hai bên má, đôi mắt sáng long lanh, trong lòng chưa vẩn đục! Còn mẹ nàng hiền dịu quá, đôi mắt bà buồn thảm làm sao! Phải chi, mẹ còn sống thì đời nàng chắc không đến nỗi như thế này.

Càng nghĩ, Thúy càng thấy giận người cha bội bạc mà nàng không nhớ mặt, rõ tên. Phải chi ông biết nghĩ tới đứa con lạc loài mà đi tìm kiếm, dùm bọc chở che thì nàng đâu phải dấn thân vào cái nghề không lối ra. Thúy khổ quá khi nhớ đến những ngày đầu tiên bước chân lên Sài Gòn...

ĐÔI MẮT NGƯỜI XƯA

Ngọc Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 9

Bàn tiệc đặt xong, giờ khách hẹn viếng thăm cũng sắp đến. Ngọc Dung đang ngồi rắc hoa giấy lên bàn, trong lòng cảm thấy nôn nao khác thường.

Hôm nay bà Hội đồng, mẹ của Trân, hứa sang gặp cha mẹ nàng để làm quen. Đó là bước đầu chính thức hóa tình yêu giữa hai người. Thịnh thoảng, Dung lại nhìn về phía phòng làm việc của cha. Từ sáng đến giờ, ông vẫn ngồi yên xem sách và hình như quên mất giờ hẹn tiếp mẹ Trân.

Mấy lần, Ngọc Dung toan nhắc nhở cha, nhưng rồi lại không dám. Nàng biết cha không thích Trân, nhưng chưa rõ vì sao? Đến khi đồng hồ gõ mười một tiếng. Ngọc Dung không còn tự chủ được, chạy xuống bếp nghẹn ngào:

- Má! Ba không thương con chút nào hết...

Mộng Ngọc ngạc nhiên:

- Chuyện gì vậy, Dung?

Ngọc Dung tiếp:

- Hôm nay là ngày quan trọng cả đời con mà xem chừng ba rất dửng dưng. Từ sáng đến giờ, ba vẫn ngồi xem sách trong phòng. Giờ này, ba cũng chưa thay quần áo nữa má.

Mộng Ngọc cũng hơi phiền lòng, nhưng cố an ủi con:

- Con đừng nghĩ quấy. Chắc ba đang bận nghiên cứu gì đó. Để má bảo ba con. Hơn nữa, mới 11 giờ hà. Khách 12 giờ mới sang, con quên sao?

Ngọc Dung lặng thinh, vẻ mặt vẫn chưa hết buồn. Mộng Ngọc giao công việc cho chị bếp rồi bảo Ngọc Dung:

- Vui lên chứ! Mặt buồn thảm như vậy coi chừng bà Hội chê đó.

Ngọc Dung bèn lên cúi đầu. Hai mẹ con vừa lên đến nhà trên thì thấy Vũ đã thay quần áo xong, đang ngồi đọc báo ở ghế "sa lông".

Mộng Ngọc bảo nhỏ con:

- Con thấy ba chưa? Đâu phải ông không biết nghĩ đến hạnh phúc của con. Nhưng chắc trong đầu ông có điều gì lo nghĩ lung lắm. Lúc ngủ, ông vẫn thường hay thở dài.

Ngọc Dung lo ngại:

- Hồi nào vậy má? Sao má không hỏi ba xem?

- Liên tiếp mấy đêm nay, ba con làm như người có tâm sự gì vậy, giống như hồi...

Mộng Ngọc thấy mình lỡ lời vụt nín lặng. Dung hỏi ngay:

- Giống như hồi nào, mẹ?

- Không! Mẹ nói lộn. Mẹ hỏi thăm đến thì cha con chỉ lắc đầu bảo không có gì hết. Nhưng mẹ biết chắc cha con còn giấu giếm điều gì.

Suýt chút nữa, Mộng Ngọc đã nói hớ đến câu chuyện giữa Hiền và Vũ ngày xưa, cho con biết rồi. Chuyện đó từ bao lâu nay, Vũ và nàng đều không muốn cho Ngọc Dung nghe đến.

Mộng Ngọc bước gần bên chồng:

- Xong hết rồi đó mình. Bây giờ chỉ còn chờ khách.

Vũ buông tờ báo xuống, quay lại nhìn vợ và con mỉm cười:

- Anh cũng sẵn sàng rồi đây.

Mộng Ngọc nhìn Dung cười nói:

- "Cô Hai" mới xuống bếp "nhỏng nhèo" đó!

Vũ hỏi:

- "Nhỏng nhèo" gì?

Ngọc Dung sợ mẹ nói ra sự thật, ôm lấy tay mẹ, năn nỉ:

- Thôi mà má...

Mộng Ngọc cười:

- "Cô Hai" trách ông không thương. Gần giờ khách qua mà không chịu thay quần áo, cứ ngồi xem sách.

Ngọc Dung mắc cỡ nói:

- Má kỳ quá hà.

Rồi nàng chạy vụt vào phòng, đóng chặt, cửa lại. Mộng Ngọc và Vũ mỉm cười nhìn nhau, Vũ nói nhỏ:

- Xem chừng con Dung nó thật tình thương cậu Trân, mình à.

Mộng Ngọc gật đầu:

- Thì em đã nói với anh... hôm trước. Anh vẫn cứ hay dè dặt.

- Mình cũng cần thận trọng chứ. Ngọc Dung đã yêu thì đâu còn biết phải trái gì! Em xem chừng cũng ưng ý rồi, thì phải để anh dò xét chứ? Cả một đời con gái nào phải chuyện thường. Lỡ ra cậu ta đã có con rồi, con rớt ở đâu, rồi mới làm sao?

Vũ nói một hơi dài mà quên nghĩ tới chuyện mình. Mộng Ngọc nhìn chồng mỉm cười. Nàng muốn nói một câu: "Như anh ngày xưa vậy đó ", nhưng không dám mở lời. Tuy nhiên, Vũ cũng đọc được ý nghĩ kia trong đôi mắt vợ, Chàng nín lặng không nói thêm nữa.

Hình ảnh bé Lệ vụt hiện lên trong óc chàng, một thân hình ốm đau tiêu tụy. Mộng Ngọc thấy chồng tự nhiên buồn bã thì tự trách mình có cử chỉ không đúng. Nàng vội nói để phá tan bầu không khí nặng nề:

- Mình lo lắng như vậy cũng phải. Em đâu có nói gì. Làm cha, làm mẹ là phải cẩn thận trước khi gả con...

Vũ vẫn lặng thinh nhìn ra ngoài trời. Mộng Ngọc ngồi xuống bên chồng, hỏi nhỏ:

- Mấy hôm nay, anh thấy trong mình thế nào? Sao em có cảm tưởng anh không được vui, hình như anh đang lo nghĩ nhiều lắm!

Vũ lắc đầu:

- Có chuyện gì lo đâu? Em cứ hỏi hoài.

Chàng nghĩ kỹ rồi. Không thể nào nói cho Mộng Ngọc biết chuyện Diệp Thúy. Điều đó sẽ gây thêm nhiều khó khăn khác. Nếu biết rõ sự thật, liệu Mộng Ngọc có thật tình yêu thương Diệp Thúy không? Hay nàng lại đâm ra khinh ghét!? Rồi còn Ngọc Dung? Còn Trân? Chuyện này biết đâu sẽ gây trở ngại cho cuộc hôn nhân giữa hai người. Diệp Thuy đang bệnh

nặng, nếu có chuyện gì không khéo xảy ra, sợ nàng không sống nổi. Thấy chồng lặng thinh, Mộng Ngọc khẽ hỏi:

- Hay là vì chuyện gã Ngọc Dung mà anh lo?

Vũ lắc đầu:

- Không phải đâu em.

Rồi chàng nói, giọng hơi gắt:

- Anh đã nói không có chuyện gì hết sao em cứ hỏi tới, hỏi lui mãi? Nếu có anh giấu làm gì?

Mộng Ngọc cười, đầu dụi:

- Thì em lo, nên hỏi cho biết mà anh cũng rầy em.

- Em hay có tật đổ lỗi cho người ta quá hả. Anh có rầy em đâu?

Mộng Ngọc lại cười:

- Thì thôi. Em không hỏi nữa. Chuyện ít anh không nói ra để nhiều rồi... rồi không biết làm sao mà tính!

Vũ biết vợ ám chỉ câu chuyện ngày xưa nên rất khó chịu. Chàng thấy rõ theo thời gian, Mộng Ngọc lấn lướt chàng về chuyện đó. Đôi khi trong lúc bàn bạc vui chơi, nàng lại nói những câu xa xôi bóng bẩy, có ý ngầm trách chàng.

Một vài lần Vũ còn trả lời, nhưng nhiều lần khác, chàng lại thôi và làm như không hiểu được những ẩn ý của vợ. Lần này cũng thế, chàng lấy sự yên lặng để trả lời. Mộng Ngọc rất sâu sắc và tế nhị, phản ứng của nàng đối với chuyện Hiền trước kia cứ ngấm ngấm, dằng dai mãi. Hai người yên lặng rất lâu. Mộng Ngọc lại hỏi chồng:

- Anh đã tìm hiểu về cậu Trân chưa?

- Có. Hình như...

Mộng Ngọc nôn nao hỏi:

- Hình như sao anh? Chắc là không được đứng đắn chớ gì?

Vũ lắc đầu nói:

- Anh chưa rõ được. Anh nói hình như cậu Trân là bạn của Phiên, em anh Trọng đó!

- Vậy à! Thế mình hỏi cậu Phiên chắc biết mà.

- Anh định gặp Phiên, nhưng mấy hôm nay bận luôn.

Mộng Ngọc hỏi tiếp:

- Thế anh Trọng đã biết chuyện mình gả Ngọc Dung chưa?

- Chưa! Anh nhớ đã có lần gặp cậu Phiên và Trân đi chơi chung với nhau. Bây giờ, vì chuyện Ngọc Dung, anh mới để ý nhớ lại.

Ngay khi đó, có tiếng xe ngừng trước cổng. Vũ nhìn ra, bảo vợ:

- Bên cậu Trân sang kìa!

Mộng Ngọc đứng lên hỏi chồng:

- Mình ra đón họ vào hay cần có em.

- Để mình anh được rồi. Họ đến là để xem nhà xem cửa, xem mắt Ngọc Dung thôi, chớ có phải lễ lộc gì đâu mà phải giữ kỹ.

- Mình kỳ quá. Cứ nói đùa mãi. Thôi, em vào trong với con.

Vũ bước ra sân thấy Trân đi vào với mẹ. Bà Hội đồng xem chừng lớn tuổi hơn Mộng Ngọc, dáng đi khoan thai, sang trọng. Ở đằng xa, bà Hội đã chấp tay xá chàng, Vũ đáp lễ ngay. Trân cũng chấp tay vái chàng rất cung kính. Vũ mời bà Hội đồng và Trân vào nhà. Trong khi đó Mộng Ngọc dẫn dò Ngọc Dung xong, bước ra chào bà Hội, rồi hai người ngồi đối diện với nhau trên "đi văng". Vũ cũng ngồi xuống "sa lông" rồi bảo Trân:

- Cậu ngồi đi.

Trân không dám ngồi ngang mặt chàng mà ngồi xuống chiếc ghế ở cạnh cửa sổ.

Vũ cười nói:

- Cậu cứ sang đây. Quen biết nhiều, cần gì phải giữ lễ như vậy.

Bà Hội tuy đang ngồi nói chuyện với Mộng Ngọc, nhưng vẫn dòm chừng con trai. Trân thoái thác mãi. Vũ bảo hai ba lần mới chịu sang. Bà Hội xem chừng rất vừa ý về cử chỉ của con, nên bảo Mộng Ngọc:

- Thừa bà! Cháu tuy Tây học, nhưng tôi bắt giữ theo cổ tục ông bà. Coi cũng là "ông này, ông kia" rồi, chớ mỗi lần tôi giận là lạy sái trán.

Mộng Ngọc chỉ cười đáp lời bà Hội. Thành thạo, nàng mới hỏi một câu để hiểu qua về gia cảnh bà Hội. Nhưng xem chừng bà Hội là người thích nói nhiều, nên nàng chỉ hỏi hai câu là đủ rõ hết từ chuyện góa bụa của bà đến điền đất sự sản, sự cố gắng học hành đỗ đạt của Trân, lòng chí hiếu của con v.v...

Bà Hội nói nhiều đến nỗi Mộng Ngọc không còn thì giờ để nói về gia đình mình. Chính Trân hình như cũng hơi khó chịu về tật nói nhiều của mẹ. Vũ để ý thấy thế. Chàng hỏi Trân rất ít, nhưng đề tìm hiểu những chỗ giao du của chàng:

- Cậu đồ kỹ sư ở Sài Gòn?

- Dạ! Cháu đồ từ năm 1956.

- À, có phải Phiên là bạn của cậu không?

Trân ngập ngừng nhìn Vũ:

- Thưa... Phiên nào?

- Phiên, em bác sĩ Trọng đó.

- Dạ... phải! Thưa bác, anh Phiên là bạn học cùng lớp với cháu từ hồi nhỏ ở Chasseloup.

Vũ gật đầu nói:

- Tôi nhớ có lần gặp hai anh em đi chơi chung với nhau.

- Dạ... trước kia, chúng cháu thân nhau lắm.

Rồi Trân lại tìm cách hỏi sang chuyện khác:

- Thưa bác! Lúc này bệnh viện có... đông khách không?

- Nhiều lắm! Không lúc nào có phòng trống! Nếu cố tiền mở thêm cũng còn bệnh nhân.

Chàng đáp lời Trân nhưng trong lòng còn nghĩ ngợi vẩn vơ. Chàng thấy rõ Trân không muốn mình hỏi thăm về Phiên!? Sao lạ vậy? Đã là anh em chơi thân với nhau, thì càng muốn nhắc nhở tới nhau chứ? Hay là tại Phiên đã hiểu quá nhiều về cậu ta? Vũ càng muốn được gặp Phiên để hỏi thăm tính tình của Trân. Mộng Ngọc bỗng quay nhìn vào trong. Theo sự sắp đặt của Mộng Ngọc thì Ngọc Dung phải ra cho bà Hội xem mặt một lần cho đúng phép. Đây là giờ phút nghiêm trọng dành để bà mẹ chồng tương

lai xem tướng "nàng dâu". Xem tướng đi có phúc hậu, giọng nói có vút chạt, miệng có rộng quai xách, lưỡng quyền có sát phu, cằm có lẹm, chân mày đôi mắt có phải thuộc vào thứ lang chạ hay chăng? Bà Hội cũng như bao nhiêu bà mẹ chồng khác đang làm một cuộc "khảo sát" cô dâu, căn cứ theo kinh nghiệm bản thân, hay theo sự nhận xét thông thường của thiên hạ. Ngọc Dung bước ra.

Vũ chú ý nhìn và tự nhiên chàng thấy Ngọc Dung lớn hẳn ra. Con gái chàng trở nên diễm đạm, nghiêm nghị khác thường. Và Trân cũng trân trối nhìn người yêu, trong nét điểm trang kiêu diễm và y phục hoàn toàn mới.

Cuộc viếng thăm "cầu thân" giữa hai gia đình kết thúc sau bữa cơm trưa và xem chừng bà Hội vui vẻ lắm. Vũ và Mộng Ngọc tiễn bà ra tận ngoài xe. Bà Hội lại nhắc thêm lần nữa mời hai vợ chồng Vũ sang bên nhà chơi. Như vậy chứng tỏ mười phần bà đã bằng lòng Ngọc Dung hết chín. Khi xe khách đi về rồi, hai vợ chồng lưỡng lự thường trở vào nhà. Vũ không nói gì và cũng không bày tỏ một cử chỉ nào cả...

Mộng Ngọc có vẻ nghĩ ngợi:

- Sao bà Hội nói nhiều quá, mình ha?

- Ờ! Anh cũng nhận thấy thế!

- Xem chừng bà ta vừa ý Ngọc Dung lắm!

- Dĩ nhiên là vậy rồi. Tài sắc như con gái mình nào phải đâu dễ kiếm giữa thành phố này.

Mộng Ngọc nhìn chồng mỉm cười:

- Thôi đi ông!! Mèo khen mèo "...

Vũ cũng cười với vợ nhưng chàng nghĩ đến Phiên, em ruột Trọng... Chỉ có Phiên mới giúp được chàng trong sự quyết định gả Ngọc Dung.

*

Vũ đến nhà bác sĩ Trọng vào buổi chiều, nhưng Phiên đi chơi chưa về. Trọng hơi ngạc nhiên không hiểu sao tự nhiên Vũ đi tìm Phiên. Chàng hỏi bạn:

- Anh muốn gặp Phiên có chuyện gì?

Vũ cười đáp:

- Không có chuyện gì quan trọng đâu. Tôi định hỏi thăm Phiên về một người bạn của cậu ấy.

- Mà ai vậy anh? Bạn của Phiên tôi cũng biết nhiều lắm.

Vũ nghĩ mình có cho bạn biết về chuyện gả Ngọc Dung cũng không hại gì, nên nói:

- Tôi muốn hỏi thăm Phiên về cậu Trân đó.

- Trân nào? Kỹ sư Công chánh hả? Trước vẫn thường đi chơi với Phiên phải không?

- Phải! Đúng là cậu ấy rồi.

Trọng nhìn chàng dò hỏi:

- Chi vậy anh?

- Tôi muôn biết rõ về cậu ta.

- Xem cũng lễ phép lắm mà.

Vũ cười:

- Bọn trẻ bây giờ ghê gớm lắm! Bề ngoài thì vậy chứ trong lòng thế nào mình làm sao hiểu thấu được. Có chơi thân với nhau, họa chăng mới hiểu rõ tánh tình.

Bác sĩ Trọng ngập ngừng hỏi:

- Sao tự nhiên anh chú ý tới tánh tình của cậu Trân đó nhiều vậy?

Vũ cười:

- Chẳng nói giấu gì anh. Trân yêu cháu Ngọc Dung và xem chừng cháu cũng mến cậu ấy lắm.

- À ra thế! Anh tính gả Ngọc Dung cho Trân?

- Tôi chưa định! Nhưng bên gia đình Trân lại tính tới... Hồi trưa này, bà Hội, mẹ cậu Trân có sang thăm và dùng cơm bên nhà tôi nữa.

Trọng đã hiểu hết mọi việc, nhưng chàng ngập ngừng muốn nói với Vũ một chuyện gì rồi lại thôi. Từ lâu, chàng có ý định hỏi cưới Ngọc Dung cho Phiên, ai ngờ Trân lại đến trước. Thôi, thà là nín lặng luôn để giữa bạn bè khỏi có sự ngỡ ngàng. Ngay khi đó, Phiên đi chơi về. Trọng gọi chàng vào phòng khách, Phiên thấy Vũ, cúi đầu chào rồi hỏi anh:

- Anh Hai gọi em.

- Anh Vũ muốn hỏi thăm em chuyện gì đó. Em ngồi xuống đi.

Phiên ngồi bên cạnh anh, nhìn Vũ chờ đợi. Vũ cất tiếng:

- Chắc cậu Phiên hiểu nhiều về kỹ sư Trân?

- Vâng! Trân trước học với em. Có dạo chơi thân với em lắm.

- Nghĩa là bây giờ không thân nữa.

Phiên gật đầu cười:

- Dạ hiểu nhiều nên khó chơi với nhau lắm anh.

Trọng xen vào:

- Em nói sao kỳ vậy? Bè bạn càng hiểu càng mến chứ. Như anh với anh Vũ đây, thân với nhau ngoài 20 năm trời có sao đâu!

Phiên đáp:

- Dạ cùng là người tốt với nhau thì đâu có hại anh. Càng hiểu nhiều càng mến nhau hơn chứ... Đàng này, khó nói quá anh.

Vũ nghiêm giọng nói:

- Như vậy là tôi đã hiểu cậu Trân không phải là người tốt.

Phiên lặng thinh không đáp. Vũ nhìn Phiên lặp lại câu hỏi:

- Có phải vậy không cậu? Chắc Trân không phải là người tốt?

Phiên không trả lời ngay câu hỏi đó, chỉ cất tiếng:

- Nhưng... Sao anh thắc mắc về tánh tình Trân quá vậy? Có chuyện gì không anh?

Vũ chưa kịp đáp, Trọng đã thay lời chàng:

- Chuyện này cũng hơi quan hệ đó em! Nói cho anh Vũ nghe, không ai trách em nói xấu bạn đâu!? Em xem như chuyện trong gia đình.

Phiên lặng thinh hồi lâu, mới nói:

- Trân không thành thật và trung hậu đâu anh. Chính vì vậy mà em không chơi với anh ta nữa. Mới biết qua, ai cũng mến Trân, nhưng một thời gian sau, hiểu anh ta hơn thì ai cũng tìm cách lánh xa.

Vũ gật đầu:

- Cậu nói có phần đúng. Nhìn vào đôi mắt Trân, tôi cũng đoán được sự thiếu thành thật...

- Anh ta nói thì dễ mến lắm, tưởng chừng như anh ta mang hết ruột gan ra chơi với mình... Nhưng sự thật, Trân nói cho có nói mà thôi. Những chuyện anh ta nói phần nhiều là chuyên bịa đặt, để chứng tỏ mình sành sỏi trong đời, hoặc để đề cao giá trị mình...

Trọng xen vào:

- Người như vậy cũng chưa hẳn là xấu lắm. Anh ta "dóc" mà không làm hại ai thì thôi chớ em.

Phiên nhìn anh:

- Sao lại không anh? Coi vậy mà Trân mánh lới lắm. Anh ta nhờ cái tốt mã mà nhiều người lắm. Nhất là đối với các cô thì anh ta tồi lắm...

Vũ như bị điện giật:

- Sao? Sao hả cậu? Trân không...

- Hẳn ta chuyên môn phá hại đời các cô đó anh. Cô nữ sinh nào được hẳn ghé mắt vào thì nhất định thất thân với hẳn.

Trọng lắc đầu bảo em:

- Bộ em nói con gái bây giờ dễ gạt lắm sao mà ai cũng có thể thất thân với anh ta.

Phiên lắc đầu:

- Em đã nói là Trân nhiều mưu chước lắm. Hẳn đủ mảnh lời để gạt các cô.

Vũ tái mặt trước những lời Phiên nói. Liệu Ngọc Dung có thoát được những mảnh khóe của Trân chăng? Hay là con chàng đã... Trọng cảm thông nỗi lo âu của bạn, nhưng không biết phải nói sao bây giờ. Phiên vô tình vẫn tiếp tục nói:

- Em biết Trân nhiều, biết cả những mảnh lời của y nữa! Các anh nghĩ xem, y giàu, có xe hơi Huê Kỳ, nhiều cô lại thích đi mới chết chớ. Trân có mượn một căn phòng thật sang ở buyn đình Rose... Em có lên một lần. Không cô nào bị Trân gạt đưa về đó mà khỏi thất thân với hắn.

Vũ lẩm bẩm:

- Bậy thật. Phải chi anh gặp Phiên sớm hơn!?

Trọng nói cho có:

- Thanh niên bây giờ chịu ảnh hưởng Âu Mỹ nhiều quá. Mượn phòng riêng để làm hại đời các thiếu nữ ngây thơ nhẹ dạ thì thật là quá lắm.

Phiên nói thêm:

- Đối với những tiểu thư nhà giàu đủ đờn, ham chơi... có bị Trân gạt gẫm làm hại, em không nói làm gì. Vì không gặp Trân, họ cũng tự làm hại đời họ với những thanh niên khác, trong một trường hợp nào đó. Nhiều cô gặp trào lưu "đột sống mới" Tây phương đang muốn mình trở nên nhân vật tiểu thuyết của Sagan. Những thứ người đó, mà anh giảng đạo đức với họ sẽ bị cho là lạc hậu ngay. Và họ gặp những người như Trân thì hợp lắm. Gặp nhau một vài tuần, vui chơi thỏa thích rồi xa nhau, chẳng ai đòi hỏi gì ai. Có khi gặp lại, họ xem như người dưng, kẻ lạ...

Trọng nhìn Phiên. Lần đầu tiên, chàng thấy em nói nhiều như vậy. Hình như những cảm nghĩ về thanh niên thời đại chất chứa trong lòng tự bấy lâu, nay được dịp, Phiên cho tuôn ra hết. Vũ hỏi Phiên:

- Nhưng cụ thể, cậu có thể cho tôi biết Trân đã có những thành tích xấu xa nào?

Phiên lắc đầu nói:

- Không thiếu gì anh ạ! Duyên nè, con của ông Trường, thương gia, sang Pháp phá thai cũng vì Trân. Chị Hạnh, bạn học cùng lớp với em và Trân đó, cũng bị Trân. Ối... còn biết mấy cô nữa anh...

Trọng kêu lên:

- Trời! Sao "ông đó" quá sức như vậy! Các cô biết tiếng anh ta sao không báo chuyển nhau mà để mắc lừa mãi thế.

Vũ lo sợ cho Ngọc Dung lắm! Nhứt là lúc gần đây, Dung tỏ ra quá mến Trân, chàng càng lo ngại hơn lên. Phiên bỗng nói:

- Những... những cô kia là con nhà giàu anh ạ, họ thất thân một lần cũng không hại gì. Tự họ còn có cách làm lại cuộc đời. Chỉ tội nghiệp cho những cô gái nhà nghèo, đi làm việc mà gặp phải tay Trân. Có người phải đi vào con đường lầm lỡ luôn. Em vì bất nhẫn thái độ của Trân đối với cô thợ may mà em tuyệt giao với hẳn.

Vũ nói trong sự lo âu:

- Tôi thật không ngờ cậu Trân đó lại là người ghê gớm đến vậy. Suýt chút nữa tôi cũng lầm luôn.

Phiên nói:

- Ở Sài Gòn bây giờ thiếu gì người như Trân? Có người còn dám làm "collection" hình hăng mấy mươi tình nhân của mình! Nói thì nghe như trong hát bóng.

Trọng bỗng hỏi Phiên:

- Lúc này, em nói cô thợ may bị Trân gạt như thế nào?

Phiên nhìn anh:

- Kìa hình như em có nói cho anh nghe một lần rồi. Cô ta trước học may ở tiệm Tây Thi của bà Sáu, ở góc đường này đó...

- Anh quên mất rồi.

- Cũng tại Trân lại đây chơi với em rồi thấy cô bé đó, nên mới sanh chuyện.

Thấy anh mình và Vũ đều chăm chú nghe, Phiên nói tiếp:

- Cô ấy ở Lục tỉnh lên nhà bà Sáu học may rồi làm công luôn ở đó. Cô ta đẹp lắm: con gái nhà nghèo nhưng gương mặt đều đặn, mũi cao, tóc xõa xuống vai giống như những cô gái Huế. Duy chỉ có đôi mắt thật là buồn.

Trọng mỉm cười hỏi:

- Sao mà em chú ý đến sắc đẹp của cô bé đó quá vậy? Em cũng mến cô ta nữa sao?

Phiên thành thật đáp:

- Vâng! Em mến cô ta không chỉ vì sắc đẹp, mà vì hoàn cảnh cô ta. Hình như cô ta bơ vơ có một mình, ở đùm đậu nhà bà Sáu học nghề để ăn cơm. Không lúc nào, em thấy cô ta cười. Cuộc đời cô ta có lẽ buồn lắm.

Trọng lắc đầu:

- Em không đồ kỹ sư cũng phải, vì tâm hồn em là tâm hồn một thi nhân...

Vũ khẽ hỏi tiếp:

- Trân đã làm hại cuộc đời cô bé đó thế nào hả cậu?

- Dạ, có gì đâu khó khăn anh! Trân thấy cô bé đẹp mà lại ngây thơ thì thích ý nên chiều nào cũng lái xe đến thăm em. Cả tháng trời như vậy...

Trọng gật đầu nói:

- Anh nhớ ra rồi! Có lúc Trân đến nhà này rất thường, bữa nào đi làm về anh cũng gặp.

Phiên nói:

- Đó! Lúc ấy anh ta đã tò vè làm quen với cô gái bên tiệm Tây Thi rồi.

Vũ hỏi:

- Làm sao cậu Trân lại dụ dỗ cô kia được. Chắc cô kia là người không đàng hoàng?

Phiên lắc đầu:

- Em đã nói Trân mưu mô lắm! Em không rõ hẳn nói thế nào mà tự nhiên bà Sáu chủ tiệm Tây Thi đuổi cô bé ấy đi. Hẳn cho tiền hay phao vu cho cô kia việc gì đó, em không rõ nữa...

Trọng kêu lên:

- Trời! Sao Trân làm vậy được? Ý nó muốn gì?

- Nó muốn cho cô bé bơ vơ rồi giả bộ ra tay nghĩa hiệp. Nó đến chơi tiệm bà Sáu mấy lần, đặt may đồ cho mấy cô "bồ bịch" nó và nói là may cho mấy cô em gái. Bà Sáu được thêm khách, còn mấy cô kia đi may đồ khỏi trả tiền ai lại không ham? Nhưng ai thấu được dụng ý của Trân. May đồ, mà anh nghĩ, nó thưởng tiền cho mấy cô thợ may trong tiệm?! Cô nào cũng mến ông khách giàu và rộng rãi đó.

Phiên ngừng lại một lúc rồi nói:

- Thế rồi cô bé bị đuổi. Trân hờm sẵn để giúp đỡ cô ta trong khi hoạn nạn.

Vũ thở dài:

- Mưu mô của Trân khéo thật! Cô kia còn nhỏ dại lại bơ vơ, làm sao khỏi mắc lừa. Rồi sao nữa cậu?

Phiên cất giọng buồn buồn:

- Cô bé kia trong hoàn cảnh bơ vơ, đói rách, phải nhận sự giúp đỡ của Trân, vả lại, anh ta làm ra vẻ bất vụ lợi và chinh phục cô bé từ từ. Đến lúc em thấy cô bé về ở buyn đình Rose và chừng diện như một thiếu nữ đài các là em biết cuộc đời cô ta đã hỏng! Từ đó không có tiệc tùng nào mà Trân không đưa cô ta đi. Lúc đầu, anh ta mê cô bé ấy lắm và bỏ rơi hết những cô khác. Trân có lần tuyên bố với các bạn sẽ cưới cô ấy luôn.

Trọng lắc đầu:

- Coi bộ cậu này lên đến hàng "đểu" quốc tế rồi... Ai cậu ta cũng tuyên bố cưới hết vậy!

- Đúng thế, anh ạ. Chị Hạnh, cô Duyên đều bị anh ta gạt cưới hỏi mà khổ cả một đời...

Vũ khỗ tâm lắm! Liệu Ngọc Dung có bị Trân lừa dối mà thất thân với hắn không? Chàng nôn nao muôn trở về nhà ngay để nói chuyện cho Mộng Ngọc nghe rồi thì tùy nàng khéo hỏi con thế nào thì hỏi. Nhưng chàng vẫn thắc mắc về chuyện cô bé thợ may, nên hỏi Phiên:

- Thế Trân có cưới cô bé đó không?

Phiên cười chua chát:

- Thằng “đểu” mà cưới ai anh? Nó làm bộ cho ai cũng thấy nó thành thật. Nó tập cho cô bé khiêu vũ nữa, rồi đưa đi dự những buổi "trà vũ" tại nhà bè bạn. Mấy năm trước, cô bé đó là hoa khôi của những “bal” gia đình các sinh viên. Nhưng tánh Trân hay chán lắm. Đâu được một năm gì đó là nó bỏ rơi cô bé...

Trọng cất tiếng:

- Tội nghiệp không. Rồi cô ta mới làm sao?

- Lúc Trân bỏ rơi cô ta còn đẹp lắm, nên cũng có một hai cậu nhảy vào, làm ra tay "hào hiệp" cứu vớt đời hoa! Cô bé bơ vơ cứ phải sống như thế, cho đến một ngày kia đành đi làm vũ nữ! Nguyên nhân vì sắc đẹp của cô ta giảm đi rất nhiều, người "hào hiệp" không còn để tâm tới nữa!

Mọi người đều lặng thinh, sau câu chuyện mà Phiên vừa kể. Vũ đã hiểu rõ lắm rồi... Bao nhiêu đó cũng đủ chàng chỉ cho Ngọc Dung thấy sự đểu giả của Trân. Một điều khiến chàng lo hơn hết là không biết Ngọc Dung bị Trân làm hại chưa? Nếu Ngọc Dung không biết giữ gìn để thất thân với Trân thì chắc chàng sẽ giết chết tên khốn kiếp đó quá!

Vũ đứng lên bảo Phiên:

- Cám ơn cậu lắm. Cậu đã giúp tôi rất nhiều.

Rồi chàng quay sang Trọng:

- Tôi về đây. Tôi có chuyện nhà cần giải quyết gấp, ngày mai anh thế giùm tôi một hôm ở bệnh viện nhen!

Trọng gật đầu, vừa đưa bạn ra cổng, vừa nói:

- Anh cứ yên tâm, đã có tôi. Riêng về chuyện cháu Ngọc Dung, tôi muốn khuyên anh một điều...

Vũ nhìn bạn chờ đợi. Trọng cất tiếng:

- Anh liệu khéo léo từ chối cuộc hôn nhân. Đừng nên nóng nảy, cháu Dung sẽ buồn khổ nhiều mà mình còn mang tai tiếng nữa.

- Cám ơn anh! Tôi sẽ liệu cách cho Dung hiểu rõ tâm địa của Trân. Kể ra cũng may lắm đó. Nếu không gặp cậu Phiên thì chắc gia đình tôi còn khổ nhiều hơn...

Vũ xiết chặt tay bạn rồi lên xe. Chàng về đến nhà không thấy Ngọc Dung đâu mà chỉ có Mộng Ngọc nằm đọc báo trên "đi văng". Mộng Ngọc nghe tiếng giày của chồng, liền ngồi dậy, mỉm cười. Vũ ngồi xuống bên nàng hỏi nhỏ:

- Ngọc Dung đâu rồi em?

Nhìn thấy vẻ nghiêm trọng của chồng, Mộng Ngọc lo ngại đáp:

- Con ở trong buồng. Có chuyện gì vậy anh?

Vũ nhìn quanh xem có ai ở đó không rồi bảo vợ:

- Anh đã gặp cậu Phiên, em anh Trọng.

- Phiên nói sao? Trân có được không?

Vũ lắc đầu đáp nhỏ:

- Chúng ta lắm hết rồi! Trân "đều cáng" lắm!

Mộng Ngọc sừng sốt kêu lên:

- Sao! Mình nói sao? Trân "đều"? Không có lý... Cậu ấy xem hiền hậu như vậy mà? Anh coi chừng "người ta" thấy mình sắp gả con cho cậu ấy nên đặt điều nói xấu đó.

Vũ lắc đầu:

- Em bình tĩnh, đừng nói không suy nghĩ mà mịch lòng anh Trọng và cậu Phiên. Phiên có biết mình sắp gả Ngọc Dung cho Trân đâu mà đặt điều. Và lại, chuyện cậu ấy kể cho anh nghe, đều có bằng cứ hẳn hoi.

Thấy Mộng Ngọc lặng thinh, Vũ từ từ thuật lại tất cả những chuyện về Trân, từ gian phòng ở buyn đình Rose đến chuyện lường gạt cô thợ may ở tiệm Tây Thi của bà Sáu... Chàng kể lại tỉ mỉ từng đoạn và Mộng Ngọc chỉ còn biết kêu trời. Sau cùng Vũ nói:

- Bây giờ anh chỉ còn đi tìm những nạn nhân của Trân để xác minh những lời cậu Phiên đã nói.

Mộng Ngọc tức bực bảo chồng:

- Con người như vậy mà dám đi hỏi Ngọc Dung. Mà con mình nó cũng ngu lắm, không chịu xét người cho kỹ.

Vũ mỉm cười nhìn vợ, nói nửa chơi nửa thật:

- Đến mẹ nó cũng không khôn gì hơn! Một cũng gả, hai cũng gả. Tôi có ý cản mà cũng có người muốn phiền thì sao?

Mộng Ngọc biết lỗi lặng thinh. Một lúc, Vũ khẽ nói:

- Còn một chuyện mà anh lo quá mình.

- Chuyện gì hả anh?

Vũ thấy khó nói vô cùng. Chàng ngập ngừng mãi mới mở lời được:

- Thăng Trân... nghe đâu có nhiều mảnh khoe làm hại các cô gái ngây thơ lắm! Nó có một gian phòng ở buyn đình Rose rất sang trọng... Cô nào tin lời nó lên đó là thất thân với nó ngay. Anh sợ Ngọc Dung...

Mộng Ngọc hiểu ngay ý chồng, vội lắc đầu:

- Không đâu! Em tin con mình lắm! Ngọc Dung ngoài giờ đi học, không bao giờ đi đâu mà chẳng hỏi em.

Vũ vẫn không hết lo âu:

- Con gái mới lớn lên, dù có học nhiều cũng chưa hẳn đã khôn về vấn đề ấy. Anh thấy mấy lúc gần đây, Ngọc Dung tỏ ra quá quyến luyến Thăng Trân. Anh sợ...

- Em đã bảo là không nên sợ gì hết. Con em, em biết tánh ý nó mà...

Vũ đứng lên gắt:

- Em cứ tin chắc mà không chịu tìm hiểu, cần phải hiểu rõ sự thật rồi mới nói cho con biết sự dối giả của Thăng Trân chứ. Lỡ ra nó bị... hại rồi, mình đem nói những chuyện "tồi" của Thăng Trân ra, nó quá tuyệt vọng đi tự tử rồi em làm sao?

Mộng Ngọc lặng thinh, Vũ nói có lý. Nàng ngược lên nhìn chồng hỏi:

- Bây giờ phải hỏi con như thế nào anh? Em thật bối rối quá.

Vũ ngẫm nghĩ một lúc, bảo vợ:

- Thôi em khỏi bận tâm. Cứ để mặc anh...

- Trời! Anh đi hỏi con về chuyện đó, coi sao phải... Và lại, nó đâu dám thú thật với anh?

- Em không lo. Từ trước đến nay, anh đâu có khe khắt với con. Anh sẽ lựa lời để nói với con và anh tin chắc nó sẽ không giấu giếm gì hết.

Mộng Ngọc phản đối:

- Em thấy kỳ lắm. Đâu có người cha nào trong gia đình mà đi hỏi con gái như vậy...

- Anh cũng biết thế! Nhưng mai đây, anh còn đưa Ngọc Dung đến những nơi mà Trâm đã phá hại đời người ta... cho nó hiểu rõ "ý trung nhân" của nó hơn! Trước tiên, anh đưa con đi đến tiệm "Tây Thi" may đồ, rồi liệu cách hỏi về cô thợ may kia! Nghe đâu, bây giờ đã đi làm vũ nữ rồi đó...

Mộng Ngọc không nói nữa. Vũ ngồi xuống bên vợ:

- Hoàn cảnh hơi khó khăn, em cứ tin cách giải quyết của anh. Anh có cách hỏi và Ngọc Dung sẽ thẳng thắn trả lời.

Mộng Ngọc gật đầu:

- Vâng! Em xin nghe lời anh. Thôi, anh thay đồ rồi ăn cơm trước đã.

Suốt bữa cơm, hai vợ chồng không đá động gì đến chuyện Trâm. Ngọc Dung có vẻ vui lắm, vì sáng này nghe chừng bà Hội và cha mẹ nàng rất hòa hợp với nhau. Hơn nữa, lúc chiều, Trâm có lái xe đến nhà và hẹn gặp nàng trưa mai khi tan lớp học, chàng hứa sẽ đưa nàng đến căn phòng trên một buyn đình sang trọng mà chàng vừa mới mượn, để vợ chồng ở với nhau, sau khi cưới hỏi.

Ngọc Dung rất nôn nao trong dạ, trước những dự định về tương lai. Sau bữa cơm tối. Mong Ngọc đi vào phòng để cho Vũ tự do nói chuyện với con. Ngọc Dung cũng đứng lên định bước ra hành lang hứng mát thì Vũ đứng lên nói:

- Dung! Con chờ ba với.

Ngọc Dung quay lại nhìn cha mỉm cười. Hai cha con đi sát vào nhau, ra sân ngoài. Ánh đèn tỏa sáng tờ mờ đủ cho Vũ nhìn thấy vẻ mặt tươi vui của con gái. Lát nữa đây, Dung sẽ được nghe hết câu chuyện tồ tộ về Trân, liệu nàng có giữ được vẻ mặt như thế chẳng? Ngọc Dung đến bên một chiếc băng ngồi xuống rồi ngược nhìn cha hỏi:

- Ba thấy má anh Trân thế nào hả ba?

Vũ ngồi xuống bên con, đáp:

- Bà Hội cũng vui tính quá chớ con?

- Dạ. Sớm mai này, sao con run hai cái chân quá ba! Con hỏi má, má nói cô gái nào, cha mẹ chồng đi coi cũng vậy hết... À... Mà má con hồi đó có vậy không hả ba?

Vũ phì cười:

- Ba với má hồi đó cười nhau bên Pháp, có ai đi coi mắt đâu mà run!

Ngọc Dung chớp đôi mí mắt:

- À há... Ba má cười bên Tây nè, con nhớ rồi. Ông ngoại ưa nói chuyện đó cho con nghe lắm! Ông ngoại nói cười hỏi ở bên ấy mà ở Sài Gòn, ông ngoại cũng dãi tiệt rần rần, đông lắm...

Rồi Ngọc Dung ngừng lại hỏi Vũ:

- Mà ba có chịu anh Trân chưa ba? Có chịu làm sui với má anh ấy không ba? Hồi chiều, má con nói "bả" chịu rồi đó.

Vũ nhìn con thấy khó mở lời. Chàng nói đẩy đưa:

- Bà Hội cũng là người đàn ông đó. Để rồi... xem sao?

Ngọc Dung hỏi tới tấp:

- Nghĩa là ba... chưa quyết định hả ba?

Vũ vụt nhớ ra điều gì vội nói:

- Kìa con! Người ta mới làm quen, chớ nào đã chính thức hỏi cưới con đâu mà bảo ba quyết định? Bên cậu Trân, chưa đánh tiếng hỏi nữa mà? Chắc gì bà Hội chịu cưới con cho cậu ấy?

Ngọc Dung mỉm cười bí mật:

- Chịu rồi, ba à!

- Sao con biết?

- Con có gặp anh Trân hồi chiều này.

Vũ ngạc nhiên nhìn con, hỏi lại:

- Đã gặp rồi? Mà con hẹn ở đâu?

- Dạ anh ấy lái xe đến sau biệt thự của mình nè. Ảnh nhờ chị bếp gọi con. Ảnh cho biết là má ảnh vừa lòng con lắm... Độ ít lâu nữa, bà sẽ đến hỏi con cho anh Trân. Nếu xong bà sẽ xin cưới ngay.

Vũ lộ vẻ suy nghĩ:

- Vậy hả? Sao mà bà Hội tính gấp quá vậy kìa! Mới hôm nào đây, ba nghe "đứa nào" tính hỏi rồi để đó, đợi ra trường đã...

Ngọc Dung bẽn lễn cúi đầu:

- Dạ, con tính vậy, nhưng anh Trân, anh muốn cưới gấp hà ba. Anh nói cưới rồi mượn nhà ở riêng, con cứ đi học, anh đi làm việc có sao đâu? Con nghe cũng phải... hả ba?

Vũ chỉ gật đầu lấy lệ:

- Ờ... Ờ...

Chàng đã nhìn thấy phần nào toan tính của Trân. Nhưng tại sao, Dung lại quá nghe lời Trân như vậy? Vũ nhìn con thấy cần biết rõ mối tình giữa Dung và Trân đã đi đến mức độ nào rồi? Trước sau gì, chàng cũng hỏi, thì có quanh quẩn cũng vậy thôi... Vũ khẽ gọi Ngọc Dung:

- Con!

- Dạ.

- Con là đứa con duy nhất của ba má. Chắc con cũng hiểu lòng thương yêu của ba má đối với con như thế nào?

Ngọc Dung cúi đầu đáp nhỏ:

- Dạ, con hiểu lắm.

Rồi nàng ngược nhìn lên:

- Nhưng sao ba hỏi con như vậy? Con có làm điều gì lầm lỗi chẳng?

- Không có gì đâu! Nếu có lầm lỗi cũng không phải hoàn toàn do con. Mà ba má cũng có phần trách nhiệm...

- Ba nói gì con không hiểu?

Vũ chậm rãi tiếp lời:

- Lăn lăn rồi con sẽ hiểu! Bây giờ con hãy hứa với ba một lời nhen?

- Dạ... hứa thế nào, hả ba?

- Hứa là con nói hết sự thật. Con đừng giấu giếm ba bất cứ việc gì.

Ngọc Dung gượng cười nói:

- Thưa ba. Từ nhỏ đến lớn con vẫn vậy... Không bao giờ con giấu giếm ba má việc gì cả!

Vũ gật đầu:

- Như vậy con ngoan lắm! Nhưng việc này rất hệ trọng, không phải chuyện thường đâu. Nó có liên quan tới hạnh phúc tương lai của con.

Ngọc Dung sững sờ nhìn cha, không hiểu tại sao tự nhiên ông nói lạ vậy? Nàng hỏi:

- Xin ba nói ngay đi. Con băn khoăn quá.

Vũ cất giọng đột ngột:

- Con có thường đi chơi riêng với Trân không?

Ngọc Dung vẫn chưa hiểu gì, nên ngập ngừng đáp:

- Dạ. Cũng một đôi khi... rảnh rang. Nhưng lần nào đi chơi với anh Trân con cũng có hỏi má hết.

- Con thường hay đi đâu? Ra ngoại ô? Hay đi ciné?

Ngọc Dung lắc đầu:

- Dạ không! Con đâu có ra ngoại ô lần nào? Còn ciné thì có đi một lần với mấy chị bạn nữa.

Vũ cảm thấy nhẹ nhõm cả người. Chàng thở ra khoan khoái. Nếu vậy, chắc Ngọc Dung... chưa bị Trân làm hại. Nhưng muốn chắc chắn hơn, chàng hỏi thêm:

- Thế Trân và con thường đi chơi ở đâu?

- Dạ... Đi vòng vòng chợ Sài Gòn, đường Lê Lợi... Có lần đi vô Sở Thú, vô Viện Bảo tàng... xem đồ cổ đó ba.

- Như vậy thôi sao?

- Dạ!

Đến lượt Ngọc Dung nhìn cha hỏi lại:

- Sao tự nhiên ba lại hỏi con như vậy?

- Ba muốn biết rõ cậu Trân đưa con đi chơi những đâu vậy mà! Cậu ấy có mời con lên... buyn đình... không?

- Dạ có... ba à.

Vũ sững sốt nhìn con rồi hỏi ngay:

- Trân có mời con lên buyn đình nữa sao?

- Vâng!

- Từ bao giờ vậy con? Mà con có đi không?

Ngọc Dung ngạc nhiên, mở to đôi mắt ngó cha. Tại sao, tự dưng cha nàng hốt hoảng lên như vậy? Nàng ngập ngừng đáp:

- Thưa ba! Anh Trân mới mời con hồi chiều này. Con... chưa nhận lời... nhưng con hứa sau giờ học ngày mai... Dạ, anh nói sẽ đưa con đi coi gian phòng ở buyn đình nơi vợ chồng sẽ ở với nhau, sau ngày cưới... có được không ba?

Vũ yên tâm hơn, nhưng chàng cũng hỏi thêm Ngọc Dung:

- Nói rõ ra, từ trước đến nay... chưa bao giờ con đi với Trân vào một chỗ nào, mà thiên hạ có thể hiểu ngầm những điều không tốt hả con?

Ngọc Dung nhìn sững cha và chỉ lắc đầu không đáp. Vũ mừng lắm. Chàng thấy rõ một phần dã tâm của Trân. Hắn không để chậm trễ một phút nào cả! Nhứt định là hắn sẽ đưa Ngọc Dung về buyn đình Rose chứ không đâu khác, nơi mà hắn đã phá hoại bao nhiêu mảnh đời non dại! Vũ chợt nghĩ:

- "Nếu Trân có hậu ý tồi tệ đó, sao hắn lại đưa mẹ tới đây hỏi cưới Ngọc Dung? Tại sao hắn ràng buộc mình vào chuyện "chính thức" của hai gia đình cho thêm phiền phức?"

Rồi chàng thầm nhủ:

- "Có lẽ Ngọc Dung khéo giữ nề nếp nên Trân không giở thói "đểu giả" ra với nàng được, buộc lòng hắn phải dùng tới lá bài "cưới hỏi giả hiệu" cho nàng tin tưởng!" Với thủ đoạn đó, con nhà nề nếp, gia giáo cũng có thể bị lừa. Vì các cô tin tưởng trước sau gì, người đó cũng là chồng mình, việc "phạm trái cấm" có cần gì phải tránh. Nhưng có biết đâu, khi toại nguyện rồi những thằng đàn ông như Trân rất có thể giở ngón phũ phàng, tìm cách "hồi hôn" với nhiều lý lẽ chính đáng, mà chúng sẽ tìm ra không khó".

Ngọc Dung thấy cha lặng thinh, ngập ngừng hỏi:

- Thừa ba! Sao ba lại hỏi con lạ vậy? Có ai đàm tiếu gì về chúng con chẳng? Về chuyện đến buyn đình xem phòng... có hại gì không ba? Con có bảo anh ấy hỏi ba, nhưng anh bảo: "Đi coi phòng một chút mà cần gì hỏi".

Vũ thấy đến lúc không nên giấu giếm con gì nữa hết. Chàng nghiêm giọng bảo Ngọc Dung:

- Hiện giờ thì chưa ai đàm tiếu gì về con đâu? Nhưng ba muốn dặn con một điều là kể từ này về sau, con không nên đi đâu một mình với Trần cả. Con hãy ghi nhớ lời ba dặn.

Ngọc Dung ngỡ ngác như người từ cung trăng mới rớt xuống. Như vậy nghĩa là sao?

Vũ từ từ cất tiếng:

- Con hãy bình tĩnh nghe hết câu chuyện mà ba sắp nói ra đây. Nó sẽ làm cho con buồn, nhưng thà thế còn hơn để cho con khổ cả một đời!

Ngọc Dung từ từ đứng lên, nhìn cha lo sợ:

- Ba! Trời ơi! Có chuyện gì vậy ba? Ba làm con lo quá.

Vũ ra dấu bảo Ngọc Dung ngồi xuống, tiếp lời:

- Con ngồi xuống đi. Câu chuyện hơi dài. Con ráng bình tĩnh sẽ thấy mình ít khổ hơn...

Ngọc Dung ngồi xuống sát bên cha, hơi thở dồn dập. Nàng nhìn Vũ với đôi mắt âu lo! Vũ thương con vô cùng và chàng thấy càng rào đón nhiều, Ngọc Dung mới chịu đựng nổi một sự thật quá phũ phàng. Chàng nhìn con với đôi mắt trù mến:

- Ngoài ba má, có lẽ cậu Trân hiện giờ là người được con quý mến nhất phải không?

Ngọc Dung gật đầu:

- Thừa ba... dạ.

Vũ nghiêm giọng nói:

- Nếu cần phải xa cậu Trân, con có đủ can đảm chẳng?

- Trời... Có chuyện gì vậy ba?

- Trân không xứng đáng với con!

Nét mặt Ngọc Dung thật là buồn. Nàng nói nhỏ:

- Nghĩa là... ba không bằng lòng gả con cho anh Trân. Sao vậy ba? Con muốn được biết rõ lý do.

Vũ chậm rãi nói:

- Mấy hôm trước, con có hỏi ý kiến ba. Ba bảo để chậm chậm ba dò xét thêm về Trân. Nay ba đã biết rõ, Trân không phải là người tốt. Cậu ta không thành thật và nhiều cô gái đã bị cậu lường gạt ái tình.

- Trời ơi! Có lý nào như vậy? Người ta đặt điều hại anh ấy đó ba.

Vũ lắc đầu:

- Ba cũng đã nghĩ như con nhưng có những bằng chứng xác thật rồi con nghĩ sao?

Ngọc Dung vẫn một mực bênh vực Trân:

- Không có đâu ba! Con tin tưởng anh Trân không phải là hạng người như vậy? Anh là một kỹ sư tốt, một sinh viên có hạnh kiểm trong sạch mà.

- Ai nói với con như vậy?

- Dạ... anh Trân đã nói. Và lại bạn bè, ai cũng thương anh ấy hết.

Vũ lắc đầu:

- Trân tự cho mình là tốt mà con cũng tin nữa sao? Còn bè bạn nó... con đã biết đủ hết chưa? Những người hiện tại đang chạy theo nịnh bợ, muốn nhờ vả nó... Trân dư dả tiền bạc, con không thấy sao?

Ngừng một lúc, Vũ tiếp:

- Được rồi! Con đã quá tin Trân thì ba sẽ cho biết nhiều sự thật phũ phàng hơn... Có thể, con mới xóa bỏ được "thần tượng" trong đầu. Con nên biết gian phòng ở buyn đình kia, không phải Trân mới mượn mà đã có từ lâu rồi. Ba còn biết đó là buyn đình Rose nữa.

Ngọc Dung lộ vẻ không hiểu, nhìn cha:

- Thừa ba! Dù cho gian phòng đó trên buyn đình kia, anh Trân mượn đã lâu cũng chẳng hại gì. Sao con thấy ba cứ thắc mắc về chuyện đó!

Vũ cất giọng nghiêm nghị:

- Trân đã mượn gian phòng đó làm chuyện không tốt. Nó đã phá hại cuộc đời bao cô gái nhẹ dạ, non lòng rồi đó con!

Ngọc Dung lặng người đi, trước những lời quá đột ngột của cha. Trời! Có thể như thế được sao? Trân là người hư hỏng vậy ư? Nàng hỏi lại Vũ:

- Có thật không ba? Ai nói cho ba biết?

Vũ đáp nhỏ:

- Chính bè bạn chơi thân với Trân từ lâu đã nói cho ba nghe.

- Biết chừng đâu, có chuyện gì méch lòng nhau, họ đặt điều nói xấu anh Trân đó ba.

- Không đâu con! Không phải tự nhiên họ đến nói với ba, mà tại ba nài nỉ hỏi họ. Và lại, còn những bằng chứng xác thực khác, rồi con sẽ thấy.

Ngọc Dung nhìn cha hỏi:

- Bằng chứng gì hả ba?

- Ba sẽ đưa con đến những nơi mà ta có thể hiểu sự thực về Trân.

Ngọc Dung nôn nao hỏi:

- Đi ngay bây giờ hả ba?

Vũ lắc đầu:

- Không! Ban đêm mà đi đâu con. Mai hăn hay. Con cứ tin những lời ba nói là đúng với sự thật. Bao nhiêu cô gái vì quá tin Trân, ôm hận suốt đời. Có cô cũng là con nhà khá giả đó. Ai bị Trân gạt lên buyn đình đó rồi thế nào cũng thất thân với nó. Lúc này, ba nghe con nói Trân mời con lên buyn đình, ba hết hồn.

Ngọc Dung lắc đầu:

- Thật con không ngờ Trân tệ đến như vậy. Nhưng thưa ba... anh ấy chính thức muốn cưới hỏi con. Không lý anh ấy còn dự định làm chuyện tồi tệ đó. Như vậy bà Hội đồng cũng "một ý" với anh Trân sao ba?

Vấn đề rất phức tạp, chính Vũ cũng không dám quả quyết bà Hội có biết rõ tâm địa của con không? Nên khi nghe Dung hỏi, chàng thấy khó trả lời. Vũ đành giải thích cho con nghe, theo sự suy luận của mình:

- Ba không tin bà Hội biết được ý Trân. Nhưng chắc do con quá đoan trang nên Trân phải làm ra vẻ thành thật đến mức đi hỏi con làm vợ. Dù là người nề nếp, biết suy nghĩ dè dặt, con cũng sẽ tin tưởng ở tấm lòng của Trân. Và với ý nghĩ "người này trước sau gì cũng sẽ là chồng mình", con rất dễ bị Trân làm hại.

Ngọc Dung lắc đầu:

- Thừa ba! Trân không dám làm như vậy đâu. Đã chính thức hỏi con, trước mặt gia đình đôi bên, anh ấy sẽ liệu sao?

Vũ cất giọng nghiêm nghị:

- Đám hỏi với nhau rồi mà người ta còn "từ hôn" được đó con. Họ tìm một cơ nào đó cũng không khó mà! Chừng ấy lỡ con đã thất thân rồi, con có dám thừa kiện chẳng? Còn danh giá gia đình! Mình có làm ra cho to chuyện chỉ xấu hổ thêm.

Ngọc Dung nín lặng, Vũ nói tiếp:

- Bởi thế mà mấy cô con nhà danh giá bị Trân lừa gạt, chỉ cam chịu không dám hở môi. Có cô phải sang Pháp phá thai đó...

- Trời! Cô nào vậy ba?

Vũ ngẫm nghĩ rồi nói:

- Cô Hạnh hay cô Duyên gì đó. Ba quên tên rồi. Còn nhiều lắm. Ba hỏi kỹ rồi tự con đi tìm hiểu thêm về Trân xem. Tệ hơn nữa là có cô thợ

may, nghèo khổ, bơ vơ, cũng bị Trân khuyến dụ, rồi bỏ rơi người ta... đến nỗi cô ấy phải đi làm gái nhảy.

Ngọc Dung không còn bình tĩnh được nữa. Nàng ôm mặt khóc:

- Thật con không ngờ... Con không ngờ Trân là tên Sở hhanh hèn hạ. Gạt ai chớ gạt con thì không sống được đâu?

Vũ hoảng hốt:

- Kìa con! Con đừng có nghĩ như vậy! Thằng Trân không ra gì thì mình cố lánh xa, có thiệt thòi gì đâu. Con làm thế thì hại cả một đời. Danh dự gia đình ta sẽ mất hết.

Ngọc Dung thấy nguôi dần, trước những lời tha thiết của cha. Ờ, phải rồi! Giữa nàng và Trân nào đã có gì đâu. Nàng chỉ lầm tin tưởng hẵn trong một thời gian, chớ nào hẵn đã chạm được đến người nàng. Nhưng, cứ nghĩ tới Trân, nghĩ tới những lời Trân đã nói, nàng không thể nào tin được anh ta là tên "đểu giả" đến vậy! Biết chừng đâu cha nàng đã lầm. Hay có kẻ nào đó đang muốn phá hoại cuộc hôn nhân giữa nàng và Trân?

Nàng phải biết rõ kẻ ấy mới được. Ngọc Dung ngược lên nhìn cha hỏi:

- Thừa ba! Con đã hiểu rõ con người của Trân rồi. Như vậy thì dù có muốn làm hại con, Trân cũng sẽ thất bại. Con chỉ thắc mắc có một điều...

- Điều gì con?

- Ai đã nói cho ba nghe tâm địa hèn mạt của Trân. Con muốn được gặp người đó để hỏi rõ ràng hơn.

Vũ lộ vẻ suy nghĩ. Cho Ngọc Dung gặp Phiên thì bất tiện lắm! Thật ra, Phiên cũng chẳng hiểu gì về cuộc hôn nhân này!

Vũ lắc đầu bảo con:

- Con có gặp người đó thì cũng chỉ biết bao nhiêu đó thôi. Mà chưa chắc họ chịu nói. Ba cố nài nỉ, mới được biết rõ như thế, chứ họ có muốn nói xấu bạn bè đâu. Hay là con không tin ba?

Ngọc Dung lắc đầu:

- Dạ không! Con đâu dám vậy. Nhưng con muốn biết thêm về thủ đoạn của Trân. Nếu biết con sắp sửa là hôn thê của Trân, chắc họ không nỡ giấu con đâu?

- Người ấy, đến giờ này vẫn chưa biết ba muốn gả con cho Trân.

- Thì mình nói thật với họ chứ gì ba.

Vũ thấy con tha thiết muốn gặp người đã nói về Trân thì nghĩ mình không nên từ chối. Ngọc Dung có thể hiểu lầm mình đã bịa ra câu chuyện đó. Chàng bảo con:

- Được rồi! Ba sẽ đưa con đến gặp người đó. Nhưng theo ý ba, con không nên nói rõ sự thật cuộc hôn nhân giữa con và Trân!

- Sao vậy ba?

- Nếu biết rõ chưa chắc họ chịu nói gì thêm! Dù Trân là người xấu, họ sẽ ân hận khi đã tiết lộ chuyện đó với mình. Người tử tế đâu ai muốn mang tiếng "nói xấu bạn bè vắng mặt".

Ngọc Dung gật đầu nói:

- Con hiểu rồi. Nhưng con muốn được biết thêm về Trân nhiều hơn nữa, trước khi quyết định một việc hệ trọng. Con không muốn sau này phải ân hận.

Vũ đáp:

- Ba đồng ý với con như vậy. Mai này, con nên đi với ba đến tiệm may Tây Thi.

Ngọc Dung nhìn cha lộ vẻ ngơ ngác. Vũ tiếp:

- Mình đến tiệm Tây Thi để được hiểu thêm về Trân. Ba đã nói lúc này, con quên sao? Trân dụ dỗ một cô thợ may, làm hại cuộc đời người ta rồi bỏ rơi. Đến đời bây giờ, cô ta phải đi làm gái nhảy.

- Dạ... nếu vậy con sẽ đi với ba.

Hai cha con trở vào nhà. Ngọc Dung xin phép cha về phòng riêng, về mặt nàng buồn bã khác thường. Vũ nhìn theo con trong lòng thương hại lắm. Chàng biết Ngọc Dung đang trải qua một cơn xáo trộn ghê gớm trong tâm hồn. Đêm nay chắc con chàng không thể nào ngủ được. Bao nhiêu dự tính về tương lai phút chốc tiêu tan. Chàng bước nhanh về phía phòng mình. Mộng Ngọc vẫn còn thức và thấy chồng đi vào liền dậy hỏi:

- Thế nào mình? Con có buồn lắm không?

Vũ gật đầu:

- Anh muốn mình qua ngủ với Ngọc Dung. Nó đang khổ lắm.

Mộng Ngọc bước xuống giường hỏi:

- Bộ mình nói với con là em cũng biết nữa sao?

- Anh không nói, nhưng tự nhiên nó cũng hiểu là anh đã cho em biết. Ráng khuyên nhủ nó vì ngày mai nó còn chịu thêm nhiều "thử thách" nữa?

- Thử thách gì mình?

Vũ đáp:

- Anh sẽ đưa nó đến tiệm Tây Thi như đã nói với em hồi chiều đó.

- À! Anh muốn nó thấy rõ những việc làm tồi tệ của Trân chứ gì?

- Đúng vậy! Có điều anh lo, không biết cậu Phiên có chịu giúp mình nữa không?

- Giúp gì anh?

- Đưa anh và Ngọc Dung đến gặp bà chủ tiệm Tây Thi.

Mộng Ngọc tin tưởng:

- Sao lại không? Em anh Trọng mà mình! Gia đình đó với ta quen thân nhau tự lâu rồi.

Vũ lắc đầu nói:

- Anh cũng biết vậy! Song... có điều khó quá...

Thấy Vũ ngập ngừng, Mộng Ngọc hỏi tiếp:

- Gì mà khó anh? Em không hiểu gì hết!

- Hồi chiều cậu Phiên không biết chuyện mình định gả Ngọc Dung cho Trân nên tiết lộ những hành động xấu xa của bạn. Mai đây, khi biết được điều dự tính của mình, chắc Phiên không chịu nói thêm, để tránh phải mang tiếng.

Mộng Ngọc ngắt ngang lời chồng:

- Mang tiếng gì hả anh? Không lẽ cậu ấy cứ nín thinh cho mình gả lầm Ngọc Dung sao?

Vũ nín lặng một lúc rồi nói:

- Theo anh biết thì gia đình bên ấy cũng tính hỏi Ngọc Dung cho Phiên đó.

Đôi mắt Mộng Ngọc vụt sáng lên:

- Thế ư? Phải chi em biết sớm chuyện đó?

Vũ thở dài:

- Như vậy mới rắc rối. Bây giờ, cậu Phiên biết chuyện này, chắc sẽ phiền lòng lắm. Cậu ấy vô tình nói rõ tâm địa của Trân, nhưng người ngoài và bạn bè của cậu ấy làm sao hiểu được ẩn tình? Có thể họ cho Phiên muốn tranh cưới Ngọc Dung mà nói xấu bạn.

Mộng Ngọc chắc lưỡi lắc đầu:

- Thật phiền quá há! Nhưng mình thì hiểu rõ cậu Phiên đâu phải là người như vậy.

Hai vợ chồng lặng thinh. Một lúc, Vũ lên giường nằm nói:

- Mai này, anh sẽ đưa Ngọc Dung đến gặp Phiên, nhờ cậu giới thiệu với bà chủ tiệm Tây Thi. Nếu cậu ngần ngại, anh sẽ nói cho cậu biết là mình cũng ái ngại lắm. Rồi tùy cậu ấy liệu định.

Mộng Ngọc suy nghĩ một lúc nói:

- Sao anh không đưa Ngọc Dung đến thẳng tiệm Tây Thi? Cần chi phải làm phiền cậu Phiên.

Vũ nhìn vợ hỏi:

- Không lẽ, chẳng quen biết gì hết, mình đi hỏi thăm việc riêng trong tiệm người ta sao? Chắc gì bà chủ đó lại chịu nói. Ý anh muốn đưa Ngọc Dung đến may đồ và để cậu Phiên hỏi chuyện bà chủ. Rồi làm như vô tình

nhắc đến Trân cùng với cô thợ may trước kia. Anh muốn Ngọc Dung nghe rõ hết để khỏi băn khoăn khi quyết định thái độ đối với Trân.

Mộng Ngọc nhìn chồng:

- Anh tính thế nào cũng được. Em sang bên phòng Dung đây.

Vũ gật đầu dặn vợ:

- Nếu Ngọc Dung không đá động gì tới chuyện Trân thì em cũng đừng nhắc đến. Chỉ làm buồn lòng nó thôi.

Mộng Ngọc mỉm cười:

- Em hiểu lắm. Anh không lo.

Nàng với tay tắt đèn cho Vũ dễ ngủ rồi bước ra ngoài khép chặt cửa lại. Vũ xây mình nằm nghiêng nhìn ra cửa sổ. Bỗng nhiên, chàng nhớ đến Diệp Thúy ở bệnh viện. Cả ngày bận lo cho Ngọc Dung, chàng không có thì giờ nghĩ đến bé Lệ.

*

Phiên không nhìn Ngọc Dung mà chỉ ngó Vũ chờ nghe hết câu chuyện của chàng. Chiều hôm qua khi Vũ về rồi, Trọng đã nói cho Phiên biết lý do nào khiến Vũ phải tìm hiểu đời tư của kỹ sư Trân. Phiên đã lớn tiếng trách anh:

- Sao anh không nói trước, để em nói với anh Vũ như vậy có phải kỳ không?

Trọng đã bảo chàng:

- Không có gì là "kỳ" hết! Em đừng thắc mắc không nhằm chỗ... Gia đình anh Vũ với gia đình mình thân nhau có trên hai mươi năm, từ khi em

còn bé. Chuyện riêng của anh ấy, như chuyện của mình; chúng ta đều có bốn phận lo lắng giúp nhau! Nếu em nghĩ đúng như vậy thì sẽ thấy không còn thắc mắc gì cả. Em không phải nói xấu Trân mà chỉ lo cho Ngọc Dung; không lẽ để cho Ngọc Dung có một người chồng quá hư hỏng, tồi tệ như vậy sao?

Những lời của Trọng nói thật chí lý, khiến Phiên cũng đỡ thắc mắc. Sáng nay, khi chàng ra phòng khách thì Trọng lại bảo:

- Em ở nhà đợi Vũ và Ngọc Dung sang! Anh Vũ vừa mới điện thoại cho anh đó.

Phiên ngạc nhiên hỏi Trọng:

- Anh Vũ muốn gặp em chi vậy anh?

- Chắc cũng chuyện Trân. Anh mắc đến bệnh viện ngay bây giờ. Em ở nhà ráng giúp anh ấy.

Phiên vâng lời anh, nhưng trong lòng vẫn thấy khó chịu. Tuy không ưa Trân vì những hành động quá tồi tệ của hắn, nhưng Phiên không muốn mang tiếng là kẻ "phản bạn". Ở vào hoàn cảnh của chàng, thật khó quá! Chàng có bốn phận giúp Vũ và Ngọc Dung, dù có phải mang tiếng cùng đành. Phiên ngồi nhà đợi chỉ khoảng nửa giờ sau, Vũ và Ngọc Dung đến. Chàng mời hai người vào phòng khách rồi hỏi Vũ:

- Dạ, anh cần em giúp việc chi?

Vũ liền nói thẳng ra câu chuyện và không quên bày tỏ nỗi lo ngại của mình. Phiên nghe xong, nhìn về phía Ngọc Dung hỏi:

- Cô đã may đồ ở tiệm Tây Thi lần nào chưa?

- Dạ chưa!

Ngọc Dung ấp úng không biết gọi Phiên bằng chú, bằng cậu hay bằng gì? Phiên là em của bác Trọng nàng, nhưng chỉ hơn nàng vài tuổi thôi. Kêu bằng chú nghe cũng kỳ quá. Kêu bằng "anh" cũng không thuận, vì Phiên kêu cha nàng bằng "anh"? Sau cùng nàng quyết định kêu bằng cậu vậy...

Phiên bảo Vũ:

- Anh không phải ái ngại gì cả. Anh Trọng đã nói hết cho em nghe từ hồi chiều hôm qua. Em xem chuyện này cũng như chuyện trong gia đình vậy thôi. Anh muốn cho cô Dung hiểu rõ sự thật chứ gì?

Ngọc Dung thấy không khéo, Phiên sẽ hiểu lầm mình không tin lời nói của chàng nên vội cất tiếng:

- Thưa “cậu”! Không phải cháu không tin lời "cậu". Nhưng trước khi quyết định một việc hệ trọng như thế, cháu muốn được hiểu rõ tận tường.

Phiên gật đầu:

- Tôi hiểu điều đó, Ngọc Dung an tâm.

Rồi Phiên bảo Vũ:

- Em muốn đưa anh và cô Dung tới tiệm Tây Thi trước đã. Bà chủ tiệm này quen với em. Vả lại, bà ta rất thiện về việc Trân dụ dỗ cô thợ may trước đây. Em sẽ gợi chuyện, để anh và cô Dung được biết thêm nhiều chi tiết. Sau đó, mình sẽ đến chơi nhà chị Hạnh, người bạn gái của em. Em sẽ chỉ đưa con rơi của Trân cho anh và cô Dung xem...

Vũ gật đầu:

- Cậu tính sao cũng được, cốt ý của tôi là muốn cháu Dung hiểu hết sự thật về Trân.

Phiên đứng lên mời Ngọc Dung và Vũ ra xe. Chàng chỉ dặn dò Ngọc Dung:

- Cô cứ lựa đồ may để mặc, tôi gọi chuyện với bà chủ tiệm. Đừng có vẻ gì khác lạ mà họ chú ý.

- Dạ, "cậu" khỏi lo. Cháu rất bình tĩnh.

Vũ nhìn con vững lòng tin. Chàng mừng vì sắp sửa giúp con vượt qua một giai đoạn khó khăn nhứt trong cuộc đời. Chàng không rõ những người cha khác, gặp trường hợp như chàng sẽ giải quyết như thế nào? Họ có thẳng thắn giúp con giải quyết "chuyện lòng" như chàng không?

Phiên lái xe thẳng đến tiệm Tây Thi. Bà chủ niềm nở mời ba người vào phòng khách. Bà nói liền miệng:

- Cậu Phiên lâu quá không ghé chơi. Lúc này cậu không giới thiệu các cô tới, nên tiệm tôi cũng vắng khách...

Phiên cười:

- Bà nói quá lời. Tiệm bà nổi tiếng lắm rồi, còn ai ở Sài Gòn mà không biết. Nhưng hôm nay, tôi cũng có khách cho bà đó.

Chàng nói xong chỉ Ngọc Dung. Bà chủ cười toe toét, với dáng điệu "câu khách" rất hạ cấp:

- Vậy hả? Cô may gì nào?

Ngọc Dung nhìn Phiên rồi điềm đạm trả lời:

- Dạ, tôi may một ít áo dài. Ở đây bà có hàng đẹp không bà?

Bà chủ tiệm dẫn Ngọc Dung đến chỗ tủ kiếng, mặc tình "quảng cáo" hàng. Phiên lấy thuốc mời Vũ rồi bảo nhỏ:

- Anh để cho bà ấy nói hả hơi một lúc đã.

Vũ hiểu ý gật đầu. Ngọc Dung muốn việc mình mau xong, nên cố ý may năm sáu thứ hàng. Bà chủ tiệm rất mừng và rất vui vẻ với khách. Trong lúc các cô thợ lo đo "kích thước" của Ngọc Dung, bà chủ trở ra trò chuyện với Phiên và Vũ. Giọng nói của bà rang rang, đến nhức óc. Bà hỏi Phiên:

- Cô đây là cháu của cậu hả? Sao từ lâu cậu không đưa tới may đồ? Cậu tệ thật.

Phiên ấp úng không biết nói sao thì Vũ đã đỡ lời:

- Cháu đi học ở xa, nên cậu nó chưa có dịp đưa tới đây đó bà.

Bà chủ tiệm gật đầu:

- Như vậy là đúng rồi, chớ đời nào cậu Phiên lại bỏ rơi tôi. Ba bốn năm về trước, hồi tiệm may này mới mở, không có mấy cậu giúp đỡ, chắc là tôi đã dẹp rồi. Ở mấy cậu, đời nào tôi dám quên...

Phiên nhìn bà chủ, nói tự nhiên:

- Có mình Trân giúp bà nhiều, chớ tụi tôi có là bao?

Bà chủ sa sầm nét mặt:

- Giúp gì? Giúp như vậy thà đừng giúp! Cậu đừng nhắc tên đến giả đó nữa.

Vũ lặng lẽ nhìn bà chủ tiệm Tây Thi, Ngọc Dung đang đứng cho mấy cô đo "kích thước" bên kia bức màn cũng chăm chú nghe, không bỏ sót một lời.

Phiên mỉm cười hỏi bà chủ:

- Mấy năm nay, Trân có còn đến chơi với bà không?

- Hẳn mà dám vắc mặt đến đây nữa sao?!

Vũ muốn đi thẳng vào câu chuyện nên giả bộ hỏi Phiên:

- Trân nào cậu? Phải kỹ sư Trân không?

Bà chủ cướp lời Phiên:

- Trân đó đa... Ở Sài Gòn này, có tay đó là đáng gờm hơn hết.

Vũ gật đầu nói:

- Kỹ sư Trân thì tôi có quen, nhưng xem chừng cũng nhả nhận, bắt thiệp lắm mà...

Bà chủ tiệm bữu môi:

- Thôi đi ông ơi! Ông coi chừng lắm chết đó...

Rồi bà ta nói nhỏ, cốt ý để cho Ngọc Dung khỏi nghe thấy:

- Nhứt là ông có cô con gái đẹp thế kia thì đừng nên cho giao thiệp với Trân.

Vũ làm ra bộ sửng sốt:

- Vậy sao? Mà cậu ta làm gì?

- Một tên "sở Khanh" trí thức. Sài Gòn này họ lắm nó nhiều rồi.

Phiên cười nói:

- "Sở Khanh" thì đủ rồi, bà còn thêm chữ "trí thức" làm gì cho rắc rối.

Bà chủ nhìn Phiên, đáp ngay:

- À! Nguy là ở chỗ "trí thức" đó đa cậu! Nhiều người đã lầm vì cái cấp bằng kỹ sư của nó.

- Mấy năm trước bà cũng lầm "bằng cấp" sao?

- Tôi thì khác!... Tôi lầm vì đã xem Trân như mấy cậu... cũng thật thà với bạn, giúp người không vụ lợi! Ai ngờ hắn lại quá mưu mô.

Vũ hỏi thêm:

- Trân đã làm gì mà xem chừng bà vẫn còn giận?

Bà chủ quay sang Vũ:

- Không đâu ông! Kỹ sư Trân cũng chẳng cướp tiền giựt bạc gì của tôi, nhưng tôi khinh cậu đã mưu mô, gạt gẫm luôn những người đã xem cậu như bè bạn. Ở đời, có một điều nên tránh là không bao giờ phản bội bạn bè phải không ông?

Vũ gật đầu nói:

- Dạ... đúng trên cái tình "bè bạn" thôi, chớ ở đời còn biết bao điều phải tránh đó bà!

- Phải rồi! Đối với "bè bạn" ai đi dùng cái lối "miệng mật gươm lòng". Ông nghĩ xem cậu Phiên cũng quen với tôi một lượt với kỹ sư Trân đó, nhưng lúc nào tôi cũng mến, cũng trọng cậu Phiên. Coi đó cũng đủ thấy "tư cách, đạo đức" con người là quý ông à.

Vũ thấy bà chủ tiệm may cứ “con cà con kê” mãi thì nóng lòng, lặp lại câu hỏi lúc này:

- Kỹ sư Trân đã làm gì vậy bà?

Bà chủ kể lễ:

- Ông nghĩ xem mình làm ông kỹ sư, đến đây chơi thì tôi tiếp đãi như hàng thượng khách. Ai ngờ, cậu ta sanh tâm ve vãn mấy cô thợ may của tôi đây. Những chuyện đó lúc ban đầu, tôi cũng đâu có hay biết gì. Lần đó, có một con bé ở Mỹ Tho... lên trên này học may. Con nhỏ cũng đẹp lắm. Trân mê mết đeo theo. Nhưng sao tôi ngu quá ông ạ, tôi không chú ý! Trân ve vãn không được, lại bày mưu cho tôi đuổi con bé đó đi.

Vũ hỏi:

- Mưu gì vậy bà?

- Có hôm Trân đến chơi, ngồi ở phòng này nè, vắt áo ngoài trên chiếc ghế kia... thì chỉ có con bé đó làm khuy nút ở đây thôi. Hôm sau, cậu lại nói với tôi mất sáu ngàn đồng (tiền tính theo giá trị của năm 1950 ở Sài Gòn) trong bóp. Ông nghĩ coi có kỳ không? Tôi định gọi con bé vào hạch hỏi thì Trân lắc đầu bảo số tiền đó có nhằm gì. Đừng làm lùm xùm, mang tiếng, Nhưng cậu có ý nói với tôi là nên đuổi con bé đó đi. Thử gian xảo để trong tiệm có hại lắm!

Vũ thở dài trước thủ đoạn của Trân. Ngọc Dung vẫn chú ý nghe không bỏ sót một lời.

Bà chủ tiếp:

- Lúc đó, tôi đã nói với ông là tôi tin Trân lắm! Muốn làm vừa lòng khách mà chỉ phải đuổi con bé kia tôi đâu có ngại. Nhưng ai ngờ được?! Trân muốn đuổi cô bé để con nhỏ bơ vơ, đặng cậu ta có dịp ra tay "nghĩa hiệp"! Nghĩ thật tội... con bé không có chỗ nương tựa bị Trân dụ dỗ làm hại cả một đời. Khi tôi hiểu rõ tâm địa hèn hạ của Trân thì chuyện đã muộn...

Vũ đã rõ phần sau về câu chuyện cô bé thợ may, nhưng lại muốn hỏi thêm cho Ngọc Dung được tỏ tường:

- Cô bé ấy bây giờ ở đâu hả bà?

- Tôi không rõ lắm. Nghe chừng nó đã đi làm vũ nữ rồi thì phải!

Rồi bà ta gọi lớn:

- Năm à!

Một cô thợ may từ bên kia phòng chạy sang:

- Dạ! Thưa dì gọi con.

- Cái con Lệ trước kia bị cậu Trân dụ dỗ đó, bây giờ làm vũ nữ rồi phải không?

- Dạ! Cháu có gặp Lệ một lần, coi bộ xấu hơn hồi trước nhiều. Mà Lệ đổi tên rồi dì à.

- Vậy hả? Tên gì?

- Dạ. Diệp Thúy! Diệp Thúy...

Vũ kinh hoàng kêu lên:

- Trời! Diệp Thúy...

Mọi người quay lại nhìn Vũ. Chính Ngọc Dung cũng ngạc nhiên, bước sang. Nàng không hiểu tại sao cha nàng lại kêu lên như thế?

Nhưng Vũ đã kịp trấn tĩnh tâm thần. Chàng khẽ nói:

- Tên gì nghe lạ quá! Diệp Thúy... Diệp Thúy nghĩa là gì?

Bà chủ tiệm hời hợt đáp:

- Ôi! Mấy cô đó mà cần gì nghĩa với không? Họ cứ chọn tên nào nghe hay hay, để gọi là được. Nhưng con bé đó, đáng tội lắm ông. Nghe đâu nó mồ côi cha lẫn mẹ. Từ nhỏ ở với bà ngoại, rồi bà ngoại chết mới phải bơ vơ như thế.

Không ai hiểu rõ hoàn cảnh cô bé đó bằng Vũ! Vì chính chàng là kẻ sinh thành, nhưng không dưỡng dục. Chàng là cha ruột của Lệ, người cha thiếu bốn phần đối với con. Vũ muốn gào to lên như vậy, trước mặt mọi người, nhưng bao nhiêu là ràng buộc. Phải chi chàng nói lên được những lời đó, lương tâm chàng đỡ phải cắn rứt và tâm hồn chàng cũng thanh thoi hơn! Thật là chua chát! Lệ là Diệp Thúy mà Diệp Thúy lại chính là cô thợ may đã bị Trân làm hại cả cuộc đời! Chàng muốn tránh cho con gái một cảnh đời buồn thảm, nên sắp đặt cuộc gặp gỡ hôm nay, nào ngờ một đứa con gái khác của chàng lại gặp Trân ở chỗ này! Vũ gượng bảo Phiên và Ngọc Dung:

- Đã xong rồi. Thôi chúng ta về chớ.

Phiên gật đầu vâng dạ, trong lúc Ngọc Dung đưa trước cho bà chủ tiệm một số tiền đặt hàng. Bà chủ tiệm đưa ba người ra đến cửa và cảm ơn rồi rít. Phiên đưa Vũ và Ngọc Dung về nhà mình nhưng vì Trọng còn bận ở bệnh viện, nên Vũ cũng kiêu từ về luôn. Chàng xuống xe bảo Phiên:

- Tôi cảm ơn cậu nhiều lắm!

Riêng Ngọc Dung chỉ cúi đầu chào Phiên, nét mặt đăm chiêu buồn bã. Phiên muốn khuyên nàng một câu, nhưng e ngại có sự hiểu lầm, lại thôi.

Vũ bảo Ngọc Dung lên xe rồi nói thêm với Phiên:

- Không có cậu, chắc gia đình tôi đã lầm Trân rồi.

- Em muốn đưa anh và cô Dung đến nhà chị Hạnh để thấy một cảnh khác còn đáng giận hơn.

Vũ lắc đầu:

- Thôi cậu ạ! Như thế này cũng đủ lắm rồi. Trân hành động quá đoan hậu, ngày sau trong cuộc đời, sẽ chịu nhiều hậu quả đón đau. Tôi dám tiên đoán như vậy.

Phiên mỉm cười cho vừa lòng Vũ. Hai người bắt tay nhau một lần nữa rồi Vũ lên xe. Từ đó cho đến khi về đến nhà, chàng và Ngọc Dung không nói với nhau một lời. Hai cha con, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng biệt.

Vũ nghĩ tới luật quả báo của nhà Phật: tự chàng gây khổ cho Hiền ngày xưa nên con ruột của chàng phải gặp cảnh sầu não đón đau. Nhưng sao cuộc đời bé Lệ lại phải gian truân, chìm nổi thế kia? Mẹ nó đã chịu khổ nhiều rồi chưa đủ sao? Còn chàng, chàng đã làm khổ cả đời Hiền thì bắt chàng chịu sự trừng phạt, chớ bé Lệ nào có tội tình gì?! Càng nghĩ Vũ càng đau đớn, xót xa. Cứ hình dung đến những ngày bơ vơ của con, chàng muốn chết đi được. Lệ đã bị nghi ngờ ăn cắp tiền, bị đuổi ra khỏi tiệm may, bị Trân dụ dỗ lường gạt, đã phải sống như một gái điếm thượng lưu, để rồi đi làm vũ nữ. Trời ơi! Con chàng có tội tình gì? Trong lúc chàng dư tiền, dư bạc, lập bệnh viện thí, giúp người không công mà con chàng lại sống một cuộc đời nhơ nhớp, đến ngày tàn đau không thuốc uống ở trong một xó hẻm tối tăm?! Vũ nghĩ ngợi liên miên và chỉ lái xe bằng tiềm thức.

Ngọc Dung cũng thế. Tuy ngồi ở bên cha nhưng trí nghĩ ở đâu đâu. Nàng đã thấu hiểu hết hành động của Trân rồi. Thật là nhơ nhớp quá. Sao con người tri thức như Trân lại có thể làm được những việc đó!? Rồi thì cơn tức giận cũng đi qua! Càng suy nghĩ nàng càng thấy có nhiều lý lẽ để bênh vực Trân. Tuổi thanh niên, ai lại không thế! Ít có người đàn ông nào, khi đến lúc cưới vợ mà chỉ biết có mỗi một người đàn bà. Nàng vẫn thường nghe thiên hạ nói thế. Thì Trân cũng là con người. Chàng đâu có làm sao khác được. Nàng giận Trân nhiều lắm nhưng vẫn thấy yêu Trân. Đối với nàng, Trân không hề tỏ ra suồng sã bao giờ! Trân chưa từng nói một câu

thiếu êm dịu đừng nói chi có những cử chỉ khả ố. Một sự giả hình, giả dạng chẳng? Ngọc Dung không tin như thế. Rất có thể Trân có nhiều người yêu, nhưng chàng thành thật yêu nàng và muốn cưới nàng làm vợ. Ờ! Có thể như vậy lắm! Nếu quả thật Trân xem trọng nàng thì tại sao nàng lại quá khắt khe đối với dĩ vãng của Trân. Những gì đã qua thì ai còn kể đến làm gì nữa, miễn Trân thành thật nói hết ra, nàng sẽ tha thứ tất cả! Bây giờ, đã đến lúc thử thách tấm lòng của Trân đối với nàng, xem thử chàng thành thật yêu thương, hay chỉ coi nàng như bao nhiêu thiếu nữ qua đường khác! Ngọc Dung nhớ đến lời hẹn với Trân lên buyn đình, sau giờ học. Nhưng hôm nay, bận đi với cha, nàng không đến trường. Hay là đợi đúng giờ nàng đến gặp Trân rồi thử lên buyn đình với chàng xem sao? Nếu Trân cư xử đứng đắn thì chàng thành thật yêu nàng và chỉ nghĩ đến hôn nhân. Bằng ngược lại, nàng cũng còn đủ thì giờ, mắng vào mặt tên "sở Khanh" định lợi dụng nàng. Ngọc Dung nghĩ thế, nên quay sang nhìn cha. Nàng muốn nói cho Vũ biết là nàng sẽ đến gặp Trân, nhưng khi nhìn thấy vẻ đăm chiêu nghĩ ngợi của cha, nàng lại thôi. Thà là nàng lén đến gặp Trân để thử thách tình yêu của chàng, chớ nói với cha, "ông" sẽ còn hỏi lời thôi lắm. Vũ cho xe đậu trước sân nhà, rồi bảo Ngọc Dung:

- Con vào nhà! Ba đến bệnh viện một lúc. Nói cho mẹ con biết.

Ngọc Dung vâng dạ, xuống xe. Vũ lui xe ra khỏi cổng rào, đi ngay. Mộng Ngọc ngó thấy Ngọc Dung, ngơ ngác hỏi:

- Ba con đi đâu vậy?

Ngọc Dung đáp:

- Ba đến bệnh viện, má à...

Mộng Ngọc gật đầu khẽ hỏi Ngọc Dung:

- Thế nào con?

- Đúng rồi má. Trân là người không được đứng đắn. Nhưng đó là chuyện trước kia, bây giờ không biết sao?

Mộng Ngọc là người hoang mang hơn hết trong chuyện này. Nàng đã đề xướng việc gả Ngọc Dung cho Trân, nên trong trường hợp này, thật khó mở lời. Nàng hỏi con:

- Ba con nói sao?

- Dạ, ba phiền lắm má. Từ đó về đây, ba không nói một tiếng nào.

Mộng Ngọc nói:

- May là con dè dặt đối với Trân. Để nó "suồng sã" hơn nữa, không biết tai hại đến đâu. Thôi từ nay, đừng gặp Trân nữa. Để má tìm cách nói cho nó hết đến đây!

Ngọc Dung ngược nhìn mẹ rồi bước vào trong nhà. Nàng đã định thưa với mẹ về chuyện đến buyn đình để thử thách Trân, nhưng chưa chi, mẹ đã có ý không muốn nàng gặp Trân nữa. Thôi thì đành giấu mẹ luôn, chớ nói ra sẽ lời thôi lắm. Ngọc Dung nhìn đồng hồ thấy 10 giờ rưỡi thì yên tâm đi thay đồ. Còn một tiếng nữa Trân mới đến đón nàng ở trước cửa trường. Nàng xin phép mẹ vào phòng nằm nghỉ để suy nghiệm những gì sắp sửa phải nói với Trân.

Cứ lên buyn đình rồi hăn hay. Nếu Trân cư xử đúng đắn, lễ độ thì mình hỏi thẳng chàng về những chuyện cũ. Nếu Trân chịu nói hết sự thật là chàng thành thật yêu mình, bằng giấu giếm hay nói khác đi, mình sẽ có cách đối phó sau! Ngọc Dung chưa từng biết thủ đoạn của những tên "sở Khanh", khi ở bên một thiếu nữ, trong phòng vắng. Đúng 11 giờ 15 nàng thay đồ, xin phép Mộng Ngọc đến nhà một người bạn gái. Mộng Ngọc ngạc nhiên hỏi con:

- Gần đến giờ ăn cơm rồi, con đi đâu? Sao không để chiều hãy đi?

Ngọc Dung ngập ngừng:

- Dạ... con đến mượn bài gấp, má à. Con quên...

Mộng Ngọc gật đầu:

- Ờ! Thôi con đi đi, nhớ mau về nhé. Mà xe ba con đi rồi, lấy gì đi?

- Dạ, con đi tắc xi.

Nói xong. Ngọc Dung chào mẹ rồi ra cổng, hấp tấp gọi xe. Mộng Ngọc nhìn theo con, song không chú ý tới vẻ khác thường của Ngọc Dung.

Đến 12 giờ hơn, Vũ về rồi mà Ngọc Dung vẫn chưa về. Mộng Ngọc mới lo ngại bảo chàng:

- Sao đến giờ này con Dung chưa về kìa...

Vũ ngạc nhiên:

- Mình nói gì vậy? Chính anh đưa nó về đây mà.

- Nó nằm nhà một chút rồi xin phép em đến nhà bạn mượn bài.

Vũ thoáng nét nghi ngờ:

- Ngọc Dung đi hồi nào?

- Dạ, hồi 11 giờ mấy gì đó... Đã hơn một tiếng đồng hồ rồi.

- Là không? Em có biểu nó về ăn cơm không?

Mộng Ngọc gật đầu:

- Có anh à! Xem chừng nó vội vã lắm.

Vũ nhớ đêm hôm qua, Ngọc Dung bảo chàng là Trân hẹn trưa nay sẽ đón nàng đưa lên buyn đình coi phòng. Hồng lẽ Ngọc Dung đi đến trường để gặp Trân. Vô lý! Dung đã hiểu rõ những hành động xấu xa của Trân rồi mà. Không lẽ con chàng liều lĩnh để thử thách? Chàng bảo Mộng Ngọc:

- Hôm nay nó hẹn với thằng Trân đi xem phòng trên buyn đình đó. Hay là nó đến gặp thằng kia.

- Không lẽ con làm vậy mà không cho mình hay. Lúc này, em đã bảo nó đừng gặp Trân nữa.

Vũ gật đầu nói:

- Ngọc Dung cứng đầu lắm! Anh sợ nó muốn thử thách thằng Trân.

- Còn thử thách gì nữa. Thằng “sở Khanh” đã có con rơi con rớt như vậy ai lại gả con cho nó.

Mộng Ngọc vụt thấy mình lỡ lời vội nín bật. Vũ chỉ nhìn vợ không nói gì khác. Trong lòng chàng còn bận lo nghĩ về Ngọc Dung nên không chú ý đến những lời của vợ. Chàng nói:

- Ngọc Dung chắc đang muốn thử xem Trân có thành thật yêu nó không? Tai hại quá. Thằng “đểu giả” đó dám làm hại con Dung lắm.

Mộng Ngọc lo lắng:

- Bây giờ anh tính sao?

Vũ bảo vợ:

- Anh đến buyn đình Rose ngay bây giờ. Có chuyện gì chắc anh không để thằng Trân sống đâu. Thằng khốn nạn...

Chàng bước nhanh ra cửa. Mộng Ngọc sợ hãi chạy theo gọi:

- Mình... Mình đừng hành động như vậy không được đâu.

Vũ hình như không nghe tiếng vợ, leo lên xe, vọt nhanh ra cổng. Nhưng khi xe ra đến đường cái, chàng mới nhìn thấy cử chỉ và lời nói mất bình tĩnh của mình. Không phải chỉ vì chuyện Ngọc Dung mà chàng có ý muốn giết Trân! Trong lòng chàng còn mang một mối hận với tên "sở Khanh" kia, vì cuộc đời của Lệ, của Diệp Thúy...

*

Chiếc tắc xi vừa quẹo qua công trường "Chiến sĩ", Ngọc Dung đã thấy xe Trân đậu ở đầu đường Duy Tân. Không biết Trân đến tự bao giờ?

Dung bảo tài xế ngừng lại, trả tiền, xuống xe. Trong khi đó, Trân cũng vừa thấy Ngọc Dung, liền mở máy cho xe trở tới. Hắn chạy cập theo lề đường, mở cửa hỏi Dung:

- Hôm nay, em không đi học sao?

Ngọc Dung không đáp. Nàng chờ xe ngừng hẳn lại, bước lên rồi mới nói:

- Dạ. Em có chuyện nhà.

Trân cho xe vọt sang đường Hai Bà Trưng, thẳng lên chợ Tân Định. Đi một khoảng xa, hắn lại hỏi:

- Chuyện gì vậy em? Có quan hệ lắm không?

Ngọc Dung không nhìn Trân, chỉ lắc đầu:

- Không quan hệ gì anh đâu.

Trân cười nói:

- Đã bận không đi học mà em cũng đến với anh.

Nàng ngập ngừng:

- Em... sợ... anh... chờ.

Trong lòng Dung bây giờ bối rối lắm. Nàng nghĩ đến phương cách đối phó với Trân, một khi hẳn giờ trò "đê tiện" nhưng không biết có thực hành được không?

Trân lộ vẻ sung sướng rõ rệt. Chàng liếc nhìn Ngọc Dung với sự hân diện trong lòng. Chưa cười hỏi gì cả, nhưng Trân thấy rõ Ngọc Dung đã hoàn toàn thuộc về mình. Ngọc Dung bỗng hỏi:

- Anh! Mình đi đâu đây?

Trân âu yếm nhìn nàng:

- Kìa! Anh đã nói với em hôm qua là mình đi xem phòng ở buyn đình, nơi anh mượn để "vợ chồng" mình về đó?

- Nhưng ở đâu hả anh?

- Buyn đình Rose... gần đến nơi rồi em!

Ngọc Dung lẩm bẩm:

- À! Buyn đình Rose.

Nàng nhớ ngay đến lời cha. Ông đoán biết trước Trân sẽ đưa nàng đến buyn đình Rose. Vậy, đúng là Trân mượn gian phòng đó lâu rồi và đã phá hoại bao mảnh đời hoa! Trân nào hiểu được những nghĩ ngợi trong đầu Ngọc Dung, hẳn nói liên miên:

- Sau tuần "trắng mặt", chúng ta về đó em ghen. Yên tĩnh và sang trọng lắm! Lần đầu tiên đến đó, anh chịu liền.

Ngọc Dung khẽ hỏi:

- Anh đã mượn chưa?

Năng khéo hỏi, xem thử Trân có thật tình với mình không? Nếu thành thật, Trân sẽ nói là mượn lâu rồi! Nhưng Trân lại đáp lời không suy nghĩ:

- Anh mới mượn đó. Họ định sửa lại phía ngoài hành lang cho đẹp.

Một lúc sau, xe đến nơi. Ngọc Dung nhớ là mình vẫn thường qua ngang đây, nhưng không chú ý đến cái buyn đình rộng lớn này. Trân đậu xe ở "ga ra" rồi chỉ tay lên bảo Ngọc Dung:

- Bảy tầng tất cả đó em ạ. Mình ở tầng nhì kia, ba phòng ăn thông nhau.

Trân vụt nín bặt, khi thấy mấy người thợ đang trét hồ, quét vôi ngay gian phòng mình.

Ngọc Dung thấy thái độ kỳ lạ của chàng khẽ hỏi:

- Gì vậy anh?

Trân nói ngay:

- Có gì đâu em! Thôi chúng ta lên lầu.

Hắn đưa Ngọc Dung đến thang máy, nhưng trong lòng chỉ nghĩ đến sự hiện diện của mấy người thợ hồ. Hắn đã bảo gác dan ngày mai mới bắt đầu cho sửa chữa, nhưng hôm nay sao bọn thợ đã khởi công? Thật là phiền quá! Thang máy ngừng lại ở tầng hai, Trân đưa Ngọc Dung đến phòng mình.

Người Chà gác đàn thấy chàng, vội cúi chào:

- Chào ông! Tui có đưa chìa khóa cho họ sửa phòng rồi đó.

Trân muốn hỏi anh ta về chuyện sửa phòng không đúng hẹn nhưng trước mặt Ngọc Dung thấy không tiện, hắn chỉ gật đầu. Hắn đưa Dung đến trước cửa phòng, chỉ vào:

- Đó... Anh đang cho họ sửa lại phòng mình. Em vào xem đi.

Ngọc Dung bước vào trong rồi thì Trân nói nhanh:

- Em ở đây, anh hỏi chuyện ông gác đàn một chút.

Hắn quàng quả trở ra, đến chỗ phòng trực cự nự:

- Anh... sao kỳ vậy? Tôi hảo mai mới bắt đầu sửa phòng mà. Tự nhiên, hôm nay lại cho thợ tới.

Người Chà gác đàn vốn nể Trân vì chàng hay cho tiền nên đáp nhỏ:

- Ông quên đó đâu phải tui. Ông dặn thứ Sáu cho sửa phòng. Hôm nay, thứ Sáu... Vendredi... mà.

Trân chợt nhớ ra chắc lưỡi thở dài:

- Nguy quá! Thế mà tôi quên mất... bây giờ... làm sao? Biểu họ nghỉ được không?

- Sao vậy ông? Họ làm không được hả?

- Không phải! Tôi có khách mà họ cứ ra vô hoài bất tiện lắm.

Người gác đàn đã quen cái trò đưa rước "giai nhân" của những người ở buyn đình rồi nên cười nói:

- Ô! Tui hiểu rồi. Tui biểu họ nghỉ vậy. Ông chờ tui.

Người gác đàn vừa bước đi thì Trân gọi giật lại:

- Thôi đi anh. Kỳ quá, không được!

Hắn thấy bất tiện lắm! Mấy người thợ đang làm tự nhiên bảo họ nghỉ... coi sao được?! Người xung quanh sẽ chú ý đến gian phòng của Trân ngay. Nhưng bức thiết, bao nhiêu toan tính đều hồng cả.

Người gác đàn khẽ hỏi:

- Sao ông? Cho họ nghỉ không?

- Thôi! Không cần. Cứ để họ làm! Nhưng chừng nào rồi?

- Làm thì chừng hai hôm là xong. Ông chủ tôi nể ông lắm, mới chịu cho sửa bên ngoài cửa sổ theo ý ông.

Trân nói:

- Tôi ở buyn đình này trên 5 năm rồi, ông chủ không nể tôi, còn nể ai?

Người gác đàn cười nhe hai hàm răng trắng xác. Trân không hỏi chuyện nữa mà trở vào phòng. Ngọc Dung đang đứng ngắm những bức họa treo trên vách. Mấy người thợ đang tô hồ ngoài cửa sổ thấy Trân vào, liếc nhìn nhau rồi cúi xuống làm việc. Trân đến bên Ngọc Dung hỏi nhỏ:

- Em thấy thế nào?

Ngọc Dung không quay lại nhìn chàng mà chỉ đáp nhỏ:

- Đẹp lắm!

Dù cố trấn tĩnh tinh thần, nhưng nàng cảm thấy run lên khi Trân nắm lấy tay nàng. Nàng rút tay lại ngay, trong lúc Trân làm như không chú ý,

hỏi tiếp:

- Anh muốn hỏi em về gian phòng kia, chứ không phải bức tranh?

Dung bước đến bên cửa sổ, để lấy một cái nhìn tổng quát rồi nói:

- Đẹp lắm, anh!

Trân chăm chú nhìn vào đôi mắt của Dung âu yếm bảo:

- Em đẹp quá. Đứng bên cửa sổ, giữa một khung trời trong sáng, em "lộng lẫy" không khác nào một nàng tiên.

Rồi Trân bước đến bên Dung, quên mất những người thợ đang làm việc ở cạnh đó. Hắn choàng tay qua người Dung kéo sát vào mình.

Thiếu nữ ngượng quá xô nhẹ Trân ra, nói nhỏ:

- Đừng anh... người ta... kia.

Rồi nàng cố gỡ tay Trân bước ra xa. Có tiếng ốc hụ 12 giờ trưa. Mấy người thợ thu xếp đồ đạc về nghỉ. Họ chào Trân và Ngọc Dung rồi ra cửa. Trân chỉ gật đầu đáp lễ, nhưng trên khuôn mặt lộ vẻ khó chịu rõ rệt.

Từ này đến giờ, trạng thái tâm hồn của Ngọc Dung biến đổi liên liên. Nàng cũng thấy xúc cảm trước sự âu yếm của Trân, nhưng cố gắng chống trả lại, để khỏi ngã vào lòng anh ta.

Những dự tính lộ trần bộ mặt "đểu giả" của Trân lúc ra đi, khi gặp mặt đều tiêu tán hết! Chính trong lòng nàng mong mỏi Trân đừng có cử chỉ gì thái quá, để nàng có dịp tha thứ dĩ vãng đã xa. Khổ cho người con gái, khi đã thành thật yêu rồi, trong lòng khó thể quên. Trân đóng cửa xong, quay lại nhìn Ngọc Dung rồi ngó cánh cửa sổ đang sửa chữa dở dang. Cánh cửa bên trái bị gỡ ra, không thể nào đóng kín lại được. Đứng ở trong phòng này, những người dưới kia nhìn lên rõ mồn một.

Trân bực lắm! Thật phí đi một dịp tốt. Nhưng rồi hăn lại nhủ thầm:

- Lo gì... không sớm thì muộn...

Điều cần thiết hôm nay là chuẩn bị tình cảm cho Ngọc Dung. Phải làm cho nàng thấy sự âu yếm "gần gũi" giữa hai người sắp sửa cưới hỏi nhau chỉ là chuyện thường! Trân bước đến bên nàng cất tiếng:

- Dung!

Ngọc Dung khẽ đáp:

- Dạ...

- Em không thích anh nắm lấy tay em sao!

Dung ấp úng:

- Dạ... đâu có. Em thấy có "người" ở trong phòng.

Trân khôn khéo rào trước đón sau:

- Em đừng để tâm tới chuyện đó. Chúng ta sắp sửa là "vợ chồng" rồi mà. Gia đình chính thức gặp gỡ nhau thì dù có "gần gũi" nhau hơn nữa cũng chẳng sao? Hay là em không tin lòng anh?

Ngọc Dung ngược nhìn Trân không nói gì hết. Trong lòng nàng hiện đang hoang mang giữa sự "thành thật" và sự "giả dối" của Trân! Nàng không biết Trân xem mình như thế nào? Đúng là một người vợ sắp cưới hay cũng như bao nhiêu cô gái khác? Trân cúi xuống hôn nhẹ lên mái tóc của Dung:

- Em thấy thế nào? Lời anh nói có đúng không?

Ngọc Dung lắc đầu:

- Em không... rõ nữa.

Trân bỗng quay lại nhìn về phía cửa sổ. Hình như ở chỗ cây xăng dưới đường, có người đang đứng nhìn lên phòng mình. Hắn thấy khó chịu lắm, nhưng không biết làm sao? Trong lòng đang sôi nổi, tự nhiên lại dịu xuống. Trân ngồi xuống ghế lấy thuốc ra hút rồi nói giọng hờn dỗi:

- Thế nghĩa là em chưa tin anh?

- Không phải vậy... Nhưng... em khó nói quá.

- Có gì mà khó... giữa anh và em đâu còn gì phải giấu nhau nữa.

Ngọc Dung nhìn Trân với vẻ nghi ngờ:

- Anh có chắc vậy không?

Trân đã quen nói dối nhiều lần, nên giọng nói của hắn trở nên răn rỏi, y như thật:

- Sao lại không? Anh không muốn giữa chúng ta, còn có sự giấu giếm nhau. Anh định bảo em là hôm nào mình sẽ nói ra hết những chuyện "yêu đương" thâm vụng trước kia! Đừng để về sau, có sự hiểu lầm...

Trân khôn ngoan lắm! Hắn "mượn" cách giải quyết tiến bộ của những đôi vợ chồng thành thật yêu nhau: Họ nói hết những lỗi lầm trong dĩ vãng, chỉ một lần thôi rồi không nói tới nữa. Cho dù người chồng có bê tha trụy lạc, có con rơi con rớt, người vợ có thất trinh, có dang dở tình đầu, cũng phải nói cho nhau hết trong giờ phút thiêng liêng ấy. Cả hai người cùng thành thật tha thứ lỗi lầm, khi xét thấy trong lòng vẫn tha thiết yêu nhau. Đó là phương cách giải quyết tiến bộ trong buổi giao thời, giữa khi nền luân lý cổ truyền rạn nứt và nền tảng luân lý của những tư tưởng mới chưa thâm nhập vào lòng người một cách sâu xa.

Ngọc Dung ngây thơ nên dễ tin những lời Trân nói. Không thành thật yêu nàng sao chàng lại chọn phương cách giải quyết tiến bộ đó?

Nàng vui mừng nắm lấy tay Trân:

- Thật vậy hả anh? Thế mà em tưởng...

Trân nhìn Dung hỏi lại:

- Em tưởng thế nào?

Ngọc Dung cúi đầu đáp nhỏ:

- Em tưởng rằng anh thiếu... thành thật với em!

- Đời nào có chuyện đó.

Trân rất khôn ngoan. Nhìn dáng điệu Ngọc Dung, nghe giọng nói của nàng, hẳn đoán biết có kẻ nói đến "thành tích bất hảo" của mình. Nhưng kẻ đó là ai? Họ đã nói với Ngọc Dung đến mức độ nào?

Có thể một cô nào đó, ganh ghét với Ngọc Dung rồi thổ lộ ra chăng? Trân nghĩ rất nhanh và thấy cần phải đóng kịch cho thật khéo mới mong giữ vẹn sự tin tưởng trong lòng Ngọc Dung. Hắn với tay mở quạt, để có đủ thời giờ suy nghĩ những gì sắp sửa nói ra.

Ngọc Dung ngồi xuống chiếc ghế cạnh bàn viết, như chờ đợi những lời thú nhận của người yêu. Nàng sẵn sàng tha thứ nếu Trân thành thật. Trân bỗng quay lại nhìn nàng:

- Em có đồng ý nói hết dĩ vãng cho nhau nghe không?

- Dạ, em đồng ý lắm. Em cũng muốn về sau này, mình không hiểu lầm nhau về những chuyện không đâu.

- Đúng đó.

Rồi hần khéo léo bảo Ngọc Dung:

- Khi chưa gặp em thì anh đã có nhiều lần yêu... nhưng vì hoàn cảnh mà bất thành. Nhiều chuyện đau lòng lắm! Có lúc anh gần như tuyệt vọng. Song từ khi được em yêu, anh thấy đời mình đổi khác! Một nguồn sinh lực mới rào rạt trong tâm hồn anh.

Ngọc Dung sung sướng mỉm cười. Nàng hãnh diện trong lòng vì tình yêu của nàng đã cảm hóa được con người như Trân. Nàng khẽ nói:

- Em rất mừng vì anh thành thật với em. Mong sao, anh đừng giấu em gì hết. Em hứa với anh là không bao giờ để tâm tới những chuyện đã qua.

Trân gật đầu nói:

- Anh hiểu lòng em lắm. Chuyện anh thì còn dài, bây giờ anh muốn nghe em nói trước những mối tình đã qua... những người em yêu trước khi gặp anh.

Ngọc Dung trở mắt nhìn Trân:

- Anh nói sao? Em? Những mối tình của em? Trời ơi! Em... có yêu ai đâu? Anh... là người em yêu đầu tiên mà.

Vẻ bàng hoàng, sửng sốt của Ngọc Dung khiến Trân tin ngay. Nhưng hần làm ra bộ không mấy "chắc" để Ngọc Dung giải thích rồi quên chú ý những gì hần sắp phải nói ra.

Trân có nhiều mảnh lối. Nhiều cô yêu hần trước đây, đã thành thật nói hết lòng mình, đưa cả những bức thư tình của người yêu cũ. Trân lợi dụng những chuyện đó, những kỷ vật đó, để làm bằng cứ khi cần phải lánh xa người mà hần hết yêu!

Nhiều cô con nhà danh giá, sợ mang tiếng nên đành ôm hận, không dám làm to chuyên với hăn. Thấy Trân vẫn im lặng, Ngọc Dung tha thiết:

- Trời ơi! Anh... không tin lòng em sao? Em... chưa từng yêu ai hết. Từ nhỏ đến lớn, em chỉ biết lo học thôi.

Trân nhìn nàng nói:

- Em đẹp thế kia mà không ai yêu em sao? Anh thật lạ quá, Từ Trung học đến Đại học mà không một cậu trai nào gởi thơ hoặc theo đuổi em sao?

Ngọc Dung cúi đầu như nhớ lại chuyện xưa, rồi nói:

- Dạ có chứ! Nhưng lần nào em cũng đem về đưa cho má. Rồi đọc cười chơi, chứ em đâu chú ý. Có đứa sổ sàng còn đón đường em để chọc ghẹo. Song em có yêu ai đâu? Đến như tên, em còn không nhớ một người nào? Anh đừng nghi em như vậy chứ!

Trân đứng dậy đến bên Ngọc Dung, nắm lấy hai vai nàng:

- Em... Em đừng giận anh. Anh hỏi để chúng mình hiểu rõ lòng nhau vậy thôi. Anh đã khổ nhiều rồi. Anh không còn muốn phải khổ thêm nữa.

Rồi hăn lắc đầu tiếp:

- Anh đã bị đàn bà lừa dối nhiều rồi. Anh tin tưởng sự trong trắng của em sẽ giúp anh tìm lại nguồn vui sống trong đời.

Ngọc Dung nhìn Trân trong lòng tràn ngập yêu thương. Nàng tin là Trân đã khổ thật! Những chuyện mà Phiên và cha nàng đã nói chắc có nhiều ẩn tình khác!

Và do những ý nghĩ đó mà Ngọc Dung chưa dò xét được Trân đã để lộ cho hăn biết những người đang bảo vệ nàng, trước mưu mô quỷ quyệt của tên "sở khanh". Nàng nhìn Trân nói:

- Anh nên nói cho em nghe những chuyện đã qua đi, đừng giấu giếm gì cả. Em tin lòng anh, dù cho... ai có nói xấu cũng vậy?

Trân nhủ thầm:

- “Đúng rồi! Nhút định có kẻ đang cố tâm làm hỏng việc của mình. Mà kẻ đó là ai? Quen thân hay chính là một trong những cô đã yêu mình?”

Hắn ngược nhìn Ngọc Dung, hỏi:

- Em nói thật cho anh biết có ai nói gì về anh với em không?

Ngọc Dung không quen nói dối, nên ấp úng đáp:

- Dạ... có nhưng không can hệ gì đâu anh. Em tin tưởng ở anh nhiều hơn. Và lại, chuyện cũ đối với em không có nghĩa gì đâu.

Trân nôn nao lắm và chỉ muốn biết tên kẻ cố phá hỏng việc của mình. Nhưng không lẽ lại hỏi thẳng Ngọc Dung? Kẻ kia đã nói cho nàng biết chuyện cũ của mình, mà là chuyện nào, xảy ra ở đâu, với cô nào? Trân lo ngại lắm, nhưng không biết phải làm sao? Hắn sợ không khéo lại thú nhận một việc mà chính Ngọc Dung chưa hề biết. Ngọc Dung nhìn Trân khẽ hỏi:

- Anh nghĩ gì vậy?

Trân đành đáp:

- Anh đang nhớ những chuyện buồn khổ xa xưa. Anh không hiểu sao mình có thể sống như vậy được? Có nhiều lúc, anh như kẻ mất hồn. Số anh, đúng là số khổ vì tình mà.

Ngọc Dung lắc đầu, âu yếm bảo Trân:

- Không đâu anh? Em sẽ không bao giờ làm cho anh phải khổ đâu.

Trân choàng tay qua ngang lưng Ngọc Dung, kéo sát nàng vào mình, nói qua hơi thở:

- Anh... tin... tưởng như vậy. Em...

Ngọc Dung không còn nhớ gì nữa hết. Nguồn yêu đương tràn ngập trong lòng, nàng gục đầu vào vai Trân gọi nhỏ:

- Anh...

Một lúc, nàng ngẩng lên và qua vai Trân, nàng thấy cánh cửa sổ trống trơn. Có vài người đứng chỗ cây xăng nhìn lên. Ngọc Dung giật mình gỡ tay Trân ra. Trong giây phút sôi nổi trong lòng, nàng quên giữ ý. Trân bờ ngờ hỏi nàng:

- Chuyện gì vậy em?

- Người ta... nhìn lên kia. Kỳ quá!

Trân bực lòng lắm, nhưng chỉ biết thở dài ngồi xuống ghế, cố giữ sự bình tĩnh:

- Họ sửa sang gì chậm quá không biết nữa.

Ngọc Dung nhớ đến hành động của hai người vừa rồi, bẽn lẽn cúi đầu. Nàng thấy mình không làm đúng theo dự tính, trước khi đến đây. Tuy nhiên, nàng mừng vì Trân có vẻ thành thật với nàng, dù chưa nói ra những gì thuộc về dĩ vãng. Ngay trong khi đó, Dung nghe có tiếng trò chuyện trước cửa phòng rồi có người gõ cửa. Trân ngạc nhiên, đứng lên hỏi:

- Ai đó?

Bên ngoài có tiếng người Chà gác đàn đáp:

- Ông Trân! Có ai hỏi ông đây.

Ngọc Dung lo ngại:

- Ai vậy anh?

Trân lắc đầu:

- Không biết! Anh đâu có hẹn với ai!

Chàng bước ra mở cửa và Ngọc Dung vụt nhìn thấy Vũ đang đứng bên ngoài.

Nàng kêu lên:

- Ba...

Rồi không nói gì được nữa. Trân cũng mất hết bình tĩnh. Hắn không ngờ là Vũ lên tới đây. Vũ không thèm nhìn vào mặt hắn mà chỉ bảo Ngọc Dung:

- Con thế mà giỏi. Dung ha!

Ngọc Dung sợ hãi ấp úng:

- Dạ thưa ba... Không phải con...

Vũ quay sang Trân nhìn hắn với vẻ khinh bỉ:

- Cậu Trân! Chưa chi cậu đã lợi dụng lòng tin của vợ chồng tôi. Như vậy là quá lắm.

Trân đã sành sỏi ở trong đời! Vả lại, hắn chưa làm hại Ngọc Dung nên mạnh miệng trả lời Vũ:

- Thưa bác! Xin bác xét lại giùm, chúng con không làm điều gì sai quấy đâu.

Rồi thấy có vài người đứng bên ngoài, tò mò nhìn vào, hắn liền khép cửa lại. Vũ bảo Trân:

- Không! Cậu khép cửa làm gì? Để cha con tôi về chứ...

- Dạ, xin bác nán lại một chút cho cháu giải bày... Để bác hiểu lầm tội nghiệp cháu...

Ngọc Dung cũng van nài:

- Thưa ba! Thật mà ba...

Vũ nghe giọng nói của con, nhìn qua dáng điệu của nó và nhứt là thấy cánh cửa sổ trống không thì chắc Ngọc Dung chưa bị hại. Chàng thấy yên lòng hơn và muốn ở lại xem hắn muốn nói gì. Trân mời chàng vào ngồi trên ghế "salon" rồi nói:

- Thưa bác! Cháu chỉ đưa Ngọc Dung tới đây coi phòng rồi đưa về nhà thôi! Nào có ý gì khác đâu. Nếu bác không tin xin hỏi Ngọc Dung.

Ngọc Dung tiếp lời ngay:

- Đúng như vậy, ba à! Con xin thề với ba...

Vũ nhìn Trân nhủ thầm:

- Tên này "mồm mép" giỏi quá, làm sao các cô không mê và lầm được. Đến như Ngọc Dung mà vẫn còn tin, dù đã biết rõ phần nào dĩ vãng của hắn. Phải chi Dung biết được chị nó là Lệ, bị tên này mà khổ cả một đời, chắc là nó sẽ không nói như vậy...

Và chàng nhận thấy mình đang ở trong một hoàn cảnh hết sức khó khăn! Bắt Ngọc Dung tuyệt giao ngay với tên "sở Khanh" này thật không dễ đâu, vì hiện tại con gái chàng đang tin tưởng ở hắn.

Bởi thế, chàng đầu dụ:

- Thế hả! Nếu vậy thì bác lắm. Thôi, cháu bỏ qua cho.

Trân khôn khéo cúi đầu:

- Thưa bác! Dù sao, cháu cũng có lỗi nhiều với hai bác, vì đã mời Ngọc Dung lên đây mà không thưa cho bác rõ. Mong bác tha thứ cho một lần.

Vũ đứng lên nói:

- Được rồi, cậu không phải bận tâm nữa. Tôi chỉ mong từ rày về sau, trước khi đưa Ngọc Dung đi đâu nên báo qua cho tôi biết.

Ngọc Dung sung sướng hơn bao giờ hết, nàng đến bên cha nũng nịu:

- Ba... làm như con còn bé lắm vậy!

Vũ giận Ngọc Dung lắm, nhưng chỉ nhìn con với đôi mắt nghiêm nghị mà không nói gì. Nhìn vào đôi mắt của cha, Ngọc Dung cũng nhận thấy sự phiền giận đó. Nàng lặng thinh. Trân khẽ trả lời Vũ:

- Dạ, cháu xin nghe lời bác.

Vũ bảo Ngọc Dung:

- Thôi về con, để mẹ con trông.

Nhưng khi ra đến cửa, chàng quay lại hỏi Trân:

- Tại sao đã có nhà mà cậu còn mượn chi gian phòng buyn đình này cho tốn?

Trân đáp mau:

- Dạ cháu mới muốn, dự định cưới hỏi xong...

Vũ làm ra vẻ ngạc nhiên, chận lời hăn:

- Ủa! Sao lạ vậy? Anh gác đàn bảo với tôi cậu đã ở đây trên 5 năm rồi mà?

Trân ấp úng mãi không biết trả lời làm sao! Chàng ta cứ vâng vâng, dạ dạ cho qua "tang lễ". Vũ quay lại nhìn Ngọc Dung, nhưng nàng đã bước quá tầm và chắc là không nghe thấy câu hỏi của chàng.

Vũ thấy hoàn cảnh chưa thuận tiện để vạch mặt tên "sở Khanh" nên làm như không chú ý đến vẻ lúng túng của hăn. Chàng bắt tay hăn một lần nữa rồi bước xuống thang lầu.

Đến lúc hai cha con lên xe rồi, Ngọc Dung mới hỏi Vũ:

- Chắc ba giận con lắm hả ba?

Vũ không đáp, rờ máy cho xe chạy ra khỏi vòng rào buyn đình. Ngọc Dung nói tiếp:

- Ba đừng giận con mà. Dù sao con cũng phải thử lòng Trân, chớ không lẽ chỉ nghe lời cậu Phiên và bà chủ tiệm Tây Thi rồi tuyệt giao luôn sao?

Vũ quay lại hỏi Ngọc Dung:

- Thế con cãi lời cha mẹ, đến buyn đình Rose hôm nay, để tìm hiểu được gì?

Ngọc Dung nói với giọng tin tưởng:

- Trân cư xử rất đứng đắn với con. Chàng không hề có một cử chỉ suồng sã nào. Hơn nữa chàng rất thành thật với con.

Vũ ngạc nhiên nhìn con:

- Trân "thành thật" với con?

Ngọc Dung gật đầu nói:

- Đúng thế, ba à! Trân nhìn nhận đã biết nhiều đàn bà trước khi gặp con nhưng số chàng khổ về tình yêu, nên thường bị phụ tình! Chàng đau khổ đến khi gặp được con...

Vũ đã hiểu hết cái trò "giả dối" của Trân, nhưng không biết làm sao nói cho con hiểu. Chàng biết hiện giờ mình có nói gì Ngọc Dung cũng không nghe và cho là chàng có thành kiến đối với Trân. Ngọc Dung lại tiếp:

- Nếu không yêu con và thành thật muốn cưới con, tại sao Trân thú nhận những chuyện tình đã qua? Anh cũng khuyên con nên nói hết những gì xảy ra trong cuộc đời, con đã yêu ai cũng phải thú thật, một lần thôi, rồi không nhắc đến nữa. Nhưng con từ trước tới giờ có yêu ai đâu?

Vũ nhớ ngay tới một câu nói của một người bạn:

- "Trong đời con gái, không lúc nào họ dại dột bằng lúc bắt đầu yêu!"

Ngọc Dung đúng là đang ở trong thời kỳ đó. Nàng lại bảo cha:

- Cả anh Trân cũng thế ba à! Anh hứa sẽ nói ra hết những gì đã xảy ra trong dĩ vãng, không giấu giếm gì cả, để sau này vợ chồng không phải hiểu lầm nhau.

Vũ hỏi giọng ngập ngừng:

- Trân có nhắc đến chuyện... cô bé... thợ may đồ không? Chuyện cô Duyên, cô Hạnh?

Ngọc Dung lắc đầu:

- Thừa ba! Ảnh chưa kịp nói thì ba lên đó. Như vậy là ảnh thành thật với con lắm phải không ba?

Vũ hỏi gần lại con:

- Thế con đã quên hết những hành động nhơ nhớp của Trân mà sáng nay con vừa được biết đó sao?

Ngọc Dung nói không cần suy nghĩ:

- Con sợ người ta bịa đặt thêm cho Trân! Vả lại, những chuyện kia đã thuộc về dĩ vãng rồi, không lẽ mình cố chấp mãi? Anh Trân có yêu con mới thành thật thú nhận chứ!

Vũ không biết nói gì hơn, chỉ lặng thinh đăm đăm nhìn phía trước. Chưa bao giờ chàng thấy giận con như lúc này: nó đã mù quáng tin theo Trân và bất kể những lời khuyên dạy của cha mẹ! Xe vừa vào trong sân biệt thự thì Ngọc Dung đã thấy mẹ đứng đợi ở trước thềm. Nàng mở cửa xe đến bên mẹ, nói:

- Má tha lỗi cho con. Con làm má phải lo.

Mộng Ngọc nhìn thấy dáng điệu nghiêm nghị của Vũ, trong lòng rất lo âu. Nàng không biết chuyện gì đã xảy ra, nên hỏi Ngọc Dung:

- Chuyện gì vậy con? Con đã đi đâu?

Ngọc Dung thành thật đáp:

- Dạ con... đến thăm anh Trân.

Mộng Ngọc nóng nảy hỏi:

- Tại sao vậy? Mẹ vừa mới cấm con không được giao thiệp với Trân nữa, mà sao con cãi lời mẹ?

Ngọc Dung cúi mặt, không dám trả lời. Vũ thấy trường hợp của con không thể dùng lối "trách mắng" hời hợt như vậy được, nên bảo Mộng Ngọc:

- Thôi em, để đó đã. Ngọc Dung đi thay đồ đi.

Mộng Ngọc nhìn Vũ không hiểu sao chàng không để mình dạy dỗ con? Vũ lắc đầu như ngầm bảo nàng câu chuyện không giản dị như thế đâu. La rầy, trách mắng con cho vừa với tự ái của mình sẽ không giúp ích được gì nó, mà đôi khi còn làm hại tương lai của con nữa. Phải tìm cách khác, chỉ cho con thấy rõ lỗi lầm của nó, dẫn dắt con qua đoạn đường nguy hiểm! Thiếu bình tĩnh trong lúc khuyên dạy con là tự mình làm hỏng đời con!

Ngọc Dung ngược nhìn cha rồi nhìn mẹ với vẻ âu lo sợ sệt, nhưng không dám đi vội. Vũ bảo tiếp:

- Đi thay đồ rồi ăn cơm... Dung.

Đến lúc đó, Ngọc Dung mới bước nhanh vào nhà.

Mộng Ngọc nhìn Vũ khẽ hỏi:

- Sao anh không để em rầy con? Nó còn kể gì lời em nữa.

Vũ thở ra:

- Trong lúc này nó chẳng kể gì đến lời dạy của mình đâu! Nó chỉ nghe và tin lời Trân thôi?

Mộng Ngọc sửng sốt nhìn chồng:

- Mình nói gì lạ vậy! Tin lời Trân?

- Phải! "Cậu đó" nguy hiểm lắm! Nó nhiều thủ đoạn nên các cô gái đều lầm! Cả đến con Dung nhà mình.

- Nhưng sáng này, Dung nó đã biết rõ mặt thật của Trân rồi mà?

Vũ đáp:

- Phải! Nó biết nhưng không tin lời Phiên hay bà chủ tiệm Tây Thi... nên nó mới đi thử thách Trân.

Mộng Ngọc lo ngại hỏi:

- Thử Trân? Bằng cách nào anh?

- Thì nó đến phòng Trân trên buyn đình Rose đó. Nơi mà Trân đã phá hại không biết bao cuộc đời trong trắng ngây thơ.

Mộng Ngọc sửng sốt:

- Trời! Con Dung... có làm sao... không mình?

Vũ lắc đầu bảo vợ:

- Không hề gì đâu em!

Mộng Ngọc quay nhìn về phía phòng riêng của Dung không hết lo âu:

- Anh tính sao bây giờ? Phải la rầy con như thế nào chứ! Để nó như vậy sao?

Vũ đi vào nhà, ngồi xuống chiếc ghế bành, thở ra:

-Anh cũng đang nghĩ đến chuyện đó. Thằng Trân nguy hiểm và nhiều thủ đoạn lắm. Ta hành động không khéo rất có hại cho con.

- Sao mà không khéo mình?

- Theo ý anh phải từ từ mới được! Hiện giờ, Ngọc Dung đang lầm và yêu Trân, có la rầy trách mắng, nó cũng không nghe, vì theo ý nó, Trân rất thành thật trong tình yêu. Nếu ta lấy quyền cha mẹ bắt con tuyệt giao với Trân thì cũng được vậy, nhưng sợ có nhiều hậu quả không hay. Nó dám hành động ngông cuồng lắm!

Mộng Ngọc lo ngại nói:

- Mình thấy hại mà không ngăn cản con, sợ quá... trễ tràng chẳng?

- Sao lại không ngăn cản? Nhưng phải khéo léo, uyển chuyển trong vấn đề. Mình phải theo sát tâm tình của con, vạch rõ lần lần bộ mặt đều giả của Trân.

- Đành vậy thôi, nhưng lỡ mình hớ hênh... thì sao?

Vũ nghiêm nghị nói:

- Đó là lỗi của mẹ nó!

- Em thấy khó quá hà... Đâu phải mỗi chuyện gì nó cùng kể hết cho em nghe?

- Tại từ trước tới nay, em bỏ lời "tâm tình" của con! Vào thời buổi này, muốn dạy dỗ con cái thì đừng nên quá tách rời với nó... Làm thế nào cho con thấy em là người bạn tâm tình, buồn, vui, giận, ghét gì nó cũng sẽ nói hết cho em nghe. Em phải đối xử với con như thế, mới có đủ thì giờ khuyên dạy con chứ!

Mộng Ngọc thở ra:

- Lỗi dạy con cái của mình mới mẻ quá, không biết có thành công được không?

- Kể ra thì cũng mới đó... nhưng anh chắc chắn sẽ thành công. Em thấy hằng ngày bao người vì sinh kế cũng có, vì cầu thả cũng có, không chịu theo dõi tâm tình con cái, nhứt là con gái... Mỗi một chuyện gì xảy ra là la hét, đánh đập... Đôi khi do chính lỗi của họ mà con cái đâm hư thân mất nết... Phải chịu khó theo dõi tâm tình của con mới được!

Ngừng lại một phút, Vũ tiếp:

- Ví dụ như Ngọc Dung bây giờ, nó đang mù quáng yêu thương Trân. Con nó lắm là phải, vì nó chưa từng trải sự đời, thằng kia nhiều thủ đoạn. Mình làm cha mẹ phải từ từ vạch cho con thấy rõ những sự giả dối của thằng kia. Cái gì còn giấu được chớ tâm địa xấu xa, không giấu được lâu đâu! Chớ mình làm bức quá, tức nhiên con sẽ hành động sai lầm. Tuổi trẻ bông bột và nông nổi, không bao giờ biết nhìn sự việc cả hai mặt nên thường hành động kém suy xét. Ta làm cha mẹ, phải chịu trách nhiệm về chuyện đó...

Mộng Ngọc lặng thinh và nhận thấy lời chồng rất đúng. Từ lâu nay, quả tình nàng không theo sát tâm tình con. Bây giờ nàng phải thay đổi cách đối xử với Ngọc Dung. Phải gần gũi với con hơn nữa. Mộng Ngọc nhủ thầm như vậy...

ĐÔI MẮT NGƯỜI XƯA

Ngọc Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 10

Phương vừa bước vào phòng thì Diệp Thúy đã tỉnh. Nàng mở mắt nhìn Phương mỉm cười và cảm thấy trong mình khỏe khoắn hơn mọi hôm. Phương hỏi nàng:

- Đêm hôm, cô có ngủ được không?

Diệp Thúy khẽ đáp:

- Cám ơn cô. Em ngủ ngon lắm! Ngủ một giấc đến bây giờ đó.

Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ thấy nắng lên trên các ngọn cây thì hỏi Phương:

- Máy giờ hả cô?

- Hơn chín giờ rồi đó.

Diệp Thúy hoảng hốt:

- Trời! Hơn 9 giờ sao?

Nàng gượng ngồi dậy, hỏi tiếp:

- Bác sĩ đã đi qua rồi?!

Phương mỉm cười:

- Bác sĩ đi hồi 8 giờ rưỡi như mọi bữa.

- Trời bậy quá, vậy mà em ngủ quên! Phải chi cô đánh thức em?

- Chi vậy? Bộ cô cần nói chuyện với bác sĩ hả?

Diệp Thúy ấp úng:

- Dạ... không... em không muốn mình vô lễ với bác sĩ. Ông chịu khó đến đây mà mình nằm ngủ, cô thấy có kỳ không?

Phương lắc đầu:

- Có gì đâu mà kỳ. Bác sĩ còn sợ làm động giấc ngủ của cô nữa đó.

Diệp Thúy cảm động lắm. Đã hơn hai tháng nằm điều trị trong bệnh viện này, nếu không có sự tận tâm của bác sĩ Vũ, chắc là nàng không sống được. Bác sĩ trông nom đầy phòng bên mặt, nhưng do sự cần thiết về bệnh tình của nàng mà bác sĩ đặc biệt sang đây. Sáng nào cũng vậy, đúng 8 giờ rưỡi là đã thấy ông bước vào phòng. Một đôi khi vào buổi chiều, trước khi về, ông cũng đến thăm Thúy. Nàng nghĩ chắc bác sĩ thương hại cảnh đời côl cút bơ vơ của nàng nên mới tận tâm như vậy! Phần đông các cô điều dưỡng đều nể Vũ nên hết lòng chăm sóc cho nàng. Bởi thế mà Diệp Thúy cho rằng từ khi mẹ chết đến giờ, nàng mới được sống bình yên và hạnh phúc. Nàng bỗng hỏi Phương:

- Lúc này bác sĩ vào, em... nằm ngủ ra sao, cô?

Phương lộ vẻ không hiểu:

- Cô muốn nói gì?

- Em nằm ngủ... có kỳ không?

Phương vụt hiểu, lắc đầu:

- Có gì mà kỳ.

Thúy đưa tay lên sờ đám tóc còi cọc của nàng vừa chớm mọc ra... rồi quay sang bên cạnh không nói gì hết. Phương nhìn nàng như cố tìm hiểu tâm tình sâu kín trong lòng bệnh nhân. Nàng cũng mừng vì thấy bệnh Thúy giảm nhiều nên cô ta mới chú ý làm đẹp. Phương nhìn Thúy với đôi mắt trù mến:

- Cô Thúy càng ngày... càng đẹp.

Diệp Thúy úp mặt xuống gối, có vẻ xấu hổ:

- Thôi đi... cô đừng ngạo em mà. Em bây giờ không khác gì con "ma lem".

Phương cất giọng thành thật:

- Đâu mà xấu. Thúy mỗi ngày một hồng ra... ít lâu nữa, mái tóc ra dài đẹp lắm...

- Cô đừng nói, em xấu hổ lắm.

- Kìa... Có gì mà xấu hổ? Cô không tin tôi sao? Bữa nay, cô khác hơn hôm mới vào nhiều lắm. Kiếng đâu?... Để tôi lấy cho cô xem.

Diệp Thúy lắc đầu nhìn Phương:

- Em... không có kiếng! Em... đập bỏ hết rồi.

- Sao vậy Thúy?

- Hồi mới đau, em còn năng sẵn sóc sắc đẹp, nhưng lần lần bệnh tình không thuyên giảm, thân hình gầy đét, gương mặt xanh xao, tóc cứ rụng dần, em không còn muốn nhìn kiếng nữa. Trong nhà có bao nhiêu kiếng em đập bỏ hay cho người ta hết.

Phương xúc động lắm! Nàng cảm thông được nỗi đau của một thiếu nữ cứ mỗi ngày nhìn nhan sắc của mình tàn phai. Thà là đừng săn sóc đến nữa, cứ bỏ mặc cho thời gian. Nhưng giờ đây, bệnh tình của Thúy thuyền giảm rất nhiều, sắc đẹp của nàng sẽ trở lại như xưa. Nếu nàng nhìn thấy được mình trong kiếng thì sẽ thấy lòng phấn khởi hơn. Phương nghĩ thế nên bảo Thúy:

- Cô nên trang điểm chút đỉnh nhé. Để lát nữa, tôi đem đồ tới cho. Cô đẹp trở lại rồi mà.

Diệp Thúy nhìn Phương với vẻ ngờ vực:

- Thật sao cô?

- Tôi gạt Thúy làm gì? Lát nữa tôi đem kiếng tới cho Thúy tự xem lấy. Thôi, bây giờ tôi phải sang phòng khác.

Phương ra ngoài rồi thì Diệp Thúy ngồi dậy. Nàng nhìn qua cửa sổ. Trời trong xanh quá. Những chiếc lá me động đậy dưới trời trưa, phản chiếu ánh sáng lung linh. Lòng nàng tự nhiên tràn ngập niềm vui. Nàng muốn được ra ngoài sân kia, nhảy tung tăng trên nệm cỏ. Đã lâu lắm rồi, Thúy không được vui đùa mà chỉ phải nằm im lìm ở một chỗ, nhìn cuộc đời đi qua. Tại sao nàng không được vui đùa như bao thiếu nữ khác cùng trạc tuổi với nàng? Càng nghĩ Thúy càng oán trách người cha mà hiện giờ nàng không còn nhớ tên, nhớ mặt. Phải chi ông biết nghĩ đến mẹ con nàng thì đời nàng đâu phải khổ đến điều như vậy?!

Có tiếng gõ nhẹ ngoài cửa phòng. Thúy quay ra cất tiếng:

- Ai đó? Cứ vào!

Cánh cửa từ từ mở, nàng vụt nhìn thấy bác sĩ Vũ đang tươi cười bước vào. Diệp Thúy hơi bất ngờ, nên ngồi ngay ngắn trở lại.

Vũ đến bên nàng hỏi:

- Cô thức rồi đó à?

Diệp Thúy cúi đầu:

- Dạ.

Vũ nhìn Thúy với đôi mắt thương yêu:

- Cô thấy thế nào? Có được khỏe không?

Diệp Thúy đang băn khoăn, không hiểu sao bác sĩ trở lại phòng mình, nên vội đáp:

- Dạ... Khỏe lắm ạ! Đêm hôm tôi ngủ mê quá.

Vũ kéo ghế ngồi cạnh giường con, nhưng rồi cũng không hỏi gì hơn ngoài những câu thông thường, mà không hỏi, chàng cũng đã biết. Chàng chỉ muốn được ở gần bên con thôi, dù trong những giây phút ngắn ngủi. Hiện tại, chàng chưa có thể cho con biết mình là cha ruột của nó, nhưng chàng muốn con tìm lại được niềm vui. Lúc nào trong lòng Vũ cũng mang nặng một niềm thương xót Diệp Thúy. Giữa hai đứa con chàng. Ngọc Dung thì được nuôi nấng, chăm sóc đầy đủ quá, còn Diệp Thúy lại phải bơ vơ, lạc lõng trên đường đời. Chàng tìm gặp lại con khi nó đã thân tàn ma dại và trong lòng mang nặng một mối căm hờn đối với cha. Nhiều lúc chàng muốn thú thật với Diệp Thúy, mình là cha ruột của nó, nhưng thấy chưa tiện, lại thôi. Nếu Mộng Ngọc và Ngọc Dung biết được Thúy chính là cô Lệ thợ may, trước đây cũng đã từng bị Trân làm hại và sống cuộc đời không được trong sạch, rồi mới làm sao? Chắc hẳn Diệp Thúy cũng vì tủi hổ mà ra đi. Vũ không muốn xa con nữa, dù phải đổi bằng bất cứ giá nào! Chàng cố gắng trị bệnh cho Diệp Thúy và nhứt quyết gây dựng cho con một sự nghiệp trong tương lai. Sau khi Thúy lành bệnh, chàng sẽ giúp đỡ con làm việc, buôn bán. Bao giờ, con chàng tạo được sự nghiệp và sống

cuộc đời bình thường thì chàng sẽ cho nó biết rõ sự thật. Nhưng mỗi lần đến thăm con, chàng không biết phải nói với nó những gì? Sau những câu thăm hỏi thông thường, chàng chỉ còn biết im lặng, hút thuốc. Diệp Thúy cũng chẳng biết nói gì hơn, nhưng trong lòng nàng cảm nhận lời mờ bác sĩ dành sẵn một mối cảm tình tha thiết với nàng. Vũ bỗng hỏi con:

- Đến hôm nay, chắc cô Thúy đã biết bệnh mình không phải là chứng nan y rồi chứ! Tôi đã bảo đảm với cô là sẽ trị dứt hẳn mà.

Thúy cúi đầu đáp:

- Dạ... Nếu không có sự tận tâm của bác sĩ, chắc là tôi chết lâu rồi.

Hai người lại im lặng. Vũ bỗng hỏi tiếp:

- Sau khi lành mạnh, rời khỏi bệnh viện này, cô định làm gì hả cô Thúy?

Diệp Thúy ngược nhìn chàng, lộ vẻ buồn:

- Thừa bác sĩ. Tôi... cũng chưa biết sẽ làm gì?

Vũ nói:

- Tôi nghĩ cô nên nghĩ trước một cái nghề cho thích hợp với mình.

Diệp Thúy nghe Vũ nói, chợt nhớ đến cái nghề bất đắc dĩ nàng phải sống bấy lâu nay mà ứa nước mắt. Nàng ghen ngào bảo Vũ:

- Tôi đã lầm lỡ nhiều rồi, bác sĩ à. Sợ không thể làm nghề gì khác được nữa. Ngày xưa, tôi đi “nhảy”, không biết khi hết bệnh rồi, có làm nghề đó trở lại được không?

Vũ cảm thấy chua xót trong lòng, chàng nhìn Diệp Thúy lắc đầu:

- Sao cô... còn định trở lại cái nghề đó làm gì?

Diệp Thúy ngược mắt nhìn chàng:

- Không làm lấy gì mà sống, thưa bác sĩ? Hơn nữa đời tôi...

Vũ sợ phải nghe những lời chua chát của con, nên nói:

- Cô đừng quá bi quan! Trước kia khác, bây giờ khác. Cô nên chọn lấy một "việc làm" thích hợp hơn...

Diệp Thúy lặng thinh một lúc rồi nói:

- Tôi biết làm gì bây giờ? Từ mấy năm nay, tôi chỉ sống bằng nghề vũ nữ.

Vũ hỏi lại:

- Cô không biết làm nghề gì khác sao? Đánh máy? Thợ...

Vũ muốn nói đến "thợ may" nhưng lại sợ con nghi ngờ. Diệp Thúy vô tình lắc đầu:

- Dạ, không biết...

Rồi nàng vội tiếp:

- Trước kia, tôi có đi học may. Nhưng chỉ biết làm khuy nút... rồi thôi.

Thúy lại im lặng. Vũ cũng không biết nói thêm lời gì. Hai cha con cùng một lúc nghĩ đến Trân... Vũ biết Diệp Thúy đang nhớ đến tên "sở Khanh" đó cũng như mình nhưng chắc chắn là nó không ngờ chàng đã biết rõ mọi chuyện. Vũ khẽ nói:

- À... nghề may... sao cô không trở lại nghề cũ?

Diệp Thúy cúi đầu lặng thinh. Vũ lại hỏi:

- Sao vậy, cô Thúy? Nghề may dù sao cũng... tốt hơn!

Thúy đáp:

- Thưa bác sĩ! Tôi may dở lắm, sợ không ai muốn. Vả lại tôi... không còn muốn "đi may" nữa vì nó gợi cho tôi những chuyện buồn!

Vũ biết con không muốn làm nghề may vì sợ nghĩ đến Trân, kẻ đã làm hại đời nó. Chàng càng thấy tội nghiệp con hơn. Chàng làm ra vẻ tự nhiên:

- Chuyện riêng của cô, tôi không muốn tò mò biết tới. Nhưng theo ý tôi, đi làm nghề may vẫn đỡ hơn làm vũ nữ.

Rồi chàng cất giọng chân thành:

- Nếu cô muốn làm nghề may tôi sẽ giúp cô... đủ phương tiện.

Diệp Thúy ngược lên nhìn Vũ. Sự xúc động khiến nàng không giữ ý được nữa:

- Trời! Thưa bác sĩ. Sao ông tốt với tôi... quá vậy? Tôi biết làm sao đền đáp được ơn ông?

Ngay trong khi đó, Phương trở lại với các vật dụng trang điểm. Nàng bước vào thấy bác sĩ, toan trở ra, nhưng Vũ đã lên tiếng:

- Kìa, cô Phương... Cái gì đó?

Phương ấp úng đáp:

- Dạ... phấn son và kiếng...

Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Cô đem những thứ đó đi đâu vậy?

- Dạ... dạ...

Diệp Thúy đỡ lời nàng:

- Dạ... tôi nhờ cô Phương mượn giùm.

Vũ chợt hiểu ra:

- “À! Diệp Thúy muốn làm đẹp!”

Chàng mỉm cười đứng lên, bảo con:

- Thôi tôi về... Hôm khác sẽ lại thăm cô. Cô nên nghĩ suy cho kỹ về những lời tôi vừa nói.

Diệp Thúy vâng dạ, nhìn Vũ với đôi mắt biết ơn. Vũ bước ra khỏi phòng rồi, Phương mới ngồi xuống ghế, hỏi Thúy:

- Bác sĩ trở lại chi vậy?

Diệp Thúy đáp thành thật:

- Bác sĩ hỏi thăm bệnh em và hỏi xem khi rời khỏi bệnh viện này, em sẽ làm gì?

Cô Phương thoáng vẻ ngạc nhiên. Tại sao Vũ quá chăm sóc đến nữ bệnh nhân này như vậy? Đã đi thăm bệnh hồi sáng rồi còn trở lại một lần nữa. Vì lẽ gì ông lại có cảm tình đặc biệt với Diệp Thúy? Vũ Là người gương mẫu từ trước đến nay. Nếu không, đổ khỏi bị nghi ngờ.

Diệp Thúy đón lấy mấy thứ đồ dùng để trang điểm trên tay Phương, rồi hỏi:

- Của ai vậy cô?

- Của cô Hồng đó. Cô ấy cẩn thận lắm, lúc nào cũng mang đồ trang điểm theo mình.

Diệp Thúy cầm kiếng đưa lên xem. Nàng ngẩn người ra, không tưởng được sắc diện của mình ngày nay biến đổi nhiều đến như vậy? Nàng bỏ kiếng xuống, thở ra, nhìn Phương:

- Thôi cô Phương ạ. Trang điểm làm gì?

Phương thầm đoán, đã lâu lắm rồi, Diệp Thúy không soi kiếng, nên an ủi nàng:

- Diệp Thúy đừng chán nản. Lúc Thúy vào đây... thật nói xin lỗi... mình không đoán được là già hay trẻ. Mới mấy tháng mà da dẻ Thúy hồng hào trở lại thì đủ biết sắc đẹp của Thúy phục hồi không mấy lúc đâu.

Diệp Thúy nhìn Phương, trong lòng tràn đầy hy vọng:

- Thật vậy sao cô Phương... Hôm mới vô bệnh viện, em "xấu" lắm sao?

- Không chỗ nào nói được... Ai cũng tưởng không thể cứu Thúy nổi. Bác sĩ Trọng đã muốn chạy rồi đó! Nếu không có ông Vũ thì... chưa biết sao?

Diệp Thúy lộ vẻ mơ màng và nói không suy nghĩ:

- Em cũng biết mình mang ơn bác sĩ rất nặng. Ông tận tụy chăm sóc cho em, nếu không làm sao em sống được.

Phương bỗng cười, bảo Diệp Thúy:

- Bệnh tình như vậy mà không chịu trị, lại còn muốn tự vận nữa chứ. Có bữa, cô làm tôi, cô Hồng và chú gác-dan hết cả hồn vía...

Diệp Thúy cúi đầu bẽn lễn:

- Lúc đó! Em khổ quá, cô à! Em không còn thiết sống nữa. Ý nghĩ chết chóc cứ ám ảnh trong đầu em. Nhưng cũng chính bác sĩ Vũ đã tạo cho em ý nghĩ yêu đời trở lại. Chùng vào được ở đây, em mới thấy loài người không phải hoàn toàn xấu xa hết...

Phương nhìn Thúy thương hại, nàng cũng hiểu lẽ mờ là trước kia, Thúy đi làm vũ nữ... Chắc nàng đã bị hắt hủi nhiều trên trường đời nên mới có những ý tưởng bi quan như vậy. Diệp Thúy bỗng nói:

- Đối với bác sĩ Vũ, nói thật với cô, dù có làm gì để đền đáp công ơn của ông, em cũng không từ...

Phương lắc đầu nói:

- Bác sĩ tốt lắm. Ông giúp đỡ bao nhiêu người rồi, nhưng không hề chịu cho ai trả ơn.

- Dù gì, em cũng phải tìm cách đền đáp ơn ông.

Diệp Thúy bỗng ghen lời, khiến Phương kinh ngạc hỏi:

- Sao vậy Thúy? Hình như cô còn có ẩn tình gì chưa tiện nói ra phải không?

Thúy gượng nói:

- Dạ không! Em nhớ đến cái đời vô phước của em mà buồn!

Phương an ủi nàng:

- Việc gì cô cứ buồn mãi vậy? Đời ai chẳng có lúc thăng trầm, khi xuống khi lên.

Diệp Thúy lặng thinh vì nàng biết Phương không làm sao hiểu được những uẩn khúc trong lòng mình. Phương chỉ khuyên nàng bằng những câu "thông thường" mà trước những chuyện buồn phiền, chán nản của bất cứ ai, cũng có thể dùng đến. Một lúc nàng bảo Phương:

- Người đời thật bạc bẽo... Trước kia, em còn đẹp, ở nhà em ít khi vắng khách, bạn gái, bạn trai đủ cả. Lúc em mới lâm bệnh, cũng thường có bạn bè tới thăm, gửi bánh trái cho. Nhưng lần hồi theo thời gian, họ vắng đến dần và khi biết em bị lao thì chẳng còn ai tới nữa.

Cô Phương nắm lấy tay Thúy, an ủi:

- Hơi đâu mà cô nghĩ đến sự đời cho thêm phiền lòng. Người ta thường ví chúng mình như những cành hoa đẹp, mà giống đàn ông như loài ong bướm si tình. Khi hoa không còn tươi đẹp nữa, tức nhiên ong bướm phải lánh xa. Đời là thế, cô Thúy à!

Diệp Thúy gật đầu:

- Em cũng hiểu vậy. Và cũng chính vì thế mà em càng kính mến bác sĩ Vũ hơn. Ông cứu giúp em chỉ vì lương tâm nghề nghiệp, sẵn lòng em tận tụy mà không có ý gì khác. Thú thật với cô, từ khi mẹ em chết đến giờ, chưa có ai giúp đỡ em mà không có hậu ý.

Phương nhìn đồng hồ rồi nói:

- Chết! Đến giờ "làm thuốc" cho phòng số 10, ở đây nói chuyện mãi.

Thúy mỉm cười với Phương:

- Không có cô, em còn khổ nhiều hơn.

Phương ra đến cửa còn quay lại nheo mắt với Thúy. Bấm sinh hơi cau có, nhưng Phương rất thành thật với mọi người. Nàng thẳng thắn, thấy sái

quấy là nói ngay, không bao giờ chịu úp mở, nên nhiều bác sĩ không ưa nàng. Phương cũng biết vậy, nhưng nàng tin tưởng ở sự sáng suốt của Vũ. Nàng vừa mở cửa phòng, bỗng thấy một thanh niên đứng trước cửa. Hình như anh chàng đi tìm phòng ai? Diệp Thúy cũng vừa nhìn thấy thanh niên, liền quay mặt vào trong. Anh ta chưa kịp thấy Thúy nên hỏi Phương:

- Thưa cô! Tôi muốn hỏi bác sĩ Vũ.

Phương đáp ngay:

- Bác sĩ ở văn phòng, bên dãy A kia. Phiên ông sang đó.

Thanh niên khẽ nói:

- Dạ, tôi vừa bên đó sang! Người ở văn phòng bảo với tôi là bác sĩ đang ở bên này.

Phương hơi khó chịu:

- Lạ chưa? Sao họ không để ông ngồi đợi mà chỉ qua đây? Lỡ gặp bác sĩ đang bận việc thì sao? Làm như vậy thế nào cũng bị quở?

Thanh niên vội nói:

- Họ có bảo tôi ngồi đợi, nhưng tôi muốn sang đây. Tôi là người nhà của bác sĩ Vũ, cô không ngại.

Phương ngạc nhiên nhìn thanh niên. Nàng đã từng đến nhà Vũ và biết rõ Mộng Ngọc với Ngọc Dung. Vậy thanh niên này là ai? Hay là vị hôn phu của Ngọc Dung? Nàng nghĩ thế nên mỉm cười hỏi:

- Ông đây là...

- Dạ, kỹ sư Trân...

- À! Tôi có nghe nói... Nhưng thưa ông, bác sĩ hồi nãy ở đây. Không chừng ông đã trở về văn phòng rồi.

Trân cúi chào Phương:

- Cám ơn cô. Tôi về bên đó đợi cũng được. Nếu cô biết bác sĩ hiện ở đâu, xin cô nói qua giúp.

- Được rồi! Ông không phải lo.

Trân vừa bước đi thì Phương nghe tiếng Diệp Thúy gọi:

- Cô Phương trở vào em hỏi cái này.

Phương ngạc nhiên nhìn vào phòng:

- Thúy cần hỏi gì?

Diệp Thúy ngập ngừng hỏi:

- Ai... vậy cô?

- Người nhà của bác sĩ Vũ.

Thúy kêu lên:

- Người nhà? Là em hay là gì của bác sĩ?

Phương đáp nhanh:

- Vị hôn phu của Ngọc Dung đó! Nay mai gì là con rể của ông Vũ.

Diệp Thúy lặng người đi. Trời ơi! Sao nàng lại gặp tên "sở khanh" đó trong trường hợp này. Hẳn sắp sửa cưới con bác sĩ Vũ? Phương bỗng nói tiếp:

- Ông ta là kỹ sư Trần đó mà. Mặt mày coi sáng sửa quá chứ!

Diệp Thúy đã muốn nói:

- "Song tâm địa rất hèn mặt!"

Nhưng nghĩ kỹ nàng lại thôi. Nàng không dám chắc Trần thành thật muốn cưới con bác sĩ Vũ? Hẳn ta nhiều thủ đoạn lắm và đã làm hại không biết bao người rồi?! Nàng hỏi Phương:

- Chừng nào dám cưới vậy cô?

Phương lắc đầu nói:

- Mình cũng không biết rõ. Nhưng nghe nói về ông kỹ sư này cũng mấy tháng nay rồi. Sao mà chưa thấy thiệp báo tin mừng không biết nữa? Ý! Thôi đi chứ... Trễ nải hết công việc...

Nàng mỉm cười với Thúy rồi bước vội ra ngoài, khép cửa lại. Diệp Thúy ngồi yên trên giường nghĩ ngợi vẩn vơ. Không ngờ Trần lại đi cưới con của bác sĩ Vũ! Không biết hẳn thành thật trong cuộc hôn nhân này, hay lại làm trò giả dối? Chắc bác sĩ Vũ chưa hiểu được con người của Trần! Thúy không biết mình có nên nói với bác sĩ về Trần chẳng? Tức nhiên là nàng không thể giấu giếm dĩ vãng xấu xa của mình được. Như vậy nàng sẽ giúp bác sĩ một việc dù không có là bao, nhưng cũng có thể gọi là để đáp tạ ơn người.

*

Vũ vừa bước vào văn phòng, đã thấy Trần ngồi chờ tự lúc nào. Chàng thấy khó chịu trong lòng nhưng vẫn tỏ vẻ niềm nở:

- Kia cậu! Hôm nay rảnh rang, đến đây chơi đó hả?

Trần đứng lên, cung kính chấp tay xá chàng:

- Dạ... Thưa bác.

Vũ đoán biết hẳn đến đây làm gì rồi, nên chỉ tay bảo:

- Cậu ngồi xuống đi. Thế nào? Lúc này có chuyện gì vui không?

Trân ngồi xuống chỉ vâng dạ, chứ không biết nói gì hết. Cốt ý chàng ta đến đây là để hỏi thăm về Ngọc Dung. Hai hôm trước, Dung có hẹn đến buyn đình Rose gặp chàng, nhưng nàng không tới. Trân chờ hết một buổi chiều, trong lòng phiền giận lắm và nhứt định không thềm gặp Dung. Trân tưởng hành động như vậy, Ngọc Dung sẽ đến xin lỗi mình, nào ngờ hai hôm nay chẳng thấy tăm dạng của nàng.

Trong lòng rất băn khoăn, Trân tìm đến nhà Vũ thì không thấy Ngọc Dung ở nhà. Hẳn ta hỏi thăm chị bếp mới hay là Ngọc Dung đi Đà Lạt với mẹ từ mấy hôm nay. Trân muốn biết Ngọc Dung và Mộng Ngọc đi Đà Lạt làm gì, nhưng chị bếp không rõ và cho biết Vũ hiện ở bệnh viện. Trân thắc mắc lắm! Tại sao Ngọc Dung đi Đà Lạt mà còn hẹn đến với mình? Vì lý do gì nàng đi hai hôm rồi mà không gởi thư hay điện tín cho mình biết?

Bởi thế mà Trân tìm đến bệnh viện để gặp Vũ. Cực chẳng đã Trân mới hỏi Vũ về Ngọc Dung, chứ hẳn cùng dư biết, Vũ không ưa mình, sau lần bắt gặp Ngọc Dung trên buyn đình Rose.

Vũ bỗng hỏi:

- Cậu đến chơi hay có chuyện gì?

Trân ấp úng nói:

- Dạ... thưa bác. Cháu muốn hỏi thăm Ngọc Dung.

Vũ có dụng ý sẵn, nên im lặng, chăm chú nhìn thẳng vào mặt Trân, chàng đã nghĩ kỹ rồi mới biểu Mộng Ngọc đưa Dung đi Đà Lạt. Mấy tháng

qua, Vũ tìm đủ cách để cho con thấy rõ tâm địa hèn mạt của Trân, nhưng vô hiệu. Ngọc Dung vẫn thường lén lút cha mẹ để gặp Trân. Đôi khi, chàng có hỏi con xem gia đình Trân có tính cưới hỏi gì chẳng, thì Dung nói là Trân bảo chờ ít lâu nữa. Chính vì chỗ Ngọc Dung tin tưởng Trân thành thật yêu mình, nên Vũ và Mộng Ngọc thêm lo lắng. Cuối cùng chàng đành bảo vợ đưa con lên Đà Lạt ở với ông Thiện một thời gian, để tránh không cho con gặp Trân. Đó chỉ là biện pháp tạm thời thôi, vì chính Vũ cũng đang bối rối không biết phải liệu sao?

Phương pháp giáo dục mới mẻ của chàng gặp một trở ngại là con gái chàng quá tin lời Trân, quá yêu thương tên "sở khanh" đó. Hơn nữa, chàng không tìm được một bằng chứng cụ thể nào để lột trần bộ mặt giả dối của Trân. Chàng càng khó nghĩ hơn, khi Trân đến đây tìm hỏi về Ngọc Dung. Không nói thật với Trân cũng không được, mà cho biết Ngọc Dung lên Đà Lạt, nhứt định hẳn sẽ theo lên. Trân hỏi tiếp:

- Dạ... thưa bác. Cháu nghe hình như Ngọc Dung đi Đà Lạt... Không biết có chuyện gì?

Vũ nhủ thầm:

- "À, thì ra nó biết con Dung lên Đà Lạt..."

Vũ phiền giận quá và thấy Trân như một sự xấu xa đen tối cứ theo ám ảnh mình. Hẳn đã làm hại đời một đứa con của chàng rồi, bây giờ còn một đứa, cũng không thoát khỏi sao? Nhiều lúc Vũ muốn đứng lên tát vào mặt thằng đứa giả đó khi hình dung đến thân hình tiều tụy của Diệp Thúy, của bé Lệ khi vào bệnh viện. Nhưng chàng phải cố dằn lòng, phải có đủ kiên nhẫn đối phó với tên "sở khanh" đến cùng để bảo vệ Ngọc Dung và tránh cho gia đình mất danh giá. Sự mong muốn của chàng là như vậy đó, nhưng không biết phải thực hành ra làm sao? Mấy tháng nay chàng vẫn lúng túng, không tính tới được.

Trân ngạc nhiên nhìn Vũ. Từ nãy giờ, hắn hỏi liên tiếp mấy câu mà bác sĩ không trả lời, lại lộ vẻ nghĩ ngợi bồn khoăn. Trân ngập ngừng hỏi tiếp:

- Thưa bác! Chắc có chuyện gì nên bác gái và Ngọc Dung mới đi Đà Lạt gấp như vậy?

Vũ đáp lơ là:

- Cũng không có gì gấp. Thấy nó ốm quá, đưa lên đó để nghỉ mát vậy thôi.

- Dạ...

Trân càng bồn khoăn hơn. Ngọc Dung đi nghỉ trên Đà Lạt mà không cho mình hay trước? Nhứt định có chuyện gì chứ không phải đơn giản như thế? Hắn nhứt định lên Đà Lạt để gặp Ngọc Dung hỏi cho ra lẽ. Vũ chừng như cũng đoán biết ý nghĩ trong đầu Trân, nên cất tiếng, mà không suy nghĩ:

- Tôi tưởng cậu không nên gặp Ngọc Dung nữa?

Trân lộ vẻ sửng sốt:

- Thưa bác...?!

Vũ biết mình đã quá chịu đựng, nên lờ lời mà không suy tính kịp. Nhưng biết chừng đâu chàng nói thẳng với Trân thì hắn sẽ dễ yên cho Ngọc Dung! Chàng nghiêm giọng nói:

- Cậu Trân! Tôi tưởng đã đến lúc tôi cần nói thẳng với cậu là gia đình tôi không muốn cậu gặp Ngọc Dung nữa.

- Thưa bác... Có việc gì, cháu không hiểu rõ?

- Rồi cậu sẽ biết.

Vũ nhìn thẳng vào mặt Trân nói:

- Thật cực chẳng đã, tôi mới nói với cậu những lời này. Tôi không bằng lòng cho cậu theo đuổi Ngọc Dung vì... tôi đã hiểu rõ cậu nhiều quá. Cậu đã phá hoại cuộc đời bao nhiêu thiếu nữ ngây thơ khờ dại. Họ vì quá tin ở cậu mà phải ôm hận suốt đời.

- Trời ơi! Thưa bác... cháu đâu có vậy!

- Cậu đừng ngắt lời! Hãy để tôi nói hết đã. Mấy tháng qua, tôi đã biết được nhiều chuyện lắm. Tôi đã gặp những "nạn nhân" của cậu rồi. Nếu cần tôi sẽ kể cho cậu nghe tên một vài người.

Trân sững sốt trước những lời của Vũ, thật không khác những gáo nước lạnh tạt vào mặt hắn. Tuy nhiên, Trân còn hi vọng là lời đối đáp khôn ngoan của mình sẽ đánh lạc hướng câu chuyện. Hắn cố gắng giữ vẻ trầm tĩnh:

- Thưa bác! Cháu không hiểu gì hết và như người từ cung trăng rớt xuống.

Vũ cười nhạt:

- Cậu hiểu làm sao được! Cậu tưởng tôi chỉ nhìn địa vị của cậu, cái dáng "trí thức" sang trọng bên ngoài là giả Ngọc Dung sao? Cậu ngờ ngác là phải.

- Thưa bác... Việc này, chắc có người ganh ghét cháu mà nói xấu. Xin bác cho cháu được giải bày. Cháu muốn biết tên người đã bịa đặt ra những điều đó.

Vũ lắc đầu:

- Bịa đặt! Không đâu cậu. Tôi không bao giờ tin những lời nói xấu của thiên hạ. Chính tôi đã tìm gặp những người đã bị cậu lừa dối, gạt gẫm, rồi bỏ rơi. Phải chi chỉ có một người?

Trân biết mình khó thể giấu giếm những chuyện đã qua, nên làm ra vẻ buồn bã cúi đầu:

- Thưa bác... Cháu thú thật với bác là cháu chịu khổ nhiều lắm rồi! Cháu đã có nói với Ngọc Dung.

- Cậu mà chịu khổ?

- Vâng! Cháu không hề gạt gẫm ai cả. Họ cố tình vu họa cho cháu. Đời này bây giờ, bác cũng biết có nhiều hạng gái làm tiền.

Vũ thấy máu nóng dồn lên tận cổ. Thật không còn gì hèn hạ bằng phao vu cho người yêu cũ là hạng gái làm tiền?! Chàng muốn đứng lên tát vào mặt Trân và tổng cổ hấn ra khỏi phòng. Nhưng nghĩ kỹ lại, chàng thấy mình phải thật bình tĩnh để đối phó. Trân thấy Vũ im lặng thì tiếp lời:

- Bác cũng biết là cháu có địa vị, có tiền thì họ dễ gieo tai họa hơn.

Vũ chặn lời hấn:

- Như cô Duyên, cô Hạnh, con của đại thương gia, bác sĩ, cũng là hạng gái làm tiền muốn gieo họa cho cậu nữa sao?

Trân không ngờ Vũ biết những chuyện đó. Hấn ấp úng đáp:

- Thưa bác. Cháu đâu dám nói vậy. Hạnh hay Duyên đều là con nhà gia giáo. Cháu đã xin cưới hỏi đàng hoàng. Má cháu có đến xem mắt. Nhưng chuyện không thành vì tuổi không hợp. Vì nhiều lẽ khác nữa, bác ạ.

Vũ cười gằn:

- Tôi biết... Tôi biết rõ hết, cậu Trân à! Thủ đoạn của cậu ở Sài Gòn này, người ta đã hiểu nhiều rồi. Cậu toan dùng lối đó để phá hại cuộc đời Ngọc Dung nữa mà.

- Thưa bác... cháu...

- Không! Tại cậu, nên tôi phải nói trắng ra. Cậu nói là mình đứng đắn, cư xử đàng hoàng. Thế sao chưa chi cậu phá hại cuộc đời Hạnh và Duyên? Cả hai đều có con với cậu rồi lại bỏ rơi người ta. Mẹ cậu tìm đủ cách lánh mặt không tới nữa. Cậu khôn ngoan thật, mượn lá bài “cưới hỏi” để cho các cô dễ tin lòng. Đối với con Dung không được đâu. Gia đình cô Duyên, cô Hạnh sợ mất danh giá không làm rùm lên. Chớ gặp tôi, cậu không sống được đâu.

Trân ngồi lặng yên. Hãn không ngờ Vũ đã thấu hiểu tất cả hành động của hãn. Nhưng đã lỡ rồi. Và lại, chính hãn cũng yêu thương Ngọc Dung tha thiết lắm. Có lẽ vì Ngọc Dung khác hơn những cô mà hãn đã gặp. Tuy yêu thương Trân, nhưng nàng không để cho hãn dễ dàng "hái nhụy hoa". Vì thế mà Trân vẫn theo đuổi. Hãn để cho Vũ bớt cơn nóng giận, mới nói:

- Thưa bác. Cháu không biết nói sao cho bác hiểu lòng cháu. Đối với Ngọc Dung cháu yêu thương thành thật và cháu chỉ xin được cưới hỏi.

Vũ lắc đầu:

- Tôi không dám nhận lời xin cưới của cậu. Vì gia đình tôi chơn chất. Còn cậu quá nhiều thủ đoạn... Chúng tôi làm sao biết cậu đang dùng thủ đoạn nào đây?!

- Thưa bác. Bác nghĩ thương giùm chúng con. Chính Ngọc Dung cũng thật tình yêu cháu.

- Cậu khỏi phải lo! Nó sẽ hết yêu cậu khi hiểu thêm vài sự thật nữa. Con tôi, tôi biết...

Rồi như nhớ đến cuộc đời của bé Lê cũng vì Trân mà tan nát, Vũ uất hận nhìn hăn:

- Tôi mong từ nay, cậu nên lánh xa Ngọc Dung, đừng để giữa tôi và cậu có nhiều chuyện không tốt xảy ra. Cậu nên nhớ Ngọc Dung còn cha... Và cha nó cũng đã sống nhiều rồi. Cậu không thể hại nó như những “cô gái cô cút” nghèo khổ phải đi làm thuê, làm mướn đâu.

Trân đứng lên nói:

- Thưa bác. Xin bác nghĩ thương giùm cháu. Cháu thành thật yêu Ngọc Dung.

- Cậu đừng nói thêm nữa. Cậu gieo cho tôi nhiều sự đau khổ lắm rồi. Tôi không muốn cậu còn léo hánh đến nhà tôi. Tôi mong từ nay, cậu chấm dứt sự gặp gỡ Ngọc Dung. Hãy để cho nó yên.

Vũ đứng lên, trong khi Trân nắm chặt lấy thành ghế. Hăn cũng đang khổ tâm lắm. Từ xưa nay, hăn quen đùa giỡn với ái tình, bây giờ gặp lúc yêu thương thành thật, thì gia đình người yêu lại xua đuổi hăn, như đuổi tà. Trân biết có nói thêm lời gì cũng vô ích. Hăn nghĩ đến Ngọc Dung. Dù sao hăn cũng phải gặp nàng để giải bày mọi nỗi.

*

Vào khoảng 01 giờ đêm, Diệp Thúy trở bệnh nặng, nhiệt độ tăng lên bất thường, bác sĩ thường trực phải đến thăm qua mấy lần. Cô Phương lo ngại lắm. Nàng định kêu điện thoại tới nhà riêng của bác sĩ Vũ đúng theo lời căn dặn của ông, nhưng Diệp Thúy nhút nhát không cho. Nàng sợ làm bận lòng Vũ trong đêm khuya. Sáng sớm, Vũ đến phòng con và nhìn thấy biểu đồ có ý trách Phương. Diệp Thúy đã phải đỡ lời cho nàng:

- Thưa bác sĩ! Tôi thấy không sao nên không cho cô Phương gọi vì sợ làm nhọc lòng bác sĩ.

Vũ nhìn nàng với đôi mắt nghiêm nghị:

- Việc trị bệnh cho cô, người ở bệnh viện biết rành hơn, cô không nên bàn xen vào như vậy.

Diệp Thúy im lặng vì nhận thấy lỗi của mình. Riêng Phương thì chăm chú nhìn Vũ trong lòng nghĩ ngợi bồn khoăn. Lần thứ nhất, từ khi vào làm ở bệnh viện này, Phương mới thấy Vũ rầy bệnh nhân. Đó là điều tối kỵ mà ai phạm phải, Vũ sẽ khiến trách nặng nề. Hôm nay Vũ sơ sót như vậy, chắc còn có lý do nào khác?

Khi Vũ sắp sửa đi, Diệp Thủy bỗng nói:

- Thưa bác sĩ! Tôi muốn nói với bác sĩ một chuyện...

Vũ ngạc nhiên nhìn con:

- Chuyện gì vậy?

Diệp Thúy quay sang Phương:

- Cô Phương! Em muốn được nói riêng chuyện này...

Phương gật đầu nhìn Thúy, rồi lui ra, trong lòng không khỏi thắc mắc. Vũ khẽ hỏi:

- Có chuyện gì đó cô Thúy? Có quan trọng lắm không?

Diệp Thúy lắc đầu:

- Dạ cũng hơi quan trọng. Tôi muốn bác sĩ nghe qua chuyện này để đề phòng.

Vẻ nghiêm trọng của Thúy khiến cho Vũ chú ý và chàng kéo ghế ngồi xuống bên con. Diệp Thúy ập ứng nói:

- Trước tiên xin bác sĩ... tha thứ cái tội tò mò của tôi.

Vũ chưa hiểu gì hết nên hỏi:

- Chuyện gì vậy? Cô nói ngay đi?

- Dạ, có phải bác sĩ... quen với ông Trân, kỹ sư, đó không?

Vũ gật đầu và thắc mắc không hiểu sao Diệp Thúy biết chuyện đó?
Chàng hỏi:

- Đúng vậy! Nhưng làm sao cô biết?

- Hôm qua tôi thấy kỹ sư Trân đến đây. Tôi mới hỏi cô Phương.

- À, thì ra vậy?

Diệp Thúy sợ Vũ rầy Phương, nên nói:

- Dạ... Tôi biết hết mọi chuyện là tại tôi hỏi mãi, chứ không phải cô Phương nói tới nói lui.

Đến lượt Vũ ngạc nhiên:

- Mà cô Phương đã nói gì?

- Dạ... Dạ... cô ấy nói kỹ sư Trân là rể tương lai của bác sĩ. Bác sĩ định gả cô Ngọc Dung cho Trân.

Vũ nhìn con và thầm đoán được phần nào ý nghĩ của nó. Nhưng chàng thử hỏi:

- Vâng, đúng như vậy đó! Hình như cô có ý kiến gì phải không?

Diệp Thúy đáp nhanh:

- Dạ. Tôi muốn khuyên bác sĩ hãy thận trọng với ông kỹ sư đó. Ông ấy nhiều thủ đoạn lắm.

Vũ nhìn con gật đầu, trong lòng xúc động bồi hồi. Diệp Thúy biết nghĩ đến chàng như vậy thật đáng mến vô cùng. Thúy bỗng gục đầu xuống gối, ràn rụa nước mắt, khiến Vũ sững sốt đứng lên gọi:

- Kìa! Diệp Thúy... sao vậy?

Vũ hỏi nhưng thầm đoán biết con mình đang nhớ lại những ngày nhọc nhằn sống với Trân rồi bị chuyển tay trong đám bạn bè của hắn.

Thúy bỗng ngược nhìn Vũ, đôi mắt đầy lệ:

- Bác sĩ thấy thân hình tiêu tụy của tôi ngày nay rồi chắc ông không ngờ là tôi đã có một thời tươi đẹp lắm.

Vũ nói ngay:

- Sao lại không ngờ? Nhứt định mấy năm trước cô Thúy đẹp lắm. Nhưng không sao, rồi đây cô cũng sẽ đẹp trở lại.

Diệp Thúy lắc đầu, nói như đang mê sảng:

- Không! Chẳng bao giờ Diệp Thúy còn đẹp lại như xưa! Chẳng bao giờ! Bác sĩ đừng an ủi tôi vô ích. Tôi chỉ có một thời tươi đẹp, mà thời đó đã qua rồi.

Nàng lại úp mặt xuống gối, đôi vai run run. Vũ chua xót vô cùng. Chàng muốn nắm lấy vai con vỗ về an ủi nó, nhưng lại thấy ngại ngùng. Đối với Ngọc Dung, thì chàng không ngại ngùng, e ngại như vậy. Cả hai con đều cùng chung máu huyết của chàng sinh ra, nhưng Ngọc Dung thì được chàng dưỡng dục, còn Diệp Thúy... lại sống xa chàng. Nó đã gần như người xa lạ đối với chàng...

Thúy bỗng ngược lên nhìn thẳng vào mặt Vũ, cất lời oán hận:

- Bác sĩ có biết ai đã làm tan nát cuộc đời của tôi chẳng? Chính kỹ sư Trân đó! Tôi lầm tin tưởng hăn cưới hỏi mình theo đúng pháp luật. Tôi đã khờ dại quá nên bị hăn đẩy vào con đường lầm lỡ. Trời ơi...

Vũ lo sợ nhìn con:

- Diệp Thúy... Đừng làm vậy. Đừng quá xúc động, có hại cho bệnh tình của cô...

Thúy rũ người ra, nước mắt cứ tuôn dài xuống má. Vũ tìm lời an ủi con:

- Chuyện đó đã qua rồi. Cô Thúy nhớ đến làm gì cho thêm khổ. Tôi không ngờ kỹ sư Trân lại hèn mạt như vậy? Cám ơn cô Thúy. Cô không phải lo. Tôi không điên dại gì gả con cho thằng lừa đảo đó...

Rồi chàng bảo Thúy:

- Tôi cám ơn cô lắm. Tôi thành thật khen cô, đã dám nói sự thật giúp tôi.

Diệp Thúy thôi khóc, chỉ lặng lẽ cúi đầu, trong lòng cảm thấy sung sướng hơn bao giờ hết. Vũ nhìn con, thương mến vô cùng. Diệp Thúy bước chân vào cuộc đời là gặp toàn những chuyện không may. Nàng bơ vơ, không nơi nương tựa, chớ phải chỉ được gia đình chăm sóc như Ngọc Dung thì nàng đâu có bị Trân làm hại cả cuộc đời!

Mọi việc đều do lỗi ở chàng! Bởi thế mà dù cho Diệp Thúy có hư hỏng thế nào đi nữa, có sa chân vào vũng lầy tội lỗi, chàng cũng nhất định không bỏ con. Tạm thời bây giờ, chàng ráng lo cho Lệ lành bệnh trước đã, rồi sẽ chọn cho con một cái nghề thích hợp... Chàng quyết giúp con làm lại cuộc đời, mà không cho nó biết mình là cha ruột của nó. Chớ trong giờ

phút này, nếu Diệp Thúy biết nó là con của chàng và là chị một cha khác mẹ với Ngọc Dung, nhứt định nó sẽ tủi hổ mà bỏ trốn đi.

Không! Nhứt định dù với giá nào, chàng cũng phải giữ con ở lại, giúp nó quên đi một dĩ vãng đau buồn, nhục nhã, để tạo lập một cuộc đời mới tươi đẹp hơn. Vũ bỗng cất tiếng:

- Cô Thúy!

- Dạ.

- Cô đã nghĩ kỹ chưa?

Diệp Thúy ngơ ngác nhìn chàng:

- Thưa bác sĩ! Việc gì ạ?

- Kìa... Hôm qua, tôi có hỏi cô định làm gì, sau khi rời khỏi bệnh viện? Cô nhớ chưa?

- Dạ... dạ... nhớ rồi. Nhưng tôi vẫn chưa biết phải làm gì để sống, vì bác sĩ không thích tôi trở lại nghề cũ.

Vũ gật đầu:

- Dĩ nhiên là như thế. Nếu cô trở lại nghề xưa thì chẳng bao lâu, cô sẽ quay vào đây, hoặc giả là tôi không còn nhìn thấy cô nữa.

Diệp Thúy cúi đầu, ngẫm hiểu ý Vũ muốn nói là nàng sẽ trở bệnh và rất có thể không còn cứu được nữa, nếu sống với nghề vũ nữ.

Nàng khẽ cất tiếng:

- Thưa bác sĩ! Tôi sẽ cố gắng tìm một nghề khác cho bác sĩ vui lòng. Nhưng bác sĩ muốn tôi làm nghề gì bây giờ?

Vũ tươi cười bảo con:

- Cô chọn nghề nào thích hợp với cô là hơn, miễn cô sống một cuộc đời bình thường như bao nhiêu cô gái khác. Tôi hứa sẽ giúp đỡ cô về vật chất, trong những lúc đầu.

Hai người cùng yên lặng. Một lúc, Vũ tiếp lời:

- Sao cô không mở một tiệm may, thử xem thế nào?

Diệp Thúy đang vui, vụt sa sầm ngay nét mặt. Vũ biết mình vô tình chạm đến dĩ vãng thiếu tươi đẹp của con. Chàng vội đỡ lời:

- À, mà thôi... Thiếu gì nghề khác. Hay là cô mở một tiệm Bazar, bán đồ dùng học trò hoặc bán sách.

Diệp Thúy băn khoăn nhìn Vũ và chỉ biết vâng dạ. Đối với nàng, tất cả mọi nghề đều mới hết, nhưng với sự cố gắng làm lại cuộc đời và sự giúp đỡ tận tình của Vũ, nàng tin tưởng mình sẽ thành công. Bỗng có liếng gõ cửa. Vũ quay ra hỏi:

- Ai đó? Cứ vào?

Cánh cửa vụt mở, Phương bước vào nhìn Vũ:

- Xin lỗi bác sĩ và Diệp Thúy... Tôi cần nhắc bác sĩ là gần đến giờ giải phẫu bệnh nhân 17B.

Vũ nhìn đồng hồ, kêu lên:

- Gần 9 giờ rưỡi rồi. Ấy chết, tôi phải đi.

Chàng đứng lên bảo con:

- Cô Thúy ráng tỉnh dưỡng và đừng quá lo nghĩ mà mất ngủ. Bên cô còn có người giúp mà.

Diệp Thúy chỉ cúi đầu vâng dạ. Vũ bước nhanh ra cửa. Phương theo sau chàng, trên mặt lộ vẻ băn khoăn. Tự nhiên mà nàng muốn biết rõ câu chuyện Vũ nói với Diệp Thúy. Nàng dự định sẽ hỏi Thúy, lúc rảnh rang. Một điều lạ là tại sao Vũ chăm sóc cho Diệp Thúy một cách quá đáng như vậy? Có hôm, cô Hồng đã tỏ ý thắc mắc về chuyện đó, nhưng Phương cố tình đánh lạc hướng suy nghĩ của bạn. Nàng đã bảo cho Hồng biết là mình bao giờ cũng tin cậy vào tấm lòng của Vũ. Và theo ý nàng, Vũ là một bác sĩ gương mẫu nhất, đừng bao giờ nghĩ xấu cho ông. Nhưng sáng nay, chính Phương cũng phải thắc mắc về thái độ của Vũ và Diệp Thúy. Hai người đã nói gì với nhau có vẻ riêng tư như vậy? Vũ trở sang dãy phòng A thăm bệnh rồi về văn phòng để sửa soạn ca giải phẫu. Phương lo sắp đặt mọi việc giúp chàng. Nhưng trước khi rời văn phòng sang phòng mổ, Vũ bỗng hỏi Phương:

- Cô Phương!

- Dạ.

- Cô thấy Diệp Thúy thế nào? Có đáng thương không?

Phương ngập ngừng đáp:

- Dạ... Tánh tình cô ấy cũng hiền lắm!

Nàng thấy Vũ có vẻ tươi vui khác thường. Nàng muốn hỏi thẳng bác sĩ một câu, nhưng lại ngại rồi thôi. Một lúc Phương bảo Vũ:

- Thưa bác sĩ. Cô Thúy trước kia đã từng là một vũ nữ?

Vũ ngạc nhiên:

- Phải... Nhưng sao cô biết?

- Dạ, cô ấy thường khóc và tâm sự với tôi.

Vũ tò mò hỏi:

- Diệp Thúy thường nói những gì hả cô?

Phương đáp thành thật:

- Về chuyện gia đình... về cảnh đời bơ vơ của cô thuở còn nhỏ. Thật là tội!

Vũ nhìn Phương mỉm cười:

- Cô cũng thương cho hoàn cảnh cô ấy nữa sao?

- Dạ. Tôi mến cô ấy lắm!

Vũ không nói gì thêm, nhưng Phương cảm thấy chàng vừa lòng lắm! Nhút nhát giữa Vũ và Diệp Thúy đã có một tình cảm gì khác hơn tình cảm của bác sĩ đối với bệnh nhân.

ĐÔI MẮT NGƯỜI XƯA

Ngọc Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 11

Diệp Thúy bảo anh tài xế tắc xi lại chỗ ngã năm chợ Thái Bình rồi nhìn quanh quẩn như tìm kiếm ai. Đã hơn 4 giờ chiều, nàng rời bệnh viện là đến đây cho kịp giờ hẹn trong thư.

Thúy nói với anh tài xế:

- Anh đợi tôi một chút.

Nàng mở bóp lấy mảnh giấy của Vũ viết lúc sáng:

Cô Diệp Thúy

Bốn giờ chiều nay, sau khi rời bệnh viện, cô đến đường Võ Tánh, chỗ ngã năm chợ Thái Bình đợi tôi.

Vũ

Diệp Thúy đã chắc chắn đứng nơi này, nhưng nàng còn phân vân không biết có nên xuống xe không? Nàng nhìn va li đồ đạc của mình, cảm thấy e ngại. Nếu đứng ở bên lề đường đợi Vũ, cạnh chiếc va li to tướng thì người qua lại thế nào cũng chú ý xăm xì! Ngược lại, nàng ở mãi trên xe tắc xi, Vũ sẽ không nhìn thấy. Nghĩ kỹ lại, Diệp Thúy thấy ngồi trên xe vẫn tiện hơn và khi bác sĩ đã hẹn, thế nào ông cũng tìm được nàng.

Mấy ngày trước, cô Phương cho Thúy biết các bác sĩ trong Hội Đồng y khoa đã đồng ý cho Thúy xuất viện, sau 7 tháng điều trị. Kể ra, Diệp Thúy là bệnh nhân được hưởng nhiều đặc ân hơn hết. Một phần nhờ Vũ

chú ý chăm sóc, còn phần khác là nhờ tánh tình của nàng rất hiền dịu, dễ thương, nên hầu hết các cô y tá, các thầy điều dưỡng đều mến.

Bác sĩ Vũ đến thăm bệnh lần chót hôm qua và đã bảo nàng:

- Tôi đã hứa giúp cô tìm một nghề khác thì tôi giữ lời. Tôi mong cô cố gắng trở lại cuộc sống bình thường và đừng làm cho tôi phải ân hận.

Giọng nói của bác sĩ thật nghiêm nghị, Diệp Thúy cúi đầu vâng dạ, trong lòng cảm thấy nể trọng và kính mến ông vô cùng. Nàng biết mình có nói lời cảm ơn bác sĩ cũng vô ích. Ông của ông đối với nàng thật nặng nề biết làm sao trả được.

Diệp Thúy rất nôn nao, mong cho đến giờ hẹn để gặp Vũ. Nàng băn khoăn không biết Vũ sẽ giúp đỡ nàng ra sao? Thúy xem lại mảnh giấy không biết mấy lần và chợt nghe có tiếng kèn xe vang lên phía sau. Nàng quay đầu lại thấy Vũ đang đậu xe và mỉm cười với nàng.

Diệp Thúy vội trả tiền tắc xi, mở cửa bước xuống đường. Nàng vừa lúi chúi và li ra khỏi xe thì Vũ đã đến:

- Để tôi xách cho.

Diệp Thúy lúng túng cúi đầu. Vũ xách chiếc va li bỏ ra bằng sau rồi bảo Thúy:

- Cô lên ngồi phía trước kia.

Diệp Thúy riu riu vâng lời, mà không hỏi một câu. Vũ điềm đăm lên xe mở máy, chạy thẳng đường Võ Tánh vào Chợ Lớn. Xe qua khỏi chỗ đèn xanh đỏ rồi, Vũ mới nhìn Thúy mỉm cười:

- Thế nào? Cô thấy sao?

- Dạ... thưa bác sĩ.

Biết con không hiểu kịp câu hỏi của mình, Vũ tiếp:

- Nằm lâu trong bệnh viện, chừng ra ngoài cô thấy thế nào? Có gì khác lạ không?

Diệp Thúy nhìn hai bên đường, mỉm cười:

- Dạ... thấy khác nhiều lắm. Nhiều nhà mới cất, đường phố khác lạ hẳn...

Vũ lại hỏi:

- Cô thấy trong mình thế nào? Yêu đời hơn, ham thích vui sống hay vẫn cảm thấy bị quan chán đời.

Diệp Thúy lặng thinh có vẻ suy nghĩ, thỉnh thoảng quay sang Vũ:

- Thưa bác sĩ! Tôi cảm thấy như mình đang bắt đầu một cuộc sống mới. Tôi muốn làm việc, một việc có ích...

Vũ vui mừng nhìn con với vẻ tin tưởng:

- Tôi mừng lắm. Cô tìm lại được nguồn vui sống là đủ an ủi tôi rồi.

Diệp Thúy cúi đầu, nước mắt muốn trào ra. Cứ mỗi lần nghĩ đến ơn sâu của Vũ, nàng muốn khóc. Vũ không khác nào một bậc hiền nhân đã cứu nàng thoát cảnh trầm luân.

Vũ quay lại, thấy thái độ của nàng thì cười nói:

- Thôi chớ! Cứ khóc hoài sao? Mỗi lần hỏi chuyện là cô khóc, riết rồi tôi không dám hỏi nữa.

Diệp Thúy sợ Vũ buồn, ngược lên mỉm cười:

- Ôn nghĩa của bác sĩ đối với tôi thật quá lớn. Tôi không còn nói bằng lời để cảm ơn được nữa. Nếu không có bác sĩ...

Vũ lắc đầu:

- Từ rày về sau, cô Thúy không phải nói với tôi những lời đó nữa. Cô cứ xem tôi như là...

Vũ ngập ngừng không biết có nên nói cho con biết sự thật bây giờ chưa? Chàng muốn để ít lâu, việc làm ăn của Thúy phát đạt chàng rồi sẽ cho con biết cũng không muộn.

Trong khi đó, Diệp Thúy lặng thinh chờ đợi. Nàng không biết bác sĩ bảo nàng xem ông như thế nào? Thấy Vũ không nói, nàng hỏi:

- Thưa bác sĩ. Xin bác sĩ cứ nói tiếp...

Vũ cười:

- Cứ xem tôi như một người cha là được rồi.

Diệp Thúy mở to mắt nhìn Vũ! Bác sĩ muốn nàng xem ông như một người cha! Nàng xúc động vô cùng, nhưng không biết nói thế nào bây giờ?

Vũ lại cất tiếng:

- Theo lời cô Thúy thì cha cô đã quên bốn phận mình, để mẹ cô và cô phải khổ. Chắc cô oán hận người cha đó lắm.

Thúy cúi đầu lặng thinh. Một lúc sau, nàng đáp:

- Đã xa xôi quá rồi. Tôi không còn hiểu được tình cảm của mình đối với ông ấy như thế nào nữa. Nhưng có điều chắc chắn là tôi... không yêu kính ông ta! Bác sĩ xem, mình yêu thương làm sao được một người cha quá ích kỷ?

- Ích kỷ? Thúy cho cha cô là người ích kỷ?

- Đúng vậy! Vì ông ta quá ích kỷ, chỉ biết nghĩ tới mình, nên thân tôi ngày nay mới trôi nổi như vầy. Phải chi ông ta thành thật yêu thương mẹ tôi?!

Vũ cất giọng hoang mang:

- Mẹ Thúy cũng cho là cha cô không thương yêu thành thật sao?

- Đời nào mẹ tôi nói ra chuyện đó. Vả lại, lúc ấy tôi còn nhỏ quá, nào hiểu được những chuyện ngang trái trong cuộc đời. Nhưng khi lớn khôn rồi, tôi mới nhận thấy thái độ ích kỷ, tồi tệ của cha tôi.

Vũ nín lặng và cảm thấy như có gì uất nghẹn trong lòng. Chàng đã nhứt định nói hết ra, để Diệp Thúy biết rõ mình là cha ruột của nó, nhưng bất ngờ Thúy lại tỏ rõ niềm oán hận đối với kẻ sanh thành.

Một lúc, Vũ mới mở lời:

- Tôi chỉ sợ là cô nhận xét... lầm cha cô! Không lẽ "người ấy" lại tồi tệ đến vậy sao?

Diệp Thúy khẽ đáp:

- Thưa bác sĩ! Tôi không lầm đâu?

- Sao cô không nghĩ là "ông ta" đã gặp phải hoàn cảnh khó khăn?

Thúy gật đầu:

- Rất có thể! Nhưng nếu cha tôi thành thật yêu mẹ tôi, thì có đâu làm hại cuộc đời bà, rồi bỏ rơi không ngó ngàng tới. Lúc nhỏ đã bao lần tôi khóc với mẹ tôi khi bị các trẻ nhạo báng là "đồ con không cha"! Bác sĩ nghĩ

xem nếu thật tình yêu thương mẹ tôi, “ông ấy” đâu nỡ để cho mẹ tôi phải ngậm sầu nuốt tủi!

- Biết đâu... ngày xưa hai người quá tha thiết yêu nhau, nên không nghĩ đến những hậu quả?!

- Không đâu bác sĩ! Tôi đồng ý là mẹ tôi rất thành thật đối với cha tôi, nhưng khốn nỗi bà lại gặp một kẻ lừa đảo, dối gạt phụ nữ yếu hèn.

Vũ nhìn con đau đớn, xót xa. Thật không ngờ Diệp Thúy oán hận, khinh khi cha đến bậc đó. Riêng Diệp Thúy vì nhớ đến hoàn cảnh khốn khổ của mình mà thốt ra những lời quá chua chát. Vũ nhìn con cố bào chữa cho chính mình:

- Tôi sợ cô quá khe khắt với cha, chứ ông ta đâu đến nỗi nào?

- Thừa bác sĩ! Tôi dám quả quyết với ông như vậy! Tôi nhớ rõ đã có lần tôi đã gặp cha tôi trong một tòa nhà rộng lớn lắm. Cha tôi có nói chuyện với tôi nữa.

Vũ hình dung lại hình ảnh bé Lệ ngày xưa. Diệp Thúy tiếp:

- Nhưng rồi mẹ con tôi khăn gói ra đi. Không biết vì lý do gì? Đến khi lớn khôn, nhận định lại chuyện xưa, tôi mới hiểu là cha cố tình bỏ rơi hai mẹ con tôi. Tôi được gặp mặt cha vào lúc mẹ tôi lặn lội từ dưới quê lên Sài Gòn tìm ông. Chắc là đã bị ông hất hủi nên mới tủi nhục mà đi?

Vũ không còn chịu đựng được nữa. Chàng nhứt quyết nói hết sự thật cho con nghe:

- Diệp Thúy!

Thúy lắc đầu, chặn lời chàng:

- Thôi bác sĩ! Tôi mong bác sĩ đừng nhắc tới chuyện đó nữa. Cái gì đã qua, cho nó qua luôn. Tôi cầu xin từ nay, không còn nghe nhắc đến những chuyện đau thương đó? Cha tôi có thể nào, tôi cũng không cần biết. Ông không có bổn phận đối với con, tôi có tìm biết cũng chẳng ích gì? Thôi cầm bằng như mình không có cha.

Vũ đau đớn vô cùng, nhưng không mở lời được. Sự lầm lỡ của tuổi trẻ cứ dày dò chàng mãi không thôi! Chàng đã ăn năn, hối hận nhiều rồi mà đến từng tuổi này vẫn chưa hết khổ. Một lúc, chàng mới nói:

- Tôi nghĩ Thúy quá cố chấp người đã sinh thành ra mình. Biết chừng đâu cha Thúy cũng đau khổ lắm mà không bày giải được. Và có lẽ mẹ Thúy đã hiểu rõ hoàn cảnh ngang trái kia.

Diệp Thúy ngạc nhiên nhìn Vũ, hỏi lại:

- Hoàn cảnh ngang trái nào thưa bác sĩ?

Vũ biết mình lỡ lời, lúng túng đáp:

- Hoàn cảnh ngang trái? Ví dụ như cha mẹ đôi bên không đồng ý cuộc hôn nhân... Hoặc giả, cha Thúy không ngờ mẹ Thúy có thai, nên đi cưới vợ khác.

Diệp Thúy lắc đầu:

- Thưa bác sĩ! Như vậy, cha tôi càng đáng khinh ghét hơn! Đã biết cha mẹ đôi bên không đồng ý mà còn phá hoại cuộc đời con gái của mẹ tôi? Và khi người yêu đã giao phó trọn tâm hồn thể xác cho mình rồi, sao lại đi cưới vợ khác? Thử hỏi con người đó có ra gì không?

Vũ ghen lời. Chàng không thể giải thích câu chuyện ngày xưa với con. Dưới mắt nó, chàng là kẻ có tội. Thôi thì cứ để một thời gian nữa xem sao? Sớm muộn gì Diệp Thúy cũng biết chàng là cha nó.

Đến một dãy phố lâu mới cất, Vũ ngừng xe lại. Diệp Thúy nhìn bề mặt sang trọng của dãy phố, khẽ hỏi Vũ:

- Ở đây hả bác sĩ?

- Phải!

- Trời ơi! Sang quá, làm sao tôi trả tiền phố nổi?

Vũ mở cửa xe bước xuống, bảo Thúy:

- Coi vậy chứ chẳng có bao nhiêu đâu?

- Thưa bác sĩ! Xem chừng phố quá rộng lớn với tôi. Tôi biết làm gì với căn phố lâu này?

- Tôi đã tính trước giúp cô. Tầng lầu trên để ở. Còn tầng dưới, bán đồ văn phòng và sách báo.

Rồi chàng chỉ tay sang bên kia đường nói:

- Đằng kia là trường Trung học Nguyễn Lâm, học sinh đông lắm. Nhứt định các cậu sẽ là khách hàng của Diệp Thúy.

Diệp Thúy nhìn Vũ, nhủ thầm:

- “Tại sao bác sĩ lại chu đáo như vậy? Ông lo lắng tất cả cho mình. Có thật ông thương yêu mình như đứa con gái ông không?”

Một ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu Thúy, nhưng nàng vội xua đuổi ngay, vẻ mặt nghiêm trang trầm lặng của Vũ, không cho phép nàng nghĩ quấy về ông. Vũ đưa Diệp Thúy sang qua đường, rồi lấy chìa khóa mở cửa căn phố. Những người ở kế cận tò mò nhìn cha con Vũ, nhưng không ai nói gì.

Hai người vào trong rồi, Vũ liền mở tung các cửa và chàng chỉ cho Diệp Thúy xem cách thức trang hoàng theo ý muốn của chàng: chỗ đóng kệ sách, chỗ để tủ kiếng, bàn ghế vân vân...

Diệp Thúy chỉ biết vâng dạ theo câu nói của Vũ, nhưng nàng rất bờ ngỡ, phân vân. Theo lời Vũ, nàng được biết ông suy tính lập tiệm này cho nàng từ lâu lắm. Tại sao có sự sắp đặt quá lâu ngày như vậy? Bác sĩ Vũ có ý định giúp mình khi mới gặp sao? Sự tận tụy đó khiến nàng nghĩ ngợi. Bác sĩ giúp mình vì thương hại ư? Không có lẽ. Ở ngoài đời biết bao người còn đau khổ hơn mình. Chắc có một lý do nào khác mà nàng chưa hiểu được! Vũ đưa Diệp Thúy lên lầu. Phòng ngủ của nàng đã có sẵn giường nệm, bàn ghế, nhưng tất cả đều mới sắm. Diệp Thúy giựt mình, khi thấy có cả bàn trang điểm riêng cho mình. Nàng bước đến chỗ tấm kiếng lớn, bờ ngỡ nhìn hình dáng mình, sau bảy tháng nằm bệnh viện.

Vũ thương mến nhìn con, trong lòng tràn ngập hạnh phúc. Tuy tóc còn hơi ngắn, nhưng Diệp Thúy đã tìm lại được vẻ đẹp ngày nào. Thúy quay lại thấy Vũ chăm chú nhìn mình thì bèn lên cúi đầu. Vũ hỏi:

- Thế nào? Cô Thúy có tin lời tôi nói trước đây chưa?

Diệp Thúy mỉm cười:

- Dạ! Nhờ bác sĩ hết lòng, tôi mới còn được như vậy.

- Thôi... Cô Thúy đừng nói nữa. Lại muốn nhắc đến ơn với nghĩa rồi.

Chàng toan dẫn Thúy ra phía nhà sau để cho nàng xem qua tất cả, nhưng Thúy bỗng gọi chàng:

- Thưa bác sĩ! Tôi...

Vũ quay lại hỏi:

- Cô Thúy muốn hỏi gì?

Diệp Thúy liền nói:

- Tôi mong bác sĩ nói thật một điều!

Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Điều gì vậy Diệp Thúy? Tôi nào có giấu giếm gì đâu?

- Xin bác sĩ hiểu cho nỗi thắc mắc trong lòng tôi. Tại sao bác sĩ lại tận tình giúp tôi như vậy?

Vũ đứng dựa lưng vào tường, qua cửa sổ nhìn xuống dưới đường. Trời đã về chiều. Có một gã đàn ông đang dẫn một đứa bé gái, đi trên lề. Chàng nghĩ đến hình ảnh của bé Lệ... của Diệp Thúy ngày còn nhỏ. Chưa bao giờ Thúy được hưởng cảnh vui vẻ bên cha. Giờ phút này, chàng đang lo cho con mà nó cũng không hiểu được! Vũ biết trước thế nào Diệp Thúy cũng hỏi mình những việc đó. Đúng ra thì chàng nên nói thật với con những bí ẩn trong đời.

Nhưng mới rồi, Diệp Thúy lại biểu lộ rõ rệt nỗi oán hận trong lòng đối với cha, khiến chàng e ngại. Vũ muốn để một thời gian, chàng giúp cho con hiểu rõ hoàn cảnh ngang trái giữa chàng và mẹ nó khi xưa rồi hẳn hay. Chớ bây giờ, chàng nói thật ra, chưa hẳn Diệp Thúy còn kính trọng chàng. Nếu Thúy trở nên lạnh lùng đối với mình là Vũ khổ tâm lắm. Diệp Thúy thấy Vũ lặng thinh, khẽ hỏi tiếp:

- Thưa bác sĩ! Tôi thắc mắc nhiều lắm. Tại sao thiếu chi người đau khổ ở ngoài đời, bác sĩ lại đặc biệt lo lắng giúp đỡ tôi?

Vũ quay phắt lại nhìn nàng:

- Diệp Thúy đừng bận tâm! Không có gì lạ đâu... Rồi đây có ngày Diệp Thúy sẽ biết. Tôi chỉ mong Thúy làm lại cuộc đời, hãy cố gắng với những phương tiện sẵn có này để lập nên cơ nghiệp...

Thúy lắc đầu nói:

- Thưa bác sĩ! Tôi rất thắc mắc. Bác sĩ hết lòng cứu chữa cho tôi, giành lấy mạng sống của tôi trên tay tử thần, rồi lại lo nghĩ tới tương lai của tôi. Như vậy là ý gì? Thưa bác sĩ, từ trước đến giờ, chưa bao giờ ai giúp tôi mà không có hậu ý...

Vũ nhìn con hỏi lại:

- Như vậy là cô nghĩ tôi có hậu ý ư?

Diệp Thúy biết mình lỡ lời nên lắc đầu:

- Dạ không. Tôi đâu dám có ý nghĩ đó. Nhưng...

- Không! Cô có quyền nghĩ chớ? Tôi hiểu ý cô mà. Tôi không trách cô vì thực tế cuộc đời đã chỉ cho cô thấy rõ điều đó. Nhưng riêng về tôi cô khỏi phải lo. Nếu muốn trả ơn tôi thì cô hãy cố làm lại cuộc đời. Tôi chỉ mong cô thoát khỏi cái nghề vũ nữ.

Thấy Diệp Thúy còn ngơ ngác, Vũ tiếp:

- Cô đừng nên có thành kiến với tất cả mọi người. Không phải ai giúp mình cũng đều nghĩ đến chuyện lợi dụng. Hãy bỏ thành kiến đó một lần xem sao?

Diệp Thúy nhìn xuống đất. Nàng không hoàn toàn đồng ý với Vũ nhưng không tiện nói thêm. Vũ bỗng hỏi:

- Cô Thúy! Còn điều này, tôi muốn hỏi cô.

- Thưa bác sĩ!

- Ở chỗ nhà cũ trước kia, có bà nào thương cô và tin cần được không?

Diệp Thúy ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu:

- Dạ không!

- Thế thì khó quá há...

- Thưa bác sĩ! Bác sĩ cần một bà như thế để làm gì?

Vũ nhìn Thúy, đáp:

- Tôi muốn có một người ở đây với Thúy. Không lẽ cô ở đây một mình sao?

Diệp Thúy mỉm cười:

- Bác sĩ khỏi bận tâm... Từ khi mẹ tôi chết đến giờ, tôi vẫn ở một mình có sao đâu? Tôi quen như vậy rồi, bác sĩ à!

Vũ ghen lời. Một lúc, chàng mới nói:

- Nhưng từ đây đến lúc tiệm khai trương, cô còn bận rộn nhiều lắm. Ở nhà không ai hết, cô lo sao cho xiết.

Diệp Thúy lặng thinh suy nghĩ.

Một lúc sau, Thúy bảo Vũ:

- Bác sĩ không phải bận tâm. Tôi liệu xoay sở được mà.

Vũ không biết tính sao nên cũng đành chịu. Diệp Thúy bơ vơ quá, ngoài chàng ra không còn ai là thân bằng quyến thuộc. Chính chàng cũng không biết nhờ ai săn sóc con?

Lúc ban đầu, chắc chàng phải đến đây hằng ngày để giúp đỡ Thúy. Vũ bảo con:

- Ngày mai, họ sẽ chở tử kiếng, bàn ghế và kệ sách tới. Cô chỉ cho họ làm nhen.

- Dạ. Bác sĩ không đến sao?

- Có chứ! Nhưng chắc ở bệnh viện ra, tôi mới đến đây được.

Rồi chàng lấy trong bóp ra một số tiền, đưa cho Thúy nói:

- Cô cầm đỡ số tiền này để chi dụng trong nhà.

Thúy có vẻ e ngại khi cầm lấy tiền. Vũ nhìn con nói:

- Cô cứ cầm lấy, bao giờ tiệm này phát đạt sẽ trả lại tôi, có sao đâu?

Rồi không muốn cho Diệp Thúy nghĩ ngợi xa xôi, chàng nói lảng sang chuyện khác:

- Nếu bận rộn quá, cô nên ăn cơm tháng tiệm hơn.

Diệp Thúy nhìn chàng, lắc đầu:

- Bác sĩ không lo! Tôi lo cơm cho mình được mà.

Nàng nói xong, mỉm cười trước những lo lắng quá chu đáo của Vũ. Ông lo cho nàng từng chút, từ nơi ăn, chốn ở. Vũ vẫn chưa hết băn khoăn, khi nghĩ Diệp Thúy phải ở một mình, trong căn phố lâu này. Chàng bỗng nói:

- Cô Thúy này... Hay là tôi mời cô Phương ở bệnh viện đến đây ở với cô cho có bạn?

Diệp Thúy lặng thinh. Mấy lúc gần đây, Phương hay hỏi nàng những câu thật lạ lùng. Nàng có cảm tưởng như Phương có ý nghi ngờ một chuyện gì không mấy đẹp giữa bác sĩ Vũ với nàng. Rồi tự nhiên, Phương đâm ra mất cảm tình với nàng và thường nói những câu gần như mỉa mai. Thật khổ tâm quá!

Vũ hỏi tiếp:

- Cô nghĩ sao Diệp Thúy? Cô Phương không có gia đình, chưa có chồng con gì cả. Cô ấy đến đây ở, chắc cũng tiện mà.

Diệp Thúy đành nói sự thật:

- Thưa bác sĩ! Dạ chắc không nên... Vì tánh cô Phương cổ hơi khó.

Vũ mỉm cười:

- Cô không thích cô Phương chớ gì? Tánh tình cô đó cũng lạ. Nghĩ gì thì nói đại, chẳng nề nang ai cả. Ở bệnh viện, nếu không có tôi, cô ấy ra Hội Đồng không biết mấy lần. Tuy vậy, chớ tính tình tốt lắm!

Diệp Thúy biết Vũ hiểu lầm lời nói của mình, nhưng cũng không đính chánh. Miễn Phương đừng đến đây và cũng đừng biết chuyện Vũ giúp đỡ nàng là được rồi! Thúy nghĩ mình không thể nào giải thích được lý do Vũ chăm sóc mình! Chính nàng cũng chưa hiểu rõ ràng ý nghĩ của bác sĩ. Ông bảo nàng xem ông như cha. Nhưng mà tại sao như vậy chớ? Cách cư xử của ông thật đứng đắn, nhưng liệu người ngoài có tin như vậy không? Bác sĩ không hề lợi dụng nàng, nhưng người đời, nhứt là Phương cứ xét đoán theo lý lẽ thông thường thì sẽ nghi ngờ có điều ám muội giữa nàng và Vũ ngay. Chỉ có nàng và bác sĩ hiểu lòng nhau nhưng thiên hạ làm sao khỏi xâm xì. Vũ thấy con không thích cho ai đến đây cả thì nói:

- Được rồi! Nếu Diệp Thúy liệu ở một mình được thì thôi. Tôi chỉ sợ Thúy buồn rồi cảm thấy cô độc như xưa.

Thúy lắc đầu:

- Dạ, bây giờ, tôi không thấy cô độc nữa. Dù sao cũng còn bác sĩ lo lắng giúp đỡ tôi. Đời tôi như vậy cũng đủ rồi. Lời nói của Thúy nghe buồn và thấm thía vô cùng. Vũ nhìn con bồi hồi xúc động.

Chàng bỗng nói:

- Thôi tôi về đây! Buổi tối cô nhớ đóng cửa ngoài cho cẩn thận.

Thúy vâng dạ, trong lúc Vũ bước xuống thang lầu. Chàng vừa đi vừa nói:

- Ngày mai, tôi sẽ đến để tính với cô cách thức mua sách, mượn người làm giúp, còn quảng cáo... Cha! Còn nhiều chuyện quá.

Diệp Thúy nói:

- Nghề này mới mẻ đối với tôi! Chắc phải cố gắng nhiều mới thành công được.

Vũ mỉm cười:

- Dĩ nhiên rồi! Ở đời, người ta hơn nhau nhờ sự cố gắng thôi. Thúy đừng lo, rồi thì nghề dạy nghề mà.

Vũ bước ra cửa rồi qua đường, lên xe. Thúy đứng nhìn theo, đến khi Vũ cho xe chạy khuất ở đầu đường. Nàng khóa cửa ngoài lại, nhìn khắp căn phố một lượt. Thật là trống trải. Mùi sơn, mùi vôi còn hăng hắc khắp nhà.

Diệp Thúy đi lên cầu thang. Trong nhà vắng vẻ quá nhưng lòng nàng không thấy buồn bã như xưa. Thúy thay áo rồi lên giường nằm. Đây là nhà nàng, nhà của riêng nàng? Có thể như vậy được sao? Thật lạ lùng và gần như không tưởng tượng nổi. Nàng tưởng chừng như mình đang sống trong mơ và tâm hồn đang lơ lửng trên chín tầng mây. Nàng không còn đủ lý trí

sáng suốt, để xét đoán những chuyện đưa đến cho nàng. Bác sĩ Vũ xem mình như "người thế nào" đối với ông? Là con hay một thứ "tình nhân" sang trọng? Thúy không thể hiểu được và nàng cũng không thể xét đoán một cách rõ ràng những ý nghĩ trong đầu Vũ! Có điều nàng chắc chắn Vũ không có ý lợi dụng nàng như bao kẻ khác.

Có lúc, Diệp Thúy lại ví mình như một thiếu nữ quá khổ sở trên đường đời rồi tự nhiên có Đức Phật hiện từ hiện đến. Đức Phật đã rủ lòng thương xót nên dùng phép màu biến hóa cho nàng lành bệnh, mang sắc đẹp trả lại cho nàng và tạo ra tiện nghi để nàng được hoàn toàn hạnh phúc. Diệp Thúy mỉm cười một mình với những ý nghĩ ngộ nghĩnh đó. Và nàng ngủ thiếp đi lúc nào không biết...

*

Bác sĩ Trọng ngồi ở bàn viết, soát lại bản danh sách các bệnh nhân vừa rời bệnh viện và một số khác mới vào. Có hai người bệnh quá trầm trọng mà lại thiếu giường nằm, nên chàng phải tạm cho vào phòng lạnh.

Lúc này, lại thêm bốn người xin vào nữa. Trọng muốn gặp Vũ để bàn chuyện đó, nhưng suốt buổi chiều Vũ không đến. Chuyện kia kể ra không mấy gì quan trọng, nên chàng không điện thoại đến nhà bạn, nhưng trong lòng hơi thắc mắc.

Vũ bận việc gì mà không đến bệnh viện? Ít khi chàng vắng mặt bất thường như vậy lắm! Đáng lý ra, vào giờ này, Trọng đã về rồi, nhưng vì không có Vũ, chàng phải trực thay bạn vài giờ. Bỗng có tiếng chuông điện thoại reo vang, Trọng cầm ống nghe lên hỏi:

- A lô... Ai đó? Trọng đây.

Chàng nghe tiếng Vũ ở đầu dây bên kia:

- Vũ đây? Anh Trọng đó hả?

- Anh Vũ! Có chuyện gì đó anh? Sao không đến?

- Chiều nay, mình bận việc riêng không đến được! Giúp giùm mình một lần nhen.

- Được rồi! Nhưng có chuyện gì quan trọng lắm không?

Trọng nghe Vũ đáp với vẻ ngập ngừng:

- Không quan trọng gì, nhưng... thiếu mình không được! Tiếp giùm mình một buổi đi!

Trọng cười:

- Được rồi! Sáng mai anh có đến không?

- Đến chứ! Sao anh lại hỏi vậy?

- Vì ở đây, có nhiều việc cần giải quyết, muốn có ý kiến của anh. Đừng đến trễ đó.

Vũ đáp nhanh:

- Anh khỏi phải lo! Chào anh.

Trọng gác ống điện thoại và chợt nhìn thấy cô Phương đứng cạnh bên mình tự bao giờ. Chắc cô vào phòng lúc chàng đang nói chuyện với Vũ.

Trọng chưa kịp nói gì thì Phương đã hỏi:

- Thưa bác sĩ! Có phải bác sĩ Vũ không?

Trọng gật đầu:

- Ờ, anh Vũ! Anh bận việc nên không tới được, nhờ tôi trực thay.

Trọng chú ý thấy Phương thở dài, nhìn xuống, dáng điệu có vẻ buồn phiền, chán nản. Chàng ngạc nhiên hỏi:

- Việc gì vậy, cô Phương?

Phương lắc đầu:

- Dạ, một việc quá hệ trọng. Mấy hôm nay, tôi định thưa qua cho bác sĩ rõ, nhưng không tiện...

Trọng hỏi tiếp:

- Việc gì? Cô nói đi?

Phương ngập ngừng:

- Bác sĩ... có nghe rồi... xin để tâm dò xét, đừng quá nóng... tiết lộ ra sẽ có hại cho tôi. Đáng lý, tôi cũng cam miệng luôn, nhưng vì thanh danh của bệnh viện, tôi khó nghĩ quá...

Trọng sửng sốt:

- Cô nói gì vậy? Chuyện của ai? Mà chuyện gì?

Phương lặng thinh một lúc mới nói:

- Dạ, chuyện bác sĩ Vũ...

- Chuyện anh Vũ? Anh ấy làm gì?

Trọng đứng phắt dậy, trong lòng rất lo âu. Chàng thấy cánh cửa phòng khép không kín vội bước tới đóng chặt lại. Nhứt định là chuyện hệ trọng rồi. Chàng lại hỏi Phương:

- Thế nào? Cô nói đi...

Phương chậm rãi cất tiếng:

- Thừa bác sĩ trong bệnh viện hiện thời, có một luồng dư luận không hay cho bác sĩ Vũ. Nhứt là phía mấy cô nữ y tá. Họ bàn bạc nhiều lắm...

- Bàn bạc chuyên gì?

- Dạ, chuyện bác sĩ Vũ với cô Diệp Thúy...

Trọng kêu lên:

- Diệp Thúy! Cô vũ nữ đó ư?

- Vâng! Đúng là cô đó.

- Sao họ nói bậy vậy? Bác sĩ Vũ làm gì? Họ đặt chuyện, bị ra Hội đồng hết đó...

Phương thấy Trọng hơi giận nên nín lặng. Một lúc, nàng mới nói:

- Thừa bác sĩ! Lúc đầu, tôi cũng có rầy họ, nhưng luồng dư luận đó xảy ra từ mấy tháng nay. Riết rồi tôi cũng khó đàn áp nổi.

Bác sĩ Trọng có vẻ suy nghĩ, rồi nói:

- Chắc họ thấy anh Vũ săn sóc cô Diệp Thúy quá tận tình chớ gì? Trời ơi! Nếu ai chăm sóc bệnh nhân chu đáo, đều mang tiếng hết, thì làm sao?

Phương lắc đầu:

- Dạ không phải vậy đâu, bác sĩ! Chính tôi cũng đâm ra nghi ngờ bác sĩ Vũ!

- Sao? Cô cũng nghi ngờ ư?

- Vâng! Tôi cho là bác sĩ Vũ cư xử không được đứng đắn.

Trọng ghen lời. Từ lâu, chàng cũng biết tánh Phương hay nói thẳng, nhưng việc này nào phải chuyện đùa! Tố cáo bác sĩ Giám đốc bệnh viện không đứng đắn, là chuyện quan trọng vô cùng. Phải có đủ bằng cứ, bằng không thì kẻ tố cáo sẽ bị đuổi ngay. Trọng nhìn Phương hỏi lại:

- Cô dám chắc như vậy không? Hãy thận trọng lời nói, không thì nguy cho cô lắm đó.

Phương quả quyết:

- Thưa bác sĩ! Tôi dám chắc như vậy. Nhưng đây không phải là lời tố cáo của tôi đối với bác sĩ Vũ trước Hội Đồng, mà chỉ là chuyện nói riêng với bác sĩ, để nhờ khuyên ông Vũ. Bác sĩ là bạn thân, chắc cũng không muốn cho ông Vũ sa ngã. Ý tôi muốn thế thôi, chứ đâu có lòng hại ông Vũ.

Trọng ngồi xuống ghế, bảo Phương:

- Cô kể hết cho tôi nghe đi.

Phương khẽ cất tiếng:

- Thưa bác sĩ! Từ năm, sáu tháng nay, trong bệnh viện, ai ai cũng chú ý thấy cảm tình riêng của bác sĩ Vũ với cô Diệp Thúy. Bác sĩ coi trại A mà lại sang trại B săn sóc cho cô kia.

Trọng bèn vực bạn:

- Cô quên là lúc đó tôi cũng đồng ý cho anh Vũ sang trại B sao? Tại vì bệnh tình cô Thúy hơi khác thường, tôi chuyên trị cũng khó thuyên giảm. Nếu trong bệnh viện ai ai cũng nhận định như cô thì từ nay sẽ không có một bác sĩ nào dám chăm sóc bệnh nhân tận tình nữa.

Phương lắc đầu:

- Thưa bác sĩ! Nói thì phải có đầu có đuôi chứ không phải có bao nhiêu yếu tố đó mà dám quả quyết bác sĩ Vũ không đứng đắn. Đồng ý là lúc ban đầu, ông Vũ tận tụy săn sóc cho cô Diệp Thúy không có chút ầm ỹ gì. Nhưng mấy tháng nay, có nhiều chuyện khác thường, nên tôi mới để ý.

- Như chuyện gì chẳng hạn?

- Bác sĩ nghĩ xem, mỗi ngày ông Vũ đến trại B thăm bệnh cho cô Thúy một lần là đủ rồi. Đôi khi tôi gặp bác sĩ đến vào buổi chiều một mình ở trong phòng cô Thúy, không ai hay biết.

Bác sĩ Trọng bắt đầu ngạc nhiên về thái độ của bạn, nhưng vẫn cố bình vự:

- Việc đó có gì là lạ! Tôi đây, đôi khi buổi chiều trước khi về nhà cũng tạt qua thăm những bệnh nhân trầm trọng, có sao đâu?

Phương lắc đầu:

- Không phải vậy, thưa bác sĩ! Thăm bệnh nhân là một việc, nhưng tâm tình riêng là một việc khác.

- "Tâm tình riêng" nghĩa là sao?

- Dạ. Giữa cô Diệp Thúy và ông Vũ có nhiều chuyện riêng tư. Có khi ngồi rù rì cả buổi trời.

Bác sĩ Trọng hỏi gằn lại:

- Cô chứng kiến sự việc đó?

- Dạ. Nhiều lúc có mặt tôi trong phòng, bác sĩ Vũ còn mời tôi ra ngoài nữa.

Trọng đứng lên đi qua, đi lại trong phòng. Thật là lạ lùng hết sức. Vũ là người đứng đắn, không hề bị tai tiếng gì cả, tự nhiên mà dính vô chuyện này! Sự thật nó như thế nào? Có đúng như những lời cô Phương mới nói không? Một ý nghĩ thoáng hiện lên trong đầu, khiến chàng phải quay lại nhìn Phương. Hay là cô Phương thâm yêu Vũ, rồi đâm ra ganh ghét Diệp Thúy? Chuyện này dù sao, chàng cũng phải tìm hiểu cho ra lẽ. Trọng đứng dừng lại hỏi Phương:

- Chỉ có bao nhiêu chuyện đó mà cô dám quả quyết có điều ám muội xảy ra giữa bác sĩ Vũ và cô Diệp Thúy sao?

Phương bình tĩnh đáp:

- Dạ, còn nữa... Điều này mới quan trọng.

- Điều gì?

- Dạ, bác sĩ có biết cô Diệp Thúy đã rời bệnh viện rồi không?

- Biết chứ! Cô ấy đã ra mấy hôm rồi.

Cô Phương nói nhỏ:

- Thưa bác sĩ! Trong bệnh viện họ nghi ngờ bác sĩ Vũ mượn nhà riêng cho cô Diệp Thúy ở.

- Trời! Sao họ dám nói chuyện động trời như vậy? Ai nói? Chuyện này thật quá lắm.

Phương thấy Trọng có vẻ giận nên lặng thinh. Nàng chờ Trọng dịu xuống mới tiếp:

- Thưa bác sĩ! Tôi mong bác sĩ trầm tĩnh, trước chuyện này. Không khéo bệnh viện mình sẽ mang tai tiếng đó. Tôi nói với bác sĩ những gì đã

nghe được bên ngoài, để bác sĩ liệu mà giúp ông Vũ. Chớ đâu nào phải lời tố cáo của tôi!

Trọng nói:

- Nhưng họ đặt điều như vậy, cô cũng nghe theo sao? Bác sĩ Vũ xưa nay là người gương mẫu, không hề có cử chỉ khiếm nhã với bất cứ một ai, đừng nói chi có hành động tác tệ như thế.

Phương đáp:

- Chính vì vậy mà ai nghe nói cũng phải ngạc nhiên.

Trọng hỏi lại:

- Ai bảo với cô là bác sĩ Vũ mượn nhà riêng cho Diệp Thúy ở?

Phương sợ Trọng làm khó dễ người đã nói ra chuyện đó, nên nói trở đi:

- Thưa bác sĩ! Trong bệnh viện họ đồn đãi như vậy, chớ không biết rõ người nào?

- Ai đồn? Người nào bày ra chuyện vô cớ đó? Tôi nghi họ muốn làm mất thanh danh của bác sĩ Vũ đó. Cô Phương! Cô là người rất mến anh Vũ, sao cô không tìm xem ai đang âm mưu hại anh ấy?

Phương thấy mình khó thể lặng thinh. Đã lỡ lời, phải nói ra luôn. Phương cất tiếng:

- Thưa bác sĩ! Bác sĩ có tin lời tôi nói không? Chắc bác sĩ cũng không có ý nghi ngờ tôi âm mưu làm hại ông Vũ.

- Không! Cô thì tôi biết từ lâu. Cô đâu có làm chuyện đó.

- Vậy tôi xin nói thật. Chính hôm cô Diệp Thúy rời bệnh viện này, tôi đã gặp cô ấy đi trên xe bác sĩ Vũ. Hình như bác sĩ chở cô ấy đến nơi nào về phía Chợ Lớn.

Trọng ngẩn ngơ trước sự việc lạ lùng đó. Trời đất! Vũ chở Diệp Thúy trên xe? Mà chở đi đâu? Phương tiếp lời:

- Buổi chiều đó tôi nghỉ, nên có ra chợ Sài Gòn. Dọc đường lại gặp xe bác sĩ Vũ. Tôi chú ý nhìn thấy một cô ngồi bên mặt. Ban đầu tôi tưởng cô Ngọc Dung, con gái bác sĩ. Đến chừng xe vọt qua, tôi mới kịp nhận ra cô Thúy.

Bác sĩ Trọng vụt hỏi:

- Nhà của cô Diệp Thúy ở đâu?

Phương lắc đầu:

- Cô ấy làm gì có nhà? Trước khi vào bệnh viện, cô ấy ở phòng riêng, nhưng thiếu tiền phòng nhiều quá, họ siết đồ đạc gần hết. Cô ấy có thuật những chuyện đó cho tôi nghe mà.

Bác sĩ Trọng lăm lăm:

- Như vậy thì Vũ đưa Diệp Thúy đi đâu? Mà tại sao anh ấy phải lo cho cô ta nhiều đến thế?

- Chính vì vậy mà trong bệnh viện này, họ đồn đãi những chuyện không hay cho ông Vũ.

Bác sĩ Trọng lặng thinh một lúc rồi bảo Phương:

- Thôi được rồi! Cô để tôi dò xét lại đã. Điều cần nhất là từ giờ trở đi, cô đừng tiết lộ chuyện này cho người khác biết. Và nếu có thể, cô chặn đứng những lời đồn đãi kia.

Phương lo ngại nói:

- Thưa bác sĩ! Nói thêm thì chắc tôi không nói với ai rồi. Còn chặn đứng lời đồn đãi không phải là dễ. Nhứt là những y tá, gác dan thường bị ông Vũ khiển trách vì làm bậy, gặp dịp này lại đồn tung ra cho ông Vũ mất uy tín.

Trọng nói ngay:

- Đó! Cô thấy không? Tôi nói trong vụ này, nhứt định có kẻ âm mưu làm giảm uy tín bác sĩ Vũ mà. Tôi sẽ điều tra ngay vụ này và đưa ra Hội Đồng xét xử.

Phương nhìn Trọng, cất giọng nghiêm nghị:

-Tôi nghĩ bác sĩ nên cẩn thận. Đừng quá nóng mà khó gờ tai tiếng cho ông Vũ. Việc gì cũng vậy, "không có lửa làm sao có khói"? Vả lại, chính mắt tôi cũng đã chứng kiến nhiều chuyện đáng nghi ngờ, thì không hẳn những lời đồn đãi của họ hoàn toàn bịa đặt?! Tôi mong bác sĩ vì tình bạn mà tìm hiểu rõ hành động của ông Vũ trước đã. Vì nếu không khéo, đưa ra Hội Đồng bệnh viện thì chuyện này lùm xùm trước dư luận. Báo chí đăng lên, chẳng có lợi gì đâu.

Bác sĩ Trọng thở dài không nói gì hết. Lời bày giải của Phương cũng phải; việc này đưa ra trước dư luận thì gia đình Vũ sẽ xáo xáo trước tiên. Phương nói tiếp:

- Bác sĩ nên tin ở tấm lòng chân thật của tôi. Làm ở bệnh viện này, có gần 10 năm rồi, tôi mến bác sĩ và ông Vũ, còn hơn tình ruột thịt. Tôi không muốn có tai tiếng gì cho ông Vũ, nên tỏ hết cho bác sĩ rõ những điều nghe thấy.

- Tôi hiểu rồi, cô Phương à! Cô để tôi lo liệu.

Phương cúi chào Trọng rồi lui ra. Trọng cũng đứng lên để đi thăm các bệnh nhân trầm trọng trước khi về. Và suốt đêm hôm đó. Trọng bị ám ảnh luôn bởi câu chuyện của Vũ. Chàng về nhà không được vui vẻ như mọi khi nên ai nấy đều lấy làm lạ. Mấy lần vợ Trọng hỏi chồng, chàng đều lắc đầu không nói. Chàng suy tính không biết có nên hỏi thẳng Vũ không? Hay là âm thầm dò xét bạn.

Giữa tình bạn với nhau, chàng hỏi Vũ thì được rồi, nhưng lỡ ra chuyện kia không có! Tức nhiên, Vũ phải làm cho ra lẽ thì bệnh viện sẽ xáo trộn cả lên. Thật là phiền phức và rắc rối! Sau cùng Trọng nghĩ mình nên âm thầm dò xét bạn. Như vậy Vũ sẽ không biết mà phòng bị. Chừng biết rõ ngôi nhà Vũ mượn cho Diệp Thúy ở như lời họ đồn đãi thì chàng sẽ cố gắng giúp bạn khỏi sa ngã.

Sáng hôm sau, Vũ đến bệnh viện, xem chừng vui vẻ hơn mọi hôm. Trọng gặp bạn vẫn niềm nở như lúc bình thường. Vũ vô tình không rõ Trọng đang có ý dò xét mình. Sau khi giải quyết những chuyện trong bệnh viện, Trọng mới hỏi Vũ:

- Hôm qua, bạn việc gì mà anh không đến?

Vũ lộ vẻ suy nghĩ rồi đáp:

- Chuyện riêng trong gia đình, anh à.

Mỗi khi Vũ nói đến chuyện riêng thì không bao giờ Trọng hỏi thêm nữa. Nhưng lần này khác. Chàng vừa nói xong thì Trọng gạn hỏi:

- Chuyện gì vậy? Có phải chuyện Ngọc Dung không?

Trọng hỏi thế vì mấy tháng nay, Vũ thường than phiền với chàng về việc hôn nhân của Ngọc Dung. Thấy bạn hỏi tới, Vũ đành nói theo:

- Phải! Chuyện con bé ngày càng rắc rối.

- Kìa. Hình như anh đã cấm Trân đến nhà rồi mà.

Vũ gật đầu:

- Đúng thế! Tôi và vợ tôi đã hết lời bày giải cho Ngọc Dung rõ dã tâm của Trân. Tôi chỉ cho nó thấy những gương "xe trước đố". Mong Ngọc đã đưa Ngọc Dung lên Đà Lạt mấy tháng nay rồi.

- Ngọc Dung có nghe theo lời anh chị không?

- Nghe theo chứ, nhưng xem chừng nó buồn bã lắm. Lúc này, tuy ở Đà Lạt, có ông ngoại nó, mà vợ tôi gửi thư về cho biết, nó ốm nhiều lắm. Tôi lo quá.

Trọng lại hỏi:

- Còn Trân?

- Cậu ta thật là lì. Trân làm như quá say mê Ngọc Dung vậy. Nhứt định tìm cho được Ngọc Dung. May là nhà ba tôi khít vách với nhà anh Quý, bạn tôi, làm Quận trưởng ở trên đó, chứ không thì cậu ta đã xông đại vô nhà.

- Lì đến thế kia à? Hay là cậu ta yêu thương Ngọc Dung thật tình.

- Điều đó không biết sao mà nói? Theo lời cậu Phiên, Trân có tánh lạ lùng lắm. Nếu cô gái nào chín chắn, anh ta không làm gì được thì cứ đeo đẳng mãi như vậy. Còn để cho anh ta được dễ dàng "hái mận, bẻ hoa" thì sớm muộn gì anh ta cũng trở ngón "sở Khanh".

Hai người cùng lặng thinh. Một lúc, Trọng hỏi:

- Ngọc Dung vẫn còn ở Đà Lạt hả?

- Vâng! Chắc tôi để cháu ở trên đó ít lâu nữa.

- Nếu vậy, hôm qua, anh bận lo việc gì?

Tự nhiên, bị Trọng hỏi đột ngột, Vũ đâm ra lúng túng. Hôm qua, chàng bạn giúp Diệp Thúy trang hoàng tiệm sách nên không đến bệnh viện. Không ngờ Trọng lại tò mò hỏi đến. Một lúc, chàng mới đáp lời bạn:

- Cũng có một vài chuyện khác.

Trọng đã thấy rõ thái độ lúng túng của bạn và chàng cũng bắt đầu nghi ngờ Vũ không thật với mình.

*

Diệp Thúy ra khỏi nhà sách Xuân Thu, liền theo đường Tự Do, để vào hành lang Eden. Nàng qua khỏi chỗ trưng hình quảng cáo phim thì có cảm tưởng như ai đó đang theo sau mình. Thúy bước đều đều. Nàng không tiện quay nhìn lại, nên chưa rõ kẻ ấy là ai? Khách lạ hay là người quen biết cũ ngày xưa? Từ hôm rời bệnh viện đến nay, đây là lần đầu tiên, Diệp Thúy ra phố. Không phải nàng nhàn nhã dạo chơi mà đi "côm măng" sách cho tiệm của nàng. Thúy rất sáng trí, nên Vũ chỉ sơ qua là nàng tự đi mua sách được ngay.

Vì là ngày đầu liên xuất hành nên lúc này, Thúy cứ đứng ngẫm mãi trước kiếng. Nàng lấy bức ảnh cũ ra nhìn để đối chiếu với nhan sắc hiện tại thì thấy mình khác xưa nhiều. Nhan sắc tuy không suy giảm, nhưng cách trang điểm hình như thay đổi hẳn.

Ngày xưa, nàng diêm đúa, lờ loẹt bao nhiêu, bây giờ nàng lại trang nhã, bình dị bấy nhiêu. Chính Diệp Thúy cũng không ngờ mình đổi khác nhiều đến thế và nàng chắc khi ra phố những người quen biết cũ sẽ khó thể nhìn ra nàng. Điều đó rất có lợi cho Thúy, vì nàng không còn muốn ai nhắc nhở đến những ngày buồn thảm xa xưa.

Bác sĩ đã Vũ bảo nàng:

- Cô đừng bao giờ nghĩ đến cái dĩ vãng đen tối ấy nữa. Hãy nhìn thẳng đến tương lai mà đi...

Câu nói của bác sĩ giúp Thúy rất nhiều. Lắm lúc chán nản, nàng nhớ đến lời ông thì thấy hăng say làm việc ngay.

Diệp Thúy đến trước cửa rạp Eden thì dừng lại xem hình. Nàng cốt ý dò xem người lạ có còn theo dõi mình nữa không? Nàng chợt nghe tiếng chân bước đến gần bên.

Diệp Thúy lúng túng rời đi nơi khác, dù chưa được biết rõ kẻ đang theo mình là ai? Bỗng nàng nghe tiếng gọi nhỏ:

- Diệp Thúy! Diệp...

Thúy vẫn lặng thinh cất bước và nàng đoán chừng kẻ kia là một trong số những khách đến vũ trường khi xưa. Đi một đôi xa nàng bước chậm lại và vẫn nghe tiếng chân người ở sau lưng. Diệp Thúy đứng nhìn vào kiếng tủ một cửa hàng và nàng rợn người, tay chân tự nhiên lạnh đi.

Nàng kêu nhỏ:

- Trân!

Hình như Trân đã nhìn ra được nàng nên cứ mãi theo sau! Qua phút hồi hộp ban đầu, Diệp Thúy cố định tĩnh tâm thần. Nàng nhứt định không để Trân nhìn ra nàng là Diệp Thúy ngày xưa, người con gái ngây thơ đã bị hấn gạt găm, làm hư hỏng cả một đời... Trân đã theo đuổi Diệp Thúy từ nãy đến giờ. Hấn thấy Thúy từ trong nhà sách đi ra thì hết sức ngạc nhiên. Ban đầu, hấn cũng ngờ là người giống người nhưng khi Thúy đi qua, hấn mới quyết chắc là nàng chứ không ai khác. Khuôn mặt đó, thân hình đó, hấn làm sao được. Nhưng khi Trân gọi đến tên Thúy mà nàng không trả lời, hấn hơi chùn bước. Nếu đúng là Thúy thì ít ra nàng cũng quay lại chứ? Sao cô ta lại lằm lũi đi luôn? Trân định không theo nàng nữa nhưng chợt nghĩ:

- Hay là Diệp Thúy đã thấy mình trước nên làm mặt lạ? À, có thể như thế lắm?

Hắn nghĩ vậy nên bước đến trước mặt Diệp Thúy rồi thành linh cúi chào:

- Thưa cô!

Diệp Thúy đã đủ bình tĩnh để đối phó với tên "sở khanh", nên cất tiếng hỏi lại:

- Ông muốn hỏi gì?

Trân nghe giọng nói càng quả quyết nàng là Diệp Thúy chứ không ai khác? Hắn mỉm cười thân thiện:

- Diệp Thúy không còn nhớ tôi nữa sao?

Thúy kinh tởm cái giọng nói hiên lành nhưng chất chứa đầy nọc độc đó! Nàng lắc đầu:

- Thưa ông! Ông nói gì... tôi không hiểu!

Trân nhìn chiếc răng vàng nhỏ bên trái của nàng thì quả quyết nói:

- Thúy! Em đừng làm mặt lạ với anh. Anh là Trân đây. Anh biết mình có lỗi nhiều lắm, nhưng...

Diệp Thúy thấy khách đi đường liếc nhìn hai người thì dậm ngượng, lùi lại bảo Trân:

- Ông nhìn lầm rồi. Ông đi đi, không tôi...

Trân thấy Diệp Thúy có vẻ quyết liệt như vậy thì không dám hỏi thêm, bước đi thật mau, cho người chung quanh không chú ý tới.

Diệp Thúy thở ra nhẹ nhàng. Nàng nhìn theo tên "sở khanh" mỉm cười khinh bỉ. Một thiếu phụ chứng kiến được thái độ của Trân liền bước đến bên Thúy, hỏi:

- Hẳn định giờ trò gì vậy cô?

Diệp Thúy không muốn rắc rối nên mỉm cười đáp:

- Tôi không biết nữa. Chắc ông ta nhìn lầm ai đó?

Thiếu phụ lẩm bẩm:

- Có thể như vậy lắm! Chớ ai đâu ăn mặc sang trọng mà sàm sỡ giữa đường.

Diệp Thúy cúi chào thiếu phụ rồi bước lần ra đường Nguyễn Huệ. Nàng không ngờ Trân vẫn theo sau, song lại đứng xa xa, cho Thúy đừng chú ý. Hắn thấy Diệp Thúy đưa tay ngoắc tắc xi, liền bước ra xe, leo lên, rồi máy sẵn. Trân nhứt định theo Thúy đến tận nhà, xem nàng còn chối được nữa không?

Đã mấy năm qua, hắn không biết tin Thúy, bất thành lình gặp lại người xưa, hắn thấy lòng "ham muốn" khác thường. Và hắn cũng vừa nhận thấy một điều rất lạ, là khuôn mặt Thúy phẳng phất giống Ngọc Dung, người thiếu nữ mà hắn say mê đắm đuối! Tuy không giống hắn, nhưng cả hai có nhiều đường nét tương tự như nhau.

Diệp Thúy vô tình không biết Trân đang lái xe đuổi theo mình, nên chỉ đường cho anh tài xế tắc-xi chạy thẳng về nhà. Trân lấy làm thích thú lắm! Hẳn định ninh hiện tại, Diệp Thúy vẫn còn là một vũ nữ. Tìm gặp được nàng là cả một sự may mắn, vì bạn bè của hắn vẫn thường nhắc tới Diệp Thúy!

Lần này, tìm ra chỗ ở của Thúy, họ còn phục hấn thêm. Nghĩ thật lạ quá! Mấy năm trước, Trân "sống chung" với Diệp Thúy đến độ phát chán, nhưng sao bây giờ gặp lại vẫn thấy say mê như thường? Tại sao vậy? Trân không phân tách được lòng mình. Có lẽ ngày xưa, Diệp Thúy trang điểm quá diêm dúa, mất đi bản sắc tự nhiên, còn bây giờ, trông nàng thật bình dị, gợi nhớ đến hình ảnh cô thợ may, tóc còn buông xõa, ở tiệm Tây Thi độ nào?

Còn một điều, khiến Trân theo đuổi Diệp Thúy là vì nàng phảng phất giống Ngọc Dung, nhưng Thúy có vẻ già dặn hơn. Tắc-xi về đến nhà, Thúy trả tiền xe, đi vào. Trân đậu xe ở góc đường và nhìn thấy Diệp Thúy vào tiệm sách "Ngọc Thanh".

Thật là lạ! Không lẽ Diệp Thúy ở đây? Hay là nàng đi mua sách? Trân nhớ lại lúc này đã gặp nàng, từ trong nhà sách "Xuân Thu" đi ra. Thật hấn không còn hiểu gì được nữa! Một cô vũ nữ làm gì say mê sách đến độ đó? Một ý nghĩ thoáng qua: "Hay tại lúc sau này có nhiều khách ngoại quốc, nên Diệp Thúy định học tiếng Anh để dễ giao thiệp?"

Trân nghĩ thế, nên ngồi trên xe chờ Diệp Thúy. Hấn cứ chờ mãi, hơn nửa giờ sau, vẫn không thấy Diệp Thúy trở ra. Trân nóng ruột, liền bước xuống xe, đi lần về phía tiệm sách. Hấn sợ Diệp Thúy nhìn thấy nên mang kiếng đen rồi liếc nhìn bên trong. Tiệm sách hình như chưa có khai trương!

Trân thấy vài người đang sắp sách lên kệ, còn Diệp Thúy ở đâu không rõ? Nghĩ cũng lạ thật, tiệm sách người ta chưa mở, Diệp Thúy đến đây làm gì? Trân nghĩ ngợi bấn khoăn về sự việc đó. Bỗng hấn nhìn thấy Diệp Thúy từ trong buồng bước ra. Nàng không còn mặc áo dài nữa mà mặc áo bà ba trắng trông thật gọn gàng. Trân nép mình bên cửa sổ nhìn vào, trong lòng hết sức ngạc nhiên. Một người đang chất sách, quay lại bảo Thúy:

- Thưa cô! Sách học không đủ chất lên kệ này...

Diệp Thúy đáp tự nhiên:

- Để rồi mình mua thêm.

Trân sững sốt nhìn Thúy rồi nhủ thầm:

- "Trời đất! Cô ta là chủ tiệm sách này".

Trân lặng yên trước sự thật bất ngờ đó. Diệp Thúy đã từ già nghề vũ nữ trở lại cuộc sống bình thường như bao nhiêu cô gái khác. Mà sao Diệp Thúy có đủ tiền để lập tiệm?

Theo sự suy luận của Trân thì Thúy đã lấy một nhà giàu nào đó, chịu làm bé làm mọn, để rút tiền lập tiệm sách. Trân đã định bỏ đi, nhưng nghĩ kỹ lại, hắn muốn bước vào tiệm cho Diệp Thúy thấy mặt mình, xem nàng xử trí ra sao? Chắc có lẽ cô ta sẽ không còn được bình tĩnh như lúc này ở hành lang Eden. Trân nhìn vào nhà một lần nữa xem Diệp Thúy đứng đâu rồi bước lại cửa. Hắn bỗng kêu lên:

- Trời! Bác sĩ Vũ!

Trân chợt nhìn thấy Vũ từ phía nhà trong bước ra. Bác sĩ nhìn Diệp Thúy với đôi mắt thương yêu rõ rệt. Diệp Thúy quay lại ngó ông mỉm cười. Thoạt nhìn qua, Trân đã hiểu hết. Hắn không còn muốn đứng đây làm gì nữa, nên vội bước mau ra xe. Thật hắn không ngờ Diệp Thúy ngày nay lại là tình nhân của bác sĩ Vũ! Hèn gì Thúy mới có tiền lập tiệm sách, ở đời, sao có sự ngẫu nhiên như vậy được kìa?

Nhưng khi Trân lên xe rồi thì trong lòng bình tĩnh trở lại và nhận định rõ ràng mọi việc. Bác sĩ Vũ đã quen biết với Diệp Thúy từ bao giờ mà đi đến chỗ lập tiệm sách riêng cho cô ta?

Trân nhớ lại những lời Ngọc Dung đã nói mấy tháng trước về những người yêu của hắn! Dung cũng có thắc mắc đến Lệ, cô bé thợ may ở tiệm

Tây Thi. Lệ đó chính là Diệp Thúy. Nếu thế thì rõ ràng Diệp Thúy đã nói hết chuyện ngày xưa cho bác sĩ Vũ biết chứ không ai khác. Bởi vậy, ông ta mới tức trí không cho chàng cưới Ngọc Dung. Trân suy luận và hiểu được "sự thật", theo ý hẳn! Có lần Ngọc Dung hỏi hẳn chuyện cô Lệ nhưng không chịu cho biết ai nói cho nàng nghe. Bây giờ thì Trân hiểu hết. Hẳn nhủ thầm:

- “Diệp Thúy nguy hiểm thật! Nàng đã làm hại mình thì nhứt định mình không để cho nàng được yên vui và hưởng hạnh phúc đâu?!”

Bác sĩ Vũ cản trở cuộc hôn nhân của Trân với Ngọc Dung thì hẳn cũng sẽ làm cho ông phải tâm sầu bạch phát. Riêng Ngọc Dung tuy biết chuyện Lệ nhưng chắc không ngờ được "con bé" đó hiện là tình nhân của cha ruột mình?!

Trân nghĩ đến đó thì mỉm cười thích chí! Hẳn mở máy cho xe chạy thật nhanh, nhưng trong đầu lại nghĩ đến nhiều chuyện khác. Hẳn không cưới được Ngọc Dung thì hẳn cũng sẽ làm cho gia đình bác sĩ Vũ "xào xáo" lên, chứ không khi nào chịu nhận "ông bác sĩ" giả đạo đức đó.

Trong khi ấy, Vũ và Diệp Thúy nào hay biết âm mưu sâu độc của Trân. Vũ nhìn quanh cửa hàng rồi bảo Diệp Thúy:

- Như vậy tạm đủ rồi. Mấy hôm nữa khai trương là vừa.

Thúy quay lại đáp lời Vũ:

- Vâng! Tôi không ngờ họ dọn mau như vậy.

- Những người giúp mình trước kia làm ở nhà sách "Việt Hương". Họ rành nghề lắm.

- Dạ! Tôi cũng thấy như vậy. Xem chừng cũng tin cậy được lắm.

Diệp Thúy hạ thấp giọng vì sợ những người làm công nghe được tiếng mình. Vũ bỗng nhìn Thúy nói:

- Tôi có việc cần phải lên Đà Lạt vài hôm. Chắc bữa khai trương không có tôi.

Diệp Thúy lặng thinh, lộ vẻ buồn. Nàng biết bác sĩ Vũ đã nói thế thì việc ra đi chắc cần thiết lắm. Nàng cảm thấy buồn tủi trong lòng không biết nói gì hơn. Vũ hiểu thấu lòng con nên nói:

- Đáng lý tôi phải có mặt trong ngày khai trương tiệm sách của Diệp Thúy, nhưng chuyện nhà quá rối ren... Tôi không thể làm khác được.

Diệp Thúy vội hỏi:

- Thưa bác sĩ. Bác sĩ đừng bận tâm. Tôi...

Nàng ngừng lại không biết nói gì hơn nữa... Mỗi cảm tình giữa nàng và bác sĩ Vũ không có gì rõ rệt. Hai người chỉ biết trọng nhau, mến nhau thôi. Chính những người đang sắp sách trong tiệm này, cũng không rõ sự liên hệ giữa nàng và bác sĩ Vũ như thế nào? Họ gọi nàng bằng "Cô" và gọi Vũ bằng "Ông"! Trước mặt họ, Diệp Thúy thường nói với Vũ thật nhỏ. Nàng không muốn họ nghe mình kêu Vũ bằng bác sĩ. Vũ cũng hiểu thế, nên trước mặt người giúp việc chàng thường nói "trông" với con... Vũ bỗng nói với Thúy:

- Tôi ráng thu xếp cho xong việc nhà để về sớm hơn. Nhưng Diệp Thúy đừng chờ, nóng ruột vô ích.

Diệp Thúy cúi đầu nói:

- Không mong làm sao được, bác sĩ. Bây giờ tôi chỉ còn có mỗi một mình bác sĩ là... người thân.

Vũ cảm động lắm. Chàng thấy ngày mình sẽ nói thật với con về chuyện liên hệ giữa mình và nó không còn bao lâu nữa. Nếu không có bức thư của Mộng Ngọc ở Đà Lạt gửi về thì chàng đâu có vắng mặt trong buổi khai trương tiệm sách "Ngọc Thanh".

Vũ nhìn vào đồng hồ đã gần 11 giờ. Hai giờ, chàng phải lên sân bay nên đành bảo Thúy:

- Thôi, tôi đi đây. Ở dưới này, Diệp Thúy ráng lo liệu cho ngày khai trương được tốt đẹp...

- Dạ!

Vũ quay lại nói lớn với những người giúp việc:

- Mấy anh em cố gắng làm việc. Tiệm mình phát đạt tôi không quên công lao anh em đâu.

Mọi người đều vâng dạ, nhìn Vũ với đôi mắt cảm tình. Vũ chào họ rồi bảo Thúy:

- Tôi đi đây.

Diệp Thúy đưa Vũ ra đến cửa ngoài, trong lòng cảm thấy quyến luyến khác thường. Nàng không biết Vũ đi đâu và làm gì, nhưng cảm thấy âu lo. Nàng nhớ trong những chuyện đời xưa: Khi người hoạn nạn được Phật, Tiên cứu rồi qua cảnh đón đau, khổ sâu, cho có tiền bạc và địa vị ở trên đời rồi thì Tiên, Phật lại biến đi ngay.

Nàng lo sợ không biết bác sĩ Vũ có phải đi lần này rồi không trở lại không? Diệp Thúy không nghĩ bác sĩ là Tiên, Phật nhưng chắc đây là người "quân tử". Ông tận tình giúp đỡ nàng rồi khi nàng lành bệnh, có tiệm sách lớn... thì ông lánh mặt luôn. Có thể như vậy không? Diệp Thúy lo lắng, băn

khoản. Rồi khi nhìn thấy Vũ mở cửa lên xe, nàng không tự chủ được, chạy vội ra đường gọi:

- Bác sĩ! Bác sĩ...

Vũ ngạc nhiên, quay nhìn lại, không biết Diệp Thúy còn quên dặn dò chuyện gì? Thúy chạy ra đến ngoài xe, ngập ngừng nói qua hơi thở:

- Bác sĩ! Dù gì bác sĩ cũng trở lại ghen...

Vũ ngạc nhiên nhìn con:

- Sao Thúy dặn dò tôi như vậy?

Diệp Thúy cúi đầu nói nhỏ:

- Tự nhiên... tôi có cảm tưởng là bác sĩ sẽ đi luôn...

Vũ chợt hiểu ra, cảm động bồi hồi. Chàng nắm chặt lấy tay con quả quyết:

- Không! Đời nào tôi để Diệp Thúy ở đây một mình. Hãy tin tôi đi. Tôi đã xem Diệp Thúy như con ruột tôi mà. Thôi hãy vào nhà đi, để nắng lắm...

Diệp Thúy nghe rõ từng tiếng một của Vũ, trong lòng tràn đầy hạnh phúc. Đây là lần đầu tiên, bác sĩ Vũ nắm lấy tay nàng trong phút xúc động bồi hồi. Việc đó đủ chứng tỏ, lòng thương yêu thành thật của ông đối với nàng. Mà tại sao ông lại xem nàng như con ruột của ông như vậy? Diệp Thúy hoang mang hơn bao giờ hết. Vũ buông tay con ra nói thêm:

- Thôi, Diệp Thúy vào nhà đi. Tôi sẽ cố gắng về trước ngày khai trương mà. Nhưng... đừng đợi nhé!

Diệp Thúy mỉm cười, gật đầu:

- Dạ... Bác sĩ đi bình yên.

Vũ mở máy cho xe chạy vụt đi. Đến ngã tư chàng quay lại, còn thấy Diệp Thúy đứng bên lề nhìn theo. Chàng thấy tội nghiệp con vô cùng. Nó cô độc quá mà, không sợ chàng bỏ đi luôn sao được? Nếu trong thư Mộng Ngọc không có nhiều điểm thắc mắc đáng ngại thì chàng đâu có đi Đà Lạt ngay buổi chiều hôm nay. Được thư Mộng Ngọc, chàng lo lắng vô cùng. Mấy hôm liên tiếp, Ngọc Dung không buồn đi chơi đâu hết và con gái chàng chỉ ở trong phòng. Ngày hôm kia, lúc Mộng Ngọc viết thư cho chàng thì Ngọc Dung bỏ cả bữa cơm trưa, không ăn uống gì nữa...

Điều đó khiến Vũ lo ngại hơn hết. Tại sao Ngọc Dung có thái độ lạ lùng như vậy? Nàng không thể quên được Trân nên tỏ ý phản đối cha mẹ ư?

Vũ về nhà, sửa soạn quần áo xong, liền điện thoại cho bác sĩ Trọng. Chàng muốn nhờ Trọng giúp mình trông nom bệnh viện vài hôm. Chuông reo một lúc thì ở đầu giây nối bên kia có tiếng hỏi chàng:

- A lô! Ai đó?

Vũ đáp lời:

- Vũ đây. Anh Trọng có nhà không?

- Anh Vũ đó hả? Trọng đây. Có chuyện gì vậy anh?

- Tôi vừa được thư Mộng Ngọc hồi sáng này, nên phải lên Đà Lạt ngay. Chắc tôi vắng mặt ở bệnh viện vài hôm. Anh...

Vũ chưa nói hết câu, Trọng đã ngắt lời:

- Được rồi! Mình lo giúp cho... nhưng lên Đà Lạt có chuyện gì hệ trọng lắm không? Ngọc Dung thế nào?

Thấy bạn hỏi, Vũ đành đáp:

- Cũng vì chuyện Ngọc Dung đó! Khổ quá! Đi về mình sẽ nói chuyện nhiều hơn...

Trọng lặng thinh. Chàng đã ít nhiều mất lòng tin ở Vũ nên có ý nghi bạn nghỉ phép để làm gì đó, chứ không phải lên Đà Lạt với vợ con. Trọng chỉ ngờ vực trong lòng như vậy, mà không nói ra. Vũ đâu biết bạn không tin mình? Chàng vui vẻ bảo Trọng:

- Thôi anh nghỉ trưa đi... Không dám làm phiền anh nhiều hơn.

- Đâu có gì, chỗ anh em mình mà. Anh đi bình yên.

Vũ gác máy điện thoại, ngả lưng vào thành ghế. Chàng nhìn lên tường, chiếc đồng hồ chuông đã chỉ một giờ hai mươi lăm phút. Vũ gọi tài xế đưa mình lên phi trường, sau khi dặn dò mấy người giúp việc tin cẩn trông nom, coi sóc nhà cửa cho cẩn thận.

Phi cơ cất cánh rồi, Vũ mới thấy lòng mình bình thản trở lại. Chỉ vài tiếng đồng hồ nữa chàng sẽ gặp mặt Mộng Ngọc và Ngọc Dung. Vũ nhớ đến bức thư của vợ nên lấy ra xem. Từ sáng đến giờ, chàng xem đi, xem lại bức thư này không biết mấy lần:

Đà Lạt...

Mình,

Đáng lý ra, em đã viết bức thư này cho mình vào ngày hôm qua, nhưng em lại chần chừ, không muốn mình phải lo âu...

Nhưng... Ngọc Dung có thái độ lạ lùng quá, em không biết phải xử trí ra làm sao! Cả hai ngày, hôm qua và hôm kia nó ít khi ra khỏi phòng. Em

bảo nó đi chơi với em lên Suối Vàng, nó cũng không đi... Em hỏi gì thì nó lễ phép trả lời chớ không có vẻ vui tươi hay “nũng nịu” như mọi khi...

Em lo quá mình à! Không hiểu trong lòng Ngọc Dung có biến chuyển gì không?

Hồi trưa này, nó lại không ăn cơm. Dung cáo bệnh, không xuống bàn ăn. Em sợ ba đề ý rồi bận lòng, nên phải nói dối là con bệnh...

Tội nghiệp, ba lên phòng thăm hỏi và bảo nấu cháo cho Ngọc Dung. Em biết con không đau nhưng phải hết sức khéo léo để ba khỏi nghi ngờ rồi lo lắng buồn phiền. Chính em thật tình cũng không hiểu tại sao Ngọc Dung lại làm ra như vậy? Em bảo nó đi bác sĩ với em thì nó không chịu đi mà chỉ nói:

- Con không có sao đâu mẹ? Chỉ hơi khó chịu trong mình thôi!

Ngọc Dung vẫn gượng cười, gượng nói, nhưng em biết là nó đang khổ tâm nhiều lắm! Bởi thế mà em lo lắng vô cùng. Được thư này, nếu có thể, anh lên Đà Lạt ngay vì theo em, mình cần giải quyết chuyện Ngọc Dung, chớ không thể chần chờ được nữa. Đã hơn ba tháng trôi qua rồi mà em xem chừng Ngọc Dung vẫn chưa có thể quên được Trân. Hay là chúng ta đã lầm, đưa con lên trên này đó anh? Cảnh núi đồi, gió lạnh, sương mù, tiếng thông reo vi vút là những hình ảnh gợi nhớ đến "tình yêu". Em đã nói với mình một lần về chuyện đó, nhưng mình bảo rằng Dung cần một nơi yên tĩnh, sau một cơn xáo trộn tâm hồn... Em không dám cãi ý mình, nhưng em thấy không có lợi cho con. Mặc dù Ngọc Dung đã biết rõ Trân là một tên “sở Khanh”, lừa đảo ái tình của bao nhiêu cô gái khác, nhưng nó vẫn định ninh Trân yêu nó thành thật. Chỉ riêng mình nó thôi! Mỗi lần Trân tìm lên đây, tuy nó không cho gặp mặt để vừa lòng mình, nhưng khi Trân về rồi, em thấy Dung buồn lắm!

Như vậy có phải mình lầm không anh?

Em rầu quá! Có mỗi một đứa con gái mà đường tình duyên của nó sao trắc trở mãi. Bỏ cả một năm học rồi mà cũng chẳng giải quyết được gì.

Thôi em xin dùng bút! Anh liệu thu xếp được thì lên trên này vài hôm. Có anh, em đỡ phần lo...

Vợ anh,

Mộng Ngọc

Vũ thở dài, xếp bức thư lại. Chàng hiểu rõ nỗi lo âu của vợ trong lúc này, nên không dám chậm trễ mà phải đi ngay. Thật không rõ Ngọc Dung định làm gì? Trước ngày đưa con lên Đà Lạt chàng đã giải thích rõ ràng mọi việc với con. Chàng đã cho Ngọc Dung gặp mặt những cô gái vì Trân mà hỏng cả một đời. Chàng chỉ còn thiếu có việc nói rõ Diệp Thúy là chị ruột của nó! Ngọc Dung nhìn thấy tâm địa hèn mạt của Trân nên mới đồng ý lên Đà Lạt ở ít lâu, hầu xa lánh Trân. Sự ra đi đó, một phần có ý kiến của Ngọc Dung nữa! Tự nhiên sao hôm nay, lại có thái độ khác! Vũ nhớ những lời trong thư của vợ:

- “Hay là chúng ra đã lầm... mà đưa con lên trên này. Cảnh núi đồi, gió lạnh, sương mù, liêng thông reo... là hình ảnh gợi nhớ đến "tình yêu".

Mộng Ngọc nói có lý. Ngọc Dung đã biết rõ Trân là tên "sở Khanh", nhưng hấn lại là người mang đến cho nó "tình yêu" buổi ban đầu, xây tạo trong lòng nó biết bao ước vọng... Vì lẽ đó mà đôi khi Ngọc Dung nhớ đến Trân, nhớ đến kỷ niệm ban đầu gặp gỡ, và nó cố tìm ra những lý lẽ để bênh vực Trân, "biện hộ" cho người mà nó đã lừa một lần yêu! Ngọc Dung bước chân vào đường tình như một người mới tập đi. Trước khi đi vững vàng chừng chạc, ai ai cũng phải vấp ngã vài lần. Có ngã đau như vậy, khi dẫm chân trên con đường "vợ chồng", họ mới biết mà tránh những bước "lỗi lầm"! Chính chàng ngày xưa, đã bước những bước chập chững tai hại. Tập

đi chưa vững mà lại muốn chạy cho mau đến nơi đến chốn, nên phải "lạc" vào con đường "oan trái", gỡ mãi không ra.

Vũ thở dài, nhìn ra ngoài cửa kính. Sương mù trắng xóa dưới kia. Thỉnh thoảng phi cơ lại lặn vào mây, vì bay cao hơn ngọn núi. Có những khoảng trống. Vũ đã nhìn thấy rừng thông. Phi cơ đến Liên Khương thì trời còn sớm. Khí lạnh vùng Cao nguyên như chụp lấy người chàng... Vũ khoác áo ngoài rồi xách cặp đến chờ xe "Car" của hãng hàng không về Đà Lạt.

Ngồi trên chiếc "Car" chạy "cà rịch cà tang", Vũ ân hận là mình không đánh điện tín gấp cho Mộng Ngọc đem xe ra đón tận phi trường. Như vậy sẽ đỡ mất thì giờ hơn! Nhưng ngược lại, chàng không báo tin mà lên bất ngờ sẽ làm cho Mộng Ngọc và Ngọc Dung vui mừng hơn. Và đúng như dự đoán của chàng, hai mẹ con Dung nhìn thấy chàng đều mừng đến nghẹn lời. Ông Thiện, cha vợ chàng lại đi xuống đồn điền ở Blao, nên buổi tối, "tiểu gia đình" của Vũ đoàn tụ, trong bầu không khí tự do hơn.

Ngọc Dung nói cười, hỏi cha rồi rít về chuyện Sài Gòn, nhưng dưới mắt Vũ, nàng làm sao che giấu được sự gượng gạo! Mộng Ngọc thỉnh thoảng nhìn chồng như thăm bảo:

- "Đó anh thấy chưa? Em nói có sai đâu."

Vũ chú ý từng cử chỉ, lời nói của con, trên môi lúc nào cũng nở một nụ cười tươi vui. Chàng làm như không quan tâm đến vẻ gượng gạo của con. Sau buổi cơm tối, Ngọc Dung về phòng riêng, Vũ mới bắt đầu hỏi vợ:

- Thế nào mình? Có hiểu vì sao Ngọc Dung có thái độ như vậy không?

Mộng Ngọc lắc đầu:

- Em không hiểu được, mình à. Tối ngày, nó cứ rúc ở trong phòng không chịu đi đâu hết, Lúc này, con Dung gượng cười, gượng nói với mình đó, chớ mấy hôm nay, mặt nó cứ dàu dàu...

- Anh cũng thấy rõ điều đó. Trong thư, em nói Ngọc Dung bỏ cơm phải không?

- Vâng! Em đã dỗ dành hết lời, nó mới chịu xuống phòng ăn mấy bữa nay.

Vũ khẽ hỏi:

- Em có hỏi con, vì sao nó làm vậy không?

- Có chứ! Nhưng nó chỉ nói là khó chịu trong người thôi. Nhưng theo em thấy thì...

Thấy Mộng Ngọc ngập ngừng, Vũ hỏi lại ngay:

- Em thấy thế nào?

- Em thấy Ngọc Dung lưỡng lự phân vân trước một việc gì đó, mà không quyết định được.

- Mà chuyện gì?

- Em đâu biết. Sở dĩ em nói thế là có nhiều khi ngồi đọc sách bên cạnh em, Ngọc Dung gọi nhỏ "mẹ". Em ngẩng lên hỏi con muốn nói gì thì Ngọc Dung lại lắc đầu không nói thêm. Em nghi quá, mình à.

- Em nghi điều gì?

Mộng Ngọc nhìn chồng, khẽ đáp:

- Em nghĩ Ngọc Dung không thể nào xa Trâm được, nên nó muốn xin về Sài Gòn.

Vũ ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Em lấy gì làm chắc mà nói vậy?

- Hôm nọ, em có đọc qua một đoạn nhật ký của Ngọc Dung...

- Nhật ký nói gì?

Mộng Ngọc khẽ đáp:

- Em không nhớ hết, nhưng đại ý là nó diễn tả "sự cô độc trong tâm hồn", trong những ngày xa cách Sài Gòn. Ngọc Dung đã "nhân cách hóa" Sài Gòn như một người yêu. Giọng văn của nó buồn lắm, đủ chứng tỏ sự thành thật trong tâm hồn.

Vũ lặng thinh không nói gì thêm. Đúng như sự nhận xét của Mộng Ngọc: Chàng đã lầm mà đưa Ngọc Dung về chốn Cao nguyên này. "Đồi núi, sương mù, rừng thông hiu hắt" càng làm cho tâm hồn con chàng thêm trống trải. Nó càng lánh xa Trân bao nhiêu lại càng thấy gần hơn. Vũ lầm, quá tin tưởng ở con. Chàng tưởng khi nó đã khinh Trân rồi thì tình yêu sẽ dứt. Chớ có ngờ đâu "tình yêu" cũng có thể "tái phát" như một cơn bệnh trầm kha. Ở đời vẫn thường có những kẻ yêu nhau trong hờn ghen, cay đắng. Vì tình yêu chính là sự khủng hoảng tâm lý đến giai đoạn trầm trọng nhất. Mộng Ngọc thấy chồng vẫn lặng thinh suy nghĩ liền nói:

- Mình nghĩ sao?

Vũ thở dài, bảo vợ:

- Còn nghĩ thế nào nữa? Để rồi anh sẽ hỏi thẳng Ngọc Dung chớ suy luận nhiều thì cũng không đúng được.

Mộng Ngọc hỏi tiếp:

- Ví dụ, con nó đòi về Sài Gòn tiếp tục học, mình nghĩ sao?

- Cái đó thì tùy nó. Hồi bàn tính lên Đà Lạt, cũng có ý kiến của Ngọc Dung, mình quên sao?

- Đành thế! Nhưng về Sài Gòn, thằng Trân vẫn đeo đuổi rồi mới làm sao?

Vũ nín lặng. Chính chàng cũng đang bối rối không biết liệu tính thế nào. Tự nhiên mà chàng thấy mình bất lực, trước việc bảo vệ đứa con gái thân yêu khỏi rơi vào tay một tên "sở Khanh" đều giả. Chàng đứng lên nhìn ra ngoài cửa kiếng. Dưới kia là hồ Đà Lạt, những ngọn đèn ống xanh lơ, giăng mắc quanh hồ, chiếu tỏ lên một vùng sáng rộng.

Vũ thấy lờ mờ, hai bóng người ngồi nép bên một chiếc băng, gần nhà thủy tạ. Chắc là một đôi tình nhân đang độ yêu nhau đắm thắm?! Tự nhiên mà chàng lại mong họ bước đi những bước vững vàng. Buổi sáng, Vũ bảo Ngọc Dung lấy xe đưa mình đi thăm thắng cảnh Đà Lạt. Không phải vì mới lên đây lần đầu tiên mà chàng đi viếng cảnh đẹp. Thực ra, Vũ muốn ra ngoài hai cha con nói chuyện với nhau dễ dàng hơn. Ngọc Dung có linh cảm cha sắp nói với mình một chuyện gì đó. Và lại, nàng cũng muốn gặp riêng cha, thổ lộ tâm tình. Xe rời khỏi nhà trọ, chạy dọc theo con đường bao bọc quanh hồ.

Mặt trời đã lên cao, khí lạnh tan dần, sương mù đọng trên mặt hồ cũng biến đi hết, cảnh vật buổi bình minh thật là rạng rỡ. Vũ ngồi yên trên xe, nhìn ra ngoài trời. Ngọc Dung chăm chú lái xe, không nói một lời. Hình như cả hai đều sợ mở lời trước. Một lúc, Vũ bỗng hỏi:

- Con định đưa ba đi đâu đây?

Ngọc Dung chỉ tay về phía trái:

- Chỗ kia có cánh rừng thông đẹp lắm ba.

Vũ gật đầu:

- Đúng rồi. Tây họ gọi là rừng Ái Tình chứ gì?

-Vâng!

Vũ cười nói:

- Họ tạo ra những nơi lạ quá: hồ Than Thở, rừng Ái Tình... ở gần nhau... Chắc yêu nhau, thề thốt với nhau trong cánh rừng kia rồi cùng nhau ra đây than thở?

Ngọc Dung nhìn cha, gọi nhỏ:

- Ba!

Nàng ngập ngừng bẽn lẽn. Vũ mỉm cười tiếp lời:

- Mà con không thấy họ rắc rối sao? Tây hồi xưa, nó lập ra những chỗ này là biết gọi đúng tâm hồn lãng mạn của lớp nam, nữ thanh niên trưởng giả, ăn không ngồi rồi.

Ngọc Dung chận lời cha:

- Bộ "ăn không ngồi rồi" mới nghĩ đến tình yêu sao ba?

Vũ có cảm tưởng con gái mình sắp mở ra một mặt trận chống đối lại cha trên quan điểm "ái tình"...

Chàng thấy mình cần phải dè dặt và uyển chuyển để khuyên giải con:

- Ba nói là phần đông như vậy, con à. Chỉ có lớp người trưởng giả mới có quan niệm ái tình một cách cầu kỳ rắc rối. Người bình dân lao động quan niệm tình yêu giản dị hơn nhiều. Không ai chịu khó phân tách lòng mình một cách tỉ mỉ như:

Làm sao giải nghĩa được tình yêu?...

Có nghĩa gì đâu một buổi chiều.

Nó chiếm hồn tà bằng nắng nhạt...

Ngọc Dung nhìn cha, không ngờ ông còn nhớ những câu thơ tình mười mấy, hai mươi năm về trước!

Vũ nói tiếp:

- Ba quên mất câu chót rồi, nhưng đại thể là như vậy. Những tâm hồn "cầu kỳ" đó, phải có những nơi như Rừng Ái Tình để thề thốt nặng lời và phải có Hồ Than Thở để mà khóc hận khi xa nhau chớ!

Vũ nói xong, cười vang lên một cách hồn nhiên, nhưng tiếng cười của chàng làm đau lòng Ngọc Dung. Nàng lặng thinh, nét mặt rầu rầu. Đến một khoảng trống, tự nhiên nàng ngừng xe lại, úp mặt lên "vô lăng". Vũ sững sờ nhìn con, không biết vì sao nó lại làm thế?

Chàng hỏi nhỏ:

- Dung. Sao vậy con? Ba...

Ngọc Dung nghẹn ngào:

- Ba nói... con mới thấy rõ. Có lẽ con sống theo "quan niệm" mà ba ghét. Con còn "cầu kỳ" lắm. Con đã đi một mình trong Rừng Ái Tình, con đã than thở với mặt hồ kia, khi chiều lặn xuống.

Vũ nhìn con thương hại:

- Ba nói là nói vậy... chớ ba không có ý nghĩ gì đến con cả.

- Thừa ba, con hiểu lắm.

Vũ lặng thinh, nhớ đến một câu trong thư của Mộng Ngọc:

“Có lẽ chúng ta đã lầm. Đồi núi, sương mù, rừng thông hiu hắt là những hình ảnh gợi cho Ngọc Dung nhớ đến tình yêu...”

Chàng thấy đã đến lúc hỏi Ngọc Dung:

- Con!

Ngọc Dung ngược nhìn cha, lau khô nước mắt. Vũ nhìn về phía trước thấy một dãy nhà mát, liền bảo con:

- Con cho xe đến đó, mình xuống nói chuyện nhiều hơn.

Ngọc Dung làm đúng theo ý cha. Hai cha con xuống xe, đi vào nhà mát.

Vũ thấy mình nín thinh một lúc nữa thì khó mở lời, nên vội hỏi con:

- Ngọc Dung! Ba đã đoán hiểu phần nào tâm trạng của con. Má con cũng có nói cho ba nghe. Tuy vậy, cũng không bằng chính con nói rõ cho ba biết những điều uẩn trong lòng.

Ngọc Dung lặng thinh nhìn xa về phía cánh rừng. Gió sớm len vào ngàn thông vi vút. Dung nghĩ đến sự trống trải của tâm hồn mình từ mấy tháng qua. Nàng cố chống chọi với lòng mình để vượt qua giai đoạn khó khăn nhất trong tình yêu. Nhưng đến giờ đây, nàng cũng chưa hết khổ! Không phải nàng còn tha thiết yêu Trân, vắng chàng là nàng buồn khổ? Nàng chỉ thấy lòng mình quá cô độc thôi.

Nhứt là mỗi lần, nghe nói Trân lên Đà Lạt tìm mình, nàng lại nhớ đến những lời yêu đương trao đổi cho nhau buổi ban đầu. Tuy cố lánh mặt Trân, khi Trân về rồi nàng lại thấy buồn hơn. Nàng biết Trân xấu xa, đều giả với bao nhiêu thiếu nữ khác, nhưng với riêng nàng. Trân chưa có hành động nào tồi tệ. Trân có vẻ thương yêu nàng thành thật lắm, nếu không, tội gì

chàng cứ đeo đuổi theo mình. Những ý nghĩ đó khiến nàng thấy bồn chồn rồi lần lần lại nghĩ đến sự đau khổ của Trân!

Vũ lại hỏi con:

- Ngọc Dung! Thế nào? Con không muốn nói cho ba biết sao? Từ Sài Gòn, ba lên đây cũng chỉ vì con. Sao con lại bỏ ăn, bỏ ngủ, cho má con lo âu, buồn phiền như vậy? Có chuyện gì con nên nói thẳng với ba?

Ngọc Dung chưa kịp đáp thì Vũ đã hỏi tiếp:

- Con còn yêu Trân lắm phải không?

Thiếu nữ ngược nhìn cha ngập ngừng đáp:

- Thưa ba! Con... khổ quá!

- Vì sao vậy?

Vũ hỏi cho có hỏi, chớ chàng biết Ngọc Dung không trả lời ngay được. Chắc hẳn con chàng đã khổ vì phải xa Trân! Thật là vô lý! Nhưng có nhà hiền triết nào đó, đã nói: "Con tim có những lý lẽ riêng của nó!". Kể ra cũng khó giải thích vì sao chàng thanh niên này yêu thương cô thiếu nữ nọ và ngược lại?

Họ hợp nhau ở những điểm tình cảm, tâm lý, thể xác... hay gì gì nữa mà chỉ có họ mới cảm nhận với nhau thôi. Ngọc Dung yêu Trân, đau khổ vì Trân khi đã biết rõ hẳn chỉ là một tên sở Khanh hèn hạ thì còn gì vô lý hơn!

Vũ thở dài tiếp lời:

- Ba thật không ngờ con nặng lòng yêu thương một kẻ không ra gì?

Ngọc Dung bỗng lắc đầu, nói:

- Thừa ba! Con không phải vì quá yêu Trân mà khổ đâu!

Vũ ngơ ngác nhìn con:

- Ngọc Dung, con nói gì lạ vậy?

- Dạ... Con đã hiểu rõ Trân nhiều lắm rồi... nên theo đúng lời hứa hẹn với ba là không cho anh ấy gặp mặt.

- Điều đó ba đã rõ.

Ngọc Dung tiếp lời:

- Nhưng... thưa ba. Có nhiều khi con bất nhẫn quá. Trân lên đây không dám vào. Có đêm lại đứng ngoài rào, trời lạnh như dao cắt ruột, thấy thật tội, Trân cứ đứng như thế cả tiếng đồng hồ, nhìn lên cửa sổ phòng con.

Vũ bĩu môi:

- Cậu ta đóng kịch khá quá!

- Sao ba bảo là "đóng kịch" hả ba? Nhiều lần như vậy đó, thật con bất nhẫn vô cùng. Biết chừng đâu, Trân đối xử hèn hạ với các cô gái khác mà lại thành thật yêu con.

Vũ lặng thinh nhìn con, một lúc chàng mới nói:

- Ba không chắc như vậy đâu? Mà... con kể lại những việc đó để làm gì? Con yêu thương Trân trở lại vì những sự việc ấy ư?

Ngọc Dung lắc đầu:

- Thừa ba! Không phải hoàn toàn như thế! Nhưng con bất nhẫn lắm. Và... gần đây... tự nhiên, con thấy mình cô độc quá, tâm hồn trống trải vô cùng.

Vũ gật đầu:

- Ba hiểu lòng con lắm. Bởi thế mà con bỏ ăn, bỏ ngủ chớ gì?

Ngọc Dung thở dài:

- Không đâu ba... Tuy có khổ, nhưng con đâu đến nỗi làm như thế. Hôm nọ, con khó chịu trong mình thiệt đó ba, nhưng má lại tưởng con có ý không ăn cơm, nên viết thư cho ba. Cũng nhờ vậy mà ba mới lên trên này để con gặp được ba, nói hết lòng mình.

Vũ nhìn Ngọc Dung, đặt hết tin tưởng vào con:

- Bây giờ, con muốn thế nào? Có định... nối lại tình xưa với Trân không?

Giọng nói của Vũ thật nghiêm nghị, khiến Dung không dám trả lời ngay. Nàng nín lặng một lúc rồi cất tiếng:

- Thưa ba... Con đã xét kỹ lòng mình và cũng có đủ lý trí xét đoán hành động của Trân. Con thấy đã đến lúc không cần phải lánh mặt Trân nữa. Con muốn xin phép ba trở về Sài Gòn tiếp tục học lại.

Vu lo ngại hỏi:

- Nếu Trân vẫn đeo đuổi theo con thì sao?

- Con không còn mù quáng trong tình yêu hay bông bột như buổi ban đầu nữa. Ba cứ tin ở con. Con không để Trân làm hại đâu.

Vũ chưa kịp nói thì Ngọc Dung nhìn thẳng vào đôi mắt của cha cất giọng rắn rỏi:

- Con muốn có thời gian thử thách Trân...

Vũ phân vân nhìn con. Ngọc Dung đang định "đốt lửa thử vàng" đây mà. Chàng phải tính sao bây giờ? Vũ chợt nghĩ đến Diệp Thúy. Có nên nói cho Ngọc Dung biết chuyện đó ngay bây giờ không? Vũ nhận thấy không dễ dàng gì... Còn bao nhiêu ngang trái trong lòng Diệp Thúy. Nếu Ngọc Dung tin tưởng ở lời chàng, yêu thương Diệp Thúy như chị ruột, không nệ hà dĩ vãng của Diệp Thúy, thì không sao... Bằng ngược lại, Ngọc Dung khinh bỉ chị, thì không còn gì khổ tâm cho chàng hơn.

Vả lại, chính Diệp Thúy cũng chưa biết rõ chuyện ngày xưa thì làm sao nó chuẩn bị tình cảm trước khi giáp mặt Ngọc Dung. Rồi còn Mong Ngọc nữa. Liệu vợ chàng có yêu thương Diệp Thúy như con ruột của mình không? Hay lại buồn khổ âm thầm để rồi gia đình chàng sẽ mất hẳn niềm vui.

Ngọc Dung bỗng hỏi cha:

- Ba nghĩ con về Sài Gòn học lại có được chăng? Chớ không lẽ con ở mãi trên này?

Vũ chậm rãi đáp:

- Lúc trước, ý ba cho con lên đây để lánh xa Trân một thời gian... Vì ba tin con giàu nghị lực có thể vượt qua những nỗi buồn phiền... Không ngờ con lại khổ sầu thêm vì quá cô độc...

- Thưa ba. Chuyện đó chỉ là một trong những yếu tố khiến con muốn về Sài Gòn.

- Con liệu học kịp các bạn không?

- Thưa ba, con chắc còn học kịp.

Vũ lặng yên suy nghĩ. Chàng nhủ thầm:

- "Thì cứ để Ngọc Dung về Sài Gòn cũng được. Nó hiểu Trân nhiều quá, thằng kia cũng khó làm hại nó. Vả lại, cũng cần cho Ngọc Dung gặp Diệp Thúy trong trường hợp cần thiết. Khi chị em nó ở gần nhau thì Dung không còn lưu luyến Trân nữa!"

Chàng ngược lên, bảo Ngọc Dung:

- Cái đó tùy ý con. Ba đã nói nhiều rồi. Bây giờ, con tự liệu lấy. Con nên nhớ lời này thôi: "Cả một tương lai rục rờ có thể sụp đổ hết chỉ vì một phút yếu lòng hay một quyết định nông nổi".

Ngọc Dung ngược mắt nhìn ra xa. Thật trong lòng nàng đang hoang mang lắm. Đi học lại thì chắc chắn nàng học được, nhưng nếu Trân cứ đeo đuổi theo nàng, Dung sợ mình khó thể từ chối mối tình tha thiết của Trân?!

ĐÔI MẮT NGƯỜI XƯA

Ngọc Linh

www.dtv-ebook.com

Chương 12

Ngọc Dung ra khỏi cổng trường Luật, đi về phía Công trường "Chiến sĩ". Mỗi bữa, cha nàng đều cho tài xế lái xe đến chờ nàng. Nhưng hôm nay, Ngọc Dung đứng ngẩn ngơ vì không thấy xe. Nàng nhìn quanh quẩn bỗng nghe tiếng gọi:

- Ngọc Dung...

Dung giật mình quay lại, Trần lái xe rề rề theo sau nàng. Ngọc Dung lúng túng, chưa biết nên chào hay không thì Trần đã nhảy xuống xe, hỏi:

- Em... về hồi nào?

Ngọc Dung ôm sát chiếc cặp da vào ngực, nhìn Trần, đáp nhỏ:

- Dạ... về hơn tuần nay.

Nói xong nàng ngó quanh quẩn tìm xe. Trần đến bên nàng, cười nói:

- Em tìm gì vậy? Xe ở nhà hả?

- Dạ... Xe ba em cho đến rước.

- Em khỏi tìm. Anh đã bảo tài xế lái xe về rồi.

Ngọc Dung ngạc nhiên:

- Sao vậy? Sao anh làm thế?

Trần đáp giọng nghiêm nghị:

- Hôm nay, có anh rước em rồi.

Ngọc Dung toan nói Trân không có quyền làm vậy, nhưng nàng không... mở lời được. Nàng chỉ nói:

- Em không đi với anh được đâu. Ba cấm đó.

Trân cười nhạt:

- Anh biết dư như vậy mà. Bởi thế anh muốn gặp em hôm nay. Ba cấm em vì ba có lý do riêng...

Ngọc Dung chưa hiểu ý Trân nên nói:

- Ba không cho phép em gặp anh nữa thì anh đừng đến trường tìm em. Em cũng muốn tinh thần được yên để học thôi. Anh đừng gặp em nữa...

Trân toan nắm tay nàng, nhưng Dung lùi lại:

- Anh đừng nên thế? Người ta kìa?

Trân lắc đầu:

- Anh muốn em lên xe. Anh sẽ nói hết cho em nghe.

- Ba cấm không cho đi xe của anh. Em đã hứa với ba rồi.

Trân nài nỉ:

- Em đi với anh một lần nữa thôi. Cho anh giải bày hết ý mình... rồi anh sẽ không làm bận lòng em nữa.

Ngọc Dung lộ vẻ suy nghĩ rồi hỏi:

- Giải bày cái gì chứ! Sao anh không nói hết ở đây? Anh định làm hại em chứ gì?

Trân kêu lên:

- Khổ quá. Sao em coi anh tàn tệ quá vậy? Em khinh anh vừa vừa thôi!

- Em đâu dám khinh anh. Tại hành động của anh trước kia chứng tỏ điều đó. Em khổ tâm nhưng vẫn phải nói ra như vậy.

- Anh yêu em thành thật mà! Anh nói với em cả ngàn lần rồi, em còn chưa tin sao?

Ngọc Dung nín lặng một lúc mới nói:

- Em chỉ mong được vậy thôi, nhưng tình yêu của chúng ta quá nhiều ngang trái, dù có thành vợ thành chồng cũng khó bền vững được. Đã không thành thì thôi, chúng ta nên xa nhau cho đẹp.

Trân kêu lên:

- Có ngang trái gì đâu! Tất cả chỉ vì "ba" không muốn đó thôi. Chớ má em cũng thương anh mà...

Ngừng lại một phút, Trân nói:

- Anh đã hiểu rõ lý do vì sao ba không chịu gả em cho anh.

Ngọc Dung buồn bã nói:

- Chính tại cuộc sống của anh trước đây.

- Không phải! Còn một lý do khác. Một lý do không tốt đẹp chút nào cả. Em lên xe đi rồi anh nói cho em nghe.

- Anh cứ nói, việc gì phải lên xe...

Trân chỉ muốn kể cho Ngọc Dung nghe chuyện Vũ và Diệp Thúy rồi đưa nàng đến tiệm sách để chứng minh lời nói của mình. Nhưng thấy Ngọc

Dung vẫn nghi ngờ mình thì tức bực lắm:

- Trời ơi, khổ quá! Em cứ nghi ngờ tấm lòng thành thật của anh. Câu chuyện rất dài mà nói ngay ra đây làm sao... hết được. Đây này, anh sợ không gặp em, nên viết cả một bức thư dài...

Trân nói xong, móc trong áo ra một phong thư, đưa cho Ngọc Dung. Dung nói:

- Thì anh cứ đưa thư đó cho em.

Trân còn lưỡng lự, chợt thấy bác sĩ Vũ lái xe quẹo Công trường Chiến sĩ hướng về phía hai người. Hắn liền đưa bức thư cho Ngọc Dung, nói:

- Ba đến kìa! Đọc thư này thật kỹ, mai sẽ gặp... Nhớ đừng cho ba thấy đó.

Ngọc Dung kẹp bức thư sát vào cặp da, vừa quay lại thì Vũ cũng lái xe đến. Trân không muốn gặp Vũ, nên bước mau về phía xe mình, lái đi ngay. Vũ xuống xe, hầm hầm tức giận, nhưng thấy Trân đã đi rồi thì lẩm bầm một mình:

- Thật là khốn nạn.

Ngọc Dung tưởng cha giận mình, nên vội phân trần:

- Thưa ba... Tại không có xe nên con mới nói chuyện...

Vũ gật đầu:

- Ba hiểu. Và ba nhất định đuổi tài xế. Sao mà anh ta ngu như vậy không biết nữa?

- Thưa ba! Tại Trân biểu anh ấy về mà.

- Nghe theo nó mới ngu. Trăn có quyền gì? Ba biểu anh ta đưa rước con là vì sợ thằng Trăn đón đường. Ai ngờ...

Ngọc Dung lên xe, cố bênh vực anh tài xế:

- Thừa ba. Nghĩ cùng tội cho anh ấy! Tại ba không dặn kỹ. Chắc anh ấy tưởng lầm, Trăn sắp sửa là hôn phu của con.

Vũ đã nguôi cơn giận, bước lên xe hỏi con:

- Trăn đón đường con hỏi cái gì?

Ngọc Dung vẫn nắm chặt bức thư, nói nhỏ:

- Cũng không nói gì khác lạ.

Vũ ngạc nhiên nhìn con, hỏi:

- Thế nó đón đường con để làm gì?

Ngọc Dung ấp úng:

- Anh ấy hỏi con về từ bao giờ? Sao không cho anh ấy biết?

- Rồi con trả lời sao?

- Dạ, con nói ba không bằng lòng.

Vũ nhấn mạnh "ga" cho xe vọt tới, rồi nói:

- Thằng Trăn đúng là không biết nhục! Ba đã nói thẳng vào mặt nó, mà nó vẫn còn lò dò tới trường tìm con.

Ngọc Dung nín lặng. Nàng không muốn trở lại câu chuyện mà hai cha con đã bàn cãi nhiều lần. Nàng chợt nhớ đến bức thư mà Trăn đã trao cho nàng lúc này. Trong thư viết những gì, xem chừng Trăn lo sợ cha nàng bắt

gặp lắm? Trong khi đó, Vũ lại nghĩ đến cách làm thế nào cho Trân không còn cách quấy rầy Ngọc Dung nữa. Chàng bảo con:

- Từ đây về sau, ba đưa rước con tận trường, không cần tài xế nữa.

Ngọc Dung lắc đầu:

- Không được đâu ba! Ba bận việc nhiều quá, làm sao đưa đón con được?

- Có gì? Thì sáng ba đi làm, đưa con tới trường... Trưa ba rước về.

- Giờ học của con rất bất thường! Có khi chín giờ con mới vào lớp, mà mười một giờ đã ra trường. Như vậy không lẽ con đi sớm cả tiếng đồng hồ sao?

Vũ trầm ngâm suy nghĩ rồi gật đầu:

- Ờ, khó quá há. Ba quên, không chú ý tới thời dụng biểu của con.

Từ đó về đến nhà. Vũ không nói thêm gì nữa và cũng chẳng đá động đến chuyện đuổi anh tài xế. Ngọc Dung đi vào nhà sau và gặp anh tài xế ở hành lang. Anh ta đón nàng, hỏi giọng sợ sệt:

- Cô có bị ông rầy không?

Ngọc Dung lắc đầu:

- Có gì đâu mà rầy, anh Năm?

- Trời, cô không biết chớ hồi nãy ông giận lắm! Cậu Trân thiệt là ác. Phải chi tôi đừng nghe lời cậu thì đâu đến nỗi.

- Mà lại sao anh nghe lời chi vậy?

Anh Năm gãi đầu:

- Tôi đâu có dè, ông ghét cậu Trân. Tôi cứ tưởng cậu ấy sắp sửa cưới cô.

Ngọc Dung mỉm cười:

- Ai biểu anh "tưởng" kỳ vậy?

- Thôi một lần, tôi tổn tới già. Nhưng...

Anh tài xế ngập ngừng hỏi Dung:

- Chắc phen này bác sĩ đuổi tôi quá phải không cô Hai?!

- Không sao đâu, ba tôi nóng nói vậy, chứ anh đâu có lỗi gì mà đuổi.

- Dạ. Nhờ cô Hai nói giùm.

Ngọc Dung gật đầu cho anh tài xế yên tâm rồi đi thẳng vào phòng. Nàng khóa cửa lại, nằm ngửa trên giường mở bức thư của Trân ra đọc:

Sài Gòn...

Em Dung yêu quý,

Đáng lẽ ra, anh gửi bức thư này lên Đà Lạt cho em, nhưng chỉ sợ em không đọc được và lỡ như lọt vào tay má em thì tai hại lắm.

Anh cố ẩn nhẫn đợi em về Sài Gòn, để được gặp em, nói chuyện rõ ràng hơn. Nếu em không về thì cuối tháng này anh cũng sẽ lên Đà Lạt tìm em. Lần này, dù có "trời" cản, anh cũng nhứt định vào nhà. May mắn làm sao! Anh nghe bè bạn nói, em đã đi học trở lại ở trường Luật... Anh có đến trường đón em mấy lần đều không gặp, vì khi ra cổng, em đã vội vã lên xe về ngay... Sao vậy Ngọc Dung? Em định lánh mặt anh phải không? Thật anh buồn quá! Tại sao về Sài Gòn mà em không cho anh biết tin tức gì hết? Em tệ thì thôi! Anh nóng lòng muốn đến nhà thăm em, nhưng sợ gặp bác sĩ.

Ông đã cấm anh không được lui tới, anh biết làm sao? Hôm nay, anh lại chờ em trước cửa trường để nói với em một vài việc nhưng lại sợ không gặp hoặc không thể nói chuyện được lâu, vì vậy anh viết thư này để giải bày với em một sự thật rất đáng buồn!

Ngọc Dung,

Mấy lúc gần đây, anh rất khổ tâm nhưng vẫn âm thầm chịu đựng sự đối xử quá khe khắt của ba em. Dung ơi! Chỉ vì anh thương em, nên không phiền trách gì cả. Tuy nhiên, nhiều khi anh tự hỏi: "Không biết vì lẽ gì bác trai lại quá khó khăn đối với anh".

Bây giờ thì anh đã hiểu rõ lý do rồi!

Anh sẽ nói hết sự thật cho em nghe. Nhưng anh chỉ yêu cầu em một điều là khoan giận anh, khi mới nghe nói đến sự thật. Em hãy hứa đi và cứ tạm tin lời anh, bao giờ có thể, anh sẽ đưa em đến một nơi, để cho em thấy rõ "bằng có".

Ngọc Dung! Chắc em lấy làm lạ không hiểu sao anh cứ rào trước đón sau như vậy! Bây giờ, anh nói rõ đây... "Sở dĩ, từ lâu, bác trai ghét anh và không chịu gả em cho anh, cũng chỉ vì một người đàn bà..."

Ngọc Dung đọc đến đó, liền ngồi phắt dậy, đôi tay run run. Dù Trân đã nói trước là sự thật rất buồn, nàng cũng không bình tĩnh được. Vì một người đàn bà mà cha nàng đã làm thế ư? Người đàn bà đó là ai? Ngọc Dung lại cầm lấy bức thư đọc tiếp:

Anh nói thật đó Ngọc Dung. Chắc em vẫn chưa quên, cô thợ may ở tiệm Tây Thi trước đây mà có lần em đã hỏi anh về cuộc tình duyên ngăn ngui giữa anh và cô ta. Cô thợ may đó, ngày nay là một vũ nữ trẻ đẹp, nổi tiếng ở các vũ trường thủ đô, tên là Diệp Thúy. Anh thật không ngờ Diệp Thúy đã quyến rũ được bác trai! Và hiện tại, bác trai đã mua nhà cho cô ấy ở... Rồi đây, anh sẽ đưa em đến đó để thấy rõ sự thật.

Anh nói bao nhiêu đó, em cũng hiểu vì sao bác trai oán ghét anh và đối xử hết sức bất công với anh? Bác trai biết rõ chuyện Diệp Thúy dan díu với anh từ ngày chưa làm vũ nữ lặn... Ông tức giận là phải... Anh không phiền bác trai đâu, nhưng chỉ buồn vì sự không may của đời mình!

Thôi anh ngừng bút và tha thiết mong được gặp em...

Trân

Ngọc Dung buông bức thư xuống, nằm vật trên giường. Trời ơi! Có thể như thế này sao? Cha nàng có người yêu mà lại là một vũ nữ? Diệp Thúy! Diệp Thúy!

Nàng nhớ lại hết. Chính cha đã thuật rõ chuyện Trân làm hại cuộc đời một cô thợ may ở tiệm Tây Thi. Nàng có đến tiệm đó nữa và được nghe chính bà chủ tiệm kể hết câu chuyện. Bà cũng nói rõ là cô thợ may kia, đã trở thành một vũ nữ tên Diệp Thúy. Nhưng tại sao ngày nay, cha nàng lại yêu cô vũ nữ đó. Thế là nghĩa làm sao? Tất cả đều là sắp đặt hết ư? Có đúng như lời Trân nói chẳng? Ngọc Dung ngồi dậy và muốn mang bức thư ra để hỏi cha ngay. Ông có thể hành động như vậy sao? Vì yêu một vũ nữ mà oán ghét người sắp sửa là con rể trong gia đình, bóp chết hạnh phúc đời con.

Không! Cha nàng không thể là người như vậy được. Ngọc Dung buộc tội cha rồi bênh vực cha. Nhưng, Trân dám viết bức thư này, tức nhiên anh ta đã có ít nhiều bằng chứng xác thực. Phải tìm gặp Trân để hiểu rõ sự việc ra làm sao?

Có tiếng Mộng Ngọc gọi bên ngoài:

- Dung à! Ăn cơm, con.

Ngọc Dung xếp bức thư lại, bỏ vào cặp, rồi lên tiếng cho mẹ yên lòng:

- Dạ! Con ra bây giờ.

Dung thay áo thật nhanh, xô cửa bước ra ngoài thì thấy mẹ vẫn còn đứng đó.

Mộng Ngọc nhìn con, ngạc nhiên hỏi:

- Kìa con! Sao con xanh quá vậy?

Ngọc Dung đưa tay lên má, gượng cười, nhìn mẹ:

- Dạ... Con có sao đâu?

Mộng Ngọc đỡ lấy cằm con, cất giọng lo lắng:

- Liệu học không lại các bạn thì thôi, con nghỉ luôn sang năm học lại. Con ráng sức quá rồi bệnh cho coi.

Ngọc Dung chưa kịp nói thì Mộng Ngọc đã cất tiếng gọi Vũ:

- Mình à! Có thấy con Dung nó xanh quá không?

Vũ đang ngồi xem báo, trong lòng đang bức bối, nên nhìn về phía vợ nói:

- Ờ... liệu không đủ sức thì nghỉ luôn cũng được.

Mộng Ngọc thầm đoán chồng vẫn chưa hết giận anh tài xế, nên bảo nhỏ Ngọc Dung:

- Ba còn giận chuyện chú Năm lúc nãy đó. Ông có gặp con nói chuyện với Trân không?

Ngọc Dung gật đầu:

- Dạ có!

- Vậy hả? Hèn chi hồi nãy tới giờ, mặt cứ hằm hằm. Biết ông muốn gây nên má cũng không thềm hỏi.

Vũ nghe vợ con thì thầm với nhau, lại càng bức bối hơn. Chàng buông tờ báo xuống hỏi, giọng gay gắt:

- Bộ tính không ăn cơm hả?

Mộng Ngọc ngược nhìn chồng, mỉm cười, đầu dúi:

- Sao lại không ăn? Kỳ hông...

Nàng đưa mắt nhìn Ngọc Dung như thăm bảo con hãy "thận trọng", vì trong những lúc như thế này, một chuyện nhỏ cũng làm cho Vũ phật ý phiền lòng, sống với nhau ngoài hai mươi năm trời, Mộng Ngọc hiểu rõ tính chồng, nên trong gia đình ít khi có sự cãi vã vô ích. Ngọc Dung nhìn mẹ thăm kính phục sự chịu đựng của bà. Với tánh tình nóng nảy của cha, nếu mẹ không khôn khéo, dịu hiền thì gia đình làm sao êm ấm được! Tuy nhiên, Dung cũng nhận thấy sự nể trọng của cha đối với mẹ nàng, chớ không phải được thế mà ông lấn lướt, đàn áp mẹ nàng luôn.

Nhưng... nếu chuyện trong thư của Trân đúng là sự thật, liệu mẹ nàng có đủ sức chịu đựng để giữ cho gia đình tròn vẹn hạnh phúc không?

Bất giác Ngọc Dung thở dài, trong lòng buồn bã vô hạn. Mộng Ngọc kéo ghế ngồi xuống. Nàng khẽ bảo Ngọc Dung:

- Thôi! Con đi ăn đi chớ...

Ngọc Dung vâng dạ rồi ngồi kế bên cha. Vũ đã dịu bớt sự khó chịu trong lòng vì không gặp chuyện gì phật ý nữa. Sau khi hớp một muỗng canh, chàng cảm thấy khỏe khoắn hơn. Vũ ngược lên nhìn vợ, muốn phá tan bầu không khí nặng nề bao phủ bàn ăn, chàng gợi chuyện:

- Lúc này, thằng Trân đón Ngọc Dung ở trường đó...

Mộng Ngọc bắt chuyện với chồng ngay:

- Vậy hả mình?

Rồi nàng hỏi Ngọc Dung:

- Nó có nói gì không con?

Ngọc Dung chưa kịp trả lời Vũ tiếp:

- Thì cũng hỏi thăm này nọ vậy thôi. Nhưng tôi không muốn nó theo đuổi con Dung nữa. Thằng sở Khanh đó thật là đáng ghét.

Ngọc Dung lặng lẽ nhìn cha và nàng nhớ ngay đến chuyện Diệp Thúy. Trân đã viết trong thư một câu có phần đúng:

Không biết vì lẽ gì, bác trai lại quá khó khăn đối với anh, Bây giờ thì anh đã hiểu rõ rồi...

... Bác trai biết rõ chuyện Diệp Thủy dan díu với anh từ ngày chưa làm vũ nữ lặn... ông tức giận cũng là phải.

Tự nhiên, Ngọc Dung nhận thấy cảm tình của mình đối với cha giảm đi rất nhiều.

Vũ lại nói giọng nghiêm khắc:

- Nếu Trân còn quấy rầy con Dung, tôi sẽ đi thưa nó đó.

Mộng Ngọc lo sợ nhìn chồng:

- Mình tính vậy không được đâu? Thưa nó rồi còn chi là phẩm giá của con? Dù không có gì cũng mang tai tiếng, đâu có lợi cho mình!

Vũ lặng thinh, trong lúc Ngọc Dung trân trối nhìn cha. Nàng không ngờ cha tính quyết liệt như vậy! Đi thừa Trân mà không cần nghĩ đến "tai tiếng" của nàng! Vì hận Trân đã lấy Diệp Thúy trước kia mà ông đành lòng như vậy sao?!

Lần thứ nhứt trong đời, Ngọc Dung mới có ý nghĩ bất phục cha. Ông vì "tình cảm cá nhân" mà ganh ghét với Trân rồi chặn đứng cuộc hôn nhân của nàng, chứ có phải vì hạnh phúc của nàng đâu?! Thật đau đớn vô cùng! Cũng chính nhờ có bức thư của Trân mà nàng hiểu hết sự thật! Ngọc Dung cúi gầm mặt xuống "lùa" cho hết chén cơm, rồi đứng lên.

Mộng Ngọc và Vũ đều ngạc nhiên nhìn con, không hiểu sao Ngọc Dung ăn ít như vậy! Mộng Ngọc hỏi nàng:

- Dung! Sao con...

Ngọc Dung quay lại nói mau:

- Con... no rồi, mẹ à...

Nàng đi thẳng về phòng, không nhìn Vũ và cũng chẳng nói thêm một lời. Vũ và Mộng Ngọc đều không hiểu được thái độ của con. Hình như Ngọc Dung ngầm ngầm phản đối một chuyện gì?

- "Chắc nó nghe mình định thừa thẳng Trân nên bất mãn?"

Vũ nghĩ thầm như vậy nên cất tiếng bảo vợ:

- Đó, em thấy không?

Mộng Ngọc ngơ ngác hỏi:

- Anh nói chi, em không hiểu?

- Em không thấy thái độ con Dung sao? Thật là con nhà "gia giáo"!

- Nhưng... nó có nói gì đâu mình?

Vũ buông đũa, thở ra:

- Còn nói gì nữa! Nó ra mặt bênh vực thẳng Trân, chống lại anh đó, em không thấy sao?

Mộng Ngọc kêu lên:

- Trời! Con nó nào có nói gì mà mình buộc tội nhiều thế? Thì nó no, nó không ăn cơm, mình cũng rầy được.

- Không ăn cơm! Nó giận anh vì chuyện tính thừa thẳng Trân đó, em không biết sao? Con gái gì thật...

Mộng Ngọc vẫn bênh con:

- Không phải vậy đâu mình.

- Thôi... anh thấy rõ lắm rồi. Nó còn yêu thẳng Trân nhiều như vậy thì có tính toán gì cũng vô ích!

Vũ xô ghế đứng lên bỏ ngang chén cơm. Mộng Ngọc cũng thấy mình không nuốt trôi được nữa. Bầu không khí trong phòng trở nên nặng nề quá. Mộng Ngọc biết mình có nói gì bây giờ cũng bị Vũ gạt ngang. Và lại, chính nàng cũng không hiểu được thái độ của con.

Tại sao Ngọc Dung lại làm thế? Từ nhỏ đến lớn, Dung vẫn là đứa con ngoan ngoãn, hiền từ. Nếu có phật lòng vì câu nói của cha, nó cũng âm thầm chịu đựng, chứ đâu có phản ứng quá rõ rệt như thế?

Mộng Ngọc gọi chị bếp lên dọn cơm rồi đi lại bàn uống nước. Chị bếp nhìn mâm cơm, nhìn ông bà chủ, không hiểu tại sao cả nhà không ăn cơm. Nhưng chị vẫn lặng lẽ dọn xuống bếp. Vũ ngồi yên trên ghế "salon" nhìn ra ngoài sân. Trời nắng chói chang, trong lòng chàng bức bối, khó chịu lắm.

Mộng Ngọc ngó chồng rồi vói tay vắn chiếc quạt máy trên trần nhà. Hơi gió mát làm cho Vũ dịu xuống, thần kinh bớt căng thẳng, nét mặt chàng bớt cau có. Mộng Ngọc bưng tách nước đến bên chàng nói:

- Anh uống nước.

Vũ đỡ tách nước trên tay vợ, hớp một ngụm rồi nói:

- Em thấy rõ thái độ con Dung rồi chứ? Không hiểu tại sao nó thương yêu thằng kia đến như vậy?

Mộng Ngọc ngồi xuống chiếc ghế đối diện với chồng, lặng thinh. Muôn sự cũng tại nàng đã cho phép con giao thiệp với Trân mà không kiểm soát tình ý của nó, hay tìm hiểu rõ về Trân. Nàng để cho nó yêu Trân rồi mới chặn đứng mối tình hai đứa thì có hơi muộn màng. Dù sao Trân cũng là người yêu đầu tiên của Ngọc Dung. Muốn cho nó quên đi cũng không dễ dàng gì?! Ngọc Dung rất có hiếu, nên từ mấy tháng qua, nó vâng lời cha mẹ lánh xa Trân, nhưng nó làm sao quên hẳn hình ảnh của Trân được...

Về Sài Gòn gặp lại Trân, có lẽ nó còn thương yêu nhiều hơn! Bởi thế, nên khi nghe Vũ nói đến chuyện đi thừa Trân, Dung mới có phản ứng rõ ràng như vậy. Mộng Ngọc chỉ xét đoán con qua những hiện tượng bên ngoài. Nàng đâu có ngờ, Trân vừa mới gửi cho con nàng một bức thư chứa đựng nhiều lời lẽ rất tai hại... Nàng bảo Vũ:

- Lỗi tại em, ngày xưa không chịu tìm hiểu Trân trước, mà để cho con giao thiệp quá tự do. Con gái mới lớn lên, một khi nó đã yêu rồi thì khó mà quên lắm.

Vũ nhìn vợ hỏi gằn lại:

- Không quên rồi mới làm sao? Gả con Dung cho thằng "sở Khanh" đó à?

Mộng Ngọc lắc đầu:

- Mình sao nóng nảy quá! Em có nói như vậy đâu? Đó chỉ là điểm nhận xét của em thôi.

Rồi nàng đứng lên, tiếp lời:

- Để em gặp con xem sao? Từ nhỏ đến lớn, nó không khi nào có thái độ lạ lùng như vậy?

Vũ ngả lưng vào thành ghế, gay gắt:

- Khi đã yêu lắm quá rồi còn biết gì đến cha mẹ nữa.

- Mình nói, sao không tội nghiệp con? Nó không nghe lời mình thì đời nào nó lên Đà Lạt mấy tháng nay?

Mộng Ngọc nói xong đi thẳng về phía phòng con, vì không muốn cãi vã với chồng nữa. Vũ nhìn theo vợ thở dài! Chàng cũng đi vào phòng mình thay áo. Chưa bao giờ chàng thấy giận Ngọc Dung bằng lúc này.

Mộng Ngọc đến trước cửa phòng con, lên tiếng gọi:

- Dung à! Dung.

Ngọc Dung nghe tiếng mẹ, đáp lời:

- Dạ.

- Mẹ vào được không con?

Ngọc Dung vội bước xuống giường mở chốt cửa. Mộng Ngọc đi vào phòng và còn thấy những giọt nước mắt đọng trên má Ngọc Dung. Thì ra, Dung đã trở về phòng riêng, để khóc một mình! Nàng khẽ hỏi con:

- Sao vậy con? Hình như có chuyện gì buồn phải không?

Ngọc Dung ngồi xuống bên giường, lắc đầu:

- Thừa má! Con có buồn chuyện gì đâu?

Mộng Ngọc ngồi sát bên con, vỗ về:

- Ngọc Dung... con đừng giấu mẹ, Có chuyện gì vậy? Tại sao con không ăn cơm? Con phiền cha trách mẹ điều gì?

Dung gục đầu vào ngực mẹ, nói qua tiếng nấc:

- Con khổ quá, má à! Ba...

Rồi nàng im bật. Mộng Ngọc ôm lấy đầu con trong lòng tràn ngập thương cảm. Nàng biết con cũng đã chịu khổ nhiều lắm rồi, nên hôm nay mới có sự phản ứng rõ rệt như thế. Dung nói đến “cha” rồi lặng thinh! Chắc là nó phiền trách Vũ đã đối xử quá khe khắt với Trân.

Nàng bảo con:

- Ngọc Dung... Con hãy nói ra cho mẹ biết vì sao con khổ? Con thấy không thể nào xa cậu Trân được phải không?

Ngọc Dung lắc đầu:

- Không phải... chỉ có vậy thôi...

Mộng Ngọc ngạc nhiên nhìn con:

- Nếu vậy... tại sao con khổ?

Ngọc Dung bối rối vô cùng. Nàng nghĩ không biết có nên đưa bức thư của Trân gửi cho nàng, nói về chuyện Diệp Thúy, cho mẹ xem chẳng? Rồi thì mẹ nàng sẽ có thái độ nào trước sự thật quá phũ phàng? Liệu bà có chịu

đựng nổi để gia đình được êm ấm không? Bao nhiêu ý nghĩ phức tạp dâng co trong đầu, khiến Ngọc Dung không làm sao mở lời được.

Mộng Ngọc lại hỏi:

- Sao con không nói gì hết vậy?

Ngọc Dung nhìn mẹ định mở lời rồi lại thôi. Nàng đưa bức thư ra cùng không giải quyết được tình trạng hiện tại mà chỉ gây thêm sự đau khổ cho mẹ nàng. Thà là nàng cam chịu một mình... chớ nói ra rồi thì gia đình không thể nào tránh khỏi cảnh tan nát, chia lìa.

Mộng Ngọc đã hỏi nhiều lần mà Ngọc Dung không chịu nói, nên có vẻ giận đứng lên:

- Sao con khó bảo quá vậy? Buồn phiền gì mà cứ im ỉn như thế?

Ngọc Dung lo sợ nhìn mẹ nói:

- Thừa mẹ... con khổ vì ba con...

Mộng Ngọc quay lại:

- Vì ba con định thừa Trân chớ gì?

Ngọc Dung không biết nói gì thêm, đành gật đầu. Mộng Ngọc lại ngồi xuống bên con, hỏi nhỏ:

- Như vậy là con còn yêu Trân! Con chưa đủ can đảm để xa nó!

Ngọc Dung lặng thinh, không biết phải trả lời như thế nào. Mộng Ngọc thở dài chán nản:

- Thế thì con đi Đà Lạt làm gì mấy tháng nay cho vô ích? Cha mẹ đã nói nhiều về hành động đoan hậu của cậu Trân rồi, mà con vẫn còn yêu ư?

Thật không biết phải tính sao bây giờ!

Ngọc Dung bị kẹt trong cái thế không mở lời được, nên chỉ lặng thinh, mặc tình mẹ muốn hiểu thế nào thì hiểu. Nàng không im lặng thì phải đưa ra bức thư và nói hết sự thật về mối tình thầm kín giữa cha và Diệp Thúy!

Mộng Ngọc thấy con chỉ lặng thinh thì cúi đầu buồn bã:

Theo sự xét đoán của cha mẹ thì Trân không đem lại hạnh phúc cho con đâu. Hẳn kém “đạo đức” và đã hại biết bao cô gái ngây thơ chân thật. Con không ngại sao?

Thấy con vẫn ngồi im Mộng Ngọc thở dài:

- Mà thôi... mẹ đã nói nhiều rồi. Lặp lại mãi những lời đó con cũng nhàm lai. Mẹ chỉ khuyên con nên nghĩ kỹ hơn nữa đừng để phải khóc hận về sau này. Riêng với ba con...

Mộng Ngọc ngập ngừng một lúc mới nói:

- Riêng với ba con... mẹ sẽ lựa lời mà nói cho.

Ngọc Dung ngược lên nhìn mẹ thấy bà rơm rớm nước mắt thì không cầm lòng được, ôm chầm lấy mẹ nghẹn ngào:

- Má ơi! Con không bao giờ lấy chồng đâu...

Mộng Ngọc gượng cười, bảo con:

- Mẹ hiểu lòng con... Con không thể nào quên được Trân, nhưng cũng không muốn làm phật lòng cha mẹ... Giữa sự mâu thuẫn giằng co đó, con không khổ làm sao được! Hãy nghĩ kỹ một lần cuối cùng đi rồi tự quyết định lấy đời con.

Ngừng lại một phút, nàng tiếp:

- Có một điều mẹ khuyên con là hãy khéo đối xử với ba con. Ông tuy nóng nảy hay la rầy, nhưng lúc nào cũng nghĩ đến hạnh phúc của con. Hãy cẩn thận từng lời nói, từng cử chỉ, đừng có thái độ như vừa rồi, không tốt đâu con.

Ngọc Dung cúi gầm mặt xuống! Mẹ nàng không hiểu được sự thật, nên cứ tưởng lầm cha nàng cấm cản cuộc hôn nhân giữa nàng và Trân là vì hạnh phúc của nàng! Chớ bà có biết đâu vì sự ganh ghét riêng tư mà cha nàng đã làm thế!

Mộng Ngọc nhìn thẳng vào mặt con, hỏi:

- Ngọc Dung, con có hứa với mẹ như vậy chẳng?

Ngọc Dung khẽ gật đầu:

- Thừa má... con hứa.

Mộng Ngọc đứng lên bảo con:

- Thôi con nằm nghỉ, để mẹ lựa lời nói với ba con. Hãy suy nghĩ thật kỹ, trước khi quyết định một việc hệ trọng như thế! Và con cũng đừng quên là cha mẹ đều không đồng ý cho con kết hôn với người con đang yêu! Có làm như vậy, về sau này trong tương lai, con sẽ không phải ân hận hay trách phiền ai cả!

Nàng nói xong bước ra khỏi phòng, Ngọc Dung thần thờ nhìn theo mẹ. Cuộc hôn nhân giữa nàng và Trân không mấy quan trọng trong lúc này. Nàng chỉ nghĩ đến sự thâm lén giữa cha và cô vũ nữ kia. Đó là một sự việc quan trọng đang đe dọa hạnh phúc gia đình. Cha nàng, từ xưa nay, là một bác sĩ gương mẫu, đã gần 50 tuổi rồi mà không hề mang tai tiếng gì cả. Tại sao bây giờ, ông lại thay đổi tánh tình và nếp sống, đi yêu một cô vũ nữ, hư thân mất nết tự lâu rồi?! Ngọc Dung úp mặt xuống gối, lòng buồn chán hơn bao giờ hết. Nàng cảm thấy mình mất hẳn niềm tin ở cuộc đời.

Cha nàng, người mà nàng kính trọng thương yêu hơn hết, lại có thể hành động như vậy được sao? Với tuổi tác, địa vị hiện thời, ông đâu có quyền làm mất nhân cách, đi yêu một cô gái vũ trường! Ngọc Dung chưa từng hiểu biết về đời sống của những cô gái nhảy. Nàng hiểu theo quan niệm thông thường của các bà trong giới thượng lưu, thì đây là một hạng "gái điếm" trá hình, sang trọng với hình thức bên ngoài, nhưng thối tha từ bên trong tâm hồn! Nàng hiểu theo cái lối "quơ đũa cả nắm", nên cũng liệt Diệp Thúy vào hạng "mãi dâm tâm thời", đang bám vào cha nàng để rút ria tiền bạc...

Nàng nhớ đến bức thư của Trân và những lời cuối cùng trong thư:

- “Anh không ngờ Diệp Thúy đã quyến rũ được bác trai! Và hiện tại bác trai đã mua nhà cho cô ấy ở...

Rồi đây anh sẽ đưa em đến đó để thấy rõ sự thật...”

Ngọc Dung ngồi dậy và thấy lòng bình tĩnh trở lại. Nàng có đủ sáng suốt để đối phó trước hoàn cảnh này. Vì Diệp Thúy mà cha nàng gây trở ngại cho cuộc hôn nhân giữa nàng và Trân, khiến nàng phải đau đớn khổ sầu.

Giờ đây, nàng đã hiểu rõ sự thật. Nhứt định nàng không để yên cho “con bé” kia làm khổ gia đình nàng! Ngọc Dung biết chắc mẹ nàng sẽ khổ tâm hơn ai hết, khi chuyện kia được phanh phui. Bà khổ vì quá tin chồng, quá kính trọng chồng! Nhứt định là nàng phải chặn đứng ảnh hưởng của Diệp Thúy đối với cha nàng, không cho nó “chạm” đến hạnh phúc gia đình nàng!

Tuy nhiên, Ngọc Dung vẫn chưa biết phải làm thế nào? Nàng chưa có kế hoạch rõ ràng để đối phó với hoàn cảnh. Chỉ có Trân mới giúp được nàng thôi, vì chàng hiểu rõ tánh tình Diệp Thúy và biết rõ nơi cha nàng đã mua nhà cho cô ta ở. Ngọc Dung nghĩ mình cần phải đến chỗ đó trước tiên

rồi sau sẽ liệu. Và bây giờ thì không còn ai cấm cản nàng gặp Trân được nữa.

*

Bác sĩ Trọng cố lựa lời để hỏi Vũ, về câu chuyện đã khiến chàng thắc mắc. Trong bệnh viện này, hình như có một số nhân viên đang cố tình làm mất uy tín Vũ. Họ nghe mập mờ câu chuyện Vũ tỏ ra quyến luyến với nữ bệnh nhân; chỉ có thể thôi, nhưng họ lại tán rộng ra, trong khi trò chuyện, để gây thành luồng dư luận không hay. Vì Vũ là một bác sĩ gương mẫu từ trước đến nay, bỗng nghe nói chàng có hành động không đứng đắn thì ai cũng muốn biết... và ai cũng muốn tỏ ra mình thạo tin trước nhất với chi tiết đầy đủ!

Do đó mà họ “bắt buộc” phải tạo thêm nhiều tình tiết lâm ly cho câu chuyện. Thế rồi mạnh ai nấy vẽ vời. Có người cho là mình đã gặp Vũ cùng đi với Diệp Thúy ra hải biển Vũng Tàu. Người thì thờ dài “ra điều” hồi tiếc cho một vị hác sĩ có lương tâm chức nghiệp như thế mà lại hư hỏng! Người thì có lòng thương hại cho gia đình bác sĩ, đang yên vui tự nhiên xáo trộn.

Họ còn cho rằng vì Vũ yêu Diệp Thúy, nên bà bác sĩ phiền giận mới đem con lên Đà Lạt, không cho về nữa. Toàn là những điều suy đoán bịa đặt vô căn cứ, nhưng nó lại âm thầm lan ra. Trọng cũng biết nguồn dư luận kia đang làm hại danh dự và uy tín của bạn, nhưng không biết chặn đứng bằng cách nào. Chàng gặp những nhân viên trong Hội đồng bệnh viện thì ai cũng tỏ ý trách phiền Vũ, nhưng vì Vũ đi vắng, họ cũng không biết phải làm sao?

Rồi không lẽ đem vấn đề kia ra bàn cãi giữa Hội đồng?! Không có nhân chứng làm sao đủ yếu tố bàn cãi để giải quyết?! Họ loay tin ra một cách vô trách nhiệm và không ai dám nhìn nhận chính mình nghe thấy. Thật là một chuyện vu vơ! Nhưng không kém tai hại. Bác sĩ Trọng đứng trước tình thế ấy, liền bàn với các bạn trong Hội đồng là sẽ gặp riêng Vũ để nói

thằng với chàng. Thế nên, sau khi Vũ ở Đà Lạt về, chàng tìm cách dò hỏi tâm tình của bạn ngay, Vũ vô tình không để ý đến thái độ của Trọng mà chỉ lo xem sổ bệnh nhân trong những ngày nghỉ việc, Trọng cũng làm ra vẻ vô tình kéo Vũ vào câu chuyện:

- Hôm nay, anh đi chơi đâu?

Vũ đang xem xét giấy tờ, vụt ngẩng lên nhìn bạn cười:

- Đâu có đi chơi, anh! Tôi lên Đà Lạt rước mẹ con Ngọc Dung về.

- Vậy ư? Chị và cháu về chưa, hả anh?

- Đã về rồi... À! Mẹ Ngọc có bảo tôi mời anh hôm nào lại ăn cơm.

Bác sĩ Trọng vui vẻ nhận lời:

- À... Chị Ngọc mời là phải đi ngay. Chờng nào vậy?

- Anh muốn chờng nào cũng được! Đẳng này sẵn sàng đấy.

Vũ mỉm cười, sau câu nói ấy, nhưng Trọng thoáng nhận thấy vẻ gượng gạo trong nụ cười của bạn. Trên trán Vũ hằn lên những lần nhăn, chứng tỏ chàng có nhiều chuyện lo nghĩ, buồn phiền. Trọng nín lặng một lúc rồi hỏi bạn:

- Anh Vũ này...

Vũ ngược nhìn lên:

- Chi đó anh?

Trọng nghiêm giọng tiếp:

- Cái cô vũ nữ gì mà lúc trước bị lao rất nặng đó?

Vũ ngỡ ngác, chưa hiểu vì sao Trọng lại hỏi mình câu đó? Chàng khẽ hỏi lại:

- Anh định nói gì?

Trọng nhắc nhở Vũ:

- Anh quên cô vũ nữ mà khi họ chở vào đây thì nặng quá, tôi không dám trị... mới giao cho anh đó sao?

Vũ biết bạn muốn nói đến đứa con bạc phước của mình, nên vội đáp:

- Anh muốn nói đến cô Diệp Thúy chứ gì?

- Phải rồi! Diệp Thúy, cô ấy bây giờ ra sao hả anh?

Vũ nhận thấy qua cái vẻ khác thường trong câu hỏi của bạn. Hình như Trọng muốn dò xét mình? Tuy nhiên chàng cũng đáp:

- Cô ấy hết bệnh đã lâu và đã rời bệnh viện của mình rồi mà.

- Điều đó tôi biết, nhưng tôi muốn hỏi anh hiện tại Diệp Thúy ra sao?

Vũ chăm chú nhìn bạn. Nhứt định có chuyện gì xảy ra ở bệnh viện, nên Trọng mới đường đột hỏi mình như thế! Mà là chuyện gì? Chàng hỏi Trọng:

- Tại sao tự dưng anh lại hỏi tôi về chuyện Diệp Thúy?

Trọng đáp:

- Thì anh cứ nói rõ sự thật đi. Còn nhiều chuyện phiền phức lắm.

- Chuyện gì? Mà phiền phức cho ai?

- Anh chớ ai nữa! Tôi là bạn thân của anh, từ mấy mươi năm rồi không lẽ anh giấu tôi sao? Hội đồng bệnh viện sắp sửa nhóm phiên họp bất thường để xét vụ anh đó!

Vũ sửng sốt:

- Xét vụ tôi? Các anh làm như tôi mang trọng tội gì ghê gớm lắm vậy! Tại sao? Tôi làm gì mà các anh định đưa tôi ra Hội đồng?

Trọng lắc đầu:

- Thật khổ quá! Anh đã làm gì mà không tự biết sao? Thì đó. Tôi vừa mới hỏi anh mà anh vẫn chưa chịu trả lời cho rõ ràng. Cô Diệp Thúy hiện giờ ở đâu?

Vũ hỏi gằn lại:

- Việc đó có liên quan gì đến bệnh viện?

Bác sĩ Trọng thấy mình không thể nói quanh quẩn nữa. Cứ đi thẳng vào vấn đề, xem Vũ nói sao?

Vũ lại hỏi:

- Anh nói rõ đi. Tôi nóng lòng lắm.

Trọng đứng lên, qua lại trong phòng rồi lựa lời hỏi bạn:

- Giữa anh và cô Diệp Thúy có liên quan... mật thiết gì không? Trong bệnh viện mấy hôm nay, có một luồng dư luận không tốt cho anh. Họ bảo anh...

Thấy Trọng ngập ngừng, Vũ hỏi ngay:

- Họ bảo thế nào, anh cứ nói thẳng ra.

Trọng đứng dừng lại, nhìn thẳng vào mặt bạn:

- Họ hảo anh... có "đặc ân" riêng cho cô Thúy.

Vũ ngả lưng vào thành ghế, thở dài:

“Đặc ân” cho Diệp Thúy! Thật họ khe khắt quá. Tôi đoán biết thế nào cũng có người ganh ghét việc này. Họ muốn nói về chuyện tôi cho Diệp Thúy nằm quá thời hạn qui định của bệnh viện chứ gì? Thật khổ cho tôi! Tôi hy sinh cả đời cho bệnh viện mà chỉ vượt qua quyền hạn mình một lần vì chút "tình cảm riêng tư", cũng bị họ trách! Sao vậy hả anh? Mà những người đang chỉ trích tôi là ai vậy? Các đồng nghiệp hay nhân viên trong bệnh viện?

Trọng đáp:

- Đó là dư luận chung, chứ không ai dám ra mặt chất vấn anh? Vả lại, họ chỉ nói đến chút "tình cảm riêng tư" đó, chứ không phải chỉ trích việc anh vượt quyền hạn.

Vũ ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Anh nói gì tôi chưa hiểu kịp?

- Họ xoi bói về chuyện riêng tư giữa anh và cô Diệp Thúy.

- Nghĩa là sao?

Trọng đành nói thẳng:

- Họ bảo anh... "nặng tình riêng" với cô Diệp Thúy, nên mới lo lắng cho cô ấy!

- Trời! Anh nói gì vậy? Sao họ có thể hiểu chuyện riêng tư của tôi?

- Tôi đã bảo anh là dư luận chung hiện giờ như thế đó. Họ còn bảo anh mua nhà riêng cho cô Diệp Thúy ở nữa.

Vũ sững sốt kêu lên:

- Giỏi thật. Vậy mà tôi cứ tưởng không ai biết chuyện của mình.

Đến lượt Trọng hoang mang, nhìn bạn:

- Anh Vũ! Như vậy chuyện đó có thật sao? Thế mà, tôi đã hết lời bênh vực anh.

Vũ lặng thinh không biết nói thế nào cho bạn hiểu rõ hay giờ? Theo dự tính của chàng thì khi tiệm sách của Diệp Thúy khai trương xong, chàng mới nói rõ sự thật cho con biết, mình là cha ruột của nó. Xong xuôi, chàng mới bảo cho Mộng Ngọc biết là mình đã gặp con của Hiền khi xưa. Rồi sau đó, chàng mới lần lượt giới thiệu con với các bạn thân. Nhưng bây giờ, Trọng lại biết trước chuyện riêng của chàng! Vũ khẽ gật đầu:

- Sự thật đúng như lời họ nói đó anh. Hiện tại, tôi đã lập xong một tiệm sách cho Diệp Thúy rồi.

Trọng nhìn bạn ngập ngừng:

- Nhưng... tại sao anh lại làm thế? Gia đình đang yên vui. Chị Ngọc là người vợ hiền. Cháu Dung sắp sửa lấy chồng... Anh không nghĩ đến sao?

- Sao lại không nghĩ tới? Mà gia đình tôi có mất niềm vui bao giờ đâu?

Trọng lắc đầu, nói:

- Chắc là chị chưa hay biết gì hết. Để rồi anh xem. Khổ lắm! Uy tín và danh dự của anh trong bệnh viện này đang bị sút giảm nhiều rồi. Tại sao ngoài 50, mà anh còn nghĩ đến chuyện đó?

- Anh Trọng! Anh nói gì lạ vậy? Tôi không nghĩ đến làm sao được! Hình như có một sự hiểu lầm nào đó trong câu nói của anh.

- Còn lắm gì nữa! Chính anh vừa nói thật cho tôi nghe.

Vũ ngơ ngác nhìn bạn:

- Tôi nói gì?

- Thì... cái "tình riêng" giữa anh và cô Diệp Thúy! Anh còn tính chi chuyện đó cho mất tâm tiếng hết vậy? Cô ta là một vũ nữ, còn anh là một bác sĩ đã 50 tuổi rồi. Vợ con, gia đình đang sống yên vui, hạnh phúc. Anh yêu cô ta để rồi đi đến kết quả nào?

Vũ kêu to lên:

- Trời ơi! Anh điên rồi hả? Sao anh lại nghĩ một chuyện lạ lùng như thế được? Khốn nạn chưa? Cả bệnh viện đều nghi ngờ cho tôi là như vậy sao?

- Tại hành động của anh không được rõ ràng, minh bạch.

- Khổ quá! Các anh lầm cả rồi! Tôi... làm thế nào yêu... Diệp Thúy được. Trời ơi! Nó là con Lệ đó... Nó là con gái của tôi mà!

Bác sĩ Trọng chết sững, mở miệng mà không nói ra lời. Diệp Thúy là Lệ, là con gái của Vũ? Sao có chuyện trở trêu như vậy được? Vũ tiếp:

- Các anh không chịu xét đoán cho kỹ càng, lại gán cho tôi một trọng tội. Diệp Thúy chính là con ruột của tôi mà. Suốt hai mươi năm trời tìm kiếm, tôi mới gặp được con.

Trọng ngồi xuống ghế, ôm lấy đầu:

- Tôi không còn hiểu thế nào được nữa! Diệp Thúy chính là con ruột của anh... nhưng sao lại thất lạc? Từ trước đến giờ, có bao giờ tôi nghe anh chị nói đến chuyện đó đâu? Tại sao tìm được nó mà anh vẫn giấu giếm chị Mộng Ngọc?

Vũ đốt thuốc, rồi ngả lưng vào thành ghế đáp:

- Vì Diệp Thúy có phải là con của Mộng Ngọc đâu? Mẹ nó đã chết lâu rồi...

Trọng trở mắt nhìn bạn, không ngờ từ bao nhiêu năm nay, Vũ vẫn mang trong lòng một nỗi tâm sự u hoài.

Chàng bảo bạn:

- Tôi không biết một mảy may gì về chuyện đó. Chúng mình là bạn thân giao mà bao lâu nay anh vẫn giấu tôi.

- Tôi có nói ra thì cũng chỉ gây sự buồn phiền cho anh, ích lợi gì?

- Nhưng... mẹ của Diệp Thúy là ai vậy anh? Chúng mình biết nhau khi còn trên đất Pháp, tôi thấy ngoài chị Ngọc, anh có yêu ai nữa đâu?!

Vũ nhìn lên trần nhà, đôi mắt có vẻ xa xôi... Một lúc, chàng bảo bạn:

- Đó là chuyện ngây cuồng ngày còn trẻ, yêu thương mà không nghĩ tới trách nhiệm mai sau... Mẹ Diệp Thúy tên thật là Hiền, một thôn nữ ở làng Bình Hòa Phước, tỉnh Vĩnh Long. Tôi gặp nàng trong một dịp nghỉ hè, rồi yêu nàng trong sự bông bột của tuổi trẻ. Tôi đã hứa hẹn để rồi không bao giờ nhớ đến những lời hứa của mình.

Vũ nín lặng, vẻ mặt hằn lên nét khổ đau. Trọng thở dài an ủi bạn:

- Tuổi trẻ lắm lần nhiều. Ai cũng vậy thôi!

Vũ tiếp:

- Thế rồi khi sang Pháp, quên hẳn nàng. Sau đó tôi cưới Mộng Ngọc và cuộc tình duyên của chúng tôi diễn biến như thế nào, anh cũng đã rõ... Duy chỉ có điều này, không ai biết...

Trọng chăm chú nhìn Vũ, chờ đợi. Vũ cất giọng từ từ:

- Khi ở Pháp về, tôi mở phòng mạch được gần hai năm thì một hôm Hiền mang con đến.

- Trời đứa bé đó là Diệp Thúy?

- Phải... Lúc ấy, nó tên là bé Lệ, Thanh Lệ. Tôi bối rối vô cùng, trước hoàn cảnh ngang trái đó vì không ngờ mình lại có con với Hiền. Khi đó Ngọc Dung cũng đã ra đời, mà Mộng Ngọc không hề biết một mảy may gì đến chuyện kia?

Trọng nóng lòng hỏi:

- Rồi chị Hiền và Ngọc có gặp nhau không?

- Có anh à, nhưng không hề trò chuyện với nhau.

- Rồi làm sao anh?

Vũ buồn bã đáp:

- Hiền hy sinh, bỗng Thanh Lệ ra đi biệt tích. Tôi đã tìm kiếm khắp nơi, nhưng chỉ hoài công.

Trọng tò mò hỏi:

- Thái độ của chị nhà... lúc ấy ra sao hả anh?

Vũ đáp nhỏ:

- Mộng Ngọc cũng thông cảm được hoàn cảnh khó xử của tôi, nên tỏ lòng hy sinh cao quý. Nàng âm thầm cho người tìm kiếm Hiền... cũng như đăng báo để nhận tin cho Hiền...

Trọng gật đầu nói:

- Chị là người hiền dịu, xưa nay ai cũng biết. Nhưng rồi làm sao anh dám chắc Diệp Thúy chính là Thanh Lệ khi xưa?

- Lúc bệnh tình của Diệp Thúy hơi khá, nó lấy bức ảnh của mẹ ra xem, tôi nhìn thấy ảnh Hiền, mới dám chắc nó là con tôi.

Trọng lặng thinh không hỏi nữa. Chàng có ngờ đâu trong bệnh viện này, đã diễn biến một chuyện thương tâm đến thế. Mọi người đã không thấu hiểu giùm tâm sự đau thương của Vũ mà còn nghi ngờ một chuyện không đâu! Chàng vụt hỏi Vũ:

- Nhưng tại sao anh không nói thật ra cho anh em cùng biết; giấu giếm một mình làm gì cho mang tai tiếng. Nói với nhiều người, anh ngại thì anh cũng nên nói riêng cho tôi biết chứ.

Vũ thở dài nói:

- Tôi bối rối quá anh. Phần Diệp Thúy đang bệnh nặng, tính mạng như sợi chỉ mảnh. Nó lại mang trong lòng một mối hận đối với cha. Tôi sợ nói với một người nào đó rồi lỡ tiết lộ ra, nó biết được tôi là cha nó thì nguy hiểm vô cùng. Vì xấu hổ, vì hờn giận chuyện ngày xưa, nó dám tự tử lắm. Bởi thế mà tôi mới lặng thinh, chăm sóc cho con, lo cho nó hết bệnh trước đã.

- Theo lời anh thì chị Mộng Ngọc đâu quá khắt khe, tôi thấy chuyện này, anh nên nói thật với chị là phải chứ.

- Tôi cũng định thế nhưng lại muốn để chậm thêm ít lâu, lập cho Diệp Thúy một cơ sở vững vàng, cho nó quên đi cảnh đời nhơ nhớp cũ. Rồi nó gặp Mộng Ngọc và em nó là Ngọc Dung, nó cũng không mấy xấu hổ...

- Thế là chị Ngọc vẫn chưa biết chuyện này. Và Diệp Thúy... anh đã nói sự thật cho nó nghe chưa?

- Chưa anh à! Nhưng tiệm sách đã hoàn thành, tôi cũng sẽ cho nó biết nay mai.

Bác sĩ Trọng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Tôi thấy anh không nên để chậm hơn nữa. Anh hãy nói rõ sự thật cho Diệp Thúy nghe đi, để tránh những sự hiểu lầm tai hại khác.

Vũ còn đang suy nghĩ thì Trọng đã nói thêm:

- Nhân viên trong bệnh viện này còn hiểu lầm anh được thì rất có thể Diệp Thúy cũng phân vân phần nào trước tấm lòng tốt của anh. Tôi nói ít, chắc anh cũng đủ hiểu.

- Nghĩa là anh sợ Diệp Thúy vì không biết mà... yêu lầm tôi.

- Vâng! Tôi sợ xảy ra chuyện đó lắm! Diệp Thúy không rõ được anh là cha của cô ta... thì sẽ phải nghĩ như thế nào, khi anh lại hết lòng chăm sóc đùm bọc, chở che?! Trị hết bệnh cho cô ta rồi anh còn mượn nhà, lập nghiệp cho cô ấy nữa! Hành động như vậy mà không giải thích rõ ràng làm sao người bên ngoài và cả Diệp Thúy khỏi phải hiểu lầm?

Những lời bày giải của Trọng làm cho Vũ giật mình.

Chàng hỏi bạn:

- Bây giờ tôi phải làm sao, hả anh?

Trọng nói:

- Anh nên gặp Diệp Thúy ngay và giải thích cho cháu hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

- Còn sự hiểu lầm của các nhân viên trong bệnh viện... Tôi làm sao nói rõ cho họ biết được?

- Việc đó anh không lo. Còn có tôi. Mai đây, tôi xin triệu tập Hội đồng bệnh viện mà xin một phiên họp bất thường với toàn thể nhân viên. Chính tôi sẽ giải thích cho họ rõ trường hợp anh tìm gặp Diệp Thúy.

Ngừng lại một phút, Trọng tiếp:

- Sự thể đã như thế này, mình cứ nên nói sự thật là hay hơn cả. Ta chẳng nên úp mở hay bịa ra chuyện khác làm gì. Cũng cứ nói thẳng Diệp Thúy không phải con chị Mộng Ngọc.

Vũ không biết tính sao, chỉ gật đầu, nhưng chàng cũng nói thêm:

- Mong anh đừng đá động gì đến Hiền, để linh hồn nàng được thanh thoi.

Trọng đáp:

- Anh không phải lo, Tôi sẽ lựa lời mà nói rõ cái tình "cha con" giữa anh và Thúy. Bây giờ, anh đi ngay đi. Đừng quên là còn phải giải thích cho chị Ngọc và cháu Dung hiểu rõ nữa đó.

Vũ nhìn bạn, gật đầu:

- Tôi hiểu rồi. Anh giúp tôi trông nom bệnh viện thêm vài hôm nhé. Tôi giải quyết yên chuyện nhà rồi mới lo tròn trách nhiệm của mình được.

Trọng nói:

- Anh không lo! Để mặc tôi.

- Bây giờ thì tôi đi đây.

Hai người bắt tay nhau. Vũ ra cửa lên xe lái thẳng đến tiệm sách của Diệp Thúy. Trọng nhìn theo bạn, trong lòng nghĩ ngợi bấn khoăn. Không biết tai tiếng của Vũ và Diệp Thúy đã đến tai Mộng Ngọc chưa? Nếu Mộng Ngọc cũng nghe phong thanh chuyện đó như mình thì tai hại lắm.

Phải làm sao gỡ hết tai tiếng cho Vũ, đó là điều Trọng quan tâm hơn hết hiện giờ!

ĐÔI MẮT NGƯỜI XƯA

Ngọc Linh

www.dtv-ebook.com

Chương Kết

Trên ngừng xe cách tiệm Ngọc Thanh của Diệp Thúy chừng hơn trăm thước, rồi bảo Ngọc Dung:

- Đó... Em thấy chưa? Tiệm sách kia là của bác mua cho con vũ nữ đó.

Ngọc Dung đọc hiệu tiệm rồi nhìn vào trong, thấy thấp thoáng nhiều người. Nàng bảo Trân:

- Em sẽ đến đó, xem có ba em không? Và xem cô ta ra làm sao?

Nàng nói xong, mở cửa xe bước ngay xuống đất. Trân lúng túng chưa biết tính sao? Hẳn không ngờ Ngọc Dung hành động liền như vậy.

Lúc này, hẳn đang ở trên phòng buyn đình Rose thì Ngọc Dung đến bảo hẳn đưa nàng đến chỗ nhà bác sĩ Vũ mua cho Diệp Thúy. Trân tưởng đâu Dung chỉ muốn thấy tận mắt cái nhà sách của Thúy thôi, ai ngờ bây giờ nàng lại muốn gặp mặt Vũ và Thúy. Gặp như vậy thì khó quá! Chính hẳn cũng không muốn gặp mặt Thúy trong trường hợp này.

Diệp Thúy rất có thể chửi vào mặt hẳn và nói toạc ra những điều bỉ ổi của hẳn. Cô ta sẽ khó trưng ra bằng cố trong vụ lường gạt ái tình trước kia, nhưng Trân lại không muốn nghe những lời đó nữa, dù sao nó cũng làm cho hẳn xốn xang nhục nhã. Vả lại, trước mặt Ngọc Dung thì thật là trở trên!

Ngọc Dung thấy Trân vẫn không nhúc nhích thì ngạc nhiên hỏi:

- Sao anh? Anh không vào trong đó với em ư?

Trân lúng túng không biết tính sao, đành nói:

- Sao lại không? Nhưng anh đang suy nghĩ, không biết bây giờ mình đi vào đó có lợi không?

- Lợi hại thế nào?

Trân nói tiếp:

- Em biết bác trai mua nhà sách cho Diệp Thúy và giấu hết mọi người. Nếu bây giờ mình đi vào đó, lỡ gặp bác hoặc Diệp Thúy biết được, nó sẽ "to nhỏ" với bác dọn đi nơi khác thì sao.

Ngọc Dung cương quyết:

- Không cần... Em chỉ muốn gặp mặt ba em và con bé đó, nói cho đã nư giận rồi thôi. Họ muốn dọn đi đâu cũng mặc.

- Em tính thế sao phải? Em làm vậy rồi bác trai càng ghét anh hơn và mối tình của chúng ta biết đến bao giờ mới thành tựu được.

Dung lặng thinh một lúc:

- Vậy anh tính sao? Chớ em nóng lòng lắm.

Trân khôn khéo dẫn dắt Ngọc Dung:

- Em hãy ráng bình tĩnh để đối phó trước hoàn cảnh khó khăn này. Theo ý anh thì em nên gặp mặt riêng con bé đó và làm thế nào cho nó đừng ngờ em là con bác trai. Bao giờ, nó thổ lộ tâm tình riêng thì mắng vào mặt nó, bảo nó đừng bám vào bác trai nữa. Thứ hạng đó, nó ưa kể chuyện riêng cho thiên hạ nghe lắm.

Ngọc Dung tuy tin tưởng ở Trân, nhưng trước lời khuyên có vẻ lúng túng của hân, nàng chột hiểu. Thì ra Trân lại sợ giáp mặt Diệp Thúy!

Tự nhiên, nàng thấy tức, nên nhìn thẳng vào mặt Trân:

- Anh không vào thì thôi! Em đi một mình vậy.

Ngọc Dung nói xong bước đi ngay. Trân hốt hoảng gọi theo:

- Dung... Dung... Chờ anh nói hết đã.

Nhưng Dung làm như không chú ý đến lời hân, cứ lầm lũi bước. Trân đành xuống xe, chậm chậm theo sau. Hân thật tình vẫn chưa rõ Ngọc Dung định làm gì? Không lẽ vào tiệm sách rồi hạ nhục người ta? Hành động như vậy sẽ gây rắc rối ngay! Và khi Vũ biết rõ chính hân đưa Ngọc Dung tới đây thì chắc không bao giờ ông ta thôi thù ghét hân! Trân nghĩ thầm như vậy và càng thêm lo.

Trong khi đó, Ngọc Dung đã bước vào tiệm sách. Nàng quan sát bên trong và nhìn nhận cách thức trang dọn thật là mỹ thuật. Có một số nữ sinh và vài người đứng tuổi đang lựa sách. Hai cô bán hàng đều vui vẻ, nhanh nhẹn. Một cô đang biên toa bán sách, một cô bước tới chào nàng.

Ngọc Dung bất ngờ trước sự tiếp đãi ân cần của người bán hàng trong tiệm sách này, nên buộc lòng chào lại. Chỗ quầy tiền, còn một thiếu nữ rất đẹp, nhưng đôi mắt thật buồn, cô ta đang mỉm cười nhìn về phía Dung. Ngọc Dung giả bộ đi xem sách, nhưng đôi mắt vẫn liếc vào trong. Một bức màn xanh mỏng che khuất phía sau nhà. Tuy vậy Ngọc Dung vẫn nhìn thấy chiếc thang ăn thông lên lầu. Nàng nhủ thầm:

- "Chắc Diệp Thúy đang ở trên đó!".

Dung nghĩ đến cha! Mỗi lần ông tới đây, rồi ở luôn trên lầu thì có ai biết được. Tiệm sách này chỉ là nơi để "nghỉ trang" cho mỗi tình tội lỗi!

Nàng càng nghĩ càng thấy giận cha hơn. Thế mà từ trước đến giờ, nàng vẫn tin tưởng cha là người đạo đức, gương mẫu! Ai ai cũng lầm!

Ông chỉ có vẻ đạo đức bề ngoài, còn bên trong lại "sa đọa" hơn ai hết. Ngọc Dung bắt đầu có những ý nghĩ khinh miệt cha. Và càng ghét ông, nàng càng thấy lòng đau. Dung đến trong cùng tiệm sách quay mặt nhìn ra. Nàng thấy Trân đang đứng lấp ló bên ngoài. Bây giờ, Ngọc Dung mới thấy mình vào đây không có ích lợi gì hết, vì nàng đâu làm thế nào giúp mặt Diệp Thúy để dò xét hay chất vấn nàng. Tự nhiên không lẽ đến hỏi người ta một cách vô cớ sao? Dung chỉ còn hy vọng là sẽ gặp cha ở đây.

Nhưng nàng đứng có trên mười phút vẫn không thấy một ai ra vào thêm nữa. Không lẽ chờ đợi mãi ở đây? Ngọc Dung đành mua một tờ tạp chí Pháp để cho những người bán sách không chú ý đến thái độ của mình.

Khi nàng ra "caisse" trả tiền thì cô thu ngân mỉm cười bảo nàng:

- Thưa cô! Tiệm chúng tôi mới khai trương. Sách còn thiếu nhiều lắm! Ít lâu nữa xin mời cô đến.

Ngọc Dung nhìn cô ta, đáp lời:

- Vâng! Tôi còn trở lại đây mà.

Nàng lấy báo, toan ra cửa, nhưng nghĩ kỹ lại cũng nên hỏi thăm cô kia một vài câu về Diệp Thúy.

Dung quay lại. Cô thu ngân tưởng nàng quên vật gì liền hỏi:

- Cô quên đồ?

- Dạ không! Tôi muốn hỏi thăm một chuyện.

Thiếu nữ hỏi lại:

- Cô muốn hỏi chi ạ!

- Tiệm sách khai trương từ bao giờ vậy cô?

- Dạ, hơn tuần nay.

Ngọc Dung giữ giọng nghiêm trang:

- Ông bà chủ tiệm này là ai vậy cô?

Thiếu nữ nhìn sững Ngọc Dung không đáp lời ngay, mà lại hỏi:

- Cô muốn hỏi “ông bà” chủ chi vậy?

Ngọc Dung lúng túng đáp:

- Dạ... Tôi có người quen lập tiệm sách... ở khoảng đường này, nhưng không biết có phải ở đây không?

Cô thu ngân chăm chú nhìn Ngọc Dung rồi hỏi lại:

- Cô... biết tên "ông bà" chủ đó không?

Ngọc Dung gật đầu:

- Biết... tôi biết ông nhiều hơn. Ông ấy làm bác sĩ ở bệnh viện Thủ Đô. Bác sĩ Vũ...

Cô thu ngân sững sờ nhìn Ngọc Dung đáp nhỏ:

- Đúng là bác sĩ Vũ rồi. Cô là ai? Cô muốn gặp bác sĩ ư?

Ngọc Dung điềm đạm nói:

- Dạ không! Tôi chỉ muốn được gặp bà chủ.

- “Bà chủ”!

Cô thu ngân lặp lại hai tiếng đó với vẻ bàng hoàng. Ngọc Dung hỏi tiếp:

- Bà chủ đâu rồi cô? Bà Diệp Thúy đó mà.

Cô thu ngân nhú mày nhìn Ngọc Dung:

- Mà cô là ai? Làm sao cô biết Diệp Thúy?

Ngọc Dung nói càn:

- Tôi quen bà ấy nhiều. Cô cho tôi gặp bà ấy đi.

Cô thu ngân lộ vẻ suy nghĩ rồi quay về phía hai người bán hàng, gọi:

- Cô Hà... Nhờ cô giữ "caisse" giùm tôi một lúc. Rồi cô ta ra khỏi quầy tiền, bảo Ngọc Dung:

- Mời cô vào trong này.

Ngọc Dung gật đầu:

- Vâng!

Nàng quay nhìn ra sân, Trân vẫn đứng bên ngoài và nhìn nàng với vẻ âu lo rõ rệt.

Ngọc Dung theo cô thu ngân vào nhà trong. Qua khỏi bức màn xanh là gian phòng khách. Cô thu ngân vặn cái đèn ống trên vách rồi bảo Ngọc Dung:

- Mời cô ngồi xuống đây.

Ngọc Dung vừa ngồi xuống ghế "salon" thì thiếu nữ cũng đã ngồi ngang mặt nàng.

Cô ta hỏi ngay:

- Xin lỗi cô là ai?

- Cô cho tôi gặp bà Diệp Thúy. Bà ấy sẽ biết ngay...

Thiếu nữ đáp:

- Tôi chính là Diệp Thúy đây!

Ngọc Dung giật mình như người chạm phải điện. Trời, cô thu ngân đang ngồi đối diện với mình đây là Diệp Thúy sao? Dung nhìn sững cô ta mà không mở lời được.

Diệp Thúy đã phải ngạc nhiên về thái độ của Ngọc Dung, từ nãy đến giờ. Nàng lục lại trong óc mình tất cả những hình ảnh quen thuộc, nhưng hoàn toàn không nhớ được ai có khuôn mặt này! Cô ta không phải là người ở bệnh viện Thủ Đô mà lại càng không phải là người trong giới vũ nữ?! Không lẽ cô ta làm ở tiệm may Tây Thi trước kia? Không! Những chị em làm công ở đó, nàng đều quen tên biết mặt. Thiếu nữ này có vẻ sang trọng, sinh trong một gia đình khá giả, chứ không phải thuộc vào hạng như nàng! Chắc chắn là nàng chưa từng biết "cô ta", thế tại sao "cô ta" đến đây hỏi Vũ rồi lại hỏi nàng? Thấy thiếu nữ vẫn lặng thinh, Diệp Thúy hỏi tiếp:

- Cô là ai vậy? Tôi nhớ kỹ chưa từng hân hạnh biết cô!

Ngọc Dung qua phút đột ngột ban đầu, cố trấn tĩnh lòng mình rồi nói:

- À... thì ra cô đây là Diệp Thúy! Tôi từng nghe tiếng cô, đến hôm nay mới gặp được mặt.

Giọng nói đều đều và vẻ mặt lạnh lùng của Ngọc Dung đủ cho Diệp Thúy đoán biết khách lạ không mấy có thiện cảm với mình? Nhưng "cô ta" là ai? Định gặp mình để làm gì? Diệp Thúy khẽ hỏi lại:

- Mong cô cho biết quý danh. Cô là ai? Sao lại biết tiếng tôi từ lâu?

Ngọc Dung mỉm cười gay gắt:

- Tầm tiếng của cô thì nhiều người biết lắm! Chuyện đó không lạ gì đâu! Còn tôi là ai, tên gì? Lát nữa đây, cô sẽ biết!

Diệp Thúy nhìn thẳng vào mặt Ngọc Dung cố lấy giọng ôn tồn:

- Thưa cô! Cô làm tôi ngạc nhiên vô cùng! Tự nhiên, cô vào đây hỏi thăm tôi, rồi làm như quen biết với tôi từ lâu lắm! Tôi vẫn ân cần tiếp đãi cô, nhưng tại sao cô lại có thái độ gay gắt rất vô lý đối với tôi?! Một lần nữa, tôi xin hỏi lại: Cô là ai? Đến tìm tôi có việc gì?

Thái độ ôn tồn nhã nhặn của Diệp Thúy khiến Ngọc Dung mất đi phần nào vẻ kiêu căng. Nàng tưởng đâu nói ra những câu vừa rồi, Diệp Thúy sẽ phải hốt hoảng lên như một phạm nhân đang lẩn trốn vừa bị phát hiện trở lại.

Ngọc Dung không ngờ Diệp Thúy vẫn điềm tĩnh, dù nàng đã nói "mí" cho cô ta biết mình đã rõ phần nào dĩ vãng của cô! Tuy nhiên, Ngọc Dung vẫn muốn giữ cái thế chủ động, trong khi giáp mặt cô vũ nữ đã quyến rũ cha mình. Nàng nhìn Diệp Thúy, hỏi lại:

- Cô nóng lòng muốn biết tên tôi lắm sao? Đáng lý ra, cô phải biết từ lâu rồi mới phải.

Giọng nói của Ngọc Dung đã dịu xuống, song những lời nói của nàng, càng làm cho Diệp Thúy thêm ngạc nhiên. Nàng hỏi:

- Tại sao vậy cô?

- Tại vì cô quá hời hợt. Cô sống ích kỷ cho riêng cô mà không cần kể đến hạnh phúc của bao nhiêu người khác!

Diệp Thúy đi từ sự ngạc nhiên này đến sự ngạc nhiên khác. Nàng chưa kịp nói gì thì Ngọc Dung đã tiếp:

- Cô không biết tôi là ai phải không? Nhưng chắc chắn là cô biết cha tôi. Cô biết rành lắm...

Rồi Ngọc Dung chỉ tay ra phía ngoài nói:

- Nếu không, làm sao cô có được một tiệm sách khang trang như thế này.

Diệp Thúy sửng sốt đứng lên:

- Cô...

Ngọc Dung đưa tay tới trước, bảo Thúy:

- Cô ngồi xuống đi. Và bây giờ, chắc cô đã biết rõ tôi là ai rồi? Nếu chưa, tôi xin nói rõ hơn: Tôi là Ngọc Dung, con ruột của bác sĩ Vũ.

Diệp Thúy ghen lời trước sự gặp gỡ quá bất ngờ này. Ngọc Dung, con gái của bác sĩ Vũ là cô này đây?

Ngọc Dung nhìn Thúy, nói tiếp:

- Cô ngạc nhiên vì sự hiện diện của tôi ở đây cũng phải! Chắc cô không ngờ bác sĩ Vũ có vợ và có con lớn như tôi chứ gì? Hay là cô giả bộ làm ngơ, để khỏi phải ân hận trong lòng khi phá hoại gia cang người khác.

Diệp Thúy kêu lên:

- Trời ơi! Cô đừng hiểu lầm...

Ngọc Dung bấu môi:

- Hiểu lầm! Các cô thì bao giờ chịu nhìn nhận sự thật. Trọn đời các cô chỉ sống trong sự giả dối nên tưởng rằng dối gạt được tất cả mọi người! Tôi không hiểu lầm đâu cô Thúy, vì tôi trực tiếp là nạn nhân của cô! Cô đã làm khổ gia đình tôi và riêng tôi từ bao nhiêu lâu rồi cô biết không?

Diệp Thúy lắc đầu, chặn lời Ngọc Dung:

- Không! Cô Dung... Cô đừng nói thêm nữa chỉ làm đau lòng chúng ta thôi. Tôi quả quyết là cô hiểu lầm! Giữa bác sĩ Vũ và tôi... không hề xảy ra những điều tác tệ như cô nghĩ đâu.

Ngọc Dung ngược mắt nhìn Thúy:

- Thôi đi, cô đừng đóng kịch để qua mắt tôi. Giữa cô và ba tôi không có sự gì xảy ra hết?! Cô tưởng tôi còn con nít hay sao cô Thúy. Tự nhiên mà ba tôi rước cô về đây, lập ra tiệm sách này cho cô làm chủ? Sao dễ dàng như vậy được hả cô?

Diệp Thúy ôm đầu, rên rĩ:

- Thật khổ thân tôi. Tôi không biết phải nói thế nào cho cô hiểu rõ bây giờ? Tôi mong cô đừng hiểu lầm tội nghiệp tôi và gây sự khổ lòng cho bác sĩ.

Ngọc Dung cười nhạt:

- Tội nghiệp cô và làm khổ ba tôi? Tại sao hai người không nghĩ đến nỗi khổ của mẹ tôi và nỗi chua xót của tôi chứ?

Diệp Thúy lặng thinh không nói gì thêm nữa. Nàng có giải bày thế mấy, Ngọc Dung cũng không tin!

Ngọc Dung nói tiếp:

- Bây giờ, cô đã rõ tôi là ai rồi, vậy tôi cũng nên cho cô biết luôn ý định của tôi. Gia đình tôi đã mất hẳn niềm vui từ mấy tháng nay và rất có thể đi đến sự tan rã, chia lìa. Tôi chỉ yêu cầu cô một điều hãy buông tha cho cha tôi, đừng bám víu vào ông nữa. Hãy để cha tôi trở về với gia đình.

Diệp Thúy chỉ biết lắc đầu, trước những lời quá phũ phàng của Ngọc Dung. Thật khổ cho thân nàng. Từ khi bắt đầu hiểu biết cho đến bây giờ, nàng toàn gặp những chuyện ức lòng. Đối với bác sĩ Vũ, nàng xem như một bậc ân nhân, đã tái tạo cuộc đời nàng! Ông đã chống lại thần chết để giành lại mạng sống cho nàng và giúp nàng lập nên sự nghiệp. Nhiều khi, nàng tỏ ra e ngại trước số tiền mà Vũ bỏ ra cho nàng lập tiệm sách, nhưng lần nào Vũ cũng nói:

- "Đây chỉ là số tiền tôi cho cô mượn tạm thôi... Bao giờ tiệm sách phát đạt, cô hoàn lại tôi, chớ có gì đâu."

Nhưng giờ đây, cũng chính vì cái tiệm sách này mà Ngọc Dung nghi ngờ nàng quyến rũ bác sĩ để lấy tiền. Thật là oan ức! Ngọc Dung nhìn Diệp Thúy rồi nói tiếp:

- Cô Thúy! Vì cô mà tôi gặp bao nhiêu nỗi khổ lòng, nhưng tôi không kể hết ra đây làm gì! Tôi chỉ yêu cầu cô buông tha cha tôi trở về với gia đình. Cô còn trẻ quá mà... Cô lo gì không tìm được một người chồng xứng đáng khác! Cô yêu làm chi một ông già, trên đầu hai thứ tóc mà còn có phận sự đối với gia đình.

Diệp Thúy vụt ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mặt Ngọc Dung:

- Cô Dung! Cô không được nói nhiều hơn nữa. Tôi nói là cô hiểu lầm, nhưng cô không chịu cho tôi giải bày mà cứ tiếp tục đi sâu vào những điều suy luận không đâu...

Ngừng lại một phút, Thúy tiếp:

- Đáng lý ra, trước những lời lẽ nặng nề quá đáng của cô, tôi không trả lời gì cả mà chỉ lễ phép mời cô ra khỏi nơi này. Tuy nhiên, tôi không chấp những lời quá nông nổi của một cô gái, chưa được "sống" nhiều, chưa từng va chạm với cuộc đời. Và bây giờ, nếu cô còn tin những vũ nữ như tôi có "danh dự", thì tôi xin thề trên danh dự là tôi và ông Vũ không hề phạm vào mối tình bất chánh như cô lầm tưởng. Tôi kính trọng ông Vũ là người ân đã cứu tôi thoát chết và giúp tôi tìm lại nguồn vui trong cuộc sống. Và ông Vũ cũng không từng tỏ ý yêu tôi bao giờ!

Ngọc Dung chưa biết nói gì, thì Diệp Thúy lại tiếp:

- Đó... Sự thật là như vậy, nhưng chắc cô không mấy tin! Tôi cũng biết là không ai tin ở lời thề danh dự của một vũ nữ? Nhưng biết làm sao hả cô, vì tôi không còn gì khác, để bảo đảm sự thành thật của mình.

Diệp Thúy ghen ngào không nói thêm được nữa. Thoáng một giây, nàng lại trấn tĩnh lòng mình và cất tiếng:

- Nhưng... tôi vẫn có thể chứng tỏ lòng thành của tôi bằng cách khác. Tiệm sách này là tiền bạc của bác sĩ Vũ, từ cái bàn, cái ghế, chõng sách, cái màn kia... và tất cả những gì trong tiệm này đều do ông ấy xuất tiền ra mua cả. Riêng tôi chỉ góp công chút ít để trang dọn thôi. Bây giờ, cô đến đây. Cô là con ruột ông ấy, tức nhiên cô có đủ thẩm quyền trong nhà này. Tôi xin giao trả lại cho cô và tôi sẽ rời khỏi đây.

Ngọc Dung sửng sờ trước quyết định quá đột ngột của Diệp Thúy. Tại sao cô ta lại nhượng bộ, bỏ đi, trong lúc còn có thể đối phó với mình? Cô ta được cha nàng yêu thì chưa chắc gì đã "bại trận". Hay đó là chiến thuật của Thúy, khiến cha nàng phải tức giận lên!? Hạng này ghê gớm thật!

Ngọc Dung chỉ nghĩ thế thôi chớ không thốt ra lời. Diệp Thúy đứng lên, bảo nàng:

- Như vậy chắc là cô vừa lòng rồi chứ! Thôi cô ngồi chơi, tôi đi soạn đồ đây. Tôi sẽ viết thư cho ông Vũ để từ biệt, nhưng không đá động gì đến câu chuyện không đẹp giữa chúng mình hôm nay. Tôi chỉ cho ông ấy biết tôi đi lấy chồng. Thế là yên xuôi phải không cô?

Rồi không đợi Ngọc Dung trả lời. Diệp Thúy đi thẳng lên lầu. Nàng bước vào phòng, đóng chặt cửa lại, nằm vật xuống giường. Bây giờ thì nàng mặc tình cho nước mắt tuôn trào. Nàng đã cố gắng nhiều lắm mới giữ được sự bình tĩnh và nói ra với Ngọc Dung những lời cứng cỏi đó!

Chớ nàng đã tuyệt vọng lắm rồi. Giao trả nhà này cho Ngọc Dung rồi nàng sẽ đi về đâu? Từ khi gặp bác sĩ, nàng tưởng đời mình sẽ yên sóng gió. Ai ngờ?!... Trong lúc ấy, Ngọc Dung ngồi yên một mình trong gian phòng khách. Nàng vẫn còn bàng hoàng trước quyết định đột ngột của Diệp Thúy. Cô ta giao tiệm sách lại cho nàng để ra đi. Lạ lùng chưa?

Có tiếng giày từ bên ngoài bước nhẹ vào phòng. Ngọc Dung quay nhìn lại rồi vụt đứng phắt dậy, kêu lên:

- Ba!

Vũ vào phòng chợt thấy Ngọc Dung thì đứng lại, sửng sốt:

- Kìa! Sao con đến đây?

Ngọc Dung nhìn cha! Rồi những sự buồn phiền, vì cuộc hôn nhân của nàng, chất chứa bấy lâu, được dịp bùng dậy trong lòng. Nàng thấy giận cha hơn bao giờ hết. Nàng gằn giọng nói:

- Ba tưởng giấu giếm mãi được sao? Không đâu! Những gì ám muội làm sao giấu được với thời gian hả ba?

Vũ kêu lên:

- Ngọc Dung! Con nói gì lạ vậy?

Ngọc Dung lạnh lùng đáp:

- Con chỉ nói một sự thật mà ba đã giấu giếm con. Nếu con không đến được nơi này thì chưa biết đến bao giờ con mới hiểu rõ cái tình thương của ba đối với con! Thật không ngờ...

Dung nghẹn ngào không nói thêm được nữa. Vũ linh cảm có chuyện không hay xảy ra ở đây. Chàng bước đến bên con, hỏi dồn dập:

- Ngọc Dung! Con nói gì? Ba vẫn chưa hiểu? Con đến đây để làm gì?

Rồi Vũ nhìn quanh tìm Diệp Thúy. Chàng rời bệnh viện rồi đến đây ngay, để giải bày cho Thúy những bí ẩn trong đời con, hầu tránh những lầm lẫn tai hại. Nhưng về đến đây, lại gặp Ngọc Dung, Vũ lo ngại lắm. Nhút định là hai chị em đã gặp nhau! Và cả hai đã nói những gì với nhau rồi?

Vũ mong mọi là sự thể chưa đi đến chỗ quá bi đát... Ngọc Dung thấy cha cứ hỏi dồn tới lại càng tức giận hơn. Chắc ông sợ mình hành hung con vũ nữ đó chớ gì? Nàng liền chỉ tay lên lầu, bảo cha:

- Đó... Ba lên mà hỏi "người ta" xem con có làm gì họ không? Ba đừng có lo... không ai làm gì "bà" đó đâu?

Vũ kêu lên:

- Ngọc Dung!

- Để con nói hết đã... Ba đừng chận lời con. Con đã biết hết sự thật rồi và con đã hiểu vì sao ba chận đứng cuộc hôn nhân giữa con và anh Trân! Con đã khổ sở mấy tháng trời chỉ vì.... ba ganh ghét với Trân.

- Trời ơi! Ngọc Dung...

- Ba yêu con vũ nữ đó... sao ba lại oán ghét Trân, rồi làm khổ lây đến con. Bây giờ thì hết rồi. Con cho ba biết như vậy.

Vũ bước đến nắm lấy vai con:

- Ngọc Dung! Con hiểu lầm rồi. Trời ơi! Diệp Thúy đâu phải là người yêu của ba?!

Ngọc Dung lắc đầu nhìn Vũ:

- Đến giờ phút này, câu chuyện sờ sờ trước mắt mà ba vẫn còn chối! Thật con không ngờ. Nhưng thôi... con không muốn ba giải thích gì nữa hết. Đủ lắm rồi... Con đi đây...

Ngọc Dung nói xong, bươn bả chạy ra ngoài. Vũ hốt hoảng kêu to lên:

- Dung. Ngọc Dung... trở lại...

Nhưng Ngọc Dung đã ra cửa, chạy qua đường. Vũ đuổi theo con. Những người trong tiệm sách nghe xôn xao đều quay nhìn lại, thấy chuyện lạ, họ cũng bước ra ngoài cửa.

Vũ chạy theo con đến đường cái thì Ngọc Dung đã lên xe hơi. Chàng gọi vang lên:

- Ngọc Dung. Ngọc Dung... Con lầm rồi. Diệp Thúy là con của ba, là chị ruột của con mà...

Nhưng Ngọc Dung hình như không nghe thấy, quay sang bảo Trân, đang ngồi ở chỗ tài lái:

- Anh chạy đi.

Trân vội vàng mở máy cho xe vọt đi thật nhanh. Trong khi đó, Vũ cũng vừa kịp thấy Trân và chàng đoán hiểu phần nào mọi việc đã xảy ra.

Đúng là Trân muốn trả thù chàng, nên đưa Ngọc Dung đến. Thằng khốn nạn thật! Nó gây nên sự hiểu lầm này, thật tai hại! Vũ đi về phía xe mình, định đuổi theo Trân và con vì trong trường hợp này, Ngọc Dung rất dễ bị hại.

Nhưng Vũ chợt nghĩ đến Diệp Thúy. Không biết Ngọc Dung đã nói những gì trước khi chàng đến? Chắc chắn là những lời không tốt đẹp?! Liệu Diệp Thúy có chịu đựng nổi không? Vũ lúng túng vô cùng. Chàng không biết mình nên đuổi theo Trân và Ngọc Dung hay trở lại tìm Diệp Thúy, để nói hết sự thật cho con bớt buồn phiền. Chàng chỉ sợ vì quá tuyệt vọng mà Thúy có thể làm bậy!

Vũ nghĩ đến đó liền quay vào tiệm sách. Mọi người nhìn thấy chàng trở vào, vệt sang hai bên nhường lối cho chàng. Vũ đi thẳng vào trong rồi lên thang gác. Vài người tò mò, bước theo sau. Hai cô bán sách vội vàng chặn lại.

- Xin lỗi mấy ông, đừng vào trong.

- Chuyện riêng trong nhà, không có gì đâu!

Vũ lên đến phòng Diệp Thúy thấy cửa phòng đóng kín liền gõ cửa gọi lớn:

- Diệp Thúy! Diệp Thúy! Mở cửa.

Bên trong phòng không có tiếng đáp. Vũ đập cửa mạnh hơn và nói liên hồi:

- Thúy... mở cửa ra đi... Mở cửa mà nghe cho rõ sự thật. Ba đây nè con. Ba chính thật là ba ruột của con đây mà! Ngọc Dung đã nói những gì, con nên bỏ qua vì nó hiểu lầm. Mở cửa ra đi con. Diệp Thúy...

Bên trong vẫn im lìm, không tiếng động. Vũ lại lắc chốt cửa, gọi to hơn:

- Thúy! Ba là ba ruột của con đây... sở dĩ ba chưa nói rõ sự tình với con vì con còn phiền giận người cha đã làm khổ mẹ con ngày xưa nhiều quá. Con đâu biết được sự đau khổ của ba từ hai mươi năm nay? Đừng nên chấp những lời không phải của Ngọc Dung. Nó cũng như con... chưa hiểu sự thật ra làm sao cả! Thúy, con đừng buồn phiền rồi đi đâu hết. Hãy ở lại đây, ba giải bày tất cả cho con nghe.

Vũ chợt nhớ đến Ngọc Dung hiện đang còn trên xe Trân, nên hấp tấp nói:

- Diệp Thúy! Con nghe lời ba! Em Ngọc Dung của con hiện giờ đang ở trên xe thang kỹ sư Trân. Con biết không? Có thể nó bị hại trong lúc khủng hoảng tinh thần. Ba đi báo cảnh sát gấp cho họ chặn xe nó lại. Diệp Thúy... con nghe lời ba nghe!

Trong lòng Vũ thật rối như tơ vò. Phần sợ cho Ngọc Dung, phần lo cho Diệp Thúy.

Từ bên trong phòng, chàng chợt nghe có tiếng Diệp Thúy, giọng thật nhỏ:

- Ba... đi ngay đi. Con...

Vũ nghe tiếng con, mừng rỡ nói:

- Được rồi! Miễn con đừng hành động gì khác ghen Diệp Thúy. Lẹ ỏi... Ba đi... Xong việc ba trở lại ngay và sẽ nói hết cho con nghe.

Trong phòng lại im lặng, không có tiếng đáp. Vũ chạy vội xuống thang lầu, ra đường cái. Chàng biết mình không còn đuổi kịp Trân và Ngọc

Dung nữa nên lái xe thẳng đến bót cảnh sát. Chàng yêu cầu giữ chiếc Peugeot 403 EA... của Trân, vì trên đó hiện chở con gái của chàng.

Sau đó, Vũ đến buôn đình Rose, nơi mà Trân đã làm hại biết bao thiếu nữ đại khờ...

*

Trọng vào ngồi trong phòng khách của Vũ một lúc, mới thấy Mộng Ngọc ra tiếp chàng. Trọng đứng lên, chào Mộng Ngọc rồi hỏi:

- Chị đi Đà Lạt về từ bao giờ?

Mộng Ngọc cười đáp:

- Hơn tuần nay mới thấy anh tới chơi! Bộ lúc này bận lắm sao?

Trọng ngồi xuống đáp:

- Dạ, cũng hơi bận, chị à!

Nói xong, chàng ngồi yên. Mộng Ngọc rót nước mời bạn chồng và không khỏi chú ý đến vẻ lo âu trên gương mặt của Trọng. Nhưng vốn kín đáo e dè, nàng chưa dám hỏi ngay. Trọng bỗng hỏi Mộng Ngọc:

- Anh chưa về hả chị?

- Dạ chưa! Anh kiếm nhà tôi có việc gì không?

- Dạ không! Định đến thăm anh chị thôi... À, còn cháu Ngọc Dung đâu hả chị?

- Cháu nó đi học... Giờ này chưa về đâu.

- À, tôi nhớ rồi! Anh Vũ có bảo tôi Ngọc Dung đã đi học trở lại.

Rồi Trọng im lặng như lúc nãy. Mộng Ngọc chăm chú dò xét thái độ của bạn chồng và chắc chắn Trọng đến đây không phải chỉ để thăm mình với Vũ mà còn có chuyện hệ trọng khác. Mà chuyện gì? Mộng Ngọc bỗng hỏi Trọng:

- Anh... Hình như có chuyện gì quan trọng lắm, anh mới đến đây phải không?

Trọng suy nghĩ tự nãy giờ, không biết có nên nói chuyện riêng của Vũ cho Mộng Ngọc nghe không? Hai người chơi thân với nhau ngoài hai mươi năm rồi và xem nhau còn hơn ruột thịt, nên Trọng không sợ phải mang tiếng xen vào chuyện riêng của gia đình bạn.

Vả lại đối với chuyện này, sự lầm lẫn có thể gây nên nhiều tai hại. Mộng Ngọc biết sớm chừng nào hay chừng nấy. Lúc nãy ở bệnh viện, chàng đã họp các bác sĩ và cho biết rõ những điều bí ẩn giữa Vũ và nữ bệnh nhân Diệp Thúy! Ai nấy đều cho là một sự lạ và đều đồng ý triệu tập một phiên họp của toàn thể nhân viên, bác sĩ, y tá trong bệnh viện, để đánh tan mọi hiểu lầm... Mộng Ngọc thấy Trọng vẫn lặng thinh, liền hỏi:

- Sao anh?

Trọng quay lại nhìn nàng đáp:

- Chuyện này cũng khá hệ trọng! Đáng lẽ ra tôi để cho anh nói với chị nhưng...

Mộng Ngọc lo sợ:

- Chuyện gì vậy anh? Lành dữ thế nào?

- Lành hay dữ cũng đều do chị tất cả!

- Ủa, sao lạ vậy? Anh nói gì tôi không hiểu?

Trọng từ từ cất tiếng:

- Trước hết, tôi muốn hỏi chị một vài điều. Có phải trước kia, anh Vũ đã yêu thương một người rồi mới gặp chị hay không?

Mộng Ngọc sững sốt:

- Sao anh biết chuyện đó?

- Chính anh Vũ đã nói với tôi!

- Thật vậy ư?

Trọng gật đầu:

- Phải! Vì bây giờ anh Vũ không còn giấu giếm được nữa! Nhứt là với chị...

Mộng Ngọc nói:

- Tôi thì tôi biết đã lâu rồi! Tôi có gặp Hiền, có biết Hiền và hiểu rõ mối tình giữa hai người...

- Nhưng chắc chị chưa biết việc này đâu?

- Chuyện gì hả anh? Bộ Hiền đã trở lại với anh Vũ sao?

Trọng lắc đầu:

- Hiền đã chết lâu rồi.

- Trời ơi! Hiền chết từ bao giờ? Vì sao mà chết? Làm sao anh biết được?

- Tôi không rõ chết bao giờ và tại vì sao? Nhưng tôi nghe anh Vũ nói là Hiền không còn nữa.

Mộng Ngọc hỏi Trọng:

- Tại sao anh Vũ nói với anh mà lại giấu tôi?

- Anh ấy cũng sắp nói cho chị nghe đó... Sở dĩ anh nói với tôi trước là vì tôi hỏi anh. Còn có chuyện khác mà anh Vũ cần phải nói cho chị biết nữa...

Mộng Ngọc bắn khoăn hỏi:

- Chuyện gì mà anh cứ nói úp mở hoài?

- Chị có biết cô bé, con của Hiền và anh Vũ không?

Mộng Ngọc nhìn Trọng, không ngờ anh ta biết thật rành rẽ chuyện của gia đình nàng. Nàng gật đầu:

- Biết chứ... Bé đó tên Lệ mà.

- Ờ... Tên gì tôi không nhớ nữa, nhưng hiện giờ nó ở đây, ở Sài Gòn này.

Mộng Ngọc đứng phắt dậy:

- Anh bảo sao? Bé Lệ ở Sài Gòn? Mà ở đâu? Sao tôi không nghe anh Vũ nói gì hết vậy?

- Anh Vũ đã giấu chuyện đó. Chính vì vậy mà gây ra những luồng dư luận thật tai hại.

Mộng Ngọc hỏi ngay:

- Dư luận gì? Trời ơi, anh càng nói, tôi càng không hiểu gì hết.

Trọng đáp:

- Tôi sợ luồng dư luận đó lan đến đây, gây cho chị một sự hiểu lầm khác, nên tôi mới tới gặp chị hôm nay.

- Nhưng mà chuyện gì, anh nói ngay đi.

- Hiện nay, toàn thể nhân viên, bác sĩ, y tá trong bệnh viện đều đồn rằng anh Vũ đang yêu một nữ bệnh nhân: cô vũ nữ Diệp Thúy.

Mộng Ngọc từ từ ngồi xuống ghế, ngó sững Trọng. Tim nàng bắt đầu đập thình thình... Trọng tiếp:

- Sau khi Diệp Thúy xuất viện, có người gặp anh Vũ đi chung với cô ta. Và họ còn biết rõ anh Vũ mua một tiệm sách cho cô ấy đứng làm chủ.

Mộng Ngọc lắc đầu, chận lời Trọng:

- Không... Đời nào có chuyện đó? Tôi hiểu chồng tôi mà...

- Thì tôi nói rõ cho chị nghe những tin đồn đãi đó cho có đầu có đuôi. Chưa hết đâu chị! Họ còn nói vì giận anh Vũ, nên chị mang cháu Ngọc Dung lên Đà Lạt và sẽ không trở về.

- Đồn tầm bậy! Tôi đưa Ngọc Dung đi Đà Lạt là theo ý của anh Vũ.

- Chuyện mình thì mình biết chứ người ngoài, họ hiểu khác. Do đó mà luồng dư luận cứ lan ra. Tôi nghe bấy nhiêu cũng đủ điếng hồn rồi.

Mộng Ngọc nóng lòng hỏi:

- Rồi sao nữa anh? Sự thật như thế nào?

- Cô Diệp Thúy mà họ nghi ngờ là tình nương của anh Vũ đó, có vào nằm trong bệnh viện trên nửa năm nay. Chính nhờ anh Vũ đã hết lòng cứu chữa, cô ta mới thoát chết.

- Chắc tại nhà tôi quá tận tụy với chức vụ, nên anh chị em y tá mới nghi ngờ?

- Không phải chỉ có y tá nghi ngờ mà đến các bác sĩ đồng nghiệp cũng phải chú ý. Cho đến một hôm, cô Phương bảo tôi là gặp Vũ đi chung với Diệp Thúy, tôi mới bàng hoàng...

Mộng Ngọc hỏi dồn tới:

- Mà... chuyện có thật sao anh. Nhà tôi đi với cô vũ nữ đó?

- Đúng vậy! Bên ngoài thì rõ ràng là thế nhưng bên trong còn nhiều bí ẩn.

- Nghĩa là sao?

Trọng nhìn thẳng vào đôi mắt Mộng Ngọc từ từ cất tiếng:

- Vì cô vũ nữ kia không phải là "tình nhân" của anh Vũ đâu, mà là con của anh ấy.

Mộng Ngọc chợt hiểu ra, kêu lên:

- Trời! Bé Lệ...

- Phải! Cô vũ nữ đó chính là con của cô Hiền ngày xưa. Nhờ trong lúc nằm dưỡng bệnh, cô lấy hình mẹ ra xem, anh Vũ mới nhìn được con.

- Nhưng sao anh ấy không nói gì với tôi hết? Bây giờ bé Lệ ở đâu anh?

Trọng đáp:

- Lệ ở tiệm sách mà anh Vũ mua đó.

- Tại sao anh ấy giấu tôi? Anh đã từng biết tôi đối xử thế nào với Hiền khi xưa mà. Tôi đâu quá ích kỷ? Vả lại, tôi hiểu rõ mối tình giữa anh Vũ và Hiền, Hiền cũng là người đáng trọng lắm anh!

Trọng nhìn Mộng Ngọc trong lòng rất cảm phục. Thật chàng chưa từng gặp người đàn bà nào giàu lòng hy sinh như Mộng Ngọc. Đến như vợ chàng ở nhà, tuy chàng rất vừa lòng, sau mấy mươi năm chung sống với nhau, nhưng chắc cũng không xử sự được như Mộng Ngọc trong một hoàn cảnh tương tự như thế này. Mộng Ngọc thở dài:

- Tôi vẫn chưa hiểu vì sao anh Vũ giấu giếm tôi? Anh ấy biết chắc là tôi không ghen bậy. Hơn nữa, bây giờ Hiền đã mất đi rồi, tôi còn ganh ghét với ai nữa. Xưa kia, tôi còn nhận chịu sự không may của mình mà. Đừng nói chi bây giờ? Con của anh Vũ cũng như con của tôi, phải không anh?

Trọng ngẫm nghĩ một lúc mới nói:

- Tôi nghĩ chắc anh Vũ không sợ chị ghen với Hiền, nhưng vì bé Lệ đã sống với một nghề... không mấy tốt đẹp: nghề vũ nữ.

Mộng Ngọc lặng thinh nhìn Trọng, chưa hiểu hết ý chàng. Trọng tiếp:

- Chắc anh Vũ lo ngại dĩ vãng đen tối của bé Lệ sẽ làm cho chị khó chịu... và có hại cho tương lai Ngọc Dung.

- Sao lại hại cho Ngọc Dung? Còn dĩ vãng bé Lệ! Tại sao làm cho tôi khó chịu?

Trọng cảm thấy khó nói vô cùng! Chàng định nói xa xa để Mộng Ngọc tự hiểu lấy cái dĩ vãng không tốt đẹp của Lệ, chớ không lẽ kể ra hết sao?

Mộng Ngọc nói tiếp:

- Bé Lệ đã từng làm vũ nữ... Đó cũng là một nghề phải không anh?
Thì có gì đâu là đen tối...

Trọng đành đáp:

- Bởi chị không rõ được thành kiến của người đời đối với các cô vũ nữ. Họ mặc nhiên cho các cô vũ nữ đều làm hai nghề: một nghề nháy ở vũ trường và thêm nghề “rước khách” nữa. Tôi nói thế chị cũng hiểu. Bởi vậy mà họ có ý miệt khinh...

- Nhưng đâu phải các cô vũ nữ đều như vậy sao?

- Thì chính "một con sâu làm rầu nồi canh" là vậy đó! Một cô không tốt, lén lút hành nghề xấu xa thì nhiều cô khác bị mang tai tiếng. Khổ nỗi bé Lệ cũng ở trong số đó!

Mộng Ngọc thở dài:

- Dù sao, Lệ vẫn là con anh Vũ. Anh cũng phải cho tôi biết rồi liệu cách giúp đỡ nó chứ...

- Chính vì anh Vũ muốn âm thầm giúp đỡ bé Lệ một mình, nên mới gây tai tiếng...

Mộng Ngọc bỗng đứng phắt dậy, hỏi Trọng:

- Hiện giờ, Lệ ở đâu hả anh? Tôi muốn đến đó đem nó về.

Trọng mừng rỡ:

- Tôi thật cảm phục tấm lòng của chị, nhưng thật tình, tôi cũng không biết rõ địa chỉ của tiệm sách.

Mộng Ngọc đành ngồi lại chỗ cũ, rồi hỏi:

- Tại sao anh không hỏi kỹ anh Vũ có hơn không?

- Chị khỏi lo, anh ấy về đến bây giờ mà! Chắc sau khi cho cháu Lệ biết ảnh là cha ruột của cháu thì ảnh đưa cháu về đây ngay.

- Ủa! Nếu vậy Lệ vẫn chưa biết anh Vũ là cha ruột của nó sao?

Trọng gật đầu:

- Chưa chị ạ! Anh Vũ cũng giấu nhem luôn.

- Mà sao anh ấy có thái độ lạ lùng vậy? Cho rằng anh Vũ sợ tôi ganh ghét Lệ mà giấu tôi cũng đành đi. Đằng này đối với con ảnh mà ảnh cũng giấu nữa thì thật khó hiểu!

- Có gì lạ đâu! Lệ đã đau khổ nhiều rồi và hiểu lẽ mờ mình còn một người cha rất giàu ở Sài Gòn. Trong những ngày bệnh trầm trọng, thập tử nhất sinh, Lệ tỏ vẻ oán hận cha... Anh Vũ nhìn được con, hết lòng săn sóc, chuyên trị cho nó nhưng chẳng dám bé môi cho biết mình là cha ruột của nó. Ảnh định khi Lệ lành bệnh rồi, xây tạo cho cháu một sự nghiệp vững vàng mới cho cháu biết rõ sự thật!

Mộng Ngọc gật đầu:

- Phải rồi! Có lẽ vì vậy mà ảnh mới giấu giếm sự thật. Nhưng liệu bây giờ bé Lệ có chịu tha thứ cho ba nó không?

- Tôi hy vọng là Lệ không còn phiền trách anh Vũ nữa. Nó cũng biết rõ sự tận tâm của ảnh khi cứu nó mà.

Mộng Ngọc nhìn đồng hồ nói:

- Lạ chưa! Mười hai giờ mười lăm rồi sao chưa ai về hết vậy kia? Ngọc Dung cũng vậy nữa. Nó ra trường hồi mười một giờ rưỡi...

Anh Năm tài xế từ ngoài bước vào có vẻ hốt hải:

- Thưa bà! Cô Hai...

Mộng Ngọc sửng sốt hỏi:

- Cô Hai làm sao?

- Cô Hai không có tới trường... Tôi đi rước về mà không gặp.

Trọng cũng ngạc nhiên hỏi lại Mộng Ngọc:

- Chị nhớ kỹ xem, bữa nay cháu có giờ học không?

- Có chứ sao không anh?! Chú Năm cũng nhớ rõ mà... Phải không?

Anh tài xế gật đầu:

- Dạ! Cô Hai ra đúng mười một giờ rưỡi. Bữa nay và ngày mai giống nhau.

Mộng Ngọc lo lắng:

- Tôi sợ nó cãi lời anh Vũ đi chơi với cậu...

Nàng vụt ngừng lại bảo tài xế:

- Thôi được rồi! Chú Năm ra nhà sau đi, để tôi lo liệu.

Trọng không nghe hết câu, nên tò mò hỏi lại:

- Chị nói ngay cho tôi biết đi. Cậu nào?

- Trăn đó... kỹ sư Trăn, bạn của cậu Phiên bên nhà.

- Ủa, nghe đâu anh chị định gả Ngọc Dung cho cậu đó mà.

Mộng Ngọc gật đầu:

- Trước kia cũng có tính, nhưng lần lần được biết rõ lại thì cậu đó rất quá quắt... Còn nhỏ tuổi mà nhiều thủ đoạn để làm hại các cô gái ngây thơ.

Trọng cười:

- Tôi có nghe Phiên nói nhiều về thành tích của cậu ta. Anh Vũ cũng có hỏi Phiên về kỹ sư Trân nữa...

- Thì cũng nhờ hỏi cậu Phiên mới biết rõ tâm tánh của Trân. Gớm thật! Đến mình cũng không ngờ, suýt chút nữa lại lâm vè mặt thành thật của cậu ta.

- Ngọc Dung đã hiểu rõ Trân chưa?

Mộng Ngọc lộ vẻ buồn:

- Hiểu chứ! Nhưng xem chừng nó chưa chịu dứt khoát. Cứ đến giờ tan học, cậu kia lại đem xe đến trường đón nó. Anh nghĩ có bực mình không?

Ngừng lại một chút, Mộng Ngọc tiếp:

- Hôm qua, nhà tôi biết chuyện, mới rầy con Dung một trận...

- Thế hôm nay cháu Dung cũng đi với cậu Trân nữa sao?

- Chắc vậy rồi, chứ nó đi đâu không đến trường? Đây rồi ảnh về, ảnh la cho mà coi. Có con gái lớn bây giờ khổ quá anh.

Trọng lặng thinh. Giữa lúc này, chàng không muốn bàn thêm với Mộng Ngọc về sự lệch lạc tâm hồn của nam nữ thanh niên thời đại. Câu chuyện sẽ thừa đi và chẳng giúp ích gì được gia đình bạn. Chàng khẽ hỏi Mộng Ngọc:

- Thường thường chị biết Trân hay đưa Ngọc Dung đi đâu không?

Mộng Ngọc lắc đầu:

- Có bao giờ tôi cho con gái được tự do đi chơi mà không kiểm soát đâu anh? Riêng với Trân tôi và ba nó đã cấm từ lâu, không cho giao thiệp nữa.

- Nhưng chị liệu tôi tìm ở đâu có thể gặp cháu Dung.

Mộng Ngọc chợt nhớ đến gian phòng ở buyn đình Rose nên bảo Trọng:

- Nghe anh Vũ nói Trân có phòng riêng ở buyn đình Rose. Anh làm ơn đến đó xem...

Trọng đứng phắt dậy chào Mộng Ngọc:

- Tôi đến đó bây giờ đây! Chuyện nhà anh chị đồn dập nhiều quá.

Hai người chợt nhìn ra sân, một chiếc xe lạ vừa vượt qua cổng rào vào trong. Mộng Ngọc nhìn kỹ người trong xe rồi kêu lên:

- Ngọc Dung về kia. Ủa, có cả Trân nữa.

Trọng đứng nhìn ra không nói gì. Mộng Ngọc lộ sắc giận:

- Ngọc Dung làm như vậy là không còn kể cha mẹ gì nữa hết. Anh thấy không! Ba nó cấm không cho gặp Trân mà nó ngang nhiên biểu thẳng kia lái xe đưa về nhà. Thế này là quá lắm rồi...

Trong khi đó, Ngọc Dung và Trân xuống xe, đi thẳng vào nhà. Mộng Ngọc nhìn thấy Trân tức giận hầm hầm:

- Tôi phải mắng vào mặt thằng khốn nạn này mới được. Gia đình tôi đã tử tế với nó nhiều rồi.

Trọng chận lời Mộng Ngọc:

- Chị đừng làm thế không nên?! Cứ để cho nó vào đây đã.

Ngọc Dung vừa bước vào nhà, nhìn thấy mẹ đã òa khóc:

- Má ơi! Ba con...

Nàng chạy đến ôm chầm lấy mẹ nghẹn ngào. Mộng Ngọc sững sờ trước thái độ của con, không biết chuyện gì đã xảy ra. Trân chấp tay xá Mộng Ngọc và Trọng, bỡ ngỡ nhìn Ngọc Dung. Ngọc làm như không chú ý đến sự có mặt của hân, hỏi con:

- Ngọc Dung có chuyện gì vậy? Tại sao con không tới trường?

Dung chưa kịp đáp, nàng đã hỏi tiếp:

- Việc gì con khóc? Con đã đi đâu hãy nói cho má nghe.

Trân tưởng đến lúc hân đỡ lời cho Ngọc Dung, nên cất tiếng:

- Thưa bác. Cháu...

Mộng Ngọc quay phắt lại, trừng mắt nhìn hân:

- Còn cậu nữa! Tại sao tôi không bằng lòng cho cậu gặp con tôi mà cậu đến trường đón nó hoài vậy? Cậu là người trí thức, học rộng hiểu nhiều, sao cậu không biết "nhục nhã"... hay cậu chờ tôi nặng lời với cậu?

Ngọc Dung ngược nhìn mẹ bênh vực Trân:

- Má! Má đừng mắng anh Trân tội nghiệp. Anh ấy không có lầm lỗi gì đâu? Anh thành thật yêu con mà. Chỉ vì ba...

Từ này giờ Trọng lặng thinh chú ý theo dõi từng cử chỉ lời nói của Ngọc Dung. Chàng có linh cảm một chuyện không hay đã xảy ra, nên Ngọc Dung mới dẫn Trân về nhà đột ngột như thế. Mộng Ngọc nhìn con:

- Ngọc Dung! Bây giờ con không còn nghe lời cha mẹ nữa phải không? Con nhứt định yêu cái người mà cha mẹ không bằng lòng ư?

Ngọc Dung ngó mẹ, lắc đầu:

- Hiện giờ, con chưa tính đến việc hôn nhân của con. Còn có chuyện quan trọng hơn đang đe dọa hạnh phúc gia đình ta!

Mộng Ngọc hỏi ngay:

- Chuyện gì vậy?

- Ba con... không thành thật với mẹ mà cũng không thành thật với con. Ba vì tình cảm riêng tư nỡ dối gia đình và chặn đứng cuộc hôn nhân của con...

Mộng Ngọc kêu lên:

- Trời! Con nói gì lạ vậy?

Nàng nói xong quay sang nhìn Trọng như dò hỏi ý kiến. Trọng vẫn không nói gì hết. Ngọc Dung tiếp:

- Không có gì lạ, má à? Tại má con mình quá tin tưởng ở ba, nên không biết đó thôi. Chớ ba dối gạt gia đình từ lâu rồi. Ba đã yêu một con vũ nữ và mua tiệm sách cho nó nữa.

Mộng Ngọc bàng hoàng hỏi:

- Ngọc Dung! Con cũng biết chuyện đó nữa sao? Ai nói cho con nghe? Từ bao giờ?

Ngọc Dung chậm rãi đáp:

- Không ai nói cả! Anh Trân đã đưa con đến đó và con đã vào gặp con vũ nữ kia. Con cũng có gặp ba nữa.

Trọng lo sợ hỏi:

- Sao? Cháu có giáp mặt ba cháu nữa ư? Trời! Cháu đã nói những gì, đã gây nên chuyện gì rồi?

Mộng Ngọc cũng hoảng sợ, không biết phải làm thế nào? Ngọc Dung điềm đậm cất tiếng:

- Thưa bác! Cháu đã mắng con vũ nữ hèn hạ đó và nói cho ba cháu biết là cháu đã hiểu rõ sự ích kỷ của ông. Ba cháu bảo vì thương cháu mà không cho phép cháu ưng anh Trân? Sự thật có phải như vậy đâu? Sở dĩ ba cháu làm thế vì thù anh Trân trước kia là người yêu của Diệp Thúy, cô vũ nữ đó.

Trọng kêu lên:

- Trời ơi! Cháu lầm rồi.

Trân hiểu sai câu nói của Trọng, nên xen vào:

- Thưa bác sĩ! Chúng cháu không lầm đâu! Ngọc Dung nói nặng lời, con Thúy mới nhìn nhận sự thật. Thế mà bác Vũ còn bênh vực con khốn nạn đó nữa.

Mộng Ngọc không dẫn được, đứng phắt dậy, chỉ tay ra cửa bảo Trân:

- Cậu bước ra khỏi nhà này ngay và đừng bao giờ léo hánh đến đây nữa. Đó là những lời cuối cùng, nếu cậu không muốn tôi nói nặng hơn.

Trân chứng hững trước những lời của Mộng Ngọc. Hắn nhìn Trọng rồi nhìn Ngọc Dung như để phân trần. Ngọc Dung sững sờ ngó mẹ, chưa rõ vì sao mẹ lại có thái độ quyết liệt đó. Nàng ngập ngừng hỏi:

- Thừa má. Anh Trân...

Mộng Ngọc nghiêm giọng:

- Ngọc Dung đừng nói gì thêm. Rồi con sẽ hiểu...

Nàng quay sang Trân:

- Kìa! Sao cậu chưa chịu đi? Hay là chờ tôi gọi cảnh sát?

Trân vừa lui ra cửa vừa nói:

- Thật cháu không hiểu gì hết. Đã giúp cho gia đình này hiểu rõ một sự thật mà lại phải nghe những lời xua đuổi phũ phàng? Ngọc Dung... Anh vì em mà phải nhịn nhục thế này.

Trọng bước tới nói:

- Anh không nhịn rồi anh làm gì mới được chứ?

Trân vội vã bước ra cửa xuống thềm, leo lên xe. Hắn nói lầm thầm những gì không nghe rõ. Trong khi đó, Ngọc Dung nắm lấy tay mẹ:

- Má ơi! Sao má lại đuổi anh Trân? Không có anh ấy thì biết đến bao giờ mẹ con mình mới hiểu rõ sự thật...

Mộng Ngọc kêu lên:

- "Sự thật" không phải thế đâu? Con đã làm và làm một chuyện hết sức tai hại.

Ngọc Dung sững sốt:

- Con đã lầm? Nhưng lầm thế nào hả má? Con đã chứng kiến sự thật trước mắt mà. Con đã gặp con vũ nữ đó. Con đã gặp ba con...

Bác sĩ Trọng bảo Ngọc Dung:

- Sự thật không phải như cháu nghĩ! Hãy ngồi xuống đi, rồi nghe mẹ cháu nói.

Ngọc Dung ngồi sát bên mẹ, hỏi:

- Sự thật thế nào hả má? Má nói đi...

Mộng Ngọc lắc đầu bảo con:

- Dung ơi, con đã lầm rồi. Người vũ nữ tên Diệp Thúy không phải là tình nhân của ba con đâu! Nó là chị ruột của con đó.

Ngọc Dung choáng váng cả mặt mày và nàng tưởng chừng như đang trong cơn mê. Nàng nắm lấy tay mẹ, nghẹn lời không nói được, rồi nhìn sang Trọng, đôi môi run run.

Trọng nhìn nàng, thương hại tiếp lời:

- Sự thật là như vậy đó cháu. Diệp Thúy là con ruột của anh Vũ.

Ngọc Dung nắm chặt lấy tay mẹ, kêu lên:

- Má ơi! Sao có chuyện lạ lùng như vậy được? Diệp Thúy là con của ba, là chị ruột của con? Không! Đâu có thể như vậy được.

Mộng Ngọc ôm choàng qua vai con, từ từ cất tiếng:

- Con hãy bình tĩnh, rồi mẹ nói hết cho con nghe. Mẹ nói rõ một sự thật, đã gần hai mươi năm trời con không hề hay biết.

Ngọc Dung gỡ tay mẹ hỏi:

- Như vậy... chuyện đó có thật sao má? Diệp Thúy là chị của con. Nhưng sao không ở nhà này? Sao má không cho con biết?

- Thì bây giờ má nói ra đây. Con hãy bình tĩnh mà nghe hết câu chuyện. Từ lâu, má không muốn bận lòng con, để cho con học tập. Ai ngờ sự thế lại biến chuyển như thế này?

Thấy Ngọc Dung lặng thinh, chăm chú nghe, Mộng Ngọc tiếp lời:

- Ngày xưa, trước khi cưới hỏi mẹ, cha con có yêu một thôn nữ tên Hiền, trong một dịp nghỉ hè. Nhưng sau đó, cha con sang Pháp du học rồi làm lễ cưới với mẹ luôn.

- Sao ba con lại làm vậy?

- Hồi đó, cha con còn trẻ lắm! Tuổi trẻ dễ sai lầm vì chưa có kinh nghiệm sống ở đời. Và cũng chính vì sự hời hợt trong buổi thiếu thời mà cha con phải khổ tâm nhiều lắm. Mãi đến giờ này, hậu quả vẫn còn.

Mộng Ngọc rơm rớm nước mắt. Tự nhiên nàng thấy tội nghiệp chồng. Gần hai mươi năm qua lúc nào nàng cũng thấy Vũ khổ tâm về chuyện Hiền và bé Lệ! Thật là một sự trừng phạt quá nặng nề... Nàng nhìn con tiếp lời:

- Khi cha con về nước làm việc thì con được bốn tuổi. Một hôm, Hiền mang con lên phòng mạch của cha con và chừng đó ông mới biết mình đã có con với Hiền qua mối tình vụng dại khi xưa. Cha con đã khổ tâm nhiều lắm và bối rối trước hoàn cảnh trái ngang. Hiền vô tình không biết cha con đã có vợ là mẹ đây, nên ở nán lại Sài Gòn với cha con. Nhưng khi hiểu rõ sự thật, nàng bỗng bé Lệ đi ngay không một chút luyến lưu. Mẹ cảm phục người đàn bà đó lắm. Và sau bao ngày tìm kiếm, Hiền vẫn biệt vô âm tín. Cho đến ngày nay, cha con mới tìm lại được bé Lệ và cũng được biết Hiền đã chết lâu rồi.

Ngọc Dung kêu lên:

- Trời ơi! Còn Lệ... chính là Diệp Thúy đó phải không má?

Mộng Ngọc gật đầu:

- Đúng thế! Lệ bơ vơ, nên phải làm vũ nữ mà sống. Lúc bệnh nặng quá, người ta chở vào bệnh viện mới gặp cha con.

- Nhưng sao lúc này, thấy con lắm, chị không nói sự thật?

Trọng đỡ lời Mộng Ngọc:

- Vì Diệp Thúy cũng chưa hiểu rõ sự thật! Anh Vũ lo săn sóc, giúp đỡ con, nhưng lại giấu chuyên cũ. Anh định khi Diệp Thúy làm ăn vững vàng mới nói ra, hầu chuộc lại lỗi lầm xưa.

Ngọc Dung đứng phắt dậy, nhìn mẹ:

- Má ơi! Con đã lầm rồi. Con phải làm sao bây giờ? Thật con có lỗi với ba và chị... nhiều lắm.

Rồi không để Mộng Ngọc kịp trả lời, Ngọc Dung tiếp ngay:

- Con phải đến tiệm sách tìm ba con và chị... Diệp Thúy.

Mộng Ngọc nhìn Trọng rồi đứng lên:

- Con đưa mẹ đi tới đó với. Mẹ sẽ đem chị con về nhà ở với mẹ con mình.

Trọng mừng rỡ nói:

- Chị và cháu Dung ra xe, tôi đưa đi ngay. Cháu có còn nhớ đường không?

- Dạ nhớ!

Ba người đi thẳng ra xe, trong lòng ai ai cũng mong mỗi một sự đoàn tụ gia đình.

ĐOẠN KẾT

Vũ rời khỏi tiệm sách của Diệp Thúy, liền đến ngay buyn đình Rose, hy vọng gặp Ngọc Dung và Trân ở đó. Nhưng, người Chà gác dan bảo chàng chưa thấy ai về phòng của Trân cả! Vũ không để chậm trễ một phút, vội vàng đến trình với nhân viên hữu trách, nói rõ trường hợp Ngọc Dung ở trên xe Trân và yêu cầu chặn chiếc xe đó lại. Chàng ghi rõ số xe và luôn cả tên họ, địa chỉ của Trân.

Việc tìm kiếm Ngọc Dung vừa lo xong, Vũ lại nhớ đến Diệp Thúy. Không hiểu thái độ Diệp Thúy ra sao khi biết rõ chàng là cha ruột của nó: vui mừng hay vẫn giữ nỗi oán hận trong lòng? Hoặc vì quá tủi thân mà hành động sai lầm? Ý nghĩ đó khiến Vũ không yên tâm được. Chàng lái xe thật nhanh về tiệm sách của con. Đã hết giờ làm việc nên tiệm sách đóng cửa. Chắc mấy cô bán hàng đã về hết rồi? Vũ nhận chuông, một lúc có tiếng guốc lẹp kẹp đi ra. Chị bếp mở cửa cho chàng. Vũ hỏi ngay:

- Cô đâu?

- Dạ, cô Thúy vẫn ở trên lầu. Cửa phòng đóng kín, con muốn gọi cô ăn cơm mà không dám.

Vũ nghi ngờ có chuyện không hay xảy ra, nên vội vã bước lên thang! Trong lòng chàng lo âu, hồi hộp vô cùng. Nếu có một "biến cố" nào khác xảy ra, chắc là chàng phát điên lên mất. Chàng đến trước cửa phòng, gọi nhỏ:

- Diệp Thúy, Thúy... Ba đây nè con.

Vũ vừa dứt lời thì cửa phòng vụt mở. Diệp Thúy đứng bên trong nhìn ra, vẻ mặt bình tĩnh khác thường. Vũ xúc động bồi hồi, không cầm lòng

được, chàng đưa hai tay ra phía trước, gọi nhỏ:

- Thúy... con...

Diệp Thúy bước tới nắm lấy tay cha, nghẹn lời:

- Cha!

Thúy vừa thốt lên một tiếng mà từ hai mươi năm trời nay, nàng không có dịp nói ra. Sáng nay trong mấy tiếng đồng hồ, tâm hồn nàng trải qua những cơn xáo trộn mãnh liệt. Thúy đang vui vẻ đón khách hàng vào tiệm sách, tự nhiên Ngọc Dung tới mặt sát nàng nhiều câu thậm tệ và phao vu cho nàng những điều mà nàng chưa hề bao giờ nghĩ tới. Thật là oan ức, nhục nhã vô cùng. Diệp Thúy đã tuyệt vọng, hoang mang và không còn biết mình phải làm gì? Trong đầu óc nàng cứ lờn vờn những hình ảnh thật đen tối! Bác sĩ Vũ đến là nàng được biết thêm một sự thật, ngoài sức tưởng tượng của nàng.

Ông là cha ruột của nàng, người đã bỏ mẹ nàng trong những ngày xa xưa?! Có thể như vậy được sao? Rồi Thúy hiểu lần lần vì sao bác sĩ tận tâm chăm sóc và tận tâm gầy dựng cho nàng!

Tâm hồn Thúy đã trải qua một cơn xáo trộn nặng nề, khiến nàng không còn biết phải hành động như thế nào cho đúng nữa? Nàng chẳng rõ mình có nên gặp cha không? Cho đến khi Vũ cho biết là phải đi tìm Ngọc Dung, nàng mới ấp úng mở lời cho cha yên lòng.

Giờ đây đứng trước mặt cha, nàng mới thấy tình thương yêu tràn ngập trong lòng. Niềm oán hận người cha thiếu bốn phận ngày xưa, không còn nữa! Nàng đưa cha vào phòng, để ông ngồi xuống ghế rồi sà xuống chân ông. Vũ lấy tay vuốt tóc con khẽ hỏi:

- Con còn oán giận cha không?

Diệp Thúy ngược lên nhìn cha lắc đầu, rơm rớm nước mắt:

- Thừa cha. Con đâu dám. Gặp được cha là con mừng lắm rồi. Con không ngờ là mình được sống bên cha gần một năm trời nay, mà không hay biết. Sao cha nhìn được con?

Vũ ngó Thúy với đôi mắt thương yêu trù mẫn:

- Cha nhìn được con vào hôm mà con lấy hình mẹ ra xem đó...

Diệp Thúy hỏi:

- Cha nhìn ảnh mà biết mẹ con sao?

Vũ ngâm ngùi đáp:

- Biết bao giờ cha quên được đôi mắt của mẹ con, đôi mắt buồn thăm thẳm như chất chứa tất cả những đau khổ cuộc đời!...

- Cha nhận được con rồi sao cha không nói?

- Cha có ướm thử một lần nhưng thấy con còn mang trong lòng nhiều nỗi oán hận cha, nên không dám mở lời.

Diệp Thúy áp má vào bàn tay cha, nước mắt ràn rụa:

- Lúc ấy con... chưa được biết cha, con chưa hiểu tấm lòng của cha đối với mẹ con.

Vũ lắc đầu nói:

- Đến bây giờ, con cũng vẫn chưa hiểu được những chuyện ngày xưa...

- Nhưng con chắc chắn một điều là cha hết lòng yêu thương con. Như vậy con đủ sung sướng lắm rồi.

Vũ cảm động, rơm rớm nước mắt:

- Con hiểu như thế, thật không còn gì làm cho cha vui mừng hơn. Kể từ đây, không bao giờ cha con ta xa nhau nữa. Cha sẽ lo lắng săn sóc cho con để bù lại những ngày xa vắng.

Diệp Thúy lặng thinh lộ vẻ suy nghĩ. Rồi bỗng nhiên nàng cất giọng đột ngột:

- Thưa cha. Chắc là con không thể... ở lại đây!

Vũ sửng sốt nhìn con:

- Thúy! Con nói gì lạ vậy? Con không ở đây rồi đi đâu?

Diệp Thúy thở dài đáp:

- Thưa cha... Chưa biết rồi con sẽ đi đâu nhưng ở lại đây, thật ra con thấy khó khăn nhiều lắm. Giữa con và "gia đình" còn bao nhiêu ngang trái. Ngọc Dung chưa hiểu được con. Còn "bà" Mộng Ngọc sẽ phải nghĩ như thế nào?

Vũ lắc đầu nói:

- Con cứ ở đây và không phải đi đâu hết. Ngọc Dung em con tuy nó còn nông nổi lắm, nhưng cha tin rằng khi hiểu rõ sự thật, nó sẽ hối hận vô cùng và yêu thương con hơn ai hết. Còn "Dì" con... Mộng Ngọc... hiền dịu lắm, con à! Ngày xưa, khi mẹ con bỏ đi, nàng đã hết sức kiếm tìm. Mộng Ngọc không phải như những người đàn bà thường tình khác đâu?

Diệp Thúy lặng lẽ cúi đầu. Cha nàng nói thì nàng tin tưởng ngay, song nàng vẫn chưa hết băn khoăn. Dĩ vãng đen tối của nàng sẽ gây cho những người thương yêu nàng nhiều chuyện không hay! Nàng không muốn gia đình vì nàng mà mất danh giá.

Hơn nữa Trân, tên kỹ sư hèn mạt đã phá hoại cuộc đời nàng, hiện đang đeo đẳng Ngọc Dung. Nếu hẳn biết rõ nàng là chị ruột của Ngọc Dung thì mặt tình hẳn bêu rếu gia đình. Diệp Thúy bỗng ngược lên nhìn Vũ:

- Thừa cha! Con tin lời cha nói: Dì con và em Dung sẽ yêu thương, đùm bọc con. Nhưng... con thấy khó trở về gia đình trong lúc này. Cha quên là con có một dĩ vãng không tốt đẹp sao? Bao nhiêu người đã biết con trước kia là vũ nữ ở các vũ trường và đã từng...

Vũ chận lời Diệp Thúy:

- Chuyện ấy đã qua rồi, còn có nghĩa gì đâu con! Con đừng nhắc nhở đến chỉ làm khổ lòng thôi! Cha thiếu bốn phận...

Diệp Thúy mỉm cười chua xót:

- Con mới nói thế mà cha cũng đủ thấy khổ tâm rồi! Nếu một ngày kia, giữa buổi tiệc nào đó, có người kể lại dĩ vãng của con trước mặt cha, dì và Ngọc Dung... rồi cha mới khổ tâm đến bậc nào? Con thấy khó khăn nhiều lắm!

Vũ lắc đầu bảo con:

- Không khó khăn gì cả. Cha sẽ không dung kẻ nào cố tình chạm đến danh dự của con. Con đừng lo. Đã có cha, con không bao giờ chịu nhục nhã hay khổ sở đâu?

Diệp Thúy úp mặt vào đầu gối cha, nghẹn ngào:

- Con... hiểu rõ tình thương của cha đối với con. Nhưng chính vì thế con càng phải nghĩ đến danh dự và hạnh phúc gia đình... Con phải nghĩ đến tương lai Ngọc Dung. Thành kiến người đời không thể một ngày một buổi mà xóa tan đi được. Sự có mặt của con trong gia đình sẽ gây ra điều tai hại cho Ngọc Dung.

Vũ toan chặn lời con, nhưng Diệp Thúy lắc đầu nói:

- Xin cha để con nói hết đã. Con đã nghĩ kỹ rồi, mong cha đừng ngăn cản con. Nhứt là kỹ sư Trân, nó muốn cưới em con mà không được, nếu hiểu rõ chuyện này nó càng nói xấu gia đình và làm khổ em con hơn! Cha nên để con đi...

Vũ thấy con quyết liệt như vậy thì không biết nói sao? Một lúc chàng hỏi:

- Rồi con định đi đâu? Con sẽ làm gì? Tbật cha không yên tâm chút nào hết.

Diệp Thúy nhìn cha cất giọng tin tưởng:

- Cha không phải lo. Con đã sống nhiều rồi và đã trải qua lắm nỗi đắng cay trong cuộc đời, cho dù có đi xa đến đâu cũng không sao. Xin cha cứ yên lòng, con sẽ không bao giờ sa chân như trước nữa đâu. Con sẽ ra sức làm việc và sẽ vươn lên trong cuộc đời như bao nhiêu người khác.

Vũ lo lắng hỏi:

- Nhưng con đi rồi, bao giờ con lại về? Không lẽ cha con ta không còn gặp nhau nữa sao?

- Dạ không! Thế nào, rồi con cũng sẽ trở về thăm cha chứ! Cha đừng lo, con không bỏ cha đâu.

Vũ cảm động nắm lấy tay con:

- Cha lo ngại quá, con à! Và trong lòng không muốn con đi đâu hết. Con cứ ở lại đây. Bao nhiêu cay đắng, gièm xiểm của thiên hạ, cha xin chịu hết.

Diệp Thúy cảm thấy thương cha vô cùng. Nàng ôm lấy một bên chân cha già rồi cất giọng đều đều:

- Cha quên không nghĩ đến danh giá gia đình và tương lai hạnh phúc của Ngọc Dung. Em con, dù sao nó cũng cần phải được thiên hạ nể trọng và có chồng nơi xứng đáng. Con không muốn Ngọc Dung sẽ phải khổ sở khi người ta biết rõ chị nó đã từng làm vũ nữ và sống một cuộc đời không mấy tốt đẹp.

Vũ xúc động ôm lấy đầu con:

- Con hy sinh cho em con đến thế là cùng.

Diệp Thúy cũng ôm chầm lấy cha, nước mắt chạy quanh. Một lúc, nàng đứng lên nghẹn ngào bảo cha:

- Thôi con đi đây.

Nàng chỉ chiếc va li ở chỗ giường ngủ, nói:

- Con đã sắp sẵn đồ đạc rồi và con chỉ xin cha một số tiền để mang theo.

Vũ vội vã lấy bóp, nhưng Diệp Thúy chặn lại, mỉm cười:

- Cha quên là còn một số tiền lớn cha để cho con mua sách ư? Bao nhiêu đó cũng đủ cho con lập nghiệp rồi.

- Không! Để cha đưa thêm cho con, Biết đâu con sẽ cần nhiều hơn.

Diệp Thúy lắc đầu, bảo cha:

- Bao nhiêu đó cũng nhiều lắm rồi. Nếu có thiếu con sẽ xin thêm, cha đừng lo.

Nàng nói xong, bước đến xách chiếc va li. Vũ chợt nảy ra một ý nghĩ:

- Hay là con đợi gặp Ngọc Dung và dì con rồi hăn đi.

Diệp Thúy ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu:

- Thôi cha à! Nếu dì con và em Dung còn giữ thành kiến đối với con thì con sẽ đau lòng lắm! Bằng ngược lại, cả hai đều hiểu và thương yêu con thì sẽ bận bịu nhiều hơn! Cha để con ra đi như vậy là phải lắm rồi.

Vũ thở dài nói:

- Cha biết khó có thể cầm chân con ở lại, nhưng con đi như thế này, Ngọc Dung sẽ phải khổ tâm suốt đời. Nó sẽ nghĩ là vì sự lầm lỗi của nó mà con phải ra đi.

Diệp Thúy nhìn cha lộ vẻ suy nghĩ. Bỗng dừng nàng ngồi xuống bên giường, gỡ bức ảnh của nàng để trên bàn, rồi viết nhanh nhiều giòng ở phía sau bức ảnh. Vũ chưa biết con định làm gì thì Diệp Thúy đã đứng lên, đưa bức ảnh cho cha, nói:

- Đây là bức ảnh của con lưu lại cho Ngọc Dung. Nếu em con buồn khổ như lời cha nói thì xin cha trao cho nó bức ảnh này. Thôi bây giờ con đi.

Nàng hôn lên má cha, rồi xách va li ra cửa phòng, Vũ bịn rịn không muốn rời con, gọi giựt lại:

- Diệp Thúy!

Thúy quay lại nhìn cha mỉm cười nói:

- Không... Cha đừng gọi tên đó nữa, cha. Con là Lệ mà. Thanh Lệ của cha đây.

- Lệ... Con đi bình yên và ráng bảo trọng lấy thân, nhớ gửi thư thường thường cho cha biết con ở nơi nào và đang làm gì?

Thanh Lệ gật đầu rồi cúi chào cha:

- Con sẽ làm theo lời cha dặn. Thôi cha ở lại, con đi.

Nàng bước vội xuống thang lầu, Vũ cũng ra cửa sổ để nhìn theo con. Thanh Lệ đã ra đến ngoài đường và đứng đón tắc xi. Nhìn con mảnh mai mà tay xách chiếc va li nặng trĩu, lòng Vũ chua xót vô cùng. Nhưng chàng không biết làm sao giữ con ở lại? Lệ nhứt quyết ra đi dù chàng có cố cản ngăn, nó cũng sẽ bỏ nhà đi vào một ngày nào khác.

Lệ đã lên tắc xi và quay nhìn vào nhà một lần chót. Vũ đưa tay vẫy theo con, nhưng chắc Lệ không nhìn thấy. Chiếc tắc xi chạy vụt đi và khuất hẳn về phía cuối đường. Vũ quay trở vào và thấy lòng trống trải hơn bao giờ hết. Chàng nằm xuống giường, ngược mắt nhìn lên trần nhà. Hơi hướm của Lệ còn phảng phất đâu đây...

Bỗng chàng nghe có tiếng chị bếp nói to ở dưới nhà:

- Hôm nay nghỉ. Không có ai ở nhà hết. Kia, sao cô vào đại trong nhà người ta vậy?

Có tiếng nói nhỏ nhỏ và tiếng chân người chạy lên thang lầu. Vũ vừa ngồi dậy đã thấy Ngọc Dung bước vào. Nàng chạy đến ôm chầm lấy cha:

- Ba ơi! Ba tha lỗi cho con. Con đã lầm...

Rồi Dung gục đầu vào vai cha, khóc nức nở. Vũ chợt thấy Trọng và Mộng Ngọc đang lên khỏi thang lầu thì hiểu rõ tự sự. Thì ra, Trọng đã đến nhà gặp Mộng Ngọc và Dung, Vũ cúi xuống vuốt tóc con:

- Không có gì đâu con. Tại con không hiểu sự thật đó thôi!

Ngọc Dung bỗng buông chàng ra, nhìn quanh gian phòng, hỏi:

- Chị Diệp Thúy... Chị Lệ của con đâu rồi, ba? Nàng không để Vũ kịp trả lời, chạy vội sang phòng bên gọi vang lên. Trọng và Mộng Ngọc cũng vừa bước vào phòng. Vũ bắt tay bạn nói:

- Anh bận lòng vì tôi nhiều quá.

Trọng cười, trong lúc Mộng Ngọc trách Vũ:

- Sao anh không nói cho em rõ sự thật, để chị cho có sự hiểu lầm? Anh cũng biết tấm lòng của em mà...

- Anh cũng định nói với em, nhưng chưa kịp.

Trong khi đó, Ngọc Dung đi tìm không gặp Diệp Thúy, liền trở vào hỏi cha:

- Ba. Chị Lệ... đâu rồi ba?

Vũ nhìn con đáp nhỏ:

- Lệ đi rồi, con à!

Trọng và Mộng Ngọc sửng sốt kêu lên:

- Đi rồi? Mà đi đâu?

Ngọc Dung có vẻ hốt hoảng hỏi dồn tới:

- Trời ơi! Chị Lệ đi đâu hả ba? Đi từ bao giờ? Sao ba không giữ lại?

Vũ lắc đầu bảo Ngọc Dung:

- Ba cũng không hiểu Lệ đi đâu. Nhưng chị con cương quyết ra đi, ba không thể nào giữ lại được.

Ngọc Dung ghen ngào nhìn mẹ rồi nhìn cha:

- Con biết rồi... Tại con mà chị Lệ bỏ đi. Trời ơi! Bây giờ làm sao hả ba?

Mộng Ngọc ôm lấy con, hỏi chồng:

- Sao mình lại để con đi như vậy?

Trọng chỉ yên lặng nhìn bạn, song trong lòng không khỏi thắc mắc. Vũ từ từ đáp:

- Anh cũng đã nói hết lời, nhưng Thanh Lệ vẫn cương quyết ra đi. Anh biết mình cản ngăn con cũng vô ích vì nó có cái lý xác đáng của nó.

Mộng Ngọc hỏi tiếp:

- Tại sao Lệ đã gặp được cha, gặp được gia đình mà lại bỏ đi? Hay là sợ em không thương?

Vũ lắc đầu:

- Không phải vậy đâu em! Lệ ra đi vì... sợ dĩ vãng của nó sẽ làm hại danh giá gia đình và...

Ngọc Dung ngược lên, bảo cha:

- Chị Lệ đi... chỉ vì không muốn gặp con đó thôi. Con biết vậy mà. Lỗi của con biết bao giờ chuộc lại được?

Ngừng lại một chút nàng tiếp:

- Nhưng con thề là sẽ tìm được chị con!

Vũ vội bảo con:

- Ngọc Dung. Con đừng lo. Chị con đã tha thứ cho con rồi... Đây là vật chị con lưu lại.

Chàng đưa bức ảnh của Lệ cho Ngọc Dung. Ngọc Dung cầm lên run run đọc:

Em Dung yêu mến,

Em không có lỗi gì với chị đâu, đừng bận tâm nữa. Chị đã hiểu và tha thứ cho em rồi.

Giờ đây, chị chưa có thể ở lại với gia đình, nhưng chắc chắn chúng mình sẽ có ngày gặp lại nhau.

Sau hết chị chỉ khuyên em một điều là đừng nên dễ dãi với Trân... Con người đó nguy hiểm lắm và đã làm hại cả cuộc đời của chị!

Chị có lời kính thăm dì và cầu mong có ngày tái ngộ...

Thanh Lệ

Ngọc Dung lật bức ảnh trở lại và chăm chú nhìn người chị ít được may mắn trong đời. Mộng Ngọc rơm rớm nước mắt và cảm thấy thương Lệ vô cùng. Nàng đã đoán hiểu vì sao Thanh Lệ phải ra đi!

Ngọc Dung áp đầu vào ngực mẹ, nghẹn ngào:

- Mẹ ơi! Liệu chị con có trở về không?

Mộng Ngọc ràn rụa nước mắt:

- Chị con hứa thì thế nào cũng giữ lời.

Vũ khê bảo thêm:

- Ba cũng tin tưởng có ngày chị con sẽ trở lại.

Và chàng thấy trong lòng như nhẹ hẳn đi, vì từ đây chàng đã thoát một cơn ám ảnh nặng nề suốt hai mươi năm trời.

Trong khi đó, trên một chuyến xe lên Đà Lạt, Lê đang bắt đầu một cuộc hành trình... vào tương lai với niềm tin tưởng yêu đời.

3/1959

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương Kết](#)